

P a u l G o m a

S C R Î S U R I

3

2000 - 2009

interviuri, dialoguri, articole

CURTEA VECHE

2009

2000

*

Paris, 1 februarie 2000

O AGENDĂ... LITERARĂ

Am primit un colet din România. Cum n-am fost atent la expeditor, când l-am deschis, am fost surprins: “Fundatia Culturală România”, Ea Însăși îmi trimisese... o agendă din mușama veritabilă, roșcatie, cu litere și colțare de aur...

Mi-am zis că o fi o agendă obișnuită - mai ales că pe copertă scrie: **2000**. M-am înșelat : agenda nu este una obișnuită, ci... specială : “5+366 scriitori români” - cincii prezenți doar prin fotografii : Eminescu, Creangă, Slavici, Caragiale, Maiorescu, iar restul... Mi-am zis apoi că, fiind o agendă - cum ar veni : un calendar, voi fi de găsit (dacă nu m-ar fi inclus, nu mi-ar fi trimis agenda, nu ?), la 2 octombrie, ziua de naștere a mea... Nu m-am găsit acolo. Atunci am constatat : «Nu m-au inclus...»

Mă înșelasem încă o dată - a câta oară ?

Am băgat de seamă o ordine alfabetică. De astă dată nu m-am mai înșelat (era și timpul) ; figuram la **G**, între **Golopenția** și **Grigorescu**. Am priceput : fiecăruia din cei 366 de scriitori cuprinși i se rezervase o pagină, echivalând cu o zi (la ceva tot a fost bună, agenda: am aflat din ea că anul acesta are un februarie de 29 zile).

Eu sânt de găsit la 28 mai ; într-o duminică. Pagina este împărțită în două, pe lung : superioarele trei cincimi sunt rezervate notărilor viitoare ; inferioarele două au, în centru, fotografia agendatului, în stânga o notiță indicând “specialitatea” și o bibliografie (foarte) selectivă. Urmează un citat din un critic - la mine: un fragment din articolul lui Ion Simuț pentru **Dicționarul Scriitorilor Români** - editat tot de FCR. Partea dreaptă este consacrată echivalării într-un fel de engleză a notei și a citatului.

Sânt prezentat ca : “prozator, memorialist și publicist”. Nimic de obiectat la “restrângerea” activităților mele (deși am fost și trompetist și fotografist, și zugrăvist și, desigur, înjurătorist naționale). Treburile se complică la rezumatul bibliografiei : pe de o parte, fiindcă dă titlurile franțuzești și românești a două volume - drept care reiese că ar fi două cărți

diferite : **Elles étaient quatre** și **Ura noastră cea de toate zilele...** - neadevărat: ambele fac... o singură carte : **Ușa** (nu **Ura**) **noastră cea de toate zilele**. Același lucru și la : **Les chiens de mort** și (sic) **Patimile după Pitești**. Să nu fiu consolată că mi s-au pus cu două titluri mai mult decât... merit, nu asta mă interesează (am destule volume scrise), ci lucrul făcut de mântuială ; la foarte futuimăsa.

Am tot căutat... vinovatul/vinovații de această treabă de mare rușine. N-am găsit nicăiri vreo indicație din care aș putea înțelege *cine* este redactorul, măcar îngrijitorul volumului (căci volum ești și în agendă te vei întoarce...). Aflu că Fundația Culturală Cândia are un președinte : Buzura, doi vicepreședinți : Mircea Anghelescu, Ion Ungureanu, o secretară : Angela Martin, un director pentru programele internaționale: Catrinel Pleșu, un director pentru relațiile cu presa : Cipriana Petre. Nici la sfârșitul obiectului nu este divulgat redactorul. Drept care sânt îndreptățit să-i consider autori pe toți cei înșirați mai sus - în frunte cu prezidentul.

Opera lor (colectivă), acest mini-dicționar al literaturii este o imensă porcărie. Și nu prin intenție, prin program - ca sinistrul **Dicționar de literatură română** coordonat de Păcurariu, apărut în 1979, la Univers, din care erau excluși cei care nu se aflau în grațiile găștii lui Romul Munteanu și a lui Marcea și introduși pe dindos tot felul de activeți Bălăieți, de tovărășoi Bucuroi - ci prin... însăși realizarea : strălucită dovadă de neprofesionism, uimitoare la un organism de diversiune națională (și internațională, n-o uităm pe Catrinel Pleșu) ca FCR și al său neșovăielnic organ *Dilema*.

Cu ce să încep ? Cu începutul :

Nu știu și nu mă interesează în care alte culturi vor fi întâlnit culturaliștii de pe Aleea Alexandru formula agendă-minidicționar de literatură, dar ideea este idioată. Fiindcă dacă a devenit acceptabil arbitrarul : “100 (sau 120, sau 222) scriitori” - pe care și-l asumă un autor ori un coordonator - greu de acceptat Patul lui Procust al celor 356 nume câte zile sunt în an : treabă farfuridică, curajos-anonimă.

Câte un scriitor pentru fiecare zi de preste an ? Dar asta este o “vedere” de cretin, de analfabet. Bine : de infantil. Am mai auzit de “calendar de scriitori”, dar acea soluție era cinstită în limitarea ei, intenția fiindu-i să-facă-frumos, nu corect, informația de istorie literară fiind subordonată celeilalte, generale - de... agendă. Mai există - a fost și la noi, în România - formula **Almanahului literar**, gândit și realizat ca volum cu apariție anuală, nu catalog - și acela incomplet și rău făcut.

Tot la FCR au apărut primele două volume din **Dicționarul Scriitorilor Români**, coordonat de M. Zăciu. Soluția cea mai puțin rea de a da o imagine a literaturii române (firește, cu scăpările, omisiunile-abuzurile ei). Deci Fundația posedă întregul material documentar și, dacă prin, de-o pildă, Angela Martin ar fi făcut apel la doi studenți din anul I de la Litere și le-ar fi cerut să redacteze mini-bio-bibliografii, rezumate din **DSR**, însoțite de câte un citat reprezentativ - rezultatul ar fi fost mult mai onest ; oricum, infinit mai corect. Pentru că ceea ce oferă **Agenda Fundației Culturale** este un spectacol lamentabil de amatorism violent, de nepăsătorism agresiv - și beat : ai zice că “autorii” s-au trezit aflați în treabă pe la ceasurile patru dimineața dintr-un Întâi Ianuarie abundant stropit.

Ca la orice dicționar se pot discuta “introducerile” și “exclu-derile”. Să nu mi se spună că numărul “scaunelor” fiind limitat (de numărul zilelor din an), nu se puteau acorda mai multe locuri. Nu sânt, din principiu, de acord cu propria-mi propunere, dar risc să o fac cunoscută : dintre exilați i-aș fi introdus (corect: nu i-aș fi exclus) pe Rodica Iulian, pe Ivănceanu, pe Ion Omescu, pe Oana Orlea, pe Alexandru Papilian, pe Horia Stamatu, pe Virgil Tănase... - poate cineva jura cu mâna pe inimă că fiecare din aceștia este mai puțin scriitor decât tovarășul Săraru ?; decât tovarășica Firan ? Dacă aș fi silit să renunț la alții, deja băgați, cu inima frântă aș renunța la :

- George Banu - de ce ? Fiindcă, potrivit indicației “critic teatral”, el nu intră în categoria **scriitor** - adică de producător de texte (de teatru), ci în aceea de comentator. Altfel, de ce n-ar fi intrat și Valentin Silvestru, cel de tristă amintire ?; și Iosif Sava, de înveselitoare suveniră? Bine, bine, George Banu este o persoană extrem de simpatcă, participă cu drag și cu avânt la toate manifestațiunile culturaliste ale Ambasadei Securității de la Paris, ca apropiat colaborator al Fundației Colaboraționiste “România” - dar de aici până la a-l unge “scriitor” calea este lungă ;

- Carmen Firan - toată lumea știe cine este, și în sine și ce/pe cine reprezintă ea în America - dealtfel Andrei Codrescu, din iuțea de condei și nebăgare de seamă o deconspiră astfel :

“Scrierea ei despre Lumea Nouă *nu se suprapune peste scrierile* (subl. mea) despre Lumea Veche - pe care o cunoaște adânc și în profunzime (nu “profund, în adâncime”? P.G.); ea este o scufundare care invită limba să-i (ce anume să-i? P.G.) urmeze. Și aceasta o urmează, cu siguranță. Carmen la New York, precum Lorca la New York, este și tonică și necesară”.

Un mod cu totul și cu totul hopuros de a suprapune-peste,

adânc-și-în-profunzime, într-o aproximativă română, vorbe-vorbe-vorbe. Emigrantul Codrescu nu știe (nici nu vrea să afle) că Românii ajunși în America se împart în trei categorii :

a. refugiați din pricina comunismului ;

b. emigranți (ca el, Codrescu - preponderent evrei, ce aleseră libertatea Occidentului via Israel) - și

c. trimiși. Aceștia din urmă pot fi bursieri, sau ca... Carmen ('ofonie admisă) Lorca de pe Calea Rahovei, în misie de dezinformare ;

- Gabriel Gafița : într-o situație ca cea din **Agendă**, cu "scaune" numerotate, bunul-simț cerea ca Gafița să libereze locul abuziv ocupat - dealtfel activitatea sa de căpătâi este aceea de traducător. Traducători au fost și Arghezi și Blaga și Ion Barbu și Ion Vineanu, cu deosebirea că ei nu au lucrat pentru Exteriorul Ministerului de Interne - unica justificare a prezenței lui Gabriel Gafița într-o Istorie literară :

- Săraru - apariția lui nu se explică decât prin faptul că este prezentat de raportorul *Săptămânii*, în special, în general al Securității, pe numele său neconspirativ : Marian Popa - în acest caz, de ce nu vor fi fost infiltrați și Traian Filip și Hobana, de ce n-a fost băgat (sic!) și Mihai Pelin - doar și ei sunt scriitori MAI cinstiți ?

Dacă numărul celor propuși a fi (re)introduși depășește cu doar unu pe cel al scoșilor, să fiu exclus și eu - am obișnuința expulzării și nu mor de dorința de a "face parte".

Cu totul în treacăt : nu știam că Nicolae Balotă este și "poet".

Apoi : găsesc și urât și greșit rezultatul feminizării, în românește, a unor îndeletniciri literare - iată cum este prezentată Simona Popescu:

"Poetă, prozatoare, eseistă".

Nu este deloc un semn de machism pretenția de a rămâne la masculin pentru *poet, prozator, romancier, eseist* - cu atât mai vârtos cu cât de pildă Dana Dumitriu este "critic literar" (și nu... critică literară) iar Zoe Dumitrescu-Bușulenga : "critic, istoric literar, comparatist". Și Monica Lovinescu este definită drept : "critic literar, eseist și traducător"; Viola Vancea : "Poet și eseist".

Există forme feminine extrem de urâte, de-a dreptul triviale: "procuroare", "avocată", "ministă", "adjunctă" - ce să mai spun de: "sculptoriță" - chiar dacă "pictoriță" s-a înrădăcinat (de ce ?: fiindcă *a picta* este o treabă delicată, feminină, însă *a sculpta* apare ca una bărbătească). A o prezenta pe Ileana Mălăncioiu : "poetă și eseistă" vădește, pe lângă lipsă de simț al limbii române, lipsă de respect, atât față de poezie, cât și față de femeie.

Mă întreb cum i-ar fi zis Fundaționiștii Luciei Demetrius (lipsește din selecția **Agendei**): dramaturgă ? de ce nu : ar fi sunat în spiritul limbii române și în a istoriei literare practică de Fundația Cîndea-Iliescu-Buzura.

Să se înțeleagă că există două categorii de femei scriitor ? Sau că există două categorii de femei redactor de note bio-bibliografice ?

Iată-ne în fața altei probleme pe care Fundația Aleii Alexandru este incapabilă să o rezolve : **pseudonimatul**.

Cităm din **DEX** : “PSEUDONIM (...). Nume creat sau adoptat sub care cineva își ascunde *adevărata identitate* (subl. mea, P.G.), folosit mai ales de autorii operelor literare, artistice, etc”.

Din inconsecvență structurală, unor autori (Arghezi, Bacovia, I. Barbu, Băieșu, Blandiana, Caraion, Cosașu, Ierunca, Vladimir Streinu, etc) li s-a dat pseudonimul și numele adevărat - sub forma : “Vladimir STREINU, Pseudonimul lui Nicolae Iordache”), altora nu li s-a dat adevăratul nume : Radu F. Alexandru, Io(a)n Alexandru, Crohmălniceanu, Mircea Ciobanu, Doinaș, Norman Manea, Lucian Raicu - deși i s-a dat fratelui său, Virgil Duda... - Emil Manu, Mugur, Ornea, Sașa Pană, Marta Petreu, Sebastian, Andrei Codrescu, Radu Tudoran, Vinea ; la Vintilă Horia (numai la el) scrie : “Născut Caftangioglu”, iar la doi scriitori (adevărat, femei) se menționează, nu *adevăratul nume (de naștere)*, ci acela de căsătorie. Astfel Ioana Ieronim devine... “pseudonimul Ioanei Brânduş”, deși adevăratul său nume (de naștere) este : Moroiu, iar când a debutat se numea, după primul soț : Popescu; Nora Iuga nu este “pseudonimul Elenorei Almosnino” (nume de căsătorie), ci... al Eleonorei Iuga, după tată.

Am uitat să spun : **Agenda** are o hârtie oribilă : cenușie, degajînd un miros puturos, grețos de clor și de pucioasă. Trebuie să te speli pe mâini după fiecare atingere cu “obiectul” produs de Buzura : ai zice că mai trăiește “unchiul” literaturii curajoase, rezistente : Gogu Rădulescu...

În schimb (sic) are colțare de tinichea daurită.

P.S. La Titus Popovici nu este consemnată data morții. Să fie el etern, ca **Străinul**, ca **Puterea și Adevărul** ? Să-și fi băgat coada țărănistul-pecerist din neagră ilegalitate Alex. Ștefănescu zis Costache?

*

25 februarie 2000

Solidaritatea la scriitorul român : complicitatea

Pornesc de la observația la îndemâna oricui : solidaritatea socială dintre membrii “de rând” ai unei colectivități se încheagă prin legăturile personale între indivizi, familii, grupuri. Iată : fiindcă Gheorghe l-a ajutat alaltăieri pe Ion să urce vaca pe acoperiș, la rândul său Ion dă o mână de ajutor lui Gheorghe să bage soarele în casă, cu banița - după care ei doi îl ajută pe Vasile să mute drobul de sare cu o șchioapă mai la dreapta față de stânga. Iar dacă ia foc șura lui Niculae, nu doar Ion, Gheorghe, Vasile, ci jumătate de sat sare (cu mic cu mare) să stingă pojarul.

Am înțeles : “Asta” se petrece *așa* de când lumea-i lume oriunde pe lume. Poate în ultima vreme pe plaiurile carpatine să fi intervenit “o micuță derogare” - ca cea relativă la capra vecinului precum și la accepția dată de Ana Blandiana în *Convorbiri literare*, octombrie 1996 :

“În anii dinainte de ‘89 (...) indiferent ce (...) aș fi făcut, n-ar fi avut nici o importanță, în afară de faptul că puteam să pătesc ori să nu pătesc ceva, nimic nu s-ar fi schimbat. Și asta *pentru că solidaritatea nu era posibilă (...)*. Asta a făcut ca, *imediat după ‘89, când solidaritatea a devenit posibilă(...)* m-a făcut să schimb ce nu făcusem atunci. Cu atât mai mult cu cât lucrurile erau atât de puțin schimbate, încât rămâneau de schimbat aproape toate” (rezon ! - și s. mele P.G).

Scriitorul nu este un cetățean de rând ; un scriitor, deși român, trebuie să fie altfel chiar și decât un inginer-șef ! Misia lui nu este să producă materie, ci să vegheze ca : *frumos, drept, adevăr* să fie respectate. Or în colectivitatea scriitorilor români funcționează același regulament ca în celelalte ramuri ale culturii: *silvicultură, piscicultură, porcicultură - arpagiccultură*.

Îmi imaginam că și pentru confrăți **cuvântul** are, nu doar valoare de *frumos*, ci și de *adevăr* - firește, nu orice afirmație în vânt, ci **cuvântul** sprijinit pe **argumente**. Mă înșelam. Scriitorul român funcționează cu un carburant și el, aparte. Voi ilustra observațiile de mai sus cu întâmplări mie petrecute - se va constata că nu doar mie...

I v a s i u c

- În vara lui 1977, după liberarea din închisoare, încredințasem apropiaților (Mazilescu, Raicu, Breban) o taină:

În dosarul meu de securitate existau mai multe *note informative* (și nu *declarații de anchetă* - deosebire esențială, pe

care nici unul din interlocutori nu o realiza, fiindcă niciunul dintre ei nu cunoștea *ancheta*), două *caracterizări* și o *transcriere* după înregistrarea variantei transmise la Europa liberă a **Gherlei** [operă, nu a Securității : îi cunoșteam “marca dactilografică”], toate semnate : Al. Ivasiuc.

Nu am fost din cale afară de supărat că prietenii nu m-au crezut. *Dar oare era de crezut așa ceva, în 1977?* Oricum, bine nu m-am simțit: eu le comunicasem un adevăr - și nu unul rece, indiferent, ci sfâșietor: cu mine Ivasiuc fusese prieten-de-celulă, împărțisem, la propriu, gamela - adevărat, ne despărțisem în 1970, dar prietenia dinainte nu fusese anulată, doar ne-continuată. “Decodificarea” cărții mele **Ușa noastră cea de toate zilele** - urmare: fusesem interzis cu întreaga familie - deși ținea de turnătorie de gradul întâi (nu era un adevăr divulgat, ci o scornire - comunicată Securității) am pus-o pe seama obiceiului prietenului Sașa de a îndruga vrute și nevrute, de a alerga în urma cuvintelor, de a vântura praful vorbe-vorbelor fără acoperire, pe scurt : de a emite ivasiucisme. Apoi mai era ceva care mă obligase să reflectez mult înainte de a încredința prietenilor comuni taina : omul murise la cutremurul din 4 martie, în împrejurări atroce.

Deci le comunicasem un adevăr. (Deci) nu mă crezuseră.

Am înțeles atunci (cam târziu, oricum, mult mai devreme decât alții) că Bestialitatea Poporului își alegea turnătorii cei mai calificați, nu dintre persoane antipatice, bănuibile că s-ar deda la odiosul exercițiu, troglodiți care părăsc că ți-ai botezat copilul, că nu participi cu drag la munca voluntară, ba chiar că l-ai înjurat pe socotitorul ceapeului - ci dintre cele înalt școlite, capabile să redacteze un raport despre “starea de spirit” a unei persoane ori a unui grup, chiar să propună soluții...- și mai ales dintre oameni pe care nici cu gândul nu-i suspectai. Ca să nu păcătuiești...

Atunci, în vara anului 1977, pornind de la “experiența” cu Ivasiuc, am început să fac “legături abuzive” între *cutare fost deținut politic și favorurile, supradrepturile de care se bucura el, mai ales acela de a călători în Occident* - cu soția - ca Doinaș ; de a se preumbla până și în Spania franchistă - vezi **Olé, España!**, de A. Marino, carte editată în 1974 (Franco avea să moară în 1975); de a fi cuprins de delirium tremens publicistic în virtutea căruia a lăudat, stahanovicește Tezele din Iulie, a omagiat Partidul, a lins cu frenezie pe-fața și pe-dosul Ceaușescului, ca un vulgar Păunescu și ca un decăzut Io(a)n Alexandru (iar acum vorbesc de Balotă); de a face slujba (în poziție de sluj) de auxiliari al Securității în momentul Mișcării pentru drepturile omului (februarie-aprilie ‘77), sfătuindu-i pe mai-tineri să nu se înhăiteze cu Goma, agent al unguirilor, rușilor, ovreilor, să nu

“se dedea” la acte antiromânești ce l-ar putea jena pe independentul Ceaușescu - cine ? Ei, cine : Noica, Țuța, Stăniloae, Ernest Bernea, Coposu, Carandino...

Atunci, în ‘77, mi s-a arătat ca într-o fulgerare de vis rău imaginea României viitoare după chipul și asemănarea “Martirilor” ei. Cum însă ieșisem agonizând din labelle Securității, mi-am spus că, din moment ce tot nu voi apuca acel viitor, ce rost să-l anunț... Vai, n-am murit la timp (spre deziluzia prietenilor), am apucat decembrie 1989 și fulgurația din 77 a devenit imagine fotografică și de film: *document*. Din 25 decembrie 89 când am văzut caseta cu executarea Ceaușeștilor, am știut: premoniția fusese depășită, vinovați de dezastrul țării erau nu doar călăii, ci și victimele. Fiindcă cel care se bucură că Tiranul a fost iute-iute, hoțeste împușcat acela/aceea nu valorează mai mult decât un găinar-criminal-cinstit ca Voican-Sturdza.

Ei, dar încă nu știam că dezastrul și moral va începe abia după noiembrie 1996, când, în sfârșit, au venit la putere “ai noștri”...

Pe Negoîtescu nu l-am mai întâlnit după arestare, în România; ne-am văzut în exil. Cunoștea surprizele-tristețile-bănuielile mele - citise **Le Tremblement des hommes** (volum apărut în franceză în 1979). A zis, râzând, ca să nu plângă :

«Fiecare cu bunul său prieten : tu cu Ivasiuc, eu cu Doinaș...».

La urma urmelor, în vara anului 1977 nu ținusem cu tot dinadinsul ca prietenii să creadă bănuiala devenită certitudine : Ivasiuc era informator al Securității. Mă așteptam însă ca după ‘89, când documentele publicate confirmaseră ceea ce afirmasem eu cândva, să recunoască, dacă nu public, în scris, atunci măcar față de un amic, la o haltă a discuției-importante :

«Din păcate, Goma avea dreptate, în 1977...»

Ți-ai găsit ! Scriitorul român să se revizuiască, altfel decât estetic (atunci-așa dar nici așa-atunci...)?

Mai era ceva ce justifica ne-credința lor în adevărul informațiilor date de mine :

a. este greu, în primul moment imposibil să accepți că prietenul cel bun te vinde ; că nevasta cea adorată te înșală ;

b. îți vine greu să accepți, cu glas tare, că cineva în care ai avut încredere s-a dovedit a fi un ticălos - când știi că și tu... Dacă-l crezi pe X când spune despre Y că a făcut o mare porcărie (care-i mai mare decât turnătoria ?), deschizi poarta credibilității altor cazuri - al tău, de pildă. Ți-ar plăcea ca amicul Cutare să creadă ce zice Cutărescu despre tine, că ai fi fost persoană-de-sprijin a Secului ?;

c) și mai greu, chiar imposibil îți este să crezi că X este turnător, când tu însuși ai dat Securității o mică notă informativă.

B r e b a n

Cronologic, Ivasiuc s-a manifestat simultan cu Breban (și împreună cu el): în fragmentele din **Jurnal de iarnă** publicate de *Der Spiegel* încă în primăvara lui 77 povesteam “audiența” la Burtică - variantă care l-a supărat atât de foarte tare pe Nicolae (cel care dădea de înțeles că îmi făcuse, el mie, o imensă favoare, pentru care consimțise la un important sacrificiu - în realitate trăsesse un profit cinstit: i se editase blocata **Bunavestire** pentru că autorul amenințase: de nu i se publică romanul, el “semnează lista lui Goma...”), încât a citit-o pe sărite, a înțeles-o de la coadă la cap și a relatat-o - aiurea - în **Confesiuni violente**.

Am amintit acest episod legat de Breban, pentru a-l lega de altul, ce a avut loc după 14 ani: când a apărut **Bonifacia**, Breban a scris în *Contemporanul* că Goma făcuse o întreagă carte doar ca să-l acuze pe prietenul său Ivasiuc de a fi omul Securității...

Între timp (din 1991 până azi) au fost date publicității documente care confirmau spusele-scrisele mele din 1977. La București se vorbește despre înregimentarea lui Sașa în MAI ca despre ceva arhicunoscut. Însă n-am aflat dacă Breban a crezut documentele, nu mi-a ajuns la ureche vreo revizuire a lui în cazul lui Ivasiuc. La urma urmelor, a fost normal (sic) ca Breban să nu creadă ce afirmam despre Ivasiuc ? Și dacă da - din care motiv ?

Pentru că în acel moment (1977) mie Ivasiuc nu-mi mai era prieten (din 1970), însă pentru Breban, “Alec” continua să fie “unul din cei mai importanți”, doar cu el și cu Nichita și cu Matei și cu Cezar făcuse literatură curată cu voie de la Ceaușescu! Și nu despre stadii deosebite de prietenie era vorba, ci de faptul că și pe Breban îl acuzam de “călătorii în interes de serviciu”, ba la München, la Noël Bernard (împreună cu - sau : “solidar” - cu Ivasiuc, în 1976), ba la Stockholm - mereu în colegialul scop de a mă pune bine - ca și de “prietenia”, ca să nu spun : solidaritatea cu generalul Pleșiță, ministru al Securității, în fine, de aranjamente cu Puturosul Organ în chestiunea faimosului pașaport (uneori german, alteori “cu mai multe intrări-ieșiri”).

Iată motivul - recunosc : omenesc al ne-crederii lui Breban că Ivasiuc lucrase, în general, pentru Securitate, în special mă lucrase pe mine. Nici Breban nu era calitativ deosebit de Ivasiuc, poate cantitativ să fi fost mai modest...

Așadar : Breban a respins acuzația mea la adresa lui Ivasiuc, și nu doar mărginindu-se la a nu o crede. Or acest gest, această atitudine este una de solidaritate (cu Ivasiuc). În (perfectă) complicitate.

Manolescu

- Pe N. Manolescu l-am atacat din vara anului 1990 pentru interviul luat lui Iliescu imediat după mineriada din 13-15 iunie. Din nefericire pentru el, plecăciunea (“Omul cu o mare”) nu se manifestase din senin, fără semne anunțatoare ; existase o “prefață”-avertisment, alcătuită, atât din textele sale din primele numere ale *României literare* libere, secreții ale unui culturalism impenitent și incontinent, cât și din manevrele (culturalnice și ele) prin care a cucerit șefia revistei, ajutat de încăcănați ca Țoiu zis Ștergătoarea-de-D.R.P., ca sinistrul Silvestru, milițieni ca Băran și securiști-cinstiți ca Platon Pardău (individul care a furat manuscrise din casa prietenului și găzduitorului său, la Lausanne, Ion Caraion). A continuat datul-dovezii cu - în decembrie 1990 - publicarea “dosarului de securitate” al suprașefului Securității, clytorindicul Voican-Sturdza (sub titlul: “Scrisoare deschisă lui Paul Goma”); cu, în 1991, măgăria constînd în a-l pune pe Pruteanu să scrie cronică la **Unde scurte** de Monica Lovinescu, drept care pe atunci doar zacuscarul (încă nu și arheul) s-a dedat ironiilor la adresa Ecaterinei Bălăcioiu, moartă în închisoare, aruncată la groapa comună. În fine, ca o culme (provizorie !) a nesimțitorismului etic manolesc, faimoasa cronică la volumul **În cunoștință de cauză** al lui Ion Negoitescu.

De acea dată nu mă legam de un scriitor care nu se bucura de unanime elogi (să zicem : ca Breban - și de ce să-zicem de Breban, ca unul care avea și contestatari, pe față ?- simplu : Breban nu mai avea putere din 1971, când fusese dat afară din C.C. pentru că se împotrivise Tezelor din Iulie), ci de Manolescu însuși. Despre el, cu câteva excepții, afirmațiile “răuvoitorilor” erau pe dată calificate de cei din suită : “ranchiună”, “resentiment”, “apartenență la grupul Barbu” (devenit “al României Mari”). Rezumat : nimeni (din “cei buni”, după Monica Lovinescu) nu îndrăznește să spună, să scrie defavorabil despre Niki.

În cazul Manolescu funcționează o solidaritate a interesului-din-frică : cum să ți-l faci dușman pe cel mai ascultat critic literar, acela care face-desface un scriitor ? Chiar dacă cineva citea, undeva, acuzații la adresa lui Manolescu și găsea că nu sunt cu totul exagerate, ba chiar perfect justificate (și probate cu citate) - n-ar fi împărtășit în jur propria-i opinie, să-l pici cu ceară. De ce? De frică: dacă acel confident dă fuga la Niki, să raporteze : el - îndatoratul până peste cap - găsisese că înjurătorul Goma are dreptate să-l bălăcărească pe Însușiul Manolescu ?

Astfel, cărămidă cu cărămidă s-a edificat, pe de o parte cariera scriitorului român cotidian (o cronică favorabilă a lui Niki fiind egală cu un premiu, o vorbă bună a aceluiași o recoman-

dare de promovare - la ce-o fi) ; pe de alta astfel s-a încheiat (vorba unui vers agrotehnic de Nina Cassian din perioada ei roșie: “*Strop cu strop,/ Patriei snop*”) solidaritatea scriitoricească română : minabilă, mizerabilă, detestabilă - fiind rezemată pe *complicitate*.

În 1997, la apariția **Jurnal**-ului meu **I-II-III**, N. Manolescu, îndatorat al Monicăi Lovinescu, a participat... ne-personal la campanie, punând la dispoziția doritorilor megafonul *României literare*. De la balconul ei s-au exprimat : Dimisianu, de mai multe ori (și nesemnăt), Al. Ștefănescu, Ioana Pârvulescu, Țoiu. Numărasem la un moment dat vreo 11 texte de condamnare în 7 numere de revistă. Nu-mi amintesc dacă Manolescu însuși a scris ceva, însă el rămâne organizatorul “dezbaterei” din mai 1997, de la Pro Tv (cu Dan Petrescu, Dorin Tudoran și Mircea Zăciu) în scopul de a-mi administra lovitura de grație... Nu i-a reușit planul, dar nu pentru că m-aș fi apărat eu ca un leu (participarea mea, la telefon, a fost submediocră) și nu neapărat datorită faptului că Dorin Tudoran n-a fost pe de-a-ntregul critic, iar Dan Petrescu, de acea dată, într-un totu favorabil, ci grație prestației lamentabile a lui Zăciu și mai ales manierei tremuricioase, găfăitnice, agonizînde în care Manolescu a condus emisiunea.

Însă până în 1998 Manolescu nu răspunsese atacurilor mele. “Replica” lui debilă din *România liberă* (17 nov. 1990) la singurul meu text publicat de ziarul lui Păler și al Blandienei (à propos de răscoala de la Brașov) a rămas fără de re-replică.

A fost inventat “cazul Caraion”. Într-un editorial de la sfârșitul anului 1998 N. Manolescu pre-lua dirijatul corului pre-lansînd cartea de la Humanitas **Această dragoste care ne leagă** și formulînd, primul (exceptînd-o pe iscălitorea volumului), acuzația de “negociere” a pașapoartelor la care s-ar fi dat poetul, “plătind” cu “*Jurnalul lui Caraion publicat de Eugen Barbu*”.

Încercînd o reconstituire a campaniei antiCaraion, remarci absența (atotprezentă) a Monicăi Lovinescu în întreaga afacere - și care cunoaște următoarele componente ordonate cronologic :

1. *Elaborarea volumului* ce își propunea să stabilească adevărul în tragedia Ecaterinei Bălăcioiu, soția lui E. Lovinescu, mama Monicăi. Acesta avea să deschidă colecția “Procesului comunismului” de la editura Humanitas. Fază în care, pe lângă autoarea-anchetatoare, este, firește, implicat G. Liiceanu. Și Monica Lovinescu, fiica victimei.

Monica Lovinescu a fost informată de fiecare pas al individei anchetatoare, atît în faza documentării, cu precădere

în a culegerii mărturiilor supraviețuitorilor (iar absența Valentinei Caraion dintre martori poartă marca indelebilă a Monicăi Lovinescu), cât și în cea a redactării textului. Acestea nu sunt supoziții, nici deducții : iscălitoreasa însăși, la multele emisiuni de TV, s-a lăudat cu “colaborarea” Monicăi Lovinescu, scăpîn-du-i, controlat, printre câteva “Doamna Lovinescu” și destule “Monica”, pentru ca târgul să afle și să nu uite : “prietenele” și colegile de breaslă lucraseră cot la cot ;

2. “*Serviciul de presă*” asigurat de periodicele (22, *România literară*, *Cuvîntul*) și de condeierii (Manolescu, Adameșteanu, Grigurcu) răspunzînd prezent la comenzile Monicăi Lovinescu difuzate prin megafonul liicean.

Editorialul lui Manolescu (l-am obținut târziu, în fotocopia trimisă de Valentina Caraion : a apărut în nr. 47 al *României literare*, 26 nov.-2 dec. 1997) îl așează pe primul loc, cronologic: chiar în text stă scris : editorialistul prezentase volum și autoare la Pro Tv în 18 noiembrie ‘97.

Revista 22 din 9-5 decembrie ‘97 publică pe două pagini un fragment din cartea anunțată “în curs de apariție”. Numai că “inocentul fragment”, este ocupat în totalitate de “mărturia” lui Adrian Hamzea. Or ce mărturisește mărturisitorul (de regulă prin pana anchetatoarei, cea divorțată de ghimilelele citării) în afară de cumplitele sale suferințe? Că nu i-a iertat lui Caraion faptul că s-a prevalat de dreptul lui la semnătură pentru a semna tot ce se putea semna (și noi care nu știam de la cine va fi furat Caraion poemele semnate : *Ion Caraion* : de la Hamzea!) și încă o chestie : “a ținut minte scena asta (...), încât i-a povestit-o mai târziu lui Paul Goma, care a povestit-o, i s-a spus, într-una din cărțile lui. I-a spus : «Asta nu ți-o iert, Paulică». Adevărat că el n-a citit-o”.

Atrag atenția, aici, asupra rolului jucat (ca de obicei : cu fervoare și cu dăruire SRI) și de Gabriela **A d a m e ș t e a n u** în calomnierea lui Caraion, fiindcă ei, în acest text, nu-i dedic un capitol aparte...

[...Nici lui Augustin **B u z u r a** : i se cunosc legăturile cu Securitatea care, prin el, deține, controlează Fundația Culturală România cu tot cu editură, avînd organe în *Dilema*, în *Curierul românesc* - mai grav : punînd laba pe toate revistele culturale din Basarabia și din Bucovina, în frunte aflîndu-se *Dilema* de pe Bîc, sub-numită și : *Contrafort*... Vor fi avut dreptate să ofteze românii vînduți rușilor, mereu, din 26 iunie 1940, când spuneau: «Înainte ne amăgeau *trimișii* Securității Nichita, Păunescu, Sorescu, D.R. Popescu, Iacoban - acum ne vin *titularii* : Victor Crăciun, Emil Constantinescu, Buzura...». Dar ia încearcă să

spui ceva de Gusti, nepotul lui Gogu Rădulescu : din solidaritate sar toți profitorii-complici ai Fundației Cândia, acuzându-te de lèse-Securitate].

Ce va mai fi apărut în presa (scrisă și vorbită) din România între lansarea volumului și cronica lui Gheorghe Grigurcu nu știu, “arhiva” mea nu înregistrează alte intervenții. Ion Solacolu, la telefon, mi-a atras atenția asupra unei cronici de Grigurcu, în *România literară* din 1-7 iulie 1998. Replica mea a apărut în *România literară* prin septembrie 1998 și a fost devansată doar de o intervenție televizuală a Marianei Sipoș.

Într-adevăr, ce scria Grigurcu în cronica din *România literară* era foarte grav, din chiar titlu : “*De la Ecaterina Lovinescu la Ion Caraion*” - sublinierile îmi aparțin. Și mai grav: N. Manolescu, pe linia ocultării Valentinei Caraion (ne-consultată măcar telefonic de alcătuitoarea volumului **Această dragoste...** - dar Hamzea îndelung și îndelat chestionat), a refuzat să publice *Răspunsul* soției lui Caraion la porcăriile etalate pe prima pagină, în editorialul semnat de actualul director al *României literare* - revistă la care lucrase și poetul calomniat postum.

Dealtfel delicatul, “liberalul” Manolescu va recidiva la sfârșitul anului (2-8 decembrie 1998), tot printr-un editorial : “Adio, domnule Goma !” în care este anunțată Cetatea Literelor că el, Manolescu Întâiul - și Ultimul - nu-l va mai publica pe Goma în revista moștenită de la tată-său adoptiv (pe nume Ivașcu, turnător de pușcărie, șef al revistei MAI *Glasul Patriei*), însă fără a explica motivul - iată-l : trimisesem o scrisoare de re-răspuns lui Grigurcu și textul “O aniversare”, în care mă arătam, nu doar mirat, dar indignat de faptul că revista atât de prestigioasă altă dată, sub Manolescu devenise coș de hârtii (și poșta-redacției) pentru uzul securiștilor.

“Dosarul Ion Caraion” publicat ca supliment al *României literare* (7-13 aprilie 1999) a beneficiat de alt editorial semnat de același N. Manolescu și nu a constituit o surpriză pentru mine : conivența, conexiunile cu Puterea, deci, fatal : cu Securitatea nu mai constituie, din decembrie 89, un secret.

Părinții săi fuseseră închiși, el însuși exmatriculat în 1957, reprimat prin intervenții, nemembru de partid, ținut într-un post subaltern până în decembrie 89 - a dus o viață, dacă nu de persecutat, atunci de ne-favorizat. De aceea normal ar fi fost ca Momentul Decembrie 1989 să constituie și pentru el Liberarea (din ghiarele comunismului).

Surpriză : N. Manolescu a trăit acele momente în panică [de aceeași natură ca și spaima lui Buzura care-l făcuse să stea

ascuns în vizuina de la Cluj între 20 și 25 decembrie 1989, să iasă la lumină din ordin, pentru a guița pe hârtie, în *România literară* din 18 ianuarie 1990, în numele securiștilor amenințați de pedeapsa poporului : “Fără violență!"]. Lumea *lui* se prăbușise, *el* nu avea ce face cu libertatea - și de exprimare, doar el este autorul antologiceii explicații a lipsei de samizdat : “fiindcă la noi (la *ei*, n.m.) s-a cam publicat tot ce era de valoare”. Primele sale intervenții publicistice transpirau groaza de a fi fost zmulș din cuibul cald, protector, unde *el* făcea cultură - și doar cultură. După ce s-a instalat în fruntea revistei (cu ajutorul electoral al unor indivizi ca Băran, Silvestru, Țoiu, Pardău - și alungându-l pe Valeriu Cristea), N. Manolescu a comis cu sistemă și în cascadă erori, nu doar “politice”, dar și etice. Se poate mândri cu performanța de a fi fost primul reabilitator al Canalei Canale, Petru Dumitriu; apoi al lui Galan (**în ianuarie 1990, când nu exista altă treabă urgentă**). A cultivat colaboraționiști notorii ca Miloș, Steriade, Uscătescu, tovarăși cu activitate pe linie, în RPR: Popper, Ed. Reichman ; l-a intervievat pe Iliescu (am mai spus-o - nu destul), a oferit coloanele revistei criminalului securist Voican-Sturdza... În fine, în campania antiCăraion (“cazul” fiind în alb-negru : de o parte, victima zbătându-se cu disperare să-și păstreze demnitatea amenințată, de cealaltă călăul: Securitatea), *N. Manolescu l-a impus ca autoritate informativă și morală pe securistul dezinformator Pelin*, iar în vremea din urmă l-a cultivat, l-a onorabilizat (în tandru tandem cu Dorin Tudoran) pe individul imund, expresia cea mai agresivă a aripei tinere, postsăptămîniste : C.T. Popescu.

Să mai vorbesc despre dezastruoasa (pentru alții, nu pentru sine, care și-a făcut chip cioplit - politic - din Guță Tătărescu...) “carieră” politică ? Nu contează *pe unde a umblat, ci cu cine s-a asociat*. El, fiu de deținuți politici, persecutat politic, cu aureolă de anticomunist a trăit totdeauna sub fustele unor *vânzători de frate*: Ivașcu, D.R. Popescu, Țoiu, Quintus și ale unor *vânzători de țară* : Burtică, Gogu Rădulescu, Iliescu...

Pentru că mă aflu la N. Manolescu - nădăjduiesc să nu mă mai întorc - am să produc două mostre de solidaritate-complicitate cu el : una prin... tăcere deplină, alta prin scris :

- Tăcutul este eseistul Mircea Mihăieș, colaborator permanent al săptămânalului *Lumea liberă* din New York, unde sunt reproduse contribuțiile bucureștene ale simpaticului bănațean, publicate inițial în *România literară*. Mircea Mihăieș este cunoscut ca publicist “pozitiv”, vorba Monicăi Lovinescu: (ceea ce vrea să spună: d-al nostru, din popor). Ca și colegii săi de generație: înainte de 22 decembrie 89 s-a remarcat prin

discreție totală, soră cu absența, nu și-a manifestat simțimintele antitota-litare, antiliberticide, astfel dovedind că în zadar ai fost educat bănațenește, dacă ai ales să gândești literatura bucureștenește : îți ascunzi lașitatea devenită a doua natură în textualism, în semiotică, în buna-la-toate rezistență prin cultură.

Cine urmărește scrisul lui Mircea Mihăieș îi găsește calități - atât că materializarea acestora se face cu un observabil decalaj în timp (citește: *prea târziu*): eseistul descopere descoperiri descoperite cu ani, cu decenii mai devreme și nu de către americani pe care îi studiază cu aplicațiune, ci de compatrioți ai săi, scriind în românește - și, din 1990, (re)publicînd în România.

În 1997 am scris un comentariu la **Balul mascat**, dialog al său cu Vladimir Tismăneanu. Îi reproșam (lui Mihăieș) inerția, lipsa de vlagă, de replică în, totuși, un dialog. De fapt, deploram habarnamismul românesc, neștiismul cvasiintegral al materiei dialogului în care se angajase : universitarul (și scriitorul) Mircea Mihăieș nu auzise de Revoluția Maghiară din 1956 - dacă ar fi auzit, ar fi insistat asupra acestui Moment pe care Tismăneanu l-a survolat, din interes de familie ; habar n-avea nici de ecoul, în România, a evenimentelor din Ungaria - dacă ar fi avut, ar fi corectat aproximațiile intenționate ale lui Tismăneanu; nici de trecutul de luptă al lui Iliescu : față cu ignoranța lui Tismăneanu, mai ales cu neadevărurile în legătură cu Manolescu - altfel ar fi completat el informațiile cu Programul Studenților de la Timișoara, Campania de exmatriculări a celor nearestați (1957-1958) soldată cu mii de victime, (printre ele N. Manolescu însuși, apoi bănațeanul drag lui Mihăieș : Sorin Titel...).

În acel text viza directă fiind Tismăneanu, lui îi reproșasem fidelitatea în prietenie frizînd complicitatea cu Manolescu. Însă Mircea Mihăieș a scris o carte *despre* N. Manolescu. Se spune că ar fi un fel de broșură de propagandă electorală ; ar putea fi și o foarte bună biografie : eseistul are mijloacele necesare unuo tovarăș hagiograf de nădejde.

Urmărindu-i scrisul, mi s-au confirmat temerile: Mihăieș nu vede, nu aude, nu înregistrează decât ceea ce lui (personal) nu-i cauzează, nu-i dăunează social, literar, universitar, politic ; n-a vede, n-aude (și n-a scrie !) despre erorile lui Manolescu - fie acelea de politică vulgară, fie de nobile literatură.

Îmi va replica : «Nu-l poți ataca pe directorul publicației în care scrii».

Ba poți : la 11 mai 1998 l-am atacat pe Cristoiu (director al *Cotidianului*), în primul text prin care începeam colaborarea : “Bălăcăniada Trăisticoloră”, iar Cristoiu - care nu e Manolescu ! - nu mi-a suprimat articolul și nu a anunțat că în ziarul lui nu voi

mai publica în veac ; în 11-12 iulie 1998, în “De ce public la Cristoiu?” i-am atacat pe Cristoiu (director) și pe Rațiu (propri-etar). Nici Rațiu nu e Manolescu, de aceea autorul de mine a continuat să publice în *Cotidianul* încă un an încheiat.

De acord : termenul *a ataca* este neconvenabil. Atunci reformulez : scriitorul Mircea Mihăieș va fi avînd și “păreri personale”, cum se spune la București? Dacă nu are - nu mai continuăm; dacă da : ce “părere personală” are despre Campania dusă de N. Manolescu și de *România literară* împotriva lui Caraion, sprijinindu-se pe “credibilitatea” unui securist notoriu și răufăcător ca Pelin ? Nu i-am auzit glăsciorul de subdirector de conștiințe ;

- Ne-tăcutul este I. Țîrlea. În *Contemporanul* din 27 mai 1999 m-a pus la punct, de mi-au mers fulgii - citez din acest reprezentant de nădejde... reprezentativ al noii generații, cea în care ne pusesem nădejdea că va trăi și va scrie *altfel* decât cele ce supraviețuiseră sub dictatură, în patru labe :

“Articolul dlui Goma este, încă o dată, incalificabil. Autorul său îi impută dlui Manolescu afecțiunea și recunoștința (de mult publice) pe care acesta i le poartă lui G. Ivașcu, cunoscut turnător de pușcărie, zice dl. Goma și lucrător la organul de presă al Securității, *Glasul patriei, dar e sigur că nu pentru aceste lucruri îi poartă afecțiune dl. Manolescu lui G. Ivașcu* (subl. mea, P.G.)” - acesta a fost un citat - al doilea, din aceeași intervenție :

“Apoi dl. Goma îi reproșează dlui Manolescu că a semnat, alături de Dumitru Micu, volumul proletcultist **Literatura română azi**, în 1965, și că a scris cronică despre cărțile unora dintre scriitorii care, în epoca comunistă, martirizau cultura română: Săraru, Vasile Nicolescu, Dumitru Popescu. *Se poate, eu nu citeam la acea vreme cronicile d-lui Manolescu, dar poate că respectivele articole erau negative, poate că dl. Manolescu dorea să arate astfel nula calitate literară a servitorilor regimului în comparație cu valoarea literaturi adevărate. Altfel nu-mi imaginez ce interes ar fi putut avea criticul să scrie cronică despre scriitorii comuniști menționați!* (s.m. P.G.)” - acum al treilea citat:

“Dl. Goma mai spune că dl. Manolescu ar fi ajuns la conducerea *României literare* prin sprijinul electoral al unor scriitori ca Băran, Pardău, Țoiu etc..., împotriva altora precum Paler, V. Cristea, Dimisianu. *Da, dar motivul real a fost acela că dl. Manolescu a afirmat atunci primatul esteticului și neimplicarea literaturii în politic, program de care, după cum se vede, nu s-a dezis nici până în ziua de azi* (s.m. P.G.)” - acesta fiind “motivul

real” în fine al patrulea și ultimul citat:

“Și ce dacă, în iulie 1990, după mineriadă, dl. Manolescu i-a luat un interviu lui Ion Iliescu, adresându-i-se cu formula «om cu o mare»? *În fond era vorba de proaspăt alesul Președinte* (cu majusculă în text - n.m.) *al României încă nedesprins total de ticurile epocii de aur. Crede Dl. Goma că în 1996 a fost mai bine ? A fost la fel* (s.m. P.G.)”.

I. Țîrlea avea, în Momentul decembrie '89, 24-25 ani, deci era matur ; în 1999, când scria școlărismele sus-citate, fatal, număra 35 ani, vârstă la care ești un împlinit (în sensul că nu te mai schimbi, așa mori). După citatele de mai sus deduc: chiar dacă nu va fi apucat Cenaclul de luni condus de N. Manolescu, iubitor de literatură fiind, îl citea cu nesaț pe criticul cel mai iubit dintre pământeni. Ca orice tânăr, și-l luase drept exemplu - a reușit să-l imite !- cu atât mai vârtos, cu cât Modelul nu prezenta vreun pericol pentru regimul comunist (deci nici pentru imitator) - să tot faci rezistență prin manolescultură! A rezultat un literat român crescut în cultul “primatului esteticului” (“*da, dar motivul real a fost acela că dl. Manolescu...*”), în al neinformării “civile” (“*se poate, eu nu citeam la acea vreme, dar poate că...*”), zidărit în spiritul catehismului nepăsării etice (“*În fond era vorba de proaspăt alesul Președinte al României*”), în respectul instituțiilor existente (ceaușești, înainte, iliești după - altfel de ce ar fi scris, negru pe alb, în 1999, “Președinte al României”, despre banditul Iliescu ? - eu știu, dar n-am să pierd timpul cu un Țîrlea). Și ignorînd cu consecvență - și cu o cătunală superioritate - tot ce ține de morală.

La edificarea din beton armat a statuii lui N. Manolescu un rol hotărîtor l-au avut profesorii. Caragiale, acum un secol, spunea *dăscălimea*. Chiar dacă nu toți reprezentanții ei au ieșit abia ieri din ruralitate, pătura, clasa, casta este aprig conservatoare, cu un termen demonetizat de comuniști : reacționară. Ca și țăranului (devenit colectivist), dascălului, fie el universitar, nu-i plac schimbările, zdruncinăturile, răsturnările sociale, mentale. Or dăscălimea din primele luni ale anului 1990 s-a manifestat ca *fesenime* (de ambe sexe)...

Fesenimea eternă - sau miștabastonimea - analfabetă, imorală, obscurantistă, obscenă - are nevoie, întru compensațiune, de un chip cioplit - și imaculat... L-a găsit - în Manolescu. Și îl adoră - în ciuda evidențelor.

La urma urmelor ce le reproșez “colegilor” lui N. Manolescu (un loc privilegiat deținîndu-l Dorin Tudoran): că nu-l denunță? Că nu-l delatonează, cum atât de neologistic se exprimă Geta Dimisianu - despre alții, se înțelege, nu despre sine și despre

activitatea-i (din ilegalitate) extrem de paralelă ?

Le reproșez scriitorilor români că nu spun adevărul - negru pe alb, ca niște condeieri ce sunt. Că nu sunt în stare de a se desprinde de meschinele lor interese imediat-personale, pentru a se ridica pe două picioare și a privi măcar de la înălțimea ochilor unui om. Ca să constate că nu sunt singuri pe lume (doar ei, cu aranjamentele lor, cu interesele și cumnatele lor, personale). Pentru scriitorul român a venit momentul să aibă în vedere și interesele altora, ale oamenilor în general, nescritori cu care nu au tratat combinațiuni, pacte, acorduri, învoieli; să-i aibă în vedere și pe aceia, măcar de, cum se zice: “amorul artei”.

Le reproșez scriitorilor români micimea de suflet, egoismul primar - meschinăria în viață (și în operă).

“Mint - deci exist” - iată deviza literatorilor rezistenți prin cultură. Se minte și prin omisiune, prin tăcere. În timpul nostru bolnav este nevoie, nu doar de pâine, ci și de adevăr. O faptă rea a altuia, tăcută de tine devine o faptă rea a ta - prin complicitate.

Acolo intrînd și faptele rele ale “prietenului”, negate, justificate de tine, în numele unei prietenii decăzute.

L i i c e a n u

Față de el obediința scriitorului român pus în fața evidenței (acuzatii precise, cu argumente) este și mai izbitoare. Poți tu să răs-dovedești că Liiceanu este laș, mincinos și, deși plin de sine, pe dinafară, pe dinăuntru : fricos, nesigur (motiv pentru care nu-și recunoaște erorile) - nu ești auzit ; nu ești luat în seamă; ba acuzat de calomnie la adresa lui, de atentat împotriva culturii curate cu voie de la Petre Roman (moștenitorul tatălui său) și de la Brucan.

El, spre deosebire de Breban și de Manolescu, se protejează cu două umbrile - mai corect : se ține sub două țoluri/țoale :

1. Al editorului bucureștean care a importat din canalele Parisului teoria potrivit căreia autorul unui manuscris nu este și autorul cărții rezultate, acela fiind un cerșetor, un încurcă-lume care-l împiedecă pe editor, adevăratul făcător al cărții (dimpreună cu contabilul și cu sora acestuia) să officieze la altarul Culturii. În același preț, editorul Liiceanu exercită un permanent șantaj, nu numai asupra asupra bieților autori care vor și ei să apară la Humanitas, dar și asupra celor care bat la poarta altor edituri: filosoful se ferește de mesaje scrise, telefonate, el transmite cuvântul de ordine, dorința, serviciu-contra-serviciu prin viu grai, de preferință la bucătărie: Cutare este un ingrat - nu trebuie să i se dea ocazia să recidiveze editorial; Cutărescu l-a înjurat pe el, deci îi va înjura pe toți cei-buni, să nu fie primit în revistele în care-și culpabilizează confrății; Cutăreanu este

periculos, uite, a înjurat-o până și pe Monica Lovinescu ! Ce să mai vorbim de Cutare : a avut nesfârșita obrăznicie să traducă în românește - încă din 1987! - **Ființă și timp** de Heidegger, când el, Unsul lui Noica (și al lui Plămădeală) era destinat să o facă - și a făcut-o, dar prost, după cum (încă din 1988) constatau Grigore Popa și Anton Dumitriu - care nu-și opreau creionul roșu doar la textul traducerii, mergeau mai departe, la caracterul traducătorului...

Degeaba X, editor și el ori șef de publicație ori cronicar cotate este și inteligent și onest, deci concede că ai dreptate când te plângi: Liiceanu a trimis la topit o carte de a ta (și nu oricare : una de mărturie), fără să o fi distribuit; degeaba în sinea lui ori în cerc foarte restrâns (și de ne-scriitori) admite că Liiceanu a comis porcăria pe care nu ți-o făcuseră nici comuniștii ceaușezi. Numai că are o carte gata să apară la Humanitas, soția lui o traducere; el însuși trece drept critic de casă - cum să-ți ia partea, ție, aflat în conflict cu un om-instituție, de care depinde pâinea și cariera, nu doar a lui ci a întregii familii?;

2. Al protejatului-protectorului Monicilor - știut fiind :

Ce spun-gândesc Monicii - gândește-spune Liiceanu.

Și viceversa. Când este dovedit că a distrus cărți, că a refuzat altele, de valoare, Liiceanu recurge la justificări infantile, debile ca :

«Mă acuzi că am trimis la topit *o carte* - de ce nu vorbești de *miile de cărți* pe care le-am editat ?», sau :

«Mă calomniezi numai pentru că ți-am refuzat ție o carte !»

Ce ușor : când ești prins cu mâța-n sac, îl acuzi pe păgubaș că îți face “asta” numai pentru că... îți poartă pică.

În solidaritatea scriitoricească de tip complicitate cu Liiceanu s-au manifestat și cei care, în virtutea prieteniei dina-ainte de 89, nu au vrut să-l trădeze... Așa este în România : cine se plânge de o nedreptate flagrantă acela este un ingrat ; cine ia public partea victimei este - cum altfel? - trădător.

Aici nu mai contează Liiceanu, care, în chestiunea topirii **Culorii curcubeului**, nu a dat o explicație publică - necum să-și exprime regretul pentru o faptă ca aceasta, înalt culturală. În șapte de ani de când zic, scriu, îl invit, îl somez să răspundă nu a produs nici o intenție de explicație.

La urma urmei, Liiceanu este un fleac ; un appendix, un pretext - adevărații protagoniști fiind, în ordine cronologică : Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, I. Buduca, Pruteanu, Manolescu, Zăciu, D.C. Mihăilescu, Al. Ștefănescu, Dimisianu, Mircea Martin.

Doi buni prieteni ai mei Grigurcu și Tudoran, știind bine că

Liiceanu mi-a distrus o carte, au păstrat o tăcere, nu înțeleaptă, ci complice: la curent cu Campania de presă declanșată de Monica Lovinescu prin semnalul de atac: “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”, au participat cu drag la ea ; (la curent cu Campania împotriva lui Caraion, în care Manolescu a făcut apel la umbrela Securității, Grigurcu și Tudoran au manifestat aceeași atitudine lașă, fie de tăcere neinteligentă, fie de complice de-a dreptul, ca Grigurcu - doamne ferește, nu cu victima !).

Singurii scriitori români care s-au rostit, public, despre fapta liiceanului au fost Laszlo Alexandru și Mariana Sipoș.

M o n i c a L o v i n e s c u

Joacă (dimpreună cu Virgil Ierunca), de la “revoluție” un rol nedemn. Ea, care mai mult decât oricare exilat român *trăise-la-Paris-în-România*, după căderea Zidului Berlinului, nu a făcut decât *să continue* viața literară dâmbovițeană, cea bucătărită din bârfă, din intrigă, din punere-bine, din asociere momentană cu X pentru “luxarea” lui Y, (mâine fiind altă zi, va fi o altă ordine) din menajarea lui Z, notoriu porc de câine - dar influent... (după expresia D-sale : “pozitiv”).

Capitalul de prestigiu câștigat în decenii de oficiere la microfonul Europei libere Monica Lovinescu (și Virgil Ierunca) l-a(u) întrebuințat fără tresărire în apărarea unor cauze strâmbe - ca fabricarea unei Blandiane rezistente, nu doar prin cultură, ci și prin... sertar - inventat; prin “securist la poartă”- inventat: în realitate fiind milițianul lui Gogu Rădulescu. Întru “compensație”, a regizat pedepsirea mea: prin solidarizare cu editorul distrugător (dacă nu cumva D-sa fusese inițiatoarea); prin expulzare din exil, prin anatemizare, cu urmările: campaniile de presă (22, *România literară*, *Cuvîntul*, *Adevărul*), în 1997, după apariția **Jurnal-ului I-II-III**; prin cenzurare totală (via Manolescu), prin nepublicarea unor volume, nedistribuirea celor imprimare, prin organizarea unui embargou al publicării - prin “contestare”...

Astea sunt fapte de (mare) rușine. Însă dacă ai necugetarea («sminkeala», vorba lui Zăciu) de a denunța doar câteva din ele - cum făcusem în anexa la **Jurnal-ul** editat de Nemira - ești lichidat (pardon: “contestat”). De cum a anunțat că D-sale îi pare rău că l-a cunoscut pe Goma, toată lumea-bună-literară-curată ce făcuse bătăture la genunchi-coate, de cât rezistase prin cultură s-a năpustit orbește, asupra “ingratului”, fără a ține seama de textul atacat, fără a practica citatul corect : Adameșteanu și Pruteanu, Ștefănescu și Manolescu, Bianca Marcu-Balotă și D.C. Mihăilescu, Dimisianu și Dimisianca, Țîrlea și Zăciu, Al. George și Buduca, Paruit și Țepeneag și Breban și Iorgulescu și Grigurcu

și Tudoran...

Numai că mecanismul unanimității în condamnarea calomniatorului Goma nu a funcționat doar din solidaritate cu Monica Lovinescu. Mai corect: nu numai acesta a fost motorul. Bravii apărători ai sărmanei calomniate Monica Lovinescu în fapt și-au apărat propria moșie (ca Mircea al Eminescului). Însă neavînd resurse (citește : argumente) cu care să contrazică “invențiile” mele la adresa lor, au trecut, fulgerător, la diversione: ei luptă numai pentru respectarea unor principii!

Principii la G. Adameșteanu ! La Alex. Ștefănescu !, la Iorgulescu, la Pruteanu, la Buduca, la Balotă, la Dimisianu, la...

...la D.C. Mihăilescu: după articolul său din 22 în care mă acuza de calomnie, de abjecție, de turnătorie, recunoștea față de Dan Petrescu că în **Jurnal** Goma are dreptate în proporție de 90 %, dar cum să recunoască el, care lucrează pentru/la Liiceanu! Ei da, căci noi români sîntem: una credem, alta scriem ;

...principiile lui Liiceanu : s-au confirmat recent cu prilejul alegerilor pentru Televiziune, ca și în chestiunea cu totul morală Pleșu-Dinescu...

Am mai spus, repet: cavalerii Doamnei Monica Lovinescu erau în fapt niște cetățeni care treceau și ei pe acolo și s-au supărat pentru că se înțepaseră - în spinii mei. Dar să se apere de “calomniile”-mi, singuri-singurei ? Mai ales că ceea ce pretindea înjurătorul Goma era *cam* adevărat... *Cam* așa era - dar de ce s-o spună în gura mare, de s-audă masele largi de cititori?

Printre cei care s-au declarat a nu fi fost “atacați”: Alecu Paleologu. Însă și dânsul român de viță veche, a produs un citat fantezist din **Jurnal**-ul meu...

În încheiere : s-a confirmat încă o dată reproșul formulat de mine, în 1991, la un colocviu la Roma - anume : dacă Iliescu “câștigase” alegerile din 20 mai 1990, acest fapt se datora în cea mai mare măsură demisiei intelectualului român, în general, în special : trădării scriitorului. Fiindcă “pe timpul dictaturii”, scriitorul s-a aflat mereu alături de călăi, nu alături de victime.

Solidaritate scriitoricească ? Am dat câteva exemple, din păcate, reprezentative. Scriitorul român nu este capabil să se salte la nivelul literaturii, el rămâne unde a fost : la starea, la halul - la natura activistului de partid din sectorul cultural.

*

*Paris 21 martie 2000***“Si j’étais président...”**

Ajustez, în românește : “Dacă aş fi fost preşedinte...”

Exact în urmă cu cinci ani începeam un text astfel :

“Deşi monarhist, azi, la Echinoxul de Primăvară a anului 1995, mă declar candidat (la candidatură), în vederea alegerilor prezidenţiale din 1996.

P R O G R A M U L...

Acum cinci ani (în 21 martie 1995) îmi declaram candidatura şi prezentam **Programul** - acesta :

1. Dacă voi fi ales, voi fi preşedinte al tuturor Românilor, nu doar al celor ce m-au vrut - şi m-au votat ;

2. Voi fi preşedinte al României, stat democratic de tip european-occidental în care apartenenţa la o etnie, la o rasă, la o religie, la o confesie nu va constitui motiv de discriminare; libertatea de opinie, de expresie, de cult, de organizare va fi garantată pentru toţi cetăţenii în mod egal, neexistînd “etnie favorizată”, nici “religie preeminentă” - dacă nu va exista “partid unic”... ;

Nu am apucat să deschid gura, că mi s-a şi dat peste (bot). Naiv, crezusem că primele atacuri vor veni dinspre comunisto-securişti cu care mă încontrasem începînd din 1940 (sînt basara-bean, atunci tata a fost arestat şi deportat în Siberia). Ei, bine, focul a fost deschis cu o promptitudine demnă de o cauză mult mai bună de către Cel mai iubit dintre ţărăneni :

C. Coposu !

Am reluat, cu creionul în mână, Programul, pentru a găsi motivul mâniei celui care nu dovedise aceeaşi grabă în a pune mîna pe putere, în primele zile de după Lovitura de Stat din decembrie 1989, când, în panică, securişti prinseseră a guiţa prin megafonul lor, Buzura: «Fără violenţă !» Ce Dumnezeu îl va fi deranjat pe Coposu la Programul meu (cel din 1995, fiindcă despre cel din februarie-martie 1977, în legătură cu drepturile omului, îi cunoşteam opinia : identică până la confuzie celei a lui Noica, a lui Stăniloae, a lui Țuțea, a lui Ernest Bernea - exprimate cu acelaşi prilej...) ?

- să fi fost ultragiatic că “altul” prezentase un **program**, iar delfinul său, Emil Constantinescu nu ştia ce-i acela program prezidenţial şi cu ce se mănâncă?;

- să se fi simţit concurat în promonarhist, calitate constituind monopolul său ?;

Mistere ale ţărănismului de tustrele sexele...

3. Voi fi preşedinte al României, ţară în care justiţia va fi independentă, ne-supusă presiunilor, influenţelor, “sugestiilor” - de oriunde ar veni : de la Preşedinţie, de la Guvern, de la Ministerul de Interne, dinspre asociaţii, grupuri, lobby-uri; magistraţii vor avea de dat seamă : în faţa legilor (pe care le aplică, dar li se aplică), în faţa Consiliului Constituţional (ce va veghea şi asupra Corpului Didactic, a Corpului Medical, a Corpului Jurnaliştilor, a Departamentului Cultelor - deasemeni în domeniile unde funcţionează un cod deontologic) şi în primul rând în faţa conştiinţei fiecăruia. Poliţia, Jandarmeria, Serviciul Secret, Vama, Frontiera şi Pompierii vor fi edificate după criterii noi, ale unui stat european ce intră în al treilea mileniu; supuse ierarhic Ministerului de Interne, vor fi constant contro-late de Parlament şi de presă ;

Al doilea “opozant” al candidaturii mele s-a arătat a fi un fel de liberal, Rusu - mai bine s-ar fi opus lui Ceauşescu, pe când Tovarăşul era viu şi atotstricător de ţară şi de oameni (băgare de seamă valabilă şi pentru Coposu, nici lui nu i se auzise glasul de Cuscu al Naţiei între 1965 şi 1989, perioadă în care Tată era Cărmaciul Păunescu).

Am dedus din declaraţia acestor doi stâlpi ai opoziţiei-democratice că ea, democratica-opoziţiune se opunea candidaturii mele, nu pentru că Programul meu ar fi fost debil - sau ca al lor: inexistent, ci pentru sfântul motiv că... nu aveam nici o şansă!

«De unde ştie Rusu că nu am nici o şansă ? Dar Coposu ?», m-am întrebat. Omul-dracului fiind, mi-am răspuns : «A-ha ! Această competiţie, în România, funcţionează după aceleaşi criterii ca şi angajările la Europa liberă: au şanse, nu candidaţii care se opuseseră cu adevărat - şi pe faţă - comunismului ceauşist (din 1965 până în 1989: un sfert de veac), ci aceia care traversaseră istoria în patru labe, târîş, mai lăudînd pre Încălăritorul, mai scriind o micuţă notiţă informaticuţică, mai de-a dreptul turnînd - că n-o fi foc... Deci: Aşa cum, la Europa liberă erau acceptaţi, nu cei care “făcuseră scandal”, întâi în România, apoi în exil, denunţînd Totalitarismul comunist - ca Virgil Tănase, ca

Țepeneag, ca mine - ci băieți și fete cuminți acolo, în România, și care, aici, în Occident deveneau fulgerător și anticomuniști și dătători de lecții de curaj abia după ce primeau întâiul salariu de la americani - ca Gelu Ionescu, Hurezean, fiul Blandienei și al Măgureanului, N.C. Munteanu, Raluca Petruțian, Ileana Giurchescu, Iorgulescu - ginta masculină dând din pix și din coate întru slava Fundației Buzura, a Pleșului, deci pusă în serviciul caramanității lui Roman - cum ar veni : ca militanți ai Exteriorului Internelor... Așa cu “criteriile” alegerilor prezidențiale : cum să aibă vreo șansă careva care, după 1964, la ieșirea din închisoare, *nu dovedise ca s-ar fi reeducat*, nu încheiase Pactul cu Securitatea, *nu* fusese agățat, deci neutralizat - ci, ca să zicem așa, din contra : fusese activ; continuase cu alte mijloace (de multă vreme folosite de vecinii noștri polonezi, bulgari, unguri, cehi, ruși) opoziția, pe față?; ce șansă putea avea un ins care *nu* se bucura de încrederea nețărnută a Organizației Bobor’lui ‘Ncitor ?

4. Voi fi președinte al României, țară ce va continua, va re-stabili, va stabili cu toate statele doritoare legături bazate pe egalitate, reciprocitate ; România va adera și va respecta convențiile regionale și internaționale ce urmăresc menținerea ori restabilirea păcii, întăresc legăturile culturale, turistice, de învățământ, științifice, tehnologice, comerciale, sportive, etc.

Cu ajutorul activ și reparator al Germaniei (parte contractantă în pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939), al Marii Britanii, al Statelor Unite ale Americii și al Franței, vom restabili România în granițele ei naturale, cele din 1938.

Vom cere Rusiei restituirea imediată, integrală a valorilor naționale “depozitate” în timpul Primului Război Mondial ; vom cere restituirea integrală a valorilor naționale luate ca “pradă de război” după 23 august 1944; vom cere despăgubiri materiale pentru imensele daune pricinuite României “aliată”, prin distrugeri sistematice, prin jaf organizat, prin furt “spontan”; prin stoarcerea de vlagă a țării, mult timp după achitarea datoriilor de război (Sovromurile).

Vom pretinde de la statul rus (nu ne interesează actuala lui subîmpărțire) scuze publice pentru nemărginitele, neînchipuitele suferințe pricinuite cetățenilor români – umiliți, jefuiți, maltratați, violați, uciși (în timpul “alianței” de după 23 august 1944); luați prizonieri-de-război după 23 august ‘44 și deportați - Basarabeni și Bucovineni din Armata Română fiind lichidați prin foame și prin sete în lagăre speciale, de “trădători ai Patriei Sovietice”!; civili arestați arbitrar (“ca să fie la

număr”) și transportați în Rusia ; localnici din teritoriile recent ocupate executați pe loc, în grupuri mari, pentru colaborare cu inamicul (inamicului : Românul !) ; sute de mii (cu femei, copii, bolnavi, bătrâni deportați în mai multe valuri și lichidați prin muncă de sclavi, prin foame, prin frig, în Arhipelagul Gulag ; uciși (în Basarabia) prin foametea planificată, “realizată” între 1945-47 ; cetățeni români de etnie germană – civili și minori – deportați în Rusia și tratați ca prizonieri de război.

Vom cere Rusiei să ne furnizeze toate documentele privitoare la tragedia din 1812 și la martiriul Moldovenilor din stânga Prutului căzuți sub cizma fratelui creștin ortodox ; vom cere să ni se livreze toate documentele privitoare la “Republica Autonomă Moldovenească” (din 1924), la subversiunea anti-românească - din Rusia, dar și din România - avînd scop : re-ocuparea Basarabiei; deasemeni, documentele referitoare la invadarea Basarabiei a Bucovinei de Nord și a Herței, după diktatul de la 26 iunie 1940. Vom cere și vom da publicității aceste documente cu faptele, cu numele “cetățenilor conștienți” vinovați de denunțuri ; ale enkavediștilor, ale kaghebiștilor, ale activiștilor de partid culpabili de persecuții, de umilințe, de acte de barbarie, de execuții ale Basarabenilor și Bucovinenilor ocupați de Ruși.

A existat un Auschwitz - dar și un Nürnberg (și bine că existat) ; a fost un Arhipelag Gulag - în toate țările “liberate” de Ruși – drept este să fie și un Nürnberg II ;

Să-l fi speriat pe C. Coposu - ca pe tot Ardeleanul curajos și patriot - dorința exprimată a unui Nürnberg II ?; ostilitatea (resentimentul, ar fi spus - a și spus - o poetă creierală, și dânsa o gherleancă ardeleancă) exprimată în Program împotriva Rușilor? Ei, dacă s-ar fi manifestat împotriva Ungurilor... Așa ar fi fost, vai, normal - dacă C. Coposu ar fi cunoscut Programul meu. Însă cum și el era român și ardelean, nu avea nevoie să cunoască un text pentru a-și exprima o opinie fermă despre el:

«Propunătorul nu are nici o șansă»

În ce “domeniu” șansa ceea: jucatul la loterie?

Nici Coposu nici Rusu nu citiseră măcar ultimul paragraf - cum obișnuiesc a face, înainte de a citi pe indelete, oamenii de meserie, ca el însuși. Ar fi aflat că :

Eu (...) nu lupt ca să ajung președinte al României (sânt, de mulți ani, scriitor de cărți).

Desigur, nu pentru C. Coposu scrisesem Programul, deși...

Deși : el era - până una-alta - tatăl spiritual al lui Constantinescu. Cum Puiul său și al Măgureanului tot n-avea program, speram se inspire, să “ciupească” din al meu - ce, nu era bun ? În ciuda unor anvoleuri utopice - dar ce este un program electoral decât o utopie? - *era un adevărat program prezidențial* și nu unul nici măcar guvernamental, ci primărial (de la : primar), promițind atâtea podețe și atâția kilometri de drum pietruit ca în “programele” consemnate codificat într-un carnet, pe o bancă în Cișmigiu.

5. Voi fi președinte al României, țară ce-și va edifica economia pe principiul proprietății și al inițiativei individuale. Statul va deține și va controla ramurile, fie neprofitabile: căile ferate, sistemul de canale navigabile, apoi Opera, Teatrul Național, Filarmonia, Casa Cărții, (cultura și arta nefiind rentabile, Statul va fi onorat să le subvenționeze), fie ținând de domeniul Apărării.

Dacă restituirea către proprietari ori urmași a uzinelor, atelierelor, localurilor comerciale și locuințelor - după cincizeci de ani de distrugeri și de modificări - se va face prin hotărâre judecătorească – restituirea imediată și fără condiții a pământului este o datorie :

Mai întâi, morală : pentru câte și pentru cât au suferit țărani români de la comuniști, tocmai, din pricina pământului, supraviețuitorii și urmașii lor au deplinul drept să și-l redobândească ; dacă așa li se năzare, n-au decât să steie într-o rână, tolăniți pe hectarele, pogoanele, iugărele (pentru care au vărsat lacrimi și sânge) un an, doi... – dar nu-i va lăsa inima să țină sfântul pământ în pârlăoagă... Desigur, “economia generală” va avea de suferit (nu mai mult decât pe timpul colhozului), dar țărănimea, câtă a mai rămas după masacrarea cu metodă și dezînvățarea de a mai lucra va căpăta în al doisprezecelea ceas o neînsemnată compensație ; o ușură compasiune.

Vâna țărănistă a lui C. Coposu nu s-a trezit nici la citirea cuvintelor de mai sus... N-am uitat că nici-creștinul Senior nu citise - și pe el îl durea capul. Și chiar de ar fi citit, ce s-ar fi petrecut? Țărănistul Coposu nu reprezenta țărănimea română - care supraviețuia sub perifraze : “locuitor al mediului rural”, “lucrător în domeniul agriculturii” (astfel explicându-se arpagicultura Mamei candidatului Constantinescu), pentru el “țărănist” nu avea nici o semnificație. Dealtfel, C. Coposu nu mai avea de multă vreme idei, nici convingeri (eu aflasem în martie

1977), executa, resemnat, ce i se ordona. Astfel sărea în ochi “nehotărîrea” sa de a cuceri puterea care i se cuvenea, în schimb hotărîrea cu care deschisese porțile partidului, nu doar național și țărănist, dar și creștin ! - activiștilor, milițienilor, securiștilor - ce să mai vorbim de turnătorii cunoscuți.

Drept care nu avea de ce să-l intereseze ce propuneam, în continuarea punctului 5 din Program :

În România vor fi bineveniți, vor fi invitați ne-români : industriași, investitori, specialiști, oameni de afaceri : să construiască la noi, să vândă, să producă ; noi să învățăm de la ei să construim, să producem, să vindem, în stricta respectare a legilor interne, internaționale.

În România vor fi incurajați, consiliați, ajutați cu împrumuturi cei ce vor iniția mici și mijlocii întreprinderi - idealul omului, într-o societate umană civilizată fiind, nu industrializarea ; ci bunăstarea ;

6. Voi fi președinte al României, țară ce are imperativă nevoie de un alt sistem de învățământ, actualul fiind, nu doar inefficient, dar adânc nociv. Cauza primă : înșiși educatorii : din 1948 s-au (ori au fost) compromiși, demisionînd de la menirea lor, aceea de a-i învăța pe copii binele, frumosul, adevărul. Va fi necesară creșterea altei generații de învățători, de profesori : copiii, adolescenții, tinerii nu mai pot (și nu mai vor) să învețe binele de la învățători răi ; să învețe adevărul de la profesori terorizați, mereu amenințați, deci mincinoși, frumosul de la “maestri” cu suflete urâte și sfaturi schiloditoare (dar părinții, primii învățători strâmbi, strâmbători ai propriilor copii?).

Ce se va fi zburlit dăscălimea feseniformată citind “înjurăturile” la adresa breslei. Mai cu seamă tovarășii părinții-de-copii, cei care făcuseră toate compromisurile posibile pentru a asigura odraslelor un viitor.

Școala - de toate gradele - va constitui prioritate națională: pentru a accede la stadiul de popor, comunitatea românească va trebui să înceapă prin a învăța să se șteargă la nas (cu ose-bire la gură) ; să învețe să spună Bună-ziua; să învețe să-l privească în ochi pe cel căruia (ori care) îi vorbește. Abia după aceea să treacă la învățarea istoriei - nu cea idealizată, alcătuită din doar bătălii câștigate și mănăstiri înălțate ; nici “istoria luptei de clasă”. Istoria adevărată a comunității noastre nu este nici mai glorioasă decât a vecinilor, dar nici de-rușine. Așa cum

(și câtă) este, cum și cât va trebui neîntârziat scrisă - este a noastră, ca mama pe care n-o putem schimba, oricât de mășteră s-ar fi dovedit. Se cuvine să ne asumăm trecutul comunității noastre așa cum a fost, nu cum ne-ar place să fi fost – cu pagini de glorie, de demnitate, de afirmare a libertății – ca și cu cele unde sunt înscrise greșelile; erorile, chiar crimele comise de statul român – fiindcă și acestea fac parte din moștenire.

Îmi amintesc de un text al textilografului Alex. Ștefănescu, publicat în *România liberă* prin august 1998, în care, cu demnitatea exersată pe când lustruia gumarii tovarășei Costache de la Casa Scînteii, se arăta revoltat de cei care pledau pentru asumarea vinovățiilor națiunii noastre, explicînd că el... nu era născut pe timpul deportării evreilor și a ȝiganilor în Transnistria...

Argument cum nu se poate mai valabil. Atît că prostia-porcăria a apărut la scurt timp după ce individul devenise (peste noapte !) țăranist. Să fie doar o coincidență ?

Alături de Educație, în mănunchiul de priorități naționale, se vor mai afla: Sănătatea și Ocrotirile Sociale – vizînd :

- restaurarea familiei, nucleu al națiunii ;*
- restabilirea interesului – și al respectului - pentru copil și pentru protejarea lui ;*
- reconstituirea respectului față de femeie și pentru protejarea ei, în toate ipostazele ;*
- reabilitarea respectului datorat bolnavilor, handicapaților, persoanelor în vîrstă – și protejarea lor.*

Voi sugera elaborarea și legiferarea unui Cod al Familiei ; voi veghea la promulgarea unor legi ce vor proteja copilul, femeia, bătrînul, handicapatul – și vor pedepsi cu dreptă severitate maltratarea, violentarea, violarea, abandonarea, exploatarea (femeii, a copilului). Voi veghea la reorganizarea, la crearea de noi așezăminte pentru copiii orfani ori abandonați; pentru mame celibatate ; pentru femei maltratate ; pentru cele rămase fără venituri și fără adăpost ; pentru femeile ce vor dori să abandoneze prostituția.

Aici care categorie socio-profesională voi fi ofensat, ultragiât: curvele ? Pentru că prin pasajul următor tot cititorul înțelege cine e vizat(ă) :

Voi veghea neadormit și voi urmări pas cu pas re-umanizarea Bisericii Ortodoxe Române ce va trebui să se ocupe de

ceea ce a refuzat în acești patruzeci de ani : de orfeline, de azile, de spitale, de cămine ale săracilor și ale femeilor bătute, abandonate ori liberate din închisoare – în sfârșit, păstorii vor fi alături de turmă (și de Dumnezeu), nu “în rugăciune”... la cizma lupului cu epoleți albaștri ;

Acum îmi dau seama că nu am insistat suficient asupra demisiei Bisericii Ortodoxe Române...

7. Voi fi președinte al României, țară ce a cunoscut în ultima jumătate de secol uriașe distrugeri ale solului, ale apei, ale pădurii - ceea ce alcătuia unicitatea (și dulceața) peisajului carpato-danubian. În vederea opririi degradării – în prima fază; în a doua, de favorizare a ameliorării, a “reparării” solului, apelor, vegetației (deci : a aerului), voi veghea ca Întâia Mare Lucrare din planul decenal de Amenajare a Teritoriului (la a cărui realizare se vor succeda ceilalți șefi ai Statului Român) să fie : distrugerea digurilor de incintă ordonate de comuniști și săvârșite cu lacrimile, sudoarea, sângelui deținuților anticomuniști în Delta și Bălțile Dunării, pentru a le reda rolul și rostul lor normale ; pornirea unui studiu amănunțit al întregii țări pentru ca, în deplină cunoștință de cauză, să demareze Marile Lucrări : sistematizarea apelor, reglementarea ariilor construibile, ridicarea de diguri de protecție, amenajarea bazinelor de retenție ; desemnarea ariilor cultivabile (ne-inundabile), precum și a celor împăduribile ; tratarea solului prin neutralizanti chimici și prin lucrări de consolidare, drenare și plantare a alunecărilor de teren ; construirea (refacerea) căilor de comunicație și a lucrărilor de artă (șosele, căi ferate, canale navigabile, poduri, tunele), în deplină armonie funcțională.

Marile Lucrări de Amenajare a Teritoriului vor dura multă vreme și vor costa mulți bani. Însă pe termen scurt – un deceniu – vor da de lucru multora dintre cei ce, azi, nu au ; iar pe termen lung... Vom lăsa urmașilor, nu piramide-în-noroi (ca “realizările” de ieri), ci un loc în care să fie plăcut de trăit; pe care tinerii să nu-l părăsească fără a se mai uita îndărăt și să pornească în pribegie (“oriunde, numai acasă nu...”). Le vom lăsa, nu doar un semn material al patriei lor, ci altă stare de spirit. Una europeană;

8. Voi fi președinte al României, țară al cărei guvern va fi alcătuit din oameni onești – chiar dacă nu atât de competenți precum comuniștii ce și-au dovedit, vreme de jumătate de secol, înalta competență în a distruge o țară : economia, cultura,

identitatea. Cel (încă) incompetent dar cinstit, o va câștiga; cel fasonat de activismul comunist : necinstit va rămâne până la moarte, pe deasupra de nevindecat incompetent, ca un “cadru” ce se află.

Voi veghea ca, începînd cu guvernul, să existe o dreaptă participare a femeii : la Sănătate, la Ocrotiri Sociale, la Educație, la Externe, la Justiție, la Cultură... Femeia va intra în Consiliul Constituțional, precum și în organismele de supraveghere a respectării normelor deontologice : Invățămînt, Medicină, Presă, etc...

9. Voi fi președinte al României, țară ce-și va asuma trecutul ; ce va recunoaște public încălcările de teritorii străine ; va recunoaște și va exprima public regrete pentru persecuțiile și pentru tentativele de lichidare a două comunități : Evreii și Țigarii ; va mărturisi și va regreta că, după 23 august 44, a consimțit ca cetățeni români de etnie germană să fie considerați (de către “aliații-ocupanți”) prizonieri de război și deportați în Rusia ; va recunoaște și va regreta public deportarea “titoiștilor” din Banat în Bărăgan; în fine, România, stat constituit va recunoaște vina grea, de neșters, față de cetățenii români refugiați din Basarabia, Bucovina și din Ținutul Herței : la 12 septembrie 1944 delegația română la Moscova (alcătuită, preponderent, din democrați, nu doar din comuniști) a acceptat fără crâcnire ca aceștia să fie considerați “cetățeni sovietici” și și-a pus la dispoziția ocupanților întregul aparat administrativ și polițienesc: Românii (nu Rușii) i-au hăituit, i-au vînat, i-au vîndut – pe, totuși, români ; Românii i-au internat în “Centre de repatriere” organizate în fiecare capitală de județ ; ei au asigurat serviciul de pază, de cercetare – în fine, de escortare a refugiaților români și cetățeni români până la proaspăta graniță cu URSS (pe Prut), în vederea “repatrierii în Siberia”.

Aici “eroarea” candidatului de mine a devenit catastrofală :

- cum să admiți tu, analfabet în materie de istorie, că doar în secolul al douăzecilea, Armata Română a fost obligată de guvernanți să încalce teritorii străine: în 1913 a intrat în Bulgaria; în 1919 a intrat în Ungaria : în 1941, trecînd Nistrul, a intrat în URSS ; în 1944 în sens invers în Ungaria, în Cehoslovacia ?;

- cum să admiți tu, analfabet în istorie - și în cele Zece Porunci - că noi, cei mai omenoși dintre Thraci i-am trimis la moarte pe evrei și pe țigani (chiar dacă numitul Alex. Ștefănescu nu era născut, atunci - săracul, nici până azi nu a izbutit să se emancipeze...); că, atîta timp cât eram aliați cu Germania, nu ne-am atins de militarii nemți, dar imediat după 23 august 44,

românii noștri, civili, au masacrat germani care depuseseră armele și se predaseră.

Apoi : cum îndrăzneam eu să afirm că noi, refugiații din Basarabia și din Bucovina de Nord fuseserăm vânați de români, arestați de români, internați de români în lagăre de “repatriere în Siberia”, păziți de români, conduși până la Ungheni, de români ? Ei bine, îndrăznesc să repet adevăruri care dor.

Să doară : și pe noi, refugiații, ne-a durut și ne doare în continuare vânzarea de frate.

Un popor se face pe sine prin memorie, nu prin “sabotarea istoriei”; nu poate fi popor acea comunitate (geografică, istorică, lingvistică) ce nu-și asumă și faptele rele, condamnable ale înaintașilor.

Un popor se face pe sine și prin dreapta, severa judecare a vinovaților de trădare de țară ; a vinovaților de dezastrul țării ; a vinovaților de a fi acționat în interesul (și numai) al Rusiei; a vinovaților de a fi persecutat, umilit, jefuit, șantajat și obligat la delațiune; a vinovaților de rele tratamente, de torturare și de ucidere a unor semeni – în această ultimă categorie intră, nu doar milițienii, gardienii de închisoare, securiștii – ci și grănicerii (și nu doar ofițerii, ci și ostașii în termen care au ucis “din ordin”: ce li s-ar fi întâmplat dacă refuzau să tragă?, ar fi fost împușcați ei...?)

“Reconciliere națională”? Cine cu cine să se reconcilieze?: victima cu călăul? “Iertare creștinească”? Cine pe cine să ierte: nu cumva tot ei pe noi? “Compromis în interesul țării”? - interesul țării nu se află în mâna care a lovit patru decenii la rând – și va lovi atâta timp cât victima va colabora cu torționarul ; “interesul” (compromisului) este numai și numai al bandei de tâlhari (nu e pleonasm!) ce a pus stăpânire pe România cu ajutorul neprecupețit (și dezinteresat !) al Armatei Roșii. “Fără violență!”: slogan tipic securist (ei se temeau de dreapta răzbunare a celor mereu violentați) - de ce nu de-a drept-caragialescul: “Pupat Piața Endependenți” ?

Totdeauna, oriunde vinovații au cerut “concordie”, “armonie”, “frățietate”- s-o fi cerut înainte de decembrie 89! Vinovații de la noi sunt siguri : victimele noastre, românești n-au să aibă curajul de a-i arăta pe călăi; vinovații de la noi sunt convinși (își cunosc bine victimele) : cei ce au suferit le vor da, de frică !, iertare (creștinească...). Dacă până și unii „directori de conștiință” declară fără să clipească: “Toți am colaborat – mai mult sau mai puțin”; și : “Am făcut pactul diabolic (sic !) - ca să obțin pașaport cu mai multe intrări-ieșiri”- în fine:

“Dacă toți am fost vinovați, rezultă că toți sântem... nevinovați...” - ceea ce ar însemna că în categoria “inocenților” intră, nu doar “bieții martori” (colonei și generali de Securitate), dar și Groza și Dej și Pauker și Chișinevschi, Pătrășcanu și Ceaușescu și Teohari Georgescu și Drăghici și Nikolsky și Enoiu și Pleșiță și Stănculescu și Voican și Brucan, Măgureanu și Roman și Chiuzbaian și Drăgan și Iliescu și...

Cei ce acceptă “reconcilierea” comit, nu doar o eroare, ci un păcat : nici Isus, în ciuda recomandărilor de a oferi și celălalt obraz, nu i-a “iertat” pe neguțătorii ce prefăcuseră Templul într-o Cîntare a României... Iertîndu-i, trecînd-pestă, oameni-fiind-cu-toții - îi absolvim, ba le acordăm certificate de onorabilitate, chiar diplome-de-respectabilitate și astfel îi asigurăm că nu vor primi răsplată după faptă - ba îi încurajăm ca, la proxima ocazie, să facă ce-au mai făcut (ba chiar mai mult) ; iertîndu-i pe vinovați, pierdem ultimul strop de credibilitate, de încredere pe care-l mai încearcă tineretul în noi (să nu uităm : în aceste decenii primii învățători-mincinoși au fost părinții; întâia școală-deformatoare a fost familia) : înseamnă că ceea ce au văzut, au trăit ei, tinerii în decembrie 89 - dar și în 13-15 iunie 90 – nu au fost nefericite, tragice accidente, ci constante: așa trebuia să se întâmple - și nu altfel. Au dreptate să se întrebe tinerii: Acesta să fie binele?, adevărul?, aceasta justiția? Înseamnă că a face rău nu este rău (dacă cel rău nu a fost pedepsit pentru fapta rea, nici măcar arătat cu degetul, numit, numite faptele rele). Așadar tinerii vor sfârși prin a crede că a fi cinstit este semn indubitabil de lipsă de inteligență; că a face bine este... rău (inversul fiind... bun), că cinstitul și bunul rămân mereu păgubași; etern păgubași...

Ca președinte al României voi veghea ca memoria - integrală - a națiunii românești să fie întreținută, cultivată, încurajată; ca “uitarea”, mană cerească pentru ticăloși să fie considerată defect, anomalie, deficiență.

Ca președinte al României voi veghea ca vinovații să fie judecați : indiferent de sentință, procesul, acoperit de presă, propus, impus ca temă în școli va avea o acțiune purificatoare și educatoare. Distrugerea secretului (aliatul călăilor) prin facerea publică a numelor, a amănuntelor biografice: locul nașterii, familia (care a profitat din plin, înainte, de toate supra-drepturile materiale și nu doar, fără a strâmba din nas, aflînd ce face securistul, activistul “la el, la servicii” – acum să suporte oprobriul public); în fine : prin facerea publică a faptelor-în-scris : intelectualii ce “și-au salvat cultura” să și-o (re) vadă ; (re)tipărită ; (re)difuzată : “antologia rușinii - pe cheltuiala autorului, firește...

Voi veghea, deci, împotriva uitării ; întru memorie.

O comunitate fără trecut nu are viitor - deci nu merită să devină popor;

Cu asta mi-am ridicat în cap o bună parte dintre simpatizanți: cum adică, își vor fi zis ei, eu îți dau votul, pentru ca tu să mă bagi la pușcărie ?

Dar nu aceasta este *cauza* apariției, în *Adevărul*, din iulie 1995 a unor procese verbale de anchetă și a concluziei inginerului-șef C.T. Popescu intitulată “Gomora”. Sau mă înșel eu, în continuare, imaginându-mi că, dacă *Adevărul* era *Scînteia*, atunci Popescu C.T. nu putea fi țărănist ? Nu, el nu era țărănist - ci cam viceversa, cum ar spune un ardelean (țărănist).

10. Fiind președinte al tuturor Românilor, voi face apel la toți Românii, oriunde s-ar afla în lume ; la exilați, la emigrați, la repatriații germani, evrei, italieni, elvețieni, greci, turci ; francezi, belgieni, britanici, unguri, cehi, sârbi... ; îi voi invita pe Armenii și pe Evreii obligați să plece de la noi, în căutare de alt pământ de exil - să re-vină ; întâi în vizită, apoi... definitiv : ei și descendenții lor știu mult mai multe decât noi despre muncă, despre comerț, despre agricultură - despre Bunăziua : să ne (re)învețe. Îi voi pofti pe miile de intelectuali, mai ales profesori, să se întoarcă ; să ne învețe : nu știm nimic, iar ce știm am reținut strâmb. De toți avem nevoie, toți avem nevoie unul de altul : sîntem lipsiți de tot și de toate ;

11. *)

---

*) Acest punct din program va fi comunicat în prima zi din cel de al doilea an de președinție - sînt convins : în majoritate zdrobitoare, Românii îl vor accepta.

Nu am promis nici lapte nici miere; nici obiele de mătase “pentru toată populația” (visul comunistului rus) ; și nici ras-tuns-frezat gratis.

Nu cerșesc voturi, deci nu am nevoie să-i mint pe eventualii votanți, făgăduindu-le tinerețe (fără bătrânețe) ; bogăție ; ba chiar frum'sețe.

Ca unul care am făcut câte ceva pentru ca realitățile de teroare, de incurie, de nebunie din România comunistă să fie cunoscute în Occident, îmi îngădui să cer de la compatrioți mai degrabă sacrificii decât (binemeritate) recompense ; îi chem la efort, la acțiune, la rigoare, la reînvățare - și mai ales la... tăiat în carne vie : starea actuală a României nu poate fi “reparată”, cârpocită, tratată cu descântece, dreasă cu văruială

peste cărămizi; acestea sunt paliative, nu fac decât să ascundă boala (gravă ; mortală), să grăbească sfârșitul - au mai existat națiuni, popoare ce au dispărut - și nu le plânge nimeni, fiindcă și-au meritat soarta.

Îi îndemn pe compatrioți la muncă grea : să ne construim pe noi înșine. Dacă nu vom putea lăsa copiilor noștri un “viitor luminos”, le vom lăsa măcar amintirea efortului nostru de a ne depăși ; de a depăși starea de legumă ; de a ispăși măcar în parte greul păcat al lașității; al indifferenței ; al egoismului sălbatic ; păcatul colaborării cu totalitarismul comunist ; păcatul (capital) al învățării copiilor noștri să mintă, să gândească una, să spună alta, să nu le pese de alții, să se facă frate cu dracul, să mintă, la nevoie ; la nevoie, să denunțe, să facă orice (cum făcusem și noi la vârsta lor) - pentru a răzbate; pentru a supraviețui ; pentru a rămâne... nisipul fostei pietre - cea peste care a tot trecut apa...

Am pornit această scrisoare în glumă, o închei serios.

Știu: niciun candidat cu capul pe umeri nu va anunța un program atât de... negativ.

Eu însă nu lupt ca să ajung președinte al României (sânt, de mulți ani, scriitor de cărți - deci mult mai mult decât atâta) – ci, ajuns președinte, să lupt pentru scoaterea din groapă a României și pentru tragerea la locu-i cuvenit: în Europa.

Paul Goma

Tot 21 martie 2000

Am găsit a nu fi lipsită de interes publicarea Programului de acum cinci ani. De ce ? Cititorii sunt capabili să răspundă singuri, privind la drumul făcut de-a-ndăratelea, din noiembrie 1996.

Să mai existe vreo șansă pentru România de a-și lua patul și de a umbla?

Ce îi va fi lipsit, pentru a reentra în rândul lumii ?

Un program ?

Un președinte ?

P.G.

*

11 martie 2000

Pe evrei i-a întrebat cineva-cândva dacă sunt anti-*goi* ?

Nu cunosc textele publicate în Occident, cu excepția unei “contribuții” a lui Edgar Reichman. Îl știu, de treizeci de ani, pe comițător, deci nu cred ce scrie (mai alaltăieri, tot în *Le Monde*, marele jurnalist al lui Breban - și al lui Țepeneag - făcea din Maria Banuș nu doar o victimă a persecuțiilor comuniste din România, dar și... opozantă! - să nu fie uitată o altă anticomunistă feroce : Nina Cassian, cea care se plânge americanilor că pe tovărășia sa Ceaușescu o cumplit persecutase ca evreică și comunistă...) - deci nu cred că cei pe care îi acuză, acum - preluând “informația” de la altcineva, după un mizerabil obicei - s-ar face “vinovați de antisemitism”...

Antisemit, Liiceanu ? Are el alte mari păcate capitale : acela de a se fi tratat (pe sine/se) fără umilitate în textul “Sebastian, mon frère”, în aceeași tonalitate cu autobiografia “Apel către lichele”) ; ca și acela de a-l fi luat în serios pe Ed. Reichman...; Manolescu? Să fim serioși: ca și Liiceanu, e prea fricos, apoi el nu are opinii, doar păreri (literare); Dorin Tudoran? Faptul că s-a certat cu Tismăneanu, cu Șafir, nu face din el un antisemit fioros...

Acuzatorii de profesie... Acest Ed. Reichman a publicat în 1976, în *Le Monde* un fel de cronică a “aparițiilor românești în franceză” în care explica cititorilor că **Gherla**, editată de Gallimard, nu este decât un rezumat al precedentei cărți, **Ostinato** (în franceză purtând titlul : **La cellule des libérables**), dar muuult mai modest - judecăți ocupînd un paragraf, restul recenziei fiind dedicat unui cu adevărat co-lo-sal scriitor român, pe numele său Mirel Bergmann. Nu mi-a făcut nici cald nici rece, știam de la Monica Lovinescu, de la Virgil Ierunca, de la Sanda Stolojan că Ed. Reichman (să nu fie confundat cu Sebastian Reichman, vărul său, poet remarcabil și om de calitate) este cel-mai-român-dintre-evrei în sensul că nu citește cărțile recenzate, cere prin telefon să-i fie rezumate, înțelege aiurea, după care scrie ce n-a uitat. Tot atât de grav: era “agentul” (nu doar literar) al lui Eugen Barbu - amănunte pot fi aflate din **La apa Vavilonului** de Monica Lovinescu. Eu îl mai bănuiam de ceva: l-am și întrebat, el a negat atât de... vehement, încât am înțeles că nimerisem:

În 1956 noi, studenții arestați (pentru că ne manifestasem solidaritatea cu Revoluția Maghiară), fusesem... favorizați (sic)

în comparație cu cei lăsați în libertate dar terorizați vreme de 2 ani (1957 și 1958) de “Echipa Morții” cum era numită haita de la C.C. al UTM care vâna “dușmani ai poporului” pe care îi judeca în public, nu pentru *fapte*, ci pentru *stări* (“originea socială nesănătoasă”) - și îi exmatricula. Trofin, Iliescu, Petre Gheorghe, Burtică, Marțian, erau “tovarășii de sus”. Printre studenții auxiliari ai Securității s-ar fi aflat și tovarășul Edgar Reichman - după 1990 s-a observat în ce bune “vechi relații” era el cu Iliescu... [Atât de bune, încât “gazetarul” nu a scris un singur cuvânt în *Le Monde* despre politica de ațâțare inter-etnică (vezi evenimentele de la Târgu-Mureș, vezi aprobarea dată lui Eugen Barbu de a scoate foaia antiiudee *România Mare*) - politică inițiată și practică de Ion Iliescu și de Petre Roman și de Brucan].

În 1987 mi-a apărut la Albin Michel **Le Calidor** (titlul în românește : **Din calidor - o copilărie basarabeană**).

Ed. Reichman a publicat în *Lupta* lui Korne o cronică, de astă dată nu doar aiurea, ci acuzatoare : Goma Paul este antisemit, fiindcă scrisese că Goma Eufimie, tatăl său, fusese arestat - și de un evreu - în 13 ianuarie 1941- și deportat în Siberia. N-am reacționat. Mi-a telefonat el. A bălăjit ceva despre “graba” cu care citise cartea (corect: “graba cu care *nu* o citise”), scrisese inexact (“antisemitismul”)... Însă, vorbind, s-a trezit luîndu-mă la rost :

De ce nu scrisesem și despre martiriul evreilor din Basarabia?

I-am răspuns că nu simt nevoia vreunei “compensații”, cu atât mai vârtos, cu cât în nici o carte de-a lui ori de-a prietenilor lui n-am întâlnit vreun pasaj (“compensator”) despre martiriul și al basarabenilor și al bucovinenilor căzuți sub ocupația bolșevică, în 1940. Ed. Reichman a mormăit ceva ininteligibil, m-a anunțat că va publica o cronică “adevărată” în *Le Monde*. A apărut adevărata-cronică. În aceea nu mai era acuzat de antisemitism autorul, ci personajele (“populația băstinașă”).

La scurt timp în *Revista mea* din Tel Aviv a apărut o compunere: “Cameleonul”, semnată de Iosif Petran. Din aceea aflu că fusesem băiat bun, până ieri, când mă prefăcusem subit într-un antisemit feroce ! Așadar Ed. Reichman nu era unicul evreu care își contrazicea natura (nu se spune că Evreul este Om al Cărții ?). Nici Petran nu citise ce avusese sub ochi, dar îl acuza pe Goma de antisemitism ! Am povestit pe larg în **Scrisori întredeschise**, (Familia, 1995, p. 430 - și aici, în vol 1 din **Scrisuri**), acum rezum : I. Petran nu citise cartea lui Goma **Le calidor**, ci... cronică lui Ed. Reichman din *Le Monde* ; extrăsese un citat din Reichmann, îl pusese între ghilimele și

îl atribuisese lui Goma ! Simplu, nu? Ca la Tel Aviv!

I-am trimis o scrisoare, cerîndu-i să o publice. Nu a publicat-o. Lucian Raicu mi-a recomandat să mă adresez lui Al. Mirodan care scotea și el o revistă în Israel. A publicat doar un fragment. Suficient, ca să răsară alt vânător de antisemiți, Jacob Popper (drag inemii lui Manolescu, pentru culturalul motiv că tovarășul comisese o carte de box cu... Eugen Barbu...), să mă acuze și el, tot de “antisemitism”, în revista *Contemporanul*, *ideea brebană*, prin 1990.

După aceste experiențe directe, de rea-credință mi-am luat de la mine însumi dreptul de a nu mai lua în seamă fapta de scris a unor astfel de inși care dezonorează **cuvântul**.

Printre evreii rezonabili cu care te împrietenești, există destui care, la un moment dat, înnebunesc: tu îți exprimeai o rezervă privind cutare carte a lui, cutare atitudine, deloc corectă... Atunci blândul, inteligentul, delicatul Cutare se prefăce într-un isteric care zbiară:

«Spui despre mine că am făcut... (cutare faptă urâtă) ? Înseamnă că ești un antisemit !»

Aceștia nu sunt idioți, cum vor să pară, după. Dacă nu te lași intimidat, culpabilizat, antisemitizat, ei acceptă că “au exagerat, atunci - nu cu mult”...

Este adevărat : Evreul a trăit 2000 ani în medii ostile lui și comunității lui - de aici permanenta spaimă că are să fie agresat și încercarea de prevenire a unei eventuale agresiuni. Însă și ne-evreul prea repede își iese din sărite, se lasă prea lesne ofensat, rănit de bănuielile, de acuzațiile - toate, grave, ale evreului : că nu e sincer, că îi dorește răul, că îl disprețuiește, că îl urăște - ba chiar vrea să-l omoare... În fond, ce este strigătul evreului : «Antisemitule!» dacă nu tentativa de alungarea a primejdiei, exprimata spaimă că ne-evreul este pe cale de a-l... nega (citește: lichida)?

Ideal ar fi ca, într-o discuție “sensibilă”, ne-evreul să dovedească mai multă răbdare, mai mult tact - mai cu seamă să stăpânească informațiile, într-un cuvânt: *istoria*) chiar mai bine decât evreul. Altfel se trezește în situația lui Manolescu, a lui Liiceanu, a lui Tudoran: surprins de o ripostă normal-isterico-acuzatoare la evrei, intră în panică, face alte erori apoi se plânge în dreapta, în stânga că n-a fost înțeles, că el de fapt altceva avusese de gând să spună când spusese ce spusese...

Liiceanu, Manolescu (și Blandiana cu al său Rusan, și Adameșteanu) dovediseră în mod strălucit, cu prilejul apariției în românește a **Cărții negre a comunismului** că, în buna tradiție a literaturii române, ceea ce se numește *istorie elementară*

le-a fost totdeauna străină. De ce ? Ce întrebare ! Dar bine-înțeles: **de frică** ! Rezultatul: ca toți inocenții (dar nu și nevinovații) se avântaseră pe un teren necunoscut, fără hartă, fără busolă, fără a ști unde pun piciorul și ce vor face la întâlnirea cu primul mușuroi de cârțiță.

Liiceanu și-a imaginat că este suficient să fii băiat isteț, întreprinzător (cobilițătoarește vorbind), pentru ca, tu, care nu te-ai ilustrat prin vreo atitudine de normalitate a curajului până la 22 decembrie 89, să-ți iei nasul la purtare și să te adresezi (tu !) lichelelor, explicându-le - tu? - cum stăm cu morala (care morală: a lui Noica? sau poate a lui Pleșu?)... Adevărat că receptorii nu erau mai breji decât tine, emițător și ei tot în patru labe supraviețuiseră, astfel că nu s-a găsit nimeni (în afară de mine - dar eu tot nu contez...) să-ți pună în față "Apelul" ca pe o oglindă. Încurajat de analfabetismul maselor largi de cititori-auditori care înghițeau orice bazaconie, după ce l-ai uns "arheu" pe un Pruteanu, ai pășit pragul Sinagogii și te-ai trezit declamând: "Sebastian, mon frère"! Ai luat primele aplauze politicoase drept încuviințare a insolenței cu care - firește, abuziv (și inte-resat) - te-ai propus frate al Evreului... Iar când unii dintre evrei au avut nemaipomenita îndrăzneală să pună la îndoială sinceritatea... frerității, te-ai speriat. Neavînd obișnuința să lupți în arenă pentru o idee (ci să acționezi în culisele bucătăriei, întru prosperitatea clanului), ai oferit spectacolul penibil al acuzării lui Ed. Reichman, cel care că n-are dreptate, fiindcă... îi respinseseși, la Humanitas, un roman !

Ei, bravos, națiune, halal argument !

Exact, dar exact după modelul : «Așa-mi trebuie, dacă discut cu o tuberculoasă !» a procedat Nicolae Manolescu. Habar n-avînd de subiect, incapabil să iasă din ograda literaturii-în-prealabil-aprobată, l-a acuzat pe Norman Manea că este "un scriitor enervat de critică" și că iritarea acestuia ar avea drept cauză opinia mediocră (a sa, Manolescu) despre literatura lui N. Manea... A fost prompt maimuțărit de mașina-de-scris-orice-tâmpenie marca Ștefănescu: după acest argat al cui se nimerește "judecățiile critice" ale lui Norman Manea nu sunt justificate, pentru că... sunt formulate "de un scriitor lipsit de talent (...), acuzînd de dincolo de Ocean..."

Or nu acestea sînt cusururile lui N. Manea. Am scris despre ele în dialogurile cu Laszlo Alexandru (în volumul său, **Orient expres**, Dacia, 1999):

Norman Manea, victimă directă a tentativei de lichidare a sa și a comunității sale este perfect îndreptățit să-i denunțe, să-i acuze pe autori - ca indivizi, ca membri ai comunității

persecutoare. *Vinovat ar fi fost - dacă ar fi tăcut.* Numai că Norman Manea este, nu doar evreu - ci și scriitor român. Iar *scriitorul român* Norman Manea, “ieșit” în Occident, la libertatea cuvântului, ani și ani a tăcut ca un pește, nu a scos o silabă despre crimele Puterii comuniste din România - țară și a lui, unde continuau a fi victime prietenii, colegii, concetățenii, consângenii săi - nevinovați. *Tăcînd, s-a comportat ca un nescrîtor.* Când, în sfârșit, a deschis gura, ce anume a denunțat, ce a atacat *scriitorul român Norman Manea - în primul rînd?* “Antisemitismul” unui moment de acum jumătate de veac, al lui Mircea Eliade, mort cu cinci ani înainte!

Dar cine să-i fi dat replica, în cunoștință de cauză ?- doar nu Manolescu, crescut de Ivașcu, frecventator al Gogului Rădulesc’!; nu Liiceanu, dezbătînd, cu Noica, pe Hula Plătinișului, cruciala chestie a sexului *între*-lui, în timp ce țara murea cum se moare. E mult mai comod (pentru un director de conștiințe, român) să-i arunce preopinentului : «Ești tuberculos!», decât să-i argumenteze comportamentul laș, parțial (deci, purtător de neadevăr) - vorba fiind aici tot de Norman Manea.

Manolescu și Tudoran (Ștefănescu tot nu contează) au greșit grav, angajîndu-se în discuții pe teme străine de “preocupările” lor pur-culturale - ca chestiunea evreiască) ; deasemeni, au comis o eroare monumentală când s-au trezit “comentîndu-l”- ei, comentatorii politici!, pe Garaudy, fost fioros bolșevic filosemit, prefăcut în islamist antisemit turbat. Din provincia cultura-lismului românesc (acela, rezistentul), orice francez pare “mare gânditor” (potrivit informației, încă valabile : “La Paris până și birjarii vorbesc franțuzește”). Degeaba ești tu “director” în România, dacă, în afară de literatură-curăță-cu-voie-de-la-Ivașcu habar n-ai de “politica” cea de toate zilele - firește, vorba fiind de mișcarea ideilor, nu de slalomul printre găști, cete, bande conduse de tâlhari de drumul mare, de turnători notorii (Quintus), de bolșevici (Burtică, Gogu Rădulescu), de kaghebiști ca Iliescu (și ca Putin!), de securiști mai vechi : Pelin, Cataramă, mai noi ca Voican-Sturdza.

Spuneam că nu cunosc textele incriminate (ale lui Tudoran, N. Manolescu, Liiceanu). Fără a-i cere voie lui Reichman, afirm: nu cred că a fost vreodată și că va fi “ceva antisemit” în gândirea și în scrisul acestora. Ci gafe culturale și de informație (ca discutarea lui Garaudy), afirmații “care ar fi putut fi interpretate” (ca “antisemite”) și pe dată au fost - din motive, sînt sigur, neavînd legătură cu evreii, cu evreitatea, cu anti-iudaismul. Spun acestea pentru că îi cunosc pe cei de mai sus, le cunosc scri-

sul. Și chiar dacă se zice că nu e bine să bagi mâna în foc pentru prieteni (care azi-mâine îți vor deveni dușmani), iată, eu o bag - pentru niște foști prieteni...

Rămânând în aria de limbă română : există între evrei și neevrei un litigiu, o problemă - nu doar nerezolvată, dar nici măcar formulată. Aceasta ar putea cunoaște un început de limpezire (nu rezolvare), dacă s-ar iniția o dezbatere onestă, în care să stăruie, nu doar cunoștința-de-cauză (în primul rând istorică), ci și buna-credință. Dezbatere în care fiecare să știe că, chiar de nu a fost obișnuit de-acasă, aici va trebui :

- să asculte ce spune celălalt și să facă efortul de a înregistra și înțelege ce anume comunică acela ;

- chiar de nu este de acord cu ideile susținute, să-i respecte opinia, să nu-l întrerupă, după obicei, să-l nu-l bruieze cu mimică și cuvinte necuviincioase, antisemitizatoare, destabilizatoare ;

- când îi vine rândul să vorbească, să pretindă același tratament din partea preopinenților ;

- în formularea acuzațiilor să vină cu *probe* - care, pentru noi, oameni de condei, sunt *citatele* și suporturile lor: cărți, reviste, articole, comunicări - în nici un caz rezumatele-orale-abuzive.

Ceea ce am spus eu aici are aerul unei lecții de școală primară. Nu are doar aerul : chiar este. Fiindcă Românul - fie el și evreu - a fost dezînvațat, de comunism, să susțină, în public, un punct de vedere al său, nu al partidului, iar din 1990 a aflat el de undeva că a “dialoga” înseamnă a te răsti la cel din față, a-i arunca orice acuză îți trece prin cap, fără a simți nevoia să argumentezi, să probezi - pe scurt : de a-ți agresa partenerul, doar pentru a-l învinge - nu pentru a-l convinge.

În ce scop dezbaterea - de ce nu : televizată? - în mai multe “episoade”:

În scopul de a (re)defini **relațiile dintre români și evrei, în România.**

Am scris-o în **Programul** prezentat în 1995, în vederea alegerilor prezidențiale (nu întâmplător atacat cu mare violență, imediat după publicare - în primul rând - și în al doilea - de C. Coposu...), repet aici:

Dacă Românii țin să devină un popor, să nu rămână o populație cu mentalitate etern rurală ; dacă Românii țin să-și facă recunoscute calitățile, faptele-bune, este necesar să înceapă prin a-și recunoaște defectele, faptele-rele ;

Dacă Românii țin să devină credibili în argumentație, vor trebui să recunoască *vinovăția statului român* în persecutarea (mergînd până la lichidarea unui număr de persoane), atât a unor

etnii (evreii, țigani, germanii), cât și a unor categorii de români : refugiați din provinciile cedate rușilor, Basarabiei și Bucovinei.

Cunosc - vreau să spun : accept, ca român - adevărul ; cunosc și una din metodele de atac-apărare ale unor *evrei negaționiști* ai masacrelor din Basarabia și Bucovina, cedate: *inversiunea cronologică* (Evanghelie, ca să spun așa, fiindu-le **Cartea neagră** alcătuită în 1945 de un comitet al evreilor din URSS, sub conducerea lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossman (“disidentul” de mai târziu). Această manevră nedemnă a fost folosită și de români când a fost vorba să “justifice” un conflict stârnit, vădit, mai ales din pricina lor și care poate fi rezumată astfel :

«El a dat primul, dom’ țător !»

Există o cronologie obiectivă, pe care nimeni n-o poate nega - cu condiția de a cunoaște istorie contemporană elementară (ceea ce nu este cazul cu noi, românii) care zice:

- Sfârșitul anului 1937 începutul lui 1938 - “guvernul Cuza-Goga” - marchează legiferarea, în România, a discriminării evreilor. Odată cu declanșarea războiului mondial (1 sept. 1939) și cu zvonurile-informațiile despre o înțelegere Hitler-Stalin (23 august 1939) de pe urma căreia țara noastră ar fi urmat să re-piardă Basarabia (iar în problema ei Evreii, în general, nu doar comuniștii evrei înclinau spre o “retrocedare justă către URSS”). Până la 28 iunie 1940 (Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord și a Herței) - Evreii de pe teritoriile românești au fost umiliți, discriminați, persecutați, spoliați - uneori violentați - dar nu s-a atentat sistematic și la viața lor ;

- 28 iunie 1940 : începe retragerea administrației și a armatei de pe teritoriile cedate URSS. Încă din seara zilei de 27 iunie, parașutați ori “ieșiți la lumină” agenți sovietici - dintre care în majoritate covârșitoare : evrei - au atacat convoaiele de refugiați, pe militarii români i-au împroșcat cu pietre, cu fecale, i-au scos din coloane, i-au “arestat”, prefăcându-i în “prizonieri de război” (fără ca între România și URSS să existe stare de beligeranță), au împușcat demonstrativ în stradă funcționari ai administrației, polițiști și, cu predilecție, teologi și preoți.

“Săptămâna Patimilor” (sau: “Roșie”) cum au numit-o militarii și civilii refugiați (28 iunie-4 iulie 1940) a fost doar partea vizibilă a icebergului - fiindcă din chiar 28 iunie, în zonele cele mai estice a început “Anul Negru” (sau “Secerișul Roșu”) : adică = **Prima Ocupație Sovietică a Teritoriilor Românești Cedate.**

Care este atitudinea evreilor față cu aceste adevăruri istorice?

1. *Neagă* pur și simplu exacțiunile, actele de barbarie comise mai cu seamă de evrei în “Săptămâna Patimilor” - încă o dată: împotriva unor oameni care se retrăgeau, se refugiau - și aveau ordin să **nu** se apere ! - vezi intervenția lui Z. Ornea, cel care, în *România literară* pretinde că... nu există documente credibile - credibile de către cine ? De către un manipulator (de documente) ca însuși dilemistul buzuro-pleșist Ornea ?

2. *Relativizează* contribuția evreilor la persecutarea, deportarea, asasinarea românilor basarabeni și bucovineni, între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 (când a izbucnit războiul), motivînd că Puterea ocupantă era sovietică, nu evreiască ; nu sionistă, ci comunistă. Este adevărat - dar nu mai puțin adevărat faptul că o mare, o imensă parte a Aparatului sovietic (administrativ, politic, mai ales polițienesc) acționînd pe Teritoriile Românești Cedate era alcătuită din evrei. Care, în exercitarea rolului de funcționari sovietici puneau foarte multă inimă evreiască împotriva băștinașilor români - și, încă o dată : o ură fără margini, tradusă prin acte de pură bestialitate față de teologii, monahii, preoții băștinași. O palmă dată, cu ani în urmă, unui elev obraznic sau puturos, devenise, după 28 iunie 1940, “act caracterizat de persecuție antisemită”, iar nefericitul “pogromist”, dacă nu era împușcat pe loc ori la NKVD-ul raional, era expedit în Siberia - pentru “activitatea antisovietică”.

3. *Explică* “unele greșeli” prin... superioritatea orânduirii comuniste, sovietice, asupra celei românești - burgheze, moșierești, obscurantiste, ceea ce fac, printre altele, autorii **Cărții negre** (1945);

4. *Asimilează* crimele făptuite de evrei sovietici, începînd din 17 septembrie 1939 (în Polonia), din vara anului 1940 în Țările Baltice, în Basarabia, Bucovina de Nord, în Ținutul Herța, crimelor... generale, sovietice, explicînd că printre NKVD-iștii ocupanți erau și ucraineni, și kirghizi și tadjici - nu doar evrei... Erau, desigur - însă cei mai numeroși NKVD-iști sovietici “trudind” în Basarabia și în Bucovina erau evrei localnici - ba unii veniseră din provinciile necedate, ca să se pună în slujba Patriei Strugurilor și a Pâinii.

Continuînd cronologia : sfârșitul verii anului 1940 a devenit și mai tragică prin pierderea Ardealului de Nord, apoi a Cadrilaterului. Apoi a instaurării “statului național legionar”; apoi, în noiembrie, prin “Masacrul de la Jilava”, apoi asasinarea lui Madgearu, apoi a lui Iorga... Se termină nenorocitul an 1940. Începe tragicul an 1941 - primul eveniment negru : Rebeliunea legionară (21-23 ianuarie 1941). În legătură cu asta (Rebeliunea) Evreii avansează cifre importante, “sute, dacă nu mii de

evrei asasinați de legionari” - și se scoate ca argument Episodul Abatorului.

Care este adevărul Abatorului? De ce nu se pun documentele pe masă, - nu doar Evreii, ci, în fața lor, pe aceeași masă, Românii - ca să se știe, în sfârșit, ce s-a petrecut acolo și cum și cine au fost “protagoniștii”? Am citit “dezvăluiri” care neagă în totalitate masacrul și pângărirea cadavrelor (atârănarea în cârlige); mi s-au părut *simetric*e afirmațiilor cu “sute, dacă nu mii de victime”. Adică neadevărate. Iar eu urmeză să fac o medie între cifrele celor din dreapta și ale celor din stânga? Dar asta ar fi, nu doar un fals demers, ci și o profanare - fiindcă este vorba de asasinarea unor oameni nevinovați - câți? Crima începe de la unu.

În presa românească (în perioada 27 iunie 1940-22 iunie 1941) apăreau știri, mărturii despre crimele bolșevicilor în Teritoriile Românești Ocupate. Desigur, nu toate informațiile și nu în integralitatea lor. Existau informații... despre informații, edulcorate, chiar castrate - grija guvernanților fiind ca jalea națională să nu se prefacă în răscoală, revoltă, revoluție, pogrom, să nu mai fie date și amănunte privitoare la rolul evreilor în martirizarea basarabenilor și a bucovinenilor, pentru că deja populația românească era pornită împotriva lor. Militarilor aflați în convoaiele retragerii în “Săptămâna Patimilor” li se recomandase să nu povestească prin ce trecuseră - ca să nu provoace acte de răzbunare.

Acestea - actele de răzbunare împotriva evreilor - au fost strunite, zăgăzuite vreme de un an încheiat : **între 27 iunie 1940 și 22 iunie 1941 se scursese un an fără o săptămână**. Perioadă în care - repet - Evreii din ceea ce mai rămăsese din România au fost supuși la persecuții, dar nu au suferit în integritatea lor corporală, **ca evrei** (rămânând de elucidat episodul Abatorul).

Atentatele la viața evreilor ca evrei au început **după declanșarea războiului, în 22 iunie 1941**. Atunci s-au unit două izvoare de informații : cel direct, de pe front, din Basarabia, Bucovina de Nord și Herța, după alungarea trupelor sovietice - și mai cu seamă după descoperirea gropilor comune. Acolo fuseseră aruncate trupurile funcționarilor, profesorilor, țăranilor, teologilor, preoților, învățătorilor, elevilor de liceu, ceferiștilor - cu toții români - purtând urmele torturilor, mutilărilor suferite înainte de execuție (oricum, multe victime au rămas neidentificate, lipsindu-le capul...). Izvorul indirect era cel din 1940, de la retragere, completat cu informațiile culese în timpul ocupației (deci, dinainte de 22 iunie 41), dar nedivulgate publicului până atunci. La acestea s-a adăugat și faptul că (adevărat sau nu), după declanșarea războiului, evrei din Iași în principal și-au declarat

ostilitatea Armatei Române și simpatia față de Armata Roșie, drept care, prin radio ar fi indicat aviatorilor sovietici obiective de bombardat de pe teritoriul României.

Din acel moment se poate vorbi de o cvasigenerală atmosferă antiieudee în România, rezultatul fiind asasinarea unor evrei în Iași (și, ca o consecință: “Trenul Morții”), precum și încuviințarea dispozițiilor guvernamentale de a-i lichida pe evreii capturați pe solul Basarabiei și Bucovinei, apoi de a deporta în Transnistria evrei din restul României - dintre care foarte mulți au fost - să ne temem de cuvânt, dar să-l rostim: lichidați - deși nevinovați (altfel ar fi rămas locul - știut fiind că vinovații fug de la locul crimei?).

Înapoi la cronologia (pe care o ignoră Românii și pe care, în acest nod, Evreii o manipulează) :

Așadar, autorii **Cărții negre** din 1945 (coordonatori : Ehrenburg și Grossman) **inversînd cronologia evenimentelor**, susțin: “severitatea” cu care i-au tratat autoritățile sovietice pe “reprezentanții moșierimii regalisto-burgheze românești” (din timpul Primei Ocupații : iunie 1940-iunie 1941) s-a datorat... masacrării evreilor în Ucraina (după iulie 1941!).

Nu este vorba, aici, de o “scăpare” (doar Evreul nu e român, ca să nu știe pe ce... timp trăiește) ; nu doar de luarea drept cauză a efectului (și viceversa, vorba clasicului), pentru că în relațiile româno-evreiești mai este mult de cercetat, mult de discutat. Ci de o pură (și vulgară) măgărie: inversare cronologică a unor *evenimente, care nu s-au petrecut cum pretinde Cartea neagră* (1945).

Așadar : când va fi organizată dezbaterea dorită, va trebui produs și “materialul didactic” - în mare, alcătuit din o hartă, ca să se arate *unde* s-a întîmplat ce s-a întîmplat precum și un “tablou” pe care să fie înscrise datele *când* s-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat.

Când vom ajunge să spunem și noi : «Îată, aceasta este partea noastră de vină» vom ști că ne-am ridicat în două picioare. Până atunci - nu. Vom rămâne în patru labe - ca evreii.

Am auzit, am citit stupizenii ca : “Nu-mi pot cere iertare pentru ceea ce li s-a întîmplat evreilor, pentru că pe atunci nu eram născut, deci nu am nici o vină” - am citat din gândirea șchioapă, beteagă a unui ins care trece drept “director de conștiințe”, este redactor-șef la *România literară*, băgător de seamă pe la Televiziune, iar de alaltăieri face și pe țărănistul și pe militantul constantinist - poartă numele : Alex. Ștefănescu. A publicat în *România liberă* cretinăria din care am citat - i-am răspuns în *Cotidianul* (1998)...

Deasemeni va fi necesar ca Evreii să recunoască partea lor de vină - atât în comportamentul bestial din timpul ocupării Basarabiei, Bucovinei de Nord și a Herței - și în al primei ocupații sovietice (27 iunie 1940-22 iunie 1941) ; cât și după re-ocuparea României întregi începînd din martie 1944. Dacă vor refuza să admită că și ei au fost “capabili” de fapte reprobabile, vor întări pozițiile acelor români care, simetric, neagă până și deportarea evreilor în Transnistria! Or Evreii au nevoie de dialog - și cu Palestinienii, dar și cu Românii. Dialog din care nici una din părți nu va ieși “învinsă”, “umilită”, “negată”.

Dacă sînt... antisemit? La o astfel de întrebare refuz să răspund. În primul rând pentru că termenul “antisemit” este fals. În al doilea: nu mă definesc în raport cu *alții*, ci în raport cu *altele*... Consider că somația : «Dovedește-mi că nu ești antisemit !» este, nu doar de o insolență fără margini, dar și de o întristătoare (și negatoare, privindu-i pe evrei) lipsă de inteligență.

Îi suspectez și pe acei evrei care afirmă că noi, Românii nu sîntem... antisemiți. Este un *răspuns ne-cerut*.

Mi-a fost dintru început antipatic pseudonimul “Nicolae Niculescu” sub care a apărut eseul **Secretul Scrisorii Pierdute**, în revista *Ethos* nr. 2/1975 - pe care s-a întîmplat să-l dactilografiez eu, în 1973, în prima călătorie la Paris. Nu știam cine se ascunde sub “Niculescu”, am aflat abia după moartea lui... Steinhardt. M-am întristat : **Jurnalul Fericirii** (la scoaterea din România a variantei ajunsă la Virgil Ierunca dădusem și eu o mână de ajutor, prin 1975) părea scris de alt autor... Deci nu mi-a plăcut - dar deloc - eseul : un asemenea text protocronistofiloromânist ar fi putut apărea foarte bine în România lui Ceaușescu. Tezele “niculești”:

- “Poporul român este un popor bun, blînd, omenos - poate cel mai omenos din lume” ;

- “Caragiale, cel din **Scrisoare Pierdută** nu este deloc, dar deloc un autor «rău» cu personajele sale - din contra : el este foarte bun” (dacă provine din poporul român...) ;

- “Poporul român nu este deloc antisemit...”

Față cu ultima afirmație îți vine să zici :

«Dar devine (antisemit), auzind asemenea bazaconii».

Mi-a fost dat să întîlnesc și în textul lui Virgil Duda, **Patria furată**, scris în Israel, ajuns la Paris în toamna anului 1989, afirmații ca :

“Românii nu sunt antisemiți”.

Dacă un român ar fi zis-scris una ca asta, aș fi fost sigur că :

a) este (“antiideu”) ;

b) un cretin i-a aruncat această acuzație și nu mai știe cum să scape de ea. Dar un evreu?

Am folosit termenul “suspect” - nu e o scăpare, fiindcă Leon Volovici - unul dintre “istoricii” lucrând pe vremuri la Iași, acum în Israel, a susținut același lucru despre Ion Antonescu - dar în ce companie? În a lui I.C. Drăgan!

Vasăzică un Ed. Reichman, tovarăș de lupte de clasă al lui Iliescu pretinde că toți Românii sunt antisemiți, în timp ce L. Volovici, de lângă Drăgan, susține că Antonescu, autorul decretelor prin care evreii erau trimiși în Transnistria nu era el chiar așa de antisemit !

Dacă este ceva de înțeles din această... contradicție, apoi iată o ipoteză:

Ed. Reichman, Radu Ioanid, Norman Manea - și încă alții, domiciliați în afara Israelului, pot să scrie și neadevăruri, întru apărarea Evreului;

Duda, Volovici (și alți istorici oficiali) reprezintă interesele Israelianului (care nu coincid întocmai cu ale Evreului...).

Dacă tot vorbim de antisemiți, antisemitism...:

Am auzit din gura multor evrei cuvinte grele la adresa coreligionarilor, acuzându-i că, adeseori, prin exces, provoacă, fabrică antisemitism. Ba i-am auzit pe unii dintre ei declarându-se... antisemiți, din această pricină. Nu i-am contrazis.

31 martie 2000

Între timp am citit “polemica” din revista 22. Nu mi-a modificat întru nimic opinia formată, chiar fără “bibliografie”. Așadar rezum :

- Liiceanu în “Sebastian, mon frère” nu dă semne de “antisemitism” (dacă aș fi rău, aș spune: din contra, vădește un filosemitism unsuros, jegos, fără altă necesitate decât pregătirea terenului pentru erijarea propriei statui de “persecutat de comuniști”, căci el, de la patuzopt, mă-nțelegi, a avut chiar și gripă);

- Voicu, în textul ce a provocat Marea Bătălie de la Iazul Mic nu formulează acuzația de antisemitism la adresa lui Liiceanu (orice ar spune Vasile Popovici);

- Strălucit sfertodot, consecvent necinstit, Ed. Reichman, dînd citate fanteziste, rezumînd aiurea (dar consecvent acuzator), manipulînd textele “citate” (vezi includerea unor nume de... filosemiți în textul lui Voicu : Țepeneag, Breban, Iorgulescu) a aruncat o piatră în baltă - însă cei care au încercat să o scoată nu sunt deloc mai înțelepți. Și nu mai interesează “opiniile” lui Pavel Cîmpeanu, R. Ioanid, Lavastine-Laiguel.

Aceste două “tabere” sunt făcute să nu comunice ; alcătuite

din persoane pentru care adevărul, într-o dezbatere, reprezintă o chestiune cu totul secundară, chiar neglijabilă, era fatal ca “dialogul” să arate ca în România : fiecare individ își zice (mai tare, mai foarte-tare) pozeaua, nu ascultă ce spune interlocutorul - în schimb îl acuză de toate păcatele.

Chestiunea cu “antisemitismul”, în ciuda spațiului tipografic ocupat rămâne una secundară, oricum : o concluzie trasă fără premise.

Încăierarea are loc pe aceste două răspunsuri (la întrebări) :

1). Este adevărat sau nu că Evreii, au constituit factorul determinant al instaurării comunismului în România ?;

2). Se poate pune semnul egalității între nazism și comunism? Dar între Holocaust și Gulag ?

Ca unul care, pe de o parte, am trecut prin “asta” (am fost acuzat, simultan, de antisemitism/jidovism); pe de altă parte cunosc istorie - corect ar fi : “cunosc prea puțină istorie, însă Liiceanu, Reichman, Manolescu, Z. Ornea : deloc...” - îmi îngădui să intru în vorbă:

1) Se înșeală Românii care susțin că Evreii au constituit *factorul determinant* în instaurarea comunismului în România.

- “*determinantul factor*” al instaurării comunismului și în România a fost Armata Roșie, ea ne-a ocupat țara ;

- nu doar în România Evreii au jucat *un rol de prim plan* în instaurarea comunismului : în Rusia, în 1917, în Ungaria în 1919...;

- nu doar în România, ci în întreaga Europă de Est ocupată militar de Ruși după 1945 Evreii au contribuit la instaurarea comunismului, în rolul de:

- **colaboratori** ai ocupantului, recrutați dintre autohtoni, fără a fi uitați *colaboratorii* unguri, țigani, ucraineni - și... români ;

- **emisari ai Moscovei** (evrei ruși, evrei unguri, evrei cehi, evrei francezi... etc), dar existau și ne-evrei : ruși-ruși, bulgari-bulgari, unguri-unguri...

Și Turcii foloseau, atât *colaboraționiști* (dintre boerii pământeni) cât și *trimiși-străini* : armeni, albanezi, aromâni, din Imperiul Otoman, în special greci din Fanar. Nu Rușii ocupanți i-au folosit, primii, pe minoritari pentru a-i supune pe majoritari, la urma urmei, era în firea ocupantului să folosească drept auxiliari recrutați dintre minoritățile etnice persecutate anterior (Evreii, Țigani). [În România a existat o minoritate etnică nepersecutată anterior, dar care a fost din plin folosită de ruși împotriva majorității românilor : cea ungurească];

Firește, Evreii care susțin că ei au jucat doar un rol de

“colaboratori de rând”, spun-scriu un neadevăr flagrant. Nu au fost deloc “de rând”, ci zeloși, unii chiar fanatici. Uitînd, cu program (sovietic) așezarea în timp a evenimentelor, au justificat agresiunea (1940-41), prezentînd-o ca răzbunarea pentru deportarea și masacrarea coreligionarilor lor, de către români, *după 22 iunie 1941*, eludînd faptele lor abominabile dintre 27 iunie 1940 și 22 iunie 1941, în Basarabia și în Bucovina de Nord - adevărat, sub drapelul ocupantului sovietic. În fapt, **răzbunarea** evreilor pe (nu doar) români nu avea o cauză imediată, ci urca, în timp, la dărîmarea Ierusalimului și la diasporizarea (diseminarea) lor în cele patru puncte cardinale - mai cu seamă la persecuțiile crâncene la care i-a supus Biserica Creștină - și nu doar cea catolică: în Imperiul Rus, nu supușii polonezi, papistași au inventat *pogrom*-ul, ci stăpînii ruși și ortodocși. Revoluția bolșevică le-a dat evreilor puterea de a lovi în creștinism - să ne imaginăm ce s-ar fi întîmplat dacă Armata Roșie ar fi ajuns până la Atlantic, ocupînd țări catolice : Franța, Italia, Spania, Portugalia...

[Au dreptate Evreii să se răzbune pe prigonitorii, persecutorii lor? După Legea Talionului : da. Însă, după cele Zece Porunci, nu au voie să mintă, să falsifice adevăruri].

Tot așa, Românii care susțin : Evreii au jucat un rol *determinant* în instaurarea comunismului în România spun-scriu un neadevăr. Rolul evreilor a fost mare, disproporționat, chiar față de minoritatea maghiară (până în 1952 evreii erau mai numeroși proporțional decât ungurii, și în posturi mai importante) - dar nu “determinant” - măcar pentru faptul că Armata Roșie care ocupase România nu era alcătuită din ostași evrei...

2). În disputa Holocaust-Gulag cei care se înșeală - și încearcă să înșele - sunt Evreii.

Foarte bine că nu vor să uite persecuțiile la care au fost supuși în 2000 ani, în acest secol culminînd cu tentativa de lichidare organizată de nașiști.

Inadmisibil însă ca evreii să minimalizeze, să banalizeze, să împingă pe al *n*-lea plan, ba chiar să nege masacre (catalogate și ele ca genocid), ale altor seminții decât a lor, fie semnalate înainte de Holocaust, ca al Armenilor din 1915, fie de după, ca cele din Tibet, Cambogia, Etiopia, Ruanda, Cecenia...

Anul trecut, aici, în Franța, a izbucnit un scandal - repede înăbușit: comunitatea armeană solicita de multă vreme recunoașterea oficială a genocidului perpetrat de turci în 1915. Președintele republicii Chirac, a făcut o declarație publică în sensul recunoașterii, dar Senatul s-a opus și se opune în continuare... De ce ? În primul rând pentru că ar însemna să condam-

ne Turcia, un foarte important client al industriei aeronautice franceze ; în al doilea : Israelul “recomandase insistent” Turcia pentru a fi cooptată în Comunitatea Europeană (în ce calitate, recomandarea?), desigur, din motive de strategie locală (a Orientului Apropiat). Simultan, s-a declanșat o “dezbateră științifică” privind genocidul armenilor, printre **negaționiști** aflându-se istoricul Gilles Veinstein, turcolog, profesor la Sorbona (coautor cu Mihnea Berindei a unui studiu despre vămile turcești). Acesta [Veinstein], cu o surprinzătoare suficiență, a negat atât *intenția* turcilor (de lichidare), cât și *caracterul programatic* al masacrării armenilor din Imperiul Otoman, în 1915. Și mai grav, lui, evreu, nu-i păsa că intră în categoria **negaționiștilor** - adevărat, el nega “doar” masacrarea unor *goi*...

Astfel de “demersuri” sunt nedemne și nu fac decât să confirme acuzațiile Palestinienilor : Evreii au instituit un monopol al suferinței, interzicând altor comunități un loc, nu doar pe pământ, sub soarele Palestinei, ci și în memoria oamenilor.

Este inadmisibilă “interdicția” impusă de evrei de a pune pe două coloane nazismul și comunismul, de a compara Holocaustul cu Gulagul. Exterminarea evreilor, explică ei înșiși - programată de naziști, pusă în aplicare cu o cruzime fără margini și cu urmări catastrofale pentru comunitate - este *unică*, în istorie, deci *incomparabilă*. Prin urmare, *alții* nu au dreptul de a folosi termenul “holocaust” când vorbesc de un masacru, de o ucidere-în-masă a unei comunități, a unei categorii umane... Astfel, un prieten din exil, armean (Armand Malumian), a fost tratat de blasfemator pentru că a scris aproximativ: “La Vorkuta, după grevă (el fiind unul dintre organizatorii legendarei greve, împreună cu compatriotul nostru, Johann Urwich, în iulie 1953 - n. m.), represiunea a fost un adevărat holocaust...” - expresie nefericită, atât.

La urma urmei, *holocaust* (termen greco-latin, tradus în românește prin “ardere de tot”), a fost pentru întâia oară consemnat, deci impus de... catolicul François Mauriac, în 1958 (în ziarul *Le Figaro*), pentru a desemna - alături de ebraicul *șoah* - exterminarea evreilor de către naziști.

O bună parte din vină o poartă în această “discuție” deturnată ne-evreii. Neinformați, ignoranți, mai grav : amnezici - sunt ușor de manipulat, de dezinformați, de... diversionat (neștiind despre ce vorbesc). Dacă Liiceanu, Manolescu, Tudoran (“și alți antisemiți”, vorba tovarășului de nădejde Ed. Reichman) ar fi avut elementare cunoștințe de istorie, ar fi știut :

- a) este adevărat că *doctrina* nazistă prevedea, negru pe alb,

lichidarea rasei evreiești...

numai că *practica* nazistă a trecut la lichidarea și a altor etnii decât cea evreiască : țigănească și slavă ; a unor categorii ca homosexualii, handicapații, comuniștii, masonii, nobilii (numai ne-germani!), catolicii, etc ;

- b) este adevărat că *doctrina* comunistă nu prevedea lichidarea-de-rasă, ci “doar” lichidarea-de-clasă : burghezimea, țăranimea, clerul, ofițerimea...

numai că “*practica*” comunistă a dus la lichidarea unor comunități etnice : ucraineană, baltică, “moldovenească”, tătară, cecenă; a unor categorii: deviaționiști, cosmopoliți, sioniști, naționaliști, spioni, sabotori.

Deci și nazismul și comunismul au fost (nazismul a murit, trăiască comunismul! - în Cuba, în China, în Coreea de Nord) doctrine ale distrugerii omului, de distrugere a valorilor umane, rezemate pe valorile iudeo-creștine.

Dacă este de înțeles (nu de încuviințat) că Evreii “evită” să vorbească despre masacrarea programatică și a țiganilor și a polonezilor și a ucrainenilor și a bielorușilor, este insuportabil ca directori ai intelectualității române să deschidă ori se angajeze în dezbateri, în totală necunoaștință de cauză.

Normal ar fi fost, nu să considere ca țintă finală “listele de colaboraționiști evrei” (și eu pot face “lista colaboraționiștilor... ardeleni” - aceștia, spre deosebire de evrei, fiind : *vânzători de frate* - începînd cu sinistrul Petru Groza, continuînd cu securiștii doar culturali : Beniuc, Dumitru Mircea, Andrițoiu, Virgil Cîndea, Titus Popovici, Francisc Munteanu, Francisc Păcurariu, Romul Munteanu, Dodu-Bălan, Ion Brad, Ghișe, Lăncrănjan, Dumitru Micu, D.R. Popescu, Petre Sălcudeanu, Ioan Alexandru, A.D. Munteanu, Buzura...) ; nici compararea Holocaustului cu Gulagul, ca să se știe (!) care a fost primul, în timp, care l-a “produs” pe celălalt. Ci să vorbească despre Fenomenul Terorist Nazist și despre Fenomenul Terorist Bolșevic ca despre *monstruoziități paralele și simultane, cu efecte identice : asasinarea a zeci de milioane de nevinovați*. Să afirmi : “Gulagul a fost un holocaust cu mai multe victime” - este o ineptie, chiar de conține și o parte de adevăr. Fiindcă nu poate fi concepută “superioritatea cantitativă” a unei orori față de o alta: crima începe de la o victimă, nu de la *un milion*.

Normal ar mai fi fost - în fața evreilor care nu admit paralela “Holocaust-Gulag” - ca ne-evreii să fi făcut trimiterea bibliografică necesară:

“Operația” fusese făcută de mult, și de către intelectuali evrei :

- Vassili Grossman (coautor, în 1945 al **Cărții negre**,

pomenite), în romanul **Viață și Destin**, scris în stare de trezie morală (1954);

- André Glucksmann - “noul filosof” : acum 25-30 ani punea pe două coloane Gulagul și Holocaustul în volumul **La cuisinière et le mangeur d’hommes**.

- Marc Ferro - de câțiva ani buni susține la televiziune o excelentă emisiune, iar de curând a publicat un volum despre nazism și comunism ;

- Alexandre Adler - în vremea din urmă și el oficiază la televiziune cu excelente emisiuni despre comunism și nazism.

Nu numai aceștia, dar și Hannah Arendt și Pierre Hassner și Alain Besançon “au comis blasfemia” de a compara ororile acestui secol oribil !

Iar pentru că unii gazetarnici români, grozav de “informați” au găsit că autorii **Cărții negre a comunismului** sunt, cu toții evrei, de ce n-am arăta că și *acolo* se face comparația între crimele naziștilor și cele ale comuniștilor ?

Dezbaterea de pe Dâmbovița mi se arată ca o vulgară hărmălaie, în ea rolul principal deținându-l ignoranța crasă, analfabetismul în materie de istorie elementară al intelectualului român - fie el și evreu.

Peticul obrăzniciei și nerușinării unui Ed. Reichman (“specialistul în literatură română”, pentru care Cezar Petrescu și Camil Petrescu sunt una și aceeași persoană și autor : “C. Petrescu”) și-a găsit sacul în suficiența, înfumurarea ignorantă și neonestitatea unor Liiceanu, Manolescu, Tudoran...

*

Paris 11 septembrie 2000

Stimate Domnule Nicolae Florescu,

Am citit cu nesfârșită neplăcere istoria interviului solicitat Dvs. de *Curierul Buzuresc* și masacrat în bună tradiție bolșevică - cum reiese din *Jurnalul literar* pe iulie 2000.

Tot de acolo am înțeles : vi s-a reproșat că acceptați colaborarea mea în revista pe care o conduceți. Regretînd plictiselile pricinuite de prezența mea, m-am bucurat citind : revista este de acord cu opiniile și cu demersurile mele.

Nu m-a mirat și nu m-a indignat această - a câta ? - “expunere de motive” a convingerilor lui A. Buzura - vorbesc de potrivitorul pre la spate a scaunului destinat dinapoiului criminalului numit Ion Iliescu. Fiindcă :

Am fost primul care a văzut (și a scris):

- editorialul *României literare* din 18 ianuarie 1990, intitulat “Fără violență !”, semnat: “Augustin Buzura” era un text, nu “revoluționar” (după cum nici lozinca în chestie nu pornea “din mase”), ci, ca să zic așa : din contra, de-a dreptul securist. În el semnatarul cerșea clemență în numele celor care ne chinuiseră o eternitate de patru decenii, iar preț de o chenzină după împușcarea Ceaușescului se căcaseră pre ei de groază că le venise ceasul să plătească după dreptate pentru multele și îngrozitoarele lor crime. Această “analiză” (nu era deloc analiză, ci simplă constatare) mi-a fost reproșată - în 1990 - de N. Manolescu, de Liiceanu, de Pleșu, de Adameșteanu. În cei zece ani scurși de-atunci nu am auzit/citit cuvinte, dacă nu de scuze, atunci de recunoaștere că nu mă înșelasem. Știu de ce : ar fi fost obligați să mărturisească, la oglindă, că și zicerile mele despre ei: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu...- fuseseră adevărate;

Am fost întâiul care a văzut/scris :

- diminuarea bugetului Culturii în 1990, prin strădania lui Pleșu (atunci poreclit de mine : “Andrei, Zero-Virgulă-Trei” - vorba fiind de procentajul rezervat culturii) ministru-plin al lui Iliescu și al lui Roman, a avut drept scop sustragerea banilor și pomparea lor în securista Fundație Culturală România și a organului său de diversiune națională : *Dilema* (vezi intervențiile mele “Modele” (p. 337), “*Dilema* amneziei sau amnezia *Dilemei*” (p.474) și “Petre Roman al *Dilemei*”, (p. 497) - apărute inițial în *Cotidianul*, adunate în volumul **Scrisuri**, Nemira 1999);

În fine, tot eu am fost acela care a văzut și arătat negru-pe-alb :

- mâna-lui-Buzura și asupra publicațiilor din Basarabia : în luna mai 1998, în *Cotidianul*, la sfârșitul articolului “Agenți literari” (aflat la pag. 553 în același volum : **Scrisuri**), observam :

“Iată-l și pe Buzura - unul din recomandații de mine la Gallimard. Folosind logistica și mai ales fondurile sustrate de la Ministerul Culturii, pentru a finanța Fundația Cândia (cea pentru export), acest fost argat la curtea lui Gogu Rădulescu, șogor al securiștilor ghin Cluj, avînd binecuvîntarea lui Pleșu, auxiliariatul lui Iorgulescu, îi amenință pe amărății de la revistele *Basarabia* și *Contrafort* din Chișinău că nu le va mai da nici un ban dacă-i publică ori comentează pe Goma și pe Grigurcu! Prin asta, romancierul Buzura a dovedit că este un adevărat agent. Nu literar... Să încerce Gârnet, Chiperi, Nicolae Popa, Irina Nechit, Em. Galaicu-Păun să nege acest nemernic șantaj. Deși... Ce nu face omul ca să primească ceva leușcani

pentru revistă...”

În 7 septembrie 1998 *Cotidianul* a publicat la rubrica “Anti-Goma” reclamațiile câtorva cetățeni indignați de textele mele. Una era semnată : “Vitalie Ciobanu, scriitor, redactor-șef *Contrafort* Chișinău”.

Avea dreptate scriitorul-șef de la *Contrafort* în replica sa: “nu se verifică absența dlui Grigurcu din paginile *Contrafortului...*” - greșeala mea : crezusem (orbește, prietenește) ce îmi scrisese chiar Grigurcu, repetat, fără a fi constatat, eu însumi... absența ; avea dreptate redactorul-șef al Chișinăului și atunci (mai ales atunci!) când mă pune la locul meu - astfel :

“Faptul că în *Contrafort* nu am publicat comentarii la **cărțile** lui Paul Goma ține de **opțiunea strictă** (sublinieri în text, n.m. P.G.) a cronicarilor noștri și nicidecum de «influențe» sau «sugestii» din exterior”.

Dar bineînțeles ! “Cronicarii noștri”, cei care posedă “stricte-opțiuni” - ei, de capul lor (nesupuși influențelor, cu atât mai puțin sugestiilor) au decis să nu scrie despre cărțile mele ! În 1972, într-o emisiune în duplex Radio Paris-Radio București, la întrebarea gazetarilor francezi: de ce romanul **Ostinato** de Paul Goma, publicat în traduceri în Franța și în Germania, în 1971, nu au fost editat în România, în românește, limbă în care fusese scris?, predecesorul lui Buzura la conducerea Unității Militare MAI de export a “culturii”, pe numele său Virgil Căndea, altfel teolog, a răspuns că... muncitorilor tipografi nu le plăcuse cartea, deci refuzaseră să o culeagă! ; iar Zoe Bușulenga care tocmai îl comparase pe Ceaușescu cu Eminescu, a motivat ne-publicarea lui Goma prin... pornografia textului.

Momentul Decembrie 89 nu a produs nici o mutație în capul de piatră al lui Buzura (care, ca și Breban, este un structural aparatcic) - fiindcă în 1995, invitat de Mariana Sipoș la o dezbatere televizuală “în legătură cu Paul Goma”, a răspuns, citînd din clasicii marxism-securismului :

«Nu e momentul să se vorbească despre Goma».

Cum să fie - în 1995 - “momentul” (să se vorbească despre cineva de care nu se vorbise, în România, vreme de două decenii, 1970-1990) ?

În încheiere scriitorul *Contrafortului* nu ezită să-mi dea sfaturi-prețioase (*de la cine* și mai ales *când* le va fi învățat ?):

“Dacă Dl. Goma are vreo nelămurire în legătură cu atitudinea revistei *Contrafort* față de persoana și opera domniei sale era mai simplu să ne contacteze direct la redacție și să nu susțină public lucruri pe care nu le poate demonstra” și : “Am considerat necesar să intervenim cu aceste precizări în ziarul care a publicat

sus-pomenitele afirmații ale lui Paul Goma pentru a nu permite perpetuarea unor **neadevăruri...**" (subl. mea, P.G.).

Față cu asemenea "argumentație", mi-am pierdut glasul. Mai ales că venea dinspre un basarabean de-al meu și încă tânăr. Mi-am zis, cu durere, că ceva adevăr va fi avînd vorba-acea : «Atât de tânăr și deja gheorghe !».

Iată însă că într-un târziu (dar niciodată nu-i prea târziu) se adevăresc **neadevărurile** scrise de mine. (Am mai spus-o, o repet: nu mă bucur că "profețiile" mele se adevăresc - aș fi fost fericit să nu se împlinească). După obiceiul robului ajuns supraveghetor de robi, Buzura a descoperit - și exercitat - puterea-absolută a brigadierului asupra "subalternilor": a promovat abuziv (cum altfel ?) tot felul de carmene firane, de sărari (și alți orfani ai luptei de clasă...) și, simetric, a interzis (ca un adevărat secretar de comitet PCR pe județ) tot ce i se părea "nejust" - față de el și de clanul său ;

Nu altfel procedează un alt ilustru ardelean : Nicolae Manolescu. Și el autoadesemnat anticomunist feroce (motiv pentru care îl frecventa și el pe Gogu cu același nume), genial explicător al lipsei de disidenți și a literaturii de sertar în România (astfel : ce nevoie, doar îl aveam pe Ceaușescu - iar el permitea publicarea a ceea ce se scria mai de valoare !). Cel care a refuzat să publice în *România literară* **protestul-mărturie** al Valentinei Caraion, față cu porcăriile, ticăloșiile dintr-un editorial semnat de însuși directorul despre Ion Caraion ; cel care a refuzat publicarea unor texte ale mele care-l interpelau pe el și pe G. Grigurcu, participanți voioși la campania de calomniere a poetului, rezemîndu-se pe minciunile securiste ale unuia, Pelin și ale unei tovarășe din sală ce a iscălit, în volumul **Această dragoste care ne leagă...**, capitolul "Stelian Diaconescu (Ion Caraion)" - strălucitor model de agresivitate isterică și de iresponsabilitate scriitoricească;

Așa a făcut și G. Adameșteanu (*dimpreună cu G. Andreescu*) : a refuzat să publice în revista *22 răspunsurile* mele la atacurile Biancăi Balotă, ale lui Paul Barbăneagră, ale lui Mircea Martin. Desigur, *Curierul*, *Dilema*, *Contrafort* **nu sunt** proprietatea lui Buzura, el fiind doar tovarășul plutonier păstrător al cheilor magaziei; la fel : *România literară* **nu este** moștenire de familie a lui Manolescu, și nici *22* **nu este** cadou de nuntă primit de Adameșteanu de la un unchi. Numai că intelectualul (!) român gândește (!!) cum "se gândea" la (legendarul) post de radio Erevan - în acest caz :

"Adevărat : maisuspomeniții nu sunt proprietari ai publicațiilor în chestie, ci doar geranți - însă ei nu știu asta".

Ca să închei cercul : astfel cresc pe meleagurile mioritice noi generații de buzuri, de manolești, de vitaliciobani, de adameștence, (să nu uităm blandienele !), de pleși - și, orice-ar crede “modelul” : liiceni. Tricolore și ele, curat-culturale, deci : analfabete moral ; deci măcar tot atât de nesimțite civic - ceea ce nu e puțin.

Fiindcă neamul-prost este fără de moarte.

Firește, *Jurnalul literar* își vede de drumul său.

Cu modesta complicitate a lui

Paul Goma

*

Paris 11 decembrie 2000

“Să fie interzis electoratul !”

Pe hârtie, pe unde, pe ecrane, pe internet se întretaie până la vacarm - păstrînd totuși aerul de cor - gemetele, vaietele, văicărelile celor ce se cred purtătorii de cuvânt ai acestui neam nefericit. După ce se lamentează (acest *se* vrea să indice că ei, autorii Eremiadelor, doar ei și cumnatele lor sunt demni de compătimire - chiar susceptibili de despăgubire pentru daunele suferite?), mintoșii directori de conștiință carpatodanubieni trec la “analiza dezastrului”. Concluzia cogitațiunii lor profunde :

“Electoratul este de vină”.

Cum să nu fie electoratul de vină că a fost re-cocoțat la putere bolșevicul, criminalul Iliescu? Doar el cu mâna lui l-a votat! Formulînd această acuzație, Opaitele României, Văpaițele Carpatului, Scriitorii Curați cu voie de la Mun’cipiu; vorba Ceaușescului (nume de cod: Rezistenții prin Cultură) s-au arătat în splendoarea lor de membri-plini ai comunității primitivizate de comunism, ai nației analfabetizate de ceaușism - *cu ajutorul activ, prin pasivitate, al dezertorilor noștri intelectuali* (altfel, cu toții străluciți, chiar geniali!). Până mai ieri “de vină” (de toate nefericirile) erau, totdeauna, *alții* : americanii, ungurii, rușii, evreii, bulgarii ; moldovenii (dacă vorbea un ardelean), ardelenii în ochii regătenilor, regătenii în ai moldovenilor...- aceasta fiind judecata necăjită a unor necăjiți care nu ridicaseră în viața lor privirea mai sus de bocancii celui din față. Iată însă că și smântâna-patriei-române, gândește și arată cu degetul ca un școler puturos și pârâcios - pe *altul*. Numai că din bibliografia literaturoșilor noștri manufactori de opinie (!) a dispărut o referință: Bertolt Brecht. De ce: pentru că odiosul fusese sluga

comunismului kominformist (dar Brucan? dar Crohmălniceanu? dar Paul Cornea?), ci din... jenă intelectuală. Un personaj din Brecht spusese aproximativ - citez din memorie :

“Dacă poporul nu respectă directivele noastre - să fie interzis poporul !”

Asta era soluțiunea, dragi tovarăși directori de conștiință neaoș-românească : Adameșteanu, Doina Cornea, Blandiana, Rodica Palade, N. Manolescu, Liiceanu, Pruteanu, Patapievici, Paleologu, Pleșu, Nadia Comăneci, Iorgulescu, Doinaș, Mircea Martin, Țiriac, Paler, Marino, Zub, Andrei Cornea, Ilie Năstase, Stelian Tănase, Groșan, Tismăneanu - și alte monumente române: să interziceți electoratul! Operațiunea v-ar fi scutit de cea mai mare cretinărie, de cea mai lăbărțată porcărie pe care ați făcut-o în viețile voastre, altfel presărate de măgării-idiotii : nu numai să-l votați - voi! - pe Iliescu, dar să îndemnați oamenii să vă urmeze. Pentru a salva, ce? “Democrația”? Care democrație, analfabeților, amnezicilor, incapabililor de a vă încheia la obiele? Democrația cu/a lui Iliescu? V-a luat Dumnezeu mințile? Dacă v-ar fi venit ideea salvatoare înainte de 26 noiembrie acest an, ați fi făcut economie de un somn - din el a ieșit Monstrul Dezinformației Securisto-Kaghebiste materializat prin o falsă-problemă, deci prin o soluție falsă - asta: “*Votați împotriva dictaturii, pericolul fascismului și antisemitismului românesc purtând numele: V.C. Tudor!*”

Îmi aduc aminte cu neplăcere: după 1977, când am ajuns în exil, am încerca să comunic Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca: “pericolul huliganismului purtând numele : Eugen Barbu” era o grosolană, o vulgară diversiune securistă. A denunța (și ataca) doar pe E. Barbu și ceata-i de vlăjgani ciomăgași (pe atunci puradeii-pionieri erau Ileana Lucaci, V.C. Tudor, Dan Ciachir, Ulieru, Dinu C. Giurescu, Doru Popovici, Artur Silvestri) considerându-i pe *barbiști*, dacă nu singurii, atunci principalii vinovați de tiranizarea culturii : o eroare. Pe de o parte Eugen Barbu Oaie și ai săi de la Barieră, oricât de obraznici ar fi fost, erau doar instrumente ale Monstrului, limbrici împinși în față de Șarpele Securismului (deasupra lui : Balaurul Comunis-mului) ; pe de altă parte, a-i ataca de la microfonul Europei libere cu precădere pe derbedeii de la *Săptămîna* însemna a reduce problema ne-libertății de expresie din sistemul totalitar comunist românesc la conflicte personale cu mardeiașul plagiator. Mai grav: focalizarea acuzațiilor de tiranizare a cuvântului asupra unor trupeți conforta, betona alibiul inacțiunii, al inerției, al lașității scriitorului român, cel care, la closetul restaurantului Casei Scriitorilor, jura pe carnetul roșu din mână

dreaptă, făcându-și cruce cu stânga : «Eu cu drag mi-aș manifesta anticomunismul - dar dacă nu mă lasă porcul de Barbu...» - pe acea vreme încă nu se gândise să-și boteze dezertiunea: “rezistență prin cultură”.

Pagubele pricinuite de *diversiunea numită : E. Barbu*, în literatură, oricât de însemnate, au fost floare la ureche față de cele din alegerile de la 26 noiembrie-10 decembrie 2000. Atunci scriitorii (cei mai mulți, cei mai buni) știau că Barbu este omul securității și îl clasaseră; acum orășaniile nației, trezite din somn, au cotcodăcit: “Dictatura fascistă ne pândește!”, “Suntem amenințați de antisemitism!”, “Stop extremismului!”, “Să facem baraj tiraniei!”- și alte imbecilisme, consfințind *diversiunea securistă: V.C. Tudor* (și dînd o identitate copilului de suflet al Barbului și al Organei, găinarul oligofrenetic).

De ce spun: *diversiune*? Ce întrebare! Se vede de departe : Zbierătorii de profesie (în majoritate evrei - oare de ce?) zbiară, denunțînd cu nemăsurat curaj **virtuala dictatură fascisto-antisemită** a lui V.C. Tudor - ca să nu se observe **reală dictatură comunistă, pipăibilul bolșevism** ale tovarășului Iliescu!

Dar bineînțeles că V.C. Tudor este un ins dezgustător, semianalfabet, neam-prost de-acasă (și de la MAI), ștergătoare de picioare al Ceaușescului; că a activat din pruncie pentru Securitate, a atacat în *Săptămîna* pe cei indicați de Conducerea Superioară de Securitate și a apărut, la comandă, pe agenții infiltrați în Occident (Gustav Pordea, “deputatul european” de pe lista lui Le Pen, plătit prin securistul Costel Mitran cu o jumătate de milion de dolari - de pildă). Fiindcă și la noi securiștii persecutori ai credincioșilor au devenit peste noapte mistici - chiar de nu li s-a luat văzul, ca lui Saul; și la noi securiștii internaționaliști de ieri au devenit azi vânjoși naționaliști - vezi-l și pe Marele Rus, altfel evreu: Jirinovski. Nu V.C. Tudor și nu fascismul, nu antisemitismul, nu antițigă-nismul lui purtînd marca Securității dâmbovițoase constituie amenințarea la adresa nefericitei României.

Ci bolșevismul kaghebig re-instaurat de Ion Iliescu.

Prin alegerile din 26 noiembrie 2000 țara noastră a înaintat-pe-culmi, vorba lui Păunescu glorificîndu-l pe Ceaușescu: a “urcat” din lac în puț. Asta înseamnă: “dezastrul” (termen de care sunt pline până la sufocare taman gurile care până la 22 decembrie 89 fix rămăseseră cusute-sudate) nu trebuie articulat gramatical; corect fiind: “*unul din dezastrele de după decembrie 1989*”.

Soarta țării m-a preocupat (și m-a durut) și pe mine. Și nu imediat *după* “dezastrul de la 26 noiembrie” [2000]. Ba *înainte*

(și după) dezastrul de la 17 noiembrie 1996 ; și chiar înainte și după dezastrul de la 20 mai 1990 - stau dovadă faptele de scris, textele publicate constant, în săptămânalul newyorkez *Lumea Liberă*, în *Cotidianul* de la București - și (în sfârșit!), editate de Nemira, în volumul **Scrisuri**, 1999. Acolo nu au fost incluse două intervenții : cea la Colocviul de la Roma, din 11-13 mai 1991 - și, cu un an mai devreme, "Scrisoare către Gabriela Adameșteanu", de la 1 aprilie 1990.

Nu mi-am completat (aici) scurta autobiografie din orgoliu de autor frustrat - ci din ciudă : știam că nu sânt singurul care:

- [înainte de decembrie 1989]...să se teamă că, dacă vreodată România va fi liberată (am zis bine : *va fi liberată*, adică de către alții, nu : *se va*, singură), poate că economic are să iasă din mizeria cumplită în care o ținuse comunismul, dar nu social, nu mental - nu civic ;

- ...să înțeleagă că "revoluția la Români" nu fusese nici revoluție, nici la-Români, ci schimbare-de-secretar-general-al-partidului (dat la spălat-curățat de căcat-sânge) cu/prin aceleași cadre: activiști-securiști;

- ...să înțeleagă (cu durere) că martirii neamului, oamenii politici democrați, unii din ei și intelectuali de marcă, supraviețuitori ai pușcăriilor comuniste, fuseseră demult prefăcuți în cârpe de care-și ștergea cizmele lumpen-proletariatul securist, după două decenii devenit... aristocrația nației (după expresia, nu a unui curat neo-boer, ci a unui senator, președinte de scriitori, decedatul Ulici); marii-oameni fuseseră neutralizați, nimiciți de Securitate, nici vorbă să poată (re)de-veni ce fuseseră; erau ceea ce făcuse din ei Piteștiul-Lung: auxiliari obedienți ai Criminalului Organ, trudeau, nu atât la "culegerea de informații", ci la ce se cheamă: *dezinformație*: "răspândirea unor informații din sursă sigură", sursă-sigură fiind, ca și pentru Jela-Humanitas, ca și pentru Manolescu-Pelin, după 89 : Securitatea ; astfel au lucrat (de voie, de ne-voie) pentru călăi, împotriva fraților-victime Gyr și Crainic, Șerban Cioculescu și C.C. Giurescu, Carandino și Noica, Stăniloae și Ernest Bernea, Paleologu și Quintus, Țuțea și Coposu...;

- ...să înțeleagă (mai corect : să nu uite !) că FSN din decembrie 1989 era o răsuflată, o vulgară diversiune de tipul FND (confectionat la 26 septembrie 1944, tot de rușii ocupanți pentru românii ocupați), prin care cadrele (de stat și de partid) se travesteau în democrați și în patrioți (simplu: își coseau epoleții pe dinăuntru !) ; din aceeași mișcare, prin cooptare în vederea mutării (de șah) următoare, îi compromiteau pe cei (încă) necompromiși ; trebuia să fii idiot profund ca să nu vezi, să

nu înțelegi că Românul începe o “viață nouă” pe după cap cu tâlhari bolșevici în civil ca Bârlădeanu, Brucan, Verdet, Iliescu și cu bandiți bolșevici în uniforme (Stănculescu, Militaru, Pleșiță, Caraman) - cu toții legați prin carieră și interes de comunismul local ca și de cel moscovit ; câte minute de reflecție i-au trebuit Doinei Cornea, Blandianei, Paleologului, Pleșului, Dinescului, lui Caramitru - ca să demisioneze din FSN (vorbesc de cei care au chiar făcut-o...)? ;

- ...să înțeleagă că largimea de spirit (sic) de care dădea dovadă opoziția (re-sic) în primele săptămâni după “revoluțiune” era, în fapt, impotență : țărăniștii, liberalii, social-democrații (Coposu, Rațiu, Cîmpeanu, Quintus, Cervenii, Diaconescu, Tepelea, Galbenii - și încă mulți, prea mulți pentru o comunitate care se proclamă anticomunistă și rezistentă) ezitau, evitau să ia puterea - care *ni* se cuvenea !- nu pentru că ar fi fost ei bine-crescuți, galantoni cu adversarul politic - ci pentru că nu mișcau în front fără ordinul stăpânului : Securitatea!;

- ...să înțeleagă că norocul-istoric îți cade, pară-mălăiață,-n gură o dată, hai, de două ori, dar nu de fiecare dată când tu, becisnicul, lașul, puturosul, dezertorul ai nevoie ; că “revoluția la români” nu a fost fructul strădaniei românilor, al sacrificiului lor, ci o fericită întâmplare (internațională) de care ar fi trebuit să profite și România (pe urma Poloniei, a Cehoslovaciei, a RDG, a Ungariei, a “Moldovei”, a URSS); cronologic, zavera de la 22 decembrie de la București a fost cea din urmă din Lagărul Sovietic european (și cea mai sângeroasă), însă dacă românii nu contribuiseră cu nimic la răsturnarea comunismului, măcar să fi folosit - cu normală inteligență - prilejul oferit;

- ...să înțeleagă că partidele democratice (exact cele interzise de comuniști, iar membrii lor arestați, mulți asasinați) nu pot fi alcătuite în “vârtejul revoluției” de către asasinii și complicii asasinilor : comuniști, securiști, vânzători-de-frate ca R. Cîmpeanu, Quintus, Marțian, Ioan Alexandru și nu pot fi consolidate prin batalioanele de activiști, milițieni, securiști - nici măcar strecurați, ci intrați pe poarta mare ținută deschisă, cu plecăciune, de Tatăl Nației, Seniorul Coposu, sluga supusă a securistului purtînd numele conspirativ: Măgureanu ;

- ...să înțeleagă că dacă puterea adevărată, corupe (cu adevărat), corupe cu adevărat și fleacul de putere exersat de un român ; și cum să nu fie așa, dacă românul și-a alcătuit Catehismul Moral din *negații* :

- nu spune românul : “Om bun este cel care *nu* face rău” ?

- nu spunea - ba chiar urla : “Noi *nu* gândim!” ?

- nu spun scriitorii: “Noi *n-am* avut samizdat și nici *n-am*

avut nevoie!”?

- nu spuneau ierarhii bisericii ortodoxe : “Noi *n*-am rezistat - noi ne-am rugat...”?

- nu se spunea - din 1964, când s-au golit închisorile : “Eu *nu* fac politică” - ceea ce se traducea prin : “Să nu mi se ceară să fiu demn, moral, civic - mi-e frică!” ?, însă de cum “s-a dat” ceva, toți tremuricii, toți impotenții, toți imoralii, toate curvele, toți hoții s-au năpustit, au înșfăcat, au furat (ce mai rămăsese) ; politicienii români, fie “foști” comuniști, securiști, fie foști democrați: liberali, țărâniști, fie legionari - în fine, foști-oameni - dar și tineri care în 1989 aveau în jur de 20 ani, deci nu avuseseră ocazia să se maculeze (nu-i nimic : s-au înmierdarisit singuri- singurei de mai mare dragul, priviți-l pe Patapievici : a avut nevoie de aproape un deceniu de eforturi, dar ce reușită!, ai zice: un adevărat licean’) - nu realizează că a face politică, a fi înalt funcționar la stat ori demnitar înseamnă a te pune în serviciul statului, iar prin el, în serviciul concetățenilor care așteaptă de la tine ceea ce nu au avut de la guvernanții comuniști.

Am amintit două texte neincluse în volumul **Scrisuri** :

- La 1 Aprilie 1990, în *Scrisoare către Gabriela Adameșteanu* (publicată în revista 22 pe la mijlocul lunii), după trei luni de la “revoluție”), am avut insolența să-i acuz pe marii-scriitori clasicizati de lașitate, de inactivitate, de dezertare, înainte de 22 decembrie 89; de zăpăceală, de necinste, de analfabetism, de rapacitate, după; i-am tratat de *nesimțiți moral* pe N. Manolescu, Buzura, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Dinescu, Eugen Simion, Sorescu... Atunci mi-a sărit în cap toată lumea bună, intelectuală : cum de înjuram ca la ușa cortului niște clasici-în-viață, bașca niște anticomuniști-fără-prihană? Interpelatorii au uitat fulgerător ce-mi reproșaseră când, la scurt timp și ei au început a-i acuza pe aceiași, în aceiași termeni, dar doamne-fereste să fi citat din clasici...;

- Între 10 și 13 mai 1991 a avut loc la Roma un colocviu la care a participat floarea scriitorimii din țară : Doinaș, Blandiana, Ulici, Mălăncioiu, Adameșteanu, Papahagi, Uricaru...- adevărat: lipsea Geta Dimisianu) precum și câțiva exilați : Balotă, Sorin Alexandrescu, eu. Intervenția mea inchizitorială: “*Numai activiștii și securiștii au confiscat revoluția română? - Nu ! Și scriitorii !*” a provocat indignațiunea maselor largi de rezistenți prin cultură. Și consternarea - rănită - mai ales când am formulat acuzația :

De vină pentru victoria lui Iliescu, la 20 mai 1990, nu este electoratul - analfabetizat, terorizat, șantașat de aceiași activiști și securiști - ci voi, scriitorii ; voi, înainte de

decembrie 89, nu v-ați făcut datoria de a amplifica glasul celor care nu se puteau exprima. În schimb, de cum a dat rivoluția peste voi (încât au intrat în panică nu doar ticăloși ca Titus Popovici, Păunescu, D.R. Popescu, Săraru, ci și “de-ai noștri”: N. Manolescu, Buzura, Țoiu, M.H. Simionescu), cum v-ați repezit la ciolan, ați înșfăcat posturi, ordinatoarele vechi trimise unor instituții, burse, medicamente aduse pentru spitale, directorate de publicații, de fundații, toate destinate săracilor, ministere - de parcă vi s-ar fi cuvenit recompensele pentru dârzele și riscantele voastre activități din... ilegalitate... Vă plângeți de electorat ? Culegeți ce ați semănat. Cum fiecare bărbat are nevasta meritată și copilul făcut, voi aveți electoratul pe care vi l-ați modelat (negativ) - prin Opera și prin Viața voastră de scriitori dezertori...

Atacurile mele au primit replica binemeritată : toți participanții (chiar și Balotă și Sorin Alexandrescu : împărtășeau “analiza” mea, înainte de intervenție, dar în timpul și după au tăcut, grămăjoară) m-au luat la forfecat ca într-o ședință de partid din cele bine preparate (și eu fusesem membru de partid, însă eram un biet pui în fața dialecticii tancului sovietic mânăuită de subtili ca Doinaș, de îndelicate ca Blandiana, Adameșteanu, Mălăncioiu). Firește, toate răspunsurile, toate interpelările lor erau de o perfectă rea-credință, nu țineau seama de adevărul evident, nici măcar de... calendar - **dar nu m-a invitat Blandiana, în luna mai 1991, în Piața Universității, la un an după lichidarea ei ?**, încât mă întrebam când, cum, de la cine învățaseră ei/ele asemenea tertipuri de avocat de Vânu Mare? La un moment dat am auzit un glas plângăreț, îndurerat de nedreptățile comise de mine - care zicea, în esență :

Este cam adevărat că noi n-am prea rezistat pe față ca Paul Goma, căci noi suntem oameni normali, nu eroi... Dar de ce nu ne permite Goma, acum, să facem și noi câte ceva, să punem umărul la educarea civică a oamenilor - cum a fost cu Piața Universității, cu GDS...

A fost recunoscută zeama de trandafiri aproximativisto-relativisto-transilvană (“cam”, “nu prea”) oferită de Ana Blandiana. În ea : hălci de gândirea de piatră a românilor, fie scriitori, fie din contra ; și ciorchini de neadevăruri (tehnica : pentru a nu fi observată prima minciună, o acoperi cu a doua; pe a doua cu a treia...): nu eram, nu mă considerasem vreodată erou; nu “interzisesem” nimănui să facă ceva, “după revoluție”- însă mă indignaseră laudele dezertorilor care pretindeau, acum, că înainte de 22 decembrie...- e-he, cum mai rezistaseră ei...

Într-un text dinainte de alegeri am citit :

“Între holeră și ciumă nimeni nu poate alege”.

Dacă mi-ar arde de glumă, aş replica :

Cum, nu ? Între holeră și ciumă “cineva normal” poate alege, dar nu Românul analfabetizat de comuniști, rău sfătuit de sfătuitoarii nației. A dovedit-o, când a fost consultat : la 20 mai 1990 (oricâte fraude au comis activiștii-securiști, Nenea Ion și Badea Gheorghe au votat cu Iliescu, bolșevicul din echipa Ceaușescului, proaspăt vinovat de morții din decembrie 89, de incendierea Bibliotecii Universitare și a Muzeului Național, de tulburările interetnice - adevărat : încă nu și de mineriade); a dovedit-o la 16 noiembrie 1996, când l-a votat pe Constantinescu, ilustru necunoscut ca anticomunist “înainte de revoluție”, ilustru cunoscut “după”, ca cel care, dimpreună cu activista Zoe Petre a creat la Universitatea București o catedră reputatului sociolog Măgureanu, stăpânul lor - și al lui C. Coposu. Iar acum, la sfârșit de an 2000 Badea Ion și Nenea Gheorghe, dimpreună cu nevestele Frăsâna și Vetuța au votat pentru Iliescu. Și vor vota pentru Iliescu și în 2004, la îndemnul strategilor: «Să votăm *împotriva* dictaturii!», adică **tot o opțiune negativă** (votezi “împotriva” lui Y - ca să câștige Z!), cea pozitivă fiind : votezi *pentru* X, scurt!; sau: nu votez pentru niciunul!

De acord : în noiembrie-decembrie 2000 a fost stare de urgență, însă noi, Românii, ne aflăm în stare-de-urgență - de când, după ‘89 ?

- de la 16 noiembrie 1996, când a venit la putere, în numele opoziției anticomuniste, Omul Securității, Constantinescu ?;

- de la 20 mai 1990, când a venit la putere, în numele “noii democrații”, Omul KGB-ului, Iliescu ?

- din ianuarie 1990, când Securitatea, băgată în boale timp de două săptămâni, și-a venit în fire și a reluat frânele (și ciomagul), printre propagandiștii ei aflându-se Buzura, cel cu “Fără violență !”?;

- și dacă din prima jumătate a lunii decembrie 1989, când în jur trosneau toate barăcile comunismului, numai în România locuitorii (cei anticomuniști!) se declarau de acord cu Congresul cutare și cu Ceaușescu, precum țărănoistul recent Alex Ștefănescu?

- de fapt România se afla în stare de urgență din 1984-86, când au început a fi dărâmate case, palate, biserici și nimeni n-a pus mâna pe un târnăcop să-i dea în cap lui Ceaușescu, măcar securistului-tânăr V.C. Tudor care, în *Săptămîna*, apăra **Ceaushima** și îi acuza de “trădare națională” pe acei exilați care îndrăzniseră să protesteze împotriva

“sistematizării” ?;

- pentru că tot am pornit spre trecut : nu cumva România se afla în stare-de-urgență încă din 1977, când s-a manifestat pentru întâia oară public - din 1948 - opoziția anticomunistă prin apărarea drepturilor omului (în primăvară)?, apoi în august prin opoziția clasei muncitoare (greva minerilor din Valea Jiului)? - evenimente care nu au găsit la directoratul de conștiințe românesc nicio încuviințare; doar batjocură - ce se mai distrau, în ianuarie-februarie '77 pe seama “naivilor” Negoîtescu și Goma ne-naivii Breban, Ivasiuc, Manolescu, Zaciu, Dana Dumitriu - și altele ?

La urma urmei, n-ar trebui să ne mirăm-indignăm de raliera în masă a “intelectualității” românești la cauza lui Iliescu, bolșevicul, cel cu mâinile mânjite de sângele nevinovaților (care crezuseră în revoluție, care crezuseră în Piața Universității - dar și mulți trecători) și de cenușa cărților arse cu tot cu Biblioteca Universitară, criminalul care a incitat la război civil prin chemarea adresată “minerilor” de a face ordine-socialistă în România. Este suficient să ne întoarcem doar cu un deceniu și la un eveniment care ne-a marcat : “Revoluția la Români”:

Odată febra revoluționară scăzând, s-a trecut la “reorganizarea țării”. Nu întreb : cine a răspuns prezent, ci : care dintre marile conștiințe a refuzat să intre în Hora “Reconcilierii (cu securității)” ? Este adevărat : aproape jumătate de veac de teroare comunistă îi istovise pe supraviețuitori - unii nu mai voiau să-și aducă aminte iar alții pretindeau că nu au ce-și aminti. Oricum, în hârtia de muște numită FSN, au fost prinși mulți oameni de bine - ca Doina Cornea.

Întrebarea : câți dintre scriitori, deschizând ochii, au părăsit FSN-ul ? Aceeași Doina Cornea, Blandiana... - și mai cine ?

- Mult mai mulți au rămas, nu neapărat în FSN, ci în structura neobolșevică ca directori-de-ceva, miniștri, secretari de stat, ambasadori, consilieri : **Pleșu, Papahagi, Vartic, Paleologu, Dan Petrescu, Mihai Botez, Sin...**

- Scriitori marcanti s-au declarat de partea lui Iliescu : **Eugen Simion, Buzura, Sorescu, Vulpescu, Valeriu Cristea, Fănuș Neagu, Băieșu** - aceștia au luat parte, prin scrisul lor, la campania electorală în vederea alegerilor din 20 mai 1990;

- Scriitori importanți ca **Breban** și **Virgil Tănase** au crezut în steaua lui Iliescu de prin 1980, nu s-au înșelat (oare de ce ?), primul i-a devenit hagiograf, al doilea lăudător asiduu (a pretins, la televiziune că Iliescu ne-a prezervat de războaie civile - dar devastările sediilor partidelor democratrice ?, dar tulburările interetnice ? dar mineriadele ?)

- Scriitori străluciți care, trâmbițând oroarea de politică, de cum le-a venit lor bine, cum s-au băgat în politică, dacă nu direct pro-Iliescu, atunci sigur : justificându-l, legitimându-l pe cel cu mâinile pline de sânge după Prima Mineriadă : **Nicolae Manolescu**, prin inadmisibilul interviu publicat în *România literară* din 6 iulie 1990 - în care, adresându-i-se Iliescului, îi zicea : “Om cu o mare”.

Cum de îndrăznesc directorii de conștiințe să cheme poporul (în noiembrie 2000!) să facă baraj împotriva tiraniei, împotriva xenofobiei, împotriva antisemitismului - votând pentru Iliescu? Dar cine a provocat - prin securiștii diversioniști de profesie - tulburările interconfesionale?; cele interetnice? **Cine a autorizat (în numele libertății democratice!) apariția foii România Mare, condusă de Eugen Barbu și de securiștii de la Săptămîna ? Nu Ion Iliescu, secondat de Petre Roman, ambii consiliați de Brucan?**

Cum de îndrăznesc, acum, evreii (din România, din Europa Occidentală, din Israel), să zbiere pe toate drumurile că în România antisemitismul face ravagii... în ultimii ani, adică de la apariția lui V.C. Tudor, acest neica-nime, vorba lui ta-su spiritual E. Barbu? De ce nu s-au plâns - de antisemitism - în momentul în care **Iliescu și Petre Roman, repet: sfătuiți de Brucan - au fabricat ei înșiși pretextul de a lovi în opoziția democratică prin activarea-legalizarea acelei aripi a Securității care urma să joace rolul extremiștilor xenofobi, antimaghiari, antisemiți?** A scris vreun rând marele vânător de antisemiți Ed. Reichman, în *Le Monde*, despre comanditarii provocărilor de la Târgu Mureș? Dar despre autorii (și scopul) aprobării date lui E. Barbu de a scoate o foaie antisemită, de a înființa un partid antisemit? Nu: el a scris - confirmativ - doar despre afirmațiile la Paris ale lui Petre Roman, anume că România este o țară antisemită, că Românii sunt antisemiți!

Dar dezinformatorii de la GDS?, pactizatorii cu securistul Măgureanu, consiliați de indivizi ca Brucan, Paul Cornea, Ianoși, Pavel Cîmpeanu și alți vechi-tovarăși?; lupii-tineri preocupați de propria-le nouă-carieră - în frunte cu celebrele anticomuniste din ilegalitate: Adameșteanu, Palade, Magda Cârneci, Mungiu, Ioana Ieronim, Enache, Zoe Petre, Renate Weber și alte plimbăreciene - s-au prefăcut că apără “drepturile naționalităților” dar nu au suflat un cuvânt despre diversiunea care a constat în : **inventarea-antisemitismului-la români (ca să nu se observe bolșevismul lui Iliescu și al lui Petre Roman)**, întreținută de revista 22 ; iar când Zoe Petre și E. Constantinescu au crezut că pentru a intra în NATO obiceiu casei cere să dai șpagă, s-au grăbit să îngroape înțelegerea Hitler-Stalin, încheind tratatul cu Ucraina -

cine a fost în fruntea dezgustătoarei, analfabetei, criminalei agitații? GDS și 22! În chestiunea campaniei împotriva “antisemiților Manolescu, Liiceanu, Tudoran” aceiași luminători au procedat ca niște repetenți incapabili să închege o explicație, să se angajeze într-o dezbatere normală.

Care este adevărul în “campania” amintită ? În două puncte - pe care le-am dezvoltat în alt text :

1. Liiceanu, Manolescu, Tudoran -“fioroșii antisemiți”- au comis gafe de informație, altfel zis : după obiceiul carpatnic, s-au trezit vorbind despre chestiuni de care habar n-aveau ;

2) Bătători de maioneză și falsificatori de citate (Manea, Shafir, Al Florian, Ornea, Voicu, Ioanid, Ed. Reichman, S. Damian, Oișteanu, Volovici) s-au grăbit să demonstreze Franței și Americii că... avuseseră dreptate Roman, Brucan, Pavel Cîmpeanu, rabinul Rosen, Wisel când susținuseră că în România antisemitismul a devenit o gravă primejdie!

Am cunoscut, cunosc mari intelectuali evrei: de la ei știu că în anume împrejurări (pauze în care nu se vorbește despre ei - mai grav : se vorbește despre tragediile alora: armeni, cambodgieni, ceceni, tibetani, evenimente jenante, chiar acuzațoare, ca Intifada, necesitînd o urgentă abatere a atenției de la propriile fapte-rele) *evreii înșiși provoacă “antisemitism” prin denunțarea zgomotoasă a unei realități inexistente*. La noi în România, ca să nu se vorbească deloc sau cât mai puțin despre orientarea comunistă (dar trecutul pătat, bolșevic?) a multor intelectuali evrei și faptele lor abominabile, s-a organizat campania împotriva unor intelectuali ne-evrei avînd opinii de dreapta. După principiul: Cine-strigă-mai-tare-are-dreptate!, cei avînd interes să nu se vorbească despre grelele păcate ale dispăruților Pauker, Chișinevski, Răutu, Roller, Vitner, Crohmălniceanu, Moraru, Banuș ; nici să li se ceară socoteală viilor Nina Cassian, Paul Cornea, Sorin Toma, Tertulian, Ianoși - au făcut zarvă în jurul lui Eliade, Cioran - că tot erau ei morți.

E bine că s-a vorbit de faptele rele ale celor de dreapta ? Foarte bine. Dar nu a fost bine că, ocupînd terenul (timpul, spațiul tipografic, disponibilitatea) cu “fasciștii” noștri cei decedați s-au ocultat faptele și ele rele, cu urmări infinit mai largi (întreaga populație care a trecut prin școli și a fost silită să înghită, să repete ce dictau Chișinevski și Răutu) și mai durabile: o jumătate de veac ne-au chinuit comuniștii - nu legionarii. Cu atît mai lesnicioasă ar fi fost dezbaterea, cu cît unii dintre cei care ne-au otrăvit zilele cu ineptiile și ticăloșiile scrise trăiesc, deci ar fi putut să se apere de acuzații.

În timpul primei domnii a lui Iliescu (1990-1996) diversiunea a avut și un scop pur politic : facem zarvă în legătură

cu Eliade - de pildă (prin N. Manea) ; în jurul lui Cioran, prin Marta Petreu, pentru a nu avea timp de Iliescu, de Roman, de Brucan - nici de Edgar Reichman, în 1956, auxiliar al lui Iliescu în Echipa Morții UTM, apoi agent (literar) al lui E. Barbu; nici de Radu Florian, nici de Tertulian, nici măcar de Ianoși, devenit peste noapte gulagolog.

Ce se întâmplă cu intelectualii români (fie ei și evrei : tot o apă și-un pământ) - și nu doar de când au dat rușii peste noi și ne-au impus comunismul ? De ce mințile luminate, oamenii instruiți, unii străluciți, care fac cinste culturilor din alte părți - nu se pot aduna de pe drumuri, nu înalță privirea mai sus de brâul celui din față - ca să stea drept ? Să apere și adevărul, nu doar frumosul, nu doar cutare teorie științifică, ori cutare interes de familie, de grup, de clan ?

Am afirmat cândva : “Noi, Românii, am fost un popor de ciobani - în ultimele decenii am devenit o adunătură de ingineri”.

Nu e o insultă la adresa inginerilor, ci o constatare amară pe marginea stilului de gândire, de acțiune al neamul nostru. Prea puțini au ales să iasă din ceată, din grup, din gloată, să stea pe două picioare în fața Puterii, să spună ce cred despre tiran, despre tiranizați. Nu este suficient să fii reputat savant, celebru inventator, pentru a fi și intelectual ; poți avea și premiul Nobel - ei și ?, dacă nu ești sensibil la suferințele semenilor, dacă nu pledezi cauza lor, dacă nu riști, făcând acest lucru - degeaba : rămâi un matematician strălucit, un mare genetician, un uriaș inginerizat pe care îl inte-resează specialitatea lui, situația lui, familia lui - atât. Nu găsesc exemple la români, trec la blestemații de ruși: Andrei Saharov a fost un mare savant atomist, părintele bombei cu hidrogen. Era și un intelectual? Deloc! A devenit abia atunci când, renunțând la “situație”, la catedră, la *dacea*, la călătorii, la confort - **și la libertate** - s-a angajat într-o *activitate umanistă - de care kaghebiștii s-au temut - însă nekaghebiști, ba chiar victime ale KGB și-au bătut joc* (un omolog al acestora, românul Alexandru George, scria prin 1992 că Saharov fusese un prost inocent care n-ar fi acționat așa cum a făcut-o, dacă n-ar fi avut “spate gros” și o nevastă evreică); violoncelistul Rostropovici: era un extraordinar muzician - dar nu și intelectual, decât după ce, îmbrățișând cauza lui Soljenîțin, a devenit unul dintre purtătorii de cuvânt ai celor fără de... glas (aici ar putea fi lipită semnificația reală, originară a termenului : *glasnosti*).

Știutorii de carte, autorii de cărți, posesorii de diplome, de titluri români din România se vor fi gândind că ei, bieții, abia de o generație, hai, două umblă în bocanci - să riște să se întâlnească cu puterea - și să redevină desculți? Să piardă “situația” cu atâta trudă și concesiile plătite ? Iată o mentalitate inginerească-

universitaristă. În România, cu excepția unor foarte-tineri (legionari, țărăniști, liberali, regaliști, fără-de-partid), cei arestați, ținuti în închisori ani grei (dacă au supraviețuit...) nu fuseseră condamnați de comuniști pentru ceea ce *făcuseră* - ci pentru ceea ce... *fuseseră* (miniștri, primari, jandarmi, diplomați, preoți, industriași, magistrați...). Doar tinerii (elevi, studenți, câțiva de la Academia Militară), cum ziceau bătrânii foști : “inconștienții” își riscaseră pielea - pentru o abstracțiune : România.

Iată de ce n-are ursul coadă, nici Românul coloană vertebrală. Fiindcă el nu s-a desprins de glie și de momentul prezent. Or, ce viitor poate imagina pentru comunitate cineva care nu-și cunoaște trecutul - de frică ; refuză să-l afle - din interes meschin?

Românul doarme tot timpul pe el, din când în când sare din somn și se năpustește - ba la-revoluție ; ba la bătut-studenți ; ba la semnat tratate cu Ucraina. Acum o lună s-a pomenit zbierînd :

«Mai bine Iliescu decât VC. Tudor !»

De ce «mai bine» ? Și de ce : «decât» ? Mister.

2001

Paris 11 ianuarie 2001

Stimată Doamnă Doina Cornea,

În 11 decembrie 2000 v-am trimis și Dvs. - întru informare - o copie a textului **“Să fie interzis electoratul !”** Neavînd obiceiul să vorbesc pe dîndos, spun ce am de spus pe din față, negru pe alb - să rămână.

Desigur, nu mă așteptam să-l primiți cu satisfacție, nici să mă felicitați pentru el ; bănuiam că vă veți simți atinsă de pasa-jele critice în care vă pomenesc numele. Mă așteptam să-mi răspundeți la obiecțiile formulate - fie explicînd că nu înțelesesem cutare bună-intenție a Domniei Voastre, fie explicîndu-vă erorile comise din 1990.

Spre neplăcerea mea, scrisoarea prin care ați răspuns mi s-a arătat a fi gândită și așternută pe hârtie într-un moment de absență, de netrezie a spiritului. De aici, inexactitățile de informație și strâmbătățile de logică. O reproduc, fără permisi-une : sînteți persoană publică, reacția Dvs. la un text publicistic trebuie să fie public(at)ă :

“Stimate Domnule Paul Goma,

“V-am recunoscut întotdeauna meritele. Am recunoscut și faptul că actele Dumneavoastră de rezistență m-au instruit. Dar ați părăsit România când represaliile s-au abătut și asupra familiei Dumneavoastră.

“Securitatatea mi-a dat și mie un pașaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors și mi-am continuat lupta, sprijinită de fiul meu, de neclintirea lui sub amenințări. Am fost amândoi arestați săptămâni în șir, dați afară din servici (el, cu doi copii mici), umiliți, bătuți, scuipați, rezistînd, totuși aici, în România, până la capăt. A-ți vedea propriul fiu în închisoare e mai cumplit decât moartea, vă asigur.

“Fie și numai din aceste motive, nu permit nimănui să mă ia peste picior.

*“(…) Poate o mică lectură din Mgr. Vladimir Ghika : **Pensées pour la suite des jours** (Editions Beauchêne) nu ne-ar strica nici unuia dintre noi, acum, în prag de mileniu.*

“Cu cordialitate,

“Doina Cornea”

Mulțumindu-vă pentru recomandarea bibliografică (deși mai

în stilul Domniei Voastre ar fi fost : “o mică lecturică”), observ : nu era necesar să-mi recunoașteți meritele, nici actele de rezistență [care] v-ar fi instruit. Elementar-necesar era să respectați adevărul, să nu inventați, să nu vehiculați elemente extrase din scurta-mi biografie, autori : versificatorul cincisutist Ion Brad - bolșevicul de ieri, misticul de azi, versificatorul markosist refugiat în România în 1949, numitul Dimos Ravanid Rendis - în strânsă colaborare cu legionarul-securist ceașist-iliist I. C. Drăgan - acești trei lucrători ai Securității fiind legitimați (întru mistificare) de cunoscutul izvor manolescian M. Pelin. Desigur, vorbesc de “fișa biografică” alcătuită la Atena și la Roma în 1979, cea potrivit căreia m-aș chema Efremovici, aș fi evreu rus, în 1956 aș fi fost arestat pentru furt și viol... Altfel de unde ați scos “informația” că aș fi părăsit România abia când represaliile s-au abătut și asupra familiei mele?

Dar ce știe Doina Cornea despre familia mea ? Nimic, judecând după scrisoarea de față ; nimic, în ciuda repetatelor declarații că îmi cunoaște faptele de viață și de scris. Apoi - de unde până unde pretenția de unicitate a întoarcerii sale dintr-o călătorie în Occident și “a continuării luptei”? Deci nu știe că și eu fusesem în Occident, în 1972, că mă întorsesem în 1973, însă nu mă laudasem, deși în 1977 fusesem re-re-re-arestat.

În mai multe rânduri, în presă, în volume de interviuri ați afirmat că știți cine sânt și ce am făcut - o declarați în volumul **Fața nevăzută a lucrurilor**, Dacia, 1999, o repetați și în primele două propozițiuni ale scrisorii citate. Numai că prin treia (cea începând, neîntâmplător, cu adversativul “dar”), porniți la atacuri fără obiect, încercați diversiuni, continuați cu debitarea de neadevăruri manifeste, scărpinați coarda sentimentală a nefericirilor familiei Dvs. (așezându-le în opoziție cu “fericirile” familie mele), pentru a încheia “ideea” cu asigurarea - adresată mie: “a-ți vedea propriul fiu în închisoare e mai cumplit decât moartea” - ceea ce, veți conveni, este o formulare de o perfectă improprietate (și de un răsunător hodoronc-tronc).

Fiecare dă seama de ale sale, deci și Dvs., Doina Cornea veți da seama de fiecare cuvânt rostit, scris.

După ce ați povestit, fără necesitate, tragedia familiei Dvs., după ce ați comparat-o abuziv cu a familiei mele, ați tras o concluzie fără legătură cu premisele (vă reamintesc : “dialogul” pornise de la textul meu “**Să fie interzis electoratul!**”, nu de la alt text ori pretext)- astfel:

“Fie și numai din aceste motive, nu permit nimănui să mă ia peste picior”.

Foarte bine că nu permiteți (unde am ajunge?). Dar cui vă

adresați, Doamnă, când îmi scrieți (mie, nu altcuiva) ? Cine v-a luat peste picior ? Eu, unul, nu. Eu v-am luat... în serios, totdeauna. În bună limbă românească a lua peste picior pe cineva înseamnă a-ți bate joc de acela, a-l ironiza. Or eu am făcut altceva - cu seriozitate, cu gravitate (recunosc : și cu patetism) : v-am criticat, Stimată Doamnă. Am afirmat că unele din actele Dvs. de după 1990, au fost mult păgubitoare comunității românești, prin confuzia ce ați semănat - conștiință sau ba - în spiritele și așa dezorientate ale compatrioților noștri.

Iată-le pe cele mai evidente :

- Să admitem că intrarea Dvs. în FSN nu a fost o eroare : ca mulți alții ați fost înșelată, abuzată. Ați demisionat după patru săptămâni - nu după câteva zile cum greșit scrisesem în textul **“Să fie interzis electoratul!”**;

- O gafă (devenită eroare) a Dvs., Doamnă a fost, în 1990, participarea la o masă rotundă, în sediul proaspătului GDS, în jurul unui personaj tulbure (eufemism) : Măgureanu. Că un vânjos combatant al comunismului și al securismului încă din neagra ilegalitate precum filosoful-la-român Liiceanu (inițiatorul întâlnirii) avea interesul să se pună bine cu noul mânuitor al Vechiului Ciomag - de înțeles; că “moderator”: un băiat speriat de avioane (Kleininger, cel convins că moartea se alungă, atin-gînd-o), de înțeles; că a participat și tovarășul Pavel Cîmpeanu - iarăși de înțeles, doar se puneau bazele reconcilierii naționale (pupături Piața Endependenți între victime și călăi) teoretizată de vânzători de frate și de nație: Pleșu, Buzura - cu puțin efort (și multă greață) iarăși era de așteptat. Dar că se aflau de față victime ale securității : Gabriel Andreescu, Radu Filipescu și Domnia Voastră - este greu de acceptat. Toți locuitorii Lagărului Comunist știu: cu securitatea nu se dialoghează. Ea te anhe-tează, te terorizează, însă tu nu angajezi de bună-voie “discuții civilizate” cu monștrii care ne-au chinuit patru decenii încheiate! Să admitem că ați fost - ca și în FSN - atrasă într-o capcană. De ce nu ați protestat public atunci când v-ați dat seama că ați fost folosită (de Liiceanu, de Măgureanu)? Cum v-ați simțit în-conversație, mă rog frumos, cu astaloșul participant la “proce-sul” lui Ceaușescu? Înseamnă că v-ați lăudat când ați afirmat că fusesetți arestată - câte săptămâni? câte luni? câți ani?- pentru a vă îngădui să dialogați, picior peste picior, la o cafeluță, cu Organul care patruzeci de ani a monologat, martirizînd milioane de români, cu ciomagul? În numele cui ați dat mâna de ajutor la spoirea fațadei mâncată de lepră a Organului?, la cârpocirea imaginii roasă de sfrenție a noului bulibașă al securității, a complotistului kaghebig purtînd numele conspirativ : Măgurea-

nu? Ați aflat : după Marea Întâlnire de la Iazul-GDS, urdoarea măguristă declara : securitatea s-a schimbat, iată dovada : el însuși “dialogase” cu însușea Doina Cornea! (presupusul călău cu o adevărată victimă); și că el îi spusese: “Doamnă” și că Doina Cornea, în loc să-i întoarcă spatele (mai creștinește ar fi fost dacă i-ar fi ars o pereche de palme, fie acelea și simbolice), îi răspunsese cu “Domnule Măgureanu” - culmea fiind că el, javra imundă, nu mințea : relatarea din revista 22 a confirmat acest... rău-mirositor adevăr.

Dacă îmi veți replica : “M-am purtat civilizat cu un om...”, vă voi răspunde :

Nu aveți decât să vă purtați “civilizat, cu un om”, între patru ochi ori între patrupereții casei Dvs. - nu în public. În numele cui v-ați purtat civilizat cu un criminal reprezentant de vârf al unei instituții criminale? În numele sutelor de mii de nevinovați chinuți de Organ? Să zicem că de la cei asasinați de Securitate nu ați putut cere permisiunea - dar de la cei în viață ? Cu cine, dintre adevăratele victime v-ați consultat, înainte de a dialoga cu bestiile securiste, înainte de a-i domni pe tovarășii eterni ?

Cu C. Coposu ?

- Am ajuns și aici. Ați avut nevoie de un deceniu încheiat până să vă hotărâți să deschideți gura, să spuneți o părticică din adevărul despre C. Coposu.

Este adevărat : nu toți Românii știau - ca mine, de pildă, încă din 1977 - că C. Coposu (și Noica și Stăniloae și Carandino și Țuțea și Ernest Bernea și Quintus) nu făceau un pas fără să-l raporteze la Securitate, fără să ceară bilet de voie pentru următorul. Însă Dumneavoastră, Doamnă, ați colaborat cu el, ați fost în apropierea lui începând din 13 martie 1990. Ați remarcat - contrariul ar fi fost de mirare - că **C. Coposu nu voia ca partidul său să câștige alegerile** - nu v-ați întrebat : **de ce ?** ; ați băgat de seamă că în jurul lui C. Coposu mișunau securiștii, cel mai apropiat fiindu-i chiar Astaloș-Măgăreanu - nu v-ați întrebat: în virtutea cărui legământ? Să fi fost numai conjudețenitatea? Au să fi fost șogoritatea Seniorului cu odiosul personaj ?

Iar dacă ați constatat că C. Coposu nu este cel din icoana de almanah (“Seniorul”, “Tatăl Nației”), ci un biet om, victimă tragică a Securității, jucând cum îi cânta Fanfara MAI (deschiderea porților PNT-ului pentru toți bandiții: milițieni, activiști, securiști - dar împiedecând intrarea tinerilor ; desemnarea drept candidat la prezidențialele din 1996 a unui om al securității : Emil Constantinescu) de ce nu v-ați dezangajat? De ce nu ați făcut ceea ce trebuiau să facă adevăratele victime ale comuniștilor, și nu tot comuniștii-securiștii prin uneltele-megafoanele lor Coposu,

Quintus, Cîmpeanu, Diaconescu, Constantinescu - și alți “martiri”?

Să nu fi știut cine este și ce hram poartă Constantinescu, în 1995, când, dimpreună cu activista de partid, tovarăsa Zoe Condurachi-Petre confecționase pe măsură și la comandă la Universitatea din București o catedră de sociologie pentru uzul exclusiv al reputatului sociolog, conjudețean al lui Coposu, pseudonumitul Măgureanu? Într-atât să o fi lucrat pe bine-educata Doina Cornea respectul față de mai-vârstnici, încât să rămână credincioasă trădării de frate și minciunii întrupată de C. Coposu, persoană rău-voitoare, ființă rău-făcătoare (cum, de ce? - dar e limpede : pentru că lucra pentru Securitate! - **rezultatele lucrării s-au văzut la alegerile recente**), decât să treacă apa, pe malul opus, cel al adevărului ?

Ceea ce s-a petrecut cu Dvs., Doamnă, după alegerea lui Constantinescu a fost un neîntrerupt și lamentabil coborîș de pe urma căruia veți rămâne în istoria gândirii politico-morale românești, nu ca inventatoare, ci ca utilizatoare până la urzeală a profundeii cugetări (sub formă interogativă):

«**Avem altul mai bun ?**» - pur produs al gândirii de beton armat, exprimată printr-o limbă de salcâm veritabil.

Buna-creștere-din-familie a Doinei Cornea s-a dovedit a fi nocivă fidelitate față de feloni care au înșelat-o - n-ar fi fost o catastrofă, dacă aceiași n-ar fi au înșelat întreaga țară : Coposu, Constantinescu. (N-am să mă ostenesc să pun pe două coloane promisiunile candidatului Constantinescu și materializarea lor de către președintele ales).

Fidelitatea față de rău nu este decât complicitate la răul făcut.

Paranteză basarabeană : în 1995, pe patul de moarte fiind, C. Coposu a dat cuvânt de ordine țărăniștilor - și celor din exil - **de a nu permite sub nici o formă, în organizațiile PNT, discutarea, în timpul campaniei electorale, a problemei Basarabiei.** Așa stînd lucrurile, nu am văzut vreo abatere de la “doctrina Coposu” în încheierea Tratatului cu Ucraina, susținut voios de GDS (deci și de Doina Cornea, nu doar de Gabriel Andreescu și de Zoe Petre), semnat de Constantinescu.

Nu doar ca basarabean, consider faptul : o idiotie fără seamăn; actul : trădare națională.

De aici până la Chestia din 30 noiembrie 2000 - prezentată drept: “**Apelul GDS - Votați împotriva dictaturii !**” care a cerut românilor să-l voteze pe... Iliescu nu a mai fost decât un pas. Pe care Doina Cornea, sprintenă, dezinvoltă, l-a făcut.

Și se miră de mirarea mea...

Paul Goma

*

Paris, 11 februarie 2001

Răul Absolut - Securitatea

La vârsta de 13 ani și jumătate (în ianuarie 1949) am cunoscut pe pielea mea de copil Securitatea proaspăt înființată ; dar mai înainte, la 9 ani (după 12 septembrie 1944), mă frecasem de jandarmeria... burghezo-regalistă, iar și mai înainte, prin tata (există o memorie a genelor), la vârsta de 5 ani (în ianuarie 1940) făcusem cunoștință, în Basarabia cedată, cu Mama Securității românești : NKVD. Ceea ce înseamnă că din cei 65 câți am, de la naștere, în restul de 60 ani am avut vreme să mă “documentez”- de-a lungul, de-a latul, de-a adâncul Spurcatei Organe. Deși avusesem de a face cu ea de atâtea ori, fusesem, fie prea tânăr - drept care Dumnezeu și data nașterii (1935) mă scutiseră de Reeducarea din 1949-52 ; fie prea mărunț, pentru a intra în “vederile” Reeducării a doua (1961-64). Dealtfel nici nu mă mai aflam în închisoare, ci în domiciliu obligatoriu, din 1958. Iar în 1977 Mașina MAI nu m-a definitiv zdrobit pentru că, profitând de nesfârșita ei putere și inerție (deci : slăbiciune), apucasem să mă fac cunoscut și în Occident - aceasta a fost “umbrela”; platoșă mi-am făcut din ne-tăcere : am zbierat, am amenințat că, de mă voi scula, pre mulți am să scriu eu, negru pe alb - și nu am avut soarta lui Gheorghe Ursu.

Repetiția : mama inutilității

Ei, da : am împuiat capul eventualului cititor cu atâtea biografisme, atâtea amănunte, atâtea fleacuri “care, acum, în noul deceniu, în noul secol, în noul mileniu și-au pierdut importanța” (“dacă au avut-o și pe aceea”, ar fi comentat tovarășul Sorin Toma);

Ei, da : îi comunic prin scris lucruri străine lui, ba chiar dăunător-cauzatoare, fiindcă el nu-vrea-să-știe-nimic, fiindcă lui i-i frică, de moare, el vrea să trăiască, nu să piară dacă, doamne-fereste deschide gura (după modelul Gabrielei Adameșteanu, până la 22 decembrie 89 fix), vrea să-și re-facă viața, să și-o facă altfel decât îi fusese sub comuniști. Or asta nu se poate realiza fără a șterge din memorie tot-tot-tot, și ultimii din cei câțiva stropi strecurați prin frunzișul monstruos de compact al arborilor din Pădurea Fricii ; fără a accepta că am fost cu toții (“mai mult sau mai puțin vinovați” - varianta Breban), “deci nevinovați sântem cu toții” (după cum bine ne-a învățat domnul Pleșu, strălucit și reprezentativ premiant la român) - și fără a ne reconcilia - național, cum altfel! - cu cine se întâmplă să ne iasă în cale...

Ei, da : (pe) acestea toate le-am spus, le-am re-spus, re-re-re-respus (în scris). Ei și ? Tot n-au fost înregistrate de compatriotul meu, și el vorbitor-cititor de limbă română - mă gândesc la cel care a citit o jumătate de pagină din scrisurile mele în sfârșit publicate după douăzeci de ani de interdicție. Ultima probă (m-aș fi lipsit cu dragă inimă de ea) mi-a venit dinspre - cine ar fi crezut ?, eu nu - Doina Cornea :

Răspunzînd textului “*Să fie interzis electoratul !*”, mi-a reproșat... citez și aici, să rămână : “Dar ați părăsit România când represaliile s-au abătut și asupra familiei Dumneavoastră” - și: “Securitatea mi-a dat și mie un pașaport pentru a scăpa de mine. Eu m-am întors și mi-am continuat lupta...”- si dă-i, si luptă-i.

Surpriză cu atât mai violentă, cu cât Doina Cornea afirmase, în multe prilejuri că chiar înainte de a-și manifesta disidența (adică înainte de 1983), la Universitatea Cluj, unde era lector, propunea studenților fragmente din cărțile mele traduse în franceză. Iată însă că nici chiar cei care citiseră nu mai țineau minte ce vor fi citit. Acesta fiind motivul pentru care îmi iau dreptul de a repeta, de a repeta, de a repeta (vai, doar pe hârtie, multiplicată în câte 20 exemplare, trimise prin poștă, or este știut faptul că hârtia, chiar tipărită este acceptată numai dacă omul consimte la actul lecturii, și nu dă peste el, nu îl agresează, nu îl violează ca radioul, ca televiziunea). Căci Românul, așa-i el : nu are ținare de minte - vorbesc de cel care a știut cândva, ceva, cumva (și nu mai știe). Capul lui nu suportă atâtea informații fără interes imediat și încă privindu-l pe altul... Și ce dacă acela a făcut și a dres, cândva ? Să fie sănătos, să mai facă dacă-l țin curelele, pe el să-l lase cu treburile, cu problemele, cu necazurile lui, cu (ne)ținerea de minte a lui.

Odiosul Organ

Acestea toate, ca să pot (re)zice : **Securitatea este Răul Absolut**. Nu fac decât să repet titlul unui text scris în vara lui 1995, când Securitatea, încercînd să-mi torpileze candidatura (dealtfel, provocatoare) la alegerile prezidențiale din noiembrie 1996, publicase în Adevărul-Scînteii, sub iscălitura unui căprar (de atunci a fost înaintat în grad, azi e sublocotenent plin și prieten la cataramă cu N. Manolescu și cu Dorin Tudoran) : «C.T. Popescu», marea-demascare-mare-a-impostorului-Gomazis-Gomora, cel care, în 1977, pupa gumarii lui Ceaușescu. De notat: operațiunea MAI fusese precedată-anunțată de promptele și indignatele declarații de presă ale lui C. Coposu, care mă acuza de sabotare a “adevăratei candidaturi”, a adunătorului de cotizatii PCR la Universitatea București (în tandru tandem cu Zoia Petre):

Constantinescu, creație a sa și a Blandienei, după rețeta Măgurenității.

Acestea toate ca să mai pot zice :“*Spune-mi în ce raporturi ești cu Securitatea, ca să-ți spun cine ești*”.

S-a observat că, vorbind despre Securitate, chiar și acum în anul 2001, folosesc indicativul prezent. Nu este deloc necesar ca X să povestească în amănunt raporturile sale cu Securitatea, ci doar să sonorizeze ori/și să grafieze, indiferent în care context: “*fosta Securitate*”, pentru a oferi cheia : X-ul în chestie conține (uneori fără să-și dea seama) ceva tulbure, ceva rămirositor.

După opinia mea - nu sânt singurul, însă deocamdată izolat în acest demers - nu poate fi luată în discuție societatea românească, nici doar cultura românească și nici psihologia românului (de la 23 august 1944 încoace - și cine știe câte alte generații de acum încolo) dacă nu se raportează la Odioasa Instituție. Cea care ne-a terorizat, ne-a chinuit, ne-a schilodit, ne-a mutat (proces de pe urma căruia rezultă : mutantul). Încă de pe când scriam cartea **Patimile după Pitești** (1978-79) îmi mărturisisem teama că, *după 1964* (momentul Decretului de amnistie), mulțumiți de rezultatele celor două campanii de reeducare în închisori, 1949-1952 și 1961-1964, comuniștii *au trecut la reeducarea la scară națională* - prin crearea de lipsuri alimentare, prin interdicția, pentru femei, de a avorta, prin confiscarea valorilor patriotice, prin distrugerea sistematică a patrimoniului național. Firește, toate aceste intruziuni, agresiuni, violuri ale demnității omului au fost făcute prin aceeași omniprezentă, omnipotentă - blestemată Securitate. Și iată cum, după două decenii, reeducarea-generală a dat, nu “un popor vegetal”, cum poetăse Blandiana, ci unul mai degrabă mineral : o nație de reeducați, o comunitate de geografie și de limbă alcătuită din mutanți. “Psihologia” indivizilor sare în ochii și în urechile avertizate atunci când ei spun/scriu apelativul “*Domnule*” adresat de ei, reacționari notorii și pușcăriași - Ciuceanu, Quintus, Diaconescu, Petrișor, Paleologu - unor bandiți bolșevici, și ei notorii : Iliescu, Brucan, Roman, Verdeț, Măgureanu, colonelul Crăciun (C. Coposu mergea și mai departe : în intimitate îi spunea lui Măgureanu : “Virgil”); sau când îl folosesc, chiar atunci când vorbesc/scriu despre morți : “*domnul Gheorghiu-Dej*”, “*domnul Alexandru Drăghici*” culminând cu : “*domnul Nikolski*”.

Sânt nevoit să mă citez iar și tot cu neplăcere : în **Jurnal I-II-III** notam : începînd din 1984, simțisem la prietenii, la cunoscuții veniți din țară o neliniștitoare schimbare. Era de parcă arbitrarul - și literarul - prag propus de Orwell într-o carte de, la

urma urmei, ficțiune : **1984**, ar fi căpătat carne, ar fi devenit insuportabil de real. M-am tot întrebat: ce eveniment va fi determinat o asemenea *schimbare* în comportamentul, altfel insensibililor la istorie compatrioți ai mei ? Nu am găsit atunci, în 1984; nici în 1989, față cu un text scris (**Patria furată** de V. Duda). Abia după alegerile din 20 mai 1990 (când, în ciuda măsluirilor-de-stat-și-de-partid, a devenit limpede : majoritatea românilor îl făcea președinte al țării pe un tâlhar de drumul mare, pe un criminal avînd încă proaspăt, pe mâini, sângele împușcaților din decembrie 89 - și care încă nu-și dăduse întreaga aramă pe față, Mineriada Primă avea să fie peste trei săptămâni iar N. Manolescu, cu prosopul-pe-braț avea să-l legitimizeze pe vinovat, luîndu-i un interviu și numindu-l “Om cu o mare”...). Atunci m-am întrebat dacă nu cumva această prăbușire a spiritului la român este pricinuită, nu de un eveniment anume, ci de acumularea, în timp, a unor “mici” catastrofe. La urma urmei, răspunsul era/este ingineresc și ține de... rezistența materialelor : “Materialul” nu mai rezistase atîtor și atît de violente încercări.

Instituție teroristă, doctrină a terorii

Numărînd pe degete anii pînă la 1984 - măcar din 1944, dacă nu, ca pentru noi, basarabeni și bucovineni: din 1940 - ajungeam la 40; patru decenii de suferințe neîntrerupte, de speranțe spulberate (*ne-venirea Americanilor*), de încredere înșelată: fie de “românul” Ceaușescu, dovedit a fi tiran comunist, întru nimic mai grijuliu cu oamenii acestui pămînt decât Dej, fie de “modelele naționale” Gyr, Crainic, Noica, Stăniloae, Țuțea, fie de colegi, prieteni, frați, veri, unchi, fii...- nu doar cedînd presiunilor și îndoindu-se “sub vremi”, ci, vai, adeseori rupîndu-se și vînzîndu-și fratele...

Raportate la Monstrul Securitate există mai multe categorii de români :

- cei care au intrat între fălcile NKVD-ului, pentru “crime de război” - ei au cunoscut soarta învinșilor de totdeauna : au fost duși la Sublima Poartă (a Kremlinului), anchetați, “judecați” de învingător, condamnați tot de el, însă de formă au fost repatriați și au avut parte de mascarada botezată “proces popular”; unii au fost executați (tot pe sol românesc, tot de către români), alții au putrezit în celulele Aiudului, Sighetului, Jilavei, Râmnicului Sărat ;

- cei care au fost arestați-condamnați pentru *stări*, nu pentru *fapte*: funcționari, politicieni, magistrați, preoți, industriași, chiaburi;

- cei care aparținuseră/aparțineau unor mișcări, partide

politice, nu doar anticomuniste, dar și comuniști care “deviau”, fie în raport cu “linia”, fie în raport cu liniatorul : Stalin, sus ; jos: Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Groza ;

- cei care *făcuseră*, nu doar *fuseseră* (pentru a-l contrazice pe Noica) : militari, dar și civili, mulți studenți și elevi, “pentru organizație” (art. 209);

- “partizanii”: depindea de regiune : în Făgăraș, majoritatea dacă nu totalitatea alcătuită din legionari scăpați prin ochiurile plasei întinsă de Siguranță în luna mai 1949 ; în Banat și în Argeș militari nesupuși (nu acceptaseră să lupte pe frontul de Vest - nu pentru că ar fi fost pro-germani, ci pentru că erau antirusi), ofițeri și studenți, elevi și țărani ce refuzaseră, întâi cotele, apoi întovărășirile, apoi colhozurile - în Maramureș, Moldova de Sus, Vrancea, legionari macedoneni în Dobrogea.

În legătură cu această formă de rezistență, după un deceniu de libertate de mărturisire, de documentare și de scriere, faptele lor de arme vor trebui revizuite, așezate la locul lor, adevărul restabilit; să nu mai fie vorba (ca înainte de 1989, când se vorbea în șoaptă și se scria - cât se scria, și numai în Occident - după legende și mai ales după... dorință) despre *suferința lor, în pasivitate* (mai mult, mai atroce au suferit cei închiși la Aiud, la Pitești, la Gherla, la Jilava - ca să nu mai vorbim de pasivii de la Sighet - decât partizanii din Făgăraș, de pildă), ci de *acțiune* ; spre deosebire de **mișcările de partizani** din Polonia, din Ucraina, din Bulgaria, din Iugoslavia (mihailoviștii antitoiști) cei din România nu au întreprins acțiuni conjugate și ofensive ; puțini dintre partizanii români “urcaseră la munte” pentru a-i combate pe ruși și pe uneltele lor din România, doar pentru a se sustrage arestării. Cei mai numeroși dintre ei nici nu erau ceea ce se înțelege prin : **luptători din umbră, ascunși pentru refacere**, ci mai degrabă : *ascunși, în așteptarea ocaziei de a trece frontiera spre Occident* - unii au încercat, unii dintre unii au reușit, ceilalți uni, fie au fost împușcați pe graniță, fie au pierit în închisorile sârbești. Se poate însă vorbi cu îndreptățire și cu durere de suferințele miilor de “favorizatori”. Ei au fost victimele tragice ale **terorismului instituționalizat** exercitat de puterea comunistă indigenă aflată în totalitate sub ordinele ocupantului rus. Bănuiesc Securitatea de a fi exagerat importanța și pericolul reprezentat, pentru Putere, de...“teroriști”, pentru a avea încă un pretext de terorizare (instituționalizată și la scară națională) a populației. Cine are îndoieli asupra acestei ipoteze, să privească la Cecenia contemporană : aceeași tactică diversionistă elaborată la Moscova (nu contează dacă șef vizibil este Elțin ori Putin), aceeași deviație lingvistică: terorismul de stat și de partid îi

tratează de “teroriști” pe cei ce i se opun. Pentru documentare, mai vezi și ce se petrece în Israel : acest stat născut, nu doar prin drepturi legitime, dar și prin pur terorism - antibritanic - din clipa oficializării (1948) a practicat terorismul-de-stat, prin alungarea palestinienilor de pe pământul și al lor, prin distrugerea satelor, a târgurilor, a caselor, a livezilor - și însoțită de o răsturnare/diversiune lingvistică : tratarea celor care se opun acestei violențări din partea fostului violentat - de... “teroriști”;

- aproape două decenii au fost terorizați instituțional și cei care spuseseră NU : cotelor, intrării în întovărășiri, apoi în colhozuri - refuzul lor *economic* a fost clasat și pedepsit politic - câte sute, mii de țărani au fost asasinați sau “doar” arestați?; dar câți au fost membrii familiilor lor decasați profesional și social, interzicându-li-se, “pe bază de dosar” de a face studii superioare, de a ocupa anume posturi - meritate?;

- tot victime ale terorismului instituționalizat au fost zecile de mii de “agitatori” (art. 327) - cei care pentru cuvinte rostite ori pentru acuzația-denumț potrivit căruia ar fi rostit **cuvinte** “împotriva regimului de democrație populară” au fost arestați și au umplut închisorile, lagărele de muncă, satele-noi, unde li s-a fixat domiciliu obligatoriu [autorul acestor rânduri a fost condamnat pentru “agitație publică” la 2 ani, dar a făcut și 5 de d.o.].

Acestea ar fi - în mare - categoriile victimelor Securității. Dacă prin forța împrejurărilor : uzură, boală, mizerie materială, inimă-reă, după “liberare” cei mai mulți dintre supraviețuitori au dispărut, nu există, în prezent, un singur român, care să nu aibă în familie măcar un arestat ; măcar un asasinat în anchetă ori în închisoare ; un martirizat - pentru cote și pentru partizanat ; pentru agitație publică și pentru crimă-de-organizare ; pentru “neaderare” (la colhoz) și tentativă de trecere de frontieră ; pentru “crima” de a fi locuit pe granița cu Iugoslavia și pentru păcatul de a se fi născut în Basarabia, în Bucovina de Nord... Și totuși, în cvasitotalitate urmașii martirizaților de comunism și de brațul ei, **Securitatea**, au uitat și puținul știut de la părinții lor, supraviețuitori ne-fricoși, iar de la “revoluțiune” încoace, de parcă *aceasta* ar fi urgența clipei și misia lor, s-au așternut pe uitare-iertare!

Să-i ierte Dumnezeu - eu nu-i uit

Trebuie să știe acești creștini de trei lulele că îndemnurile lor la uitare și la împăcare cu Diavolul sună tot atât de pre limba Securității ca și celebrul îndemn al lui Buzura în primele zile ale lunii ianuarie 1990 : «Fără violență!»; să știe setoșii de “recon-

cilire națională” - îi numesc pe cei mai intelectuali dintre thraci : Pleșu, Buzura, Breban (iar din noiembrie 2000 Doina Cornea, cea care, îndemnându-i pe români să-l voteze pe Iliescu a făcut, la distanță de 10 ani, ceea ce făcuse alt intelectual strălucit - coincidentă? și el ardelean! : N. Manolescu, acela carele, imediat după întâia mineriadă i-a luat criminalului ațățător la război civil un interviu, adresându-se “Omului cu o mare” - am mai spus-o ?, am s-o mai spun!) - urmez : să știe descurcările pe centimetru pătrat că oricâte “adeziuni” ar avea ei din partea maselor largi de analfabetizați (de către ei înșiși), de imbecilizați de comunism, nu vor fi uitați, nu vor scăpa de... consemnarea faptelor lor de directori-de-conștiință demisionari, trădători. Să știe : prea gălăgios pledează ei pentru “reconcilierea” cu criminalii securiști, ca să nu fie suspecti de conivență cu Securitatea eternă.

Ce vor fi vrînd Întunecătorii Nației : să fie lăsați în pace ticăloșii care ne-au chinuit trupurile și sufletele ? : să nu fie pedepsiți nici măcar printr-o defilare prin fața tribunalului ?; printr-un act-de-acuzare publicat într-un periodic - altfel, “încrâncenații”, “procurorii” vor fi acuzați de vânatoare de vrăjitoare ? Situația ar fi nostimă dacă nu ar fi tragică: vasăzică pe evrei nu îndrăznește nimeni să-i acuze că s-ar deda, de jumătate de secol, la “vânatoare de vrăjitoare”, dar un evreu ca Z. Ornea zbiară ca din gură de șarpe de fiecare dată când un Grigurcu de pildă îi pomenește și pe evreii care au martirizat cultura română : Chișinevski, Roller, Răutu, Moraru, Sorin Toma, Vitner, Mândra, Crohmălniceanu, Paul Cornea, Radu Florian, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian ?

Securistul care nu a dat în viața lui o palmă...

Auzi pe câte un ticălos de securist pretinzînd că el nu violentase, nu torturase pe nimeni în viața lui de *lucrător MAI*. Că el “nu dăduse măcar o palmă”. Dacă lucrase la contabilitate, la bucătărie, la magazie, fără contact direct cu reținuții și deținuții - într-adevăr, nu avusese acest “prilej”... Însă vinovăția unui securist nu se măsoară cu cantitatea de palme, pumni, lovituri de picior, de bătă, de baston de cauciuc de rangă de fier administrate unui “bandit”, cum ne considerau ei, tovarășii. Când am fost re-re-rearestat în aprilie 1977, comandant al Direcției Anchetelor Penale cu sediul pe Calea Rahovei era colonelul Vasile Gheorghe (sau viceversa, nici el nu știa) care, după “tratamentul” ce mi-l aplicase ministrul Securității, Pleșiță (prieten al lui Breban), mi se lăudase că el folosește “alte metode”, că el nu a dat în viața lui o palmă - “nici în ‘56, când

cu *Contravoluția* (așa-i ziceau ei Revoluției Maghiare), de-ați vrut să ne spânzurați de felinare”. Îmi aduceam aminte : în decembrie 1956, la Interne, vreo trei zile mă anchetase un locotenent, Gheorghe Vasile (și invers), fără să mă bată ; când intrau în birou alții și mă luau la poceală, el, băiat sensibil, ieșea pe coridor - și revenea, mirat foarte că...“îți dete borșu, din senin...”

Dacă mă rezum, egoist, numai la familia mea :

- pe mine el mă anchetase în 1956, el scrisese cu mâna și cu ortografia lui procesele-verbale, în care răspunsurile mele erau date de el - “recunosc cinstit că, în mod dușmănos, am...”- făcut și am dres, eu nu voiam să semnez declarații ce nu-mi aparțineau, el... ieșea nițel din birou, fiindcă, nu-i așa, nu dădea măcar o palmă ; ce se întâmplase după 20 ani, în 1977, am povestit în **Culoarea curcubeului** - *volum tipărit, nedistribuit, dar trimis la topit de filosoful Liiceanu* ;

- pe socru-meu tot el îl anchetase - îmi povestise, când le intrase morcovul scandalului internațional provocat de aflarea arestării mele, în 1977 : Năvodaru fusese acuzat de “explozia centrului de calcul”, deși nu mai avea nimic de a face cu el - cu cinci-șapte ani în urmă tratase cumpărarea “utilajelor”, atât. Însă tot lui “Grenadă” îi scăpase : vina lui Năvodaru era aceea că nu o obligase pe fiică-sa să divorțeze de banditul Goma - așa cum îi trasase partidul sarcină...;

- în fine, numitul colonel Gheorghe-Vasile-Gheorghe o chinuise pe soția mea (și, fatal, pe copil, în vârstă de un an și patru luni), convocînd-o mereu, mereu la *ei*, pe Calea Rahovei.

Nu : securistul Vasile Gheorghe (de pildă) nu mi-a dat o singură palmă - dar *ne-a terorizat* el, ca un securist ce era ? Dacă da - să plătească ! Nu să se mire că nu-l iert!

Alți securiști pretind că ei nu au “lucrat” la anchete, ci doar la... supraveghere, la colectare de informații... Că nu au agresat fizic, în birourile de anchetă? - dar îi “vizitau” ei pe oameni? Le fixau întâlniri “conspirative”? Le propuneau “să ajute organele”, dînd “o mică informație” despre un coleg, despre un vecin, despre un unchi ? Iar dacă acela se codea, nu trecea securistul (care nu dăduse o palmă în viața lui) la amenințări ?, la șantaj ? - promițînd “unele avantaje” - dacă acela este “român adevărat și om de înțeles”? Obosit, terorizat, omul accepta în cele din urmă să dea “mica informație” - care era găsită... prea mică, drept care securistul trecea la violențe, nu doar verbale, și îl acuza pe nefericit că își bate joc de organe, de partid - “chiar de tricolor”, că e mincinos (!), necinstit (!!), că vrea ca Ungurii să răpească Ardealul, că abia așteaptă să intre

Rușii în România (de parcă n-ar fi fost intrați, în continuare, din 26 iunie 1940, când ne-au furat Basarabia, Bucovina de Nord, Herța)! Un asemenea “lucrător MAI” este tot atât de adânc vinovat ca și bruta care îi snopea în bătai pe arestați, pe deținuți. Fiindcă și el atenta la ceva - la urma urmelor mai prețios: sufletul omului. Un torționar îți rupea dinții, îți frângea oasele, îți exploda ficatul - uneori te lăsa invalid pe viață ; cestălt, “nedătătorul unei singure palme” atenta la demnitate. Un schilodit în bătaie (dacă are noroc...) scapă cu viață, cu sufletul intact. Dar un, și el, nevinovat, însă pe care securistul “nonviolent” l-a terorizat, l-a amenințat, l-a șantajat, l-a momit cu mărgelile de sticlă din dotarea MAI și l-a obligat să devină turnător ? Acela nu se mai vindecă în veac - din pricina cui ?

Un singur răspuns : *din a Securității, ea este Răul Absolut.*

Elita drojdiei

În șoaptă, până în decembrie 89, cu voce tare după, unii-tovarăși-din-fundul-sălii pretind că Securitatea a creat - și întreține - noua elită (sau : crema nației ; sau neoaristocrația).

Incontestabil : comunismul, prin Securitate, a distrus elita țării: oamenii cultivați, harnici, onești, patrioți, binecrescuți (sau doar bine-născuți - ceea ce nu era de neglijat) : gospodari rurali, preoți, intelectuali, industriași, antreprenori, comercianți, ofițeri, magistrați - au fost terorizați de Securitate pentru *ceea ce erau*, nu pentru *ceea ce ar fi făcut, împotriva comunismului* și lichidați - fie prin asasinare pură și simplă, fie prin neutralizarea lor pentru totdeauna.

Securitatea a fost alcătuită pe criterii opuse celei a elitei : au fost înregimentați în Organ indivizi arierăți, tarați, incuți, semianalfabeți, imorali, lipsiți de personalitate (deci modelabili - în rău). Cu cât cineva era mai dobitoc, mai troglodit, mai neinstruit, mai fără scrupule, mai lipsit de umanitate ; cu cât era mai “agățat” cu câte un furțișag, un viol, o escrocherie - sau fusese jandarm, polițist, siguranțist și îi torturase pe comuniști - cu atât era mai “apt” de a face parte din Brațul Armat al Comunismului: Securitatea. Singurul lucru “însușit” de acești proști-ai-satului, de lichele eterne, de scursura târgurilor, la cursurile lor speciale, de cum au îmbrăcat uniforma cu epoletă albaștri : cum să bată “în mod științific și să urască-în-mod-organizat”. **Să-i urască - și să-i bată** - nu doar pe anticomuniști - ci **pe toți nesecuriștii**. “*Cine nu-i ca noi - e împotriva noastră, deci trebuie să piară!*” a fost lozinca lor, la început. Mai apoi după ce au făcut să piară nevinovați cu miile, împușcați în marginea satelor, uciși în anchete, înecați cu pietre de gât, arși în

gropi cu var, lichidați în închisori, în lagăre, prin înfometare, prin neîngrijire medicală, prin muncă peste puteri, Elita Drojdiei a “nuanțat”: “*Cine nu-i ca noi să devină ca noi - prin reeducare!*” - și a început, în 1949, reeducarea studenților

Partea polițienească a “meseriei” au învățat-o securiștii de la Siguranță și de la NKVD. Oricât de drojdie erau, în materie de “făcut rău” au învățat repede și bine. Precum Chinezii, Coreenii de Nord, Albanezii, Vietnamezii de nord, Cubanezii, beneficiari doar de o bună-pornire sovietică, restul din resurse locale... “Ai noștri” privind în adâncu-le, au reactualizat, au adaptat la spațiul carpatin tot ce putea fi mai abject în ei și în neamurile lor. Chiar dacă “reeducare-după-Makarenko” s-a făcut și aiurea, totuși **Piteștiul** rămâne pe veci “rodul” gliei românești.

Acum un an sau doi citisem un text de Liviu Ioan Stoiciu în care poetul raporta opinia lui Laurențiu Ulici, potrivit căruia *elitele de azi sunt, toate, creația Securității*. Nu era întâia oară când auzeam *asta* - însă pentru prima oară când *asta* venea de la un scriitor. Aceasta este o afirmație... adevărată...

-... dacă ținem seama că, în general, din august 1944 ; din 1948 în special, ne-comuniștii și ne-securiștii (și ne-colaboraționiștii) care încă nu fuseseră masacrați au fost sistematic împiedecați să se instruiască, să se perfecționeze ; deci Securitatea a interzis *selecția naturală valorică* după care se constituie elita unei comunități ;

-... dacă ținem seama că, în virtutea lozincii : “toți oamenii sunt egali, dar activiștii și securiștii cei-mai-egali-dintre-comuniști”, la București, de pildă, așa cum părinții aveau magazinele lor, speciale, și copiii aveau liceul lor, special: “Petru Groza”; cum nici în “Uniune” [Sovietică] nu erau Universități doar pentru dulăi, odraslele cele mai merituoase (citește : ale părinților cu cel mai mare grad în Securitate) își făceau studiile superioare, nu “în Marea Uniune” (ca un oarecare fiu al unui oarecare tovarăș ilegalist : Iliescu), ci în Occidentul capitalist - ca Petre Roman, cel care a studiat la Toulouse, ca fiu de general de de NKVD în România și ministru adjunct de Interne în RPR...

Cam după 1964 - nu știu dacă “ameliorarea” era legată de amnistia (decretată de Gheorghiu-Dej) sau de înscăunarea, în 1965, a lui Ceaușescu - Securitatea a început a acorda favoruri de altă natură, acum lozinca devenise: “*Cine e cu noi are dreptul la supradrepturi : studii în Occident, călătorii (tot în Occident), burse (aprobate de noi, plătite de... Turcul occidental), o carieră normală, chiar supranormală; cine nu... - nu*”.

Astfel au început a călători în Occident, a studia, a beneficia

de burse, nu doar fii ai “dușmanilor de clasă” - ci și foști deținuți politici (vezi-l pe colegul meu de domiciliu obligatoriu, țărănistul Adrian Marino) ; vezi-l și pe colegul meu de Jilava Nicolae Balotă “bandit” și el multă vreme, devenit, ca prin miracol, cooperant universitarist (ca Zaciuc!) la München, la Tours, la Paris...;

Astfel a avut “supradrepturi” prietenul meu Victor Babiuc - altfel ar fi fost el al 7-lea (nu cumva al 4-lea ?) pe lista FSN din primăvara anului 1990 - apoi ministru ? Bineînțeles, nu.

Securiștii - jefuitorii tezaurului țării în 22 decembrie 1989 (“după un plan dinainte stabilit”)

Securitatea, stăpână a țării, la căderea lui Ceaușescu a pus în aplicare ordinul : în cazul amenințării pierderii controlului, tezaurul țării să fie împărțit între membrii ei, exploatat “cu titlu individual - în folosul Aparatului”.

Astfel se explică explozia, în țară și peste hotare a “buticurilor”, a băncilor, a societăților comerciale, a celor de import-export, a fundațiilor, a concernelor de presă scrisă și televiziune, a editurilor! - avînd drept proprietari securiști, nevestele, frații, verii, cumnații, copiii lor. Este suficient să afli cine este “patronul”: afli, dacă nu ai știut până atunci, cu ce s-a ocupat, până la 22 decembrie 1989, individul în chestiune : fusese (cum ar zice o ardeleancă) cam securist.

N-o să pretindă Vadim Tudor că și-a procurat ferma de la Butimanu din banii adunați cu sudoarea frunții sale, scriind limbămintе în cinstea Ceaușeștilor, în *Săptămîna* lui Eugen Barbu ; n-o să pretindă Săraru că și-a “plătit” editura și fundația din bănuții adunați de pe Niște, ca să zicem așa, țărani.

Deloc: sunt măduva, sângele românilor pe care Ceaușescu și ai săi tâlhari securiști au supt-o, flămânzindu-i, frigorifiindu-i, umilindu-i, lăsîndu-i să bolească fără medicamente, dărâmîndu-le casele - pe aceștia i-au furat securiștii și au împărțit prada înde ei.

Scriitorul român față cu Puterea

În toiul “Revoluției Franceze de la 1968” a fost lansată lozinca : *Il est interdit d'interdire !*, cap de operă a actorului și scenaristului și realizatorului Jean Yanne. Plecînd de la : *Il est interdit d'interdire*, se poate ajunge ușor pe malul din față, la mult mai modesta și deloc umoristica: *Consimte să te opui!*

Rari au fost mînuitorii cuvîntului românesc consimțători la a se opune - activ, nu doar “să reziste” românește (ceea ce, în neromânește, ar echivala cu: *să îndure*) presiunii, opresiunii, fie aceea socială : legi scrise, ne-scrise, relații de familie, de prietenie, de vecinătate, fie politico-polițienească.

Dacă sunt luați în ordine alfabetică - sau cronologică - scriitorii români ("de la origine până în zilele noastre"), nu sunt de găsit mai numeroși decât degetele unei singure mâini aceia care au protestat (firește, în scris), în numele unor principii, adresându-se, nu doar "unei pătri", nu doar unor "funcționari zeloși", ci de-a dreptul Puterii politice. Și contestând-o. Tribunii noștri, scriitorii-gazetari-pamfletari Eminescu, Arghezi, temuți polemiști, au criticat, au atacat, uneori cu extremă violență "anume stări de lucruri", "anume persoane-personalități" (purtătoare de rău), însă niciodată Instituția Supremă - responsabilă de stările-de-lucruri. Excepție : Hașdeu, vizînd monarhia - mai mult din umoare neagră decât din principii. Nu vorbesc de Cocea, de Șeicaru (gazetari în ceea ce are mai rău meseria), ci de *scriitorii care se exprimau și în presă*.

Comunismul a schimbat datele problemei. Din 1948 Puterea a pus sechestru și pe presa scrisă (radioul fusese rechiziționat încă din august 1944), deci nici Arghezi, nici Cioculescu, nici Vladimir Streinu, nici Caraion nu s-au mai putut exprima. Nu au mai avut *unde*. Din acel moment scriitorul român - care făcuse, ar fi făcut gazetărie - a fost redus la tăcere.

Și în alte țări, și în alte limbi, și în alte "democrații populare") Rusul a impus, ca la el acasă, aceeași totală interdicție. Ce face însă un scriitor căruia i se ia dreptul de a se exprima *prin publicare în mediul său de limbă și de cultură* ? Răspunsul : scriitorul, nefiind ca oricare cetățean (în nici un caz: "unul ca mine, ca tine"), ci acela care stă în picioare atunci când întreaga comunitate se pune în genunchi, sau pe burtă ; cel care vorbește tare în timp ce comunitatea șoșotește ori își dă coate, făcîndu-și cu ochiul, ori tace; cel care *consimte* să riște, pe când congenerii săi nu mai știu cum să se ascundă, să se facă una cu pământul, să se fofileze, să colaboreze cu asupritorul (apoi să pretindă că laudele la adresa tiranului erau ironii - nu le-a sesizat ?) - scriitorul, deci, se exprimă. Cu orice risc. Începînd cu acela de a-și pierde libertatea... civilă. Considerîndu-se, singur-singurel, cu de la sine putere : om liber prin naștere, își asumă riscă de a se exprima, fie doar prin scris (păstrat în sertar), fie și prin publicare, în alt mediu, în altă țară, chiar în altă limbă.

Este vorba, încă o dată, de *scriitori* - și nu de făcători de cărți.

În această crâncenă împrejurare se face selecția, nu doar etică, ci și înalt estetică - orice-ar crede (sic) N. Manolescu, genitor a cel puțin două generații de alcătuitori-de-cărți, el însuși fiu-drept al lui Ivașcu, putrezitor-șef, nu doar al Generației Manolescu, dar și al unor monumente (ca Blaga). În condițiile

de suprimare a libertății de expresie dintr-o comunitate se vădește cine este (era, va fi - cât va fi...) scriitor și cine dimpotrivă. Și aici funcționează principiul cristic preluat de comuniști : Cine nu e (hotărât) *cu* ai săi - este *cu* dușmanii.

Autorul-de-cărți este alfabetizatul de rând, biet-om-sub-vremi; el va consimți la interdicție - apoi te va interpela pe tine: «Ce voiai să fac: să intru în închisoare?», am citat din N. Manolescu; și din Adameșteanu; și din Mircea Martin și din... etcetera, etcetera; se va gospodări în interiorul ei, al interdicției, limitându-și scrisul, reducându-și respirația, micșorându-și, nu doar trupul, ci și sufletul, pe măsura carcerii la care a consimțit ; nu va așterne pe hârtie o singură propozițiune fără a avea certitudinea, încuviințare, biletul-de-voie de la Gogu Rădulescu, de la Geta Dimisianu - ca Buzura) că ceea ce *va scrie* el, are să și vadă lumina tiparului. Autorul-de-cărți este tovarășul disciplinat, cel care se mulțumește cu câtă “libertate” i-a aruncat, ca pe un os, Partidul iubit și liberticid. Autorul-de-cărți se pleacă sub vremi și sub stăpâni - dar nu uită să teoretizeze supușenia: «Ce, eram prost să mă deconspir?» (citad din ne-prostul Alexandru George); și: «N-am avut samizdat, dar nici n-am prea (!) avut nevoie - fiindcă la noi s-a cam (!!!) publicat tot ce a fost de valoare» (valoristul-publicist N. Manolescu).

Spre deosebire de autorul-de-cărți scriitorul nu acceptă dictatura asupra spiritului; riscându-și libertatea, continuă să scrie, fie ascunzând hârtiile scrise (nu se consultă cu Gogu Rădulescu nici cu Geta Dimisianu în privința oportunității actului de a scrie), fie încercând să le trimită peste graniță, unde pot fi publicate.

Împrejurările în care s-au operat schimbările din decembrie 1989, dar mai ales urmările “revoluției la români” au făcut ca autorii-de-cărți să aibă câștig de cauză pe toată linia prin o vicioasă, dar logică interpretare a fricii animalice, a lașității, a egoismului lor sălbatic, a dezertionii civice (și scriitoricești) și prin eliminarea, bararea accesului-la-țară a “fugiților” și a “disidenților” - a se observa ghilimelele deriziunii. Dacă o astfel de solidaritate între mâncătorii-de-salam-de-soia ar fi funcționat înainte, când trebuia, e-he, baba ar fi avut chiar cinci roate și Românul ar fi fost polonez ori măcar ceh. Să fie re-citite declarațiile mieunate, prelinse - dar nu mai puțin obraznice - ale blandianelor de tustrele sexele : din ele ar reieși că în această tragică înfruntare dintre natura născută liberă a scriitorului și natura tiranică, opresoare a comunismului a învins (măcar a câștigat ceva-ceva...) abilitatea purtării, cu mâna stângă, a condeiului pe hârtie, subtilitatea ducând la incifrare, la

codificare a mesajului, la ascunderea lui - deci... la “valoare”! (unii nerușinați au mers până la a face elogiul cenzurii, cea provocatoare de noi căi de expresie, de noi “câștiguri” estetice...)

Tentative penibile de automistificare - de acceptat doar la neliteratori, aceia lucrînd cu alte categorii. După un deceniu de la ridicare a capacului de pe tineta scriitorismului dacoroman, se constată că numărul celor care au continuat a scrie - și a ascunde, riscînd o percheziție, o confiscare, o, vai, arestare - rămîne riguros același, constatat în primul trimestru al anului 1990 : cinci - să-i mai număr o dată : Blaga, Steinhardt, Noica, Sîrbu, Mihadaș.

Acestora - și deasupra lor trebuie așezat al șaselea (dar sub zece și mult sub “numărul lui Noica” suntem): Caraion: el nu numai că a “comis” fapte de scris interzise, pedepsite de Putere, dar le-a și trimis în Occident și, spre deosebire de Steinhardt (care consimțise la “deplasarea” manuscriselor, însă nu și la editarea **Jurnalului fericirii**), cu dorința declarată de a fi publicate. Din nefericire “hârțiile” au fost interceptate de Securitate, iar autorul re-arestat.

Probabil așa se explică înrîncenarea confrăților manolești împotriva lui Caraion - cu atît mai curajoasă, cu cît poetul era mort, în exil și nu se mai putea apăra. Astfel au putut să-și exercite indignarea intelectualo-morală intelectuali nemăsurat de morali ca cei rezemați pe “informațiile” securistului, drăgănistului, “scriitorului” autor-de-cărți-albe, numitul M. Pelin.

“Cine râde la urmă - râde ca un tâmpit” (din folclorul foarte-nou)

Dacă îi iei pe semnatarii **Apelului GDS**, intitulat : “*Votați împotriva dictaturii !*” publicat în revista 22 din 5-1, 1 dec. 2000, constăți: excepție făcînd doi ne-scriitori (Doina Cornea și Radu Filipescu) niciunul dintre ceilalți, adică scriitorii - adică exact cei ce *nu* ar fi trebuit să semneze un (și cretin și ticălos) “apel” îndemnîndu-i pe români să-l “aleagă” pe Iliescu !- nu se manifestase, doamne-fereste, înainte de 22 decembrie 1989 cu vreun geamăt - au să fi fost acela emis în gând? Nu merită a fi băgați în seamă vitejii protestatari doar împotriva alungării de la *România literară* a lui M. Dinescu, acela nu a fost protest de scriitori, ci jalbă de iobagi, cu cușma-n mână ; ba, “înainte de revoluție” unii dintre actualii curajoși (e de mirare că nu au dat-o anonimă...) au comis rușinoase texte polițist-realist-socialiste (Paul Cornea, Pavel Cîmpeanu, Păler), de laudă la adresa lui Ceaușescu, a partidului (Alex. Ștefănescu, M.H. Simionescu, Ioan Holban, Mircea Iorgulescu, G. Dimisianu). Printre cei care

nu au semnat “cu grupul”, ci au dat declarații aparte : Manolescu: «Îl voi vota pe Iliescu!»; Pleșu: «Aproape că nu mai e vorba de o alegere, voi vota cu Ion Iliescu»... - ceilalți nu mai contează.

Teodor Mazilu avea o memorabilă întrebare (numai întrebarea conta, răspunsul venea în stilul postului de radio Erevan: “Este oare posibil ca...?”)

Iată întrebarea (nu doar a) mea :

“Este posibil ca scriitori reprezentativi ai unei comunității să fie atât de orbi, atât de cretini, atât de ticăloși, încât să semneze un astfel de Apel?”

Răspuns :

“Da, este posibil - cu condiția să fie autori-de-cărți români”.

Socotra-pe-Dunăre

[O enigmă : locuitorii insulei Socotra, din Oceanul Indian, întrebați, în prezent, de cine “aparțin” - se dovedesc incapabili a da un răspuns : ei nu (mai) știu că țin de Yemenul unificat ; că aparținuseră de Yemenul de Sud, comunist, că Tamrida, capitala, fusese bază navală sovietică - și nici că “înainte” Englezii le fuseseră stăpâni. Nu au sistem de scriere, fiind incapabili de a ține minte abstracțiuni, numără: «el, el, el...» ; nu știu de unde vin, nici cum fuse se timpul ieri - necum alaltăieri. Unii etnologi-biologi presupun că “le lipsesc anume neuroni”... De aceea].

Românii au avut un răgaz de 10 ani pentru a umple golul de informație privind propria-le istorie. Scriitorii români s-au comportat ca niște ne-scriitori: cu excepția Celor Cinci pe care Momentul Decembrie 89 i-a surprins (un fel de a vorbi: patru dintre ei se prăpădiseră) cu sertarul plin (să-i mai numesc o dată: Blaga, Steinhardt, Noica, I.D. Sîrbu, Mihadaș), *ceilalți au tremurat și au tăcut.*

Au făcut altceva decât să tremure și să tacă Ioan Alexandru, Abăluță, Adameșteanu, Blandiana, Breban, Bălăiță, Bănulescu, Liiceanu, Angela Marinescu, Mircea Martin, Nora Iuga, Sorescu - și ceilalți clasici în viață? Într-atât de înfricoșați au fost unii încât, deși ajunși la adăpost, în Occident, nu și-au scris “memoriile” - decât mult după... “revoluție” (ca Nicolae Balotă); Adrian Marino, chiar dacă a scris ceva în numeroasele sale călătorii în Occident și le-a lăsat în păstrarea lui Mircea Carp, la München, “amintirile” sale (cele publicate) s-au dovedit a fi ne semnificative - în schimb (sic) a anunțat că “celelalte” vor fi publicate după moartea sa...

Oricum : *nescriitorii* s-au dovedit și în materie de mărturie mai curajoși (sau : mai puțin foarte-fricoși) decât scriitorii la români. Editurile au publicat în acești zece ani o sumă de mărturii ale deținuților politici, ale prizonierilor de război la ruși, ale deportaților din Basarabia și din Bucovina - dintre aceștia numeroși le-au scris “înainte de decembrie 89”: Anița Nandriș, Vasile Baghiu (tatăl poetului), preotul Țepordei, Vadim Pirogan, Dumitru Mircescu, Aurel State... “Prea multe!” au decretat prea-mulți scriitorii români, cei care au-rezistat-prin-cultură-pe-brânci, iar unii, pricepători adânci (și alături) ai lumii carcerale (ca Borbély) au contestat adevărul unor asemenea mărturii. Dar cei care, treziți după decembrie 89, și-au făcut o meserie, o specialitate, o catedră universitară (Ruxandra Cesereanu), de “gulagologie”?

Situație tragică. Istoria contemporană a României a încăput pe mâna unor impostori, nu din cei “dinainte”: marxiști, deci, ideologicește, falsificatori ai adevărului ; ci de-ai noștri, din popor (cam cum erau, între 1996-2000 ai-noștrii Constantinescu, Diaconescu, Quintus, Vasile, Stoica): de-a dreptul analfabeți, stricători, din prostie - vezi “Addenda” și “Harta Gulagului (sic) românesc” din traducerea **Cărții negre a comunismului**, capodoperă a calpuzanilor Liiceanu, Blandiana, Rusan, Onișoru ; vezi capitolul dedicat lui Ion Caraion din **Această dragoste care ne leagă** semnat de o iscălitoreasă de sinistră amintire (volum apărut tot la Liiceanu); vezi volumul **Memorialul ororii**, despre reeducarea de la Pitești, publicat la Vremea, vezi **Istorie trăită...** - despre deportările în Bărăgan - de Smaranda Vultur, în fine, vezi volumele atribuite lui Petre Pandrea : **Memoriile mandarinului valah** (Albatros) și **Reeducarea de la Aiud** (aceeași Vremea...), grație fiicei abuzive Nadia.

Spectacol terifiant.

Cum să fie în stare intelectualii români să discearnă binele de rău, civicul de necivic, adevărul de minciună, când ei s-au născut în familii a căror deviză fusese : supraviețuirea-cu-orice preț ? - rezultatul vizibil-pipăibil la un deceniu de la căpătarea libertății de exprimare - fiind acesta : **Apelul GDS** “*Votați împotriva dictaturii!*” (citește : “Votați cu Iliescu !”) ; cum să fie în stare “noii istorici” să mânuiască documente, să separe adevărul de neadevăr, semnificativul de superfluu - când ei au trăit o viață de legumă, într-o seră arpagicolă, legănându-se cu iluzia că ei rezistă prin cultură - nu prin adevăr ? Rezultatul : “sinteze” care... sintetizează haosul din capul lor și din mediul lor de supraviețuitori cu orice preț.

Va trebui să dispară și această generație de curci bete,

de oi căpii, pentru a spera că, așa, cam prin 2040, oamenii acestui pământ numit România vor merge pe două picioare și vor gândi cât de cât normal.

Am fost tentat să copiez aici lista semnatarilor **Apelului GDS** însă acest demers mi-ar provoca o suferință atroce : să te propui-impui drept (abuziv) “conștiință a nației”, “director de conștiință” - și să-i îndemni pe oameni să-și re-pună, doar după patru ani, în frunte, în cap, un bolșevic, un criminal, un trădător de țară, un instigator la război civil, sub pretextul că n-ai altul mai bun? “Opțiunea” demnă de niște socotrezi frizează cretinismul furios.

Înapoi, la Răul Absolut

Există o explicație a stării (halului) de zăpăceală, de buimăceală, de năuceală în care se află românii - în sfârșit, liberați de comunism, și/dar... optînd pentru comunism :

Securitatea. Securitatea eternă.

Numai prin faptul că ei rostesc : “*fosta Securitate*” dovedește că Răul e adânc împlântat, temeinic înrădăcinat ; numai și numai prin faptul că iau drept literă de evanghelie Cărțile Albe ale Securității, că se adapă la “izvoare” de informații ca securistul Pelin - vezi-o pe iscălitoreasa volumului **Această dragoste...** (șefesă a colecției intitulată: “Procesul comunismului”, la Humanitas), vezi-l pe N. Manolescu în cruciada-i împotriva lui Caraion...

Soluția pentru a-l zmulge, a-l extirpa (Răul Absolut): de a-l numi : **Securitate** și de a nu-i mai domni pe securiști și pe morți.

În toate se începe cu începutul - chiar dacă ești român din moși-strămoși.

*

28 februarie 2001

L E X I C O N U L H U M A N I T A S

După grosolanul fals istoric constituit de *Addenda* la traducerea românească a **Cărții negre a comunismului**, în 1998, editura condusă de Gabriel Liiceanu, cel mai (veșnic) tânăr filosof la români - nu voi osteni să-l citez pe Virgil Ierunca - oferă cititorului român analfabetizat de directorii de inconștiință încă o înghețată fiartă purtînd titlul : **Lexiconul negru** - subtitlu: **Unelte ale represiunii comuniste.**

Alcătuirea este una și aceeași cu șefesa colecției

“Procesul comunismului” și cu iscălitoarnica volumului **Această dragoste care ne leagă** (1998). În acela, s-a ocupat, declarat, de soarta tragică a Ecaterinei Bălăcioiu, văduva lui E. Lovinescu, dar, după lupte seculare de vizită ghidată prin arhivele “fostei Securități”, cum îi zice însăși tovarășa în chestie, nu a adus nimic nou față de ceea ce știa Monica Lovinescu despre mama sa înainte de decembrie 1989. În schimb (sic) a bucătărit un capitol: “*Stelian Diaconescu (Ion Caraion)*”, model strălucit de nelaobiectivism, de neștiism, de habarnamism, totul în slujba calomnierii poetului care nu se mai putea apăra. Am scris despre această imensă, murdară diversiune, în 1998 cinci texte, arătând, cu probe, nu doar ilimitata incapacitate a iscălitoaresei volumului de a deosebi *informația* de *dezinformație*, dar am denunțat spiritul de turmă al cremei nației : Liiceanu, Manolescu, Adameșteanu, Grigurcu, Matei Călinescu, Cistelecan, Buduca, Alexandru George, Mihăieș, I.T. Morar, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Pleșu, Iorgulescu, Alexandru Niculescu ș.a., luați ca oile după berbecul “document tip Humanitas”, bătînd pas de front pe arătură în campania condusă, nu chiar din umbră, de Monica Lovinescu. S-a dovedit:

a. “**izvoarele**” de informație :

- 1) jandarmul securist **Eugen Barbu** (o știam) și
- 2) securistul drăgănist **Mihai Pelin**, autor de manuale de dezinformare intitulate : Cărți Albe ale Ministerului Adevărului orwellian.

Pelin nu prea știa că nu știe - dar dacă avea ordin strict să facă pe știutorul, întru zăpăcirea dușmanilor poporului...

b. **deducția** lui N. Manolescu - fost critic literar, devenit doctrinolog, iliescolog, pelinistolog - chiar grafolog ! (vezi-i opera “Dosarul Caraion”, *România literară* 7-10 aprilie 1999) în chestiunea “Virgil” s-a dovedit a fi o vulgară-strălucită falsă lecțiune...

Numai că autorul-de-cărți român, chiar dacă, strâns cu ușa, acceptă că, în cutare împrejurare se înșelase și îi înșelase pe cititori, nu-și recunoaște public eroarea, doamne ferește, căci, el se trage direct din daci-și-romani și oricâte **Apel-uri** pentru votarea lui Iliescu ar semna el, alții să(-și) recunoască idiotețenia, ticăloșia iresponsabilitatea!

Peștele de la... titlu se împute : *Lexicon* înseamnă până și în limba română : dicționar, vocabular, *lucrare însumînd cuvinte*. Or filoloaga en tître de la Humanitas improvizează un catalog de *nume proprii*! N-ar fi fost mai onest : **Dicționar de...** (personaje)? Mai simplu - și mai corect și mai... actual : **Nomenclator** ? Dar-însă-totuși: **Lexiconul** humanitastic el este, cum altfel : **negru**;

aceeași “culoare” avea și **Cartea comunismului** în care istoria României contemporane era falsificată fără tresărire de cvadriga Liiceanu-Blandiana-Rusan-Onișor. Apoi : cere mai puțin efort - și mai puțin curaj postrevoluționar căutarea și găsirea culorii adecvate : **roșu**.

Voi începe obiecțiile pornind de la *bibliografie*. Și zic : este inadmisibil ca o editură avînd deviza : “Sebastian, mon frère...” să scoată o lucrare de *istorie a universului penitenciar românesc* fără a aminti memorialiști și memorii precum :

1 - Bacu, Dumitru, **Pitești, centru de reeducare studențească**, Madrid, 1963 (lucrare clasică, de neocolit, a cunoscut și o ediție la București, cu prefața lui Gh. Calciu) ; cel fel de “discuții clarificatoare” pretinde alcătuitoreasa Lexiconului a fi avut cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca, dacă știm (și știm!) că eseul **Pitești** pornește - declarat - de la mărturia lui D. Bacu ?;

2 - Chioreanu, Nistor, **Morminte vii**, (Inst. European, 1992) - *una din prea-puținele mărturii scrise (cu mari riscuri, dealtfel i-a și fost confiscată) - și fără a aștepta bilet de voie de la Brucan*;

3 - Dima, Nicolae, **Amintiri din închisoare**, Biblioteca asociației Culturale Române, Hamilton, 1974 - cu certitudine a cunoscut și ediții românești, în România);

4 - Mazilu, Gheorghe, **În ghiarele Securității**, Coresi, Freiburg, 1983 ;

5 - Merișcă, Costin, **Tărâmul Gheenei**, Porto-Franco, 1992, cu prefața autorului acestor rînduri - *și această mărturie a fost parțial scrisă înainte de decembrie 89, în România*;

6 - Dumitrescu, Grigore, **Demascarea**, Editura Autorului, 1978. - *prima mărturie despre Pitești scrisă de un “piteștean”* ;

7 - Dumitrescu, Constantin, **Cetatea totală** : prima ediție a eseului a fost în franceză, la Seul, în 1979, cu o postfață de autorul rîndurilor de față; a avut ediții în românește la Jon Dumitru, la Humanitas;

8 - Mircescu, Dumitru, **Transhimeria**, Eminescu, 1991 - *și această mărturie a fost scrisă înainte de decembrie 89* ; autorul reușise să călătorească la Paris prin 1987, dealtfel l-am cunoscut în casa Monicăi Lovinescu - în “discuțiile clarificatoare” nu a venit deloc vorba de acest ins ieșit din comun?;

9 - Novacovici, Doru, **În România, după gratii**, Jon Dumitru Verlag, München, 1982 (a cunoscut și o ediție în franceză, prefațată de autorul acestor rînduri);

10 - Ioan D. Sîrbu - după răul obicei al citiților băieți humanitasioți, la bibliografie întîlnim nume ca : Hannah Arendt

(fără necesitate), T̃vetan Todorov - de ce nu și Julia Kristeva și Kadare, și Kundera și Petru Dumitriu, că tot sântem noi rezistenți prin cultură - dar nu al lui Ioan D. Sîrbu, imens scriitor și extraordinar martor-mărturisitor (pleonasm necesar : Românii sunt în stare să pretindă că ei au mărturisit... în gând - sau prin mijlocirea cumnaților lor). Sertarul său era plin în decembrie 89 - nu ca al Blandianei, nu ca al lui Manolescu, nu ca al Adameșteanei, nu ca al Liiceanului - nu ca al celorlalți clasici-în-viață...);

[La “literatura de sertar” trebuie amintită Elvira Iliescu, din Constanța - o cunoaște bine inventatoarea “Lexiconului”. Prin 1987, avînd șansa de a călători la Paris, încurajată de cele auzite la Teze și Antiteze, Elvira Iliescu s-a prezentat la Monica Lovinescu, încredințîndu-i spre publicare **Râsul**, roman-pamflet (vizîndu-i pe Ceaușești), scos peste graniță cu știute riscuri. Din păcate Monica Lovinescu nu avea editură ; din păcate Elvira Iliescu, chiar dacă era primul scriitor român (cunoscut pînă acum - după război multe blandiane s-arată) care să fi scris, în România și să fi scos în Occident un text, nu doar nepublicabil, ci de-a dreptul periculos politico-politienesc - nefiind cunoscută ca scriitor nu a fost menționată printre cei pe care Momentul Decembrie 89 îi prinsese cu câte ceva - “dușmănos” - în sertar];

11 - Urwich, Johann (Ferry), **Fără pașaport prin URSS**, 3 volume : 1976, 1977, 1978, în ediția autorului, München. Absența acestui de neprețuit martor-și-memorialist din bibliografia gulagoloagelor româncuțe clujiote este încă o probă de ne-vocație, de ne-profesionism - chiar după zece ani de exersare a “meseriei”. În ciuda numelui german, a sîngelui și unguresc, “Ferry” Urwich se simțise român - chiar și la München, unde a fost vecin (și contemporan) cu Ion Ioanid. Din puținii bani câștigați ca muncitor necalificat, “Neamțul” Urwich a tipărit povestea vieții sale și a camarazilor săi de suferință ; Românul Ion Ioanid, lefegiu la Europa liberă, a scris și el povestea vieții sale (titlul i-a fost dat de Geta Dimisianu care l-a ciupit din/de la cartea mea *Ușa noastră cea de toate zilele* care-i trecuse prin mână în martie 1970), însă nu a publicat-o, deși avea bani să o scoată în ediție de autor ; a depus manuscrisul la Biblioteca română din Freiburg, iar dacă nu dădea și peste el “revoluția la români”, *documentul* ar fi rămas necunoscut și în ziua de azi. Motivul bolnavei prudențe carpatine: să nu-i sufere familia, în România, știut fiind : Bacu, Radina, Novacovici, Ionițoiu, Wurmbrandt, Urwich s-or fi născut din neant(ul) mioritic - el: nu...

[Cu Ion Ioanid am avut o “încotrare” la sediul Europei libere, prin 1984: aflînd că eu sînt autorul unor texte pe care

le citise la microfon, ca oricare alt crainic salariat, mi-a reproșat, cu glas tare, ca să audă colegii și superiorii săi, că... prea îl critic cu violență și pentru orice pe Ceaușescu, care a făcut și lucruri pozitive... (Același discurs - cu citate din Titus Popovici și din Virgil Cîndea - mi-a ținut, surpriză !, Annely Ute Gabany - a fost și ultimul...). I-am comunicat lui Ioanid : dacă găsește că textele mele sunt “anticeaușiste”, el, ca cetățean-indignat (pe banii americanilor), să nu le citească la microfon, simplu! A mormăit, limpede-confuz-românește: «Ce știi d-ta...» și s-a îndepărtat. Ei, da: de unde să știu eu ce știa numai Ion Ioanid, indignatul de criticele mele vizîndu-l pe Ceaușescu...]

Este uriaș numărul “uneltelor represiunii comuniste” repertoriate: “peste 1700”. În același timp : nu neapărat prea-puțin(e), ceea ce ar vorbi tot despre cantitate, ci calitativ nesatisfăcător. Cum nu am fost consultat de alcătuitoareasă (fără modestie, mă întreb : să nu fi meritat?, sau, dacă voi fi meritat *ca întâiul, cronologic, care a mărturisit în scris, el aflîndu-se în România*, trebuia să rămân și în această treabă “contestat”, potrivit consemnului lansat de Monica Lovinescu în 1998, după intervențiile mele în legătură cu calomnierea lui Caraion în **Această dragoste...**?); cum din cărțile mele - publicate în România și la Humanitas - nu au fost repertoriate toți ticăloșii, îmi îngădui să-i reamintesc aici pe securiștii “uitați” de liiceni:

- **Achim Victor** - probabil locotenent în 1965, când m-a luat în primire, de cum revenisem la facultate. Atunci, în 1965, “se ocupa” de Universitatea București. Până în 1967, când am abandonat re-studiile, acest **Achim** m-a chinuit, convocîndu-mă la “sediile” lor : Academia Comercială (clădirea veche), din Piața Romană, “biroul” se afla imediat în dreapta intrării principale ; Facultatea de Chimie, undeva, într-un birou din care se vedea, pe geam, Cheiul Dâmboviței. În aceste “întâlniri” conducea *ancheta* un superior al său: **Munteanu** (în fapt: Mihai), mic, acru, bolnav de ficat. Nu am fost bătut, însă înjurat, îmbrâncit, amenințat, da. Scopul : să mă facă turnător. Nu au ezitat să mă șantajeze cu mama (bolnavă de scleroză în plăci). Dacă nu au reușit, asta s-a datorat mai ales Anei Năvodaru (cu care încă nu eram căsătorit). La fiecare “întâlnire” programată cu o zi-două înainte - ea mă urmărea de afară : la Academia Comercială se posta pe trotuar, cu ochii mereu la fereastra indicată de mine; la Facultatea de Chimie se plimba pe Chei, tot cu ochii la ferestre. Ca să scurtez “ședințele”, spuneam achimilor :

«Dacă nu ies în cinci minute, nevastă-mea dă alarma!»

Oricât de mari și de tari erau (și erau, porcii !), securiștii se

speriau cumplit și mă lăsau să plec - prefăcându-se că, nu-i așa, ei mă dau afar'... Ultima intrevvedere cu Achim a fost în vara anului 1968: îmi fixase "întâlnire provizorie" în fața magazinului Eva, din centrul orașului. De acea dată Ana a insistat - iar eu am acceptat - să fie și ea prezentă. La ora fixată l-am văzut pe Achim: constatînd că sînt însoțit, nu s-a apropiat, s-a prefăcut că pe altcineva așteaptă el... După vreun sfert de oră în care Achim a tot aruncat încoace priviri nerăbdătoare, arătîndu-și ceasul, Ana a pornit drept spre el și a prins a-l apostrofa cu glas tare, încât trecătorii (întâmplător multe femei) s-au oprit :

«Nu ți-e rușine, măgarule, să faci treaba asta împruțită ? Te ții de curul oamenilor ? Ai făcut Politehnica la Timișoara - de ce mă-ta nu lucrezi cîstit, ca inginer, puturosule, leneșule ?!»

După primele cuvinte, Achim a început a privi în jur, că adică nu lui i se adresa "nebuna" (arăta cu o mână fluturată lângă ureche), apoi a dat să se îndepărteze - însă "nebuna" i-a ațînut calea, strigînd din ce în ce mai tare :

«Nu ți-a plăcut munca, de asta ai intrat la Securitate : să urmărești oamenii, să te ții după ei, să încerci să-i faci turnători, nenorociture!»

Achim, nemaiputînd face pe "indiferentul", a început să se apere, zicînd că nu înțelege de ce se leagă de el, că el nu are nici o treabă cu persoana care-l apostrofa... Era atît de zăpăcit - și de înfricoșat (cunoșteam spaima securiștilor încolțiți - într-o celulă de 200 oameni, în care ușa s-a închis, izbită de curent, în urma lor...), încât la un moment dat, uitînd că... nu ne cunoșteam, mi s-a adresat:

«Dom' Goma, vă rog să interveniți! Potoliți-o pe doamna...»

Eu am ridicat din umeri, că nu mă bag (îmi convenea...). Atunci s-a petrecut un miracol : trecătoarele, nu numai că s-au oprit și au ascultat ce zicea fetișcana aceea, dar au început și ele să-l ia la trei păzește pe "civilul" Achim, acuzîndu-l că "se ține după oameni, să-i chinuie, ca pe timpuri (sic), în loc să meargă la șaibă și la lopată". Constatînd că masele-largi-de-trecători îi erau nefavorabile, chiar ostile - Achim a șters-o, curajos-securește. De atunci nu m-a mai "contactat" nici un "organ" până la 1 aprilie 1977, când am fost re-arestat. Pe Achim l-am revăzut - la Uniunea Scriitorilor, la Casa Scriitorilor : avansase în grad (era căpitan) și în funcție : nu se mai ocupa de studenți, ci de scriitori... L-am întrevăzut la Rahova, pe coridorul central, "intrat în alarmă" în timp ce eu eram (con)dus spre un birou de anchetă...

Absența lui Achim din Lexicon este inexplicabilă. Doar dacă...

- **Buzescu Ion**, maior, comandant al Securității Mediaș, în

1949. Îngrozitor de brutal, i-a rupt în bătaii pe țăranii din comuna Buia, Târnava Mare, arestați și cărați cu camioanele în vederea... colectivizării triumfale. *L-a torturat pe tata, a bătut-o pe mama.*

- **Paszty (Pasti ?)** - locotenent de securitate la Mediaș, sadic-rece (Buzescu fiind un furios). *L-a bătut pe tata, a bătut-o pe mama.*

Informațiile acestea (Achim, Buzescu, Paszty) se aflau în **Culoarea curcubeului**, în **Gherla**, în **Soldatul câinelui** - editate de Humanitas, apoi în **Arta reFugii**, în **Astra**, în **Sabina**, în **Roman intim** - volume editate în România, deci la dispoziția "cercetătorilor".

Mai departe : dacă în Lexicon figurează **Pacepa**, de ce nu apare:

- **Caraman (Mihai) ?**, celebrul spion român în serviciul sovieticilor ? Cel care a provocat pagube imense în dispozitivul NATO, drept care a fost expulzat din Franța, iar pe aeroportul Băneasa (Otopeni nu era în serviciu) a trecut direct din avionul de Paris în avionul pentru Moscova - dovadă strălucită de "independență" a lui Ceaușescu și a Securității românești față de KGB... Reamintesc: "pensionarul **Caraman**" a fost reactivat în decembrie 1989 de Petre Roman și de Brucan (Măgureanu l-a bine-consiliat pe Iliescu ; apoi, firesc, pe Constantinescu).

Iar dacă figurează **Caraman**, drept este să nu lipsească :

- **Mitran (Costel)**, diplomat-securist, care, la Viena, i-a înmănat lui **Gustav Pordea** (agent al Securității, domiciliat în Franța și deputat european pe lista lui Le Pen) 500.000 dolari. A vuit presa franceză în 1984 de "Cazul Pordea" (apărat, de la București, în *Săptămîna*, de V.C. Tudor).

Mai semnalez, dintre gardienii de la Jilava :

- **Olaru** (poreclit **Bășică**), sergent în 1957-58, o creatură scundă, blondă, cu ochi albaștri; bătea fără motiv; oligofren notoriu, incapabil să numere mai departe de 7 ("Kilent" de la Aiud era muuult mai evoluat : ajungea chiar până la 8, abia la 9 cădea, fulgerat);

- **Borș**, sergent, înalt, osos, posomorît. Bătea și el - rău.

- La **Trâmbițașu** (corect : **Trâmbițaș**) alcătuitoarea scrie: "căpitan de Securitate, comandant al *închisorii Făgăraș, de lângă Brașov*" (subl. m., P.G.). "Închisoarea Făgăraș" s-a aflat în centrul orașului Făgăraș (în Cetate), și nu "lângă Brașov" (acolo era închisoarea Codlea - care nu e chiar Făgăraș...) ; nu se poate spune nici : "Făgăraș, de lângă Brașov".

Fiindcă sântem la bibliografia cu găuri, am să vorbesc și de mine. Este adevărat, sânt citat la multe "capitole-personaje", însă extrasele numai din **Gherla** și din **Culoarea Curcubeului 77**, **Cutremurul oamenilor**, ambele editate la Humanitas, în 1990.

Conced : ar fi fost prea mult să pretind alcătuitoarei Lexiconului apărut la editura lui Liiceanu să consemneze adevărul potrivit căruia volumul **Culoarea** (nu **Culorile...**, cum greșit a tipărit Humanitas) **curcubeului** a fost imprimat, dat pe piață și numaidecât (înainte de Prima Mineriadă, cea din iunie 1990), retras, depozitat, apoi în 1993 trimis la topit la fabrica de hârtie Bușteni. Nu-i nimic, repet pentru a suta oară, am să re-repet: *acesta* a fost motivul supărării mele pe Liiceanu în 1993, când am aflat din presă trimiterea la topit a unui volum de mărturie, nedistribuit; *acesta* a fost motivul rupturii definitive de prietenii Monica Lovinescu și Virgil Ierunca: pentru că întâi au negat isprava editorului, apoi au acceptat că așa a fost, dar au găsit-o “fără importanță”; pentru că apoi au organizat o echipă de “pedepsi-tori ai calomniatorului Goma”, alcătuită din Adameșteanu, D.C. Mihăilescu, Paler, Manolescu, Blandiana, Ed. Reichmann, Andrei Cornea, Gabriel Andreescu, Grigurcu, Damian Necula, Mircea Martin, Bianca Marcu-Balotă, Bianca Marcovici, Al. Ștefănescu, Dimisianu și alți indignați de “insulte” mele la adresa marelui și mai ales curatului editor Liiceanu;

Dar nu e prea mult să atrag atenția, în general, cititorilor, nu semnatarilor de cărți de istorie : am publicat la Humanitas, în 1991, încă un volum de mărturii : **Soldatul câinelui** - nici el pomenit.

În acești zece ani am constatat : dacă nu amintești, tu, autor; dacă nu re-re-re-amintești, tu, faptele tale, rezistenții prin cultura soiei fabricanții istoriei contemporane, în funcție de (non) biografia lor de dezertori, de amnezici programatici, de colaboraționiști cu condicuță - omit, încearcă să șteargă și urmele tale, ale celui care făcuseși câte ceva - în comparație cu ei, inactivii, inerții, estetizanții, dezertorii - până la 22 decembrie 89. Drept care, fără jenă, (față de cine, jena: față de castratul moral Manolescu ?, față de jefuitorii de cadavre Liiceanu, Blandiana, Adameșteanu ? - nici nu-i mai iau în seamă) - așadar, riscînd să mă repet, am să consemnez și aici adevărurile care, într-o comunitate normală, alcătuită din persoane normale ar fi trebuit să fie cunoscute - după o viață de activitate anticomunistă. Vor, nu vor confecționatorii de “adevăruri istorice” bucureștiori: *am fost primul scriitor care a citit în public texte anticomuniste* :

- la **13 noiembrie 1956**, la Universitatea București - motiv pentru care am și fost arestat și condamnat ;

- în prima parte a anului **1969**, când la îndemnul lui Miron Radu Paraschivescu, am citit la Cenaclul de la Casa Scriitorilor

fragmente “penitenciare” din romanul (trimis în Occident) **Ostinato** - drept care s-au ridicat și au plecat (ca să nu care cumva să creadă Securitatea că ei, bieții nevinovați, îmi scriseseră dușmănoasa carte...) prietenii și colegii de pușcărie Nicolae Balotă, Ovidiu Cotruș, Marcel Petrișor.

Pomenitul roman **Ostinato** (curajosul I.T. Morar de la *Academia Cațavencu*, i-a zis, de curând, cu un umor curat-dinescian - *dar fără a semna: Prostinato*) a fost scris în 1966 și a apărut în 1971, simultan în germană (Suhrkamp), franceză (Gallimard), italiană (Rizzoli - tradus, tirajul cumpărat de Ceaușescu), iar după un an, în neerlandeză (Bruna). Chiar de n-ar fi avut valoare estetică - dealtfel, la apariția în românește, în 1992, *România literară* a lui Manolescu și-a intitulat o cronică : “Cenzura scrie cărți” - totuși, i-ar fi putut interesa pe alcătuitoarii unui “Lexicon” ca cel discutat, măcar pentru că în el erau călcate toate tabu-urile comuniste : **răpirea Basarabiei și a Bucovinei de Nord, colectivizarea, deportarea “titoiștilor”, jaful rusesc; apoi : Securitatea, închisorile - și reeducarea de la Pitești.** Acest catalog al ororilor comuniste din România, a apărut pentru prima oară într-o limbă de circulație, în Occident (încă o dată, și pentru Doina Cornea : în 1971) - pe când eu, autor, mă aflam în România.

Însă **Ostinato** a fost prima carte refuzată în Orient și apărută în Occident în 1971 (în română ; după 20 ani):

În anul următor, în 1972: **Ușa noastră cea de toate zilele** - și aceasta “cu probleme”, printre care *colectivizarea forțată* ;

Gherla - al treilea volum al meu publicat în Occident (în franceză și în suedeză); a fost - pomenit de “Lexicon”, însă după obiceiul fabricanților de istorie cu voie de la Brucan, nu este pomenită data scrierii cărții : 1972 ; se face trimitere doar la ediția românească din 1990 (18 ani mai târziu) și nu se amintesc nici de frică “amănuntele”:

1. În *ediția franceză (Gallimard, 1976)* nu numai că erau scrise negru pe alb, în text, *numele tuturor celor răi* - începînd cu Groza și cu Gheorghiu-Dej, Ana Pauker, Teohari, Drăghici, Kișinevski, trecînd la călăi ca Enoiu, Goiciu, la gardienii Șomlea și Iamandi - dar, *începînd din octombrie același an, Europa liberă a transmis largi fragmente în lectura autorului aflat, repet, în România, la cheremul Securității* - ceea ce a provocat trimiterea de emisari-scriitori în Occident : Ivăsiuc și Breban la München și la Paris, Țoiu și Bălăiță la Stockholm, cu misia de a explica imperialiștilor că Goma nu are pic de talent - acesta fiind unicul motiv al supărării Organului Poporului...;

2. În aceeași ediție (franceză) există o postfață de exact 30

(treizeci) de pagini, intitulată “Le phénomène concentrationnaire en Roumanie”, semnată: “Virgil Ierunca”. Așadar, în 1976 Virgil Ierunca a publicat pentru întâia oară în viața sa *un text politic* în altă limbă decât româna - mai spun o dată : text (politic) apărut în volumul meu **Gherla**. În acel eseu-postfață a existat, în sfârșit, într-o limbă de circulație, analiza, atât a universului concentraționar românesc - după cum indică titlul - cât mai ales *a fenomenului Pitești*.

În cerc: scrisă în România (1970-1971), publicată la Gallimard în 1977, la București: în 1995. În cele 500 de pagini (motiv pentru care Alex. Ștefănescu a opinat în *România literară* a lui Manolescu că autorul posedă “arta exasperării cititorului”) este vorba, din nou, despre *colectivizarea forțată, despre deportările în Bărăgan* - dar și despre *mișcările de partizani din Munții Făgărașului*. Cartea nu este pomenită măcar cu titlul în bibliografie.

Gardă inversă este a cincea și ultima carte scrisă în România și editată în Occident (tot la Gallimard). Nici aceasta nu este citată de “istoriografia” de la Humanitas.

De cum am ajuns în Franța (noiembrie 1977), am scris volumul de mărturii **Culoarea curcubeului**, apărut la Seuil, în 1979 sub titlul **Le Tremblement des hommes**.

A doua carte scrisă în exil : **Patimile după Pitești** (1978-80). Varianta franceză (**Les Chiens de mort ou La Passion selon Pitești**) a fost editată la Hachette, în 1981. Tot în 1981 a apărut în românește **Pitești** de Virgil Ierunca (editura autorului : “Limite”). Textul autonom era dezvoltarea, atât a capitolului din Postfața la cartea mea **Gherla** (Gallimard) 1976 cât mai ales a Postfeței (9 pagini) ediției franceze a **Patimilor după Pitești** - care postfață avea să existe și în varianta neerlandeză (**Het Vierkante ei [= Oul cubic]**, Elsevier, 1982), însă nu și în cea germană (**Die rote Messe**, Thule, Köln, 1985).

Atâtea detalii ca să repet ce s-a știut - și s-a uitat cu metodă: între Virgil Ierunca și mine nu a existat “concurență” în cheștiunea consemnării tragediei de la Pitești. Aveam fiecare cartea lui Bacu (“Biblia”); eu povestisem - în mai multe rânduri - ceea ce știam din gura “piteștenilor” cunoscuți în închisoare, în deportare (Ștefan Davidescu, Mircea Șoltuz, Romul Pop-Bimbo); ei, Monica și Virgil îmi încredințaseră, în vederea scrierii... Piteștiului meu - transcrierea unei mărturii făcută la Paris, de “cineva care nu a fost la Pitești, dar știe de la piteșteni” (identitatea acestuia mi-a rămas necunoscută până după moartea lui... Ovidiu Cotruș). O primă variantă fusese o tentativă de eseu-istoric - de care nu am fost mulțumit. Am încercat “pătrun-

derea în adevăr prin ficțiune”. Virgil Ierunca și eu ne consultam în permanență - sub ochiul vigilent al Monicăi Lovinescu. Dovada altruismului : invitația mea adresată lui Ierunca de a se folosi de vehicolul carte-în-franceză (**Gherla, Les Chiens de mort**), pentru a-și face cunoscut - fie și parțial - textul său despre Pitești. Iar când fragmente din **Patimile...** au fost transmise la Europa liberă (în lectura mea) acestea au fost găzduite în emisiunea sa “Pagini uitate, pagini cenzurate...” și prezentate de el însuși. Încă o dată : în nici un moment - înainte de decembrie 1989 - nu a existat între noi vreo animozitate... piteștială, din contra, am simțit în permanență complicitatea în solidaritate a lui Virgil și a Monicăi. Ce s-a întâmplat după aceea (începând din ianuarie 1990) este o chestiune căzând în responsabilitatea lor și numai a lor.

Oricum, Lexiconul humanitastic nu amintește cartea mea (care, în România, a cunoscut două ediții) **Patimile după Pitești**, nici postfețele lui Ierunca (publicate în 1976, în 1981, în 1982 în franceză și neerlandeză) purtate de volumele mele **Gherla** și **Les Chiens de mort**.

Dacă alcătuitoarea va invoca faptul că **Patimile după Pitești** este o carte de ficțiune, o voi îndrepta, atât spre **Gherla** mea, cât și spre **Pe Muntele Ebal** de Theodor Mihadaș ; spre **Ia-ți boarfele și mișcă** de Oana Orlea și spre **Fortul nr. 13** de Marcel Petrișor - volume care, și ele, în haina “ficțiunii”, constituie *mărturii* (și au fost citate ca atare). Alcătuitoarea lexiconului ne asigură, în Cuvântul Autorului, că a purtat “discuții clarificatoare” cu Monica Lovinescu și cu Virgil Ierunca. În legătură cu ce ? Nu cred că a avut astfel de discuții (clarificatoare!) despre Pitești - dovadă : modul în care este alcătuit Lexiconul, punând în aceeași oală - deci pe același plan - *călăi* și *victime devenite, prin constrângere, torționari ai colegilor de suferință*.

Ca de fiecare dată când improvizații istorici treziți la 22 decembrie 89 fix încearcă sinteze sau analize ale unor fenomene - ca de pildă Piteștiul - este vădită incapacitatea lor de a judeca corect - iar “corect”, în istorie (mai ales în istoria teribilă a teribilului secol al douăzecilea) înseamnă a avea și inimă, nu doar cap; a dovedi și compasiune (ei, da : o valoare morală !), față de cei care doar “aparent” sunt călăi - în fond, tragice victime - ca studenții de la Pitești.

Această nesimțire etică (egalată doar de o perfectă incapacitate profesională (dublată de o slugărnice dintr-unele mai băloase față de “fosta Securitate”, față de marea favoare făcută de securiști ca Măgureanu și față de turnători îmbătrâniți în rele ca

epigramistul MAI Quintus) am întâlnit-o pentru întâia oară la autorii volumului intitulat **Memorialul Ororii** editat de Vreamea. Mi-am spus opinia despre acest monstru editorial, textul a fost inclus și în volumul **Scrisuri**, Nemira, 1999. Degeaba. Acum înțeleg, resemnat, că nu li se poate cere să scrie *istorie* unor indivizi care nu știu ce e *cronologia* și cu ce se mănâncă ea, imaginându-și că un purcoi de documente constituie o sinteză căreia îi lipsește doar semnătura autorului...

Atâta timp cât despre reeducare în general, despre cea de la Pitești în special “sintetizatorii” vor îngrămădi documente fără discernământ, fără dorința de a pătrunde fenomenul - nimic bun, nimic corect, nimic drept nu se va scrie, în nefericita Românie, comunitate fără hârtii. Din acest punct de vedere - *al neprofesionalismului strigător la cer și al nepăsării etice* - **Lexiconul** de la Humanitas, din 2001 nu se deosebește de **Memorialul Ororii** de la Vreamea, din 1995. Orice încercare (eseu) despre universul penitenciar comunist și despre tortură (fie ea doar a trupului) este obligată a face, dintru început, deosebirea dintre *victimă* și *călău*; obligată să definească *victima* ca acea persoană supusă persecuțiilor, torturilor, tentativelor de a fi zdrobită sufletește, de a fi “întoarsă” (prefăcută din victimă călău al propriilor camarazi de suferință - ca la Pitești, ca la Gherla, ca la Aiud în 1961-64) ; să fie definit *călăul* ca acela care, uzînd, abuzînd de ilimitata putere politico-polițienească deținută într-un regim dictatorial teroristo-comunist, a persecutat, a umilit, a înfometat, a privat de asistență sanitară și medicală, a torturat, a “reeducat” (aici în sensul de a fi mînjit, de a fi maculat victima, de a-i fi interzis “statutul de martir”) - toate acestea, nu doar din sadism înăscut și câștigat - ci și *pentru profit material*. La urma urmei, deose-birea dintre victimă și călău este operată de *plată* ; de *salariul* pe care securistul - fie anchetator, fie gardian - îl primea: pentru a persecuta, a umili, a tortura, a ucide.

Este de neînțeles, de neadmis : în fața unui “fenomen” ca **reeducarea** persoane instruite, citite, sensibile, bine-crescute, se dovedesc neînstare de o evaluare normală (a anormalului) ; de o percepere morală a violent-amoralului ; sunt lipsite de necesara largime de spirit care să îngăduie apropierea de monstruozițările de la Pitești și cu - am mai spus, repet : **compasiune**. Să aduni, într-un Catalog al Răului, al Răilor, de-a valma, atât călăi, criminali născuți ori făcuți - oricum, pentru asta *plătiți* - cât și victime care, tocmai, pentru că au fost victime peste marginile omenescului, în cele din urmă au cedat și și-au torturat colegii - dovedește completă afonie etică, absolută incapacitate profesională.

Este adevărat : nefericiți ca - în ordine alfabetică : Bogdănescu, Calciu (care nu este menționat), Diaca, Leonida Titus, Livinski, Mărtinuş, Nutti Pătrăşcanu, Păvăloaie, Popescu Aristotel, Popescu Gheorghe, Popovici Cornel, Romanescu, Sobolevski, Stoian, Şerbănescu, Voin - au făcut rău, au umilit, au torturat - au ucis. Dar:

1. **De ce** au făcut ceea ce au făcut ?: din plăcere ? - NU : din (teribilă) constrângere - *pornită de la, supravegheată de Securitate*. Ar fi putut refuza să facă ce li se cerea? NU: fuseseră martori la uciderea celor care nu executau ordinul ţurcan.

2. **Ce recompense au primit “torţionarii”** (apud Humanitas), în afară de încetarea, nu definitivă, a torturilor îndurate de ei înşişi) : salariu de securist, de 5-10 ori mai mare decât a unui profesor universitar?, apartament confortabil la oraş?, slujbă grasă şi pentru nevastă, şcoli bune pentru copii ?, decoraţii pentru “Apărarea Orânduirii de Stat”?

Dintre nefericiţii pomeniţi mai sus mulţi au fost executaţi - *de ce?*- aceasta trebuie să fie întrebarea primă a cercetătorului. Cu excepţia lui Țurcanu (el nu fusese torturat înainte de a tortura), cu toţii trecuseră prin chinurile iadului-pe-pământ. Unii “rezistaseră”, murind; alţii cedînd - în diferite “grade”. **De ce nu a fost executat nici un securist dintre cei care imaginaseră, puseseră la cale, supravegheaseră reeducarea: Nikolski, Teohari, Drăghici, Sepeanu ?** Întrebare retorică. Dar **de ce** a fost executat Cobâlaş - care nu a reeducat, nu a fost reeducat - nici n-a călcat prin Piteşti ? - iată a doua întrebare, la care trebui să răspundă, nu “fosta” - ci : **Securitatea**.

Judecarea monstruoşităţilor “reeducării” să plece de la postulatul:

Vinovat de teroarea exercitată asupra românilor începînd de la 23 august 1944 este (şi rămâne) comunismul rusesc impus în România - prin unealta ei, Securitatea - punct.

Nu-i este îngăduit nimănui (fie acela cercetător, fie doar amator curios) să se apropie de fenomenul reeducării cu “obiectivitate ştiinţifică”. Nu există, în materie de monstruoşitatea a represiunii securiste, nici răceală-ştiinţifică, nici privire obiectivă - cum adică :

a) să-mi ceară mie, urmaşii lui **Buzescu** de la Mediaş să judec “obiectiv” faptul că tatăl lor l-a torturat pe tatăl meu ?, că a bătut-o pe mama mea (împreună cu **Paszty** - cel care nu ştia româneşte, el bătea în... ungureşte)? ;

b) să fiu, eu “obiectiv” (ca Pleşu, ca Breban - care ştiu ei ce ştiu când cer, de peste un deceniu, reconciliere-naţională...), faţă de Ion Iliescu ?- cel care “mie-personal” nu mi-a făcut vreun

rău : în 1956-58, când el activa puternic în Echipa Morții și exmatricula studenți, eu eram deja... la adăpost, citește: arestat ; nici în decembrie 89, nici în ianuarie, nici în martie, nici în 13-15 iunie 1990 nu am suferit (personal...) de pe urma acțiunilor lui (fiindcă nu mă aflam în România) - însă nimeni nu are dreptul să "ierte" pe cineva pentru răul făcut altcuiva (să-l ierte Dracu' !). Datoria, obligația noastră : **să nu uităm!**

De "materia Pitești" este, nu doar indecent, dar blasfematoriu să te apropii (întru studiere științifică...) precum ciungul etic Ștefan Borbély (cel care cerea foștilor deținuți să-i producă lui mărturii scrise "la fața locului" și nu... după ce ieșiseră din închisori !); precum redactorii de la ed. Vremea, comițatori ai volumului **Memorialul ororii** ; precum individa care a pornit să scrie despre mama Monicăi Lovinescu și s-a trezit făcând din Caraion un turnător ordinar, pentru a obține pașaport (alimentată de veninul Monicăi Lovinescu și rezemată pe "informațiile" peliniste), iar după trei ani recidivează, intrînd cu gumarii ei de găinăreasă-fruntașă în Catedrala Suferinței Românilor : Pitești.

De Pitești nu ne este îngăduit să ne atingem, decât după ce ne-am cutremurat :

«Și dacă, Doamne-fereste, aș fi fost și eu la Pitești?...»

Pentru absența din Lexicon a lui **Calciu Gheorghe** - reeducat la Pitești și reeducator temut, mai ales la Gherla, unde era supranumit "Copilul lui Goiciu" (vezi mărturiile unor victime, precum și a lui D. Bacu - dar numai în prima ediție) să răspundă alcătuitoarea și editura liceană. Ca și pentru tăcerea suspectă în legătură cu **Gelu Voican Voiculescu-Sturdza** - chiar așa: sunt prezenți **Chițac, Domșa, Macri, Vlad** - și nu criminalul Voican-Sturdza, autor a atîtor *asasinate*?

Dacă lipsește **Calciu**, este repertoriat **Leonida Titus** și greșit înregistrat astfel : "foștii camarazi cred că a pierit odată cu Țurcanu"... Sînt în măsură să corectez : **Leonida Titus** trăia, în 1991, în Iași : mi-a scris o scrisoare indignată, protestînd împotriva "calomniilor" proferate împotriva lui "în așa-zisa carte **Patimile după Pitești**". Scrisoarea a apărut, cu prezentarea și cu titlul dat de V.C. Tudor, în foaia securistă *România Mare*. [În aceeași perioadă și în același periodic oligofreneticul VCT îi lua apărarea turnătorului notoriu Anton Barbu (Panaghia) - care apare în volumul **Gherla**].

Față de erorile și calomniile din trecut alcătuitoarea Lexiconului adoptă, *tăcerea* - ca în cazul lui **Caraion**, pe care îl acuzase de conivență cu Securitatea. La **Merce Ilie** notează următoarele :

"Se ocupa de scriitori. În legătură cu acest specific al muncii

lui, a fost intens mediatizat în perioada postrevoluționară ca agentul care a distrus reputația lui Ion Caraion. Instrumentînd în februarie 1982 publicarea în revista *Săptămîna* a *dubioaselor colaje de însemnări personale, extrase din procese verbale de anchetă, denunțuri și alte documente greu de identificat* (s. m., P.G.) după plecarea din țară a poetului fost deținut politic, Ilie Merce l-a împiedecat pe acesta să se alăture grupului de ziariști de la Europa liberă”.

Se observă, pe de o parte, nerușinarea cu care, acum, calomniatoarea-șefă a lui Caraion nu pomeneste de *rolul său* odios, ca instrument al Monicăi Lovinescu în declanșarea monstruoasei campanii de ură și de minciuni, în 1998; atunci izvorul informativ era, nu **Merce Ilie**, ci **Pelin Mihai**, deloc pomenit în Lexicon; din el s-au adăpat orbește Manolescu, Adameșteanu, Liiceanu, Matei Călinescu, Cistelean; pe de altă parte sare în ochi (și în urechi) limba de lemn “mânuită” de filoloaga humanitasnică.

Dacă în legătură cu Caraion doar “nuanțează”, în același Cuvânt al Autorului, alcătuitoreasa perseverează într-o eroare :

În 1998 (în *Cotidianul* din 29 septembrie, dar și în *România literară* din 7-13 octombrie), protestase împotriva Scrisorii mele deschise adresată lui Gh. Grigurcu în chestiunea calomniilor la adresa lui Caraion - atunci, printre altele, debita următoarele :

“Vorbesc de Monica Lovinescu, amintindu-vă că a fost bătută până aproape de mutilare, pentru vina de a vă fi scos din ghearele securității mult mai devreme decât v-ar fi scos norocul (...)”

La acestea îi răspundeam (vezi în **Jurnal de apocrif**, Dacia 1999, pp 426-429) că Monica Lovinescu fusese agresată de doi palestinieni, la Paris, în *18 noiembrie 1977, pentru vina de a fi atacat Familia Ceaușescu*, nu pentru aceea de a mă fi scos pe mine din ghearele securității; apoi : eu, scosul-din-ghearele... *aveam să ajungă în Franța două zile mai târziu, în 20 noiembrie... - deci după atentat...*

Dar neamul rău nu piere, relele obișnuințe nu dispar - iată ce scrie aceeași humanitasioată, în 2001, la pag. 7 din “Cuvântul autorului” :

“Amintesc că după expulzarea opozantului Paul Goma, după ce-i promisese acestuia un semn că «brațul înarmat al poporului e lung» Securitatea a trimis un comando s-o bată până în pragul morții...” O singură frază, mai multe neadevăruri :

1. “Opozantul” în chestie nu a fost expulzat - a scris-o, a re-scris-o, însă la Humanitas cărțile nu se citesc, doar se imprimă (iar cele care nu-i plac lui Brucan, lui Petre Roman, lui Voican sunt topite);

2. Ce spuneam de incapacitatea românilor de a se descurca normal în *cronologie*? - nu **după** (subl., mea, P.G.), fie și “expulzare”, a fost bătută Monica Lovinescu, ci, ca să zic așa : din contra - așa cum scrisesem limpede în 1998 : **înainte** - mai scriu o dată, pentru cititorii dezinformați consecvent de informatorii de la Humanitas.

Paul Goma

P.S.1. Vai de românii care *au făcut istorie*! Dacă au supraviețuit gloanțelor, bătelor, răngilor de fier, înfometării, neîngrijirii - au constatat că nu pentru “revoluția din decembrie 89” își sacrificaseră tinerețe, sănătate, familie ; de la o vreme au nefericirea de a afla că *faptele* lor sunt consemnate cu neînțelegere, cu nesimțire, ba chiar cu dispreț de către profitori-de-război, rezistenții-prin-cultură Blandiana, Rusan, Adameșteanu, Liiceanu și ai săi “istorici” care de care mai onșor și mai iscălitoreasă; tovarășele de la Vremea, ca și semnătoreasa “Lexiconului”, nu au învățat nimic din erorile trecute, au recidivat cu volumul **Reeducarea de la Aiud**. Bietul Petre Pandrea: ca Blaga, ca Arghezi și el a fost bătut de Dumnezeu cu mâna fiicei iubite!

P.S. 2. Întâia cronică favorabilă alcătuitoaresei “Lexiconului” este semnată : Mircea Mihăieș, în *Lumea liberă* din New York (preluată din *România literară*). Nici o surpriză: “Reportofonul Banatului” (vezi “dialogul” cu Tismăneanu, în care “interlocutorul” nu pune întrebări - dacă nu știe nimic - dar scrie cât șapte adameștence) este om de casă, nu doar al lui Manolescu și al Pleșu, dar în același preț, și al lui Liiceanu. Este vorba de Mircea Mihăieș, protectorul lui I.T. Morar (ștergătoare de picioare a lui Buzura și a lui Pleșu, titular al unei rubrici în *Lumea liberă*, unde prezintă “revista presei săptămânale”, adică : foaia securista *Dilema* și propria-i *Academie Cațavencu*). Revin la Mihăieș : dacă nu are coloană vertebrală, Bănățeanul poate fi, simultan : critic nemilos al celor care îl votaseră pe Iliescu și... semnatar al **Apelului GDS** (care cerea românilor să-l voteze pe Iliescu)! Imparțialul Mircea Reportofonieș semnează, de curând, un alt **Apel** : pentru apărarea lui Pleșu de acuzația lui G. Andreescu că ar fi fost colaborator al Securității... Întrebare colaterală: i-au trebuit zece ani lui Andreescu pentru a afla că Pleșu fusese ministru al lui Iliescu ? Sau abia acum, că a fost dat afară de peste tot, și-a căpătat libertatea de cuvânt?)

*

Paris 7 martie 2001

Către revista *Timpul*, Iași
Domnilor,

Ați publicat în *Timpul*, noiembrie 2000 un “interviu cu poetul Dorin Tudoran, realizat de Radu Pavel Gheo” (la 12 mai 2000). Citez pasaje care mă privesc :

“RPG: Într-o perioadă erați în relații relativ bune cu un alt cunoscut disident român, poate cel mai faimos : Paul Goma. În ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...

“DT: Nu, nu-i așa (1 - cifra indică răspunsul pe care-l voi da, n.m., P.G.). Am să vă spun ce s-a întâmplat. Din păcate, eu cu Paul nu am fost prieteni (sic), nu am fost foarte apropiați, de-abia dacă ne-am cunoscut înainte ca el să fie expulzat (2). Am fost unul dintre cei care au suferit foarte mult atunci, când el a făcut ce a făcut, fiindcă n-am avut tăria să mă alătur lui. Am făcut-o mai târziu și de atunci o fac neîncetat. Relațiile mele cu el au fost totdeauna extraordinare (3). Îl consider un om extraordinar (4). Din păcate, cred că s-a întâmplat un lucru care ține de temperamentul lui și de tragic. Temperamentul lui este cel pe care îl cunoaștem (5), tragedia este că după 1990 el a refuzat cu încăpățănare să mai vină în România (6). Și atunci, între felul în care eu comentam săptămânal relațiile din România în presa românească și felul în care el gândește, din Paris, realitățile românești (doar citind din când în când un ziar sau primind un telefon), s-a născut o prăpastie (7). Din punctul meu de vedere nu s-a întâmplat nimic (8) : am luat notă de faptul că e supărat, l-am lăsat să fie supărat (9) și, după cum ați văzut, nu i-am răspuns niciodată în presă. Mi s-a părut însă *unfair*, inechitabil ca - după ce i-am apărut acel jurnal în trei volume, atacat de atâta lume (i l-am apărut într-un serial de cinci episoade în *România literară*, într-unul de două episoade în *Vatra* și într-o emisiune a lui Nicolae Manolescu); - mi s-a părut deci inechitabil ca, pe un fond de supărare absolut absurdă, Paul Goma să ajungă să scrie până și faptul că mă scoate de pe lista prietenilor lui, fiindcă nu i-am citit jurnalul (10). În continuare însă respectul meu pentru Paul Goma, pentru ce a făcut el și pentru ceea ce a scris el rămâne neștirbit. Faptul că a decis să se îndepărteze de mine mă îndurează foarte mult, dar trebuie să-l accept. Este opțiunea lui”.

(...)“RPG. S-a spus că, de fapt toată problema ar fi plecat de la **comparația** (subl.m., P.G.) făcută între Gulagul comunist (!) și Holocaustul provocat de naziști.

D.P. Este o prostie. Nimeni dintre noi (...) nu s-a gândit la o **identificare** (subl. m. P.G.) (11).”

Iată partea mea de adevăr - pe puncte :

1. Surprinzător, Dorin Tudoran nu ascultă, nu aude (nu-i pasă?) ce anume întreabă - sau afirmă - interlocutorul. La o corectă - și respectuoasă - punere-în-situație : “într-o perioadă erați în relații relativ bune cu... În ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...”, el răspunde alături/altfel prin : “Nu, nu-i așa”. Ce se înțelege ? Că, “într-o perioadă (ba da) era în relații bune cu...”? Sau poate: “Nu, nu-i așa”... “în ultimul timp însă relațiile dintre dumneavoastră și el...” să se fi ameliorat ?- dealtfel între-barea a rămas neterminată.

Credeam că doar în relațiile cu mine s-a comportat astfel : eu spun/scriu una, el **nu ascultă, nu citește** - în schimb, vorba celuia, are opinii ferme (despre ceea ce **nu a înregistrat**, despre ce **nu a citit** - după cum se va vedea mai la vale).

2. Nu credeam că am să ajung să-l corectez pe Dorin Tudoran, explicându-i pentru a multa oară că **nu am fost expulzat**. În 20 noiembrie 1977 am plecat din România cu pașapoarte turistice (pe care, odată în Franța le-am schimbat cu certificate de refugiați politic - “statut de care ne bucurăm și în ziua de azi, după 23 ani și ceva).

3. Relațiile noastre au fost “extraordinare”... Bine-bine, dar ce vrea să semnifice calificativul (vag, neangajant)? Că erau (extraordinar) de bune ?, extraordinar de... rele ? Nu se înțelege: în șapte ani de practicare a... diplomației americane în Basarabia (*sorry* - ca să mă alint și eu, po amerikanski : Republica Moldova) Dorin Tudoran va fi învățat arta de a ascunde adevărul sub cuvintele rostite-scrise.

4. Mă consideră “un om extraordinar”... Precum “relațiile”, **extraordinar** poate fi interpretat “așa-și-contrariul”.

Și, eu, naivul, îmi imaginam că, începînd de prin 1980 (când venise împreună cu soția sa în Occident și avusese o primă convorbire cu Noel Bernard, directorul secției române a Europei libere în vederea angajării sale ca redactor) **devenisem** (subl. mea) prieteni. Și că prieteni rămăsesem...

- nu până în 1993, când el a fost numit înalt funcționar la Chișinău - atunci am fost doar mirat, apoi îndurerat că nu răspunde la scrisori (trimise la Washington, fiindcă el nu-mi dăduse adresa din Basarabia);

- nici când mi-a telefonat (de la Chișinău !) în 21 martie 1995, iar eu “cu încăpățănare”, vorba lui, i-am cerut adresa (de la Chișinău!), iar el mi-a răspuns nichitastănește (sau : american-diplomaticeste : «Lasă, bătrâne, că ți-o dau...» - și

lasăbătrâne a rămas;

- nici în octombrie 1996, când ne-am întâlnit la Die, în Franța, el fiind delegat-principal și participant-de-nădejde la o conferință-dezbateri despre Basarabia, dar Doamne ferește să mă... bage și pe mine la meci, măcar ca basarabean de origine și autor a câteva cărți *cu* Basarabia - spre deosebire de toți participanții de drept, înalt-specialiștii în materie de "Moldova" (cam ca el, Dorin Tudoran).

Atunci iarăși i-am cerut față către față adresa de la Chișinău, el m-a anunțat că nu mai are cărți de vizită, dar tot m-am ales cu o bătaie pe umăr și cu «Lasă, bătrâne, că ți-o dau...»- și tot (ne)dată a fost...

Ci abia în 1998, când am constatat din presă (*România literară*, mai ales *Vatra*) că prietenul meu Dorin Tudoran cel vertical, cel occidental, cel onest - a uitat tot ce dădea impresia că învățase pe-aici, prin Lumea Liberă și s-a întors "la vatră": acolo unde oamenii-pământului nu sunt în tema cutare - dar își dau cu părerea în tema cutare ; nu citesc - dar scriu despre ce nu citesc - am să re-vin cu re-exemple.

5. A devenit o modă : cei care nu mă atacă frontal, îmi găsesc simpatic-perfide circumstanțe atenuante : bietul, a suferit atâta la viața lui (a avut chiar și gripă) - să-l înțelegem ; săracul, are o structură dostoevskiană - să-l iertăm ; e bolnav - să nu-i cerem ce nu poate da ; sărmanul, e nebun - ce să te aștepți de la un nebun, etc... Dorin Tudoran pune pe seama caracterului meu - "pe care îl cunoaștem", adaugă el, ca să nu se creadă că diagnosticul i-ar aparține... - păcatele mele numite și ne-numite.

6. Găsește "tragedie" faptul că după 1990 am refuzat - "cu încăpățănare" - să mă duc în România.

Nu am făcut decât să-mi respect o hotărâre (pe care el o știa din scrisorile dinainte de 1993 și o împărtășea) scrisă negru pe alb încă de la 1 aprilie 1990, în presă de la București, iar în 1991 comunicată lui Mircea Snegur, care mă invitase "acasă la noi, în Basarabia" - astfel :

«Nu călătoresc în țări comuniste».

Deci: "tragedie" nu este ne-călătoria mea în România (la urma urmei, cui îi pasă de absența mea? - ba pe unii scriitori îi aranjează), ci:

a. faptul că am avut dreptate, în 25 decembrie 1989 - când, ca un om normal, văzînd la televiziunea franceză (mă aflam pe platoul canalului 5) execuția Ceaușeștilor, am înțeles ceea ce orice om normal putea să înțeleagă: "revoluția română" era o vulgară (și sângeroasă) schimbare de secretar-general al PCR ;

b. Dorin Tudoran credea ca și mine - până la prima călătorie

în țară (ianuarie-februarie 1990) - când a angajat un dialog amical cu Eugen Simion; au discutat scriitorii români doar despre literatură (fiindcă, nu-i așa, doar literatura aceea rămăsese nediscutată).

c. Tragic peste poate : **atât România, cât și “Moldova”, cum îi spune, oficial, oficialul Tudoran, în acești 11 ani de la ‘89 au devenit din ce în ce mai comunist-securiste (kaghebiste).**

7. E deprimantă constatarea că Dorin Tudoran a ajuns să gândească astfel. Am spus, am repetat, re-re-rept : nu sânt deloc fericit că “profețiile” mele se împlinesc - aş prefera să fiu contrazis. Însă chiar așa, “din Paris, doar citind din când în când un ziar sau primind un telefon”, analizele mele s-au dovedit a fi - din păcate - exacte. Au mai rămas câteva “previziuni” ne-întâmpilate încă, dar niciuna nu a fost desmintită. Ba câteva s-au dovedit a fi și mai negre decât în neagra-mi viziune (ca re-alegerea lui Iliescu în Decembrie 2000).

8. Dorin Tudoran găsește că... din punctul său de vedere nu s-a întâmplat nimic (susceptibil să ne despartă) :

- nici tăcerea lui de funcționar grijuliu de a nu-și pierde pâinea dacă mai întreține legături cu “Goma, redutabil sabotor al relațiilor ceaușo-americane”, cum eram cunoscut din 1977, la Departamentul de Stat, cel alimentat de diplomați securizați - și de către Ivăsiuc - precum James Barnes jr. (“ținut” prin soția sa, agățată de Organ...) și prin lepre care făceau pe jurnaliștii : David Binder, scînteist de expresie engleză - așa am rămas și azi, știut fiind : Americanii au puține idei - dar fixe;

- nici surprinzătoarea pactizare cu inși cu care (și el) se afla în conflict de-principii, nu de-gagici ca marxist-iliistul Eugen Simion;

- nici surprinzătoarea frecventare a unui organ de presă ca *Scînteia-Adevărului* și angajarea de conversații ‘telectuale cu alde C. Stănescu (pe care eu nu-l știam, mi-l povestise el), cu securistul-tânăr de cea mai grețosă extracție C.T. Popescu, devenit prieten (în tandem cu Manolescu, doar se știe că Tătărescul zilelor noastre nu are odorat - cât despre morală, mamițo...);

- nici lăsarea la o parte, din motive de *tactică socială*, din volumul antologator a textelor care făcuseră vâlvă în periodice, prin violența atacurilor - împotriva lui Buzura și a Firancei proprii (aflu acum că tăcerea i s-a, ca să spun așa, răsplătit cu un volum publicat la Fundația Culturală Securita sau Cândia - de aici va fi venind vorba : tăcerea-i de hârtie - cum fusese la Chișinău, unde consumase jumătate - numai ? - din bugetul anual al Fundației Soros destinat basarabenilor, pentru

a-și tipări, el, înalt funcționar american, în ediție de lux, **Kakistocrația**) ; împotriva lui Mihai Botez ; de batere pe burtă cu Eugen Simion, marxist veșnic și iliist de primă oră.

9. “(Din punctul meu de vedere nu s-a întâmplat nimic) : am luat notă de faptul că e supărat, l-am lăsat să fie supărat”.

Această atitudine : “am luat notă (...) l-am lăsat să fie supărat” ar fi fost incorectă : când observi că un prieten (acum pretinde că nu am fost prieteni - de acord : doar colegi) este supărat, reflexul normal este să cauți să afli motivul supărării. **Ar fi fost**, am scris - pentru că **nu a fost**, cum pretinde el. Dorin Tudoran nu a avut cum să... mă lase să fiu supărat, pentru simplul motiv că, atunci când m-am, cu adevărat, supărat (la 1 august 1998), i-am scris o scrisoare de ruptură (publicată și în volumul **Scrîsuri**, Nemira 1999, pp. 589-597).

Și ruptură a fost.

10. Cei care au citit scrisoarea invocată mai sus, au înțeles fără efort **de ce** îi reproșam o greșită (după opinia mea) accepție a **prieteniei** : eu o consider rezemată pe împărtășirea unor *principii* - de aceea, când un prieten al meu își schimbă *princi-piile*, o rup cu acela ; Dorin Tudoran înțelege **prietenia** bazată pe *servicii*, deci continuă a fi prieten cu un ins ca N. Manolescu - în ciuda multelor și marilor erori politico-etice comise de cel-care-cândva-îi-făcuse-servicii.

Această concepție-despre-prietenie-și-viață l-a făcut să fie de acord cu Monica Lovinescu, atunci când a decretat (ea fiind prima cronologic care să se rostească despre **Jurnal**-ul meu fără a-l fi citit, i-l povestiseră la telefon Liiceanu și Adameșteanu): “Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma” (vezi **Kakistocrația**, pag. 386) - *fără a verifica, prin lectura cărții (Jurnalul), dacă este justificat ukazul sau ba*; astfel, crezînd-o pe cuvânt (fără a cerceta) pe Monica Lovinescu, rămâne consecvent în greșeală, de astă dată adăugînd calificativul *unfair* pentru a desemna “scoaterea” lui de pe lista prietenilor, pentru că... (acest **pentru că** îi aparține lui D.T.) nu mi-ar fi citit **Jurnal**-ul! - voi reveni.

Motiv de întristare - și simultan de satisfacție : avusesem dreptate să o rup cu el, în august 1998!

Și încă nu era evidentă atitudinea lui curat-adameșteanică în scandalul Caraion atunci aflat în toi: Marianei Sipoș care îl întrebase într-o emisiune televizată, de ce nu a intervenit în apărarea poetului calomniat postum, dacă nu în virtutea unor principii, atunci pentru... serviciul făcut : Caraion îi editase, în 1986, din puținii bani de exilat, volumul **De bună voie, autobiografia mea** (în Nota bibliografică a **Kakistokrației** nu apare

numele îngrijitorului!), la care protejatul, îndatoratul Dorin Tudoran a răspuns că el regretă, dar nu găsisese în librării, la București, volumul **Această dragoste care ne leagă...** Auzind-văzînd, iscălitoreasa capitolului calomnios “Stelian Diaconescu (Ion Caraion)” i-a trimis pe dată un exemplar...

El înțelege *prietenia* ca - am mai spus, repet - *un contract de servicii făcute-primate* în virtutea căruia, dacă partenerul i-a făcut un bine (doi bini ?), niciodată nu va putea spune ori face ceva împotriva făcătorului-de-bine, chiar dacă acela face-zice prostii, porcării. Eu nu împărtășesc ideea. Am mai dat aceste exemple :

- Eugen Barbu, șef al revistei *Luceafărul*, a făcut, în 1966, ceea ce Eugen Simion, Dimisianu, Raicu, Hagiu, Cezar Baltag, colegi și prieteni dinainte de pușcărie, nu au făcut : m-a publicat, apoi mi-a dat o mențiune. Îi sînt recunoscător lui E. Barbu pentru debut, nu am ocultat adevărul, nu l-am “deplasat” (ca G. Adameșteanu: eu încercasem să-i provoc debutul la *România literară*, Sami Damian se opusese până la sfârșit, încât am dus textul la *Luceafărul*, unde a fost pe dată publicat - dar prin 1992 romanciera a afirmat fără să clipească, la televiziune, că debutul ei a se datorează lui S. Damian !) - ceea ce nu m-a împiedecat să-l atac pe Barbu : nu ca să ripostez la atacurile sale împotriva mea, nici ca să-i “apăr” pe Monica Lovinescu și pe Ion Caraion - ci fiindcă E. Barbu nu folosea *argumente* - ci *acuzatii* securiste ;

- Ion Lăncrănjan : i-am cerut bani cu împrumut. Mi-a dat, i-am restituit, i-am mulțumit. Nu am ascuns că îi sînt recunoscător pentru împrumut - ceea ce nu m-a împiedecat să-l atac, mai ales pentru “pamfletul” intitulat **Căteaua** - vizată fiind Monica Lovinescu.

Ce spuneam : Dorin Tudoran găsește... *inechitabil* (unfair) faptul că el: “după ce i-am apărât acel jurnal în trei volume, atacat de atîta lume”...- atenție, începe inventarul serviciilor : “...i l-am apărât într-un serial de cinci episoade în *România literară*, într-unul de două episoade în *Vatra* și într-o emisiunea a lui Nicolae Manolescu” - iar eu... din pricina “temperamentului pe care i-l cunoaștem”, ingratur, ce fac? Mă supăr (și pe el), și-l șterg de pe lista prietenilor ! Dacă aș înțelege în maniera Tudoran *prietenia ca o relație de întreservicii*, i-aș contrapune “inventarul meu” (cooptarea lui în PEN Club, “recrutarea” celor mai celebre personalități pe care le-a cunoscut un periodic în limba română pentru Colegiul onorific al revistei scoasă de el, *Agora*, invitații în Spania, în Franța, la Sărbătorirea Bicentenarului) - și la ce am ajunge? La ce ajunsese el însuși, într-un text polemic împotriva lui Breban care îmi reproșa că îi băusem whisky-ul, apoi îl “înjuraseram”!

A venit momentul să mă opresc mai îndelung la afirmația :

“...mi s-a părut deci inechitabil ca, pe un fond de supărare absolut absurdă să scrie până și faptul că mă scoate de pe lista prietenilor lui, *fiindcă nu i-am citit jurnalul* (subl. m., P.G.).

Dacă nu aş fi fost deja supărat, m-aş fi supărat acum, definitiv, citind ce a declarat Dorin Tudoran. Scrisoarea deja-pomenită stă probă şi poate fi consultată-confruntată cu scrisul său : *îi reproşasem lui Dorin Tudoran*, nu faptul că nu citise **Jurnal**-ul meu (ei şi ? atâtea alţii *nu-l* citiseră şi nu suferisem) - ci : *necitind jurnalul, îşi îngăduise să-l judece*. Cum ? Iată cum : a scris negru pe alb, într-un articol în care... mă apăra dragă-doamne :

“**Monica Lovinescu a avut motive întemeiate să scrie acel teribil** (subl. m., P.G.): *«Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma»*”

Citatul este din Evanghelia după Monica, deci fără drept de apel... În scrisoarea de ruptură explicasem de ce trăsesem concluzia că nici el nu citise **Jurnal**-ul - cel mult îl răsfoise - dar scrisese, respectînd buna tradiție intelectuală românească : în deplină necunoştință de cauză. Acum îl bănuiesc de ceva mai grav: citise **Jurnal**-ul meu, înţelesese exact ce scrisesem (doar între 1985-1993 corespondasem susţinut - vezi volumul **Scrisori întredeschise**, Familia, 1995, avusesem cam aceeaşi privire asupra aceluiaşi “obiective”), însă... în 1998, spre deosebire de mine, el îşi pusese esenţiala-existenţiala întrebare a Cetăţeanului turmentat :

«Eu cu cine... votez ?»

Şi a început cântărirea : dacă scrie ce a înţeles şi ce crede, rămâne prieten cu Goma şi cu adevărul - dar câte alte *relații* pierde? În primul rând cu Monica Lovinescu - or de așa ceva nici nu poate fi vorba ; în al doilea pierde *relația* cu Liiceanu (exclus, Liiceanu dictează legea cărții în România - bine-bine, i-a distrus lui Goma o carte, dar...); în al treilea îl pierde pe Manolescu, veche *relație* (şi ce dacă i-a luat un interviu lui Iliescu, ce dacă a călătorit cu el în China - sau în Coreea ? - Manolescu rămâne stâlpul literaturii cotidiene) ; îi pierde şi pe Eugen Simion şi pe Buzura şi pe Pleşu, pe Dinescu - pe toţi i-a înjurat Goma, ca la uşa cortului. Înţelept ar fi să tac, să nu mă bag - să spun: N-am găsit cartea, n-am citit-o - dar mi-a telefonat Monica Lovinescu, în panică, întrebîndu-mă dacă am văzut ce *ne* făcuse Goma: poţi rămâne “neutru” când e atacată Monica Lovinescu? Are să se supere Goma... - ce să-i fac, dacă spune chiar tot ce crede... Şade acolo, la Paris, nu-i pasă de câinii şi căţei de aici, printre care eşti obligat să faci slalom relațional... Şi cum tot e supărat pe mine că nu i-am dat adresa

de la Chișinău, ce mai contează suta asta în mia generală?

Asta, la Dorin Tudoran, se numește : “opțiune”.

11. RPG vorbește de **comparația** (subl. m. P.G.) dintre Gulag și Holocaust. Ce replică Dorin Tudoran ?

“Este o prostie. Nimeni dintre noi (...) nu s-a gândit la o **identificare**” (subl. m. P.G.).

Dacă mai era nevoie de o confirmare că “antisemiții” Tudoran, Manolescu, Liiceanu nu sunt vinovați decât de a se fi trezit discutând “o chestie” despre care habar n-aveau - iat-o, în această ne-trezie cu care confundă alegru și indiferent comparația cu identificarea.

*

Paris 21 martie 2001

Business...

I

Shoah business

În ultimul deceniu cei mai cumpăniți și mai curajoși dintre evrei s-au ridicat public împotriva exploatării durerii, a suferinței, a morții coreligionarilor în Holocaust. Un evreu riscă mult mai mult decât un *goi*, susținând (public) o teză “trădătoare”; în primul rând comunitatea lor a supraviețuit atâtor milenii de robie, de dispersie (diasporizare), de persecuții prin o uluitoare, o demnă de admirație și de gelozie... “unire-n cuget și-n simțiri”; apoi fiindcă, după catastrofa (*shoah, holocaust*) din timpul celui de al doilea război mondial, acest popor fără patrie și-a (re)găsit una : Israel.

Or asemenea cucerire trebuia - și a fost - apărută cu orice preț. “Când era necesar” (iar în Orientul Apropiat există o permanentă stare-de-necesitate) chiar și cu acela al neadevărului, al in justiției, al intoleranței față de tot ce este ne-evreu. Oricine încerca să introducă un dram de rațiune, de adevăr istoric în discuția despre *teza* unicității, deci a *incomparabilității* tragediei traversate de evrei era pe dată, nu doar amendat, dar pus la stâlpul infamiei și condamnat-fără-judecată : fie pentru “antisemitism”- fals calificativ, fiindcă nu toți evreii sunt semiți (în Israel semiți fiind doar palestinienii), ba cei numiți ashkenazy sunt de neam și de sânge kazar, deci turc - devenit de multă vreme pumn în gura interlocutorului și limblemnic tic verbal/mental, fie mai grav, echivalând cu condamnarea la moarte, pentru “negaționism”.

Am folosit ghilimelele pentru a atrage atenția asupra

folosirii abuzive, injuste (deci neadevărate) a acestor termeni întrebuințați oricând, oricum, fără discernământ :

Este tratat de “antisemit”, nu doar cel care rostește, scrie despre semiți, în general, lucruri neadevărate calomnioase, insultante, dar și cineva care a spus/scriș despre X că este un sinistru dobitoc, un escroc notoriu, un ticălos dovedit, adeseori neștiind că acela este evreu ;

Este tratat de “negaționist”, nu doar cineva care *neagă* existența unui program nazist de lichidare a Evreilor (și numai a Evreilor, nu și a Țiganilor și a Slavilor, nu și a handicapaților și a homosexualilor), care contestă unicitatea holocaustului, *negînd*, deci, existența camerelor de gazare și a cuptoarelor (considerîndu-le “detaliu istoric”, cum s-a trezit vorbind Le Pen, tatăl spiritual al celor care și-au schimbat epoleții de kaghebig, și/sau de securist cu unii... tot de securist, rebotezat în grabă: ultranaționalist, ca V.C. Tudor, ca Jirinovski) - dar și acela care, rezemîndu-se pe fapte istorice, pe informații verificate-verificabile, are insolența să afirme că nu doar Evreii fuseseră victime ale genocidului ci, doar în secolul 20, cronologic înaintea lor : Armenii, iar după ei : Tătarii, “Moldovenii” din teritoriile răpite de ruși : Basarabia și Bucovina de Nord, Balticii, Tibetanii, Cambodgienii, Ruandezii, Afganii, Cecenii...;

Are dreptul la dublul calificativ : “antisemit-negaționist” (ba cvadruplul : “fascist”, “hitlerist”) acela care îndrăznește să sonorizeze realitatea potrivit căreia statul Israel are, de la înființare, o politică, un program, un comportament terorist față de ne-evreii din Palestina, iar democrația de tip occidental, într-adevăr, singulară în Orient (fie el și Apropiat), este benefică doar cetățenilor israelieni-evrei, nu și cetățenilor israelieni-musulmani, nu și cetățenilor israelieni-creștini - să nu mai vorbim de “aborigenii” palestinieni alungați din Palestina - practică avînd un nume : *rasistă*.

Dar “antisemiți”, “negaționiști” sunt, în ochii prea multor Evrei (pentru o comunitate alcătuită din inși inteligenți), și “trădătorii”: pacifiștii israelieni, care militează pentru înțelegere cu “indigenii” din Palestina, dar și oamenii de știință ca Esther Benbassa, reputat autor de lucrări de istorie a Evreilor, care ani în șir a fost considerată persona non grata în Israel și în Turcia (!), atît la colocvii, dezbateri, conferințe, cît și editorial, iar la Paris a fost constant împiedecată să-și țină cursurile la Sorbona de către comendo-uri de studenți evrei, care au huiduit-o, au tratat-o de... “antisemită” - pentru că a spus și a scris că și Palestinienii au dreptul la pămîntul Palestinei (acest fiind paradoxul: în loc să fie tratată de prosemită, ca...propalestiniană) - de unde fuseseră

alungați începînd din 1948 și trăiesc de atunci în lagăre din Iordania, Siria, Liban, Egipt și... Israel (Ghaza) - nu doar coloniștii evrei veniți ieri din Moscova, Paris, New York (unde alaltăieri optaseră pentru statutul de pămînteni multimilenari).

În dezbateri publice - aici, în Franța - mulți sunt Evreii care apără punctul de vedere evreiesc și israelian (nu este același lucru) "cu orice preț"- chiar cu acela al susținerii unor neadevăruri evidente. Cât despre "mijloace..." Anul trecut scriitorul francez Renaud Camus, a fost pur și simplu executat în presa de stînga (*Le Monde*, *Le Nouvel Observateur*, *Libération*), sub acuzația de "antisemitism" și de "negaționism" (?), pentru că scrisese, în **Jurnal**-ul publicat adevărul arhicunoscut : la postul de radio France Culture sunt mai mulți redactori evrei decât neevrei...

La un an după acest scandal, într-o altă emisiune culturală, a fost distribuit în rolul acuzatului același Renaud Camus iar în al acuzatorului : Antoine Spire, unul dintre... calomniatii nominal (acesta, după ce fusese cîteva decenii jurnalist la oficiosul comunist *L'Humanité* - unde trudește, în continuare, fratele său - de la venirea lui Mitterrand la putere, în 1981 cu ajutor electoral comunist, și el fusese numit la France Culture). Din prima secundă A. Spire l-a atacat pe R. Camus, producînd citate "antisemite" extrase din cartea acestuia din urmă. Abia după vreo zece minute a putut vorbi și Renaud Camus. Aproape cerîndu-și iertare că nu poate fi de acord cu acuzatorul, a comparat citatele atribuite lui de către A. Spire, cu citatele autentice din cartea sa. Din totalul de cinci, cinci erau propoziții, fraze, paragrafe, unele deformat, altele de-a dreptul inventate. R. Camus a amintit, cu aceeași (insuportabilă) civilitate : falsificarea citatelor este o practică neobișnuită, nedemnă de un jurnalist. Fără să se lase impresionat, ba chiar zîmbind, Antoine Spire a răspuns că el nu a falsificat citate - doar le-a ajustat...

A "ajustat" citate ! Pentru cîteva clipe am fost mutat în România, țară și a mea, nu doar a lui Iliescu și a lui V.C. Tudor - unde obiceiul pămîntului la intelectualitatea cea sublimă, (dar, vorba lui Caragiale...) este, nu doar "ajustarea" citatelor, ci și rezumarea fantezistă a textului întreg, oricum, fără folosirea ghilimelelor (vezi "comentarea" de care a avut parte **Jurnal** I-II-III, în 1997 dinspre D.C. Mihăilescu, A. Ștefănescu, Buduca, Monica Lovinescu, Pruteanu, Bianca Balotă, Al. George, Tudoran, Mircea Martin, Manolescu, Dimisianu, Simuț, Iorgulescu, Cosașu...).

Am asistat și la altfel de "apărare" a cauzei Evreilor. Invitat să-și spună opinia despre traducerea în franceză a cărții lui

Norman G. Finkelstein (voi zăbovi la ea mai încolo), cunoscutul și altfel extrem de simpaticul filosof Alain Finkielkraut (unul dintre puținii Evrei care, fără a-i lua apărarea lui Renaud Camus, a intervenit, afirmând, obraznic : în Franța chiar și Francezii ne-evrei au dreptul la opinie...- ceea ce, să recunoaștem : constituie un progres considerabil [cu atât mai vârtos cu cât și el are o rubrică permanentă, dealtfel, bună, la France Culture...]); de obicei ponderat, la obiect, după ce a regretat că numele său este apropiat de al “celuilalt”, și-a pierdut firea și, într-un acces de isterie a strigat că textul lui Finkelstein este un “pamflet murdar, antisemit”, după care, fără nici o legătură cu ce se discuta, a negat dreptul Palestinienilor la propriul pământ, formulând “argumentul” următor : dacă li s-ar permite Palestinienilor întoarcerea la vatră (în jur de 3 milioane de băștinași, în majoritate musulmani, restul creștini, aflați de patru decenii în lagăre pe cheltuiala ONU), s-ar produce o catastrofă, atât pentru “acea insulă a democrației [Israelul] într-un ocean de totalitarism”, cât și pentru “echilibrul demografic al Israelului”.

La care Rony Brauman, prefațatorul cărții lui Finkelstein i-a replicat lui Alain Finkielkraut astfel :

Așadar, în virtutea Legii Întoarcerii (Recuperării), orice evreu (sau descendent sau consort sau doar... autodeclarat a fi evreu, pentru a fugi din Raiul Comunist) are dreptul inalienabil la pământul pe care nici măcar stră-stră-strămoșii săi nu-l cunoscuseră (aici Brauman se arătase pe sine, apoi pe Finkielkraut - ambii proveniți din zona galițiană) - dacă trecuseră 2000 ani de la Dispersare... Apoi : dacă este adevărată teoria lui Koestler (al 13-lea trib), atunci câți dintre Israelienii proveniți din Rusia, din Polonia, din România, din Ungaria au măcar un strop de sânge iudaic?, *kazarii aderînd la mozaism, nu fiind* - pe când palestinienii, oameni ai locului, dintre care unii țin minte unde le fusese satul, târgul, casa, livada, aceștia nu au voie să se întoarcă - pentru a nu atenta la... “echilibrul demografic” al statului Israel și la... “insula de democrație” - dar numai pentru Evrei/, nu și pentru *căței*?

Cuvântul final a aparținut lui Alain Finkielkraut : i-a adus la cunoștință lui Rony Brauman că este - ca și Norman Finkelstein - un... antisemit ! De unde se poate constata : în momentul dezbaterii nu e recomandabil să fii mânios, ba de-a dreptul nerecomandabil să mimezi isteria ca dovadă a patosului argumentării - altfel riști tu, persoană inteligentă, cultivată, rezonabilă, să emiți ineptii, să comiți afirmații flagrant neadevărate.

[În limba franceză și în Franța, acuzația de **negaționism**, avînd o accepție precisă : *negarea realității camerelor de gazare*

și a cuptoarelor din lagărele de exterminare germane - a fost abuziv extinsă la orice atitudine... ne-pro-semită... Dealtfel și termenul **refuznik**, impus de evreii ruși în Occident, explicat: “*persoana care refuză sistemul sovietic*”, este neadevărat, sensul fiind: “*persoana cărei i s-a refuzat viza de emigrarea în Israel*” - ceea ce este cu totul și cu totul altceva.

Un celebru “disident-refuznic”: Nathan Șaranski. Pentru liberarea lui din ghearele comunismului fioros, printre atâția alții, a manifestat, a semnat petiții și autorul rândurilor de față. Or “dizidentul” Șaranski, de cum a pus piciorul pe Pământul Sfânt, s-a dovedit a fi (fost) doar un vulgar solicitant al unei autorizații de emigrare - “drepturile omului” nu l-au mai interesat, din momentul în care el și cei din familia sa fuseseră scoși din gura lupului cu ajutorul... numitelor drepturi-ale-omului. Mai grav : ajuns în Israel, ca orice rus care se respectă și care, știind că nu are destul (sau deloc) sânge iudaic, încearcă să “compenseze” această lipsă prin un plus de dovezi de apartenență, de loialitate (cunoaștem fenomenul și din România, unde cei mai fanatici româniști erau... români-recenti...), a devenit mai catolic (sic) decât papa: s-a înrolat în partidul ultra-religios și ultra-naționalist, cel care cere lichidarea totală și definitivă a prezenței palestinienilor din Israel, iar de curând a intrat în guvernul condus de generalul Sharon, și el evreu rus și reputat mâncător de arabi... Deformarea, nu doar lingvistică a termenului **refuznik** este pe linia dezinformației practicate de sovietici de pe când erau ruși, cu termenii dezinformatori - intenționat greșit traduși, pentru uzul occidentalilor: **perestroika** și **glasnosti**].

Primul care a vorbit de o *Shoah business* a fost Pierre Vidal-Naquet, istoric francez. În **Réflexions sur le génocide** (editions de la Découverte, 1995) în vol. III, deplora l’“usage politique de la Shoah” și folosea deja expresia “Shoah business” - ceea ce i-a adus autorului (de origine evreiască) insulte, amenințări, anateme.

Pe urmele sale (dar numai cronologic), un alt evreu, acesta american : Norman G. Finkelstein, profesor de teorie politică la City University of New York a scris (traduc titlul în română) : **Industria Holocaustului: Reflecții asupra exploatării suferinței evreilor**, ed. de la Fabrique). Opu editat în America și în Anglia, tradus recent în Germania și în Franța a produs consternare și mânie printre Evrei și Israelieni. Varianta franceză a fost prefătată de Rony Brauman, evreu și el, fondatorul organizației *Medicins sans frontières* (Kouchner a venit mult mai târziu - dar “s-a pus”, vorba limbii vorbite române, adică și-a depus dinapoiul în primul rând de scaune - ai zice o Adameșteanu, deși Dânsa ar fi urcat direct la prezidiu...). Inițial, editorul se adre-

sase lui Pierre Vidal-Naquet, însă acesta refuzase, motivînd : “Cartea lui Finkelstein pornește cu o bună intenție când vrea să denunțe apropierea (confiscarea) politică a *Shoah* de către dreapta evreiască americană. Dar comentariile sale sunt excesive, se întorc împotriva autorului și sunt provocatoare de antisemitism...”

Am mai auzit o astfel de “argumentare”: «X are dreptatea, dar este excesiv, unde mai pui ca argumentele provoacă antisemitism...»

Care este teza lui Norman G. Finkelstein - ai cărui părinți sunt supraviețuitori ai ghetoului din Varșovia și ai lagărelor morții? Se poate rezuma urmărind cele trei direcții ale atacului :

a) modul interesat în care instituțiile evreiești americane au folosit Holocaustul în scopuri politice ;

b) teza “unicității”(Holocaustului) în care este menținut genocidul, pentru a preveni și anula orice formă de dezbatere istorică;

c) “sistemul de reparații financiare”, asimilabil, susține autorul, extorsiunii de fonduri.

Cum, când s-a ajuns la așa ceva ? Finkelstein explică:

În anii de după cel de al doilea război mondial Evreii americani erau relativ indiferenți față de cele petrecute în lagărele de exterminare naziste. Nu doar din cauza traumatismului care se prelungea, dar începuse războiul rece, “elitele evreiești americane, ultralegaliste, se aliniau strict politicii oficiale”. Astfel Holocaustul era trecut sub tăcere, fiindcă Germania de Vest era principala aliată a Statelor Unite în confruntarea cu URSS.

Situația geopolitică se schimbă în 1967, după războiul victorios împotriva arabilor, când Israelul devine capul de pod al politicii americane în Orientul Apropiat - evoluție primind susținerea fără condiții a elitei evreiești din America.

Opinia lui Finkelstein : “imediat după războiul de Yom-Kipur (1973), decolează discursul despre Holocaust, devenit armă ideologică în serviciul sionismului și a politicii criminale a Statului Israel”. Autorul respinge ceea ce consideră a fi o perversiune a demersului istoric : “dogma unicității” :

“Dacă Holocaustul este fără precedent în Istorie - cum pretind militanții - înseamnă că se plasează deasupra Istoriei - în care caz nu este posibil de a-l înțelege prin Istorie. Așadar : Holocaustul este unic, fiindcă este inexplicabil - și este inexplicabil, pentru că este unic...” (subl. mea).

N. Finkelstein îi atacă pe acei Evrei americani care au inițiat batajul financiar, ca să obțină bani și în special pe “preotul supraviețuitor” Elie Wiesel “cel care psalmodiază asupra ‘secretului’ și a ‘tăcerii’ din jurul genocidului, în conferințe tarificate cu 20.000 dolari biletul”...

[În urmă cu două decenii săptămânalul francez *L'Express* a publicat un număr întreg dedicat tragediei Evreilor din al doilea război mondial. Ca "informatori" despre România, despre Iugoslavia, despre Cehoslovacia se impuseseră câțiva Evrei maghiari (și, se știe: nu există mai... ardenti "mari-unguri" decât evreii din Ungaria), drept care, la cifrele victimelor, Ungaria - stat care îi trimisese la Auschwitz pe toți evreii supuși administrației lor - arăta debarasată, statistic, de cei din Ardealul de Nord, din Voivodina de Nord, din Slovacia de sud, teritorii ocupate de ei, Ungurii între 1940-1945 - dar translate în rubricile și responsabilitatea... țărilor ciuntite. Tot atunci, la televiziunea franceză, Elie Wiesel povestise pe larg cum, în Sighet, de unde era el nativ, veniseră să-i ia și să-i urce în vagoane pe toți din familie, pentru a-i trimite la moarte, "jandarmii români"! Știind că Eugène Ionesco era bun prieten cu Elie Wiesel, mi-am manifestat indignarea față de o asemenea minciună sfruntată : pe evreii din Sighet - ca și din întregul Ardeal de Nord - îi trimisese la moarte Ungurii, nu Români! Ionesco a răspuns că îi reproșase prietenului său acea afirmație falsă - la care el, Wiesel răspunsesse că, la urma urmelor e doar un detaliu, nu contează - oricum Francezii nu cunosc nici istorie nici geografie...

Un răspuns asemănător îmi dăduse pomenitul mai sus Antoine Spire, în 1996, la un colocviu, unde era prezentă - și citată cu multă evlavie - **Cartea neagră** alcătuită în 1945 de comitetul evreilor sovietici de sub direcția lui Ilia Ehrenburg și a lui Vassili Grossman. Acolo erau inversate două evenimente :

- **cel din vara anului 1940**, când Rușii, ocupând Basarabia și Bucovina de Nord, "cetățenii indignați", în majoritate zdrobitoare evrei atacaseră coloanele de refugiați civili, militari români în retragere, comițând, nu doar abuzuri, ci și acte de bestialitate și omoruri;

- **evenimentul din vara anului următor, 1941**, când, Românii liberând Basarabia și Bucovina de Nord, au masacrat, din răzbunare, evrei (din păcate pe oameni nevinovați, cei cu sânge pe mâini o șterseseră în furgoanele Armatei Roșii în retragere-tactică-pe-poziții-dinainte-stabilite...). Așadar, la obiecția că prezentase cauza drept efect - și invers - Antoine Spire m-a asigurat că nu contează acest "detaliu", a trecut atâta timp de-atunci, cine-și mai amintește de el...

Așadar, A. Spire, inversând cu seninătate cronologia, susținea : "severitatea" sovieticilor la "liberarea" Basarabiei era **consecința** bestialității românilor care îi masacraseră pe evrei !]

Mai departe Norman Finkelstein scrie :

"Să revendici unicitatea Holocaustului este intelectualmente: fără sens, iar moralmente : nedemn". Și : "Făcînd din toți Evreii

persoane ireproșabile, dogma Holocaustului imunizează Israelul și pe evreii din afara lui împotriva oricărei critici legitime”.

Vorbind de teza “unicității Holocaustului”, Finkelstein îi critică pe Evreii care refuză să admită alte masacre, victime : alte comunități - nu doar a Armenilor, din 1915, dar și Țigani, “colegi de lagăre și de moarte”.

“E timpul ca Evreii să-și deschidă, în sfârșit inima față de suferințele restului umanității”, încheie Finkelstein acest capitol.

Următorul este consacrat “extorsiunii de fonduri” pus la cale de instituțiile evreiești americane cu ajutorul unei armate de avocați - aplicată mai cu seamă Elveției și Germaniei :

“Actuala campanie dusă cu scopul extorcării de bani în Europa, în numele victimelor Holocaustului aflate în strâmtorare materială reduce statutul moral al martiriului lor la statutul unui frecventator al unui cazinou din Monte-Carlo”.

Prefătorul cărții, Rony Brauman atrage atenția că extorsiunea de fonduri este practică numai în Statele Unite, nu și în Franța...

...unde se obișnuiește... “doar șantajul intelectual cu «antisemitismul», de cum cineva îndrăznește să critice politica anexionistă a Israelului”.

Nu numai.

II Gulag business

Să nu ne bucurăm de starea proastă a sănătății caprei vecinului: nici a noastră nu-i mai brează. Nu doar “unii evrei” au prefăcut în fond de comerț suferința, moartea semenilor lor. Ci și “unii (cam mulțșori) români”, după decembrie 89, au stors bani, burse, călătorii, reputații, au inventat catedre universitare de gulagologie, au explicat studenților setoși de istoria-patriei, de la înălțimea incompetenței crase și a nerușinării civice, cum stă treaba cu “gulagul românesc”; au conferențiat - desigur, numai în țări occidentale, despre... “gulagul românesc”; au scos opuri peste opuri despre același “gulag românesc”. Nenorocirea: spre deosebire de Evrei care își cunosc foarte bine istoria contemporană, gulag-businessmanii tricolori, ei înșiși, profund analfabeți, au ocultat adevărata istorie, înlocuind-o cu... **Addende tip Humanitas.**

Ar fi trebuit să se știe că “Gulagul românesc” este o sintagmă *greșită* din punctul de vedere al limbii române și *falsă* din al adevărului istoric. Alexandr Soljenițin și-a intitulat mărturia despre universul penitenciar din URSS : **Arhipelagul Gulag**, iar *Gulag* a devenit, *numai pentru occidentali*, nume comun. Gulagologii români, cei care privesc numai spre Apus (“sărind”

peste țări-surori întru nefericire comunistă, ca Ungaria) nu știu - de unde, dacă nu au vrut să afle? - că, nici în Polonia, nici în Cehoslovacia, nici în Ungaria, nici în Bulgaria, nici în Albania (cu Germania de Răsărit situația rămâne de psihanalizat), adică în țările ocupate și comunizate și modelate de ruși, nu se folosește **gulag** decât atunci când se vorbește despre realitatea penitenciară rusească: **Gulag** este o prescurtare a : *Glavnoe Upravlenie Lagerei* - în traducere : “**Dirrecția Generală a Lagărelor**”, în fapt : **D.P.L.C.M.** - de la : **D**(irecția) **P**(enitenciare) **L**(agăre) și **C**(olonii) de **M**(uncă).

Cum s-a ajuns ca Românii să vorbească/scrie, românește, pentru români, folosind un calc rusesc ? De astă dată nu din servilism, nici din frică - ci din ignoranța crasă a propriei istorii (care, orice ar crede ei, nu este doar disciplină-de-studiat, ci viața noastră cea de toate zilele).

Înainte de decembrie 1989 românii care vorbeau-scriau : “gulagul românesc” (firește, numai cei exilați...) se adresau în exclusivitate ne-românilor. Însă chiar în texte în limba franceză, Virgil Ierunca nu a folosit sintagma (a se vedea postfețele la variantele franceze ale cărților mele **Gherla**, Gallimard, 1976 și **Patimile după Pitești**, Hachette, 1981). Singura excepție : o hartă a închisorilor, lagărelor și locurilor de domiciliu obligatoriu, imprimată pe un format de carte poștală și *destinată a fi distribuită francezilor*.

Gulagologii români de toate sexele posibile nu iau în seamă ceea ce spun, ce scriu foștii deținuți politici români în închisorile-lagărele din România : atâta vreme cât erau “înăuntru”, nu auziseră cuvântul “gulag”. Primele zvonuri au ajuns la urechile Românilor care ascultau Europa liberă, **după 1973**, când a fost publicată în Occident mărturia lui Soljenițin **Arhipelagul Gulag**. Mai mult: nici românii care au făcut cunoștință cu autenticul “gulag” : Aurel State, Gheorghe Mircescu, Vasile Baghiu (tatăl), Johann Urwich nu vorbesc în mărturiile lor despre “gulag” - *aceasta fiind o invenție (fericită) de scriitor*.

Am avut o discuție cu o persoană specializată în... deținutologie, altfel inventatoarea termenului *gulagologie*: i-am atras atenția că termenul este greșit și abuziv, că nu-l inventase, ci îl preluase de la tovarășul nostru de veacuri I. Ianoși, traducătorul și mai ales prezentatorul al lui Șalamov. Mi-a răspuns : “a intrat în uz, toată lumea îl folosește”. Am explicat : “toată lumea” este alcătuită din inocenții de până la 22 decembrie 1989 fix, care primind autorizație de la Brucan, au ales ca temă (de extemporal, de doctorat, de volum, de... catedră universitară) lumea închisorilor din România - lume care, până la “revoluție” (cum ar veni:

Anul Zero al Memoriei la Români), le era necunoscută-prin-refuzul-de-a-afla ce se întâmplase cu unchiul cutare, cu bunicul cutare - ba chiar cu tata - sau în cazul celor din categoria lui Ianoși: refuzaseră adevărul și îl combătuseră - dacă erau instructori la C.C.!

Persoana în chestiune mi-a venit cu argumentul : există și mărturii ale unor deținuți care folosesc “gulag”. I-am răspuns că aceia *își scriseseră mărturia după decembrie 1989* și, cert : un redactor ignorant le introdusese în titlu emblema ignoranței românești : cuvântul “gulag”. Dovada : **Cartea neagră a comunismului**, traducerea românească, editată de Humanitas în 1998, cu a sa **Addenda** de tristă amintire. Se va observa : Romulus Rusan (faimos rezistent împotriva comunismului - după decembrie 1989...), ca un analfabet ce se respectă folosește în “contribuția” sa termenul “gulag” (pag. 729); Gheorghe Onișoru - istoric, dragă-doamne - în tradiția specialiștilor-ignoranți-și-necinstiți, întrebuințează și el “gulag” (p. 735). Dennis Deletant - singurul la obiect în adunătura de troglodiți numită pompos “Academia Civică” este victima lui Onișoru, coordonatorul **Addendei** - el îi introduce, atât în titlu (p. 757), cât și în text, între paranteze editoriale (p. 760) termenul atât de drag “istoricilor” noștri minunați...

Dacă oameni de meserie comit asemenea *erori dezinformatoare*, să nu ne mirăm că ne-istorici, dar “directori de conștiință” ca Liiceanu, Blandiana, Adameșteanu - și alți hoitari - cumiști, supuși, colaboraționiști-cinstiți “sub dictatură” - imediat după s-au năpustit, înșfăcînd edituri, ordinatoare, medicamente, îmbrăcăminte (din ajutoare internaționale), reviste, fundații, burse, subvenții, case, călătorii (unde mai pui “prestigiul de intelectual rezistent prin arpagicultură”) - iar rezultatul este vizibil, pipăibil, citibil : lălăieli nocive ca **Addenda** pomenită ; capitolul despre Caraion și “**Lexiconul**” recent apărut, operă a iscălitoresei calomniatoare de la Humanitas, altfel încurajată de Monica Lovinescu; porcăria de la Vremea (**Memorialul Ororii**), urmată de măgăria intitulată **Reeducarea de la Aiud**, etalare nerușinată a izmenelor maculate de sudoarea și de sângele nefericitului tată Petre Pandrea...

Acestea - și încă cine știe câte altele, pe care nu le cunosc - au pus o temeliinică piatră la edificarea “Adevăratei Români”, cea născută în noiembrie-decembrie 2000, prin luminata “alegere” a lui Iliescu.

Pentru această Românie au militat Doina Cornea, Blandiana, Adameșteanu, Manolescu, Doinaș, Pleșu, Patapievici, Paler, Magda Cârneci, Dimisianu, Smaranda Vultur (cu domnul...),

Adrian Niculescu, Mihăieș, Sorin Mărculescu, Nora Iuga, Petre Stoica și...

...nemaivînd loc, aici, mă opresc - mi-ar fi trebuit încă trei pagini bune ca să-i înșir pe toți semnatarii **Apelului “Votați împotriva dictaturii !”** inițiat de GDS - am s-o fac în curând.

Vorba unui ovreu : «Decât așa o țară, mai bine alta mai bună!»

*

Paris, 28 iunie 2001

“Despre Pleșiță...”

“Despre Pleșiță...” am scris, primul, în februarie-martie 1978 - și a apărut în traducere franceză, în 1979, în volumul de mărturii **Culoarea curcubeului** (în limba română a fost tipărit la Humanitas, în mai-iunie 1990 și, imediat după scoaterea în librării, a fost retras, depozitat, apoi topit - prin lucrarea prietenului meu, filosoful Gabriel Liiceanu).

Încă în martie 1977 - deci pe când eram liber-și-încercuit în Drumul Taberii, adunînd semnături pe Apelul nostru cerînd respectarea drepturilor omului, revista germană *Der Spiegel*, italiana *Europeo* (n-o mai am, nu mi-au restituit-o, după liberarea din mai) au publicat fragmente din “Jurnal de iarnă” - pe care l-am inclus în volumul de mărturii **Cutremurul oamenilor, ‘77 - Culoarea curcubeului**.

Atunci (înainte de 1 mai 1977) nu-l cunoșteam pe Pleșiță. Nu auzisem de el. Nu-mi imaginam că există un astfel de om purtînd un astfel de nume : Pleșiță...

Ei bine, un astfel de om - în ciuda părerilor, a vrerilor mele - exista! Era general și comandant-șef al Securității. M-am convins de realitatea sa în ziua de 1 aprilie (!), imediat după prînz: arestat și transportat la Rahova, prima persoană cu care am intrat în contact - direct și contondent - a fost un civil: s-a năpustit la mine, îngălînd limba română chiar mai cizmărește decât Ceaușescu. Timp de o lună de zile n-am știut cum îl cheamă, deși îi întrebam mereu pe anchetatori : «Cine e domnul în civil care a avut onoarea să mă bată în ziua de 1 aprilie?». Am aflat, după 1 mai, de la colonelul Vasile Gheorghe că poartă numele : Pleșiță Nicolae, că e general, că e șeful Securității și că “e un tovarăș foarte bun la suflet, un om care-ți vrea numai binele”

Constatasem, încă înainte de a ști ce hram poartă și al cui tată este și cât de bun-la-suflet, în acea zi de 1 aprilie; aveam să aflu, în zilele următoare ce înțelegea el prin “a vrea binele cuiva...”

După liberare, după exilare, “impresiile” au devenit

certi-tudini, confirmate de Ion Negoîtescu, Ion Vianu, Vlad Drăgoescu, Ion Ladea, Vlad Georgescu... - apoi de minerii din Valea Jiului, din august '77 - cum și cât și pe unde le vroise și lor numai binele (printre câte mii, alții?) generalul de Securitate Nicolae Pleșiță.

Mai știusem - de la securistul predat francezilor în 1981, Matei Hirsch-Haiducu-Monsieur Z.-Forrestier-Etc și de la polițiștii francezi : acest Pleșiță era comanditarul (românește : năimitorul) arabilor care atentaseră la viața Monicăi Lovinescu, la Paris, în 18 noiembrie 1977. A doua zi, 19 noiembrie - la București - eram convocat la *ei*, la Ministerul Securității aflat în clădirea Senatului, pe Cheiul Dâmboviței: peste încă o zi, în 20 noiembrie, urma să plec, cu soția și copilul, în Franța, cu o viză turistică... Printre alte avertismente («că cum se te porți, c-adica să nu scrii, domle, că ce și cum, p-aicea, pă la noi, dă să dăunezi statului nostru și partidului...»); mi-a mai zis: ca să nu cred eu că Organul glumește, de cum voi ajunge la Paris (a doua zi, în 20 noiembrie), o să am “un mic semn” de la ei, că Mâna Securității (a Revoluției?) e lungă ea și că ne ajunge oriunde ne-am ascunde.

“Micul semn” pe care l-am decriptat, de cum am ajuns pe aeroportul Orly : Monica Lovinescu nu venise și dânsa cum ar fi dorit, fiindcă, “alaltăieri” (vineri 18 noiembrie) fusese bătută îngrozitor de “necunoscuți” ; scăpase cu viață doar pentru că în acel moment trecea pe-acolo poștașul, iar agresorii fugiseră. Atunci mi-am zis, am zis în jur, am repetat la conferința de presă: agresarea sălbatică a Monicăi Lovinescu nu putea fi decât “opera” Securității. Am re-repetat avertismentul lui Pleșiță din seara zilei de 19 noiembrie, la București (atunci i s-a auzit pentru prima oară numele, în Occident), cel cu “Mâna Securității/Revoluției care este lungă”.

În afară de responsabilitatea în atentatul la viața Monicăi Lovinescu, în 18 noiembrie 1977 (în alte interviuri se lauda că el este autorul-imoral, acum aruncă vina pe Pacepa...), Pleșiță Nicolae este vinovat de:

- Înjunghierea lui Emil Georgescu, jurnalist la Europa liberă;
- Explozia clădirii Europei libere de la München (soldată cu victime) ;

- Tentativele de :

- a) otrăvire a copilului meu, Filip, prin “o refugiată politică în Germania”, care ne venise în vizită, în 1978;

- b) răpire (de două ori) a copilului de la grădinița de pe rue Manin, de către “une dame en rouge” cum ne comunicase directoarea - care damă-în-roșu se prezentase ca o prietenă a

casei, explicînd că noi, părinții suntem reținuți la un congres (!), deci să-i încredințeze ei copilul...;

- Alarma-cu-bombă care ne sabotase, în decembrie 1980, la Madrid, conferința de presă cu drepturile omului în România ;

- “Coletele explosive”, din februarie 1981, expediate de la Madrid care i-au rănit pe Nicolae Penescu și pe Șerban Orăscu - însă pe mine “Hrușciov în spaniolă, tipărit la Moscova” nu m-a atins, fiindcă doar am întredeschis cartea - însă l-a rănit pe șeful echipei de artificieri ai Parisului, Calisti;

- Tentativa de otrăvire (a mea) și de “lichidare - oricum” a lui Virgil Tănase, din primăvara anului 1981 - prin securistul de mulți ani stabilit în Franța, pseudonimatul “Haiducu” ;

- Proiectul de a-l agresa pe Virgil Ierunca, dezvăluit de securistul Bistran, predat poliției germane...

Legăturile lui Pleșiță cu “Carlos” nu mai constituie de multă vreme un secret, însă noi, încă înainte de decembrie 89 îi bănuiam, printre executanții “Salutărilor de la București”, pe membrii “echipei Carlos-Șacalul”.

Numai pentru cele înșirate mai sus Pleșiță-Ploșniță Nicolae ar fi trebuit găzduit după gratii - acolo să-și scrie memoriile de “patriot” - corectez : să le dicteze altui mare-român : “Profesorul Dan Zamfirescu”, fiindcă în afară de semnătură, tovgeneralul nu este în stare să deseneze pe hârtie și alte “semne”.

Acum câțiva ani fusesem revoltat de interviurile date de această jivină analfabetă, arătanie-necuvîntătoare unor publicații securiste-acoperite (ca *Adevărul-Scînteia*, *Lumea* și derivatele sale). Ceea ce scotea pe nări generalul Pleșiță nu se deosebea, în esență, de ceea ce scotea pe urechi căprarul Pelin - subordonatul lui I.C. Drăgan la “antena” de la Milano prin Cărțile Albe.

Tristețea : nu ceea ce *mințea* Securitatea (a cărei vocație, pe lângă reprimare sălbatică, este să mintă, să provoace diversiuni, *să dezinformeze* - nu are ea o Secție de Dezinformare?), ci, vai, ceea ce lua drept adevăr boul - corectez : *oiul* (masculul oii) - de cititor român. Acela care, chiar dacă știa - cum să nu știe, doar trecuse și el, sau măcar ta-su, prin labele Spurcatului Organ !- de frică, nu numai că repeta cu glas, în jur, “varianta” Securității (uneori despre sine însuși) - dar cu timpul ajunsese să creadă în Adevărul *Scînteii*; în Adevărul Editurii Vremea (prin **Memorialul Ororii**) ; în Adevărul **Cărții Negre a comunismului**, cu **Addenda**, falsificatoare a istoriei contemporane, varianta aranjată de cvadriga Blandiana-Liiceanu-Onișor-Rusan ; în Adevărul **Lexiconului Negru** clocit-ouat la Humanitas, în Adevărul lui Brucan, în Adevărul lui Pleșiță, în adevărul lui Pleșu, prin *Dilema*, adevărul lui Buzura, prin Fundația

Securistă Cîndia și, încheind cercul : în Adevărul Cărilor Albe ale Securității...

Am citit și eu “cartea lui Pleșiță”- mi-a împrumutat-o Cicerone Ionițoiu. Remus Radina, aflat de față, s-a arătat indignat de faptul că Pleșiță se laudă, în carte că mi-a dat un pumn, de mi-a strâmbat gâtul...

Acum citesc în *Lumea Liberă* un text în care Cristian Ioanide îl ironizează pe Nicolae Pleșiță care zice că îmi împrumutase o carte de Breban - pe care nu i-o mai restituisem...

Iată cum doi oameni de bună credință, avizați și care îmi citiseră mărturiile în care descriam “relațiile” mele cu Pleșiță, iau de bune anume afirmații (adevărat: de mică importanță) ale Securistului Suprem relative la deceniile 70 și 80, arătându-se indignați doar de nerușinarea de a se lăuda cu... pumnii pe care-i dăduse ; amuzați de “întâmplarea” cu cartea lui Breban - împrumutată mie și nerestituită.

Nu aveam de gând să scriu despre “cartea lui Pleșiță”- ce să-i răspund: că ba a mă-si? Să mă apuc să puric textul ei? - ar fi fost necesar să subliniez cu roșu absolut toate zisele generalului - fiindcă întreaga “carte” este o impostură, o minciună: *o operație de intoxicare (am mai spus : o Carte Albă a Securității)*. Pentru că mi s-a ivit prilejul, așa, ca să ne distrăm (vorbă să fie!), iată *adevărul meu* în legătură cu :

- “Pleșiță se laudă că mi-a dat *un pumn* (subl. mea), de mi-a...”

Aici Pleșiță minte... cantitativ : nu “un pumn” mi-a dat, ci... “mulți, domnule” - nu i-am numărat ; și palme - nici lor nu le-am ținut socoteala ; și lovituri de picior (pe când eu mă aflam pe jos, răsturnat de câte o lovitură de pumn sau îmbrâncit) ; mi-a zmulș barba, în mai multe rânduri ; mi-a făcut figura cu “frânge-gât” și “rupe glezne” - le cunosc prea bine cei care au trecut prin labelle securiștilor... - tăvăleală care a durat cam un ceas ;

- Pleșiță se laudă că mi-ar fi *împrumutat* (subl. mea) cartea lui Breban **Îngerul de ghips** - pe care... nu i-aș fi restituit-o.

Aici Pleșiță nu se laudă, ci vorbește în dodii (bine reglate / ca la Securitate). Am ajuns să cunosc “stilul de lucru” al textelor securiste menite să semene confuzie, să provoace discordie : îl știu din cele semnate de Eugen Barbu, V.C. Tudor, Dan Ciachir în *Săptămîna* dinainte de decembrie 89; din textele publicate în presa din exil de René Theo în *BIRE*, de Emilian, Ion Pantazi, Vladimir Boutmy, Ovidiu Vuia (nu Octavian!), de Lozovan, la *Stindardul (Românilor)*, de Burlacu, de Manolii - pe unde apucau, mai des pe foi volante... [acum, după 23 ani, aflu cine răspândea “informația” că am fost secretar de partid la Uniunea Scriitorilor, că îi conduceam pe editorii și pe jurnaliștii occiden-

tali prin țară, că mi-aș fi ratat cariera doar pentru că, la un chef la Athénée Palace !/, aș fi zis ceva de rău de Zaharia Stancu : “un român din Germania” care vrea să publice în presa din România aceste “dezvăluiri” sub numele acoperit (nu : sic! sic!, ci : sec! sec!) de “*Viorel Ionescu*” - Trăiască Viorelii din Germania, fie ei și Romani : tot “în slujba Securității” lucrează] ; din proza lui I.C. Drăgan, din “studiile” lui N. Baci, din “opiniile” lui Paul Dimitriu, din interviurile lui Virgil C. Gheorghiu, din “analizele” lui Govora ; din derapajele semnate : D. Bacu, Halmaghi, Crețu și alți legionari care ascultau glasul Domnului prin Anania și Plămădeală, camarazi de-ai lor (credeau ei), pe mine tratându-mă de bolșevic și de jidan (în perfectă sincronie cu niște domiciliati în Tel Aviv - aceia mă făceau antisemit, fascist, chiar de “legionăroi”); în chestiunea “bărbii zmulse”, parcă s-ar fi înțeles între ei : “I-a zmulș și lui câteva fire din barbă - dar nouă nu numai barba ne-o zmulseră...”, fără a gândi ce rosteau : *eu depuneam mărturie despre ce mi se întâmplase, nu în anii 50* - despre acel timp scrisesem câteva cărți, printre care **Gherla**, iar ei ce scriseseră ? : cereri plecaciuniste, începînd cu “Multiubite Tovarășe Ceaușescu”?, note informative pentru uzul a ceea ce, azi, ei îi spun cu seninătate : “*fosta Securitate*”? - *ci despre anul 1977*, atunci când “martirii neamului”, cunoscători ai închisorilor de sub Gheorghiu-Dej suflau și în iaurt, colaborînd de zor cu “Securitatea națională”, ce să mai vorbim de patriotică, a lui Ceaușescu, a lui Pleoșniță, fie în țară, fie în exil...

“Omul” (cu o mare?, unde ești, Manolescule, să-l omèzi și pe generalul-sec’, nu doar pe secretarul-gen’) și care numai bine mi-a vrut... pretinde că mi-a împrumutat o carte a lui Breban pe care nu i-am restituit-o.

Afirmația conține un *neadevăr* (vedeți : nu am spus : minciună nerușinată) ; și o *diversiune*.

Neadevărul : Îngerul de ghips [de N. Breban] (titlu indicat de știutorul de carte, de iubitorul de literatură, securistul Pleșiță) a apărut în 1973 - am fost prezent, cu soția, la lansarea sabotată de Partidul cu pricina, drept care nu-i veniseră prietenii apropiați ai autorului : Ivăsiuc, Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Baltag, ci doar “mărunței” ca mine, ca Mazilescu, Mălăncioiu, Turcea, Robescu... Desigur, dacă spun că în 1973 nici nu auzisem de Pleșiță, aș rosti o prostie, pentru că, la urma urmei, este vorba de carte, care durează, deci Pleșiță mi-ar fi putut împrumuta **Îngerul...** cu patru ani mai târziu, când am făcut cunoștință... Or: ca în bancurile de la radio Erevan cartea în chestiune era, nu **Îngerul...**, ci **Bunavestire** [în 1977]- la care

am să mă întorc, după ce voi arăta:

Diversiunea : Pleșiță folosește : “i-am împrumutat”...Or, pentru ca X să împrumute lui Y o carte este neapărat necesar ca X și Y să se afle pe poziții de egalitate - dacă nu... socială, nici intelectuală, atunci sigur : carcerală. Un caraliu (unde mai pui : Șeful Suprem al lor) nu poate “împrumuta” o carte unui deținut, unui reținut, unui “bandit” pe care-l rupe în bățai, la anchetă, în Abatorul MAI de pe Calea Rahovei. Așa, că nu poate.

Adevărul este “nițel altul” : după cum poate verifica oricine în volumul meu **Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor** în capitolul XIII intitulat “MINISTRUL” - citez :

“Între timp ministrul venise [în biroul de anchetă, nota mea din iunie 2001] cu un exemplar din Balzac tradus de Ana - apăruse [în primele zile ale lunii mai 1977 - nota mea]. Apoi cu un exemplar din «Bunavestire» a lui Breban - apăruse și acesta. /I-am cerut-o, s-o văd, s-o pipăi, s-o miros. Pe prima pagină Breban scrisese o lungă dedicație Tovarășului Ministru Nicolae Pleșiță și Doamnei Sale Ioana (sau Ileana? Maria?) și încă multe alte cuvinte./ Târziu, târziu am fost coborât la celulă. Ministrul mi-a dat voie să iau cu mine cartea tradusă de Ana” - am încheiat citatul.

Povestea cu **Bunavestire** - iat-o : editarea cărții lui Breban era mereu amânată. În februarie (1977) când îi propusesem autorului să facem ceva împreună (nu un copil - ci un protest - de pildă împotriva tergiversărilor în legătură cu o carte a sa), el mi-a cerut un răgaz-de-gândire - vezi primele capitole ale aceluiași volum : **Culoarea**... Nu am făcut nimic împreună, el nu a semnat Apelul nostru, însă... (am aflat abia după 1900, dintr-un interviu dat de Cornel Burtică): Breban a umblat pe la mai-marii partidului (și, desigur, ai Securității - altfel de ce i-ar fi dat o carte cu dedicație lui Pleșiță?), formulând amenințarea: *Dacă nu i se publică Bunavestire, el semnează Apelul lui Goma !* Se vede că acest șantaj (deloc imoral, ba chiar... curat-cultural) a avut efectul dorit. **Bunavestire** a, în sfârșit, apărut !

Ca să rezum în maniera Radio-ului Erevan :

Nu a fost vorba de **Îngerul de ghips**, ci de **Bunavestire** ; nu mi-a împrumutat-o - ci mi-a arătat-o ; nu putea fi vorba de “nerestituire” a unei cărți împrumutate, eu fiind un arestat-anchetat-încarcerat, nu prieten cu Securitatea ca Dan Zamfirescu, Daicovici, Coposu, Constantinescu, Diaconescu, Zoe Petre, Pleșu, Breban.

Concluzie ? Niciuna - privind “cartea lui Pleșiță”. Aș zice : o asemenea “carte” n-avea decât să apară - cu condiția...

să nu fi fost scrisă (de către persoana alfabetizată - dar analfabetă moral : Viorel Patrichi). Nu există vreo contrazicere în ceea ce am spus - fiindcă:

Nu-l blamez pe un M. Pelin că a fabricat Cărțile Albe: putoarea de securist a făcut ceea ce face o putoare de securist : după ce ne-a chinuit patru decenii, încearcă să ne îmbrobodească, să ne mintă, să ne dezorienteze, să ne învrăjbească...

...dar îl acuz pe un Nicolae Manolescu, cel care l-a crezut pe Iliescu "om cu o mare" și, după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990), i-a luat un interviu legitimator, spălător de păcate ; cel care a publicat "dosarul de Securitate" al suprașefului Securității din acel moment, Clytorindicul Gelu Voican-Sturdza, sub forma unei "Scrisori către Paul Goma", în ultimele trei numere ale *României literare*, decembrie 1990 ; cel care, în campania declanșată de Monica Lovinescu împotriva lui Ion Caraion, a luat drept adevărate aiurelile unei țâtoape isterice (cea care a iscălit volumul **Această dragoste care ne leagă**), rezemate "documentar" pe... un interviu al lui Pelin; apoi în campania inițiată doar de el singur, Manolescu, prezentând **Dosarul Caraion**, l-a luat alături, nu doar tipografic, în revistă, ci și în inima sa (ce mai conta un Pelin, acolo unde se culcușise deja imundul C.T. Popescu de la Scînteia-Adevărului!) pe același securist dezinformator Pelin - însă de acea dată l-a bătut Dumnezeu : a atribuit o scrisoare a lui Caraion adresată lui *Virgil* Ierunca, or aceea îi fusese adresată lui *Virgil* Vasilescu...

Nu-l mai blamez nici pe Dan Zamfirescu (individul pe care îl încondeiasem în cartea pomenită, **Culoarea...**, scrisă în 1978, dar consemnând "istorii" din 1968, 1975...- și unde îl arătam, nu ca pe un turnător ordinar, ci ca pe un... *securiitor*) - fiindcă a prefătat "cartea lui Pleșiță";

Dar pe realul autor al opului: Viorel Patrichi, da. El merită, nu doar dezaprobarea, ci dezgustul, scârba tuturor celor care au cunoscut "binele" Securității...

În capul Fiilor Mioriței dăinuie o asemenea ceață, încât, doar la cinci luni de la "revoluție", Mieii Patriei Române l-au votat pe bolșevicul Iliescu (la 20 mai 1990) ; un deceniu mai târziu, deși Iliescu avea sânge pe mâini, l-au re-votat! La îndemnul isteric, inconștient, cretin - al deșteptilor nației : Doina Cornea, Doinaș, Blandiana, Adameșteanca, Manolescu, Patapievici, Pleșu, A. Cornea, Oișteanu, Pruteanu și alte creaturi. Fiii Oii (în zilele cu soț: ai Vacii Tricolore), altfel zis: Românii din moși-strămoașe sunt ferm-convinși că ei sunt cei mai deștepți și mai șmecheri dintre Thraci: l-au re-ales pe bolșevicul Iliescu (în Anul Dracului, 2000), doar ca să-i dea timp să se compromită

definitiv...

...Gândire de-slănină cunoscută de acum treizeci de ani, când lumina-lumii Fănuș Neagu (de necrezut: trăia și pe timpurile acelea!) era de părere că trebuie ales Eugen Barbu ca președinte al Uniunii Scriitorilor... «Ca să-i dăm timp să se compromită - după care cade singur...» “Tactică” de o nesfârșită subtilitate - care mă trimite la anecdota arhicunoscută, dar pe care o repet :

Un explorator european în Africa este capturat de canibali : înainte de... masă, a i s-a anunțat “programul” : după ce va fi omorât, fript, mâncat, i se vor curăța oasele, din care vor face fluere; din țeastă vor confecționa o cupă - iar din piele, o bărcuță cu care se vor plimba, seara, pe apele fluviului alăturat... Albul, desemnat, cere să i se îndeplinească ultima dorință : să i se dea o furculiță... Canibalii aveau, de la precedentii mâncați, lucruri rămase, printre ele și o furculiță. Când cel condamnat la frigare se vede cu arma în mână - ce face? Își găurește burta cu lovituri rapide, puternice de furculiță, strigând, victorios:

«Uite ce fac eu cu barca voastră împuțită : o scufund de pe-acum!»

Gândirea șmecherească a Românului îl consolează de ne-primirea în Comunitatea Europeană și în NATO. Nu doar Ilieștii, Constantineștii, Re-Ilieștii își zic :

«Până la urmă tot îi tragem în piept pe boii de occidentali ; să vedem dacă mai au ei tăria aceea să ne refuze încă o dată !»

Iar asta face trimitere la altă anecdotă, privind concepția Țiganului despre bătaie și viață : după fiecare palmă primită zice:

«Ai tu inima aia să-mi mai dai o palmă?» - și o ține așa, cale de multe...; și-ndesate.

Concluzia mea : Nu iese România din groapă, nici chiar cu ajutorul Regelui Mihai, anexat lui Iliescu, a lui Teoctist; nu intră România în NATO*), câtă vreme Caraman, Măgureanu, Pleșiță - și tot neamul lor - se află, nu doar în libertate, ci la afacerile țării. Niște românași fără memorie, fără inteligență normală, fără conștiință își imaginează că dacă ei scriu, în *România literară*, în *Literatorul*, în 22, în *Contemporanul* : “fosta Securitate”, Spurcata Organă încetează fulgerător de a exista (asta fiind o gândire magică, primitivă), însă Occidentalii nu l-au uitat pe Caraman ; nici pe Pleșiță...

Oricât am zice, ca proasta: «Dumnezeu e cu noi...», nici El nu poate face mare brânză din niște creaturi care găuresc barca dușmanului - ciuruindu-și burta.

Concluzia concluziei : Noi, Românii l-am meritat pe Ceaușescu - altfel l-am fi suportat ? L-am fi lăudat ? L-am fi

regretat? Și i-am meritat pe Iliescu, pe Constantinescu, pe Văcăroiu, pe Ciorbea, pe Pleșu, pe Adrian Păunescu, pe Diaconescu, pe V.C. Tudor, pe Quintus, pe C.T. Popescu, pe Dolănescu, pe Coposu, pe Băsescu ; îi merităm din plin pe Brucan și pe Măgureanu.

Dar mai vârtos, îl merităm pe Pleșiță.

---

*) M-am înșelat mereu, mereu în privința intrării-în... - ba în una, ba în alta... (2007)

*

Paris, 23 septembrie 2001

De ce nu are Românul tichie de mărgăritar (cu coadă)

În primele săptămâni de după “Revoluție”, invitat să facă “o mică comparație” între opoziția anticomunistă din România și cea din Cehoslovacia, intelectualul Mircea Dinescu, după obiceiul său (care mi-a furnizat termenul de *autocronie*) s-a așternut pe povestit : că ce viață grea avusese el, că cum fusese dat afară de la *România literară*, el, “cu doi copii mici”... Invitat să revină la chestiune poetul Mircea Dinescu, proaspăt președinte al Uniunii Scriitorilor (Români), a rezolvat-o fulgerător : după inevitabila luare de la cap cu viața-i grea, sub Tiranie: “eram arestat la domiciliu (ca și Ana Ipătescu-Blandiana, «păzită» de milițianul lui Gogu Rădulescu, la Comana - adausul meu - P.G.), cu doi copii, cu socrii, într-un subsol”, după care :

“În acest timp ce făceau Cehoslovacii, cu care mereu ni se dă în cap, nouă, Românilor?”, a pus Dinescu, retoric și ritos, chestiunea încuietoare. Jurnalistul l-a ajutat astfel :

«Ce să facă : închisoare...»

Mircea Dinescu s-a mâniat. A explicat el, cu gura lui, “ce fel de închisoare au făcut «Cehoslovacii»” :

*Păi să vă spun eu ce fel de închisoare a făcut Havel : avea, în celulă **computer personal** !*

Cu asta a închis gura bietului jurnalist : păi-dacă Havel avea în celulă - auzi : computer personal! - înseamnă că păi-dacă nu era adevărată rezistența lui anticomunistă, păi nu era adevărată nici închisoarea! Nici Havel!

Au trecut unsprezece ani, până când găselnița lui M. Dinescu să capete ecou în spiritul lui N. Manolescu (Dinescu: regățean iute, Manolescu : ardelean zăbavnic) : într-un interviu (*Observator cultural*, 3-5 ianuarie 2001), la întrebarea : “Cum

vă explicați mult comentata rezervă și lipsă de contact a intelectualității române de dinainte și de după 1989 cu restul societății, în comparație cu ceea ce s-a întâmplat de pildă în Polonia și Cehia?” (corect : Cehoslovacia, n.m.), N. Manolescu răspunde așa :

“Pe de o parte este o diferență majoră între evoluția regimului comunist în România și în majoritatea țărilor din estul și centrul Europei. În Polonia, Cehoslovacia sau Ungaria a existat posibilitatea, în ultimii 10-15 ani de regim comunist, creării unei societăți civile. Cu alte cuvinte, unii intelectuali, cum au fost cei din jurul Solidarității sau cei din jurul lui Havel și a Chartei 77 au putut să spună ce aveau de spus și să se facă auziți de cine trebuia. Chiar dacă au fost arestați, ei au continuat să o facă : **Havel avea mașină de scris în închisoare și o folosea pentru a compune scrisori adresate nu numai soției sale, Olga, ci și autorităților comuniste. Aceste scrisori au ajuns, prin samizdat, la cunoștința populației. În România așa ceva nu a existat**” (subl. mele, P.G.)...

Rezumat parțial : în ianuarie 1990 M. Dinescu vorbea de *computer personal*; în ianuarie 2001 N. Manolescu de *mașină de scris*;

S-au scurs doar 7 /șapte/ luni de la varianta N. Manolescu (trecem peste episodul Bătăliei împotriva Tezelor din iulie 71 povestită nepoților în pantaloni scurți, în editorialul intitulat curat-grăitor : “Scriitorul român față cu reacțiunea”) și iată : Mircea Martin publică în 22 /14-20 august 2001 un studiu : “Rezistența prin cultură”. Din acesta înțelegem, în primul moment, că Regățeanul (Dinescu) îl devansase cu 11 ani pe Ardeleanul Manolescu - care, la rândul-i îl întrecuse pe Bănățeanul M. Martin cu 7 luni.

Să cităm din studiu informațiile inedite, cugetările martinienne :

“*Nu trebuie să uităm* (subliniere/sublinierile îmi aparțin, P.G.) însă că atât opresiunea, cât și rezistența n-au fost aceleași peste tot și că există un anumit raport între opresiune și rezistență. Obişnuiți, din păcate, cu atrocitățile autohtone, *nici nu ne imaginăm* că, în alte părți, nu foarte îndepărtate, au existat praguri peste care nu s-a trecut. Că Nelson Mandela și-a făcut studiile în închisoare (...) s-ar putea să nu ne surprindă prea tare ; dar *trebuie să știm* că, în vreme ce la Aiud, la Sighet sau la Pitești prizonierilor politici - dintre care cei mai mulți erau intelectuali - le era cu desăvârșire interzis să citească sau să scrie - literele scrijelite pe o bucată de săpun constituind un delict grav, cu asprime pedepsit -, în închisorile - tot comuniste - din Ungaria, revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi,

iar un important scriitor ca Déry Tibor a putut redacta acolo texte pe care ulterior le-a și publicat. La fel s-a întâmplat și în Polonia și în Cehoslovacia. Dizidentul Havel avea posibilitatea, închis fiind, să poarte corespondență și să-și continue proiectele literare? În același timp, la noi, inginerul Gheorghe Ursu era ucis cu bestialitate în închisoare pentru «vina» de a fi ținut un jurnal...”

S-au observat cu ochiul liber nesuferitele ticuri ale eternului belfer, care nu poate stăpâni o comunicare, un discurs liber, fără a și-l propti în cârjile dascălismului de proastă calitate a bănățeanului trudnic: “*Nu trebuie să uităm*”, “*nici nu ne imaginăm*”, “*trebuie să știm...*”

Dacă “opiniile” lui Mircea Dinescu, exprimate în primele zile ale lui 1990 nu m-au mirat (îl știam de prin 1975 ca ucenic al lui Băieșu și al lui Fănuș Neagu, citînd respectuos din Eugen Barbu - așa a rămas), deci nu mi-am schimbat părerea proastă nici în primăvara lui 1989, când, de la Paris, contribuise hotărîtor la cooptarea lui ca membru al PEN Clubului Francez - o făcusem înainte pentru Nedelcovici, pentru Dorin Tudoran - dacă intervenția lui N. Manolescu din ianuarie 2001 nu m-a *mai* mirat, în cei 11 ani de libertate avusese timp, nu doar de prostioare și de prostii - ci de mari-porcării: interviul cu Iliescu, campania anti-Caraion), “studiul” lui Mircea Martin m-a surprins. Trebuia să fiu avertizat de un text mai vechi, publicat în trei numere, 45, 46 și 47 ale aceluiași săptămînal, 22, în noiembrie 1999, intitulat “Jurnalul de exil al lui Paul Goma”, primul volet: “I. Un atentat la ordinea simbolică a literaturii române contemporane”, “II. Anomia”, “III. Cazul Goma ?” - răspunsul mi-a fost, firește, refuzat de paznicii de zi și de noapte ai oficiosului Dialogului Social: Gabriela Adameșteanu, Gabriel Andreescu, Rodica Palade, Monica Lovinescu, Doinaș - ca și în cazul Barbăneagră-lui: oricine mă ataca (vezi Bianca Marcu-Dumitrașcu-Balotă) era binevenit în paginile organului - însă atacatul nu putea să se apere în revista de sub oblăduirea lui Pavel Cîmpeanu, Brucan și alți liiceni. A fost găzduită de *Jurnalul literar* 1-2/2000.

Ce se întîmplase cu... Mircea Martin? - m-am întrebat în noiembrie 1999 - după cum mă întrebasesm, cu stupoare, cu durere, cu mânie, din ianuarie 1990 în legătură cu “devenirea” lui Valeriu Cristea; a lui N. Manolescu; a lui Pleșu; a lui Liiceanu - Adameșteanu, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca; a lui Marian Papahagi; a lui Dorin Tudoran; cu... Să se observe: nici pentru o secundă nu mă întrebasesm ce “devenire” suportase Eugen Simion - nu mă interesa; nici cu Marin Sorescu (deși topise zațurile

romanului meu **Gardă inversă**) - îl știam lepră și știam: așa are să moară. Dar cu primii ce se petrecuse?- cu unii eram prieten, cu alții mă aflam “de aceeași parte a baricadei”, ce li se întâmplase, de se răsturnaseră? A, da: îi atacasem în presă, în cărți - cu argumente (unele puteau fi, accept: excesive - însă nici unul neadevărat)...

Numai că pe Mircea Martin nu-l atinsesem nici cu o floare - de unde înrâncenarea atacului din 1999? Am înțeles, din text: îndemnul venea dinspre Monica Lovinescu, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu (pe care îi înțepasem). Nu-l bănuiam pe Mircea Martin a fi o oarecare cătană, ascultînd de oricare ordin al chiar oricărui majur... Așa credeam. Mă înșelam.

Mircea Martin s-a dovedit a fi (față de mine) *altul* decât cel știut - din cele scrise, din cele vorbite-trăite. Îl cunoscusem în vara anului 1965, în casa colegei mele de Institut “Eminescu” Geta Săvescu-Zednik, care se nimerise a fi mătușa (sau verișoara?) sa. Prima impresie : excelentă; și a doua și a treia... Ne-am revăzut cu bucurie după 1990. Ca director al editurii Univers, Mircea Martin a inaugurat colecția “Ithaca: Scriitori români din exil” prin romanul meu **Ostinato**, în 1991, premiat de Uniunea Scriitorilor în 1992 - apoi, în 1997, după multe peripeții, mi-a editat **Gardă inversă**. Că nu a acceptat și **Sabina** - tristețea mea, nu vina editorului... Oricum, a participat la un număr din revista *Vatra*, cu un text... normal, adică : ne-nedrept...

A venit și acela : “Despre Jurnalul de exil” (sic) al meu.

Spusele lui Mircea Dinescu : m-am rostit în mai multe rânduri ; le-am calificat, după spuior : golănești. Dar cele ale lui N. Manolescu (încă o dată: 11 ani mai târziu !), cum or fi ? Cum să fie : penibile ; scârțînde; scremute ;

Ale lui Mircea Martin - negreșit : inutile.

Vasăzică N. Manolescu a avut nevoie de 11 (unsprezece) ani pentru a găsi un răspuns câtdecâtuși acuzațiilor formulate mai ales de mine (Monica Lovinescu gândea la fel, însă niciodată “nu era momentul” să se pronunțe): de a fi fost, până la 22 decembrie 1989, un adevărat-scriitor-român : “pe linie”, realist-socialist prin **Literatura română de azi. 1944-1964**, laș, colaboraționist, dezertor. Explicația consimțită abia acum : împleticită, jalnică, nedemnă de cel care purtase, înainte de decembrie 89, coroana premiantului.

După îndelung (un deceniu bun) rumegata lor părere: dacă scriitorul român s-a comportat sub Ceaușescu ne-demn, ne-vertical, ne-onorîndu-și “meseria”- se datorează... condițiilor care nu-i erau create de regimul penitenciar din România: nu avea în celulă computer personal! - ca Havel (după M. Dinescu);

nici măcar “mașină de scris”, tot ca Havel!, cum nuanța N. Manolescu. M. Martin, intrat în vorbă unsprezece ani și șapte luni mai târziu rezumă (sic) aceeași situație-vitregă prin “Teroarea comunistă mai intensă în România decât în alte țări”... Chiar dacă și acest subtitlu a fost dat de redacție, cum sântem avertizați, se știe, de aproape doisprezece ani : acesta este discursul analfabeților “cinstiți” de tip Blandiana și Adameșteanu (cei care nu știu nimica, dar vorbesc tare - despre ceea ce nu știu), ca și al analfabeților necinstiți - ca Liiceanu, Pleșu, Ornea, M. Martin, Manolescu, Alexandru George, Onișor, Buzura, Patapievici...- inși prefăcându-se *a nu fi știut*, ce se petrecea în jurul lor, din 1944, pentru a nu-și mărturisi lașitatea de a fi tăcut înțelept înainte de decembrie 1989.

Dacă ar fi să iau, cinstit, în serios funciara neseriozitate necinstită a acestor falsificatori ai adevărului, deci ai istoriei, le-aș atrage atenția că ei, vorbind despre “prizonierii politici” - cum se fasolește M. Martin, în loc să le spună cum le spun Românii trecuți prin închisori : “deținuți politici”- compară situații recente (din punctul de vedere al lungii istorii a terorismului comunist): mereu-citatul Havel a cunoscut închisoarea (din Cehoslovacia) deceniilor 70 și 80, însă este pus lângă cea românească dintre 1948-1964. Fiindcă el (M. Martin) folosește - în studiu - tonul nesuferit al profesorului (care explică lucruri arhicunoscute de întreaga clasă de loaze - ah, Caragiale, cum prinsese el, încă din 1884, *dăscălimea*), mă simt și eu tentat să-i explic explicătorului martin că nicăiri în lume - cu excepția cenaclurilor literare de la Universitatea București conduse de răătăcitorii de spirite Manolescu, Bacilul Croh(mălniceanu) și Martin - “pepiniere” în care s-a cultivat zelos abstragerea de la realitate, lașitatea, estetismul, ne-politica, textualismul, rezistența-prin-cultură, nesimțitorismul etic - nu se adună, nu se compară merele cu cartoafele.

M-aș pierde în amănunte; aș consimți la tactica de hărțuială și diversiune în vederea negării unui adevăr - istoric - prin impunerea unei minciuni, și ea, istorică: împingerea în prima linie a frontului rezistenței pe un Cosașu, pe alde Ursu, ca să nu mai rămână spațiu tipografic pentru Caraion, Negoîtescu, Țepeneag, Tudoran, Dinescu - tactică pe care până și gentil-mălăiețul M. Martin o stăpânește (după cum cunoscusem în luna mai 1991, la Roma, strategia dialecticii tancului sovietic perfect asimilată, întocmai aplicată de persoane delicate ca Doinaș, timide ca Ulici, binecrescute ca Papahagi, precum și de grațioasele dame Blandiana, Adameșteanu, Mălăncioiu).

Totuși, strângînd din dinți, am să mă amestec și de data

asta, riscînd să fiu iarăși grohăit și îmbălegat : nerușinarea nerușinaților îmi provoacă urticarie. Porcăriile - în accepția proprie - ale foștilor scriitori, actuali autori-de-cărți mă obligă să cobor iar în cocină.

Încep prin a pune o întrebare - retorică :

N-ar fi mai onest din partea scriitornicilor dacă, în loc să scrie ce-au mai scris : “opera”, se dau de ceasul morții să re-scrie deja traficata istorie a “vieții” lor mizerabile, căcăcioase, pretinzînd că “atunci” rezistaseră... culturalicește? N-ar fi mai simplu, mai ne-obositor să recunoască adevărul? - așa cum făcuse Gabriela Adameșteanu pentru prima și pentru ultima oară în viața ei, însă cum i-am consemnat răspunsul în **Jurnal** (I-II-III, de la Nemira) - rămâne:

«*Mi-a fost frică !*»

Ei, da, îi fusese frică - dar numai ei ?

Lui Caraion nu-i fusese frică ? - ba chiar foarte, fiindcă abia ieșise din pușcărie, dar așa, cu-frică, a scris și a trimis prietenului său Ierunca, la Paris poeme anticomuniste și informații despre universul penitenciar românesc; a fost re-arestat și condamnat la moarte, iar după dispariția sa, un tremurici-culturalnic numit Manolescu a prelungit (în 1999, rezemîndu-se pe dezinformația securistului Pelin) campania de calomnii inițiată de Eugen Barbu în 1982, continuată de Monica Lovinescu-Liiceanu (-Manolescu) în 1998;

Lui Țepeneag nu-i fusese frică atunci când își publicase textele în Occident, când pledase pentru traducerea romanului meu **Ostinato?**, când îi recomandase pe Sorin Titel, pe Sorin Mărculescu, pe Turcea, pe Mazilescu, pe Dimov, pe atîția alți compatrioți?, când scosese revista *Les Cahiers de L'Est?*;

Lui Virgil Tănase nu i-a fost frică atunci când și-a trimis romanul de debut în Occident (cum a involuat...- însă de ce se uită cu program de-căderea înregistrată și de rămașii-în-tranșee Buzura și Sorescu și Manolescu și Pleșu...?);

Lui Breban nu i-a fost frică atunci când a protestat împotriva Tezelor din iulie ? - ba i-a fost, dar a făcut-o - și a tras-o. Acum, Manolescu îi găsește pricină : că Breban a fost membru al C.C.... Dar membru al C.C. era și Titus Popovici - a protestat vreodată, *public*, Titulică (în presa din Occident)?; dar D.R. Popescu, bunul prieten și sfetnic al Manolescului?; că a fost ștab-mare?- și Paler a fost mare-ștab (ba mai mult decât atîta, când făcea, acoperit, la Roma pe “correspondentul special Agerpres”- chiar și la procesul “teroriștilor” care atacaseră Ambasada RPR de la Berna) - ei și? A protestat Paler (de la Roma), cum a protestat Breban de la Paris? Popovici,

Paler, Brad, Ghișe, Vasile Nicolescu, Bălăiță, Săraru - iată cine protesta... energic și disciplinat, în gând, între patru-pereții ședințelor- închise - astfel repurta breasla epocalele “succese culturale”...;

Lui Negoîtescu să nu-i fi fost frică atunci când a aderat la Mișcarea pentru Drepturile Omului din primăvara lui 1977, printr-un text - cunoscut foarte bine de Doinaș, de Gelu Ionescu, de Manolescu, de Nina Cassian, doar înainte de a mi-l aduce, pentru a-l trimite la Europa liberă, îl citiseră și ei, ba chiar primii doi pretinseseră, apoi, că erau... coautori? Ba da : lui Negoîtescu îi fusese foarte-frică - dar așa, dârdâind de frica-foarte, a făcut ce a făcut - ca un scriitor normal, nu ca un oarecare autor de cărți ;

Lui Nedelcovici să nu-i fi fost frică atunci când și-a publicat în Franța romanul respins în România ? - dar, așa, cu-frică, a făcut ce trebuia să facă un scriitor - deși român...;

Dar Dorin Tudoran ? Să nu-i fi fost lui nici un moment frică? Ba da, ba da, însă tocmai frica dă măsura curajului - altfel vorbim de inconștiență...

Pe mine nu m-am mai pomenit. Deși parcă, în toamna anului 1971, publicarea romanului **Ostinato** - la Gallimard, la Suhrkamp (ar fi fost și la Rizzolli, dacă Zoe Bușulenga nu ar fi cumpărat, pentru Ceaușescu, tirajul imprimat - în traducerea lui Marco Cugno) - ar fi semnat un protest măcar cât al lui Manolescu (cel care se numărase printre cei 60 de participanți la o ședință - provocată de Ceaușescu, nu de rezistenții prin arpagic).

Se vede că, la Români, nu e onest să-ți recunoști, dacă nu lașitatea, măcar omeneasca frică. Dar pentru că prostul n-ar fi ce este de n-ar fi și fudul, după ce s-au scremut peste un deceniu, Profesorii Manolescu și M. Martin au găsit “explicația” inacțiunii scriitorilor înainte de decembrie 89 :

Deținuții politici români nu avuseseră - ca deținuți din Cehoslovacia, din Ungaria - dreptul să scrie, în timpul detenției!

Debilitatea cogitațiunii nu mai are nevoie de indicarea paternității: într-adevăr, este produsul gândirii unor dăscăloșnici conducători de cenacluri universitare bucureștene (Crohmălniceanu, chiar de ar mai fi fost în viață, nu s-ar fi aventurat: el era ticălos - dar măcar inteligent, nu ca Manolescu și ca M. Martin).

Însă chiar de am lua în seamă “situația”, se iscă întrebări de bun simț la adresa Corifeilor rezistenței-prin-cultură, folosind propriile lor argumente folosite - de ei - până aseară (și re-începînd de mâine dimineață) :

1) Dacă este adevărat că toți “alții”, din Lagăr “aveau condiții” (deși cei din Bulgaria : ba; cei din URSS : ba; cei din Albania, nici atâta), de când verticalitatea unei comunități s-a

manifestat *numai* prin scrierile din detenție ale unor membri ai ei?

Este adevărat ce explică, acum, cei doi *absenți* (întreaga lor viață de intelectuali-români în România): regimul penitenciar carpatin nu permitea deținuților hârtia și creionul, infracțiunea-de-deținere, cum se exprimau caralii - era feroce pedepsită. Privațiune resimțită dureros de toți cei care au cunoscut închisoarea tricoloră - dar tot nu se înțelege : ce are închisoarea (ca suferință atroce, adesea mutilantă) cu prefectura demnității scriitoricești? Își imaginează Dăscăloșimea Mioritică, prin reprezentanții ei de vârf-inversat Manolescu și M. Martin, că cei care au cunoscut închisoarea ("cu computer, cu mașină de scris") au comis texte *mai bune* decât cei cărora le era interzis să scrie până și pe perete, cu unghia?; că aceiași, în celulă, au dat texte mai bune decât cele scrise în libertate (relativă - oricum, în ne-închisoare)? Nimeni nu a avansat o idioțenie potrivit căreia textele lui Havel din celulă ("la mașina de scris") sunt superioare (sau inferioare) celor scrise în libertate.

Pentru un motiv simplu, de mirare că le-a scăpat unor, nu doar specialiști, dar explicători ai literaturii: un scriitor (mijlociu) este liber și în închisoare; și fără unelte de scris. Nu computerul, nu mașina de scris, nu creionul și hârtia - permise de administrația penitenciară! - pot face dintr-un autor de cărți un scriitor. Ci spiritul. Or spiritul unui poet, în închisorile noastre a căutat, a găsit cum să suplinească *scrisul*. Cel pe care Manolescu l-a împrăștiat cu noroi și cu venin, Caraion, a fost și un foarte mare *poet de închisoare*, pe linia inaugurată de Gyr, continuată de Crainic (prelungită de Măndinescu, Ion Omescu, Valeriu Gafencu). Versurile și ale lui, intrate în folclorul penitenciar erau purtate, prin alfabetul Morse, din celulă în celulă, de la om la om, de la gură la ureche ori scrijelite pe fundul gamelei albită cu praf de DDT - și, fatal, modificate... Desigur, Românii scriitori au suferit de lipsa suportului material al scrisului - dar nu din această pricină au murit ei (trupește, sufletește...). A avea - sau a nu avea - hârtie și creion în celulă nu a constituit elementul determinant al calității literaturii literaților deținuți ; nici al literaturii române, în general.

Că Déry Tibor a scris, în închisoare, în Ungaria, părți dintr-o carte - adevărat - erau părți dintr-un întreg care nu a rămas cea mai bună carte a sa. Că actualul președinte, Göncz a făcut traduceri în celulă - ei, da a făcut. Însă Göncz ar fi rămas Göncz, chiar fără acele traduceri din închisoare.

2) Manolescu și M. Martin, acum, după 12 ani de la biletul de voie dat de Brucan formulează (nu timid, ci încâlțoșat) teza, tot atât de falsă ca și cea dimpotrivă, apărută de ei până deunăzi:

toți scriitorii români care au cunoscut închisoarea (fără computer și fără mașină de scris !) ar fi, nu doar minunați moralicește și esteticește, dar *mai buni* decât toți ne-românii !

Să-i luăm pe mai-bunii noștri români, alfabetici, după **Dicționarul Esențial al Scriitorilor Români**, Albastros, 2000:

Anania: Catastrofă Națională, în tandem cu alt fost deținut : **Plămădeală:** aceste două boate nu au fost doar niște oameni frânți - ca **Paleologu, Marino, Noica, Papu, H.Y. Stahl**, dar au devenit auxiliari ai Securității ;

Balotă : - îi va fi folosit la ceva pușcăria, dacă, de cum ni s-a dat voie să publicăm, *după iunie 1965*, el s-a repezit să lingă tot, să scrie laude partidului, laude Ceaușescului, laude lui Aragon și Elsei cu pricina - ca recompensă a fost autorizat să “iasă” în Occident, să predea la universitățile de la München, Tours, Paris, ca un vulgar dimpotrivnic : Dodu-Bălan?;

Crainic : că a cedat încă din primele momente ale detenției, nu a mai contat ; în final a eșuat, tragic - ca și...

...**Gyr**, la *Glasul Patriei*, muroarul intelectualilor români, păzit de turnătorul-șef **Ivașcu** ;

Tot alfabetic, pușcăriași care nu suferiseră mai puțin (ce o fi: “a suferi, în detenție, mai puțin” ?), dar au ieșit pe două picioare - iar ca scriitori, pe ele au rămas: Caraion, Ovidiu Cotruș, Dimov, Fulga, Mihadaș, Negoțescu, Ion Omescu, Dinu Pillat, I.D. Sîrbu, Steinhardt, Ursachi, Voiculescu...

3) Manolescu și M. Martin se întâlnesc în cuget și-n simțiri cu alt culturaloș, analfabetul activist de partid: Borbély (nu doar cu el, din păcate). Deși universitari, deși dascăli (*și dacă: tocmai din acest motiv?*), au o imagine confuză despre literatură, falsă despre istorie, mincinoasă despre propria-le viață în slujba literaturii. Și ei - dar și Eugen Simion, Z. Ornea, Alexandru George - au primit cu mefiență, cu neînțelegere, cu dușmănie “fenomene” cunoscute de multă vreme în Lagărul comunist (chiar dacă nu active și în România): *disidență, literatură de sertar, samizdat, mărturie*... Incapacitatea de a le cuprinde (chiar dacă nu le și împărtășeau) se trage din structura lor conservatoare, din concepția totalitaristă (cea nazistă : Reichul va dura o mie de ani; cea bolșevică: comunismul este etern). La urma urmelor acești autori de cărți nici nu-și dau silința să pătrundă mecanismul și natura “fenomenelor” noi doar pentru ei, fiind terificați de amenințarea dispariției ordinei stabilite, a ierarhiilor (în viață, mai ales în literatură).

Cine a urmărit zbaterile, la propriu, ale lui Manolescu, după “Revoluția română” a constatat : omul era traumatizat de evenimentele ce păreau a fi răsturnat vechile “valori” - la a căror

diligentă confecționare contribuisse și el, ca ierarhizator principal-adjunct al literaturii (curate, cu voie de la miliție). În timp ce un Eugen Simion avea nerușinarea (și flerul) de a se declara, în continuare, marxist, ne-marxistul Manolescu se grăbea să-l legitimizeze pe bolșevicul Iliescu, cel cu mâinile pline de sângele victimelor “minerilor”. Rezumînd: E. Simion avea un comportament de ticălos - Manolescu, unul de prostănac.

De mirare: doar amândoi sunt profund pietrificați: conservatori, în sensul rău al cuvântului.

4. Lipsa “condițiilor favorabile scrisului în închisoare” a început a-i preocupa pe acei autori de cărți care, abia după un deceniu de evaluare a “activității” lor strict-estetice, au constatat (în fine : li s-a părut că, la rigoare, s-ar putea constata...) că ei : Manolescu, M. Martin, Adameșteanu, Blandiana, Doinaș, Liiceanu, Pleșu..., nu făcuseră și “altceva” decât cultură-cultură-cultură, anume: rezistență împotriva totalitarismului, cel și anti-cultural. Din această auto... -evaluare a ieșit înghețata fiartă numită “rezistență prin cultură”. Când Plămădeală, prietenul lui Liiceanu și al lui Pleșu (și al lui Noica și al lui Nicu Ceaușescu), întrebat, de revista 22, în primul său număr ce făcuse Clerul până în decembrie 1989, cum se opusese comunismului ateu și distractor, Spurcăciunea Sa răspunsese, smerit(ă) :

“Am rezistat - prin rugăciune...” - iar cititorii care avuseseră disponibilitatea să ia aminte la acest... bilanț îl înjuraseră pe mitropolitul securist și se gândiseră la altceva...

...Însă față cu afirmațiile scriitorimii române colaboraționiste, dezertoare, lașe :

“Am rezistat - prin cultură”, chiar nescriitorii sunt înclinați să ofteze, apoi să completeze :

“Au rezistat și ei prin ce au putut, săracii - ca noi toți...”

Perfect adevărat : așa cum au “rezistat” comunismului Românii de toată mâna, de toate profesiile, din toate provinciile - așa au rezistat și scriitorii lor. Turcul și pistolul ; sacul și peticul; capul și căciula.

Că, în adânc, se simt vinovați inginerii sufleticali români fiindcă, în loc să fie în frunte, să formuleze coerent, sonor, negru-pe-alb durerile și doleanțele concetățenilor, ei au făcut “facerea” popimii: au rezistat prin... cultura cea în patru labe - se observă după strădaniile de mistificare a *vieții* lor (căci, nu-i așa, “opera” le este demult turnată în bronz...), de falsificare a adevărului, de împopoțonare cu merite ce nu merită a fi luate în seamă.

Legată tot de...“condițiile de scris în detenție” pe care

Românii, “cei mai persecutați din întreg Lagărul” nu le-au avut, semnalez o manevră (subtilă, recunosc) în privința *momentului* și *locului* scrierii mărturiilor.

Un confuz isteric precum Borbély, scriind despre literatura mea “penitenciară” (**Gherla**), pretindea, de la mărturisitor, să-și fi scris mărturia la-fața-locului, în-momentul-supliciului, altfel, nu e autentică... A primit răspunsul, involuntar, de la Manolescu și Martin: “în închisorile românești deținuții nu avea voie la hârtie și creion...”;

Ei, da. Păi dacă nu se dădea hârtie-și-creion...

O realitate ca **literatura de sertar** a fost, consecvent negată, bruiată, nu doar de komisarul Z. Ornea, nu numai de misticul-mohorât Dan Stanca (cel care declara că momentul decembrie 89 îl prinsese cu sertarul plin de manuscrise, deci și el posedă literatură de sertar...), dar și de Monica Lovinescu !

Încă o dată : noroc cu explicătorii Manolescu și Martin, ei au anulat teza colegului lor, Borbély; dar nu și cea - nu mai puțin falsă - susținută de Ornea, Dan Stanca, M. Lovinescu.

Încercasem, în mai multe rânduri, să repet: *mărturia* este o datorie a fiecărui supraviețuitor al Universului Penitenciar. Dacă martirizatul a așternut-o pe hârtie abia după ce a ajuns la adăpost, în Occident: foarte bine pentru mărturie ; dacă a scris-o în țară, pe ascuns, asumându-și riscuri cumplite, cunoscute (mai trecuse “pe-acolo”), foarte bine pentru *mărturisitor*.

Voi face o separare a mărturisitorilor după criterii crono-topografice : cei care au scris, *înainte de 22 decembrie 89* și *în România* de cei ce au scris *după 22 decembrie* în România, unii dintre ei, *în Occident*, la dublu-adăpost.

După opinia mea: primii au avut *literatură de sertar* (am numărat cinci scriitori în anul 1990, cinci au rămas și azi) : Blaga, Mihadaș, Noica, I.D. Sîrbu, Steinhardt ; scrisurile care nu prezentau pericol de arestare a autorului în cazul unei percheziții a Securității, chiar dacă se aflau în sertare, nu intră în... sertarul *literaturii de sertar*;

Mărturiile scrise *înainte de decembrie 89, în România*, de Aurel State, de Gheorghe Mircescu, de Mihadaș, de Sîrbu, de Steinhardt, de Chioreanu, de Anița Nandriș, de Baghiu senior, de Sciaștliștii sunt cel puțin tot atât de valoroase (ca document) ca și *amintirile* scrise *abia după decembrie 89* - de Ogoranu, de Pica, de Petrișor, de Ciuceanu, de Mărgineanu ș.a.; însă dacă autorii primelor au dreptul la cinstire, semnatarilor celorlalte să se consoleze spunându-și că, într-un târziu, își făcuseră o parte din datorie.

Cât despre cei care, *după decembrie 89, în Occident*, și-au așternut amintirile - ca Lena Constante, ca Balotă, ca Marino...,

Dumnezeu cu ei și cu Ion Ioanid, cel care își scrisese, la München, memoriile, însă nu le publicase, nu le-a scos la lumină decât binișor după decembrie 89. De ce ?

De frica lui Brucan!

Cum să închei acest text : spunând că, în sfârșit, am aflat de ce n-are ursul coadă?, că știu ce-i lipsește chelului român : un Havel în celulă, cu un computer, măcar cu o mașină de scris ?

Sau printr-o constatare terifiantă : majoritatea - dacă nu cvasitotalitatea foștilor mei colegi, a foștilor mei prieteni și colegi de scris a mai suferit o mutație (despre întâia, cea din jurul anului 1984, am mai scris);

N-ar fi foarte grav dacă i-aș afla mai obosiți ; mai îmbătrâniți; mai bolnavi ; mai înăcriți - necazurile, durata lor, desiluziile ne-au îmbătrânit, îmbolnăvit, înăcrit pe toți, oriunde am domiciliu ; poate nu aș suferi dacă i-aș găsi pe scriitorii români mai-meschini ; mai-egoști; mai-feloni, mai-răi...

Însă de vreun an îi constat pur și simplu : cutremurător de proști.

*

Paris, 11 octombrie 2001

Mea culpa...

La 23 septembrie 2001 scrisesem textul : “*De ce nu are Românul tichie de mărgăritar (cu coadă)*”. În el am comis o seamă de exagerări, chiar de inexactități, am dat calificative infamante unor persoane-personalități, socotite piscuri ale Istoriei Literaturii Române Cotidiene.

Revin, corectînd afirmațiile grăbite din 23 septembrie :

1. Am greșit, introducînd-o într-o paranteză pe Ana Blandiana - în legătură cu “arestul la domiciliu” pe care îl reclama și Mircea Dinescu. Ar fi trebuit să-i dedic măcar un paragraf în care să observ - în foarte treacăt - Contradicția Monicăi Lovinescu : Domnia Sa (Monica Lovinescu) veștejește, în general, “rezistența prin cultură” dar - în special - o introduce prin efracție pe Blandiana în categoria culturrezistențelor, cei care aveau, la 22 decembrie 1989, “literatură **de sertar** (nu în)” - (pesemne s-a produs o contaminare de la titlul operei în chestiune : *Sertarul cu aplauze*);

Trebuia să insist și asupra lui Gogu Rădulescu, figură emblematică a Rezistculturaliceștilor români; ar fi fost necesar să re-amintesc numele Scriitorilor Români Cotidieni

în pelerinaj la Mecca de Dâmbovița a bolșevicului toxic: vânjoșii, serioșii, curații scriitori ardeleni : Blandiana, Manolescu, Buzura, Zăciu - abia apoi nserioșii regăteni Dinești și Dimiseni (drept : olteanca Geta Naidin ea singură acopere trei categorii de colaboraționiști).

Iar pentru că iar a venit vorba de Gogu, ar fi trebuit să las modestia la o parte și să mă laud : în romanul **Bonifacia** (scris la Paris în 1985, dar povestind perioada 1965-1967), îl zugrăveam pe “Gogu BuldoGogu” și Curtea-i de Șatră de la restaurantul Casei Scriitorilor alcătuită din fericirii admiși la Troaca PorcGogului : Ivasiuc, Buzura, Blandiana, Dimisiana...;

2. M-am grăbit scriind : “Au trecut unsprezece ani, până când găselnița lui M. Dinescu [cea cu computerul personal al lui Havel, în celulă] să capete ecou în spiritul lui N. Manolescu (Dinescu e regătean iute, Manolescu : ardelean zăbavnic)”.

Ar fi trebuit să re-amintesc istorica afirmație manolesciană (în recenzia la cartea lui Ion Negoitescu **În cunoștință de cauză** în *România literară* din 1991):

“Noi nu am avut samizdat și nici n-am avut nevoie - la noi s-au publicat toate cărțile de valoare” - apoi la vreo 4-6 ani de la Povestea cu Samizdatul Ne-avut (și Inutil, din moment ce “la ei” se publicaseră toate cărțile de valoare - n. m., P.G.) a venit cu : “Noi n-am avut disidenți - cu excepția lui Ceaușescu” - ceea ce ar fi putut să fie o bună glumă, de n-ar fi fost atât de cam-îngrozitor-de-proastă.

În rezumat: trebuia să-i atrag atenția lui N. Manolescu : în interviul citat (*Observator cultural*, 3-5 ianuarie 2001) s-a contrazis pe sine, cel cu ne-samizdatul, cu ne-disidenții: ce rost să deplore, în 2001, regimul celular neprielnic scrisului, dintre 1948-64, din România și să-l compare cu cel din Cehoslovacia dintre 1968-89? - din moment ce în urmă cu zece ani negase existența unor disidenți aborigeni ca și produsul pușcăriei lor ?

Invocînd o circumstanță atenuantă, îmi zisesem :

N. Manolescu este scriitor român ; scriitorul român este acela care spune /scrie, azi, una, mâine contrariul, fără rușine, fără teamă că va fi tras la răspundere, măcar că i se va atrage atenția din pricina inconsecvenței ; va fi știind că nu e frumos să minți, însă fiind ucenic al lui Ivașcu și prieten al lui Ivasiuc, a învățat pe de rost înțelepciunea : “Numai imbecilii nu-și schimbă opiniile”.

În virtutea neimbecilității interlocutorului-cititor strălucitul neimbecil N. Manolescu face mari porcării (chiar hiperimbecilități) - însă nu-și recunoaște erorile; nu am citit sub semnătura sa o singură propoziție de regret că, imediat după Mineriada

Sângeroasă (13-15 iunie 1990) a luat un interviu legitimator ilegitalului criminal Iliescu; nu am dat de vreo incidentă din care să rezulte că regretă calomniile la adresa lui Caraion rezemate pe “probele” furnizate de Securitate, prin Pelin, autor de Cărți Albe; nu am întâlnit vreo *mea culpa* pentru distrugerea Alianței Civile, pentru îndemnul imbecil de a-l vota pe Iliescu în noiembrie 2000, pentru comportamentul isterico-infantil din timpul alegerilor președintelui Uniunii Scriitorilor, în acest an.

Dacă nu am a corectat calificativele: “scremute”, “penibile” date explicațiilor manolești... mașinii de scris a lui Havel, regret că, în comparația cu Eugen Simion, am folosit termenul “prostănac”. Îl retrag, rezervînd-mi plăcerea de a căuta un sinonim, mai puțin eufemizant...

3. Regret că am scris despre Mircea Martin : “este *altul* decât îl știam”. Ca de obicei, când încerc să găsesc circumstanțe atenuante unui felon, mă înșel. Va fi fost băiat-bun - doar în ochii mei. Nu-i voi fi cunoscut eu toate cedările, trădările, vânzările, înrolările, decât cea din Fundația Buzuristă. Nici după execuția cu care m-a tratat, în tripticul din revista 22 (noiembrie 1999) nu mi-a venit să cred ceea ce citeam, sub semnătura: *Mircea Martin...*

În textul anterior îi dădeam un bobârnac și îl tratam de “gentil-mălăieț”. Gentil eram, fiindcă el nu este nici gentil, nici mălăieț. Ci veninos. Asemeni lui Manolescu: când atacă, atent să păstreze “bunacuviința”, uită să respecte adevărul. Or, în cazul lui - ca și în al lui Manolescu - rezultatul este nu doar minciuna (de la sine înțeleasă) - ci lipsa normalei inteligențe...

...Și de informare. Auto-vicepreședintele PEN Clubului Român Mircea Martin, adjunct al auto-președintelui auto-PEN Clubului (tot român), Ana Blandiana, rămâne tot atât de inocent în materie de istorie contemporană ca și președintă-sa : drept exemplu de... cum să-i spun : altă-națiune-favorizată în materie de severitate a regimului penitenciar ! - aduce “argumentul”:

“În Ungaria revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi” (hârtie, creion, n. m. P.G.).

Iată la ce slujește **cronologia** : nu doar în istorie, dar și în proza cea de toate zilele - ba chiar și în studiile literare : ca să știi tu, director-conștiințial pe ce lume trăiești, unde, când (*cum*-ul se deduce). Un român, născut ortodox ca Nae și etern ca Laia-Bucălaia sare peste contradicții, peste etape, peste trepte ale informației necesare - scontînd pe ignoranța cititorului (care poate fi reală, iar în acest caz, grav autorul se face vinovat de înșelăciune); sau habar n-are el însuși, ceea ce îl face să intre în categorie deja amintită, a “analfabeților

cinstiți”, de tipul Gabriela Adameșteanu, Ana Blandiana - iar atunci este și mai grav : *vorbește despre ce nu știe - fiindcă a refuzat să afle: de frică.*

Să admitem : în timpul Revoluției Maghiare din 1956 Mircea Martin nu se afla la București (avea să vină la Universitate abia în anul următor, 1957). Presupun că la Reșița, în vârstă de 16 ani și jumătate avea ochi și urechi, ca toți copiii de pe întinsul Republicii Populare Române - deci știa ce se întâmplase în Ungaria și, prin contaminare, la Timișoara, la Cluj, la București. În 1957, când a intrat la Facultatea de Filologie din București a intrat direct în “subiect”: dacă arestările de studenți se răriseră, demascările publice și exmatriculările operate de Echipa Morții condusă de Trofin, Petre Gheorghe și Iiescu erau în toi (și aveau să continue și în 1958). Să fi fost Mircea Martin într-atât de speriat de avioane, din familie, atât de traumatizat de ceea ce se petrecea în mediul universitar bucureștean încât, nu numai că *nu* “s-a băgat în politică”, dar nici *nu a vrut să știe de acea “politică”*, citește: re-arrestările, re-colectivizarea? Dar, Dumnezeu, Teroarea începuse la 23 august 1944 - ce importanță că el avea doar patru ani și jumătate?, aveam aceeași vârstă în 26 iunie 1940, dar *țin minte Cedarea Basarabiei!* Părinții mei, modești învățători de țară, mi-au instilat, cultivat, întreținut, mi-au transmis **memoria**.

Să fi trăit Mircea Martin întreaga viață a sa, într-o dulce amnezie?; asemeni lui N. Manolescu, deși avea pușcăriași în familie, să fi refuzat să țină minte (și seamă de) ce povesteau supraviețuitorii Iadului prin care trecuseră?

Amândoi profesorii erau mărișori în Momentul 1956 - la ce le-a folosit?

N. Manolescu, într-un dialog cu Mircea Mihăieș, pretindea că ecouri ale Revoluției Maghiare în România s-au înregistrat “numai la Timișoara”...

De ce “numai” acolo? Ce întrebare! Fiindcă el era atunci student la... București și imediat după izbucnirea “evenimentelor din Ungaria”, speriat de arestările studenților (*din București*), ca tot Românul Verde, a rupt-o la fugă și “s-a retras în codri și în munți” (la Râmnicu Vâlcea, la bunici). Într-un alt dialog: **Balul mascat**, între V. Tismăneanu și inevitabilul Mihăieș “convorbitorii” se întreceau în a spune cât mai multe neadevăruri - ori să tacă adevărurile. De pildă Tismăneanu evita să vorbească despre mișcările studențești din 1956 la Universitatea din București, din pricină că tatăl său era atunci arhitemutul șef al catedrei de marxism-*stalinism* și un autentic enkavedist

în civil.

Îi atacasem, în presă, în 1996, pe amântrei. Rezultatul? În **Dicționarul Esențial al Scriitorilor Români** (Albatros, 2000), la pag. 488, nota biografică a fost scurtată-recusută așa:

“MANOLESCU Nicolae, n. 27 nov. 1939 la Râmnicu Vâlcea (...) Studii gimnaziale și liceale la Sibiu și Râmnicu Vâlcea. Licențiat al Facultății de Filologie a Univ. București, în 1962.”

Manolescu este singurul scriitor român contemporan cu studii universitare la care *nu* se menționează anul începerii lor... Interesatul are o concepție magică primitivo-comunistă despre *cuvânt*: dacă nu există cuvântul - nu există nici realitatea! Care fiind realitatea de care fuge, prin omiterea cuvântului?: *Anul 1956, Revoluția Maghiară, ecourile ei în România și la Universitatea de la București - unde era student Manolescu Nicolae!*

Nu este condamnat ca în momente de pericol să te adăpostești. Ți-a fost frică de arestare, de distrugerea carierei, de stricarea vieții - atâta vreme cât propria-ți libertate nu a fost plătită prin provocarea ne-libertății unui semen, nu ți se poate reproșa egoismul. Este adevărat că lui N. Manolescu nu i-a servit la nimic pitularea : după ce s-a întors la Facultate, a fost - și el, vai - exmatriculat. A pierdut doar un an: unchiu-său, tovarășul academician A. Oțetea a intervenit pe lângă tovarășul Cornel Burtică (atunci unul din șefii UTM-ului) - și, cu mâna de ajutor a lui Ion Iliescu, N. Manolescu a fost reînmatriculat.

Citind nota biografică din **DESR**, te întrebi: ce boală rușinoasă ascunde Manolescu, de nu vrea să vorbească despre Momentul 1956? O boală închipuită. Are el altele, acelea adevărate, grave. Nostimada se arată abia după ce aflăm cine este autorul prezentării : “*Mircea Martin*” !

Ne-am întors tot la... Ungaria 1956.

Mircea Martin, în “studiul” său, face comparații pe orizontală - în spațiu - Ungaria-România, dar nu și pe verticală, în timp: Ungaria (înainte) - Ungaria după Revoluție.

Dacă, vorba lui, “revoluționarii închiși după 1956 se bucurau de astfel de drepturi” (creion și hârtie, în celule), trebuia să știe că și în Ungaria, înainte de 1956, deținuții politici aveau același “regim” ca și cei din România - ba unul și mai feroce, comparabil doar cu cel din Bulgaria. Cauza schimbării “regimului penitenciar” a fost chiar *Revoluția* (am subliniat și am majusculat cuvântul, fiindcă am vorbit de cea maghiară) *anticomunistă și antirusească*. Distrugerile materiale fuseseră imense, pierderile omenești pe măsura înfruntării cu Armata Roșie, mii și mii și mii de Unguri își părăsiseră țara, cei rămași cunoscuseră o “pedepsire generală”, o teroare generali-

zată. Mircea Martin și biografiatu-său, Manolescu au auzit, la timpul potrivit, deci *au știut*. Însă, de frică, *au uitat* un adevăr general și particular - anume:

- orice “cucerire”, după cum îi spune și numele, se obține prin luptă, cu sacrificii - nu se capătă ; nu “se dă...”, cum au ajuns Românii să și gândească, nu doar să vorbească ;

- nu numai supraviețuitorii dintre securiștii unguri (masacrați, spânzurați de felinare, decapitați, spintecați în timpul Revoluției - să nu mi se ceară să le plâng de milă bestiilor din AVO în numele vreunei “reconcilierii naționale” dragi colaboraționiștilor carpatodanubieni adunați în jurul *Dilemei* Fundației Buzurale și a GDS), dar și Rușii (re)ocupanți au avut față de *inamicul înfrânt în luptă* un strop de respect - amestecat și cu ceva teamă de viitor: își vor fi zis, în capul lor de beton armat: «Dacă au riscat să facă ce au făcut, în octombrie 56, știind bine cât suntem noi de tari și mari, înseamnă că supraviețuitorii și urmașii lor o vor mai face și mai și, la prima ocazie...»

Firește, revoluționarii au fost întemnițați. Condamnați. Atât că, în închisoare, au avut dreptul la creion și hârtie, la pachet, scrisoare, vorbitor.

[À propos : cum de au uitat comparatiștii noștri dragi și nesfârșit de ne-imbecili să producă un alt “argument” în sprijinul tezei că în România teroarea comunistă a fost *cea mai cumplită* din întreg Lagărul Comunist - anume : faptul că deținuții români nu aveau dreptul să se fotografieze în închisorile românești, să trimită fotografii familiei, să păstreze fotografii ale familiei - în timp ce Rușii...? Să fi făcut trimitere la Gulag (am spus : Gulag și nu “Gulagul sovietic” - un pleonasm - după cum “Gulagul românesc” este o idiotenie). Să-și aducă aminte de fotografiile lui Soljenîțin, ale lui Șalamov, ale lui Bukovski, din lagăr (chiar din “psihușka”, mai secretă decât închisoarea), cu numerele de ZEK cusute pe piept, pe căciuli. Să răsfoiască cele trei volume de mărturii ale lui Johann Urwich - reșitean de-al lui Mircea Martin - **Fără pașaport prin URSS**, carte ignorată cu sistem în România Sighetului confiscat de Blandiana și de Rusan, nici măcar amintită de Falsificatoarea de istorie de la Humanitas, cea care a alcătuit al *n*-lea volum al Cărții Albe a Securității, sub titlul **Lexiconul negru**: vor vedea acolo, reproduse, fotografii - nu una, ci zeci - din Iadul de la Vorkuta, unde Ferry Urwich a fost unul din organizatorii celebrei greve din vara anului 1953.]

Ce să însemne asta : că deținuții politici din URSS se bucurau de un tratament “mai civilizat” decât cei din RPR ?;

Să fi fost oare Ungurii “mai civilizați” decât Românii - pentru că permisese hârtie și creion în închisori? Or fi, dar nu despre asta este vorba - mai ales că nu Ungurii dictau în Ungaria de după 1956, ci Rușii. Explicația am dat-o mai sus, acum o completez și ea se află în chiar termenul “prizonier” pe care Mircea Martin îl folosește, nu doar aiurea, ci răsturnat :

- Ungurii - după 1956 - fuseseră capturați cu arma în mână - deci întemnițații aveau statut (nedeclarat) de *prizonieri* de război;

- Românii - care nu s-au răsculat-revoltat-ridicat niciodată împotriva Terorii (Valea Jiului din 1977, Brașovul din 1987 au fost răbufniri de mânie, “programul” fiind unul strict economic - nu politic, nu național, ca al Ungurilor) - au avut un statut mai degrabă de ostatici ; de... *deținuți*.

Ce spuneam : că regret termenul “prostănac” dat lui Manolescu ? Bine, îl regret... și îl mențin (și încă sunt indulgent, fiindcă o astfel de manevră : de a șterge din propria-i biografie date importante, istorice, de teamă că i se va reproșa dezertarea de atunci are dreptul la un calificativ și mai dur).

Toate aceste strădanii, zvârcoliri, manipulări grosolane - pentru a face exact ce făceau comuniștii: *rescrierea istoriei*, după necesitățile momentului.

N. Manolescu și Mircea Martin - doar de ei mă ocup, aici - au descoperit adineauri istoria propriu-zisă, într-un unic scop : acela de a căpăta “baza” re-scrierii istoriei literaturii române. Nu de a propune o nouă ierarhizare, ci de a re-instala vechea ierarhie literară, cea dinainte de decembrie 1989 - “cu valori sigure, de neclintit : D. R. Popescu, Marin Preda, Nichita Stănescu, Titus Popovici, Ioan Alexandru, Păunescu, Sorescu, Blandiana, Buzura, M.H. Simionescu, Alexandru George, Țoiu. Și Eugen Simion. Și Z. Ornea...”

Abia acum “traduc” o mai veche tentativă de a drege busuiocul rezistenței cu pricina, constând în exagerarea până la grotesc, până la descalificare a *atitudinii* scriitorilor sub comunism : astfel, despre mine, Mircea Martin a fost primul (urmat de G. Adameșteanu, Liiceanu, A. Ștefănescu, Dimisianu) care a pretins că aș fi fost un “erou” - or ei, ceilalți, sunt oameni normali, nu li se poate pretinde o atitudine “eroică”...

Încercare ticăloasă de a-i scoate basma-curăță pe “ceilalți”. Le-am răspuns :

«Nu am fost deloc “erou”, ci ca un scriitor, am încercat să am un comportament normal. Voi ați fost - nu a-normali, ci : sub-normali»...

Se dau de ceasul morții brigadierii socotitori ai scaunelor din Țarcul Literaturii Române Contemporane, deocamdată în

vederea recuperării terenului pierdut de la 1990, datorită “demolatorilor” M. Nițescu, Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Grigurcu... Dealtfel obștea întreagă (scriitoricească) participă la această Restaurație - prin ieșirea în față și arătarea pieptului gol cu care fiecare breslaș înfruntase Fiara Totalitaristă, combătuse Hidra Cenzuristă, în Campania (victorioasă !) a Rezistenței prin Cultură (însă nici o silabă despre *Autocenzură* și, vai, despre *Întrecenzură*).

Încă nu cunoaștem ce se va mai publica, avem știre doar de un viitor număr special al revistei *Vatra* de la Târgu Mureș - probabil va fi fabricată istoria care va intra în manualele școlare, cea care va explica cititorului tânăr că noi, fiii Romei și ai Mioriței nu am stat cu condeii în, pardon, sân “pe timpul dictaturii”; că noi ne-am luptat cu Partidul Comunist, noi am combătut Securitatea, noi ne-am bătut cu Cenzura ! Că noi *am rezistat* prin cultură cu ajutorul structuralismului, al textualismului, al semiotici(smulu)i !

Întâmplător și în limba română *a rezista* are dublu înțeles:

a. *a rezista* activ, adică a răspunde măcar cu o lovitură la zece primite ; măcar protestînd cu glas tare împotriva agresiunii ;

b. *a rezista pasiv*, altfel spus: **a îndura** - fără crâcnire, fără măcar un strigăt de durere, de umilință ;

A rezista românește: a îndura toate loviturile, toate abuzu-rile, mormăind câteva înjurături și hăhăind bancuri cu/despre Bulă - rostite chiar în timpul “adunărilor festive” în care, altfel, victimele îl proslăvesc pe Călău.

Și îi mulțumesc din inimă.

După un deceniu (și ceva) de libertate de expresie, liberații noștri literațioți ridică glasul și încep a... explica :

- că ei nu au fost (“cum pretind radicalii exilului”) niște oarecari activiști de partid în domeniul culturii, cel mult autori de cărți - ci scriitori !;

- că ei nu au fost niște obedienți, niște (“mai mult sau mai puțin...”) colaboraționiști ai Puterii teroriste ;

- că ei s-au opus “măsurilor”, că ei s-au (z)bătut cu Cenzura - ba chiar cu Securitatea ;

- ei au rezistat - prin cultură, parol!

Să se observe : cei mai vânjoși apărători ai rezistenței-prin-cultură nu sunt creatorii (poeti, prozatori, dramaturgi, esești), ci “comentatorii” primilor, recenzenții produselor, etichetatorii și aranjatorii pe rafturi - firește, potrivit “valorii” decretată de partid, prin ei - pe scurt : ierarhizatorii.

Pe un poet, romancier, eseist, un cutremur ca cel din decembrie 1989 poate să-l zdruncine, să-l dezorienteze o vreme

(vorbesc de creatorii recunoscuți oficial, publicați, comentați, premiați, clasicizați) - dar nu-l neagă, nu-l anulează ca pe un istoric literar a cărui ierarhi(zar)e a fost consfințită prin... adoptarea și de manualele școlare.

Spre exemplu : un răs-porc precum Adrian Păunescu, trecut prin scuipații oamenilor la grilajul ambasadei SUA din București, autor a nenumărate limbi destinate Cururilor Supreme - în teorie, poate scrie *alte* poeme, adunate în *alte* volume care, fără a uita păcatele autorului, vor avea dreptul să fie cântărite pe balanța estetică ; la fel cu un romancier ca pe-drept-detestatul (altfel prieten bun al lui N. Manolescu) D. R. Popescu, dar și ca ștergătoarea de picioare a sa : C. Țoiu. Sau - dacă ar mai fi trăit - Titus Popovici, Marin Preda (mai ales acesta din urmă dovedise că poate scrie o carte pe-linie, o carte pe ne-linie - și iar: una pe linie, alta ceva mai puțin pe linie). Aceștia ar putea supraviețui, ba, ar putea trage un profit literar din “tragedia Revoluției” (care pe ei îi dăduse jos de pe scăuieșele botezate: tronuri). Fiindcă ei sunt creatori și, chiar dacă, în fapt, scriu una și aceeași carte, fiecare volum - sau poem sau nuvelă - poate fi *altceva* decât fuseseră *ceva*-urile de rușine ale lor;

Or un Eugen Simion - de pildă - nu poate scrie, acum, o *altă istorie a literaturii române* decât cea scrisă înainte de decembrie 89; nici recenzentul de cărți necitite, N. Manolescu - el avea deja o piatră de moară: **Literatura română de azi. 1944-1964**, “operă” și privire curat realist-socialeză.

În alte literaturi trecute prin aceleași evenimente destabilizatoare lucrurile s-au petrecut diferit de cele din România contemporană. Și la noi, înainte de venirea comuniștilor - să nu fi auzit Eugen Simion, lovinescofil emerit, de *revizui*? Este în natura omului să se înșele, uneori, chiar și infailibili recenzenti și istoriografii literari cotidieni. Grav nu este că s-au înșelat o dată, de trei ori, grav este că refuză să se revizuiască - pe motiv că ei nu greșesc...

Nu va fi de mirare că N. Manolescu, cel care, după Ivăsiuc, proclamă: “Numai imbecilii nu-și schimbă opiniile”, nu admite că a mai și greșit (pe ici pe colo...) în opera-i de ierarhizare ? Deci... nu-și schimbă opiniile ?

Întristător la început, sâcâitor apoi, în fine, de-a dreptul enervant: intelectualii de frunte, directori de opinie emit - chiar la colocvii internaționale - sentințe de tipul (le numerotez, pentru o mai ușoară combatere):

1. - “Noi, Românii, am fost *cei mai loviți* de înțelegerea de la Ialta”;

2. - “Noi, Românii am fost *cei mai persecutați* de Rușii

ocupanți”;

3.- “Noi, Românii, am cunoscut *cel mai dur regim comunist*” (și carceral, după cum reiese din presa bucureșteană) - dovadă: “*numai la noi în România - la Pitești - Rușii au aplicat invenția lor, «reeducarea»*”

4.- “Rezistența românească, în munți, a fost *cea mai dârză*, din întregul Lagăr Comunist”...- etc etc, nu mai lipsește decât, în fruntea superlativelor, citatul din Herodot, cel cu Dacii, cei-mai... dintre Thraci.

Afirmații sonorizate, scrise, nu de vreun troglodit ca V.C. Tudor ori I.C. Drăgan, ci de luminații Liiceanu, Blandiana (Monica Lovinescu : în loc să le fi atras atenția că o iau razna, le-a confortat bazaconiile, vorbind însăși despre rezistența-în-munți, “*cea mai, din Lagăr*”...); despre Ialta...- toate aceste expectorații sunt, nu doar false din punct de vedere al adevărului istoric - pe care spuiorii, dacă ar fi fost, cum pretind : europeni, l-ar fi știut, chiar înainte de decembrie 1989 - dar și ofensatoare la adresa vecinilor noștri :

1. - Numai un protocronist analfabet poate afirma că Românii au fost *cei mai nedreptățiți de Ialta* - când, pe de o parte, **în textul Înțelegerii, România nici nu este pomenită** - în schimb Polonia are un întreg capitol; pe de alta : în acel moment (februarie 1945) Polonia nu mai exista ca stat, fusese sfâșiată între Hitler și Stalin încă din septembrie 39, iar Polonezii luptaseră pe rând, simultan, împotriva a doi monștri (nu ca Românii, alături de cel-mai-tare : până la Stalingrad, lângă Neamț, până în Tatra, alături de Rus); când Polonezii au avut cel puțin 3 milioane de oameni uciși de naziști și încă vreo șase milioane asasinați de bolșevici; când Polonezii din Occident s-au înrolat voluntari cu miile, au luptat contra Germanilor, întâi în Bătălia (Aeriană) pentru Anglia din august-octombrie 1940, în Africa de Nord, în Italia (la Monte Cassino), în Franța... Cu toate acestea, cu toate promisiunile scrise, Polonia nu a avut o soartă mai bună decât România.

Același lucru se poate spune și despre Cehoslovacia.

La extrema celaltă, Ungaria : a participat la Războiul în Est cu mult mai puțin oameni și nu a schimbat alianța ca noi, la 23 august 1944, ci a capitulat odată cu Germania, după ce întreaga țară fusese invadată de trupele sovieto-române. Și care a fost “diferența de tratament” aplicat de Sovietici? Niciuna! Nu a fost “mai pedepsită” decât Polonia - aflată de partea Aliatilor, din...1 septembrie 1939 (când Stalin și Hitler erau prieteni ca porcii) - și nici decât România care, când se conturase înfrângerea, “întorsese armele”...;

2. Numai un ignorant poate afirma că am fost “cei mai persecutați de Rușii ocupanți” - s-o luăm din Nordul Europei : mai persecutați decât Estonienii, Letonii, Lituaniienii, ale căror țări au fost, nu doar ocupate-temporar, dar “înglobate” în URSS? Decât, mai cine? - dar s-a dovedit că dăătorii cu părerea carpato-dunăreți habar n-au de istoria contemporană a Polonezilor; nici de a Cehilor, Slovacilor ; nici de a Nemților de Est ; nici de a Ungurilor, nici a Bulgarilor? Decât mai cine: decât Ucrainenii? Tătarii, Cecenii? - dacă habar n-au (și se chiar mândresc cu asta) ce s-a întâmplat cu frații lor, Românii din Basarabia, din Bucovina de Nord, din Ținutul Herța...?;

3. Plângerea că în România a existat “cel mai dur regim comunist” - o altă afirmație dobitoacă, iresponsabilă. În primii ani de ocupație rusească toate țările ocupate au fost egal de nefericite - atâta timp cât Aparatul Represiv era alcătuit din Ruși, din slugile lor, evreii, avînd (și) cetățenia sovietică ; pe măsură ce ocupații învățau metodele ocupanților, Rușii s-au dezangajat, lăsîndu-i pe băștinași să se belească, să se ucidă între ei (la Români cu atât mai lesne, cu cât ei se laudă cu Miorița - elogiul al vinderii și al uciderii de frate). Și cum există deosebiri etnice în materie de făcut rău, răul rezultat nu a fost exact același la unguri și la români; la polonezi și la bulgari...

În 1958 trupele sovietice au părăsit România - de ce? Fiindcă Hrușciiov înțelesese că Românii îi detestă (“în cel mai înalt grad”) pe Ruși ? Da de unde! Din cauză că se convinsese: **Românii se ocupă foarte bine și singuri** - când am făcut această afirmație în 1977, în Scrisoarea către Pavel Kohout și Charta de la Praga, mi-a sărit în cap toată românimea oarbo-surdo-cretină.

În această plângere-laudă se înscrie și: “România a avut cel mai mic procent de comuniști”. Adevărat, însă așa cum nu se vede legătura de la cauză la efect între “lipsa unei mișcări de stînga, înainte de război și xenofobia de azi (!?)” - teorie avansată de Tamas - nu se observă nici între numărul mic de comuniști autohtoni și ferocitatea represiunii comuniste în România. Iar dacă afirmația putea fi luată în seamă până la 1956, după “purificarea” Securității de evrei și de unguri, Organul nu a devenit nici mai blînd, nici mai patriot, nici mai deștept. Atrag atenția asupra unui alt *adevăr istoric* : după “românizarea” Securității, Teroarea nu a slăbit, din contra : mari valuri de arestări ca cel din 1958 ; a doua campanie de colectivizare ; a doua Reeducare (“de la Aiud”, 1960-1964), cu efecte devastatoare pentru *integritatea morală* a supraviețuitorilor închisorii staliniste - iar urmările le-am trăit pe pielea noastră, “după revoluție” datorită, nu atât unor bolșevici ca

Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgureanu, Caraman - ci a unor “martiri de pușcărie”: Radu Cîmpeanu, Ciuceanu, Quintus, Diaconescu - și mai ales Coposu.

Cât despre “Fenomenul Pitești”, despre care Românii băgau mâna-n foc că tot de la Răsărit ne-a venit, nici până azi nu i s-a găsit izvorul rusesc - în afară de “reeducarea de tip Makarenko”. Dacă se poate vorbi de un precedent, acesta să fie căutat în lagărul nemțesc de la Buchenwald, în “relațiile” dintre deținuții români - legionari...;

4. Despre “partizanii” români am vorbit primul în interviuri, cărți apărute în germană, franceză, neerlandeză, italiană, suedeză, încă din 1971, (**Ostinato, Ușa noastră cea de toate zilele, Gherla, În Cerc**), *eu aflîndu-mă în țară*. Însă nicăiri nu am afirmat că ai noștri au fost mai-viteji, mai-drepti, mai-cu-mot decât cei din țările vecine. În primul moment (când am scris **Ostinato** și **Ușa...**) - fiindcă nu cunoșteam adevărul, iar despre ce nu cunoști - nu vorbești; apoi fiindcă am aflat din cărțile aduse din Franța de Țepeneag, adevărul : mișcări de “partizani” fuseseră, nu doar în România, ci și în Polonia (despre care Românii fuseseră informați din filmul **Cenușă și diamant...**); și în Ucraina ; și în Bulgaria - nu doar mai importante numeric, dar mai organizate militar-ofensiv : partizanii ne-români atacau convoaie, formațiuni rusești, Românii au stat mai mult ascunși, sperînd să treacă în Occident - să fie recitit Ogoranu.

Pe când eram și eu militant-cultural în grupul din jurul Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca, spuneam-scriam și oarecari... neadevăruri-necesare. Pentru binele cauzei, se înțelege. Printre acestea era și “teza” unității, a unicității - peste frontiere - a literaturii române.

Cum nu puteam fi de acord cu excluderea din Istoria literaturii oficiale a unor scriitori cu care s-ar fi mândrit oricare altă cultură europeană - pentru că erau “fugiți”, vorba lui Zăciu : Eliade, Cioran, Vintilă Horia, Stamatul..., pledam pentru integrarea în literatura națională și a exilaților. Atitudine cu două... țevi: una viză trogloditismul comunist de la București, cealaltă era îndreptată spre peștericolii din “diasporă”, cum se răsfațau sfertodocșii din Spania, din America, adepți ai camarazilor Anania-Plămădeală - și care pretindeau: «Tot ce se scrie în România comunistă este comunist !».

Atunci (înainte de decembrie 89) credeam că facem bine ; credeam că apărăm un principiu curat, chiar dacă nu era întru totul și adevărat - anume : *Literatura română este una - fie ea scrisă în România, fie în “R.S.S. Moldovenească”, fie în*

America, Franța, Australia, Germania, Israel ; fie în limba română (ca Eliade, proza), fie în alte limbi (ca Eugène Ionesco, Vintilă Horia, Cioran...).

Despărțindu-mă de Monici de prin 1993, nu am mai avut prilejul de a reevalua, de a ne, eventual, revizui părerile “dinainte de revoluție”. Ei, prin Europa liberă, în românește, se aflaseră în dialog permanent cu cei de-acasă, eu mă exprimasem doar în articole, dialoguri, colocvii, discuții cu ne-români, în presa occidentală, dar susținând același lucru : unitatea-unicitatea literaturii române.

Nu regret minciuna necesară de atunci. Eram confortati în această opinie și de colegii, confrății, prietenii (fără ghilimele) veniți în vizită - printre ei Manolescu, Mircea Martin, Liiceanu, Adameșteanu, Pleșu...

Ce vor fi gândit ei, cu adevărat - atunci ? Probabil ei credeau chiar mai vârtos decât noi, exilații, în acest adevăr-de-front. Fiindcă ei, acolo, în România, la cheremul comuniștilor care-i loveau peste condei și le explicau cum să scrie și despre ce, se simțeau, nu doar năpăstuiți de congeneri - în fine, români ca Ceaușescu, Popescu-Dumnezeu, Eugen Florescu, D. R. Popescu, Dulea, Gâdea și alți caralii - dar uitați-abandonați-de-Occident (Yalta, Yalta...). Și le făcea bine să afle că nu fuseseră excluși din Lume.

Le-a făcut mai puțin bine, sau deloc, după decembrie 1989, când scriitorii exilați - mulți dintre ei care nu publicaseră nimic în România, ca Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, ori nu existau editorial, ca mine, au început a fi, în sfârșit tipăriți “acasă”. După o vreme s-au simțit, nu doar “invadați” (de noi, străinii...), dar chiar... dislocuiți ! Cum câțiva dintre exilați au primit “posturi” în diplomatie (Virgil Tănase, Mihai Botez, E. Mihăiescu), colegii noștri (încetasem de a mai fi prieteni) au umplut presa de...: “Toți exilații sunt vânduți!”, însă aveau grijă să nu vorbească de ne-exilații Hăulică, Paleologu, A. D. Munteanu, Ion Pop, Vasile Igna, Mihai Sin, Ioana Ieronim, Gabriel Gafița, Theodor Bacovsky, Grete Tartler, Uricaru, Papahagi, Danilov... Cu o lipsă de fantezie întristătoare la niște scriitori deveniți editori, apelau la argumentul comunist (ultrarăsuflat) : “lipsa de hârtie”, pentru a nu edita cărțile exilaților. Apoi au descoperit o virtute capitalistă : “rentabilitatea”, deci filosoful Liiceanu (îi spun așa, citîndu-l pe Ierunca, altfel nu știu să fi publicat după 89 vreun op justificînd calificativul) hotărăște că, de pildă, Goma nu se vinde - în schimb se vinde o putoare “eurocomunistă” ca Lilly Marcou (în realitate: stalinistă, după titlul cărții sale de “amintiri din România”: **O copilărie stalinistă**).

Soarta mea a fost... meritată : neîntorcându-mă în România, neparticipînd la zbaterile, la debaterile - și la răzbaterile - obștești, "colegii" au putut să mă înmormânteze în liniște ca scriitor - să nu se uite : cu ajutorul, mai direct, mai indirect al exilaților foști prieteni ai mei : Țepeneag și Monica Lovinescu (autoarea sentinței: "Goma este incontolabil; și contestat..."). Chiar dacă Dumnezeu nu bate cu bățul : și ei, care s-au amestecat în toate făinile, chiar și în tărâțele băștinoșilor noștri "colegi de breaslă", au fost, încet-încetîșor, împinși spre ușa de ieșire, ca niște intruși, ca niște milogi : Țepeneag a fost silit să ducă bătălii de ani de zile, pentru a i se recunoaște (cu un sfert de gură) întâietatea în materie de textualism românesc : și Monica Lovinescu a fost abandonată - ca ne-mai-utilă impostorilor și hoitarilor Blandiana, Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Martin (să nu uit : mălăiețul gentil M. Martin, altfel autor de studii, nici nu amintește de Europa liberă și de emisiunile Monicăi Lovinescu și ale lui Virgil Ierunca...- dacă momentul cere ca nici acelea să nu fi existat...).

Acum, la 12 ani după "rivoluție", mărturisesc : mă simt din ce în ce mai puțin "aparținînd" literaturii din țara și a mea, nu doar a lui Fănuș Neagu, Săraru, Păunescu - și desigur, a lui Nicolae Manolescu, E. Simion, Z. Ornea...

O vreme am suferit : după ce că n-am țară (sunt, după 23 ani de ședere în Franța, tot refugiat politic), să nu am, acolo o literatură căreia să-i aparțin?

M-am consolată : așa cum nu m-am simțit niciodată des-țarat - dacă patria mea este limba română -, tot așa limba română să-mi fie "organizația", "uniunea", "societatea" scriitoricească, în care să fiu unicul membru.

Am 66 de ani și 57 de cărți - scrise în limba mea.

La această vârstă și la acest bilanț (cantitativ, e drept) să am nevoie de un Eugen Simion? De alde N. Manolescu ? De unul ca M. Martin ?

Ca să fac, ce - cu ei?

(Și) să-mi fac, eu *mea culpa* ?

*

*Paris 25 decembrie 2001***Dragă Sami Damian,**

Am primit din partea ta o cartolină de felicitări și de urări de Sărbători datată : “17.12.2001” - din care citez primul pasaj :

“...îți mulțumesc că-mi trimiți unele texte ale tale. Remarc aceeași intransigență și incisivitate. Mărturisesc că unele accente îmi stârnesc nedumeriri (mai vechi : tonul de minimizare a unor colegi, chiar dacă în esență ai dreptate ; mai noi : *pornirea unilaterală împotriva evreilor*)” (sublinierea mea).

Correspondența cu tine din ultimii ani, dragă Sami Damian, devenise asemeni muncii Meșterului Manole : în loc să continue, trebuia luată de la cap în fiecare dimineață. În urmă cu un an, nemaivînd energie, nici chef să re-re-re-respun ceea ce re-re-respusesem în epistolele precedente, am încetat de a-ți mai scrie dar am continuat să-ți trimit prin poștă texte publicistice. Eram convins: citindu-le, ai să accepți, dacă nu adevărul meu, atunci veracitatea probelor produse.

Eroare ! După cum Nicolae Manolescu nu înțelege (multă vreme am crezut că se preface, acum sînt silit să accept: chiar nu pătrunde) ce spun atunci când spun despre el și despre ai săi colegi de condei că, “înainte de revoluție” a(u) colaborat cu puterea comunistă ca obedienți activiști de partid pe tărâm ideologic - el îmi “răspunde” (indirect, fiindcă dialoghează doar cu Pelin): «noi, în România, n-am avut samizdat, dar nici n-am avut nevoie, toate scrierile de valoare s-au publicat»; «în România, adevărata rezistență anticomunistă a fost cea prin cultură» ; «la noi, singurul disident a fost Ceaușescu», etc etc, - așa și tu: nu concepi că ar putea exista adevăruri, nu doar neidentice adevărului tău, unic, ba chiar (oroare!) contrazicîndu-l.

De aici va fi venind ceea ce numești tu, la mine : “o pornire *unilaterală* (subl. mea) împotriva evreilor”...

Dragă Sami Damian,

Ai dreptate : “pornirile” mele - începînd cu cele minimalizatoare - au fost, în comparație cu ale multilateralilor onești, *unilaterale* :

- pe când - de-o pildă - în toamna anului 1956, masele largi de multilaterali scriau de zor și în *Gazeta (de perete) literară*, nu doar în *Scînteia*, condamnînd “contrarevoluția din țara vecină și prietenă”; pe când participau la ședințe de înfierare a

“dușmanului intern și extern”; apoi, la sacrificiile rituale : demascarea studenților încă ne-arestați (în vederea exmatriculării lor pentru motive, nu-i așa : multilaterale), ba chiar și la denunțarea lor (citește : turnare) - eu protestam public, împotriva reprimării sălbatice a Revoluției Maghiare de către Liberatorii Ocupanți Sovietici, citind, la Universitate, un text - găsit de multilateralitatea generală: *unilateral* - altfel autorul n-ar fi fost pedepsit cu un deceniu de închisoare, domiciliu obligatoriu, “libertate” în declasare ;

- pe când multilateralii purtători de servietă ai lui Breban la *România literară*, alcătuitoarii curelei de transmisie dintre cenzurați și cenzuratori vegheau cu vigilență la păstrarea orientării... nepolitice a revistei (nepolitice fiind mai ales dezbaterile proceaușiste teoretizînd *colaboraționismul cultural* - încă ne-numit “rezistență prin cultură” - dintre Breban, Ivăsiuc, Nichita Stănescu, Matei Călinescu, Cezar Baltag), - eu o propuneam, *unilateral*, recunosc, în vederea debutării, pe Gabriela Adameșteanu ; cum, tu, dragă Sami Damian, ai refuzat, în numele *României multilate...rare*, manuscrisul ce zăcea de peste un an în sertarele redacționale (contravenea prozei mălăiețe, nesărate - nepolitice, promovată de tine), l-am dus la *Luceafărul*, unde a apărut numaidecât ; după decembrie 89 G. Adameșteanu a povestit, în scris și la televiziune cum anume “fusesse debutată” (sic) de... Sami Damian, fără ca multilateralul meu prieten să o corecteze, întru restabilirea adevărului - îi convenea : îi spăla o parte din păcatele multilateralității;

- pe când multilateralii realist-socialiști, devotații politrucii și polițai (mulțumiți de răul bolșevico-rusesc programat la *ei*, în *Rusia*, aplicat și la *noi*, în *România* cu ciomagul, cu glonte, cu... includerile în lagăre și închisori / cu excluderile din viața de toate zilele) se prelingeau discret în vehement condamnatul, decenii în șir, “Iad Capitalist” și își făceau acolo un alt culcuș cald, trăind, în continuare, bine - de astă dată pe banii dușma-nilor comunismului și, contra cost, tăcînd chitic, nerostind măcar o silabă de denunțare a regimului de teroare din România, țară și a lor (Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, Codrescu, Norman Manea...- eu, *unilateral* cum eram, în România fiind, scriam și cărți și articole, dădeam interviuri jurnaliștilor occidentali, prin care acuzam Obștescul Rău Comunist în mod...- risc să te plictisesc și pe tine, nu doar pe Monica Lovinescu prin “repetițiile de disc uzat” - *unilateral* ;

- pe când multilateralii ingineri sufleticoli rezistau vitejește pe baricadele Patriei Păunești prin cultura cea curată, în patru labe, *unilateralul* de mine, fiindcă denunțasem Teroarea

Comunistă, eram interzis de a publica ; interzis de a traduce; eram alungat de la *România literară*: nici vorbă să fi protestat colegii de breaslă (Sami Damian de pildă), ba cătanele Dimisianu, Horea, Băran au dat o mână de ajutor căprarului Ivașcu; mai departe: am fost arestat, și, coincidență!, taman atunci am fost exclus din Uniunea Scriitorilor de către nesfârșit de multilateralii mei colegi de scris: Doinaș, Manolescu, Blandiana, Bănulescu, Sorescu, Fănuș Neagu ; în fine, împins spre exil - *exil* și nu “defectare” - ca Petru Dumitriu, Petru Popescu; *exil*, nu emigrare spre Germania ; *exil*, nu “recuperare” în Israel, dar stabilire peste Ocean - totul pe banii Nemților și ai Americanilor, precum cunoscuții martiri ai regimului represiv antisemit - doar ceaușist, doamne-fereste nu și dejisto-stalinist: Nina Cassian, Maria Banuș, Crohmălniceanu, Norman Manea, Georgeta Horodincă, Tertulian, Ana Novak, Al. Mirodan, Volovici, Codrescu, Edgar Reichman, Mirel Dragu-Bergmann, S. Damian-Druckmann...- și alți juști tovarăși, devotați cauzei comuniste rusești în România;

- pe când multilateralii sus-numiți atunci când, în sfârșit!, au deschis gura și au pus la zidul infamiei...- ce ? : comunismul distrugător din țara și a lor : România?, a, nu !, cum să se dedea ei la asemenea “calomnii” împotriva țărișoarei proprii! - ci au adus la cunoștința Occidentalilor ignoranți marile-cumpletele-rușinoasele-condamnabilele taine ale Orientului Carpatic- acestea:

- intoleranța românilor ;
- fascismul românilor ;
- rasismul românilor ;
- antisemitismul românilor ;
- propensiunea pentru extrema dreaptă a întregii populații românești... - apoi dând exemple individuale :

- “pornirile antieuropene, de dreapta” la Marin Preda, la C. Țoiu, la Al. George, la Pleșu, la tripleta Manolescu-Liiceanu-Tudoran...; “pornirile fascistoide” la Noica, la Vintilă Horia; “nazistoide” la Cioran ; “pornirile legionaroide, antisemite” la Eliade...

...[vorba vine : deschizătorul de act-de-acuzare, Norman Manea, Viteazul-Tremurici, acela care, pe când consuma o bursă la Berlin se lauda (ca și Breban) cu “exilul” său - deși *termenul*: *exil* era, și atunci, condiționat de *realitatea* : *azil politic* - abia când a căpătat statut de *emigrant*, după o viață de rob tăcut, deci consimțitor al propriului supliciu, în România, s-a trezit curajos nevoie-mare în America și s-a așternut pe demascat - ce?; cumva terorismul comunist în care supraviețuiau concetățenii săi?- nu: Israelul avea interese în România, se opunea “pornirilor

antiromânești ale Evreilor”; măcar național-comunismul ceaușist? - nu: Rabinul Rozen ținea la excelentele sale relații cu Securitatea - din care făcea parte; mai prudent, mai înțelept pentru Norman Manea era să se ocupe de trecut; curajos cum numai un fricos de legendă poate fi, a manipulat, a falsificat citate, pentru a bucătări un eseu devenit bibliografie obligatorie, atât pentru combatanții exteriori (Radu Ioanid, Ed. Reichman, Volovici), cât și pentru interiorii Marta Petreu, Ornea, Voicu, Oișteanu A. Cornea; astfel a fost calomniat, batjocorit postum Eliade, nu pentru “porniri”, ci pentru curat legionarism - tot trecuseră peste cincizeci de ani de la momentul indicat (1937) și alți peste cinci (1986) de la moartea indicatului; acțiune frontală conjugată cu una... caudală, prin supra-exploatatul **Jurnal** al lui Mihail Sebastian, falsificat la Ierusalim, adus de Volovici la Humanitas, unde Liiceanu, slugarnicul tiran tocmai trudea la textul boomerang “Sébastien, mon frère...”, l-a publicat orbește, iresponsabil, după un “original” și incomplet și inautentic, avînd însă girul lui Z. Ornea, istoric literar, acela carele - în *Dilema* !-ne-a asigurat că văzuse el cu ochii lui “xeroxurile originale”!); **Jurnal** folosit ca “probă” de antisemitism a lui, mai întâi, Eliade, apoi a lui Camil Petrescu, a lui Ion Barbu, a lui Rebreanu, a lui Vulcănescu, a...- cvasitotalității intelectualității interbelice românești];

- estimp, *unilateralul* de mine încerca să reamintească, în scris, atât urmările tragice pentru comunitatea noastră ale guvernării legionarilor (ce ne tiranizaseră patru luni : septembrie 1940-ianuarie 1941), cât și dezastrul total pricinuit de comuniști - care, sub drapelul rusesc și cu insemnul puterii trogloditilor : *ciomagul* băștinașilor colaboraționiști, ne fericiseră o eternitate de peste patru decenii.

Acestea au fost doar câteva “orientări generale”. Fiindcă ai crezut de cuviință să te ocupi de “pornirile” mele... xenofobe, iată :

- *unilateralul* de mine a fost de totdeauna un aspru, uneori nedrept critic al... *Românilor* ; în nici un moment multilateralii nu au intervenit pentru a protesta, măcar atenua “accentele antiromânești”, masochiste...; îți aduc aminte, Sami Damian : am fost printre primii români care au scris negru pe alb - în cărți redactate în țară, publicate în Occident - despre tentativa de lichidare, în Transnistria, a Evreilor și a Țiganilor ; am fost acela care a sugerat - în Programul electoral din martie 1995 - ca noul stat român să-și dovedească europenitatea clamată la toate răspântiile începînd prin a cere iertare pentru crimele, atât împotriva Evreilor și a Țiganilor, cât și pentru cele împotriva Germanilor din România pe care i-a livrat Rușilor, începînd din

ianuarie 1945; și am scris mereu, mereu, mereu despre vinderea de frate: Românii refugiați din Basarabia și din Bucovina au fost hăituiți, vânați, prinși, duși de jandarmi cu pușca la spate, internați în lagăre ce au funcționat în fiecare capitală de județ *începînd de la 24 august 1944 până la sfârșitul lunii mai 1945, deci mult după încheierea războiului* - și dați pe mîna Rușilor în vederea “repatrierii în Siberia”;

- *unilateralul* de mine a fost de totdeauna (ca român basarabean) un denunțator neobosit al *Rușilor* ca reprezentanți ai puterii viclene, mincinoase, hrăpărețe; Rusul, ocupant barbar, crud, nesimțitor la *demnitatea* omului în general, incapabil de a respecta *identitatea* altor neamuri căzute în robia lor; i-am acuzat pe Ruși, nu doar pentru răpirea, în 1812, a jumătate din Țara Moldovei, botezată de ei, abuziv: “Bessarabia” și rusificarea feroce a noii gubernii, prin deportarea băștinașilor în Caucaz și în Asia, prin colonizarea cu ne-ruși, prin interzicerea practicării limbii materne în școală și în biserică, prin considerarea indigenilor ca ființe neevoluate - fiindcă nu vorbeau “omenește” (adică: rusește)!; nu doar, începînd din iunie 1940, continuarea ruis-mului prin forma lui monstruoasă, bolșevismul : masacrare pe loc, înfometare-canibalizare, deportare, “dislocare”, colonizare sălbatică, des-identizare. Însă nu am fost, în chestiunea imperialismului rusesc...unilateral : am scris *și* despre suferințele, sub Ruși, ale Karelienilor, ale Balticilor, ale mereu martirizaților Polonezi, ale Ucrainenilor, ale Caucazienilor, ale Tătarilor - în ultima vreme ale Cecenilor - ale populațiilor din Asia Centrală; și despre suferințele Rușilor sub proprie ocupație...;

- în cursul anilor 1999 și 2000 am scris și eu despre insolența cu care *Turcii* băteau la poarta Europei, dar îi masacrau pe Kurzi și refuzau să recunoască - nici vorbă să-și ceară iertare pentru *genocidul* perpetrat în 1915 împotriva Armenilor; deasemeni m-am exprimat despre nerușinarea cu care istorici israelieni - susținuți de istorici evrei din afara Israelului - au sărit în ajutorul Turcilor, afirmînd : în secolul al XX-lea a exista un singur genocid : Holocaustul!, iar pe Esther Benbassa (evreică din Salonic), istoric, nu numai că au declarat-o *persona non grata* în Israel, la congrese și în presa de specialitate israeliană și turcă, dar la Sorbona comandouri de studenți evrei i-au sabotat cursu-rile (de Istorie a Evreilor), tratînd-o de curvă a arabilor și... antisemită...;

- în timpul războiului din Iugoslavia m-am manifestat - *unilateral* - împotriva *Sârbilor* (care-i agresaseră, pe Sloveni, pe Croați, pe Bosnieci, pe Kosovari, iar Vlahilor nu le recunoscuseră

nicicând identitatea de minoritate ne-slavă, deși mai numeroși decât Ungurii - ca și împotriva “*Americanilor*” (și ei, agresori) ;
 - cu mai puțină vehemență (corect : cu o mai rară frecvență) *unilateralul* din mine s-a manifestat împotriva a două mari injustiții : *colonialismul* și *sclavajul*.

M-am rostit pe larg în legătură cu *terorismul* - și nu de azi, de ieri, ci de la primele texte traduse și publicate în Occident, începînd din 1970 - insistînd mai cu seamă asupra manipulării termenului în scopuri egoisto-politice :

- de pildă *statul terorist prin excelență* Rusia (și sub denumirea de URSS) îi consideră “teroriști” pe toți cei care nu se supun legilor ei, teroriste: Baltici, Polonezi, Ucraineni, Caucazieni, “Moldoveni” - ultima oară în timpul Războiului de pe Nistru, în 1992, agresații deveniseră... teroriști agresori - și tot de atunci până în momentul de față, “teroriștii de serviciu” ai Terorii Rusești fiind Cecenii ;

- de pildă *statul terorist* China: îi consideră “teroriști” pe Tibetanii care, după slabele lor puteri, riscîndu-și viața, încearcă să lupte împotriva Ocupantului chinez și pe Uiguri;

- de pildă *Israel, stat născut prin Terorism*: componenții organizațiile Irgun, Stern, Haganah - proveniți în totalitate din Europa - erau numiți de Britanicii care administrau Palestina până în 1947: “teroriști”; ei înșiși își spuneau: “patrioți” și nu aveau deloc vocația de a-i întâmpina pe Englezi cu flori, pe Arabii palestinieni cu ramuri de măslin - ci cu gloanțe, cu grenade, cu mari încărcături explosive - vezi atentatul de la Hotelul King David; de cum foștii teroriști au devenit guvernanți (Menahem Beghin, Itzak Shamir), și-au *inversat discursul*: i-au tratat, ei, de “teroriști” pe Palestinienii indigeni, băștinași - care, la rîndul lor, se consideră “patrioți”, fiindcă luptă pentru drepturile lor, pe pămîntul lor :

[Evreii, după care în 1948 au alungat din Israel, 700.000 de pămînteni arabi musulmani și creștini și le-au distrus casele - mai ales *Măslinul* - le-au fixat “rezervații” - ca americanii indienilor încă nemasacrați; ca australienii aborigenilor supraviețuitori; ca albi, până mai ieri, în Africa de Sud, Evreii practică *apartheidul*: i-au băgat pe... indigeni în sârme - deținuții din România cunosc expresia (cum făcuseră Germanii cu, printre alții, Evreii); iar de un an și jumătate, sub stindardul lui Ariel Sharon, acuzat de crime de războiu pentru masacrul din lagărul libanez Sabra și Șatila și pus sub acuzare de Tribunalul de la Haga, îi combat pe “teroriștii” înarmați cu pietre, bombardîndu-i cu elicopterele, cu avioanele, cu tunurile tancurilor - întru... confirmarea mitului fondator - inversat: micul evreu David :

învingător al uriașului filistean Goliath...

În treacăt, fiindcă a venit vorba de “teroriști” :

Pe când tu, Sami Damian, prezentai pe coperta a IV-a romanul lui C. Țoiu **Moartea în pădure** (imitație servilă a dejecției pe hârtie **Vânătoare de lupi**, semnată de Canalia Canală zisă Petru Dumitriu), despre “teroriștii” noștri români, cei care au spălat cât de cât rușinea unui neam capitular, colaboraționist - eu, *unilateral* din naștere, scriam în romanul **Ostinato**, publicat în 1971 în germană, franceză, italiană, neerlandeză despre *partizanii români anticomuniști*, nu doar hăituiți și vânați, ei și neamurile lor până la a șaptea spiță, de securiștii băștinași (printre ei, coloneii și generalii de mai târziu : Gheorghe Enoiu, Gheorghe Vasile, Gheorghe Crăciun, Gheorghe... Pleșiță), dar calomniați, tratați de “teroriști”, în presă și în cărți de către trădători de neam și de frate (și de tată...) ca Petru Dumitriu, Deșliu, Țoiu...

Cât despre antanta mondială împotriva terorismului pecetluită recent la Pekin între Bush, Putin și Jiang Zemin, optimismul mă sufocă: Bush are să vâneze benladeri (“vii sau morți”), în Afganistan, în Somalia, în Irak, în Yemen - dar nu în Palestina, unde se află *cauza* răului, Putin are să-i lichideze în pace pe Ceceni, Jiang Zemin pe Tibetani, pe Uiguri într-o înduioșătoare armonie...

Avînd cunoștință de aceste luări de poziție, mă găsești culpabil de re-citez : “mai noi : pornirea unilaterală împotriva evreilor”. Nu sunt deloc “mai noi” - îți împrăpătez memoria :

- în 1987, după apariția în franceză a cărții mele **Din Calidor**, Ed. Reichman a publicat întâi în revista românească *Lupta*, apoi în *Le Monde* recenzii, nu atât defavorabile, cât defăimătoare, false ; răspîndea minciuna: povestînd eu cum tatăl meu fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941, unul din comisari fiind evreu ; afirmînd eu că, în Basarabia ocupată de Ruși în iunie 1940, Evreii au avut un rol nefast, dușmănos, provocator, întâi față de armata română în retragere (dacă nu i-ar fi atacat, batjocorit, răpit, ucis pe refugiații militari și civili în Săptămâna Roșie (27 iunie-3 iulie 1940), cu certitudine : un an mai târziu, adică după 22 iunie 1941, Românii nu s-ar fi răzbunat atât de sângeros) ; apoi față de populația românească din provinciile cedate, terorizată de bolșevici - dovedeam neobiectivitate, parțialitate - unilateralitate...; într-o convorbire telefonică (din inițiativa sa), Ed. Reichman, încercînd să-și nuanțeze judecățile abrupte, acuzatoare la adresa viziunii mele asupra istoriei, îmi sugera să-mi... echilibrez discursul, chiar mi-a oferit rețeta : pentru a face credibilă “eventuala tragedie a

Basarabenilor”, trebuia să vorbesc întâi, pe larg, despre “reala tragedie a Evreilor, despre Holocaust”...;

- citînd din Ed. Reichman, însă atribuindu-mi mie “citatul”, I. Petran de la Tel Aviv, în publicația *Revista mea*, îmi dedica un pamflet : “Cameleonul”; din acesta reieșea: până ieri fusesem băiat-bun, filosemit, însă peste noapte mă prefăcusem în băiat-rău, ba chiar în monstru fascist, antisemit...

Că tot refuzi să-ți aduci aminte : în spiritul “echilibristicii” lui Reichman, din partea cealaltă eram acuzat de jidovism, sub semnătura omologilor lui Reichman și Petran, condeierii de limbă română (acum sînt indulgent): Ion Brad, Dimos Rendis, Aurel Covaci, Titus Popovici, Eugen Barbu, I.C. Drăgan, Lozovan, Emilian, V.C. Tudor...

Așa cum puțin mi-a păsat de lătrăturile unora, tot atît de... mult m-am sinchisit de schelălăiturile celorlalți.

Spusesem-scrisesem *adevărul* - or adevărul îi supără totdeauna pe proștii vinovați. Am mai spus, repet : eu nu mă definesc în raport cu *cineva* (român verde ori evreu - albastru ; filosemit ori antisemit), ci încerc să mă țin pe două picioare în funcție de *ceva*, să zicem : cele zece porunci, precepte ale moralei iudeo-creștine.

Aceasta fiind ceea ce ai botezat eufemistic : “pornire unilaterală (împotriva evreilor)”.

Paul Goma

2002

*

Paris, 15 mai 2002

Către participanții la colocviul “Mișcarea Goma”:

- Știați ce a fost “Mișcarea Goma” din februarie-aprilie 1977 și cu ce a fost ea mâncată, în sânge, de Securitatea condusă de generalul știind să se iscălească, Pleșiță?

Firește, nu, doar nu era să vă încărcăți memoria cu amănunte preistorice;

- Știați cine a fost Paul Goma și cu ce a fost el mâncat de Securitate și de membrii eminente ai Uniunii Scriitorilor Români în deceniile de interdicție de a publica:

I. 20 ani: din martie 1970 până în ianuarie 1990 (din care 7: 1970-77, în România, ca unicul “pământean” interzis);

II. din iunie 1990, când Liiceanu a retras apoi a distrus cartea de mărturie **Culoarea curcubeului** - nu întâmplător, cea despre... “mișcarea Goma”; după ukazul Monicăi Lovinescu din 1997: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma» și definitiv de la editorialul lui Manolescu (*România literară*, 2 dec. 1998) intitulat “Adio, domnule Goma”?

Firește, nu: v-ați ferit ca dracu’ de tămâie: să se știe că știți?, doamne ferește!, să aveți probleme cu Serviciul de Cadre condus de Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Manolescu, Blandiana, Zoe Petre, Băcanu, Geta Dimisianu, Pelin - supervizat de Biroul Politic al GDS, alcătuit din tovarășii de nădejde: Brucan, Cîmpeanu, Tismăneanu, Oișteanu, G. Andreescu, Antohi, S. Tănase?

Pentru cei care folosesc termeni din limba rusă, fără a cunoaște semnificația lor originală: *gulag*, *glasnosti*, *refuznik*, explic: *samizdat* se traduce prin: autoeditare.

Sunt, de decenii, un scriitor cvasi-interzis în limba și în țara mea, România, silit să recurg la *samizdat* (autoeditare).

Scopul anunțului de față chiar acesta este: de a indica eventualilor doritori modul în care pot “răsfoi” cărțile distruse de Liiceanu, de Sorescu, blocate de Viorica Oancea, de Papahagi, “deconsiliate” de Manolescu, Liiceanu, Pleșu, “contestate” de Monica Lovinescu:

Pe internet - la: **biblioteca.paulgoma.net**

și la: **paulgoma.free.fr**

Salutare! Ne întâlnim pe lumea cealaltă!

Paul Goma

*

*Paris 17 mai 2002***Doamnă Ruxandra Cesereanu,**

Am primit revista *Steaua* din ianuarie 2002 cu textul semnat: Daniela Moisa. Vă mulțumesc pentru expediere - autoarei îi voi scrie câteva cuvinte atunci când voi avea adresa d-sale. Până atunci o salut prin Dvs.

În scrisoare mă avertizați de o viitoare surpriză din partea Ancăi Hațiegan. Dacă este vorba de "Memoria Memorialului" din revista *Memoria* nr. 1/2002, vă asigur: am primit revista cu câteva zile înainte - și răspusesem, mulțumind.

Scrieți că mi-ați trimis eseul Danielei Moisa, "la vremea apariției". Regret, nu l-am primit atunci. Este adevărat, în ultima jumătate de an poșta română s-a întors la obiceiurile de pe timpul Ceaușescului - se vede că așa, cu securitatea și cu cenzura pe după cap vrea Iliescu să intre în Europa.

Așa stînd lucrurile, presupun că în plicul acela ați pus și o scrisoare; că în ea îmi vorbișeti și despre Ștefan Davidescu. Cum însă aceea nu mi-a parvenit, vă rog să repetați ceea ce îmi comunicaseți în scrisoarea-pierdută. Dacă moartea lui Davidescu a fost o surpriză dureroasă pentru familie și pentru prieteni, volumul de mărturii de la Dacia a constituit o surpriză revoltătoare - în sensul propriu al cuvântului.

I - Ultima scrisoare din partea editurii Dacia vorbind de cartea lui Davidescu poartă data: 7.11. 2002 și este semnată: Radu Mareș. După multe contorsiuni, îmi cerea să trimit - de urgență - *un alt text* care să figureze ca postfață. Nemaifiind vorba de mine, ci de cineva neinițiat în tainele nepătrunse ale editorilor români, nu am cântit, nu am trăgănat, am scris trei-sferturi de pagină - am trimis. La sfârșitul epistolei sale Radu Mareș scria - citez:

"De altfel, *textul integral al cărții* (subl. mea) cules pe dischetă există în editură și se tehnoredactează în viteză. *Au sosit și banii de sponsorizare* (subl. mea) prin ANCD, cum a hotărît D-na Bianu".

Așadar, sub garanția stampilei editurii, Radu Mareș mă înștiința:

- a) textul (cules pe dischetă) va fi editat în integralitate;
- b) acoperirea financiară era realizată (prin D-na Bianu).

II. Ultima scrisoare primită de la Davidescu: "Constanța 05.12. 2001" - din care citez ce ne interesează:

“[un mesaj telefonic era de la] Vasile Dâncu, prin care mă anunța că mi-a intrat *cartea* (subl. mea) în lucru”;

“Astăzi [5 decembrie 2001], după ce domnul Dâncu mi-a confirmat că *a primit o a doua postfață* (subl. mea) de la tine...”

În timpul redactării scrisorii, Davidescu primise un telefon de la Vasile Dâncu - “care m-a anunțat că azi [5 decembrie 2001] va expedia prin «Poșta Rapidă» contractul și un exemplar al cărții”.

Rezum: la 15 decembrie 2001, Ștefan Davidescu știa: *cartea* sa de mărturii va apărea în curând.

Ușurat, știindu-l pe mâini bune, profesional și... inimal (Radu Mareș, Ruxandra Cesereanu, coordonatoarea colecției), am așteptat ca Davidescu să-mi anunțe fericitul eveniment (fie și cu o întârziere de 12 zile, cât face poșta de la Constanța la Paris): apariția *cărții*, iar după un timp să primesc un exemplar - ca prieten al autorului.

Nu am avut nici o știre. Din relatările D-nei Bianu, care, periodic, îl contacta telefonic pe Davidescu - nici o veste bună de la Cluj, ba la un moment dat una rea: că i s-ar fi spus “de către cineva din editură” că “mărturia nu se va publica în un (singur) volum - pentru că Doamna Cesereanu a luat la dânsa partea a doua și nu este de găsit” (partea a doua? Doamna Cesereanu?). Firește, nu am crezut în adevărul ziselor. Cum ar fi putut face Doamna Cesereanu așa ceva?

Și, iată, în loc să primesc o scrisoare sau, direct, un exemplar din *cartea* lui Davidescu, am primit vestea morții autorului.

Prietenii noștri de închisoare, de d.o., de parcă s-ar fi înțeles între ei, vorbesc de “cei de la editură - ei i-au scurtat viața...”

M-am abținut de la judecăți abrupte. Nu știu ce s-a petrecut cu autorul (Davidescu), o să aflu, în curând - însă știu ce s-a petrecut cu *cartea* (abia în urmă cu o săptămână am primit un exemplar din partea D-nei Bianu) - și ea stă dovadă materială:

Volumul de mărturii - despre care și Mareș și Dâncu vorbeau ca fiind “*cartea*” - *a apărut... parțial*. De ce, parțial? Cine a propus, cine a decis, cine a impus *ciopârțirea unui volum scos pe cheltuiala autorului*? - bănuiesc: bietul Ștefan Davidescu nu a avut mijloacele să se opună, măcar să protesteze împotriva acestui act de agresiune;

Dacă ceea ce a apărut reprezintă doar o parte din text - *de ce nicăiri nu se face mențiune: “prima parte”* ?

Pagina de gardă este mincinoasă: dacă nimeni nu contestă oportunitatea prezenței “Cuvântului înainte”, cine a fost lumina lumii avînd ideea de a imprima și mențiunea: “Postfață de...”, când ultimul știutor de carte (și needitor!) știe că o postfață este

acea chestie care se așează la sfârșitul unui text. Or cei de la editura Dacia - ca și coordonatoarea colecției (doar ea coordonează, nu?) - *au abuzat de mine: au publicat postfața la finele... unei părți a textului și nu la al întregului.*

Acestea - dacă nu mi le-ați scris în scrisoarea-pierdută - vă rog să mi le explicați de astă dată.

Nu din alt motiv, dar și această faptă înalt-culturală, specific națională - întâmplată în capitala Ardealului, nu în cine știe ce târg regătenesc - trebuie consemnată; scrisă. «Las-că vă scriu eu!», ca s-o citez pe Anca Hațiegan - care, întâmplător, mă cita.

În așteptare, rămân al Dvs.,

Paul Goma

*

(Lui Nicolae Florescu)

Am mai spus-scris - și bine am făcut:

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, neprietenul meu, analfabetul Ceaușescu a dat ordin, în 1970, ca volumul **Camera de alături** să fie retras din librării și din biblioteci, depozitat undeva - dar nu distrus;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, prietenul meu Liiceanu, directorul editurii Humanitas, în luna iunie 1990, a retras din librării volumul de mărturii de el (abia) editat, **Culoarea Curcubeului, Cutremurul Oamenilor, '77**, iar în 1992 a trimis la topit întregul tiraj. "Operă" în care a fost susținut până în pânzele albe de culturalizatorii Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, de subalternii Sorin Mărculescu, Kleininger, de proaspăt-culturalizata Gabriela Adameșteanu și de subordonații săi de la revista 22;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, Marin Sorescu, director al editurii Scrisul Românesc din Craiova, în schimbul portofoliului Culturii, în 1993-94, a distrus plumburile unor cărți, printre care și ale romanului meu **Gardă inversă**;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, sora lui Mihai Botez: Viorica Oancea, directoare a editurii Litera, în colaborare cu Ioana Pârvulescu, a masacrat volumul de texte publicistice, selectând aiurea și scoțînd, în 1993 și 1995 două broșurile, ambele intitulate cu infinită fantezie: **Amnezia la români** - dealtfel nedifuzate...;

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, cărturarul Marian Papahagi, director al editurii Echinoc, a solicitat și a obținut bani

de la Soros apoi... nu a publicat volumul **Patru dialoguri**, dar l-a anunțat (în revista 22) ca... editat;

Patru editori-prieteni - toți patru, nu doar alfabetizați, ci reprezentând piscuri ale culturii române cotidiene - care, cu toții, îmi solicitaseră volumele în chestiune...

Și pe acestea le-am mai spus-scris - le scriu-spun a *n*-a oară:

- Pentru a-mi închide gura-de-hârtie, în 1997 Monica Lovinescu a dat semnalul campaniei de presă împotriva **Jurnal**-ului prin: «Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma!»; la ea a participat cu nesfârșit curaj scriitoricimea cu ale sale părți sedentare: Geta Dimisianu-Bianca Balotă;

- Pentru a-mi - totuși - închide gura-de-hârtie, Monica Lovinescu a emis, în 1998, ukazul: «Goma e contestat» - și... n-am mai fost editat!;

- Pentru a-mi închide, odată, gura-de-hârtie, Nicolae Manolescu a anunțat în 1999 că nu-l va mai publica în veac pe Paul Goma în *România literară* - și așa a fost.

Pe cestelalte nu le-am mai spus-scris - le scriu-spun azi:

Întors la stadiul de scriitor samizdatizat - prin grija colegială a scriitorilor români cotidieni - am încercat să-mi fac auzit glasul-de-hârtie multiplicând textele publicistice în câte 15-20 exemplare și trimițându-le prin poștă.

Iată că în această iarnă-primăvară *cineva* a ținut să împiedece “difuzarea prin poștă a materialelor dușmănoase-calomnioase”: în ultimele săptămâni am primit de la corespondenții mei vestea că, oriunde ar fi fost domiciliați (Piatra Neamț, Constanța, Cluj, Fălticeni, București), plicurile conținând textul eseului “Basarabia și «Problema»” au ajuns la destinație după... două luni de zile - însă mai există zece destinatari care încă nu mi-au confirmat până azi, 11 iunie 2002, primirea a ceea ce fusese trimis de la Paris în 21 februarie - adevărat, tot 2002). Nu voi pierde timpul întrebând:

«Oare *cine* mi-a oprit-citit textele? Securitatea ca instituție? Un răcan cu oarecare putere de a face rău? Și - oare - *se va fi știind* acolo-sus ce se petrece aici-jos?»

Nici înainte de 1989 (și nici înainte de noiembrie 1977 când am plecat în exil) nu judecam: “Dac-ar ști Tovarășul ce fac ăștia mici, în numele lui, le-ar rupe urechile!”

La sfârșitul lunii aprilie mi-a telefonat de la București Ana Blandiana, anunțând că în 29 mai va avea loc un colocviu în care se va vorbi și despre “Mișcarea Goma”; a doua zi am primit o scrisoare de două pagini în care expeditorul îmi zugrăvea în termeni elogioși “Mișcarea Goma” și îmi explica semnificația ei pentru istoria României... - încheind astfel:

“Știu că, după Revoluție, lupta dumneavoastră și, în general, atitudinea fermă pe care ați avut-o nu au fost prețuite la justa lor valoare, nici în mediile politice, nici în cele scriitoricești, nici chiar în cele ale societății civile. Ele nu și-au primit cuvenita recunoaștere (subl. în text). În virtutea a ceea ce reprezentați, ați așteptat, cum era și firesc, să fiți invitat în România și nu ați fost. Este, poate, și vina mea. A sosit, cred, timpul să trecem peste toate divergențele și incomprehensiunile trecutului, să vedem ceea ce ne unește. Invitându-vă acum, oficial, aș dori să îndrept această greșală, în numele unei țări care, de fapt, nu v-a uitat. Vă aștept în România.

*“Președintele României
“Ion Iliescu”*

Am răspuns pe dată:

“Paris, 1 mai 2002

*“Confirm primirea scrisorii din 24 aprilie 2002, semnată:
«Președintele României (,) Ion Iliescu».*

“Paul Goma”

Nu mă mai mir că faptele mele de scris, gura-mare a mea deranjează pre mulți; nu plâng de mila acelor scriitori români care îi reproșează securistului Vasile Gheorghe că nu mă ucisese în 1956, lui Pleșiță că nu mă lichidase în 1977 - fie și în 1981, în exil, pentru ca acum breslimea de expresie română să se simtă ca-n sânul lui Avram! Nu m-am considerat, în 25 decembrie 1989 (teledifuzarea execuției Ceaușeștilor) peste măsură de inteligent ca să înțeleg - și să accept: “revoluția” era curat-Caragiale: cu voie de la polițiune; nu m-am crezut futurolog (ca Tismăneanu, cel care prevede trecutul, doar prezentându-ni-l pe Mizil), pentru a-i răspunde, în 1992 (ia te uită: a trecut un deceniu!), lui Mircea Snegur care mă poftea “acasă la noi, în Basarabia”:

«Nu am ce căuta în țări comuniste, controlate în continuare, de KGB - la Chișinău -, de fiica ei, Securitatea, la București».

Din păcate, Răul Absolut nu a dispărut de pe nici un mal al Prutului, ba aș zice: prezența lui s-a întărit.

Securiștii care apără și acum, ca și pe timpul Ceaușescului, onoarea Damei România spun - și cine îndrăznește să miște-n front și să-i contrazică atunci când declară:

«Am tremurat de spaima morții zece zile - până când Buzura a scris în *România literară* editorialul: “Fără violență!” - după care ne-am reluat locurile și activitățile. În 12 ani s-au perindat doi președinți și jumătate, noi: mereu la datorie! Așa cum am

repopulat ministerele (la Externe nu mai găsești picior de ne-securist!) - așa o să mergem mai departe, în Comunitatea Europeană, în NATO - cu Securitatea intactă. Ce contează micile-restricții puse presei?, ce contează micile-restricții poștale, ca... întârzierea unor scrisori? Contează că **noi, Securitatea suntem România**, că noi îi garantăm stabilitatea... - asta cer Occidentali».

Eu cunoșteam, în linii mari, discursul Securității, de pe când trăgea ea să moară (cum se spune, cum se spune?: “Pe cine nu lași să crape nu te lasă să trăiești?”), adică din 25 decembrie 1989. Și nu mă credeam deosebit de perspicace, doar un om normal, raționând normal;

Cunosc - în amănunt - ce se va întâmpla în curând: România nu va intra nici în Europa, nici în NATO, cu tariful securiștilor intact.

De ce? Ei, de ce: De-aia!

Paul Goma

P.S. Securitatea României nu mă poate interzice și pe internet:

paulgoma.cjb.net și **biblioteca.paulgoma.net**

[de la o vreme: **paulgoma.free.fr**]

*

Paris, 10 iunie 2002

Dan Petrescu,

Căci de ce nu mi-ai spus, domnule!? Căci îmi erai redactor - și oarecum prieten? Căci, uite: mie nu-mi dăduse prin cap, atunci, să indic izvoarele informațiilor din textele mele publicistice... De ce? Uite căci nu știu.

O explicație (dar nu scuză) trebuie să fie - aceasta: și eu, ca mulți alți explicători, credeam că ceea ce explic nu are nevoie de încă explicații, cu atât mai puțin de note subsolice, doar comunicăm între noi informații, nu? “Bibliografia” pe care mă rezem în continuare este alcătuită din vreo 200 volume editate mai cu seamă la Chișinău, după 1900 (dar și lucrări netipărite încă, după 10 ani de la terminarea lor (mai ales despre foametea din 1946-1947) - unele de comentarii mai mult sau mai puțin stângace, altele din colecții de documente din arhivele NKVD.

Deasemeni, volume publicate la București, nu puține avându-i “coordonatori” pe foștii-și-actualii-tovarăși-istorici-de-stat-și-de-partid... Pe lângă acestea, mai am, din 1978, “regis-

trele” în care am ordonat, cronologic, informații culese din cărți, dar fără a indica sursa - dacă nu aveam această obișnuință...; dacă așteptam ca istoria să fie scrisă de prietenii mei, istorici de meserie: Matei Cazacu, Berindei (Mihnea, nu vaca de ta-su, Cacademicianu’). Se vede că trebuia, de la început, să mă iau în serios la modul românesc, adică să cred că eu, Întâiul și Unicul am coborât pe Pământ cu misiia de a comite Opera Națională - fără să țin seamă că nu mă pricep la așa ceva, că o viață a unui singur om este, fatal, scurtă - lungă fiind cealaltă... Oricum, această “atitudine” a mea (nesănătoasă), dincolo de toate determinările, este una de ne-profesionist.

Recunosc, umil(it): abia de prin 1997 (aparitia **Jurnalului I-II-III**) am început a fi de acord cu mine și cu primele impresii de după 89 - anume:

Prea mulți dintre colegii noștri - oameni de carte și de cuvânt (în toate accepțiile) - nu prea, vorba Ardeleanului, citesc ceea ce comentează; nu prea, chiar de loc - iar consecință:

- Se exprimă despre toate și despre orice în perfectă necunoștință de cauză - de aici: scriitorul la român nu citește cărțile (sau textele) confrăților comentați, el le ghicește - firește, în... cărți (hai să fim... poetici: citește cărțile în stele...).

Observ că și Dan Petrescu a ajuns la această concluziune destul de târziu, chiar dacă bănuia și el ce cobreslași are.

Da, domnule. Am primit **Deconstrucții populare**. Am citit volumul pe nerăsuflăte și cu creionul în mână. Urmează să-l re-recitesc. Vorba nevesti-mi: «Știi că nu e rău?...»

Până atunci câteva băgări de seamă - în dezordine:

- Pag. 71: despre Iliescu și Echipa Morții: informațiile mi-au venit de la foștii colegi de facultate (din 1956) care, fie nu fuseseră nici exmatriculați (dar asistaseră la sacrificiul ritual zis: “demascare”), fie foști exmatriculați (ca Sorin Titel). Și unii și alții îl așezau pe Iliescu pe un plan secundar - dar și așa, tot important - șeful lor fiind Trofin. Informații despre Iliescu ar putea da și Nicolae Manolescu, doar și el fusese exmatriculat (de aceeași echipă, de care alta?), însă la Niki totul devine extrem de înnodurat: unchiul său, academicianul Oțetea a intervenit pe lângă Cornel Burtică, component al Echipei... Or însuși Manolescu povestește (abia acum) că Iliescu ar fi avut atunci (în 1957, pentru anul universitar 1958-59) un cuvânt în favoarea reînmatriculării studentului Manolescu Nicolae (pe care tot el - sau și el - îl alungase din Universitate la începutul anului 1957).

Un argument valabil numai pentru noi, foștii pușcăriași, care neavînd dovezi, “documente” (de unde, înainte de 89?), trăgeam

concluzii din premisele aflate la îndemâna tuturor (de pildă: Marino al nostru se pare că nu mai este al nostru, de când călătorește în Occident - chiar și în Spania, pe timpul lui Franco; Ivasiuc al nostru nu mai este de-al nostru de când lucrează la Ambasada USA - etc). În cazul de față: Edgar Reichman mi se păruse déjà-vu, încă din octombrie-noiembrie 1956, ca unul dintre urechiștii care bântuiau coridoarele Filologiei, fără a se ascunde, ba chiar în văzul tuturor, scriind ceva în niște carnețele negre... Firește, după atâția ani, chiar decenii, există riscul de a bănuî un nevinovat. Da, dar mai există (pentru noi, foștii deținuți), o metodă de a se apropia de adevăr: îi spui verde-n față bănuîtului că îl bănuiești de cutare măgărie-porcărie. În acest caz bănuîtul poate să nege - depinde însă *cum* anume o face (la latitudinea bănuîtorului)... Însă, dacă tace - atunci șansele bănuîtorului de a avea dreptate cu bănuiala devine cvasicertitudine, fiindcă cine nu răspunde la atacuri, la acuzații? În lumea noastră (pardon: a voastră) un Manolescu, o Monica Lovinescu - cei care mai și teoretizează ne-replicarea, or ei dovedesc prin asta, dacă nu vinovăție (deși...), atunci slăbiciune, nesiguranță. Am judecat în cazul lui Ed. Reichman astfel: eu l-am atacat (pe chestia participării lui la campania de exmatriculări consecutivă Revoluției Maghiare) cu o consecvență demnă de o cauză mai bună, în scris, începând de prin 1980 - el nu a răspuns niciodată; deci nu a negat... Deci...

Cam târziu, însă am făcut progrese - după cum se poate constata din ultima comitere a mea, **Basarabia și "Problema"** devenită **Săptămâna Roșie**... Îl citez - cu trimiteri... - până și pe Oișteanu.

- N-ar fi stricat dacă, vorbind despre "Cazul Caraion", ați fi amintit și de articolele mele (șase sau șapte); primul, sub formă de scrisoare deschisă, a fost provocat de articolul lui Grigurcu care înclina spre teza Jelitei (deci a lui Barbu-Pelin - dar încă nu și a lui Manolescu...) - exact, primul dintre textele neincluse de Dan Petrescu în volumul meu, **Scrisuri**... Până la proba contrarie, cronologic, am fost întâiul care a fluierat în Biserica Unanimității Scriitoricești (popesă - din umbră - fiind Monica Lovinescu): Ștefănescu, Pruteanu, D.C. Mihăilescu, Buduca, Matei Călinescu, Manolescu, Cistelecan, Alexandru Niculescu, Geta Dimisianu, Gabriel Dimisianu, Al. George și alții și alții s-au întrecut în a-l condamna la o moarte postumă (!) pe Caraion, fiindcă... în schimbul pașapoartelor pentru Occident ar fi scris pentru uzul Securității paginile de rușine... Pe atunci publicam în periodice, Scrisoarea către Grigurcu (prima, fiindcă au fost două) a apărut în *România literară*, apoi aveam

ciosvârtele de rubrică de la *Cotidianul* lui L.I. Stoiciu... - deci, cum zice la Evanghelie: ați știut... Vorbiți doar de “Dosarul Caraion”, volum semnat de Pelin (cel apărut în 2001), or eu mă luasem de Jelealelii în toamna lui 1998, de Pelin (izvorul... ei) în iarna 1998, în 1999 am avut conflictul cu Manolescu (primul care a publicat - în *România literară* - un “Dosar Caraion” - și el adăpat la același Pelin)...

- Ion Frunzetti: sunt în măsură să nuanțez nota de la pag. 97: “fost legionar convertit la comunism” (sânt convins: am mai scris asta, dar nu mai știu unde...):

În vara anului 1955, ca student la “Eminescu”, am făcut practica de vară în redacția revistei *Viața Românească* - unde director (redactor-șef?) era Petru Dumitriu. Primisem un colț din masa lui Remus Luca, iar colega mea Gloria Barna (Alexandra Indrieș - Justa...) fusese găzduită de B. Elvin. Printre solicitanți (nu colaboratori!) a fost și un domn îmbrăcat extrem de ponosit (dar îngrijit), famelic și cu o privire de ființă hăituită: adusesese niște traduceri din spaniolă. Remus Luca, altfel un just tovarăș, s-a ridicat de pe scaun și a stat de vorbă politicos cu necunoscutul (doar pentru mine). Tot el a luat traducerile, a ciocănit la ușa lui Petru Dumitriu și a intrat... Foarte curând am auzit urletele Canaliului - zbiera la Remus Luca. Înainte ca ușa biroului directorial să se fi deschis, necunoscutul a dispărut. A ieșit întâi Remus Luca, Petru Dumitriu după el, răcnind că, dacă-l mai prinde pe “fascistul de Frunzetti” în redacția revistei, îl ia de guler și-l duce la Securitate... Remus Luca încerca să protesteze: că traducerile sunt bune, că, dacă Frunzetti ar fi “fascist”, de multă vreme ar fi fost la închisoare... “Conu Petrache”, cum i se gudura la ghetre Radu Cosașu, l-a neutralizat pe Luca întrebându-l dacă știe spaniolește, astfel închizându-i gura... Ierunca va fi deținând adevărate informații despre Frunzetti pe care eu nu le aveam atunci și nu le-am căpătat mai apoi dar cred că: “fost legionar *convertit* la comunism” este impropriu spus. Legionar “convertit” la comunism a fost, de pildă, Costin Murgescu; dar un Herseni, un Frunzetti, nu. Chiar dacă a mâncat rahat la *Scînteia*, la vreo aniversare, în vreo prefață la Cervantes, supravegheat de un Zigu Ornea (zic așa). Eu cred că Frunzetti era doar un fost legionar băgat în boale de comuniști și care nu se mai putea opri din tremurat - cum fusese și bietul Edgar Papu (nelegionar: devenit protocronist-fără-voie), el îmi fusese profesor, în 1955, după Vianu...

- Explicația de la pag. 99: “erau *beurs*, adică arabi” este incompletă. *Les beurs* sunt cetățeni francezi de origine maghrebină (adică provenind din Maroc și din Algeria), dar nu neapărat

arabi - kabylii nu sunt arabi, ci băștinași arabizați - născuți în Franța (adeseori chiar și părinții acestora). Deși la origine termenul vine de la *arab*, (pronunțat: ‘reub) el a fost... verlanizat (i-au fost intervertite jumătățile, aici rosti-citit de-a-ndăratelea: *beur*. Nici francezii cultivați nu cunosc istoria termenului, ei cred că *beur* (și *beurette*, pentru fete) vine - poetic - de la *beurre*, unt care, în tigaie, capătă o culoare... pâinie...

- Steinhardt (nota de la pag. 100): Și în asta am fost un amărât de înaintemergător (am scris despre asta în **Căldură Mare**, când am adus vorba de Virgil Duda): în noiembrie-decembrie 1972, aflat la Paris, am dactilografiat la cererea lui Ioan Cușa pentru revista *Ethos* un “manuscris clandestin”, pus la dispoziție de Monici, semnat : “Nicolae Niculescu”. Mai întâi i-am împărtășit lui Cușa impresia că “manuscrisul clandestin” era o prostioară, o compunere penibilă, el însă a argumentat: “Monica și Virgil îl găsesc genial”. Am repetat opinia în fața Monicilor: nu numai că nu au fost de acord, dar s-au supărat pe mine: cum puteam spune una ca asta - mai ales că autorul era un “clandestin”? Dactilograma mea (sic) a apărut în nr. 2 al revistei *Ethos* (1975) sub titlul: “Secretul Scrisorii Pierdute”, sub semnătura clandestinului Niculescu...

Prin 1975, la București, dimpreună cu Virgil Tănase am depus la cutia poștală un alt “manuscris clandestin” - de astă dată știind cine-i autorul... **Jurnalului fericirii**: Nicu Steinhardt. Abia când a murit (începutul anului 1989?) Monicii mi-au deconspirat identitatea lui “Niculescu”: Steinhardt.

Astea, deocamdat’. Pe al’dat’. Saltare!

Paul Goma

*

Paris 1 iulie 2002

Șocul de la 11 septembrie 2001

Dacă aș spune tare ceea ce se doar șoptește:

«La 11 septembrie (2001) s-au înfruntat două anticulturi: americană și jihadă - cea care se revendică de la islam, însă este împotriva preceptelor Coranului?», aș fi tratat de antiamerican, de antiarab - ba chiar de terorist!

Am fost-sânt-voi fi, alternativ-simultan: antisemit și jidovit, antirus și rusofil, anti-român și basarabean xenofob, în fine, “antiamerican”...

Am auzit și dinspre București ecouri provenind din Franța,

din Germania, din Anglia (însă nu și din Italia, Spania, Portugalia - oare de ce?) sub forma unui indecent răcnet de “solidaritate”:

«De la 11 septembrie sântem cu toții americani!»

Secreție sonoră behăită, de turmă, servilism dezgustător. Necunoscători ai istoriei în general, analfabeți în politică (sau de-a dreptul rău-voitori), străluciții politologi: Mihăieș, Dan Pavel, Antohi, S. Tănase, Oișteanu, Șafir, Adameșteanu, Ioana Ieronim, Alina Mungiu, A. Cornea, Volovici, lefegiii Europei Libere sub bagheta lui Ratesh: Hurezeanu, N.C. Munteanu, Iorgulescu, Ashkenazy, I.B. Lefter și alți luminați, precum și cohorte de profitori-Soros au răspuns: «Prezent!» la o chemare nerostită, la o invitație neformulată.

Un isteric domiciliat în Occident parafrazase celebra zicere a lui John Kennedy:

«Sunt [și eu] un berlinez!» (el își exprima solidaritatea cu locuitorii Berlinului, parte ostatici ai rușilor, parte robi ai rușilor).

Pe urmele aceluia s-au grăbit să zbiere în cor frustrații ai căror părinți trăiau cu nostalgia... inversă, a luptei-pentru-pace-în-Vietnam. După ei, laie (că tot deveniserăm fulgerător, nu doar europeni, dar și mondialiști cu diplomă de revoluționar și, firește: “aliați ai americanilor din negura veacurilor”), recent-culturaletii dâmbovițelini, autodeclarați politologi, futurologi, astrologi, americanologi, altfel ordinari bursofagi, postulanți la cârmăcirea (hait!, am nimerit cuvântul care spune adevărul) nefericitei României cea ajunsă proprietate a Securității eterne, după idiologia lui Brucan.

Poți să-ți exprimi compasiunea - sinceră, nu interesată, ca americanolatrii carpatodanubieni - față de cineva care a suferit o grea pierdere, de obicei legată de moarte-în-familie, în nici un caz nu poți pretinde că “ești și tu”, fie mort, fie fratele-mama-cumnatul-fiul-vecinul mortului. Pentru că, așa: nu e logic, nici corect. Nici decent.

Data de 11 septembrie constituie, vai, o piatră de hotar, în timp - însă nu fiindcă “*de la 11 septembrie*” noi, ne-americanii am fi devenit fulgerător americani; ci fiindcă *atunci*, ei, prietenii noștri, americanii, au primit o lovitură pe cât de cumplită, pe atât de neașteptată. *Pentru întâia oară în scurta lor istorie americanii au aflat ce înseamnă ca tu, civil, să fii atacat, din cer, pe solul național* (memorie? istorie? - amnezia/ nu bânuie doar România - Pearl Harbour: se află undeva, pe o insulă, departe, în spațiu - și în timp...). Ei se credeau cei mai buni, cei mai dreپți; cei mai cinstiți, cei mai harnici; cei mai inteligenți, cei mai generoși; cei mai păziți de cel rău; cei mai morali - cei mai iubiți dintre pământenii pământului. Și, dintr-odată...

Până atunci ei atacaseră din cer: în Franța, în Italia, în Belgia, în Olanda - țări ocupate, inamicile fiind Germania și Japonia; apoi în Coreea, în Vietnam, în Cambodgea. Apoi în Irak; în Iugoslavia; în Afganistan...

Sunt terifiți *americanii când atacă din cer* - să ne amintim doar "colateralele" din România primăverii-verii anului 1944, mai ales cea din 4 aprilie, când au fost uciși 5.000?, 20.000? de civili numai la București, *din care cel puțin o treime basarabeni și bucovineni refugiați, aflați în vagoane, ori așteptând în Gara de Nord garniturile de tren ce urmau să-i ducă spre Vestul țării, "în dispersie..."*. Cu acest "prilej" **a dispărut-neidentificat** și Ignat Goma, fratele mai mic al tatei, violonist (abia acum aflu că atunci ar fi fost inaugurat - și repede închis - un cimitir-nou, între Pantelimon și Brănești, aproape de linia ferată, unde ar fi fost îngropate victimele bombardamentului orb, american); nu altfel au **dispărut-(mulți) neidentificați** *la Dresda și Leipzig, peste 600.000 de civili și de refugiați (tot din Est!- și tot de ruși fugind!)*; cum **au dispărut-neidentificați**, după o jumătate de secol, mulți dintre civilii americani de la 11 septembrie 2001.

Mai puțin veșnic-biruitori sunt americanii când ating cu tălpile lor pământul. Nu au fost capabili să-l alunge pe Castro cel care de patru decenii le stă în coastă și le dă cu tifla, singura lor "victorie" a fost repurtată în Grenada - știe careva din sală pe unde este, ce suprafață, câți locuitori are Grenada cu pricina?

...Și dintr-odată, din senin, fulgerător, fără-avertisment...

Neadevărat: atât informațiile (proprii - mai ales cele obținute prin spioni-oameni, fiindcă supratehnologia lor a rămas oarbă), cât și avertismentele partenerilor nu lipsiseră: *totul gravita în jurul politicii externe a USA, în special în Orientul Mijlociu* - însă americanii se cred, nu doar cei mai puternici, dar și unici deținători ai adevărului absolut: «Noi știm ce e Bine și ce e Rău, nu avem nevoie să ni se și deseneze...» răspundeau - atunci când catadicseau să răspundă.

Și, dintr-odată, din senin, fără avertisment...

Neadevărat: americanii nu au știut - fiindcă au refuzat să afle, să decodifice "mesajul"; nu au acceptat adevărul, anume că data de *11 septembrie* avea o semnificație precisă - tot în legătură cu politica externă a USA în Palestina. În loc să caute eventualele *motive* ale atacului, ei s-au grăbit să fabrice *pretexte*, să acuze "lumea arabă" în totalitate și s-o trimită în categoria Răului" (vezi primele discursuri ale președintelui Bush jr.).

În ceea ce-i privește pe americanii de rând întrebările-imprecație rostite în direcția Divinității au fost:

«Doamne, de ce m-ai pedepsit *pe mine*, de ce mi-ai făcut *mie*

asta?» - ceea ce se traduce prin: Dumnezeu m-a bătut **doar pe mine, american, numai mie** mi-a făcut “asta” - după care au amănunțit:

«De ce ne-au făcut [ei, ne-americanii] asta, nouă, care *îi ajutăm și-i iubim*? De ce *au început* [ei, ne-americanii] *să ne urască, dintr-odată*, de ce au devenit (peste noapte!) ingrați? Noi ne-am vărsat de două ori sângele pentru europeni, în secolul trecut, ca să-și recâștige libertatea, le-am trimis ajutoare alimentare, medicale, de fiecare dată când *s-a putut...*» - impersonalul viză ne-ajutorul față de comunități și ele, nefericite, dar aflate sub controlul URSS, de la împărțirea ca un harbuș a globului pământesc, în zone de influență. Apoi, arătînd înspre Africa, Asia, America de Sud: «De ce ne urăsc, *acum*? Fiindcă avem ce mânca și dăruim și altora? Fiindcă suntem democrați - ei nu?»

Durerea poate orbi judecata - pentru o vreme. Însă judecata americanilor era oarbă dinainte.

În deceniile trecute când Europa Occidentală era scăldată în sânge de pe urma acțiunilor terorismului de stînga (Brigăzile Roșii în Italia, Armata Roșie în Germania, Acțiunea Directă în Franța), americanii se indignau foarte că autoritățile locale nu sunt în stare să lichideze bandele care compromiteau vacanțele culturale ale turiștilor de peste Ocean; când terorismul islamic (în fapt: diversiunea guvernului comunisto-militarist algerian) a însân-gerat Franța, americanii - și nu doar turiștii, ci și gazetarii și oamenii de afaceri - nu au încetat de a trata statul și poliția franceză de incapacitate patentă, ba chiar de complicitate cu teroriștii, amenințînd cu denunțarea unor contracte comerciale - ceea ce dealtfel au și făcut, ocazia le era oferită pe tavă... Fiindcă erau siguri: la ei, în America, așa ceva este de neconceput - țara lor: fortăreață inexpugnabilă, păzită zi și noapte de armata cea mai puternică - ce să mai vorbim de atotștiitorismul, de eficacitatea polițiilor FBI și CIA...

Și a venit 11 septembrie. În loc să caute **motivele** agresiunii suferite de ei în propriul comportament de politică exterioară (printre ele: Palestina) americanii au acuzat Cerul de nedreptate. Și pe arabi - de... jihad (război sfânt al musulmanilor).

Anticultura americană în splendoarea ei analfabetizatoare a primit o lovitură cumplită de la o (sau: de la cealaltă?) anti-cultură, barbaricultura dimpotrivă: cea vehiculată de câțiva arabi supra-bogați, supra-occidentalizați, supraamericanizați - creație a cui? a americanilor! Jihad: un număr restrâns de indivizi, nu mai mulți gîndiseră și impuseseră *teroarea* Revoluției Franceze și a

celel Bolșevice.

S-a spus mereu că secreția “gândirii” terorismului benladenist ar fi expresia “maselor largi de musulmani umiliți de creștini, colonizați de occidentali” - de acolo s-ar trage rachiuna tenace a lumii a treia. Ar fi și aceasta - dar nu numai aceasta. Fiindcă “masele largi de musulmani” indicau locul-dureros arătând, nu America - ci Palestina. Astfel, ceea ce li se întâmplă Palestinienilor din partea Israelienilor - cu încurajarea pe față, suținerea, complicitatea americanilor - poate fi considerată, dacă nu *cauza* (deși, de la venirea lui Sharon la afaceri...), atunci pretextul; mai corect: **alibiul** jihadiștilor:

«Iată cum îi pedepsim noi pe persecutorii fraților palestinieni»...

Bineînțeles, nu soarta palestinienilor (din 1948!) umiliți, spoliați, alungați de pe pământul lor, băgați în sârme, masacrați de tancurile, elicopterele, avioanele israeliene le stă la inimă benladeniștilor - dovadă: în *răzbunarea* lor oarbă nu au vizat Tel Avivul, ci New Yorkul; nu au atacat nave de război israeliene - ci americane... În ochii acestora, americanii sunt inamici, nu pentru că susțin Israelul în toate acțiunile sale teroriste împotriva băștinașilor palestinieni, ci pentru că le-au invadat Locurile Sfinte (din Arabia Saudită), pentru că le pompează sângele (petrolul - ceea ce nu-i împiedecă să se scalde în petrodolari) și le sunt rivali pe terenul anticulturii. Dar mai ales fiindcă ei, americanii au fost, nu doar susținătorii lor (Saddam, Ben Laden, talibanii care au terorizat Afganistanul atâția ani); nu doar “alfabetizatorii” lor, individual - ci *fabricanții terorismului antioccidental*, sub forma lui cea mai virulentă: antiamericanismul.

În secolul nenorocit care a trecut, XX, Rusia fusese puterea cea mai nocivă, mai toxică, mai distructivă. America, în ochii noștri naivi: Îngerul Păzitor, Arhanghelul Salvator: în ultimul război mondial i-a salvat de Hitler pe francezi, italieni, belgieni, olandezi, englezi - dar nu și pe polonezi și pe cehi (care luptaseră în unitățile britanice împotriva germanilor) - de ce? Simplu: fiindcă Hitler murise - trăiască Stalin!, partenerul lor, “Oncle Jo” cum îl dezmiarda Roosevelt. Pe noi, românii, dacă americanii nu ne-au persecutat altfel “decât” bombardându-ne, mai ales în 4 aprilie 1944, nici nu ne-au ajutat când aveam nevoie de ei și îi așteptam să-și onoreze promisiunile.

Îi așteptasem pe americani ca pe Mesia. Și n-au venit. Ba, în cazul Ungurilor, în 1956, neintervenția lor a avut valoare de *complicitate manifestă cu Sovieticii* la strivirea insurecției - anticomuniste. Promiseseră rușilor că nu vor interveni în

“treburile interne ale URSS” - dar noi nu știam; și îi așteptam...

[O altă dovadă de complicitate a americanilor cu sovieticii în martirizarea românilor:

În hărțile lor de până în 1989, dacă Țările Baltice, toate trei, purtau inscripția, în roșu: “USA nu recunoaște anexarea lor, în 1940, de către URSS”, nici partea de răsărit a Poloniei, nici a Cehoslovaciei (cu aceste două țări România avea hotar comun în 1938), *și nici Bucovina de Nord și nici Basarabia care tot atunci au avut aceeași soartă nu poartă... nerecunoașterea USA*. Ni s-a explicat: n-am fi avut parte de acest “tratament cartografic” dacă România nu ar fi declarat război SUA (în 12 decembrie 1941). Este adevărat: Polonia și Cehoslovacia nu le declaraseră război... pentru că nu mai existau ca state; iar Țările Baltice, după ocupația rusească trecuseră sub control german. Să nu se uite: cu o săptămână mai devreme, în 6 decembrie 1941, Anglia declarase război României...:

În 1940, când Rusia ne răpise Basarabia și Bucovina de Nord aceeași Anglie declarase că... nu are obiecții (față de un abuz grosolan), însă după 1941, când România pornise la recuperarea teritoriilor în chestiune, Churchill ne calificase de... “șacali care se năpustiseră asupra Rusiei - aflată la pământ” - minciună: biata Rusie fusese, până în ajun, aliata lui Hitler (deci dușmana Angliei), iar România o atacase în 22 iunie 1941 simultan cu Germania...]

Câtă vreme URSS reprezentase celălalt talger al politicii planetare, se instalase pentru decenii un echilibru (al terorii nucleare). De când URSS a implodat și nu mai este luată în seamă când zice, din inerție: “Niet!”, Statele Unite cunosc beția puterii cu tot ce implică o *beție*: comportament nerezonabil, judecată alterată, pierdere a simțului realității, al echilibrului, al moralei - toate aceste simptome ducând la acte criminale. După războiul din Coreea (în fapt prelungirea celui de al II-lea război mondial), americanii, oriunde au intervenit pe glob, au început prin gafe (răsunătoare - dar costisitoare, în sânge), au continuat prin... înfrângeri, de pe urma cărora ei și-au luat bagajele și s-au întors la ei acasă, lăsând în urmă, nu doar “câmpuri de luptă” devastate, ci țări întregi ruinate, mai grav: re-căzute în sclavia-barbaria comunistă: Vietnamul de Sud, Laosul și mai ales nefericita Cambodgea.

Înapoi la terorismul impropriu numit “arab”: a început cu Iranul, comunitate ne-arabă - doar islamică. Ura iranienilor împotriva americanilor nu a fost ura musulmanilor împotriva creștinilor, ci a unei țări împotriva altei țări (America) - cea care dădea ajutor dușmanului ei de moarte: Irakul. Fundamentalismul

homeynist a pornit de la conflictul religios dintre šiiti și sunniți, a alunecat la un conflict (aparent) între musulmani și creștini - dar nu a fost decât unul economic, în care “găina” a fost (și este, în continuare): *petrolul*.

Are să mi se reproșeze iar obsesia *petrolului*: am vorbit repetat de *petrol* ca armă de șantaj pe care **trebuia** să o folosească România întru apărarea ființei naționale și a unității teritoriale, în 1939-40, față cu înțelegerea dintre Hitler și Stalin, pentru împărțirea Europei. După mai bine de șase decenii, care a rămas cauza convulsiilor, chiar a războaielor din Kuweit, Irak, Afganistan, implicarea Pakistanului, a Turciei, interesele-vitale în Caucaz în Asia Centrală? *Petrolul!*

Pentru petrol, Americanii fac orice - și contrariul.

[*Petrolul* se află la originea conflictului irano-american: Mossadegh, primul ministru al țării, cel care pusese bazele democrației și ale europenismului în Iran, decretînd naționalizarea companiilor petroliere (americane!) a fost răsturnat, în 1953 de către omul americanilor, Mohammad Reza, devenit șah; se cunoaște urmarea...]

Numai niște comentatori, chiar istorici fără memorie (frați cu balerinii fără picioare) nu știu de unde să-i ia pe Diavolii, pe reprezentanții Imperiului Răului (cum le zice cultivatul președinte actual, Bush junior) ca Homeyni, Saddam, Ben Laden. Cum, de unde?- dar *toți acești dușmani-de-moarte ai “civilizației albe”, ai americanilor, au fost fabricați de... americani, au fost inventați de americani*. În anume împrejurări... Numai că în... alte împrejurări ei, “ingrații” se întorseseră împotriva Pygmalio-nului și Stăpânului lor! CIA îl susținuse și îl ajutase pe Saddam în războiul cu Iranul. Și pe Massud, în Afganistan - dar numai atâta vreme cât acesta din urmă lupta împotriva Rușilor (cu care Americanii erau - atunci - în conflict). De cum a început Marea Fraternitate Americano-Rusească iar Massud a devenit incomod, la cererea lui Putin pe lângă Bush, Americanii l-au lăsat din brațe pe eroul luptei antirusești și se poate spune că CIA l-a dat pe mâna *talibanilor* (pe care tot americanii îi fabricaseră - cu puțin înainte de a-i declara “Diavoli!”) - iar aceștia l-au asasinat în liniște.

Americanii nu încetează de a arăta Irakul ca deținător de arme de distrugere în masă însă până în momentul de față nu au produs *dovezi* de existență a lor - oare de ce? - pentru că tehnologia de fabricare a gazelor, a substanțelor mortale, printre ele... antrax-ul, fusese grațios furnizată de americani, iar produsul a fost folosit de irakieni atât împotriva kurzilor, cât și

împotriva acelor irakieni care se răsculasera în 1991 împotriva lui Saddam - însă Bush senior îi ordonase lui Schwartzkopf să sisteze operațiile militare și să nu intre în Bagdad. În schimb...

Estimp Coreea de Nord se laudă pe față, într-o conferință de presă! că deține arma atomică - o și arată! - iar Americanii, chestionați în privința pericolului planetar reprezentat, răspund că... să vedeți, copiii coreeni (de nord) și așa sunt subalimentați - să sufere din pricina unei campanii militare americane...?

De ce acest tratament de favoare? Ce întrebare!

Coreea (de Nord) nu are *petrol*!

Desigur, toate aceste discursuri (unul pe față, unul pe dos) sunt rostite cu o seninătate terifiantă: iată pe mâna cui a trecut soarta planetei noastre... De pe a Rusului I pe a Rusului II.

Terorism... Cine vorbește de *terrorism*: teroriștii!

În Franța ocupată autoritățile de la Vichy, colaboraționiste, îi numeau “teroriști” pe acei francezi patrioți care se manifestau împotriva ocupantului german; în România ocupată de ruși, în 1944, autoritățile colaboraționiste îi numeau “teroriști” pe acei patrioți români care luptau împotriva ocupantului sovietic și a slugilor lor băștinașe; erau oare numiți altfel decât “teroriști” - începînd din același nenorocit an 1944 - balticii, polonezii, ucrainenii, bulgarii care luptau împotriva ocupantului rus?; nu erau tot “teroriști”, în gura rusului ocupant, basarabenii și bucovinenii, acuzați și de “naționalism românesc”? Dar acum - adică în ultimul deceniu - cum le-a spus “moldovenilor”, în 1992, Elțin, în timpul Războiului de pe Nistru; nu “teroriști”? Cum i-au tratat pe ceceni Elțin, Putin - nu de “teroriști”? Nu le spun chinezii tibetanilor - de, iată, 50 ani: “teroriști”? Nu le spuneau sârbii lui Miloșevici albanezilor din Kosovo - care luptau pentru recăpătarea drepturilor legitime, suprimate în 1989 - nu tot “teroriști”?

În Palestina înainte de 1948 cine erau “teroriștii”? Evreii care luptau împotriva englezilor pentru a avea un loc sub soare, printre ei viitori prim-miniștri ai statului Israel: Menahem Beghin, Itzak Shamir... Însă de cum Evreii au devenit stăpâni ai Palestinei, cum “teroriști” au devenit... *alții*, ceilalți, băștinașii, luptătorii pentru pământul natal, casele, livezile, demnitatea: Palestinienii (care, din punctul de vedere al dreptului-pământului au cel puțin tot atâtea temeiuri ca și recentii-evrei, până mai ieri “revoluționari internaționaliști”, altfel credincioși cetățeni sovietici, devotați comunismului, deveniți fulgerător și naționaliști și mistici și xenofobi și partizani ai apartheid-ului și constructori emeriti ai Zidului (Rusinii)

Ierusalimului.

Într-adevăr: este vorba de înfruntarea a două anticulturi; de lupta între două barbarii; de ciocnirea între două variante ale *terorismului*: cea de-stat a imperialismului americano-ruso-chinezo-israelian care, nu-i așa, “face baraj extremismului” (!!!) și varianta geamănă, benladenistă.

Nu este lipsit de interes să recapitulăm punînd o întrebare (dealtfel retorică):

Care state și-au dat mâna pentru a lupta, pe după cap, împotriva “terorismului”? (s-a uitat întâlnirea de la Pekin în care trei siniștri clowni-dictatori-teroriști: american, rus, chinez jurau că ei vor combate... terorismul - până... la ultimul tibetan, uigur, cecen, antiamerican?) - însă, în “probleme secundare” se opun cu o îndârjire demnă de o cauză cu adevărat bună - iată “secundarele”:

1. În chestiunea interzicerii emisiunilor de oxid de carbon care atacă pătura protectoare de ozon, astfel modificînd climatul planetei, generînd deja catastrofe “naturale” (inundații, secete) - cine s-a opus și se opune tentativei de salvare a pămîntului nostru? Statul aflat în fruntea campaniei... antiteroriste și campionul poluator: USA!;

2. În chestiunea interzicerii fabricării și vinderii minelor antipersonal (cele care au schilodit și continuă să rupă picioarele a milioane de ființe oamenești - cu precădere copii - în Afganistan și în Kosovo, în Cambodgia, în Angola, în Liberia) cine se opune suprimării cumplitului instrument de teroare exercitat asupra nevinovaților, a civililor? Exact statele aflate în Concordia Mondială împotriva Terorismului: USA, Rusia, China, Israel - și Coreea de Nord;

3. În legătură cu înființarea Curții Penale Internaționale (după aceleași principii ca și Tribunalul de la Nürnberg), care să-i judece pe cei vinovați de crime de război, crime împotriva omenirii, genocid, sclavaj, deportare, viol... - cine i se opune? Bineînțeles: USA, Rusia, China, Israelul! La ce ne-am fi așteptat: să fie de acord călăii cu propria-le pedepsire?

4. În legătură cu liberalizarea producerii și comercializării medicamentelor “generice”: pentru combaterea unei pandemii: sida, tuberculoză, malarie, guvernele țărilor atinse de aceste plăgi ale Egiptului, să poată produce și vinde la prețuri accesibile remediile - fără a plăti brevetele... - cine se opune, invocînd “proprietatea intelectuală”, dacă nu intelectuală, generoasa, umanitara Americă de Nord?

A murit URSS? Trăiască USA! Avea dreptate tata când spunea:

«Americanii se deosebesc de ruși doar prin numărul stelelor de pe drapel».

Vreme de decenii, sub ocupație sovietică, apoi securistă, mioritistă autohtonă, Românii, tot așteptându-i pe “Americani” să vină, să ne libereze de Cel Rău, deplorau ignoranța Occidentalilor în privința României și a românilor. Și aveau dreptate - e-he, dac-ar fi știut cine suntem noi, nu ne-ar fi abandonat Rusului!

De când ne-au “liberat” alde Brucan, Iliescu, Petre Roman, Caraman, Stănculescu, Militaru și alți... bravi români antiruși, am uitat fulgerător că Americanii (aici fără ghilimele) au fost, sunt, vor fi partenerii Rușilor, că pe ei nu-i vor trăda (pe noi: da, în continuare - corectez: pe noi ne vor ignora). Că dacă românii (în fine: reprezentanții de nădejde ai intereselor strict personale, altfel securiste) se zbat să intre în NATO, chiar cu epoleții albaștri la vedere, Americanii vor privi cu un sfert de ochi la harta țării noastre, căutînd niscai terenuri de aviație (americană) și de trecere a unor conducte de petrol (pentru americani) - atât. Că vor pica și ceva dolari pe lângă “baze” - negreșit: securiștilor eterni, nu doar gumă de mestecat, ci și burse pentru doctorii-în-burse-americane, cei care se cred datori să apere “valorile americane”, “etica americană”, zbierînd isteric, acuzîndu-i pe sceptici, pe lucizi, pe ne-amnezici că, fiind... antiamericani, sunt, necesarmente, antiromâni (vezi la Mihăieș, Antohi, I.B. Lefter, Adameșteanu, I. Ieronim, A. Cornea, Shafir, Oișteanu, G. Andreescu, Iorgulescu, Dinu C. Giurescu...), lista este greșos de lungă.

Ce-ar fi să-i întreb pe românii care se tânguiau mai deunăzi că americanii nu știu nimic despre români, de aceea nu se interesează de soarta noastră:

«Dar voi, buni români - și bravi creștini - ce știți despre albanezi (cu care am fi veri de-ai treilea)?; despre palestinieni?, dar despre ceceni? Sau vă pasă de ei așa cum bănuiați (pe bună dreptate) că le păsa “americanilor” de români?

«Și ce știți voi, americanofili din moși strămoși, despre rudele sărace de-alături: basarabenii și bucovinenii?

«Nimic-nimic-nimic. Dar, spre deosebire de americani, care nu-știau pur și simplu (pentru că nu ajunseseră până la pagina cu pricina), voi nu-vreți-să-știți. Fiindcă vă imaginați: conținutul Cornului Abundenței American abia va ajunge pentru românii-din-România, nu și pentru... minoritari, cum le zicea *seniorul vostru*, Coposu, basarabenilor și bucovinenilor».

Mulți sunt cei care contestă termenul de *anticultură* aplicat americanilor, iar pentru că tot sântem noi literați, explică:

«O comunitate care a dat scriitori ca Poe, Pound, Hemingway, Faulkner nu poate fi anticulturală».

La care orice alfabetizat poate replica:

«O comunitate care a dat scriitori ca Goethe, Schiller, Heine, a putut foarte bine să-i alunge din țară pe mulți scriitori, să le ardă cărțile, să ardă oameni; o comunitatea care a dat scriitori ca Pușkin, Gogol, Tolstoi, Dostoievski, a putut foarte bine să ardă cărți, să-i împuște pe scriitori, să-i trimită la moarte sigură în gheturile Siberiei.

Fiindcă - din păcate - nu există legătură între literatură și cultură.

Literatură - bună - au și românii... Cât despre cultură...

Paul Goma

P.S. Acest text a fost publicat - în mai multe felii - în *Cotidianul* în vara anului 2002.

Varianta de față nu a suprimat nimic din cea inițială, doar a adăugat câteva informații - marcate prin croșete.

*

Autointerviu - 1 noiembrie, 2002

- transcrierea după video: Rodica Drăgan -

Astăzi este întâi noiembrie 2002. Astăzi, după calendarul ortodox sunt cinstiți Sfinții Cosma și Damian, doctorii fără arginți. Acum o lună am împlinit câțiva... Câți ? 67 ani, o cifră greu de ținut minte. 67 e foarte-mult, în același timp, foarte- puțin. Nu mai realizez, de vreo 20 de ani, vârsta pe care o am. 67 de ani, însă nu am 67 de cărți, numai 55.

Deci în ăst-an am scris două cărți: un eseu istoric **Săptămîna Roșie**, care a fost publicat în foileton în *Jurnalul literar*, dar nu s-a terminat. Un timp l-a scos-o *Vatra* în două livrări... De ziua mea mi-am făcut un cadou, unul mai special, în sensul că am început să scriu o altă carte cum n-am mai scris de multă vreme, adică una de ficție, o carte de dragoste. O carte cu un-băiat-iubea-o-fată, în varianta mea: un moș iubea o copilă...

Pentru cei care știu câte ceva despre viața și lucrările mele e mai ușor să mă situeze. Pentru ceilalți trebuie să spun că am avut o soartă vitregă - ca scriitor, nu ca om. Ca scriitor mi-a fost întârziat debutul cu vreo... câți ani? În jur de 10. Editorial am debutat la vârsta de 33 de ani - din motive de închisoare, din motive de domiciliu obligatoriu, din motive de rest... Am scris în românește, în România, cât am rămas în România, în exil, din

1977 tot în românește, numai în românește.

Am am debutat în periodice în '66 : în *Luceafărul*. În '68 am publicat un volumaș de proză scurtă, **Camera de alături**. Manuscrisele următoare predate editurilor mi-au fost amânate luni, trimestre, ani - apoi respinse. Așa ca le-am publicat în străinătate, în Occident. Crimă pentru care am și fost pedepsit: din 1970 n-am mai avut voie să public în România nici măcar traduceri - nici soția mea, nici socrul meu...

Deci din 1970 am fost interzis. Am rămas pe solul patriei iubite, Republica Socialistă România încă 7 ani, pînă în noiembrie 1977. Deci, presupun că... - adică sunt absolut sigur: am fost singurul scriitor român din acea perioadă care să se afle pe solul României și să fie interzis. Interdicție aplicată numai, vorba lui Breban și a lui Zăciu, "fugiților", așa le spun ei, citînd cu fidelitate din Evanghelia Securității celor care, profitînd de o călătorie, rămăseseră în Occident sau emigraseră în Israel, în Germania. Ei, zicătorii, ca din întâmplare numai ardeleni (sunt de adăugat și Titus Popovici și Lăncrănjan și Buzura și Blandiana și Manolescu), Doamne-fereste, ei nu fugiseră ba chiar-din-contra, pretindeau că sunt... exilați-la-Paris (avînd în buzunar pașaport cu mai multe intrări-ieșiri, ca Breban!). Deci eu, înainte de a... "fugi", am rămas timp de 7 ani pe solul țărișoarei iubite, ca *scriitor interzis*. Cei 7 ani nu mi-au fost... sterpi, interdicția viză publicarea, nu scrierea... Așa că eu una știam, una făceam: scriam - în românește. Am dat și interviuri, din România, unor jurnale occidentale capitaliste, deci... "tot mai dușmănoase", ca să-l citez pe A.E. Baconski. M-am manifestat - însă numai în afara granițelor Patriei Române. Dacă românii, vorbesc despre cei de vîrsta mea, care știau carte la 1977, au auzit de mine, au auzit pe cale mediată, adică prin Europa Liberă, postul american de la München.

Deci, începînd din anul 1970 eu nu am mai existat ca scriitor român. Nu puteam publica, nu se scria despre mine. Continuam să scriu în românește, limba maicii mele și cică a țării în care mă aflu, deși *auzindu-l dînd din mână* pe Ceaușescu, în scornicească... După ce am plecat în exil în 1977, cu atît mai vîrtos, nu eram publicat în România cea dragă; pînă "la revoluție". Din 1990 am început să public în limba în care scrisesem totdeauna, în românește, în România, pentru interlocutorul meu imaginar, dar cît de real: românul. Eu *lui* mă adreșam cînd scriam ceea ce scriam, mai degrabă, *ei*, fetei, femeii... Cîțiva ani 90-91-92 lucrurile au mers foarte bine în acea campanie de, să zic așa, recuperare a 20 de ani de interdicție, fiindcă timp de 20 de ani nu existasem pentru literatura română

cotidiană. Nici în dicționare, nici în istorii literare, deși publicasem atâtea cărți, adevărat în ne-românește, dar, cinci dintre ele la Gallimard două la Suhrkamp, două la Hachette, două la Elsevier...

În 1993 s-a întâmplat un incident care a devenit accident, apoi tragedie. Prima carte pe care mi-au publicat-o românii, în românește, în România a fost cartea de mărturii despre evenimentele din '77 : Mișcarea pentru Drepturile Omului și tratamentul aplicat de Securitate aderenților: **Culoarea Curcubeului**, carte care în absența mea Liiceanu împreună cu Monica Lovinescu și cu Mihnea Berindei, au pus-o în capul listei scrierilor mele. Asta va trebui să fie neapărat publicată la proaspăta editură Humanitas!, hotărâseră ei, hotărâtorii în ianuarie 1990. O carte pe care în varianta franțuzească o cunoscuseră Liiceanu și cu Pleșu într-o vizită prin '84, la Paris, fiind ei bursieri la Heidelberg. O citiseră, o lăudaseră. În sfârșit... Mie mi-a făcut plăcere. Cui nu i-ar face plăcere ca cineva să-i spună că o carte de-a lui este bună, bunișoară. Ei bine, cartea aceasta a fost cu cîntec, un cîntec pe care eu întîi nu l-am înțeles. După aceea, cînd am început să pricep cîte ceva, am refuzat să pricep ceea ce pricepusem. Pînă la urmă a trebuit să accept:

În luna mai 1990 acest volum a fost editat de Liiceanu la Humanitas. A iesit în librării, a început vînzarea lui, dar s-a întâmplat un lucru pe care nu l-am aflat decît mult mai tîrziu. Imi parveniseră niște zvonuri, știri care vorbeau indirect : această carte despre care se spunea că a fost dată în librării, dar... că nu există în librării. Că nu s-ar fi difuzat nici un exemplar în Moldova - vorbesc de Moldova dintre Prut și Carpați, nu de Republica Moldova, căreia eu îi spun Basarabia. În Banat la fel. În numeroasele călătorii pe care le făcea Liiceanu la Paris l-am întrebat dacă-i adevărat ce se spune.

«Nu, nu-i adevărat. Distribuția e de vină...».

Am mers pe asigurările prietenului Liiceanu, filosoful Liiceanu, cel mai tînăr filosof la români, cum îi spune Ierunca. Or, între timp, prin niște imprudențe ale apropiaților săi am aflat: deși cartea asta **Culoarea Curcubeului**, culeasă și distribuită simultan cu **Gherla**, aceea a depășit vreo 100 000 de exemplare. În 1990 era posibil un asemenea tiraj. Pînă la urmă Liiceanu a spus:

«N-am putut trage tot 100 000 exemplare, ca **Gherla**...»

Eu care nu pot să număr decît pînă la 5, fie cărți, fie mai ales bani, am întrebat:

«Dar cam cîte ai tras?»

«Vreo 20 000...».

În gândul meu: și 20 000 sunt bune. Ca pînă la urmă să aflu că s-a întîmplat ceva de neimaginat, de neacceptat: Liiceanu, editorul, prietenul meu, dăduse ordin să fie retrase din librării și puse în depozit exemplarele, atîtea, puține cîte le scosese (nu 20 000, probabil vreo 5 000) din **Culoarea Curcubeului**. Repet: **Culoarea Curcubeului** este o *carte de mărturie despre 1977*; e o carte despre care, cei care au citit-o mai tîrziu și chiar pe internet au spus că e o carte actuală, din ce în ce mai actuală, ceea ce îmi face o mare plăcere într-un fel, dar, în același timp mi-a provocat o mare suferință. Cum, adică: am rămas din punct de vedere moral, civic în același hal în care eram în 1977?

Nu știu ce s-a întîmplat cu adevărat, pentru că el niciodată nu mi-a dat vreo explicație, a refuzat să admită că ar fi retras din circulație tirajul și a rămas povestea suspendată.

Între timp am reușit să public alte cărți în alte părți, iar Liiceanu mi-a publicat o a treia carte în anul următor, în 1991 **Soldatul cîinelui**, tot o carte de mărturie, însă despre întîmplările din exil: cu bomba, coletul, tentativa de otrăvire, tentativa de răpire a copilului nostru - au fost multe...

În 1993 - de aceea am spus că în '93 a fost un prag în timp - am citit în presa din țară o veste care m-a surprins și nici n-am acceptat-o. Anume că Liiceanu, directorul editurii Humanitas, a trimis la fabrica de hîrtie Bușteni pentru a fi topite cărți, surplus de tiraje nevîndute din Cioran, din Ierunca, din alții cărora le scosese cîte 4-5 ediții din fiecare titlu și cartea mea de mărturie, **Culoarea...** despre care el însuși zisese, că fusese trasă în 20 000 de exemplare. Să admitem că au fost 20 000, din care nu s-au vîndut decît vreo 100-200 de exemplare restul au fost retrase din dispoziția editorului, cel mai tînăr filosof la români, Liiceanu, și trimise la topit.

I-am scris în mai multe rînduri, l-am întrebat de fiecare dată cînd l-am întîlnit - la Paris, se înțelege. Liiceanu nu a răspuns la nici o întrebare de-a mea, deci în '93 trecuseră 2 ani calendaristici întregi. Nerăspunzîndu-mi, am publicat în revista *Timpul* de la Iași o scrisoare către Liviu Antonesei în care mă plîngeam că Liiceanu îi făcuse una ca asta: dăduse la topit o carte de mărturie!

Coincidența : o altă carte, **Gardă inversă**, pe care o încredințasem poetului nostru cel-mai-preferat, Marin Sorescu, care îmi cerșise cartea. Nu vroiam nici să stau de vorbă cu el necum să-i încredințez o carte, însă insistase Monica Lovinescu: «Dă-i și lui o carte, că e de-al nostru, suntem toți români»

«Eu nu sunt român de-al lui Sorescu!». «Dar e oltean de-al nostru - dă-i o carte», a insistat și Ierunca.

I-am dat. După 2-3 luni - în 1990, în toamnă - am primit șpalturile! Mă bucurasem degeaba: nu numai ca **Gardă inversă** nu a apărut, dar peste doi ani am aflat că prietenetele Marin Sorescu topise plumburile cărții gata de a fi imprimată, ca preț al... fidelității lui față de Ion Iliescu: urma să fie numit de Ministru al Culturii. El, băiat de pe la noi, raționând ca pe meleaguri, ca să dea dovadă, să plătească șpagă cu anticipație, a făcut curățenie în editura Scrisul românesc de la Craiova pe care o conducea și a distrus o serie de volume deja culese pe care le credea că n-or să-i fie pe plac stăpînului - Iliescu. Deci ajunsesem a fi agresat, "topit" nu de bestiile de comuniști, dușmanii mei, ci de bestiile de anticomuniști, prietenii mei!

Acel an, 1993, a fost și anul discuțiilor, aici, la Paris cu Monica Lovinescu și Virgil Ierunca care au fost foarte supărați că am publicat în *Timpul* acuzația la adresa intelectualului curat, nesfârșitul filosof, Liiceanu, reproșându-mi că nu am produs probe. Or probele le furnizasem, nu doar cu scrisori care îmi fuseseră adresate și în care eram informat ca mi se topiseră-distruseseră cărțile, ci chiar de cronicile literare apărute în care, printre altele, era scris negru pe alb, de pildă:

«Dacă n-aș fi prieten cu Ministrul adjunct sau cu Secretarul de stat la Cultură (I.Vartic), n-aș fi putut să scriu cronica acestei cărți - care la noi, la Cluj nu se găsește».

Monica Lovinescu și Ierunca, prieteni, întîi au negat fapta-culturală a editorului Liiceanu:

«Nu este adevărat, Gabriel n-a putut face așa ceva!».

Peste o vreme au acceptat cu jumătate de gură: da, Gabriel a fost silit să trimită la topit anumite cărți, dar erau tiraje peste puterile de absorbție ale pieței. Am explicat: Eu nu sunt autor de talia unui Ierunca, să beneficiaz de 7 ediții - de Cioran nici nu mai vorbesc - dar într-o țară fără cărți ca România, un neam fără hîrtii, ca al nostru, tu, ditamai intelectualul reprezentant al acestei comunități analfabetizate de comuniști comiți o crimă în momentul în care distrugi o carte. Puteai foarte bine să le dai cu un leu simbolic - atunci leul avea o oarecare greutate - să le dăruiești unor biblioteci, ori să le spui basarabenilor și bucovinenilor: uite, fraților, procurați-vă niște camioane sau umpleți-vă portbagajele mașinilor cu cărțile aste pe care noi nu putem să le vindem barosanilor noștri... Da de unde! A fost mai comod, mai expeditiv pentru un Liiceanu, vânjos anticomunist, să trimită la topit o carte de

mărturii pe care o lăudase, prin 1985-86, dimpreună cu Pleșu. Să o distrugă. Fiindcă își dăduse seama ca “mărturia” mea, **Culoarea curcuelui...** îi acuza, nu doar pe securiști și pe activiști de partid de agresiune împotriva adevărului, dar și pe scriitorul român, cel rezistent prin cultură, de lașitate, de colaboraționism curat cu Tirania.

Deci Monicii în a doua fază au acceptat cu jumătate de gura ca, mda, da, Gabriel a trimis la topit “niște exemplare” și din cartea mea, dar nu dintre cele nedistribuite... Atâta recredință din partea Monicilor m-a dezarmat. Mi-a fost și milă de ei, care nu mai judecau normal : Liiceanu trimisese la topit “niște exemplare, dar nu din cele nedistribuite...” - atunci ce fel de exemplare trimisese la topit: din cele... distribuite?

Atunci a scîrțîit, s-a rupt prietenia dintre noi și...

Intre timp mi s-a întîmplat o altă aventură editorială. De fapt mai multe!

Editura Litera, condusă de Viorica Oancea mi-a publicat o parte dintr-un volum de publicistică - respins de Liiceanu, cel care mi-l comandase, apoi mă înștiințase că nu are hârtie... - două broșurele intitulate ambele: **Amnezia la români**, dar pe care de asemeni nu le-a distribuit-o... De altfel, îmi spunea cineva care a vizitat editura că **Amneziile...** grămezi de exemplare zăceau, pe un coridor...

A altă aventură editorială, tot cu un prieten, Marian Papahagi: el mi-a solicitat un volum, iar eu i-am dat pentru editura lui, Echinox, de la Cluj **Patru dialoguri**. El a luat bani de la Soros fără să mă întrebe și pe mine, fiindcă totuși, autorul, nu este chiar ultimul din clasă, de datoria editorului fiind aceea de a-l informa că apelase la Fundația Soros. Or Marian Papahagi a luat bani de la Soros, în schimb... nu a publicat cartea! Iar mie nici nu mi-a răspuns la scrisori. Îi pusese cruce și acestui volum, îmi luasem gîndul de la el, când revista 22 a publicat o listă a cărților subvenționate de Soros. Acolo apărea și cartea mea predată lui Marian Papahagi ca... publicată. Misterele sufletului mioritic! I-am scris editorului, întrebîndu-l : E publicată cartea sau nu ? Dacă e publicată de ce nu mi-a trimis și mie un exemplar? La care el mi-a răspuns într-un târziu cu o obraznicie și cu o brutalitate nemaipomenită!, că povestea cu banii de la Soros, pe mine, autor, nu mă privește. La care eu i-am replicat: ba sa am iertare, mă privește din momentul în care tu, editor, ai luat bani, folosind numele meu, i-ai folosit pentru alte chestii, dar nu ai editat cartea mea. Nu mi-a răspuns cărturarul Papahagi; îl ofensasem, mă rog frumos...

Ei, și ajungem la momentul publicării la Nemira a **Jurnalului**, primele trei volume. Efectul produs a durat ani de zile, ține și azi...

Jurnalele erau de multă vreme gata-pregătite pentru a fi tipărite dar n-am găsit editor. Când am găsit, Nemira a târănat câțiva anișori. În cele din urmă, Jurnalul a apărut în februarie 1997. Și a început scandalul. Un scandal de provincie, de mahala, de viață intelectuală și de viață literară a unor troglodiți care îți reproșează, ție, autor că ai scris în Jurnalul tău, sub numele tău, sub răspunderea ta, anumite fapte ale unor colegi pe care ei erau obișnuiți să le tacă, să le măture sub preș. Indignare bătoasă: «Cum de ai îndrăznit tu să scrii de mine că am fost un laș, fiindcă nu te-am apărut când te-a interzis ? Dar știi tu care era viața mea, atunci? Dacă te apărăm, mă interziceau și pe mine...» Sau : «Trebuia să aștepti 50 de ani până să-ți publici **Jurnalul**!». Asta mi-o mai spusese Monica Lovinescu în momentul în care în 1989, în vară, înainte de evenimentele de la București, când îi dădusem să citească volumul doi (**Căldură Mare**) pe care îl găsisese bunișor, că... «Pe mine m-ai făcut cam isterică...» Am revizuit puțin textul, am făcut-o mai puțin isterică... Atunci se întreba... acuzatoare:

«Dacă află Eugen Barbu ce-ai scris dumneata în Jurnal...?»,

La care eu am răspuns:

«Nu trăiesc, nu scriu în funcție de ceea ce crede Eugen Barbu despre mine și despre ceea ce scriu eu»

«Totuși, paginile astea să le publici după 50 de ani!».

«Mai trăiesc eu încă 50 de ani? Deja am suferit de faptul că nu am putut să public în timpul vieții ceea ce scriam, ca să mă verific: scriu bine, scriu prost, să încetez de a mai scrie?»

Până atunci mă confruntasem numai cu cititori cu limbi ne-române: franceză, germană, suedeză, italiană, neerlandeză, engleză. Dar română nu, pentru că volumașul **Camera de alături** de la 1968 era unul de debut, o încercare a mării cu degetul. Deci nu, nu mă verificasem. Dar eu vreau să public, să mă verific. E dreptul meu. Cei care îmi reproșau cu mare vehemență că am făcut ceea ce am făcut, adică i-am calomniat pe ei și pe alții, în realitate nu se gândeau la... alții, fiecare se gândea la sine și doar la sine: Țepeneag, mi se propunea ca un campion al altruismului (sic) și se arăta extrem de indignat pentru că îl atacam pe... Breban. Breban la fel, nu se plângea pe sine, de ceea ce scriam despre el (destule...), ci pe Ivăsiuc, altfel ar fi trebuit să spună, *cu citate*, în ce consta atacul meu la adresa lui, a lui Breban. În plus apărea ca un Cavaler Alb care sare în apărarea unui mort, turnătorul cu condică, Alexandru Ivăsiuc.

În același timp, criticii mei făceau teoria Jurnalului: «În Jurnal nu publici chiar orice insultă». De pildă, Zaciu într-o masă rotundă cu Manolescu, Tudoran, cu Dan Petrescu, a mers pînă acolo încît mi-a reproșat că “însultasem o doamnă, o femeie”. Era vorba de Geta Dimisianu - dar el nu-i divulga numele. Ce spuseseam despre Geta Dimisianu? Noutăți? Da de unde, repetam ce măcina, de decenii tot târgul scriitoricesc - în afară de mine...că “se ține” ba cu Paler, ba cu Paleologu, ba, cu Vasile Nicolescu, cenzorul feroce al nostru, ba cu cine nu (cu mine, nu!). Sigur că nu se face să zici asemenea lucruri, dar *cine* îmi reproșa mie acest mare păcat? Zaciu, acela care în Jurnalul său, publicat cu un an-doi-trei mai devreme, vorbea despre femeile cu care se culcase el! La mine în **Jurnal** nu se găsește nici o aluzie la vreo femeie cu care m-aș fi culcat, indicată măcar cu inițiale - ca la Zaciu.

Bineînțeles, Goma făcea rău că în Jurnalul lui pune acolo, “chiar tot ce se știa”, deci (numai) Goma nu avea dreptul să facă “una ca asta”. Și neavînd dreptate în legătura cu Geta Dimisianu, toate forțele literaturii române de la origini pînă în zilele Monicăi Lovinescu s-au mobilizat, declarînd cu mîna pe inimă că ele (forțele cele curate ale literaturii) apără... onoarea doamnei Lovinescu - cea care declarase că ei îi pare rău că l-a cunoscut pe Paul Goma! - la care eu, politicos cu doamnele, am răspuns, că mie nu-mi pare rău că am cunoscut-o pe Domnia Sa.

Deci Goma comisese un păcat de moarte fiindcă scrisese ce se întîmplă în cloaca balcanică, cloaca bucureșteană, cloaca scriitoricească a inginerilor sufletelor murdare ale scriitornicilor, a breslașilor, a activiștilor de partid pe tărîm ideologic, aceștia fiind scriitorii noștri cei geniali și foarte îndrăgiți... Deci Goma era un păcătos, fiindcă făcuse și el, printre alții, ceea ce ziceau aceia că “nu se face”, însă ei înșiși făcuseră același lucru, dar lor nimeni nu le reproșase nimic. Înainte cu un an-doi-trei apăruseră Jurnalele lui Țepeneag. Ba, cu cu peste un deceniu în urmă fusese editat Jurnalul de la Păltiniș al lui Liiceanu, care nu era o căldărușă cu apa sfințită. Nimeni nu se strîmbase, nu-i reproșase nici lui Liiceanu, lui Zaciu, lui Țepeneag că atacaseră pe X, pe Y, pe Z - mai ales pe Goma. Dreptul lor să-și spună părerea. Goma însă nu avea acest drept. Goma n-avea voie să vorbească despre Paler, despre Manolescu, despre Pleșu, despre Blandiana, despre Liiceanu - ce să mai vorbim despre Monica Lovinescu!

De aceea am devenit un exclus, un eliminat, unul periculos - fiind incontrollabil... Așa mă încondeiase Monica în ianuarie 1990, când afirmasem că “revoluția la Români a fost

un putsch rusesc”:

«Goma este incontrolabil»

Înainte, în '77, fusesem decretat antiromân...

De ce? Fiindcă în scrisoarea către Pavel Kohout, în acel moment cel mai important component al grupului Chartei '77 de la Praga, spuneam cam așa: voi, cehii ca și ungurii, ca și polonezii sunteți ocupați de ruși. Noi, românii, suntem ocupați de români, o ocupație mult mai dureroasă și mai eficace. Spune-mi cine ți-a scos ochiul? Frate-meu. De asta ți l-a scos atât de temeinic. Deci cuvântul lansat de Securitate “Goma este antiromân pentru că a zis: «România e ocupată de români»” a fost cuvânt de ordine, ordin: Goma sa fie dat afară din țară!, cum adică: România ocupată de români?” Uite-așa, fiindcă România era la cizma securiștilor români care făceau o treabă mult mai distrugătoare decât comisarii ruși care în '58 plecaseră. Rezultatele se văd și astăzi: toată lumea știe că există încă Securitate și securiști. Numai intelectualii căcăcioși de la noi folosesc «fosta Securitate». Cum «fosta Securitate»? Ei tremură încă de spaima că Securitatea cine știe ce-o să le facă, Pelin sau Pleșiță sau Caraman sau Măgureanu, or să vină și or să le dea cu ciomagul în cap. Prin scandalul cu **Jurnalul** am devenit antiscriitorul românilor!

Ce să fac dacă aproape toți scriitorii români sunt, nu scriitori, ci autori de cărți! Doar n-o să pretindă Buzura că el este scriitor. Scriitorul în momentele grele prin care trece comunitatea sa ridică glasul. Buzura n-a ridicat glasul, n-a mișcat în front pînă în 1989, iar “revoluția” l-a speriat: S-a ascuns pe la Cluj, prin vila-cu-câini. După trei săptămâni a ieșit din șenil și și-a făcut datoria de auxiliar al Securității scriind acel editorial “Fără violență”, prin care le cerea revoluționarilor să nu fie violenți cu securiștii, fiindcă securiștii sunt băieți buni, d-ai noștri, au părinți, au copii... Deci ei securiștii ne chinuieră timp de 30 de ani, dar noi, acum cînd avem ocazia să le dăm măcar un picior în cur, nu trebuie să fim violenți, să fim, vorba altui trădător și al scriitorilor, și al cititorilor, Ioan Alexandru, să fim creștini! Adică tu mă chinui pe mine, pe mama mea, pe copilul meu, pe neam de neamul meu, iar eu te iert!; fiindcă eu sunt creștin. Nu, eu nu sunt creștin, așa. Deloc. Și nici ei, iertătorii nu sunt creștini, ci niște căcăcioși, niște fricoși care iartă din frică, nu din convingere creștină. Deci asta a fost cu **Jurnalul**, cu efectul **Jurnalelor**, cînd am fost decretat ca împotriva literaturii române. Din acel moment, deci din 1997 n-am mai putut să public cărți.

Nu mi s-a refuzat direct, cîstit, ci românește: de pildă la

editura ALL, care mi-a publicat o carte, **Roman intim**, la solicitarea poetului Augustin Frăţilă. A scos-o, inaugurînd o colecţie "Romanul românesc contemporan". I-am mulţumit, i-am propus alta. El a spus da, da, însă m-a făcut să înţeleg prin emisari că au existat presiuni din partea lui Buzura şi din partea lui Breban la editura ALL să nu-l publice pe Goma, şi încă deschizător de serie.

Şi mai dureroasă a fost întâmplarea de la Dacia de la Cluj, unde aveam deja un prieten epistolar, prieten, Radu Mareş; el îmi publicase deja trei volume din **Jurnalele** următoare, o a doua ediţie din **Patimile după Piteşti**. Tot lui îi încredinţasem un al doilea volum de publicistică. N-a mers. Pretextul a fost că se pensionează şi că pleacă de acolo, dar rămîne în continuare cu sufletul alături de mine...

N-am putut să public decît iată, acum de ziua mea, romanul **Basarabia** la editura revistei **Jurnalul literar**, de sub condu-cerea lui Nicolae Florescu.

Caut - fara speranţă - o editură pentru **Săptămîna Roşie**. Probabil o să găsesc un editor şi pentru cartea asta cu-dragoste. Dragostea la 130 de ani, fiindcă eu am aproape 70, însă fiind basarabean, trebuie să înmulţesc cu doi vîrsta: 130, 140 de ani.

Bine, 120, ca să nu exagerez peste măsură.

*

Minunea...

Paris, 14 decembrie 2002

Cînd ţi se pare că totul e pierdut; cînd eşti convins: nu mai există scăpare; cînd constăţi că oricâte eforturi ai face, oricâtă pricepere şi energie ai cheltui, nu ieşi a mal...

...Atunci cînd, abătut, descurajat, trist, disperat eşti gata să te declari învins, bătut, strivit..., îţi spui:

«Doar o minune, un miracol mai poate ce n-am putut eu...»

O minune... Un miracol... Chiar şi cei care nu sunt religioşi cred în miracole. Iată, eu cred în realitatea minunilor din Evanghelii: mersul pe ape, înmulţirea pâinilor, învierea lui Lazăr... Încă nu am văzut cu ochii mei asemenea împliniri, nu am pipăit, ca să cred (ca Toma), dar păstrez credinţa că astfel de întâmplări - miraculoase - s-au întîmplat şi se vor întîmpla azi-mîine şi prin jurul nostru. Până atunci să credem în minuni... omenestii, făcute de oameni.

Românii din dreapta Prutului - din Moldova (de Apus), din

Ardeal, din Banat, Oltenia, Muntenia, Dobrogea : vorbesc despre “minunea Revoluției din 1989”; acum se bucură de “minunea... primirii în NATO” - curat-minune acceptarea unui stat comunist, avînd, cvasi-intact, aparatului securist de sorginte bolșevică (dar vorba ceea: când este vorba de interesele lor, americanii nu se împiedecă în morală: îl pupă - pe gură - pe Putin, în ciuda masacrării cecenilor).

Simplificînd-rezumînd, să spunem că *cineva*, un om întrupează miracolul care va scoate (pe sfert?, pe o zecime?) Republica România din groapa, din rîpa, din haznaua în care se află și din fundul căreia se to-ot tînguie că nimeni nu-i dă o mână de ajutor - dar doamne-fereste să se străduiască să-și dea singur mîna ceea... Oricum: cel care va provoca miracolul carpato-danubian va fi Americanul;

Românii din stînga Prutului: Bucovinenii, Herțenii, Basarabenii, chiar dacă stau tot timpul cu ochii spre Apus (de astă dată nu doar “dincolo de Prut”, ci... “dincolo de Ocean”), chiar de au primit ceva ajutoare materiale (burse, călătorii, subvenții individuale), să nu se aștepte la vreun “miracol american”. La ei nu va veni (tot pupătura Bush-Putin fiind piedeca “istorică”) - chiar dacă, acum, *ne-ar* prinde tare bine (am subliniat pluralul implicativ: niciodată nu m-am ferit să-mi asum identitatea, cu toate că în Republica Populară - apoi Socialistă - România, a declara că ești “român-basarabean” comiteai aproape aceeași crimă ca, în RSS Moldovenească: “român-basarabean”).

Sper însă că ai mei dintre Prut și Nistru, vor fi de acord că:

Românii basarabeni se vor salva fără ajutor din afară; fără “ajutor american”; vor ieși din groapă, din rîpă, din Valea Plîngerii, se vor ridica în două picioare pe mal - și vor sta drept, vor privi drept (și, în sfîrșit, de sus), vor gândi drept.

Miracolul basarabean: *tineretul*.

Fetele și băieții care abia se născuseră în **Momentul 1988** - când *Basarabia intrase în rîndul comunităților revoltate împotriva Terorismului Sovietic printr-un text: cel despre limba română*; ei, băieții și fetele care nu cunoscuseră spaima de KGB (și de NKVD); nu fuseseră înfometați pînă la a se mânca între ei, nici arestați, deportați, chinuiți prin frig, foame, ciomag pentru *vina* de a fi, nu “moldoveni”, - ci *români basarabeni*; pentru crima de a fi vorbit, nu “limba moldovenească” (cea care nu există, dar rușii i-au bătut *în cap* pe vorbitori, *în cap, în cap* - pînă ce românul a zis ca rusul), ci *limba română*.

“Cusururi biografice” devenite calități:

Tinerii de azi nu se tem (ca părinții lor, cu experiență); să spună adevărul, să ceară dreptate, democrație, libertate - prin cuvânt.

Rolurile - și locurile - s-au schimbat. Azi nu adulții își apără progenitura, o sfătuiește, o încurajează, o inițiază în “tainele vieții”; ci copiii, ascultând de instinctul care nu înșală, pornesc primii, iar bătrânii (timorații, educații în cultul terorii, al victimei consimținde), parte din rușine, parte din mândrie - că ei, becnisnicii, ei, robii au zămislit asemenea *minuni* de fete și de flăcăi - vin în coada coloanei - dar vin...

Prin vârstă, sânt un bătrân (67 ani aritmetic, basarabenetic: 134, căci multe am trăit noi...); prin “necumințenie” și judecând după viața pe care o duc și azi: un biet copil.

Avînd această dublă-vedere, biet-copilul de mine își ia de la sine puterea de a sugera (nu sfătuî, fiecare poate greși singur-singurel și încă foarte bine). Așadar:

- Tinerețea nu e o calitate câștigată de fiecare ins, ci un dar; un talant. Ca în parabola cunoscută unii își valorifică talantul, alții și-l îngroapă - și îl uită...;

- Tinerețea: perioada în care puiul de om este curat, neprefăcut, nemincinos, generos, sensibil la idei înalte și la “abstracțiuni” ca: *patrie-patriotism*, ca *limbă-română* (care nu e ca o cămașă, schimbabilă - ci ca pielea omului), *onoare*, *demnitate*, *toleranță*. Greu, foarte greu este ca tânărul, maturizîndu-se, să gândească și să trateze “abstracțiunile” cu aceeași inocență-curată, să le dea aceeași accepție, același sens.

Nu e mare lucru - e totul.

De la tineri este de așteptat “miracolul basarabeian” - nu de la americani, nu de la sfântul Sisoe, nu din părul mălăieț.

Deși am vârsta pe care am declarat-o, mă visez tânăr-în-Basarabia. La ceva tot aș fi bun: aș confecționa lozinci - aș începe cu:

NU VREM SĂ MAI FIM REFUGIAȚI ÎN PROPRIA ȚARĂ!

Cei care nu au pătruns semnificația cerinței sau/și refuzului să-i întrebe pe părinți; și pe bunici. Bătrânii vor refuza, pretinzînd că e mult de-atunci; și dureros să-ți aduci aminte; că mai bine să uităm ce-a fost și să privim în față, la viitor. Bătrânii noștri se prefac a nu ști (sau chiar nu știu, într-atît i-au analfabetizat rușii) că omul nu poate avea un viitor dacă nu-și cunoaște trecutul. Ei refuză amintirea trecutului care nu a fost alcătuit doar din teroare rusească, ci și din de supușenie, de autoumilitare, din acceptarea desidentizării (începînd cu rusificarea numelui, sfârșind cu acceptarea unor “adevăruri” ca... “*limba moldovenească*”...

Fiindcă degeaba ești frumos, curajos, cinstit, generos - dacă

nu ai *memorie*. Iar memoria nu este alcătuită doar din ceea ce am adunat noi, în viața noastră, câtă a fost - ci din însușirea, din asumarea memoriei părinților, bunicilor, strămoșilor - și a cărților de istorie nemincinoase (deci ne-rusești, ne-ucrainene).

Suntem ce și cât ne este memoria.

Paul Goma

2 0 0 3

Paris, 25 martie (!) 2003

Un fals...

La întrebările repetate: de ce nu mai cer (și eu) să-mi văd “dosarul de securitate”? - răspundeam, repetând:

«Mi l-am văzut în aprilie-mai 1977, când mă aflu arestat la Securitate, pe Calea Rahovei, acuzat de complot și de trădare de patrie. Acela - cu modificări de la o zi la alta, de la o oră la alta, sub ochii mei, colonelul Gheorghe Vasile introducând/ zmulgând documente - *acela (în 5 volume) era un autentic dosar de securitate*. Nu mă interesează “operele literare” ale lui Pelin, Jela, C.T. Popescu și alți căprari trudituri-în-câmpul. Ceea ce *se dă* (în sensul de nesfârșită favoare din partea Partidului și a Guvernului, cum *se dădea* ulei, zahăr, pașapoarte pentru Bulgaria), “fosta Securitate”, cum țin să-i spună Odiosului Organ foștii-actualii-viitorii securiști nu sunt decât variațiuni pe o vagă temă dată și răspund eternei comenzi-sociale a eternei Securității: re-re-re-scrierea istoriei, după “imperativele momentului”»

De aceea am respins ca *falsificate* toate “documentele” distribuite pe bază de bon de echipa de derbedei și de feloni de la CNSAS, în frunte cu securiști dovediți ca Onișoru și M. Gheorghe, dar imediat-urmați de “colegi”, “confrați”: Pleșu, Dinescu, Patapievici.

Însă nici chiar eu, care mă laudam că știu multe despre natura și despre modul de funcționare a Scârbavnicului Organ (tot de Securitate vorbesc) nu mă așteptam la...

...La surpriza pricinuită de publicarea unui “document” care mă privește:

Revista *Contemporanul. Ideea Europeană* nr 3/ Martie 2003. La rubrica “Din Arhivele Cenzurii” Marin Radu Mocanu dă seama de aventurile altei cărți cu cântec: **Ușa noastră cea de toate zilele**. În introducere MRM scrie:

“Fără a reuși să-și încheie socotelile cu cenzura și organul propagandistic asupra romanului ‘Ostinato’, Paul Goma revine în bătaia puștii cu un alt opus românesc - ‘Ușa’, pentru a ataca pe două fronturi pozițiile baricadate ale lectorilor-cenzuratori.

“Continuând și în această proză să dezvăluie abuzurile și ilegalitățile săvârșite de activiști și organele de partid, chiar dacă (se părea că) acțiunea se petrecea în anii obsedantului deceniu, romanul este respins (o dată) de la tipar; revenind peste un an cu o altă variantă, cenzura constată că autorul nu aducea mai nimic

nou - și respinge iarăși manuscrisul. (M.R.M.)”

Chestiunea cu acest “document” - găsit de MRM în “Arhivele Cenzurii” și reprodus în *Contemporanul* - șade astfel:

“Nota” este un fals grosolan, de care MRM nu și-a dat seama, el a reprodus (neglijent? cu intenție?: nu a copiat data - foarte importantă, după cum se va vedea - nici numele “autorului”) textul “Notei”, atât.

Înainte de a argumenta, o scurtă istorie a “cazului”:

La începutul anului 1970 s-a (re)activat editura Uniunii Scriitorilor, Cartea Românească; director: Marin Preda, adjuncți: Mihai Gafița, Alexandru Ivasiuc.

Prietenul și colegul de închisoare Ivasiuc știa că editura Eminescu (fostă E/S/PLA) îmi respinsese, repetat, **Ostinato**, așa că mi-a cerut «o altă carte pentru editura mea...» (așa vorbea el despre Cartea Românească). I-am dus **Ușa noastră cea de toate zilele**. Fiind ocupat, prietenul Sașa a încredințat manuscrisul lectorilor Magdalena Popescu-Bedrosian și Mircea Ciobanu.

După vreo săptămână, Alecu Paleologu mi-a povestit, jenat: Sașa o luase razna: luându-se la ceartă, pe coridor, cu Geta Dimisianu - pe cine știe ce “temă” - începuse a zbiera:

Goma vrea să bage o bombă sub editura mea (!), fiindcă romanul predat este cu cheie: sub personajul Iosub se ascunde Nicolae Ceaușescu, sub personajul Florica se ascunde Elena Ceaușescu! Dealtfel, povestea cu palma dată de Ceaușeasca unui mort - și pe care l-a... înviat - o știe de la Tita [Chiper, soția sa], el i-a furat-o și a băgat-o în carte!

“Decodificarea” lui Ivasiuc i-a speriat pe Marin Preda și pe Gafița, care i-a pus pe toți redactorii (deci și pe Geta Dimisianu, pe Dumitru Țepeneag, pe Paleologu) să citească de urgență cartea, pentru a lua împreună o hotărâre. A avut loc o primă reuniune, în care Paleologu și Geta Dimisianu îl acuzaseră pe Ivasiuc pentru “judecarea” unei cărți pe care nu o citise - *nu exista nici o “scenă” cu mortul pălmuit...*

Cu toate acestea, Preda a hotărât să nu-mi primească dactilograma (dar să fie ca și cum nici n-aș fi predat-o, deci... să nu mi-o respingă - ceea ce ar fi însemnat că ar fi trebuit să justifice, în scris, refuzul). Motivația lui Preda merită reținută:

«Din moment ce s-a lansat că te-ai dat la Tovarășa...»

În traducere: din moment ce minciuna lui Ivasiuc (încă o dată: se rostise fără a fi citit manuscrisul) se răspândise, eu, victimă a calomniei, eram obligat să... accept “vinovăția” - și consecințele ei.

- Marin Preda m-a invitat să-mi iau manuscrisul de la ei și să le propun o altă carte - *asta se petrecea în aprilie 1970;*

- Fără să fi fost anunțat, fără nici un “document” scris, din acel moment am fost interzis de a mai publica - în curând aveam să constat că erau interziși soția și socrul meu, traducători;

- Am rămas ca... «cel care s-a dat la Tovarășa...» - citat din Marin Preda:

- Când am făcut greșeala de a-i cere (prin iunie 1970) lui N. Breban ajutor în lămurirea situației, șeful meu la *România literară* și membru al C.C. mi-a răspuns:

«Dacă tovarășii au luat această hotărîre (nu spunea care “tovarăși”, nici care “hotărîre” - doar nu era să rostească : “interdicție de a publica”), înseamnă că știi dânsii de ce au luat-o». Iată motivele pentru care “documentul” este un fals:

1) Titlul cărții este: **Ușa noastră cea de toate zilele**, sub acesta fusese predat, sub acesta fusese discutat și nu “Ușa”, cum e numită și în capul Notei și în corpul textului justificativ;

2) Dactilograma nu a ieșit din editură, nu a fost trimisă la cenzură (și încă de două ori!), nici la “tipar” cum avansează MRM, deci “*Nota*” nu a existat, atunci; “discuția” s-a desfășurat între patru pereții editurii Cartea Românească și i-a avut ca martori-actori pe scriitorii-editori înșirați mai sus;

3) “Decodificarea” lui Ivăsiuc apare în amintirile lui N. Breban: deși îi spune **Ușii...: Ostinato**, el vorbește de Cartea Românească, unde, după cum îi povestise Ivăsiuc, “Goma o pusese într-o carte pe Madam Ceaușescu”... - “punere” care nu apare în Nota cu pricina.

În *asta* văd eu intenția (și reușita, după cum se observă) de a trafica adevărul:

Bineînțeles, nu era adevărat ceea ce “s-a lansat”, despre... “darea mea la Tovarășa”, vorba lui Preda.

Da, însă colegul de celulă de la Gherla și prietenul meu Ivăsiuc se trezindu-se acuzându-mă de lèse-Tovarășă, mă plasase într-o situație fără ieșire: eu, calomniatul - și pedepsitul prin interdicția de a publica (care avea să dureze... 20 ani) nu mă puteam apăra, altfel decât invitându-i pe “martori” să (re)citească manuscrisul. O făcusem. Martorii - cu toții! - nu numai că îmi dăduseră dreptate, dar în ședința de redacție rostiseră cu glas tare ceea ce constataseră.

Numai că, în România anului 1970 nu era nimic de făcut cu nevinovăția, cu adevărul - Preda avea dreptate: «din moment ce s-a lansat că te-ai dat la Tovarășa...»

Astfel am fost îngropat ca scriitor. *În aprilie 1970.*

Atât că fusesem executat... “fără hârtii”...

După “Nota” găsită de MRM în “Arhivele Cenzurii”, deduc: Securitatea Poporului a fost grijulie, nu doar cu prezentul, ci

și cu viitorul, drept care a fabricat un “document” din care să reiasă că respingerea cărții **Ușa noastră cea de toate zilele** și interzicerea autorului - din aprilie 1970 - nu s-au datorat, Doamne ferește, calomniei lui Ivasiuc, informator emerit al ei, al Organei, pecumcă Goma ar fi pus-o pe Ceaușeasca într-o carte, ci pentru că... textul “conținea numeroase expresii și situații triviale” - vezi justificările din “Nota”. Că puțin îi păsa de adevăr: nu numai că inventează o Notă de lectură care nu a existat, dar pretinzând că “revenise(m) *peste un an* cu altă variantă”...

Or “peste un an” (în 1971), autorul era (de un an !) interzis în România și... tradus în franceză, germană, italiană și editat în Germania și în Franța!

Ce folos: Marin Radu Mocanu a găsit “în Arhivele Cenzurii” acea hârtie. O ia ca atare, o publică - deci o legitimează. Legitimează un fals - pentru eternitate. Oameni ca el fac istoria în România, deci Românul îl crede pe el - nu pe mine...

*

(14 nov. 2003)

Ora 13.00: Îmi telefonează de la Chișinău Vlad Cubreacov. E pentru prima oară când comunicăm, nu am timp să-l întreb cum a fost cu “disparația” lui - îmi spune:

Ieri în ședința Parlamentului un tovarăș a făcut o întâmpinare în legătură cu cartea mea **Basarabia**, editată și difuzată de prietenii lui Iurie Roșca.

Interesantă este acuzația, fiindcă apărarea nu apare, fiind mutizată/mutilată de întreruperile Președintelui și de neconsemnarea stenografului.

Iată pasajul care mă privește - copiez întocmai, respectând vorbirea vorbitorului, cât și punctuația stenografului:

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Microfonul 3”

“Domnul VICTOR STEPANIUC:

“«Mulțumesc, doamnă Președinte. Stimați colegi, deci, noi sîntem probabil că una din puținele țări în Europa care avem o lege a securității naționale foarte evazivă și foarte liberală. Și eu m-am convins zilele acestea fiind la Comrat, la Chioselia că partidele politice concrete din republica Moldova duc o activitatea subversivă împotriva statului. Și o fac aceasta în ultimul timp o fac prin literatura care o aduc de peste Prut. Mai bine de 200 exemplare din cartea ‘Basarabia’ semnată de Pavel Goma, deci un disident român; treaba lui. Deci această carte ne-a venit la

școala respectivă.

“«Eu vreau să vă spun că este o carte încărcată de antisemitism și cu agitație și propagandă concretă împotriva rădăcinilor statalității Republicii Moldova. Republica Moldova este numită, deci, o gaură neagră, deci un protectorat al Rusiei. Este numită, deci, o chestiune de, un subiect artificial absolut creat. Și iată această literatură a fost dusă acolo la Comrat, dar nu numai acolo la Comrat, dar și în alte locuri în Republica Moldova concret de deputatul Secăreanu.

“«Și eu știu, noi cunoaștem că aceasta este o activitate absolut permanentă a acestui partid politic. Eu aș vrea ca ministerul Securității Naționale, deci, această structură, eu aș vrea ca Ministerul Învățământului și Procuratura Republicii Moldova să analizeze această literatură și să ne spună în ce măsură ea coincide cu prevederile constituționale și cu Legea Securității Naționale.

“«Fiindcă chestiunea aceasta nu se mai poate nici într-un fel de tolerat. Noi ne luptăm cu morile de vânt, noi încercăm a dezvolta statul acesta. Dar cineva care face declarații la adresa unor vecini că sînt așa, că sînt pe dincolo. Ei, de fapt, distrug zi de zi acest stat, pacea civică. Deci și fundamentul, de fapt și perspectivele acestui stat. Eu sînt absolut convins să cer acestor organe un răspuns clar, probabil cu un raport în fața Parlamentului la această temă.

“«Ce se întâmplă la noi cu literatura adusă de peste hotare care zi cu zi, deci, nimicește de fapt psihologic în primul rând tînăra generație. Închipuiți-vă dumneavoastră copii care nu au dreptul la vot, care au dreptul la multe alte, dar nu au dreptul la vot. Nu au împlinit 18 ani și la vîrsta de 12,13,14 ani deci, ei citesc această literatură despre țara lor. Eu nu cred că din acești copii se poate de educat mari patrioți. Pedagogii singuri la școala respectivă au spus: cum dumneavoastră ca oameni ai statului, ca oameni ai guvernului permiteți acest lucru? Vă mulțumesc».

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Microfonul 5»

“Domnul ȘTEFAN SECĂREANU:

“«Trebuie să spun că domnul Stepaniuc în afară de jurist mai este și istoric și critic literar, de acumă că îl știe și Consiliul Europei și toată Europa. Induce în eroare, nu numai opinia publică de la noi, dar și de la Consiliul Europei. De acum cred că domnul Șwimmer (?) o să țină minte pe de rost citate din ‘Letopisețul Țării Moldovei’ pe care îl duce acolo, îi induce în eroare. Aceasta este grav.

“Doamna PREȘEDINTE:

“«Domnul Secăreanu, vă rog interpelarea».

“Domnul Ștefan SECĂREANU:

“«Trebuie să vă spun că Paul Goma [probabil o întrerupere și pierdere a șirului]. Sînt absolut neîntemeiate acuzațiile pe care le aduceți. Te-aș ruga mai întâi să citești această carte pentru...» [întrerupere îndelungată]

“Doamna Președinte:

“«Domnul Secăreanu, vă rog interpelarea».

“Domnul Ștefan SECĂREANU:

“«Interpelarea? Eu trebuie să mai fac mai întâi o precizare pe marginea celor spuse de domnul Stoicov»”...

Mă opresc aici; stenograma devine ininteligibilă pentru mine. La telefon Vlad Cubreacov spunea că **tovarășul Stepaniuc “exemplificase” subversivitatea cărții, nu cu citate din ea, din cartea condamnată, cea semnată de mine, autor, nici din gândirea-i betonarmatnică, ci din... articolul lui “R. Ioanid”, apărut în *Observatorul Cultural* de la București.**

Cunosc metoda: în 1987, după ce îmi apăruse **Din Calidor** în franțuzește, la Albin Michel, marele cronicar literar Ed. Reichman își dăduse cu părerea - în *Lupta* lui M. Korne - acuzînd carte și autor de “antisemitism” (pentru că scriam: tata fusese arestat, în 13 ianuarie 1941 de un NKVD-ist evreu). Probabil cineva din preajmă îi atrăsese atenția că sărise peste cal; Reichman îmi telefonase - nu ca să-și exprime regretul pentru ceea ce scrisese, ci pentru a mă anunța că în cronică din *Le Monde*, care urma să apară, va scrie... altfel... Într-adevăr, altfel a scris: în acea altfelă nu mai era “antisemit” autorul, ci... sătenii din Mana - cum ar veni: populația... Mă lăsase rece altfelitizarea Reichmanului cu același nume - știam, de multă vreme, din surse credibile: Monica Lovinescu, Sanda Stolojan - că “cronicarul” nu citește cărțile cronicate, cerea să i se povestească la telefon “conținutul”, înțelegea ce nu înțelegea - și scria! Numai că pe dată într-o chestie de la Tel-Aviv, *Revista Mea*, a apărut un articol de înfierare, de “antisemitizare” a mea (“Cameleonul” - eu eram acela!), semnat de tovarășul nostru Iosif Petran. Pe atunci mă mai puteau uimi obrăznicile-prostiile - deci am fost uimit: Petran mă acuza de “antisemitism”, rezemîndu-se, cîstit, pe citate; numai că cîstitele, la Tel-Aviv, citate erau, nu din cartea mea, **Din Calidor**, deci atribuibile mie, autor, ci din... extemporalul lui Ed. Reichman despre cartea mea, publicat în *Lupta* lui Korne...

Observă cineva vreo “deosebire” de onestitate intelectuală - vorbesc, în continuare, de onestitatea citatului - între Tel-Avivul lui Petran (din 1987) și Chișinăul lui Stepaniuc - din 2003? Încă o dată, fiindcă chiar eu sînt pe cale de a mă încurca: care să fie deosebirea dintre Petran, din Tel-Aviv, care îmi combătea

antisemitismul prin citate atribuite cărții mele **Din Calidor** - în realitate citatele fiind din comentariile consăngeanului său, Ed. Reichman - și Stepaniuc de la Chișinău, cel care mă acuza de antisemitism (și de antirusism, fără a-l numi), păcate capitale vădite în cartea mea **Basarabia** - cu citate din...R. Ioanid despre **Basarabia**? Tot confuz? Sânt gata să re-re-încep...

Eu, bănuitor - căci pățit, din negura-veacurilor, din pricina manipulării citatelor... - văd drumul “sarcinii de partid” astfel trasat: de la Centrala Industriei Holocaustului, prin R. Ioanid, la Buzura - proaspătul doctor Honoris Causa de la Tel-Aviv; de la Buzura la subalternii săi basarabeni Vitalie Ciobanu, Vasile Gârneț de la *Contrafort* (dovadă: poetul Gârneț mă... desființase ca scriitor, autor al aceleiași **Basarabii** cu argumente-citate din același... R. Ioanid); apoi... Nu mai contează cum a ajuns ordinul de execuție la tovarășul Stepaniuc - cel care nu a citit nici măcar ce scrie pe coperta cărții, altfel ar fi dat corect prenumele autorului: “Paul”, nu “Pavel” .

Iată cum agentul rus Stepaniuc se întâlnește cu securiștii “patrioți, antirusi”: I.C.Drăgan, V.C. Tudor, E. Barbu... Dar vorba ceea: “sugestia” (nu ordinul, doamne ferește!) - se execută, nu se discută!

Chestia cu necunoașterea numelui autorului unei cărți condamnate cu vehemență mă duce cu gândul la pățania tinerei italiene de origine egipteană Ghazy, acuzată de Fundația Wiesenthal de “antisemitism”. Studenții evrei din Paris manifes-taseră zgomotos, blocând strada editurii (Flammarion). După care vânjoșii apărători ai onoarei - imaculate - a evreilor protestaseră cu hotărîre împotriva jurnalistului Delfeil de Ton la de la *Le Nouvel Observateur*, arătîndu-l cu degetul ca pe ca un... apărător al feroasei antisemite, juna romancieră italo-eghiptiancă.

De unde concluzia: relele obiceiuri: ca citate inexacte, ba de-a dreptul inventate (vezi-l pe Antoine Spire, fost la cotidianul comunist *L'Humanité*, din 1981 domnind la France Culture), care poză în ultragiat, după ce inventase-fabricase citate din Renaud Camus, explicînd: «Dar nu am inventat citate, doar le-am ajustat un pic...»), necunoașterea măcar a numelui autorului cărții “antisemite” - nu se schimbă (deși “echipa nu a câștigat”...), au devenit regulă a literaților, jurnaliștilor evrei de pretutindeni.

Și când te gîndești că li se mai zice: Oameni ai Cărții...

*

Declarație

Paris, 24 noiembrie 2003

Maijossemnatul Paul Goma, scriitor român cu azil politic în Franța din 1977, domiciliat în Paris, XX-ème rue Bisson 27-29 mă declar solidar cu **Declarația Partidului Popular Creștin Democrat privind planul Rusiei de lichidare a Republicii Moldova**.

Aceasta, nu doar pentru că m-am născut în Basarabia; nici doar pentru că între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 am cunoscut și eu ocupația rusească (urmare: tatăl meu a fost deportat în Siberia); pentru că, începînd din august 1944, în refugiu în ceea ce mai rămăsese din România, am fost și eu hăituit, arestat, internat într-un lagăr de la Sighișoara botezat: “Centru de repatriere în URSS”; pentru că, mai apoi, până binișor după moartea lui Stalin am fost crâncen persecutat, cu întreaga familie, cu întreaga comunitate a refugiaților din Teritoriile Ocupate de către regimul comunist impus românilor de ocupanții ruși - ca “cetățean sovietic, trădător al URSS”.

Ci și pentru că, alungat din Basarabia natală de invadatorii-năvălitorii asiatici ruși, vreme de peste jumătate de veac am citit, m-am informat de la martori, am notat - apoi am scris *despre Basarabia*. Chiar romanele mele, în principiu cărți de ficțiune, vorbesc *despre* nedreptatea istorică făcută nouă, românilor, la 1812 de către ruși, prin răpirea jumătății orientale a Țării Moldovei și transformarea ei în gubernie rusească, aducerea de coloniști cu sutele de mii și desnaționalizarea băștinașilor; *despre* criminala înțelegere (frățească) dintre Stalin și Hitler, consfințită prin Pactul Tălharilor de la 23 august 1939 - urmarea fiind diktatul din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța au fost ocupate prin violență de sovietici, iar locuitorii ei deposedați, arestați, deportați, asasinați.

După implodarea monstrului purtînd numele “URSS”, Basarabia, deși ciuntită, pentru a deveni... RSS Moldovenească, și-a declarat independența.

Cum să permită Moscova independența unor comunități ne-rusești (ca Moldova, ca Țările Baltice, ca Cecenia - recent, ca Georgia) ? - drept care a provocat Războiul de pe Nistru.

Iar acum “Planul Kozac” fabricat la Moscova, încearcă să lichideze Republica Moldova tot printr-un *diktat*.

Ei bine: Rușii să *dikteze* la ei, în Rusia, rușilor - nu aici, în Europa, europenilor moldoveni.

Paul Goma

2004

*

10 august 2004

A M I N T I R I ...

Sugestia Nicoletei Sălcudeanu de a scrie ceva “despre realismul socialist” m-a tulburat; m-a descumpănit - m-a neliniștit. De ce, doar prin vârstă m-am aflat în mijlocul acestor noțiuni avînd o concretețe din cele mai bălos-terorizante? Apoi cunosc (mecanismul, ca și metoda, rețeta). Dacă de pe urma mea nu au rămas urme-scrise (realist-socialiste), asta s-a datorat unei întâmplări-întâmplătoare: am fost arestat înainte de a comite ceva publicabil. La vîrsta de 21 ani nu eram copt - e-he, dacă aș mai fi fost lăsat în libertate un deceniu, două, ce romane-pe-linie aș fi tras și eu; și ce premii de stat aș fi recoltat și ce călătorii în China, în Albania, chiar în Marea Uniune (împreună cu Cosașu, cu T.G. Maiorescu) aș fi făcut; și în câte comitete și comiții aș fi tronat, cum aș fi fost un clasicizat al manualelor școlare, cele direcționate de E. Simion, Manolescu, Dodu-Bălan, Romul Munteanu! Și ce dacă (încă de pe-atunci!) nu aveam talent? Dumitru Mircea avea? Deloc, dar cu ce **Pâine albă** ne-a dat el în cap!; V. Em. Galan avea? Nici, însă **Bărăgan**-ul a cunoscut “după revoluție” o neașteptată viață după moarte grație grației lui N. Manolescu, în *România literară* din ianuarie 1990 - în compania lui Petru Dumitriu-Canaliu; adevărat, sub aceeași pană canonizantă a fost legitimată, nu doar ilegitimitatea lui Iliescu, imediat după Sângeroasa Mineriadă din 13-15 iunie 1990 (pre limba: “Omul cu o mare”...), dar și inexistența scriitoricească a unuia, iscăbind Jacob Popper, pentru literarul motiv că individul comisese o broșură scrisă de el, integral, despre cum boxase el cu E. Barbu.

Să continuu? M-am săturat - de *ei*. Mi-au otrăvit și mie copilăria, adolescența, tinerețea; mi-au terfelit, mi-au înnoroiat și mie *cartea*. Decât, poate...

Ce-ar fi să fac chiar acum (când toată lumea-bună a literaturii române cotidiene a descoperit gulagul și îl studiază!; și se îngrozește de ceea ce află, studiind; de când literaturerezistimea carpatnică a aflat că a existat “o metodă de creație”... cam criminală, cum ar zice Ardeleanul de serviciu - o studiază de sîrg

și o combate puternic!, de după tufișul deceniului și jumătate de la, vorba lui “revoluție”) - ce-ar fi, ziceam, ca taman acum să mă trezesc făcând pe avocatul diavolului?

A, nu în creștinescul scop de a îndemna la iertarea păcatelor (grele) ale *făptașilor* realismului socialist: Sadoveanu, Călinescu, Camil și Cezar Petrescu, Eftimiu, Bogza, Beniuc, Banuș, Jebeleanu, Z. Stancu - dintre consacrați, Dumitru Mircea, Tulbure, Deșliu, Petru Dumitriu, Galan, Titus Popovici, Lăncrăjan, Porumbacu, Baconsky, Marin Preda, E. Barbu, Cassian, Zăciu, dintre “promisiuni” (onorate/cu vârf și-ndesate), ci în acela, curat-drăcesc, de a arăta cu degetul spre autorii-morali (sic) ai prostituționării ca metodă-de-creație (resic).

Firește, în fruntea-frunților așez cvadriga blestemată: Ana Pauker, Chișinevschi, Răutu, Roller, “responsabilii idiologici”, sovietizatorii șefi ai României;

În linia a doua: tereniștii, activiștii-pe-tărâm: M.R. Paraschivescu, Sașa Pană, Brucan, M. Novicov, N. Ignat, N. Moraru, Beniuc, Sorin Toma, Șelmaru, Vitner, Iosifescu, Crohmălniceanu, S. Damian, Paul Georgescu, Gafița, Paul Cornea, Vl. Colin, B. Elvin, Al. Simion - și alții, atâția alții...

Ca fost student la Fabrica de Scriitori realist-socialezi, vorbesc în cunoștință de cauză: tovarășii noștri profesori Novicov, Beniuc, Petru Dumitriu, Gafița, T.-G. Maiorescu, Spiegelblatt, I. Oană ne tratau ca pe “viitorii” - ingineri, se înțelege; deci, pentru a produce omnoul, cel cu un singur cap, în schimb cubic, cu stea-n frunte și cu-un pai în cur, maștrii ne furnizau rețeta realismului sovietialist, aia cu procenteile trebuitoare (atâta luptă-dintre-clase; atâta activist-de-partid; atâta caracter-național; atâta “umbră” - cca 1%, încolo numai cânt și voie-bună), ne indicau modelele: **Mitrea Cocor, Pâine albă, Drum fără pulbere, Pasărea furtunii, Vânătoare de lupi, Cumpăna luminilor...** (vorbesc numai de proză), după care ne acordau totala libertatea de alegere...

E-he-he, realismul socialist cel de la mama lui, sovietică! Ce metodă grea - dar ușoară: cum respectai procenteile, cum erai scriitor de-al nostru, din popor. Mergeai pe teren o săptămână, scriai o lună (la Sinaia, la Mamaia, la Mogoșoaia), te întâlneai cu cititorii un an încheiat, le explicai, răbdător, cum anume produc ei produsele producției socialiste...

Unii dintre noi, studenții, asudau sudori de sânge în strădania de a-și însuși metoda, de a stăpâni rețeta socialrealismului, pentru a deveni chiar și ei ingineri sufleticoli; alții (generos din fire, am folosit pluralul) căutau cu disperare o bortă în gardul de spini, întru fofilare. O găsisem: “tematica sportivă”;

în ea nu putea fi aplicat stalinismul-realist, măcar pentru că nu existau modele sovietice, drept care o eternitate doi ani și două luni am fost autorul “scenariului literar” (gen în care eram tovarăș de șaibă cu Zăciu și cu al său geamăn Vasile Rebreanu) intitulat, cu nesfârșită originalitate: **1.500 m plat...**

Domnia metodei de creație-creatoare a durat cam până la moartea lui Dej. “Un suflu de libertate” a început a bate (ia te uită: rimează!) din 1965, de la intronizarea lui Ceaușescu.

Pentru masele largi de scriitori libertatea era “cam-reală”: după aproape două decenii de Siberie veniseră semne de... *dezgheț*. (Ehrenburg dăduse semnalul). Însă pentru noi, masele mai puțin largi ale celor care abia ieșisem din închisori, din deportări, libertatea era... mult-mai-reală. Nu mai puțin dilatăta li se arăta și celor care, chiar de nu cunoscuseră închisoarea, fuseseră interziși un deceniu, două.

Numai că...

Numai că a fost greu, imposibil pentru fostele victime ale realismului-stalinist-sovietist să-și păstreze limpezimea privirii, să admită că libertatea aceea fusese, nu câștigată prin luptă, plătită cu sacrificiile scriitorului, ci dăruită de partid, în marea-milă a lui (că așa-i partidul nostru: buuun!; și tătesc...); că, la urma urmei nu era decât o libertate-pentru-dulăi, nu pentru obștea cățelescă. Vom fi fost noi liberi cu toții, dar unii erau mai egali decât egalții și zadarnic arătai cu degetul, dînd exemple: colegul, prietenul, fostul tău coleg de pușcărie nu vedea aceeași realitate, ba te acuza pe tine de gelozie, de luptă-de-clasă, chiar de neputința, nu de *a scrie și tu ca...*, ci de *a fi și tu ca* - Preda, ca Titus Popovici, ca Ivăsiuc...

Chestiunea țărănească, cu cele mai multe și mai nefericite victime, pentru cote, sabotaj, colectivizare: nu oricare tovarăș din sală, debutant, putea aborda-problema-spinoasă (vorba lui Dimisianu), ci numai un consacrat care dăduse-dovadă-în-domeniu prin **Desfășurarea**, prin **Ana Roșculeț**... Juni ca Băieșu, DRP, Fănuș, Bănulescu, căpătaseră și ei voie, dar-însă-totuși, mai cu modestia,/ trebuia respectată ierarhia, pe de o parte; pe de alta: tineretul susamintit era deja veteran în jurnalistică-transformării-socialiste-a-agriculturii noastre, măi tovarășe, la *Scînteia tineretului*, deci *se* considera că este de-încredere;

Tot Preda, ca un de-nădejde inginer-șef, avea voie (gurile rele pretindeau că i se comandase) să scrie chiar *despre Antonescu*; chiar cretinării ca “dialogurile Mareșal-Führer”. Să nu fie uitat Niștețăranul Săraru, sentinelă la poarta Organului din adolescența-i vâlceană;

Despre spinoasa-problemă (nu voi înceta să citez din

Dimisianu, fostul meu adunător de cotizații PCR la *România literară* devenit țărănoist din neagra ilegalitate la semnalul lui Brucan) a *relațiilor legionari-comuniști*: numai un tovarăș ca Țoiu o putea “trata”, vorba aceluiași Brucan, avînd și dînsul, la dosar, o experiență de preș sub gumarii președintelui numit: D.R. Popescu și o carte “pozitivă”: **Moartea în pădure**, ciupeală din **Vânătoare(a) de lupi** petrudumitrie;

Despre și-mai-spinoasa *reeducarea de la Pitești*: nu oricine o putea aborda, ci doar Lăncrănjan, om al părchidului nost’, alimentat cu informații garantat-juste, de la cantina C.C.;

Despre *masacrarea românilor de către unguri, după Cedarea Ardealului în 1940*: cel mai potrivit era Titus Popovici, doar el scrisese, în **Străinul**, prima parte din adevăr (stătusem, în d.o., la Lătești, cu Traian Stana, personajul popovicesc, persoană care executase, în 1944, unguri, tăindu-le capul cu săcurea); în 1968, exact același Titus Popovici spunea în jur că are, acum, voie-de-sus-de-tot să scrie “adevărul total” și chiar începuse a scrie despre martiriul românilor din Ip, îmi arătase primele două pagini de manuscris, ambele ocupate de motto-uri (vreo patru - în schimb lungi), însă, după câteva luni o piersicise în cel mai dulce stil nichitastănesc, însăilînd un scenariu de film, apoi o povestire: **Moartea lui Ipu**».

Cele înșirate mai sus nu au legătură cu... realismul-socialist?

Cum să nu aibă? Toate “operele” respectaseră întocmai rețeta.

Răul făcut nouă, și pe la suflet, de bolșevizatorii Pauker, Chișinevschi, Răutu, Roller nu a fost șters printr-o HCM, oricât am osanalizat-o noi pe cea din vara anului 1965, cea care permitea foștilor deținuți reluarea studiilor, (re)dădea dreptul la publicare. *Răul* făcut nouă, pe la suflet, pe la inimă, pe la minte nu putea fi îndepărtat cu un bobârnac, nici spălat, nici frecat cu peria. Nu putea fi “compensat” (?) prin “libertatea” de a face tumbe arheosuprarealiste (Ivănceanu) ori prin biletul de voie de a confecționa programe ale onirismului băștinethic (Țepeneag). Blestemata de reeducare ne atinsese pe toți, nu doar pe cei care trecuseră prin Pitești și Aiud; și nu doar pe cei care făcuseră închisoare și/ori fuseseră interziși. Și nici doar pe cei care fuseseră contemporani cu grozăvia Piteștiului - autoreeducarea (prin autoaplicarea realismului socialist) începuse a funcționa, transmisă prin gene: Partidul ne acordase libertatea totală de creație, dar-însă-totuși “mai există anumiți funcționari care pun bețe în roate” - aceștia erau criticați la sânge, atât de Breban (în prezența mea, în audiență la Burtică), dar și de Pintilie, într-un interviu din *Le Monde*, taman când “anumiții funcționari”, ei cu mâna lor, înfometau populația, martirizau femeia-și-copilul,

demolau case și palate și mănăstiri și spitale și îi rupeau în bătaie pe brașovenii revoltați. Un egoism feroce pusese stăpânire pe toți creatorii noștri dragi și foarte preferați; thacerismul economic încă nu fusese inventat pe vremea când românii, protocroniști impenitenți aplicau de zor liberalismul... realist-socialist. Reeducarea la scara nației - cu eșantionul reprezentativ: scriitorii - devenise realitate:

Uitasem că fusesem cândva membri ai unei comunități; familie, clan, profesie, confesiune, națiune; atomizarea societății se produsese, indivizii se agitau, țopăiau în cea mai desăvârșită "libertate" haotică; nu mai aveam trecut, viitorul ne fusese (de la Pitești) extirpat, nu vedeam decât pământul din stricta vecinătate a tălpilor, nu ne interesa decât persoana-soarta noastră, eventual a nevestei și a copiilor - restul nu exista: nu mai existau nici jenă, nici rușine, nici vinovăție, de la Piteștiul general fuseseră abolite toate "frânele". Morală - care morală?; păcat - care păcat? Al denunțului, al turnătoriei?, dar vorba Păunescu: țara-ntreagă-i o întretornătorie!

Sciam (tot proză), de ce? Întrebare proastă: ca să fie publicată! Nu ne dădea prin gând (cu atât mai puțin prin inimă) că un motiv de a scrie (proză!) ar fi fost chiar acesta: *nu puteam să nu scriem*. Nu ne venea să scriem pentru noi; pentru părinții și prietenii noștri, chiar dacă aceia nu mai erau în viață; eram incapabili să scriem povestea-vieții-noastre așa cum o vedeam noi, în subiectivismul nostru că fusese, nu în "obiectivismului" lui *așa se cere*. Ei, da: numai *așa-se-cere* se plătea - prost, dar de votcă tot ajungea - realismul socialist să trăiască,-n veci!

Nu acceptam să scriem decât ceea va fi, cu certitudine, publicat; și să nu scriem doar pentru că, povestindu-i Getei și lui Gogu ce aveam de gând să scriem, căpătasem asigurări că "merge, să-i dăm înainte".

Ce era această "metodă de creație"? Nu tot realism trogloditism?

Înainte de "desființarea cenzurii (de stat și de partid)", lucrurile erau, dacă nu bune, măcar limpezi: Partidul îți interzicea ție, scriitor (mai cu seamă prozator) să scrii și adevărul. Însă după iunie 1977, când Ceaușescu a anunțat: «La noi în țară nu există cenzură - așadar am hotărât să o desființăm», cine au devenit cenzeni mai feroși decât activiștii însărcinați cu cenzurarea? Scriitori valoroși, nu oarecari tovarăși-măciuci.

Cine cenzură - de pildă - la editura Cartea românească din București, după iunie 1977? Doar Geta Dimisianu, eternă indicatoare-că-cum-să-scriem și că-cum-să-nu-scriem, creatura care nu produsese în viața ei decât rapoarte de lectură și note

informative? Deloc, ci și...

...Valorosul, finul poet Mircea Ciobanu - care negocia, fără să clipească, volumele colegilor, al prietenilor săi - în sute de lei, în damigene; ...Discretul, cultivatul, religiosul Sorin Mărculescu ("bombele" **Jurnalul de la Păltiniș, Epistolarul** îl au coautor vigilant - de aceea au și apărut);

...Delicatul, firavul, bolnavul poet Florin Mugur, șantajistul sentimental, cel care te ruga, te implora să elimini, să modifice, tu cu mâna ta propriu-ți manuscris - în locul lui, care-i un biet infirm și în plus te iubește;

...Gabriela Adameșteanu, prozator de excepție și devenit(ă) cenzor feroce și orb - am avut de a face cu ea, nu la București, ci întâi la Paris, prin 1988, când îi încredinșasem dactilograma **Artei reFugii**, pe care mi-a restituit-o plină de "obiecții", de "sugestii", de "atenționări", cum le zice ea observațiilor - încât am crezut că prietena mea bună (de talentată ce să mai zic) înnebunise? Dacă mie, la Paris, îmi făcuse așa ceva, ce le va fi făcut colegilor-prozatori de-acasă? Am văzut ce le făcea ea colegilor de acasă, când mi-a devenit redactor la **Patimile după Pitești**, în 1990, la Cartea românească și a eliminat cu de la sine putere toate "porcăriile", toate înjurăturile, înlocuindu-le cu deja clasicizatele puncte-puncte din **Moromeții**...

Ce era - în 1988, dar și în 1990 - această intrată în oase "metodă"?

Nu m-am îndepărtat de "realismul socialist" ca metodă de creație. "Unii răi" sub stalinism deveniseră sub ceaușism mai puțin răi: evreii.

Savin Bratu, de pildă: îl cunoscusem ca obedient activist bolșevic (îl văzusem în uniformă de ofițer de securitate) înainte de arestarea mea (1956), la întoarcere, în 1965, aflasem de la sora lui Sandu Mălinescu coleg de închisoare că Savin Bratu *este* nu doar un neprețuit sfătuitor, dar împrumutător de cărți, de reviste... - ceea ce, într-o Românie rămasă fără hârtii și de pe urma zelului distrugător al savinbraților, era mană cerească. Și Crohmălniceanu împrumuta cărți; și el dădea sfaturi-prețioase.

O băgare de seamă - subiectivă, răutăcioasă (mi-o asum):

În perioada stalinistă (la noi a durat până în... 1965, 12 ani după moartea tiranului), procurarea cărților, periodicelor "dinainte" era o întreprindere periculoasă, riscantă - câți iubitori de carte intraseră în pușcărie "pentru fițuici interzise" - cum le spuneau securiștii! Fericiții-nefericiți care nu vânduseră în totalitate biblioteca familiei, mai aveau, iar uneori, împrumutau unor foarte apropiați, sau le permiteau să citească "pe loc". Laudă lor;

O altă "sursă" de carte : anticarii clandestini - eu m-am

bucurat de existența faimosului Radu Sterescu. Acesta, în anii studenției mele de la Fabrica de Scriitori (1954-1956) își risca libertatea în fiecare zi, cu fiecare vizitator: Dodu Bălan, după ce a cumpărat cinstit tot ce avea din Goga, l-a denunțat Securității, iar Sterescu a făcut câțiva ani de închisoare, cărțile i-au fost confiscate. El vindea cărți (“interzise”), însă pe cei care nu aveau bani îi lăsa să citească, în pod, ba le dădea și o cană cu ceai și o felie de pâine cu marmeladă;

O a treia sursă de carte-periodice (și străine) - am auzit de ea după 1965, când m-am întors în lume - era alcătuită din foști arhicunoscuți politrucii, întâmplător cu toții evrei, care “înainte” dăduseră-dovadă cu exces de zel; în prezentul de atunci (1965-1977), “posedarea” unor tipărituri interzise nu era și pedepsibilă, apoi ei (Savin Bratu, Crohmălniceanu, Paul Cornea, Cosașu...) aveau dosar bun, de revoluționari, nu? Ca evrei veritabili. Aceștia - spre deosebire de ne-evrei, fie ei și securiști-diplomați, aveau abonamente la reviste occidentale, iar cărțile și le procurau din călătoriile lor ori le primeau în toată “legalitatea” ilegalității.

Cu excepția lui M.R. Paraschivescu, nu am auzit însă de vreun ne-evreu, fost fanatic, devenit “liberal” împrumutător de cărți, de reviste, protector al tinerilor, dătător de sfaturi înțelepte. Oare de ce: fiindcă evreii involuează-evoluează cu mai mare ușurință decât tăpălăgoșii noștri băștinetici? Sau pentru că nu-mi vine în minte nici un (alt, decât M.R.P.) ne-evreu dintre politrucii cu care am avut de a face în anii ‘50?

Schimbarea părului lupesc nu înseamnă însă și căință publică - pentru scriitori: scrisă, negru pe alb.

Evreii au ales calea... culturalizatoare: de unde “atunci”, sub steagul roșu al sovietismului atrăgeau atenția asupra pericolului “cosmopolitismului”, al otrăvirii cu “fițuici fasciste” și interziceau, amenințau cu exmatricularea din facultate, cu arestarea, de cum s-a schimbat calimera, cum și-au întors rubașca, au schimbat și costumul zâmbetului, au devenit peste noapte nu doar inși care recomandau fostele “fițuici”, dar le dădeau cu împrumut!

Ne-evreii, lipsiți de imaginație - și de suplețe - își imaginează că Doamne-Doamne ia în seamă penitența... religioasă: persoane care au făcut măcar tot atâta rău literaturii și literatorilor români cât fanatizații evrei - ca Dumitru Mircea, ca Ion Brad, ca Dinu Săraru, brusc l-au găsit pe Dumnezeu! Fie în poezie (ca Ion Horea, alt posomorât activist-cenzor), fie ca... editor de cărți religioase, ca inomabilul securist Săraru. Rămâne să aflăm că Popescu-Dumnezeu s-a călugărit cu binecuvântarea lui Anania - după care putem merge la culcare...

Cum e mai bine: să fi fost ?...

Mai bine ar fi fost să nu fi fost ce-au fost... Mai bine - dar se vede: nesfârșit de greu.

Crohmălniceanu mai conducea și un cenaclu... Întrebarea pe care am mai pus-o este:

«Cine poate învăța cum să scrie - proză - de la o ființă răufăcătoare, calpă, ticăloșită până-n măduva oaselor precum Crohmălniceanu?»

Cum, cine: tineri români, altfel, dotați, dar amnezici, refuzînd să afle ce fusese înainte de nașterea lor (sau, mai precis: înainte de epocala întâlnire a lor cu guru-ul Crohmălniceanu, “Bacilul Kroh”).

Da, dar un cenaclu - celebru - conducea și N. Manolescu.

Și M. Martin.

Și L. Ciocârlie.

Ce *proză*, ce *proză* cinstită, adevărată - chiar dacă nu genială - au putut scrie frecventatorii cenaclurilor etern-realist-socialiste?

Îmi stă pe limbă să răspund:

Proză realist-socialistă. Și chiar eseistică: priviți la Mihai-Dinu Gheorghiu - nu doar la *ce* scrie sociologul moscoviciolatu, ci mai ales la *cum* scrie: veți desluși marca Crohmălniceanu din anii ‘50.

Paul Goma

*

Paris, 7 septembrie 2004

Pentru revista DISCOBOLUL

Răspund primei părți a primei întrebări care sună:

1. Când vi s-a întâmplat pentru prima oară să constatați că vă aflați în exil? (...)

Chiar de nu cunoșteam cuvântul “exil” am resimțit *înstrăinarea* după data Cedării Basarabiei, adică după 28 iunie 1940. Nu am realizat-o atunci, pe moment, încă nu aveam ținare de minte, ci ulterior, între sfârșitul lui iunie și începutul lui iulie 1941, imediat după începerea războiului, când am căpătat memorie cursivă. Am reconstituit, am înțeles (așa cum am înțeles, la cei cinci ani și opt luni), că noi-toți, mama și oamenii din sat și tata pe care îl deportaseră bolșevicii - toți-ai-noștri fusesem “mutați” în altă *condiție*, chiar de nu părăsisem... geografia. Mai apoi, când am învățat cuvinte, am înțeles că poți fi *înstrăinat* - nu ca stare, ci ca devenire - după o acțiune brutală

exercitată asupra ta prin *schimbarea identității*: exil înseamnă expulzare or noi nu fusesem dați-afară-din-țară, ci rămăsesem pe loc (ba chiar ne era interzis să plecăm de-acolo) și devenisem, din români - sovietici; nu mai vorbeam limba română - ci “moldo-veneasca”; alfabetul nostru nu mai era cel latin, ci rusesc (“slavon”); țara noastră nu mai era România - ci Uniunea Sovietică.

Trei ani mai târziu (martie 1944) a trebuit să plecăm de la casa noastră, să căutăm adăpost în altă parte, în alt loc (Gusu, județul Sibiu). Nici atunci nu știam ce semnificație are cuvântul “exil” - aveam alte griji: să nu pună rușii mâna pe noi și să ne... “repatrieze în Siberia”...

După 23 august 1944, când ne ascundeam de ruși prin pădurile și peșterile satului Buia, Târnava-Mare (fugisem de dracul, dădusem de tată-său), i-am auzit pe părinții mei spunând: noi, refugiați, suntem Ovreii Zilelor Noastre; chiar mai rău: noi, refugiați, suntem pribegi în țara noastră.

Noțiunea de exil nu acoperea “situația” noastră - de ovrei-creștini, de pribegi în proprie țară.

Nu ne-am întâlnit cu noțiunea-realitatea exil nici atunci când ciobanii din Buia ne-au prins, ne-au legat cu sârmă și ne-au dat pe mâna jandarmului - care, după ce i-a bătut pe ei, pentru “deranj” (trebuise să facă câțiva kilometri prin pădure, pe zăpadă) după ce ne-a sugerat “să fugim de sub escortă”, că el, uite, se întoarce cu spatele - bodogănind, înjurând, ne-a dus la Sighișoara și ne-a predat poliției românești - ea “administra” Lagărul de refugiați, botezat drăgălaș: “Centru de Repatriere”. Atunci am înțeles ceva-ceva - de la părinți: *Miorița* este un concentrat românesc din două mituri biblice, unul dublu: al vânzării de frate (Iosif... și Iuda), celălalt al uciderii de frate (Cain și Abel).

Mai târziu, mult mai târziu am introdus în fondul de cuvinte al meu și acest cuvânt (exil) pe care l-am folosit în numeroase împrejurări, însă nu era cămașa (cu atât mai puțin: pielea) mea.

Am avut impresia, în sensul de semn anunțător a ceea ce se cheamă exil în ziua de *14 aprilie 1977*, când, arestat, anchetat de două săptămâni colonelul Vasile Gheorghe (ori invers), comandantul Securității de pe Calea Rahovei, mi-a băgat sub ochi, triumfător, o hârtie pe care stătea scris că fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, nu de președintele de atunci - o ștergătoare de picioare a Securității - ci de Consiliul Uniunii. Cine semnase, declarându-se de acord cu excluderea mea? Oameni pe care îi stimam, iar dacă nu eram prieten cu ei, îi prețuiam, îi respectam:

Zaciu, Doinaș, Blandiana, N. Manolescu, Sorescu, Fănuș Neagu, Șt. Bănulescu... - și încă alții.

Atunci - în 14 aprilie 1977 - pe când eu eram arestat, colegii, "frații" mei, scriitori, m-au vândut și m-au destinat morții. Că nu am chiar crăpat, asta nu a mai atârnat de vrerea colegilor mei iubiți, scriitorii români - încă o dată: *Zaciu, Doinaș, Blandiana, Manolescu, Fănuș, Bănuțescu, Sorescu...* - și nici de Securitate; nici chiar de Ceaușescu - însă eu am rămas un frate vândut și sortit morții.

Exil? Ce e "exilul" după o viață de hăituială, de alungare, de expulzare - de excludere? Până atunci mă chinuseră-alergaseră rușii, precum și niște ființe primitive, ca ciobanul-la-român (care, potrivit tradiției lui - orale! - pretinsese plată pe cap de prins, iar noi eram trei; tata, eu și femeia mamă a mea). Dar rușii erau ruși iar de la niște peștericoli ca ciobanii din Buia la ce să te aștepti? - însă...

...Însă în 14 aprilie 1977 mă vânduseră intelectualii români - și nu oarecari, cei de frunte! Și nu avuseseră somn zbuciumat, nici tresăriri în trezie când s-au întâlnit cu mine, fie în București, între liberare și plecarea în Franța (noiembrie 1977); nici la Paris, când mi se adresau ca unui coleg, prieten, să le facilitez o bursă, ceva cărți, o invitație viitoare...

Și, cum se întâmplă în viață, potrivit înțelepciunii:

"Să te ferească Dumnezeu de răzbunarea (ei, da, răzbunarea) celui care ți-a făcut rău!"

Nu, nu m-au "iertat" vânzătorii-de-frate (bine: măcar-de-coleg): o vreme nu l-au lăsat pe căscatul de Dinescu să trimită fiecăruia dintre noi, "plecații" o hârtie care să ateste... reprimirea noastră în Uniunea Scriitorilor. Au recurs la gândirea-vorbirea lui Dinescu:

"V-am primit pe toți, la grămadă, bă, ce mai vreți?"

Chiar așa: ce-om mai fi vrut noi - bă! - de la eroul revoluției-la-Román? Cumva și cheia de la cassa de bani?

Nu l-au lăsat nici pe Ulici să repare stricăciunea dinească - cine? Îi mai numesc o dată:

Zaciu, Doinaș, Manolescu, Blandiana, Sorescu, Fănuș...

Pe mine au încercat să mă deie afară din țară securității, belștii, ceaușiștii, comuniștii. Însă nu aveau cum: eu îmi luasem țara în traistă, traista-n băț, ajuns în Franța scosesem averea din traistă și mă instalasem întrânsa - în limba română: patria mea;

Pe mine m-au exclus, expulzat, "anticomuniștii", "rezistenții prin cultură" - iar lista s-a îmbogățit:

Zaciu, Doinaș, Blandiana, Manolescu, Sorescu - Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, Monica Lovinescu.

Am mai spus, repet: comuniștii m-au interzis vreme de 20 ani - și n-am pierit. Fiindcă nu ei făcuseră, în locul meu, ce făcusem (puțin, dar mult mai mult decât colegii care făcuseră...

nimica), nu ei îmi scriseseră cărțile - adevărat, publicate în Occident;

“Anticomuniștii” m-au interzis după publicarea **Jurnalului I-II-II** în 1997 - însă de atunci mă imită de zor, fără nici o rușine, ba Liiceanu și mai ales Monica Lovinescu m-au și depășit în materie de “divulgări” diaristice (siguri fiind că numele victimei plagiatului - eu - nu va fi rostit...).

Ei și? Nu voi spune: “rămân la toate rece” ci zic iarăși:

Nu Zaciu, Doinaș, Blandiana, Manolescu, Fănuș, Sorescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu au... făptuit ei/ele, faptele mele (nici chiar *Monica Lovinescu*);

Nu Zaciu, Doinaș, Manolescu, Blandiana, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu... au scris scris, ei/ele cărțile mele.

Nu, nu. Eu am făcut ce am făcut, eu am scris ce am semnat - eu cu mâna mea.

Deci, vorba poetului:

“De ce-aș fi trist?”

Exil? Ce-i acela exil?

Paul Goma

2 0 0 5

PLÂNGERE

Paris, 23 noiembrie 2004/ 21 martie 2005

Către
Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a
României,
Domnului Procuror general al României, Ilie Botos

Numele meu este Paul GOMA. Sunt născut la 2 octombrie 1935 în Mana-Orhei, Basarabia. În prezent domicilez în Franța, Paris 20-ème arr., rue Bisson 27-29 (Certificat de réfugié libéré par le Ministère des Affaires Etrangères, l'Office Français des Réfugiés et Apatrides no. 0111061, valable jusqu'au 25/04/2006).

În urmă cu 27 (douăzeci și șapte) ani - la 20 noiembrie 1977 - intram în Franța protectoare, alungat din țara mea, România. Vreme de 12 (doisprezece) ani, în exil am militat activ pentru liberarea țării mele de comunism și de securism (Răul Absolut). Însă, vai, la 22 decembrie 1989 a avut loc un putsch de pe urma căruia Securitatea, sub altă firmă, dar cu exact aceeași structură-natură continuă "activitatea" nocivă, distrugătoare a ființei naționale, terorizându-i, sfidându-i pe nefericiții mei compatrioți, eterne victime.

În curând se vor împlini 15 (cincisprezece) ani de când, pasămite, "comunismul a căzut", "Securitatea a fost desființată-pedepsită" - însă (acum mă autocitez, extrăgând din răspunsul dat, în 1992, lui Mircea Snegur, care mă invita "acasă, în Basarabia" și lui Ion Iliescu, cel care mă pofta în România în 2002):

"Nu călătoresc în țări comuniste unde domnește, în continuare, KGB-ul - la Chișinău și Securitatea, fiica sa credincioasă - la București".

Dacă afirmațiile mele ar fi (fost) false, calomnioase, atunci cum se explică prezența, în toate structurile de stat și de partid - nu e o scăpare!, e un adevăr - a activiștilor dinainte de 89? Cum se explică prezența în Securitate (nu: în "fosta Securitate" cum cer să i se spună securiștii dar și jurnaliștii /sic/ și scriitoriștii

/sic-sic/, ci în același blestemat “Organ”), a tuturor criminalilor care ne-au terorizat de când ne-au ocupat rușii, în 23 august 1944? Cine poate explica sutelor de mii (nu milioanele?) de victime ale Terorii de Stat și de Partid, citește: **Securitatea**, “necesitatea” prezenței obraznice, sfidătoare - în afaceri, în presă, mai ales la televiziune - a notoriilor bolșevici ca Brucan, Mizil, Pavel Cîmpeanu, Burtică, Iliescu - a tortionarilor cunoscuți de toată populația penitenciară a României (...penitenciare) ca Gheorghe Crăciun, Victor Achim, Ristea Priboi, Mihai Pelin, Onișor Onițiu, Gheorghe Enoiu, Nicolae Pleșiță, Mihai Caraman?

În această “Românie liberă, democratică” mă poftea Iliescu să mă întorc, explicîndu-mi că... ce a fost, a fost, acum e altceva, hai să ne reconciliem (!), să ne avem ca frații - căci toți suntem români?

Dar eu nu sunt român - ca Brucan, Mizil, Burtică; român, eu - ca Petre Roman?, ca Talpeș?, ca frații Păunescu, Voiculescu, Cataramă?; “român” - ca Enoiu?; ca Pleșiță? Român ca Iliescu?

Eu sunt - ca milioane de alți compatrioți - român-ca-victimă a ticăloșilor, a tâlharilor, a adevăraților *teroriști* care, în 15 ani de “reflecție”, nu și-au recunoscut grelele păcate și nu și-au cerut iertare celor pe care îi hăituiseră, amenințaseră, șantajaseră, jefuiseră, umiliseră - pe ei și pe familiile lor până la a șaptea spiță - arestaseră, torturaseră, drogaseră, obligaseră să-și vândă fratele, să scuipe pe tot ce avuseseră sfânt (mai cu seamă pângăriseră femeile lor: mamă, soră, soție, iubită), internaseră “la nebuni” - uciseseră.

Ei, eternii securiști vor pretinde că nu se simt vinovați, fiindcă... niciodată, nici o “instanță” nu le ceruse *asta* (să recunoască faptele lor rele, să ceară iertare pentru ele);

Ei, eternii securiști vor mai pretinde că nu au de ce să se recunoască vinovați, ei fiind militari-în-campanie, or militarul execută ordinul, nu îl discută...

Și nicicând, nimeni nu le-a dat peste bot astfel:

«Dacă nu s-a găsit încă nici o “instanță” care să vă ceară *asta*, înseamnă că România nu este deloc “democratică, liberală” și că a devenit urgent (după 15 ani!) să se introducă acele *instanțe*. Dacă Americanii nu țin seamă de dosarele voastre, ale criminalilor, când cooptează în NATO - Europeanii (“vechi”), da: își imaginează obraznicii-escrocii-impostorii de pe Dâmbovița că Franța, Germania, Belgia, Olanda, Marea Britanie vor primi în Comunitatea Europeană o țară care nu l-a judecat pe generalul sovietic Mihai Caraman pentru acțiunile lui

anti-Europa, anti-NATO, în serviciul URSS?; nici pe Pleșiță, mână dreaptă a lui Ceaușescu, prieten și comanditar al teroristului Carlos?;

«Securitatea voastră nu a fost și nu este Armată (ba totdeauna a acționat împotriva Armatei țării), ci o Terifiantă Poliție, iar voi, “luptătorii” ei, chiar purtând grade, niște vulgari polițai care în viața voastră nu ați fost capabili să prindeți un singur spion sovietic (cum se laudă “patrioții” Achim, Enoiu, Pleșiță); salariul crimei, uriașele avantaje materiale prin care vă deosebeați de restul populației fuseseră zmulse de la gura numitei populații, pentru a vă plăti pe voi, terorizatorii aceleiași populații».

Ca să scurtez: pentru că “instanțele” nu au existat, deci nu au mișcat vreme de 15 ani, eu, una dintre victimele permanente ale Securității, îi acuz pe cei care ne-au chinuit vreme de decenii, iar acum ne râd în nas, *ca să ne demonstreze că nimic nu s-a schimbat în România, unde nu există legi împotriva criminalilor securiști*.

Pentru a proba acuzațiile, pun la dispoziția Dvs. două cărți de mărturie, în versiune originală, românească, **Culoarea curcubeului și Soldatul câinelui**, apărute în 1990 și în 1991 la București însă în traducere franceză, germană, neerlandeză au fost cunoscute în Occident din 1979. **Culoarea curcubeului** din ediția de față este îngemănată cu textul **Cod «Bărbosul»**), alcătuit din documente primite de la CNSAS.

Cer să fie traduși în fața *instanței* următorii securiști - în ordinea cronologică a “vigilenței patriotice” a lor:

1. Buzescu Ion, în 1949 maior și comandant al Securității din Mediaș; subalternul său, căpitanul (?)

2. Paszty. Aceștia au fost cei mai zeloși (citește: sălbatici) “anchetatori” ai celor peste cincizeci de locuitori ai comunei Buia, jud. Târnava Mare, arestați în februarie 1949, în urma unei provocări a Securității, avînd scopul “preparării” (citește: terorizării) lor pentru a “adera de bună voie” la colhoz. Ei și nu doar ei au torturat pe toți arestații - *printre care pe tatăl meu și pe mama mea - pe care Buzescu, Paszty și alți cinci securiști au batjocorit-o printr-o simulare de viol colectiv*. După șase luni li s-a dat drumul sătenilor (colhozul se realizase, Buia făcea parte din primele 5 din țară...), fără explicații, fără scuze. Tot acest timp eu, în vârstă de 13 ani, l-am petrecut prin gări și la poarta Securității Mediaș (amintesc: eram refugiați din Basarabia, nu aveam rude, iar locuința închiriată din Buia fusese devastată - și sigilată! - de Securitate);

3. Enoiu Gheorghe, căpitan în 1956-57, zis “Măcelarul de la Interne”. S-a ocupat de “studenții ungariști” (Ivasiuc, Petrișor, Caba, C. Iliescu, Serdaru, Tătaru, Rusețchi, Mălinescu, Stoica, Rădulescu...), pe care i-a torturat îngrozitor (printre ei și pe mine, între 23 noiembrie și 30 decembrie 1956, rupându-mi trei coaste), iar pe colegul meu Negrea Ștefan l-a bătut în cap, în cap, în cap, până a înnebunit și s-a spânzurat, la Gherla;

4. Livescu Ion, căpitan în 1958-1959, supraveghetor al celor cu domiciliu obligatoriu în Satele-Noi MAI din raionul Fetești. Împreună cu **5. Bădică (?)**, locotenent la Securitatea din Fetești, în luna decembrie 1958 m-a... extras din spitalul unde eram internat [în urma torturilor îndurate la Gherla din partea căpitanului **6. Istrate** și a plutonierului **7. Șomlea** - vezi cartea mea, **Gherla**], m-a dus la sediul Securității, unde m-au bătut amândoi, apoi m-au anunțat că eu, bandit, nu am drept la “spitalul poporului”. Aceste fapte sunt confirmate de documentele Securității, aflate în **Cod «Bărbosul»**.

De cum am avut voie, în 1965, să ne continuăm/reluăm studiile universitare, noi, foștii deținuți politici am făcut-o; și eu am revenit la Universitatea București, prin un nou examen de admitere. Dar Securitatea, prin locotenentul **8. Achim Victor** a început a mă hărțui, șantaja, amenința (că mă va da afară din facultate, că o vor da afară din spital pe mama, bolnavă de scleroză în plăci), în scopul de a mă face informator. Același Achim a fost “colectorul” (dar mai ales redactorul - analfabet) al notelor informative despre mine; el a propus superiorilor săi “soluții” noi de șantaj a scriitorilor din jurul meu - și a mamelor lor!; a participat la spargerea apartamentului nostru din Drumul Taberii, București, ca și în echipa care a spart casa soacrei mele de la Breaza, pentru a instala “mijloace de ascultare”). Tot el a activat cu zel la răspândirea calomniilor fabricate de Securitate cum că aș fi, nu doar agent sovietic, ci și agent al Securității!

Cer să fie aduși în fața *instanței* de care am tot vorbit și securiștii: **9. Goran Gheorghe**, **10. Gordan Gheorghe**, **11. Bistran Sever**, **12. Gheorghe Vasile** (încondeiați în **Culoarea Curcubeului**);

Deasemeni **13.:** generalul de securitate **Pleșiță Nicolae** - cel care nu numai că m-a insultat, injuriat, dar m-a bătut îndelung, în ziua de 1 aprilie 1977, de față cu subalternii săi. În acest an, invitat la un post de televiziune s-a lăudat cu ale sale “fapte de arme” și a insultat victimele.

Precum și înalții responsabili “civili” ai Securității din 1977 **14. Coman Teodor**, **15. Stănescu Ion**.

Cer ca aceștia - am numit doar o parte din cei cu care am avut eu de a face - să fie somați să se prezinte în fața instanței și să explice, în ședință publică, de față cu supraviețuitorii dintre victimele lor, ce fel de “datorie patriotică” îndeplineau ei când ordonau sau/și executau ordinele de a chinui oameni nevinovați; de a-i bate în fața soției, a copiilor; de a hărțui pe membrii familiilor, dându-i afară din slujbe, din locuințe, iar pe “principalii vinovați” de a-i aresta, de a-i tortura, de a-i chimiza în “sediile” Securității, de a-i interna în azile psihiatrice - de a-i ucide (nu l-am uitat pe Ștefan Negrea; nici pe Gheorghe Ursu).

De asemeni cer să fie deconspirați și traduși în justiție cei care au organizat atentatele împotriva mea, la Paris: coletul-carte-bombă din 1982, care l-a rănit grav pe șeful artificierilor parizieni, Calisti; tentativa de otrăvire a mea prin securistul Hirsch-Haiducu-Vișan-Forrestier în 1983, precum și pe securiștii care au încercat în mai multe rânduri să-mi răpească fiul între 1979-1983 (vezi **Soldatul câinelui**).

Am identificat o parte din datele biografice ale ofițerilor de securitate menționați în plângerea penală.

Vă pun la dispoziție informațiile:

Goran Gheorghe, fiul lui Ștefan și Maria, născut la 18.12.1939 în Breaza, jud. Prahova. Gheorghe Goran a fost maior, șef al Securității Maramureș în anul 1980, apoi a fost avansat locotenent colonel și șef al Securității Municipiului București până în anul 1989.

Achim Victor, fiul lui Alexandru și Elena, născut la 07.09.1938 în Breznița-Motru, jud. Mehedinți. Victor Achim, între 1987-1989, a fost colonel și a activat în Direcția a I-a a Securității, Serviciul 5.

Pleșiță Nicolae, născut la 16.09.1929 la Curtea de Argeș, a fost între 1962-1967 comandantul Direcției Regionale de Securitate din Cluj. Între 1980-1984 a fost numit șef al Centrului de Informații Externe a Securității, perioadă în care poliția politică din România a organizat atentatele împotriva mea la Paris.

Stănescu Ion, născut la 23.01.1929, comuna Ghercești, județul Dolj. Între 1967-1973 a fost președintele Consiliului Securității Statului.

Urmărirea informativă și încercările de eliminare fizică a mea, după stabilirea în Franța fac parte din același plan de represiune inițiat, supravegheat, executat de Securitate, în colaborare cu structurile informative din alte țări și organizații teroriste, cum a fost cea condusă de Ramirez Ilici Sanchez

(zis “Carlos”, mai zis “Șacalul”). Din acest motiv se impune conexarea plângerii mele la dosarul deja tratat de instituția dvs. în ceea ce îl privește pe generalul Pleșiță și pe alți capi ai Securității în instigatori și complici ai teroristului “Carlos”.

16. Iliescu Ion

I. În timpul Revoluției Maghiare din noiembrie 1956 mulți studenți de la București, Timișoara, Cluj, Iași, Brașov au fost arestați, torturați, condamnați. Numai că, Aparatul Terorist nu s-a mulțumit cu noi, întemnițații: începând din primele luni ale anului 1957, sprijinindu-se pe logistica Securității, au acționat “Echipele Morții”, conduse de activiștii de frunte ai C.C. al UTM: Trofin Virgil, Petre Gheorghe, Burtică Cornel, Iliescu Ion... Timp de doi ani aceștia - care nu aveau nici măcar scuza de a purta... epoleți albaștri - au organizat ședințe de demascare publice, în care studenții cei mai bine pregătiți au fost exmatriculați (păcat-de-clasă: doar “măitovărășii” primeau dreptul proletar de a învăța bine), a căror vină era aceea că nu aveau dosare atât de curate-juste precum Trofin, Burtică, Iliescu. Chiar dacă cei mai numeroși, prudenți din fire, nu se manifestaseră în niciun mod în raport cu Revoluția Maghiară (ca Sorin Titel, ca Nicolae Manolescu, ba îi evitaseră “valurile”, retrăgându-se la părinți, la bunici), fuseseră și aceștia puși la stâlpul infamiei, obligați să suporte insultele, injuriile, acuzațiile “tovarășilor din sală” (agitatorii preparați în acest scop, cu multe repetiții la activ înainte de marele spectacol), apoi să-și facă “autocritica la sânge” - pentru ca în final, să fie și ei alungați din facultăți.

Să nu se uite: notoriul turnător, Urechea Lungă a Securității, “ordonanța” lui Iliescu, creatura care bântuia în toamna anului 1956 culoarele Universității, ascultând și notînd într-un carnetel ce auzea, se numea/se numește, fiindcă n-a murit: **Edgar Reichman**, emigrat prin 1959 întâi în Israel, prelins apoi în Franța (ca înalt-funcționar la UNESCO!), unde și-a continuat activitatea de informator al Securității de la București și de... agent literar al lui Eugen Barbu, ba chiar al lui V.C. Tudor...;

II. Iliescu Ion a fost în decembrie 1989 șeful “grupului de niște-tovarăși” care, cu ajutorul frățesc sovietic și cu binecuvântarea lui Gorbaciov l-a răsturnat-executat pe Ceaușescu și a pus el și ai săi mîna pe putere ;

III. Iliescu Ion a fost inițiatorul și organizatorul degradantului pentru toți românii “proces al Ceaușeștilor”, urmat de suspect de grăbita împușcare a tiranilor (antropofagul **Bokassa avusese dreptul la un proces civilizat, european, în**

Africa lui - nu ca cel de pe Dâmbovița noastră);

IV. El a lansat diversiunea cu “teroriștii”, de pe urma cărora au murit atâția nevinovați, mai ales tineri, au rămas atâția schilodiți, a fost grav avariat Muzeul de Stat și distrusă Biblioteca Universitară;

V. El, împreună cu Petre Roman și cu Gelu Voican-Sturdza a organizat tulburările interetnice de la Târgu Mureș;

VI. Iliescu Ion este autorul **războiului civil**, cunoscut în lumea întreagă sub numele de: “mineriade”;

VII. Iliescu Ion - împreună cu Brucan, Petre Roman, Voican, Caraman - a fabricat unitatea militară securistă în jurul revistei *Săptămîna*, devenită *România Mare*, încredințând lui Eugen Barbu și lui V.C. Tudor sarcina de a o prezenta ca pe o grupare “de extremă dreaptă, ultranaționalistă, xenofobă, antiidee”, pentru a-și furniza pretextul (în nobilul scop de a apăra “democrația originală, suedeza...” lor, a complotiștilor) de a calomnia, culpabiliza, neutraliza și așa fragila opoziție democratică - acuzată zgomotos de “legionarism”, “antisemitism”, “monarhism”...;

VIII. El, Iliescu Ion a trădat, re-vândut România prin semnarea Tratatului cu Rusia, astfel privîndu-ne de dreptul nostru inalienabil de a cere anularea blestematului Pact Stalin-Hitler din 23 august 1939, datorită căruia, în 1940, am pierdut Basarabia, Bucovina de Nord, Herța;

IX. În toamna anului 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului violent unilateral, deci nedrept, al unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor ca R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit “președinte al Comisiei”.

Ion Iliescu s-a azvârlit în colb, în patru labe, la picioarele impostorilor-zapcii mai sus numiți, repetînd după ei lecția învățată în curs accelerat: *Holocaustul a devenit posibil în România ca urmare a «antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării»*”.

Să mă ierte Dumnezeu, dar ce știe Iliescu despre/din Istorie? Nu știe nimic - dovadă : a iscălit Tratatul cu Rusia!;

Dar despre România - ce știe, el, hidrolog cu studii la Moscova? Nimic - *deci în deplină necunoștință de cauză, după prezentarea concluziilor abuzive, unilaterale ale raportului, a*

declarat că statul român își asumă responsabilitatea pentru Holocaust: “între 280.000 și 380.000 de morți”.

În continuare: Iliescu Ion a fost de acord cu “Setul de recomandări”: “stabilirea Zilei Naționale de Comemorare a Holocaustului la 9 octombrie”- *deși noi, românii nu avem o zi națională de comemorare a victimelor bolșevismului, începînd de la 28 iunie 1940, când cea mai mare parte a călăilor românilor în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici au fost evreii !*

Același Iliescu nu a suflat un cuvânt despre “recuperările” fixate în miliarde de dolari pe care va trebui să le plătim noi evreilor.

În schimb (!) evreii nu acceptă să li se vorbească de reciprocitate - anume: întâi să plătească ei contravaloarea bunurilor românești jefuite, distruse și de ei - între 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941 *în Basarabia și în Bucovina de Nord, ocupate de sovietici, cu un an bun înainte ca românii să-i persecute, deporteze, ucidă; apoi să dea seama de jaful și mai cu seamă de devastările sistematice, barbare din timpul retragerii dincolo de Nistru (iunie-iulie 1941) când, ca “agenți de distrugere, dinamitori” ai rușilor au aplicat cu entuziasm ordinul lui Stalin de a nu lăsa “inamicului” român, în Basarabia și în Bucovina decât pământul pârjolit: de a fura tot ce era de furat, iar dacă animalele și oamenii nu puteau fi transportați/transportate, să fie uciși/ucise pe loc, iar școlile, bisericele, muzeele, podurile, tunelele, atelierele, fabricile, clădirile instituțiilor să fie aruncate în aer, incendiate.*

Zbiară evreii ca din gură de șarpe când li se spune adevărul: după 23 august 1944, au jefuit, prin filiera sovromurilor, au furat din patrimoniul național, au înstrăinat (în Israel, în America, în Franța) opere de artă, cărți vechi, icoane, manuscrise, titluri, monede, valută străină, lingouri. “Operațiile” fuseseră favorizate, acoperite, de faptul că ei înșiși erau înalți funcționari în toate ministerele, dacă nu chiar miniștri... - în cazul de față în al Comerțului Exterior, la Afaceri Interne, la Afaceri Externe - și oameni ai rușilor: cică în folosul Marii Uniuni Sovietice făceau ei tot ce făceau, ei fiind niște bieți zapcii...

...Iar Iliescu Ion, după ce, într-un prim moment a negat protestele persecuțiile, asasinatelor evreilor sub administrație românească, speriat de eroarea comisă, de amenințările evreilor de a trece la represalii, a căzut în extrema cealaltă, acceptînd culpabilizarea întregului popor român.

Și când ne gândim că acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului a fost proslăvit), în 1990, de

directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, cel care l-a legitimat pe el, ilegitimul, ca "Om cu o mare", la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Și, cu toate că în timpul întâiului său mandat (!) România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mâna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii: Adameșteanu, Blandiana (nu a semnat direct Apelul GDS, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului), Doina Cornea, Anca Oroveanu, Marta Petreu, Adriana Babeți, Mariana Celac, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Magda Cârneci, Monica Spiridon, Angela Martin, Angela Oișteanu - și încă altele, toate, anticomuniste din... ilegalitate, precum și cu ferocii "opozanți" Doinaș, Paler, Oișteanu, Manolescu, Liiceanu, Alex. Ștefănescu, Șușară, Dan Opreșcu (!), Andrei Cornea, Eckstein Kovacs Peter, Al. Zub, Mircea Martin, Antonesei, Mihăieș, Tismăneanu, Paleologu, Patapievic (!!), Sorin Mărculescu, Sorin Alexandrescu (!!!), Ioan Holban, I.B. Lefter, Iorgulescu, George Voicu, Victor Neumann, Alex. Leo Șerban, Lucian Dan Teodorovici, Pavel Cîmpeanu, Negrici, Vasile Gogea, M.H. Simionescu, Radu Pavel Gheo, Dimisianu, M.D. Gheorghiu, Shafir, R.Ioanid, Andrei Corbea Hoișie, Ioan T. Morar... - aceștia și încă alții, "smântâna patriei române" - au făcut campanie *pentru... Iliescu*, sub lozinca umoristică: "VOTAȚI ÎMPOTRIVA DICTATURII"!

În acest prezent perpetuu, nu mai știi dacă scriitorii trăiesc-creează-cerșesc subsidii de la Ceaușescu ori de la demnul său urmaș: Iliescu.

Îi privește. N-au decât să-l laude, să-l cânte, să-l lingă, să-i pupe gumarii, să-i țină scaunul pre dindărăt (exercițiu în care excelează excelentul psihiatru maramureșean pe nume: Buzura), cum făcuseră cu Ceaușescu, cei mai bătrâni cu Dej, cu Stalin...

Îl acuz pe Iliescu Ion de trădare de patrie și îl chem în fața justiției.

Să nu-și imagineze Petre Roman, Stolojan, Năstase că, dispărînd Iliescu, drumul le va fi deschis pentru a se cățăra ei la putere.

Și pe ei - și pe alții ca ei - îi voi chema în fata *instanței*.

Cu dovezi scrise.

*

UNDE NI SUNT...?

Paris, 16 ianuarie 2005

În 12 noiembrie 2004, la București, s-a anunțat :

“Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România” - sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România - a tras concluzia prin Elie Wiesel:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.m. P.G.).

Redactorii “concluziilor” fideli gândirii lor teroriste bolșevice, au comunicat “concluzia”, urmînd ca într-un viitor cețos alții să caute premisele. După profund-gânditorii holocaustologi, antisemitismul la români este de găsit “în istoria politică și culturală a țării”.

Iată un model de abuzivă *înjumătățire a adevărului*. Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în *martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), însă evreii nici nu vor să audă - corect: nu ne permit să deschidem gura pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici - apoi din 23 august 1944, câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși*.

Aceia dintre membrii “comisiei” cu care am avut de a face (ei m-au atacat în presa din România, din America, din Franța, din Israel, din Basarabia, iar eu, neavînd acces la periodice, m-am exprimat prin eseul **Săptămîna Roșie**, tipărit, și prin internet) m-au acuzat, neținînd seama de scrisul meu - pe care unii, ca Shafir au mărturisit că nu-l citiseră!- de “negaționism”, mai mult sau mai puțin “trivial” și de, cum altfel: “antisemitism”, deocamdată nu și de “tuberculozism”. Unii, mai... îngăduitori, au mormăit cu un sfert de gură că, într-adevăr, nu contestasem crimele românilor, victime: evreii, însă... le “justificasem” (crimele!), pretinzînd că românii, în 1941, se răzbunaseră, “sub pretextul că, în 1940 cîteva evrei ar fi comis fapte reprobabile...”

Or procedînd astfel, *negaționistii evrei* dovedesc a nu cunoaște noțiunea (deci realitatea) *dialog*; confirmă bănuiala devenită certitudine; în ultima jumătate de secol s-au obișnuit să monologheze; să dikteze; să acuze, să condamne - și să ceară

despăgubiri. Faptul că au fost persecutați, că au fost masacrați - și ei, dar nu doar ei! - nu le conferă dreptul de a se prezenta ca victime eterne, absolute; nu îi absolvă de păcatul crimelor comise de ei, de pildă cele începînd din 1917 în Uniunea Sovietică, slujind bolșevismul, din 1948 în Palestina, servind sionismul. De când au o țară, israelienii au încetat de a mai fi “popor ales”, au devenit ca ne-aleșii: egoiști, răi, xenofobi, nedrepti cu *goi*-ii, brutali, mincinoși, teroriști-de-stat (și de partid). Cu o aroganță insuportabilă, ei, deținători de decenii ai armei atomice, țină de fiecare dată când o țară musulmană este bănuită ca deține “arme de distrugere în masă” (ca Irakul, denunțat americanilor, care au pornit la război cu acest pretext, motivul real fiind *petrolul*), dar doamne-fereste să sufle un cuvânt despre posesoarele comuniste: China, Coreea de Nord.

“Rădăcinile antisemitismului...” Să fie de găsit doar în “istoria politică și culturală a țării” (România)? Nu și în *istoria economică*, a ei, începînd de la 1835?; nici în *istoria antigoismului*, a *antiromânismului evreilor*, manifestat cu violență încă din 1866, când ne pârau Alianței Israelite, Franței, Angliei?; și în 1878, când am fost șantajați cu neacordarea independenței câștigată pe câmpul de luptă, dacă nu capătă cetățenia română toți evreii intrați ilegal în țară?; nici în 1916-1917, în timpul ocupației germano-ungare a Bucureștiului și a sudului României: *colaborare cu dușmanul, pe timp de război*? Nici în iunie 1940, în timpul ocupației Basarabiei și a Bucovinei?; nici între iunie 1940 iunie 1941, alt - teribil pentru ne-evrei - *colaboraționism al evreilor cu ocupantul sovietic*; al treilea: din 23 august 1944 *colaboraționismul generalizat (gras autorăsplătit) cu ocupantul rus*?

“Holocaustul în România” să se fi manifestat el “*din senin*” (acuză mai puțin gravă decât cea adresată fiiorșilor polonezi: “care supseseră antisemitismul împreună cu laptele de la sânul maicii lor”). “Din senin”, în exact 27 iunie 1941, prin “Pogromul de la Iași”? Au oare, cu un an mai devreme nu existase un 28 iunie (1940) - acela cu adevărat din-senin-manifestat, fiindcă Armata Română primise ordin să nu opună rezistență în timpul evacuării tragice din Săptămâna Roșie, iar civilii refugiați nu aveau cu ce se opune, “norodului truditor”, lăudaseră pre Domnul că nu fuseseră, ca atâția alții, uciși pe loc ori luați prizonieri de război într-un război care nu exista ?

Nu se jenează defel holocaustologii când falsifică documente, când inversează cronologia evenimentelor, când prezintă efectul drept cauză? De ce s-ar jena, dacă noi i-am obișnuit să aibă în față o adunătură de muți?, de mutanți?, de piteștizați?

Membrii Comisiei - “internaționale”:

- Prof. Elie WIESEL, Președinte
- Radu IOANID, Vicepreședinte
- Tuvia FRILING, Vicepreședinte
- Mihai IONESCU, Vicepreședinte
- Ioan SCURTU, Institutul N. Iorga, Consilier de Stat, Administrația Prezidențială, Coordonator Secretariat
- Victor OPASCHI, Consilier de Stat, reprezentant al Președintelui României în Comisie
- Viorel ACHIM, Institutul "N. Iorga"
- Lia BENJAMIN, Centrul pentru Istoria Evreilor din România
- Liviu BERIS, Reprezentant al Asociației Evreilor din România, Victime ale Holocaustului
- Irina CAJAL MARIN, Federația Comunităților Evreiești din România
- Adrian CIOFLANCA, Institutul "A.D. Xenopol", Iași
- Ioan CIUPERCA, Universitatea "Al.I. Cuza", Iași
- Alexandru ELIAS, Federația Comunităților Evreiești din România
- Alexandru FLORIAN, Institutul pentru Studii Social-Democrate
- Vasile IONESCU, Organizația Rromilor
- Corneliu Mihai LUNGU, Arhivele Naționale
- Andrei PIPPIDI, Universitatea București
- George VOICU, Universitatea București
- Jean ANCEL, Israel, Institutul "Yad Vashem"
- Colette AVITAL, deputat (Knesset)
- Andy BAKER, American Jewish Committee
- Randolph BRAHAM, CUNY, US
- Mihai Dinu GHEORGHIU, Universitatea Paris II, Franța
- Hiltrun GLASS, Germania
- Dan MARIASCHIN, Vicepreședinte B'Nai B'Rith
- Paul SHAPIRO, US, USHMM
- Michael SHAFIR, RFE/RL, Israel
- William TOTOK, Germania
- Leon VOLOVICI, Israel...

Privesc lista celor din “Comisie”: nu-l văd pe Andrei Oișteanu, membru eminent al numerosului și criminalului clan Răutu, neobosit vânător de “fasciști antonescieni”, de “negaționiști”; nu-l aflu nici pe Andrei Cornea, apărătorul fără condiții și justificator al politicii teroriste a Israelului și a Statelor Unite din ultimul cincinal, cu tot cu părintele său “liberalul” bolșevic Paul Cornea?; nici pe eternul tovarăș caraliu Teșu de la “*Munca*”,

nedespărțit de carnetul-negru în care îi pune-bine pe dușmanii poporului cu amenințarea: «Ordonanța, Ordonanța!» - au oare de ce? Acești bravi macabei să fi fost înlocuiți în ultimul moment cu doi-trei *goi* figuranți-activi (ca toți proaspeții convertiți, mai catolici decât Rabinul-General) - ca Pippidi, M.D. Gheorghiu, Totok? Dar unde o fi D. C. Giurescu? - să fi lins el pe degeaba ceea ce a lins? Dar Gabriel Andreescu? Dar Dan Pavel? Dar Laszlo Alexandru, dar Pecican? Dar Buzura, Doctorul Honoris Causa de la Ierusalim, răsplătit pentru isprava înalt culturală de a fi trimis la topit un volum de documente care probau fără tăgadă și responsabilitatea evreilor în tragedia generală? Dar Breban, dar Țepeneag - cu stindardul pe care scrie, citeț: “Ed. Reichman”? Dar Marta Petreu cu I. Vartic, ucenici-ascultători ai înțeleptului tovarăș Ion Ianoși?

Să mă încred în “Comisia internațională”, cea care nu va putea comite injustiții, doar este alcătuită din intelectuali, iar intelectualul este cinstit cu sine și cu ceilalți, este informat, nu minte, nu trădează, nu insultă, nu...- doar propune, dezbate, dialoghează civilizat...?

Să-i iau pe rând pe intelectualii din comisie? Începînd cu Elie Wiesel, profesionist al minciunii, acuzator impenitent?; să continuu cu R. Ioanid, traficant de documente, negator senin al unor adevăruri istorice, altfel un strălucit laș, un cultivat incult, un necititor al textelor incriminate, în schimb... producător de “citate” inexistente, fabricate neglijent, el netemîndu-se că vreun *goi* ar dori să se sinucidă, contrazicîndu-l, dovedindu-i că a mințit nerușinat? Mergînd mai departe cu agitații în borcan: A. Florian (demn fiu al nedemnului Radu Florian); calpuzani ca Ancel, ca Braham?, specialiști în “toaletarea” textelor (Jurnalul lui Sebastian) ca Volovici?

Și cum aş putea...?

Cum aş putea, auzind-citind: “Comisia internațională” alcătuită exclusiv din evrei și din filoevrei fără condiții, credincioși fără a cerceta, să nu îmi aduc aminte de altă... “internațională”, sinistra “Comisia Aliată de Control” din 1945-1948, înființată de ocupanți în scopul de a-i vâna-recupera-siberiza pe românii refugiați din Basarabia și din Bucovina, considerați “cetățeni sovietici”, comisie în care “Aliații” erau... rușii; doar ei?

Să fiu crezut: sunt revoltat, nu pentru ca mi-aș fi făcut vreo iluzie că ultimele texte ale mele **Basarabia** și **Săptămâna Roșie** ar putea avea un efect lămuritor, eventual încurajator în apărarea părții noastre de adevăr. Dar m-a surprins-îndurerat halul nici măcar minim-moralian al consângenilor noștri de a accepta fără

crâcnire orice nedreptate, orice umilință, orice batjocură, orice minciună: în schimbul unei burse, al unei călătorii, al unei invitații la un colocviu (și nici măcar, nu totdeauna au fost momiți cu avantaje, ci, după obiceiul părinților, bunicilor, strămoșilor, profesioniști din negura veacurilor ai arvunei ne-cerute - deci ne-onorate), au ajuns să “recunoască-cinstit-cala-Pitești” că mamele lor sunt curve, că tații lor au mâncat copii cruzi (dar consolându-se în strictă intimitate: «Și ce dac-am zis, eu știu adevărul: că mama nu-i curvă, tata nu-i mâncător de copii - dar dacă așa *se cere...*; și, -n *plus*, *s-ar putea să se dea* câte ceva...”).

Îl arăt cu degetul meu de turnător-al-turnătorilor atât pe Buzura, lepră bătrână, cât și pe mai-junele M.D. Gheorghiu - care, prin forța lucrurilor (a vârstei) nu a putut mânca rahatul ceaușist - dar să nu ne pierdem speranța, tovarăși! Tinerii români sunt leit fiii, nepoții românilor cu piept de aramă, deci: ce naște din român - slugă este! De ce ne-am mira-revolta constatînd că tinerii-din-ziua-de-azi nu sunt capabili să spele grelele păcate ale părinților ci, prin tradiție, mănâncă, ei (cu gura lor!) obștescul produs : nu ca pe timpuri, vulgarul/barbarul rusesc, ci tehnologizat/rafinatul americano-israelian - unde mai pui că, pe-bază-de-el, *se dă* - ce s-o da, numai *să se dea...* - atât că ra' tot 'hat rămâne.

Chiar să nu existe printre cele peste douăzeci de milioane de români *un om normal*, care să judece *normal*, să găsească *anormal de unilateral* “Raportul” și “concluziile” lui false, abuzive, dictatoriale?; să fi uitat românii tot ce știau, tot ce citiseră? Sau puțin le pasă de adevăr, își spun că oricum, tot nu vor fi luați în seamă, deci mai înțelept e să tacă, pentru a nu-i provoca pe dom' sergenții care ne păzesc din 23 august 1944? (pe noi, basarabenii, bucovinenii, din 28 iunie 1940).

Dar unde ni sânt intelectualii, în frunte cu scriitorii? Unde ni sânt directorii de conștiință? Unde analfabeții civic, mutanzii muți până la 22 decembrie 89 fix, dar-însă-totuși din acea clipă gureși nevoie-mare - altfel alfabetizați în cursul-rapid din Piața Universității?;

Unde ni sunt martirii de pușcărie, anticomuniștii, patrioții, cei care au... rezistat terorismului comunist românește, adică îndurînd și tăcînd - până la 22 decembrie 1989, iar de-atunci, cu un curaj legendar povestesc ce n-au uitat - și plâng: nu de revoltă, doar de obidă?;

Unde ni sânt apărătorii demnității naționale? Unde ni sunt apărătorii adevărului în contra minciunii instituționalizate,

globalizatoare?

Și unde “vocale” celor care acum câțiva ani încercaseră să rostească partea lor de adevăr, însă, nepregătiți documentar și mai ales psihologic pentru a răspunde unor atacuri brutale, acuzatoare, mincinoase - s-au speriat, au fost băgați în boale - iar de atunci tac chitic?: N. Manolescu, G. Liiceanu, D. Tudoran. Ei, dragă-doamne, sunt și directori de conștiință ai nației, nu doar reprezentanți de frunte ai culturii... (în fine, cultura specifică românilor, cea vajnic rezistentă comunismului). De ce nu li se mai aude glasul? Au fost amuțiți de prima răsteală a evreilor? S-au cutremurat, apoi aplatizat-turtizat-curs-evaporat, sub acuzația de “antisemitism”? Dar ei, intelectuali fiind (iertare: *fuseseră*) capabili de discernământ, ar trebui să știe ce e adevărul, ce e minciuna, să susțină un punct de vedere, să participe la un dialog.

De ce tac, ascunși sub țol, că ei nu știu nimic, ei să fie lăsați cu nevoile-și-neamul lor, că, uite, ei sunt bolnavi de ficat și au de plătit pensii alimentare?

De ce... *De frică*. Așa au trăit sub Ceaușescu, așa au supraviețuit sub Iliescu, așa vor vegeta sub Băsescu: *cu frică*. Tremurînd, prin tradiție, din negura veacurilor. Așa au făcut românii istoria: “tot tremurînd, tot așteptînd...”

Așteptînd - ce? Să vină americanii? Să ne facă ei dreptate, cum fac dreptate palestinienilor, afganilor, irakienilor, în curînd și iranienilor? Să ne bage ei - americanii - în Europa, după ce, în urmă cu 60 ani, la Ialta, ei, americanii ne alungaseră din ea, dîndu-ne pe mîna Asiei rusești?

De ce nu se găsește un singur român normal, care, ridicat pe două picioare, să rostească și adevărul nostru, al comunității românești, pentru a răspunde neadevărurilor totalizatoare, calomniilor scuipate de slujnicarii “Comisiei internaționale”? Dar cine să fie acela:

Prințul Lichelelor Liiceanu? Să apere Liiceanu cauza nației sale? Care nație? Dar ce are el cu nația română - el are cu nația sa de cobilițari de carte, cu nația clanului său de olteni ‘oți;

Ce să-i pretinzi unui Pleșu, structural diversionist, dansator pe sârma trasată cu creta pe trotuar, subtil vânzător de sine și de frate, legendar autor al Tratatului *Despre Ingineri*?

Ce să-i ceri lui Manolescu, magistrul legitimator al ilegitalului Iliescu imediat după mineriada sângeroasă? Să “combata”, el, de capul lui, recenta teză a stăpînului său, Tovarășul Ion, potrivit căruia a fost “holocaust” în România; că numai românii sunt vinovați față de evrei, în schimb (!) evreii totdeauna au fost personificarea Imaculatei Concepții, în

viața lor nu mâncaseră usturoi, nici România nu vânduseră-trădaseră-mulseseră, cale de peste un secol, iar începând din 28 iunie 1940, doamne-fereste să se fi comportat cu noi, compatrioții lor, basarabienii și bucovinenii (de la 23 august 1944 cu toți românii) ca cei mai feroci dintre ferocii, barbarii komisarilor bolșevici? - ba chiar din contra?!

Unde ni sunt celelalte voci-autorizate în rostirea adevărului? Fiindcă am vorbit de scriitori - ca cei mai chemați - dacă aș lua "Dicționarul scriitorilor români", să-i înșir după alfabet?

Inutil. Nici unul din cei în viață nu ar avea normalitatea scriitoricească de a protesta.

Dar cei recent dispăruți? Să se fi schimbat ceva dacă mai trăiau Marin Preda, Bogza, Jebeleanu, Deșliu, Nichita Stănescu, A.E. Baconsky, Eugen Barbu, Petru Dumitriu, Ivăsiuc, Titus Popovici, Sorescu? Dar clasicizații: Arghezi, Bacovia, Barbu, Blaga, Camil Petrescu, Călinescu, Sadoveanu, Eftimiu - cum ar fi reacționat la o astfel de închinare? Ei, cum: ca înaintașii, ca urmașii lor...

Un singur literator și-ar fi ridicat glasul: Eminescu.

Și-l ridicase, dar protectorul său Maiorescu neputînd să-l "rezonabilizeze", l-a internat în azil - astfel închizîndu-i gura.

În noiembrie 2004 Iliescu Ion s-a făcut grav vinovat față de poporul român, față de nația română, declarîndu-se de acord cu toți termenii diktatului unor notorii falsificatori de istorie, insolenți, mincinoși, calomniatori ai României și ai românilor, zapcîi nerușinați ca R. Ioanid, Șafir, Oișteanu, Braham, Ancel - cu, în fruntea lor arhicunoscutul traficant al adevărului : Elie Wiesel (vezi-i interviul în care, acum, neagă faptul de a fi refuzat să viziteze, în 2002, Memorialul Victimelor Comunismului de la Sighet!), autonumit "președinte al Comisiei".

Iliescu... Nu mai este președinte, însă, înainte de a nu mai fi, ne-a făcut-o: și cu Tratatul cu Rusia și cu Diktatul Holocaustic.

Acest răufăcător, acest trădător al României și al românismului (Iliescu) a fost proslăvit, în 1990, de directori de opinie ca Buzura, Eugen Simion, Sorescu, Pleșu, Hăulică, Breban - ce să mai vorbim de N. Manolescu, legitimatorul ilegitalului, prezentat ca "Om cu o mare", la nici o săptămână după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990! Deși în timpul întâiului mandat România a fost crunt jefuită de securiști și de activiști, care puseseră mîna pe tezaurul statului, iar românii au devenit și mai săraci și mai

disperați - în Anul Domnului 2000, cvasitotalitatea intelectualității rezistentculturale române, în frunte cu Anele Ipătescu ale cumpenei dintre milenii, au inițiat-semnat APELUL RUȘINII, ascuns sub explicația nesfârșit de inteligentă: “Votați împotriva dictaturii”, carevasăzică î m p o t r i v a improbablei, virtualei dictaturi de dreapta a contracandidatului, însă p e n t r u dictatura reală, exercitată cale de 4 ani de zile, a candidatului bolșevic Iliescu.

Cine a semnat atunci “Apelul GDS” - publicat în revista 22 din 5-11 dec. 2000? Iată numele celor mai răsăriți:

- Gabriela Adameșteanu
- Ana Blandiana (nu a semnat direct, ci ca... autopreședinte al PEN Clubului)
- Doina Cornea
- Anca Oroveanu
- Adriana Babeți
- Smaranda Vultur
- Carmen Mușat
- Marta Petreu
- Ruxandra Cesereanu
- Rodica Palade
- Aura Christi
- Magda Cârneci
- Monica Spiridon
- Mariana Celac
- Sanda Cordoș - și încă altele, anticomuniste din ilegalitate; Deasemeni bărbații feroci “opozanți” antibolșevici:
- Paler
- Pavel Cîmpeanu
- Oișteanu
- Mihai Șora
- Doinaș
- Liiceanu
- Pleșu
- Manolescu
- Eckstein Kovacs Peter
- Alex. Ștefănescu
- I.B. Lefter
- Cassian Spiridon
- M.H. Simionescu
- Dimisianu
- Victor Neumann
- Valeriu Stancu
- Pavel Șușară

- Ion Vădan
- Vasile Gogea
- Dan Oprescu (!)
- Andrei Cornea
- Andrei Codrescu
- Mircea Martin
- Antonesei
- Stelian Tănase
- Leonard Oprea
- Mihăieș
- Tismăneanu
- Gavriluță
- Paleologu
- Iorgulescu
- Patapievici (!!)
- Sorin Alexandrescu (!!!)
- Negrici... -

Aceștia-acestea - și încă alții, cvasitotalitatea intelighenților tricolori - *au făcut, în 2000 campanie pentru... Iliescu*. După ce făcuseră campanie pentru alt trădător al țării Constantinescu.

(Obiceiul de a face-liste l-am învățat de la evrei. Întru neuitare. Apoi: nu sunt eu tată de copil evreu?).

De ce nu se trezesc măcar în al 24-lea ceas Adormiții noștri directori de Inconștiință?

Știu de ce:

Fiindcă, după obicei, în al 25-lea (ceas), la împărțeală, ei vor fi primii, jurînd cu mîna pe inimă că fuseseră mereu treji-rezistenți - prin (arpagi)cultură.

Paul Goma

*

SĂ ÎNVĂȚĂM DE LA EVREI...?

Paris, 6 februarie 2005

Răsunetul planetar al comemorării, în acest început de an 2005, a deschiderii lagărului morții de la Auschwitz (a găsirii, a datului-peste - de către Armata Roșie, care trecea și ea pe-acolo, mult timp după ce nemții fugiseră cu deținuții valizi - și nu a “liberării”, cum se tot spune-scrie) ne umple - pentru a câta oară? - de admirație: iată, după atîta amar de

timp rezultatul *ne-uitării*; iată fructul *memoriei* întreținută cu tenacitate, cu sacrificii; iată biruința unei comunități martirizate de nazism - vreme de doisprezece ani - asupra *amneziei*.

Admirație - și gelozie:

Noi, ne-evreii, supliciați de comunism peste jumătate de secol nu am fost capabili de "așa ceva". Adevărat: din 1940 până în 1989 fusesem supuși operației de des-creierare, de extirpare a memoriei, de înlocuire a ei cu talaș: "istoria URSS", "Curs scurt...", "istoria RPR", "Tezele...", "limbă maldavinească" și atâtea și atâtea sintagme, cuvinte goale, nu doar false, ci ofensatoare la adresa adevărului istoric și la onoarea națiunilor noastre nerusești. Noi, românii, am moștenit, am produs puține "hârtii" și nu am făcut efortul de a consemna întâmplările-ce-ni-s-au-întâmplat, pentru a lăsa urmașilor, *urme*. Dacă adăugăm la tarele genetice și inapetența, incapacitatea de a realiza - și de a practica - *cronologia*, ne-am autoportretizat fidel.

Privindu-i, admirându-i pe evrei, mi-am spus că - de ce nu? - a venit momentul să facem ca ei, să copiem până și acțiunile lor ne-morale (ne-creștinești), ca de pildă *minciuna-etnică*; ca de pildă în *ne-uitarea* răului ce ni s-a făcut și *răzbunarea* (nu «un», ci «doi ochi pentru un ochi»).

Oare? Să fie bună imitația răului?

Din 1990, când s-au (între)deschis arhivele comuniste, la cea mai neînsemnată tentativă a victimelor bolșevismului de a depune mărturie despre calvarul lor, călăii noștri, speriați de un Nürnberg II, țipă, temându-se de dreapta răzbunare:

«Fără violență!» Și: «În România a început vânătoarea de vrăjitoare!»,

Vasăzică așa: după decenii de teroare oarbă, sălbatică, cei care ne terorizaseră, ne umiliseră, ne jefuiseră, ne lăsaseră fără părinți, fără casă, fără școală - fără țară (nu fredonau ei în colțul gurii Imnul RPR, pe muzica lui M. Socor, pe versurile lui A. Toma, modificate: "Azi țara ta e casa *mea*"?). Ei, teroriștii, vânătorii de oameni nevinovați, cei care arestaseră, torturaseră, reeducaseră-ca-la-Pitești, asasinaseră fără tresărire, fără teamă că vor da vreodată seama - în momentul în care s-a întrezărit perspectiva unei, în sfârșit!, justiții, au cerut, guițind (ca Buzura, în ianuarie 1990)... să nu care cumva să se exercite vreo violență asupra lor! «Fără violență!» implorau-somau, pentru că ei, călăii noștri personali și bestiali nu suportă violența!; ei, auxiliarii ocupantului sovietic, cei care, mult mai puțin din fanatism ideologic marxist-stalinist-trotskyist, din rasism-bolșevic, din antiromânism feroce (care

exista, exista!, mai ales la unguri, iar când ungurul era și evreu, să ne păzească Dumnezeu! - dar nu ne-a păzit), mai degrabă pentru a zmulge-păstra avantaje materiale, se dovediseră a fi executanți, nu doar orbi, ci cu mult spirit de inițiativă - de prin 1990 zbiară ca din gură de șarpe, acuzînd (de să se audă la Strasbourg, la Washington, la Tel Aviv) că în România “tradițional antisemită” se încalcă drepturile omului! Așadar: ei, victime ale naziștilor 12 ani (1933-1945) de 60 de ani tot vânează naziști, însă noi, victime ale comuniștilor - din 1917 rușii, noi din 1940 - nu avem voie să-i acuzăm pe tortionarii comunisto-sovietiști pentru crimele lor, fiindcă, dragă-doamne astfel ne dedăm «Vânătorii de vrăjitoare!» Or, după Ukazul impus de ei, cel care este violent cu ultra-violenții, cel care “părăște”, rostind numele tortionarilor bolșevici este fascist! Antisemit!! Tuberculos!!!

Ar fi comic - dacă nu ar fi tragic:

Din exact 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate prin violență, apoi din 23 august 1944 în România întreagă ocupată de Armata Roșie, ei, komisarii veniți pe tancurile sovietice aplicaseră cu seninătate (și cu sudoare, sânge din partea noastră) vânătoarea-de-vrăjitoare numită: “luptă de clasă” (și de-rasă, dar aceea nedeclarată - însă aplicată). Nevinovați cu zecile de milioane din comunitățile europene ocupate de sovietici și comunizate, în primul rând poloneză, au fost “lichidați”, nu pentru vreun act potrivit ideologic, ci pentru... potențialitate: «*Ar putea, la un moment dat, să...*»: (în realitate **programul bolșevic urmărea distrugerea elitelor naționale**). Decenii lungi, nu doar capii familiilor, ci toți membrii au fost, fie arestați, atâția dintre ei asasinați, fie “doar” alungați din case, din școli, din spitale, declassați social, penalizați material.

Și iată-i pe călăii noștri indignați până în pragul apoplexiei, tot pe noi, victime, acuzîndu-ne că ne dedăm la vânătoare de vrăjitoare!

De ce nu i-am imita și în asta, zicînd:

«De ce nu ne-am deda...?»... la vânătoare de bolșevici?

De ce am rămâne, în continuare, robi ai moralei creștine, de ce am trece peste ofense, nedreptăți, agresiuni? De ce am ierta greșităl noștri? - bieții de ei, cei care obosiseră tot călărindu-ne, tot chinuindu-ne, tot “reprezentîndu-ne”? Aceia care huzuriseră decenii pe spinarea noastră, trăind porcește-boerește (nu proletărește) din sudoarea și din sângele nostru, al înfometaților, al zdrențăroșilor, al exclușilor în/din propria-ne țară? - ei, acum, la scadență, se miră-indignează

foarte că nu mai suntem aceleași oi duse la abator fără măcar a behăi?

În revista 22, din 28 ian.-14 febr. 2005, Andrei Oișteanu comite încă un lung editorial-diatribă. Citez:

“Ziua de 27 ianuarie a devenit Ziua Internațională a Holocaustului. (...) zi cu o semnificație deosebită inclusiv pentru România. În perioada 16 mai-3 iunie 1944, din Transilvania de Nord, aflată atunci sub ocupație maghiară, au fost deportați la Auschwitz circa 150.000 de evrei. Dintre aceștia, 130.000 au fost exterminați acolo.”

Noutate! Până mai ieri și pe aceia “îi asasinaseră fasciștii antonescieni”, după evanghelia Rosen-Wiesel de la Memorialul Coral...

Mai departe A. Oișteanu dă note - bune - lui Băsescu:

“(...) pe 18 ianuarie (...) președintele [a spus] : «Săptămâna viitoare voi participa la ceremoniile comemorative de la Auschwitz. (...) voi fi intransigent cu orice fel de manifestare extremistă, xenofobă sau antisemită (...) nu voi tolera ca România să mai fie asociată cu gesturi de această natură»”. A. Oișteanu rezumă rapid-anticipativ: “Sper să fie un semnal pozitiv pentru autoritățile românești, care au obligația de a veghea la respectarea legii. Pentru că și în această privință, România este sub zodia formelor fără fond. Sloganul României în tranziție pare să fi devenit "Avem legi, dar nu le aplicăm". (...) mă refer la modul în care nu se aplică prevederile Ordonanței de urgență 31/2002, privind «interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Potrivit ordonanței, astfel de manifestări se sancționează penal. La art. 6, de pilda, se prevede pedeapsa cu închisoare pentru «contestarea sau negarea în public a Holocaustului ori a efectelor acestuia». (...) cred că, într-un stat de drept, legea trebuie aplicată”(...). “Nu iau acum în discuție inscripțiile anonime, cu autori greu de identificat: sloganuri graffiti de tip "MOARTE TIGANILOR" (...) sau "ANTONESCU - EROU NATIONAL" (...) sau "ACHTUNG JUDEN!" (...). Totuși, faptul că nu se iau măsuri imediate de ștergere a unor astfel de inscripții este și el simptomatic în ceea ce privește nerespectarea legii. Vreau să mă refer anume la unele manifestări cu autori cunoscuți, față de care autoritățile ar trebui să se autosesizeze:

*“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”. (sublinierea îmi aparține, P.G.).*

Subtilitate de picior-de-pod. Cunoscut gândirea de câlți a lui A. Oișteanu (dacă nu cumva o simulează) de pe când, în volumul **Imaginea evreului în cultura română**, îmi reproșă că îl amendasem pe Lucian Pintilie pentru minciuna potrivit căreia, în timpul războiului, genialul văzuse, în București, evrei purtând stea galbenă - însă lăsase baltă argumentația că aș fi mințit și, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, trecuse la alte celea... Nici de astă dată nu-i voi face onoarea de a polemiza cu el, cu atât mai puțin de a-i re-explica, la tablă, ceea ce explicasem îndelung, îndelung în **Săptămâna Roșie**.

“Prin orașele patriei”, își continuă pionierul-patriei contribuția: “(...) sunt bulevarde și străzi care poartă numele mareșalului Ion Antonescu. Magdalena Boianțiu mi-a spus recent că, pentru a ajunge de la hotel la teatrul din Tg. Mureș, făcea un ocol pentru a nu merge pe Bulevardul Mareșal Ion Antonescu. Pe acest bulevard, în fața garnizoanei se afla un soclu care așteaptă bustul mareșalului”.

Biata M. Boianțiu, ce calvar pe capul tovarășei cu același pseudonim: fusese obligată la un ocol peste puterile sale, dată fiind vârsta-i înaintată (65 ani), numai ca să nu dea nas în nas cu un soclu-fără-statuie!; în urmă cu 45 de ani nu ocolea soclul-cu-tot-cu-statuia-lui-Stalin (din gura parcului cu același nume), ba, cu dragoste-nețărmată, cu veșnică-recunoștință se fotografia dinainte-i:

“La rândul ei, Smaranda Enache mi s-a plâns că a trăit o situație extrem de penibilă, atunci când a fost nevoită să meargă pe Bulevardul Ion Antonescu pentru a ajunge la monumentul ridicat în memoria victimelor Holocaustului din Tg. Mureș”.

I s-a plâns lui Oișteanu - cui altuia, dacă nu Caraliului, Sentinelei, Paznicului Templului? Ca urmare, lumea întreagă a deplorat tragedia plângăcioasei S. Enache: să fie ea nevoită (silită - cu pușca la spate!) să treacă pe Bulevardul Antonescu! “Înainte”, când mergea pe, de pildă, “Victoria Socialismului”, ca secretar de partid și emerită adunătoare de cotizații (ca și Zoe Petre), nu era “nevoită” să calce victoria socialismului în picioarele-i personale, ba, “pe timpul Odiosului” era mândră de al său (de)mers.

“În astfel de cazuri, vina aparține autorităților din administrația locală.(...) În unele locuri din spațiul public continuă sa existe monumente reprezentându-l pe Ion Antonescu. E vorba, de pildă, de bustul de lângă biserica Sf. Constantin și Elena, din Piața Muncii, ctitorită de mareșal la începutul anilor '40 (...) După apariția Ordonanței 31/2002 (...) bustul mareșalului a fost acoperit cu un «sarcofag» de tablă (modelul Cernobil). (...). Deputatul Aurel Vainer, reprezentantul în Parlament al comunității evreiești, a înaintat un protest oficial Primăriei Sectorului 3, Primăriei Capitalei și Parchetului General. Un protest similar a fost depus și de Centrul de Monitorizare și Combatere a Antisemitismului în România. (...) În concluzie, vreau să spun ca vizitele mediatizate ale înalților demnitari la locuri de comemorare a victimelor Holocaustului (cum este Auschwitz-ul) sunt bine venite, având o puternică încarcătură simbolică. Dar dacă nu sunt dublate acasă de *măsuri practice, de ecologie morală și legală* (s.m. P.G.) ele riscă să rămână simple gesturi de fațadă”.

Aici sfârșește lungă, plicticoasă, enervantă, obraznică “demascare” oișteanică. Așadar, autorul denunțului la gazeta de perete 22, le reamintește românilor ce e just, ce e nejust din punctul de vedere al lui și al tovarășilor săi; îi amenință, le re-explică ce au voie să facă în viitor, ce le este strict interzis, altfel le taie capul Teșu de la *Munca*, cel cu «Ordonanța, Ordonanța!»

Ce-o fi vrînd individul? Ce urmărește când scrie ceea ce scrie? - se va întreba cititorul revistei 22. Dacă l-a citit pe Norman G. Finkelstein (autor al studiului **Industria Holocaustului**), își va răspunde:

«Ce să facă: provoacă - fiindcă *așa se fabrică antisemitismul, antisemiții, antiisraelienii, antisioniștii: dînd din falcă aiurea, fără conținere, acuzînd la întîmplare, calomniînd, mințind-mințind-mințind* - el și cei din echipa lui : Shafir, Volovici, Ancel, Braham, Al. Florian, R. Ioanid, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Laszlo, Isaac Chiva, Carol Iancu, Moscovici, Paruit, Ed. Reichman, Laignel-Lavastine, Lilly Marcou - sub conducerea înțeleaptă a lui Wiesel».

De ce nu i-am imita pe evrei și în *asta*: alcătuirea de liste, fișe, dosare? - întrebare retorică. Începînd cu chiar pârâciosul de serviciu:

Andrei Oișteanu este nepotul lui Leon(te) Oigenstein-Răutu, fiul Bellei Iosovici și al lui Mihail Oișteanu-Oigenstein-Răutu (vezi Dicționarul lui Florin Manolescu, vezi pe internet, la

“Galateia”, “Kadiş pentru Mişa” de V. Oişteanu). Nici el, nici verişoara sa Anca Răutu nu s-au manifestat înainte de decembrie 1989 ca opozanţi ai comunismului instaurat în România. Nici ca “disidenţi”. După “revoluţie” nu am citit vreo declaraţie de dezaprobare a crimelor bolşevice, în general, nici în special de asumare a grelelor păcate ale familiei, ale comunităţii lor de evrei basarabeni în slujba ruşilor ocupanţi.

Dacă mi se va atrage atenţia: copiii nu sunt vinovaţi de faptele părinţilor, voi atrage la rândul-mi atenţia că acesta este un precept creştin. Or era vorba să-i imit şi în asta pe evrei. Deci nu-uit - că:

a). Începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia şi în Bucovina de Nord iar după 23 august 1944 în întreaga Românie ei au fost cei care în virtutea “luptei de clasă”, i-au persecutat, torturat, ucis nu doar pe “duşmanii clasei”, ci şi pe membrii familiilor lor până la a şaptea spiţă, alungîndu-i din case, din slujbe, din şcoli, din universităţi, înfometîndu-i, declasîndu-i profesional, deportîndu-i... În acest timp fiii-fiicele tovarăşilor de-alte-naţionalităţi (Valter Roman, Răutu, Borilă, Sencovici, Apostol...) studiau, nu doar “în Uniune” (ca Iosif Sava, Janina şi Ion Ianoşi, Andrei Băleanu, T.G. Maiorescu), dar în putredul Occident! În care caz, ce fel de reciprocitate ni se pretinde nouă, “vânătorilor de vrăjitoare”?;

b). Decurgînd din punctul precedent - admitem: copiii nu ştiau ce fac părinţii (ca toţi bandiţii, “bătrânii” nu povesteau acasă ce activitate depuneau la “minister”, la “cazarmă”), însă înţelegeau măcar că au şcoli speciale (“Petru Groza” din Bucureşti); că frecventează clinici, magazine-magazii speciale; unii dintre ei erau aduşi la şcoală cu maşina de la “ministerul tatei”; vara mergeau în tabere de pionieri la Artek, “în Uniune”, la Predeal, în vilele gospodăriei de partid. Copiii - nevinovaţi - ai marilor nedemni-demnitari comunişti vor fi întâlnit pe stradă alţi copii: vor fi constatat că “ceilalţi” sunt prost îmbrăcaţi, prost hrăniţi, frecventează alte şcoli, nu au reviste străine, cărţi, plăci cu ultimele şlagăre capitaliste, nici biciclete, patine, mingi, treninguri - vorbesc de perioada dintre 1948 şi 1965. Chiar dacă părinţii nu le spuneau adevărul, întrebările îi vor fi frământat pe copiii, pe adolescenţii curioşi-generoşi. Ei: care a fost adevărul-dedus-din-întrebările-vârstei la Andrei Oişteanu? Nu a răzbătut înainte de decembrie 1989; nici după; nici un semn că ar fi înţeles ceva-ceva şi că a admis: făcea parte din tagma profitorilor, a asupritorilor, a terorizatorilor României - în numele U.R.S.S. - a veniţilor-pe-tancurile-ruseşti ;

c). În chestiunea asumării moștenirii comunității sale: în octombrie 1998 am publicat în *Cotidianul* textul “Un protestatar de elită” (vezi și **Jurnal de apocrif**, Dacia, pag. 403). Era o replică la “Protest”-ul semnat în *România literară* de Alex. Ștefănescu. Acesta îl atacase pe Norman Manea care afirmase: [Românii] “ezită să-și recunoască propria contribuție la Holocaust”. Indignatul ștefănesc, recent țărănoist de-al lui Diaconescu, perorase: “ca membru al societății românești de azi, *refuz să-mi recunosc vreo contribuție la fapte săvârșite înainte ca eu să mă nasc*” (subl. mea). Or individul, rudimentar, după ce, neatent, accepta abuzul comis de N. Manea (dacă *românii - toți românii* - ar accepta să-și recunoască “propria contribuție la Holocaust”, în mod necesar *evreii - toți evreii* - trebuie să-și recunoască propria contribuție la Teroarea Bolșevică cea care a produs Holocaustul Roșu), comitea o eroare: puneu semnul egalității între “*contribuție*” (pentru care unii dintre părinți, bunici, fuseseră condamnați, unii executați) și *asumare* - care este cu totul, dar cu totul altceva, însă Ștefănescu nu ajunsese până la pagina aceea. Se vede că argumentația mea (la îndemâna ultimului alfabetizat), anume: “*fiecare membru al fiecărei comunități să-și asume faptele bune - și faptele rele - ale înaintașilor*” - fusese convingătoare, din moment ce primisem telefoane, scrisori de aprobare din partea prietenilor mei de atunci Șafir, S. Damian, Paul Schuster, Tismăneanu.

Or A. Oișteanu păstrează o tăcere asurzitoare în legătură cu moștenirea criminală apăsînd și pe umerii săi (obligîndu-l să și-o asume, chiar dacă el însuși nu a avut vreo “contribuție”, vorba-română a scriitorului N. Manea). Ceea ce nu-l împiedecă de a fi obraznic, nesimțit, imoral când denunță “o teorie atât de aberantă, încât nici măcar nu este pedepsită de lege” - a lui Paul Goma în eseul **Săptămîna Roșie**. Care să fie acea “teorie” - nepedepsită de lege? Iat-o:

“*admite Holocaustul în România, dar îl motivează, îl justifică*” (subl. mea, P.G.)

Afirmație aiurea, iresponsabilă; acuzație cretină, infantilă, a unei ființe neevolute. Acestea sunt apucături nedemne de un intelectual, mai ales când pretinde a face parte din Poporul care ne-a dat Cartea: ignoră textele pe care le atacă (obișnuit a avea de a face cu ne-evreii timorați, care nu îndrăznesc să contrazică un evreu, necum să-i dovedească necinstea), nu dă citate, rezumă fantezist-abuziv. Nu mă voi angaja în dialog cu acest cunoscut monologator prin educație, prin structură, ne-cititor de profesie (ca și tovarășii săi de șaibă: R. Ioanid,

Shafir, Al. Florian, Laszlo, G. Andreescu, Dan Pavel), nici nu-l voi ruga frumos să binevoiască a citi, în sfârșit, textul meu, pentru a accepta evidența: *nu am justificat nicăiri, nicicând, Holocaustul - ci, rezemîndu-mă pe documente, am încercat - încerc în continuare - să-l explic...*

...Începînd prin a re-pune cronologia la locul ei: dreaptă, cursivă, succesivă, nu răsturnată, în scopul mizerabil de a prezenta efectele drept cauze, după modelul **Cărții Negre** a lui Ehrenburg și Grossman; continuînd prin a-i arăta pe turnători cu degetul meu de turnător al turnătorilor și rostind următoarele adevăruri - dovedibile:

«A. Oișteanu, îndârjit vânător de antisemiți, nu a vorbit-scris despre faptele rele ale părinților săi, în Basarabia și în Bucovina de Nord, după 28 iunie 1940. Cu ce s-a ocupat, atunci-acolo, de-o pildă, Mișa Oigenstein, tatăl său? Dar unchiul Dan (Leonea știm: era la Moscova, cu Tismăneanu, cu Pauker)? Dar Bella Iosovici - care va deveni mama sa? Dar Roller? Dar Perahim? Dar Sorin Toma? Ce au făcut acești comuniști evrei în teritoriile românești ocupate de dușman, atât de nemărturisit, de condamabil (doar în un an!), încât au ascuns-ascund cu îndârjire adevărul? Până și Gr. Vindeleanu, om onest în mărturie își oprește onestitatea la data de 6 iulie 1940 - mai încolo: pată albă (pe care am dreptul de a o colora în roșu, culoarea sângelui celor din neamul meu, vorbitori ai limbii mamei mele). Cât despre Sorin Toma el sare cu “amintirile” de la “Galați-iunie 1940”, tocmai la “Zaporojie-august 1941”! - din aceeași grijă de a nega și cronologia și geografia, deci de a ascunde *adevărul despre cele peste 12 luni de ocupație sovietică în care mai ales evreii români au exercitat funcția criminală de komisari bolșevici*. Dacă A. Oișteanu va răspunde că el - și cei de vârsta lui - refuză să-și asume fapte săvârșite înainte ca el/ei să se nască, îl voi trimite unde i-i locul, mai întâi lângă creatura numită: Alex Ștefănescu».

Ne-cititorii mei: A. Oișteanu, R. Ioanid, Shafir, A. Cornea, Laszlo, Al. Florian, Dan Pavel mă acuză orbește-prostește de “negaționism”, de “antisemitism”, de “justificare a Holocaustului”. Sunt niște abuznici (de la *abuz*), mincinoși-calomniatori, fiindcă bibliografia pe care mă reazem provine și din surse evreiești, chiar sioniste militante (M. Carp). Ei însă *nu produc citate din textele mele - de ce? dar e limpede:*

Ca să nu producă dovada necinstei lor.

Un exemplu printre altele: ei vorbesc despre “masacrarea, de către români, *aproape în totalitate* (subl. mea) a intelectualilor evrei din Basarabia și din Bucovina, după 22 iunie 1941”...

Să consultăm volumul în limba rusă **Evrei Moldovî**, realizat sub conducerea lui S. Șpitalnik (Chișinău, 2002) cu girul Bibliotecii municipale “B.P. Hasdeu”, a Bibliotecii evreiești “L. Manger” și a *Joint*-ului. Este un catalog al intelectualilor evrei din “Moldova, în secolul XX” (ar trebui să se înțeleagă: “din R.S.S. Moldovenească”, în realitate aria geografică este mult mai întinsă: pe lângă Basarabia și Bucovina de Nord, provincii românești, cuprinde o parte din Galiția, din Ucraina de sud-vest: zonele Tiraspol, Balta, Odessa. Totodată au fost incluși evrei nativi din alte provincii românești și rusești, trăitori la un moment dat în “Moldova”).

M-am oprit la cei 251 scriitori, arhitecți, plasticieni, muzicieni repertoriați. Dintre aceștia au murit în “lagăre din Transnistria”- deci sub administrație-responsabilitate românească - următorii:

1. Goldenberg Mordehai, în 1941;
2. Trahtenberg Iosif - în 1941 (la Kamenetk-Podolsk - deci sub administrație germană);
3. Vainstein Israil - în 1942;
4. Breitman Motl : internat de către români în lagăr, din fericire a supraviețuit;
5. Aroni Samuel, inginer constructor, internat de români în ghetoul din Chișinău. A supraviețuit;
6. Brazer Abram, sculptor, grafician - decedat în 1942 în ghetoul din Minsk (administrație germană) ;
7. Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat de către români în ghetto;
8. Tkaci Efim - instrumentist, pedagog: internat în gheto de către români, în Transnistria - a supraviețuit;
9. Schildkret Moritz, violoncelist - la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a și murit în 1941.

Administrația românească are pe conștiință internarea a 7 oameni de cultură evrei și moartea a 5 dintre ei - chiar și unul singur ar fi fost prea-mult.

N.B: *cu excepțiile indicate, intelectualii evrei din “Moldova” s-au/au fost evacuați, în iunie-iulie 1941, în interiorul Rusiei.*

Fată cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de *xenofobie* (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.

S-au mai semnalat tentative de a intenta procesul comunismului, de a ieși la rampă, de a cere să fie recunoscute și

suferințele pricinuite de teroarea comunistă. Au fost pe loc neutralizate, bruiate, acoperite de hărmălaia bine orchestrată a holocaustologilor susținători ai tezei ridicole, false, inumane a *unicității* genocidului a cărui victimă au fost ei. Detestabilele manevre au tulburat, prin diversiuni, au sabotat, chiar interzis cererea noastră legitimă de anulare a Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 și a celui de la Ialta din 6 februarie 1945.

Să nu ne (mai) lăsăm intimidați, să nu mai acceptăm eternul rol de acuzat: Noi am recunoscut, am regretat sincer faptele-rele ale unor români și ale statului român, victime: în primul rând evreii și ȣiganii, iar *vinovații români de crime împotriva omenirii au fost încă de acum 50 ani judecați și condamnați*. Să nu ne mai lăsăm copleșiți de insulte, de calomnii, acoperiți de scuipați, îngropați de vii în “bilanțuri” fanteziste și unilaterale. Să ne cerem, să impunem dreptul inalienabil la *adevărul despre jumătatea de secol de ocupație sovietică și de teroare comunistă!* Și noi, ne-evreii am suferit, însă până acum nu am putut deschide gura fără a fi tratați de “fasciști”, de “antisemiți” - ultima găselniță fiind: “negaționiști” (ai Holocaustului).

Fiindcă echipa de zgomote a holocaustologilor împrășcînd minciuni, insulte la adresa românilor, cere mereu, mereu, cu stropi, cu spume la gură, respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și a simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii” (am citat fidel din denunțul semnat de Andrei Oișteanu), să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (dealtfel violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “*și comunist*”.

Nu mai mult - dar nici mai puțin.

Încolo textul Ordonanței este perfect: și noi, ne-evreii am suferit în timpul teroarei comuniste, de *rasism* (nefiind nici ruși, nici unguri, nici “de alte naționalități”), de *xenofobie* (ni se nega, ni se insulta, ni se interzicea apartenența la națiunea română, ni se impuneau termeni parazitari ca “socialist” pe lângă: republică, cetățean, cultură, caracter național, limbă (“moldovenească”).

Agitații holocaustologi: A. Oișteanu, Shafir, R. Ioanid, Braham, Ancel, Wiesel - au, nu doar și altă cetățenie, dar și o altă patrie-de inimă: Israelul.

Ce-ar fi să-i imităm și în asta: străinii - sau încă-cetățenii-români - care insultă, calomniază România ca unitate națională,

pe români, ca băştinaşi, să fie invitaţi a nu mai pune piciorul pe pământul nostru şi să fie urmăriţi penal prin instanţele naţionale;

- să nu mai fie permisă dubla-cetăţenie pentru călăii românilor sub comunişti, deveniţi calomniatori ai României şi ai românilor; să nu li se permită intrarea în ţara “tradiţional antisemită”;

- să nu mai fie acceptată re-instalarea în ţara noastră - unde *“antisemitismul are rădăcini adânci în istoria politică şi culturală”* - citat din calomniatorul-şef Wiesel - a foştilor cetăţeni români, vinovaţi de colaborare cu ocupantul sovietic - întâi în vreme de război, apoi de ocupaţie străină - şi care, ca cetăţeni ai altor state, au calomniat constant România şi pe români;

- să nu mai tăcem - ca şi cum noi am fi vinovaţii! - numele şi faptele criminale ale acelor evrei în slujba sovieticilor; să fie trecuţi prin faţa unui tribunal moral (“ecologic”, vorba Oişteanului), chiar şi postum - toţi cei care au făcut rău României şi românilor sub ocupaţie sovietică, precum şi toţi securiştii evrei care, după ce au făcut tot răul posibil în nefericita noastră ţară, s-au prelins în USA, în Franţa, în Germania, în Israel;

Suntem întru totul de acord cu prevederile Ordonanţei de urgenţă 31/2002 privind “interzicerea organizaţiilor şi simbolurilor cu caracter fascist *şi comunist*” - aşadar:

- să nu mai fie tolerate grupurile, asociaţiile, periodicele, volumele, făcînd elogiul comunismului, al sovietismului; să fie interzise statuile, efigiile, portretele, biografiile, “operele” unor personaje odioase ca: Lenin, Stalin, Trotski, Mao, Castro, Che Guevara, Pauker, Chişinevski, Roller, Răutu, Nicolski, Perahim, Socor, Tertulian, Florian (tatăl şi fiul) Nina Cassian, Voicu, Chiva, Moscovici tatăl şi fiul), Lilly Marcou, Ed. Reichman...;

- să nu mai fie tolerate discursurile, intervenţiile în presă, ale reprezentanţilor Industriei Holocaustului, purtători de minciuni şi de calomnii;

- să fie expulzaţi de pe sol românesc acei evrei şi unguri care întreţin *adevărul etnic* al lor, potrivit căruia doar “românii fasciști” au asasinat evrei, în schimb (!) evreii şi ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupaţiei Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii României, când au colonizat “aparatul de stat şi de partid” - cu precădere blestemata Securitate.

Înapoi la A. Oișteanu: pârâciosul de serviciu se arată nemulțumit că “teoria” mea din **Săptămâna Roșie** este “atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”- va fi regretînd simpaticul etnolog că nu sunt dat pe mîna (fie și postumă...) a lui Nicolsky.

De mirare această “atitudine împăciuitoare”, pentru a folosi un tic-verbal-mental introdus de unchiul său, sinistrul Leonte Răutu și de tatăl său, Mișa Oigenstein, director al uzinei producătoare de capete cubice, *imeni* “Ștefan Gheorghiu”. De mirare, pentru că tovarășii săi de luptă-dreaptă nu s-au sfiit să mă acuze de “antisemitism”.

Primul a fost turnătorul atitrat la Universitatea București în timpul Revoluției Maghiare din 1956, numitul Edgar Reichman, emigrat în 1958 în Israel, prelins apoi în Franța, unde a trudit în slujba Securității, în general, în special în a lui Eugen Barbu - ca “agent literar”. El a fost primul care m-a etichetat, în 1986, într-o cronică: “antisemit”, fiindcă în cartea **Din calidor** povesteam cum tata fusese arestat (în ianuarie 1941, în Basarabia ocupată) și de un enkavedist evreu;

Al doilea - cronologic - a fost traducătorul și prietenul meu Alain Paruit: el m-a deconspirat (sic) în revista *Esprit* pentru texte “antisemite” (“textele” fiind romanul **Arta refugii**, tradus de el, antisemitismul constînd în faptul că scrisesem: în 1949 un securist... ungur de la Mediaș pe nume Paszty i-a anchetat pe mama și pe tata, în ungurește - dacă nu știa românește - despre el mama spunea că nu avea deloc nevoie să cunoască limba română, bătea-foarte-bine-fără-cuvinte);

Al treilea a fost R. Ioanid. El a dat semnalul de atac general-concentrat. La el au participat nu doar evrei: Shafir, Oișteanu, A. Cornea, Al. Florian, Chiva, ci și *goi*-ii: G. Andreescu, Vasile Gârneț, Vitalie Ciobanu, Dan Pavel, M.D. Gheorghiu, Lazlo, Pecican...

Am constatat: textele mele - pe care nici unul dintre atacatori-etichetatori nu le-a citit (însă au auzit ei de undeva că autorul lor nu poate fi “încadrat” în categoria “antisemit cinstit”) - îi deranjează faptul că nu neg Holocaustul (chiar dacă un contorsionist ca Shafir a găsit că aş fi “trivial negaționist”), în schimb contest *unicitatea* genocidului ale cărui victime au fost evreii, amintind și de tragedia armenilor, a cambodgienilor, a ucrainenilor, a “moldovenilor” - în cazul ultimelor două comunități arătînd cu degetul spre comisarii evrei de tipul scriitorului adulat de distractivul nostru Radu Cosașu: Isaac Babel.

Înverșunarea lor împotriva-mi se datorează mai cu seamă faptului că în demersul meu *încerc să explic... ceea ce, pentru*

evrei trebuie să rămână în veci neexplicat și neexplicabil - anume:

a. cronologic, evreii i-au atacat primii pe români, în Săptămâna Roșie (28 iunie-3 iulie 1940); după un an (începând din 27 iunie 1941), românii s-au răzbunat și pe evrei - deci nu din “antisemitism tradițional românesc”;

b. victime ale nazismului german și horthysmului-szalosismului maghiar evreii au practicat pe scară largă, în România, *răzbunarea deviată*, constând în a-i acuza - și tortura - pe români (mai cu seamă pe cei din Ardealul de Nord, foști ocupați de unguri între 1940-1945) pentru că îi trimiseseră pe ei, evreii!, la Auschwitz! - campion al istoriei astfel traficate și al statisticelor falsificate fiind Elie Wiesel, tatăl “spiritual” al holocaustologilor.

În această modestă acțiune de rostire a adevărului și numai a adevărului am fost lăsat singur în fața haitei-de-vânători-de-antisemiți. Cu excepția-excepțională a istoricului Mircea Stănescu (alt “sinucigaș”), nu am remarcat vreo luare de poziție, publică - nu întru apărarea mea (am dovedit: știu să mă apăr și singur), ci întru apărarea adevărului istoric privind întreaga noastră comunitate românească.

Evreii din echipa lui Wiesel mă acuză de “antisemitism”.

De ce până acum nu mă vor fi acuzat și de “antiromânism”?, doar mai ales pe românii mei îi criticasem-acuzasem de o mie de păcate?

Din acest motiv să nu se manifeste, acum, “românii mei”?

Să învățăm de la evrei?

Să învățăm de la evrei!

Să nu învățăm de la evrei minciuna-etnică.

Paris, 6 februarie 2005 - șaizeci de ani de la Ialta.

*

Gabriel Andreescu...

...mi-a trimis următorul mesaj după ce primise “Să învățăm de la evrei...?”:

>Tue, 8 Feb 2005 19:52:27 +0200

>De: Gabriel Andreescu <gandreescu@apador.org>

>À: paulgoma@free.fr

>Objet: Re: UN TEXT:

>Stimate domnule Goma,

>Multumesc pentru ideea de a-mi trimite textul. Cuvintele cu care ma gratulati nu imi pot schimba marea apreciere pentru ceea ce ati facut in trecut si tristetea ca va distrugeti fiinta intr-o batalie in care, de aceasta data, dupa modesta mea parere, nu aveti dreptate.

>Urindu-va sanatate,

>Gabriel Andreescu<

I-am răspuns:

Paris, 9 februarie 2005

Domnule Gabriel Andreescu,

V-am trimis textul “Să învățăm de la evrei...?”, nu pentru a vă, vorba Dvs., “gratula” (prin cuvinte); nici de “a vă convinge de... “dreptatea” mea, ci pentru a vă aduce la cunostință p a r t e a m e a d e a d e v ă r, într-o mărunță-chestiune care mă privește direct, dupa cum mă direct privise și o altă mărunță-chestiune botezată: “drepturile omului” - începînd din 1977.

“Drepturi” pentru care și eu (dacă nu s-a înțeles, amănunțesc: “pentru care drepturi-ale... - chiar și eu” am avut de suferit - o trag și în momentul de față, în al 28-lea an, spre deosebire de Gabriel Andreescu, cel care a făcut din “drepturile omului” o meserie; o carieră; o slujbă; onorată - și binișor remunerată (*cum așa: primești bani pentru că aperi drepturile omului?*)

Îmi iau dreptul să-l întreb pe Gabriel Andreescu - apărător-oficial-al-drepturilor-omului la congrese, colocvii, conferințe, dezbateri:

1. Ce fel de d r e p t u r i apără el pe unde umblă?;
2. Cine sunt o a m e n i i ale căror drepturi le apără Gabriel Andreescu - contra plată?

Fiind eu un egoist notoriu, încep (contra)exemplele cu mine:

- Gabriel Andreescu, “prietenul meu”, din 1990, a devenit

rapid, fără tresărire, complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în campania de denigrare a mea, autor al volumului de mărturii **Culoarea curcubeului**: mă plânsesem că editorul Liiceanu retrăsese cartea din librării imediat după apariție (iunie 1990), o depozitase, iar în 1992-93 o trimisese la topit: G. Adameșteanu a organizat, prin revista 22 - cu binecuvântarea Monicăi Lovinescu - apărarea lui Liiceanu și acuzarea autorului cărții distruse că... îl calomniază pe bietul distrugător de carte;

- G. Andreescu a fost complice (credincios) al Gabrielei Adameșteanu și după aceea: revista 22 a publicat în rafală texte calomnioase la adresa mea, dar a refuzat să tipărească răspunsurile mele la diatribele delirante ale Biancăi Marcu-Dumitrașcu-Balotă, D.C. Mihăilescu, M. Iorgulescu, P. Barbăneagră, M. Martin ș.a.;

- G. Andreescu a fost complice fidel al Gabrielei Adameșteanu în lunga campanie dusă de revista 22 împotriva **Jurnalului** meu **I-II-III**, editat de Nemira în 1997, iar la “Serata” lui I. Sava, din 1997, nu a rostit o silabă de protest când tovarășa sa de viață și de idei (sic), Adameșteanu, gâfâit secondată de A. Cornea - a spus despre **Jurnal** că nu l-a citit (ca să nu i se tulbure... tulburatura...) - ceea ce nu a împiedecat-o deloc să-l condamne hotărât!- **Jurnalul**, de el este vorba, în continuare ; nu a mișcat în front nici în momentul în care Adameșteanu-Cornea, au avut nerușinarea de a “explica” telespectatorilor că Goma este vinovat de agresiunea palestinienilor împotriva Monicăi Lovinescu, la Paris! Iar când I. Sava l-a întrebat ce crede despre **Jurnalul** lui Goma, G. Andreescu a răspuns - la obiect... - că Goma a suferit mult la viața lui și că este un personaj dostoievskian...;

- G. Andreescu m-a atacat în presă à propos de “antiamericanism”;

- G. Andreescu m-a atacat în presă, pentru “antisemitism”- în particular recunoscând că nu citise textul vitejește combătut.

Gabriel Andreescu regretă sincer că... îmi distrug ființa într-o bătălie în care, de astă dată, nu am dreptate.

Dacă ar fi gândit-scris - de pildă: “bătălia [deși detest termenul, ca și “luptă”] pe care - și de astă dată - o vei pierde” (eu, Goma), totul ar fi fost corect: gramatical, logic și... drept-uman. Dar că voi pierde... Care bătălie? - acțiunea în care sunt angajați mii, zeci de mii de persoane?

Dar admitând că am pornit la o “bătălie”, cea pe care o voi pierde - din care motiv o voi pierde?: fiindcă sunt slab?, fiindcă am fost trădat de toți colegii-camarazii-tovarășii mei și am rămas singur-singurel?

Ei bine, nu: G. Andreescu mă anunță că pricina rezidă în faptul că... nu am dreptate.

Dar asta este o contaminare lingvistico-logică! A luat-o de la Gabriela Adameșteanu, complicea sa vreme de un deceniu de conviețuire. Ea se pomenea anunțînd: «Eu reprezint!» - atît, nu continua, pentru a lămuri ce anume reprezintă ea. Iată-l și pe fostul prinț consort gîndind-sonorizînd eclipse socialiste adameștenice: «Nu ai dreptate!» - punct.

Ca să putem continua discuția, accept că nu voi fi avînd dreptate (punct!) “în mod obiectiv”, fiindcă eu apăr, subiectiv, *p a r t e a m e a d e a d e v ă r* - dar oare *de ce* nu am eu dreptate-punct?

Fiindcă, după G. Andreescu, dreptate avea Liiceanu, filosoful-editor, ucenicul lui Noica - când trimitea la topit cartea mea de mărturii **Culoarea curcubeului** ; avea dreptate G. Adameșteanu, când se făcea părtaşă a nesfârșitei fapte culturale a Liiceanului editor-topitor de carte, precum și a imensului tățism (vine de la *țată*) rostit-scris de Monica Lovinescu în 22, la sugestia sfetnicilor dumisale: Adameșteanu și Liiceanu: “**Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma**” - și nu a încetat de a mai avea dreptate (el, G. Andreescu de astă dată) după ce, despărțindu-se de șefesa 22-lui, a comunicat pe calea presei că dânsa fusese totdeauna o denunțătoare.

Totdeauna... Și ce făcuse el, atîta timp, atîta timp, sub același acoperiș, sub același țol cu o denunțătoare? Dacă aș fi rău, aș întreba: turnaseră dimpreună, în cea mai dulce armonie: - «tu te ocupi de scriitori, eu de politicieni»?

“A nu avea dreptate...”

Așadar acesta este motivul pentru care Gabriel Andreescu, industriaș al drepturilor omului îi ignoră alegru pe românii din Bucovina și din Basarabia ba, la întrebarea unui basarabean ce crede despre Basarabia, a răspuns că pentru el nu există Basarabia, basarabeni, ci numai drepturile-omului!; a militat - pentru și a consimțit la criminalul Tratat cu Ucraina - cum ar veni: pentru drepturile absolute ale oamenilor ucraineni asupra ne-oamenilor bucovineni și basarabeni: aceia nu aveau deloc dreptate când se plîngeau de persecuțiile la care îi supuseseră “frații” ruși o jumătate de secol; apoi “verii primari” ucraineni, de când deveniseră independenți, deci liberi să persecute ei pe alții, să le interzică limba, școlile, cărțile, periodicele; de disprețul suveran-analfabet al istoricului Zoia Petre, cea care îi desemna pe românii din Basarabia și din Bucovina: “românofoni”;

Au dreptate - după Gabriel Andreescu - doar minoritarii din

România, nu și majoritarii; dreptate au numai ungurii, numai evreii (bietii țigani: deși minoritari, ei au fost, vor fi folosiți, dar “dreptate” nu vor avea vreodată) - nu și românii atunci când cer stabilirea și recunoașterea a d e v ă r u l u i despre rolul evreilor în anul de cumplită ocupație sovietică a Basarabiei și a Bucovinei de Nord, începînd de la 28 iunie 1940; despre rolul ungarilor în Transilvania de Nord, ocupată de ei (nu de “fasciști”, nici de “horthysti”, ci de *unguri*) la 1 septembrie 1940 și a d e v ă r u l u i despre responsabilitatea românilor și a ungarilor în persecutarea-masacrarea evreilor și a țiganilor.

“Dreptate” și “adevăr” nu se suprapun, nu sunt chiar același lucru - (ne)stimate Gabriel Andreescu, salariat (în curînd pensionar) al Drepturilor omului (din România).

Eu credeam că “drepturile omului” sunt pentru toți oamenii, nu doar pentru dulăi. Fiindcă o a m e n i sunt (chiar) și românii, nu doar ungurii; sunt o a m e n i și ne-evreii (de-o pildă: victimele evreilor), orice-ar pretinde evreii - orice-ar crede Gabriel Andreescu.

Sau poate mă înșel iar? Fiindcă nu am “dreptatea” invocată în mesaj? Sunt gata să dialoghez cu oricine știe ce este un dialog; cu oricine este de bună credință; cu oricine care, înainte de a calomnia, de a anatemiza, de a antisemitiza, dovedește că se află în cunoștință de cauză - cu osebite în greaua-peste-poate operațiune a citirii prealabile a textelor pe care le condamnă cu înverșunare - în cor și în-mod-organizat.

Altfel avem de a face cu un diktat, nu cu o dezbatere.

Sănătate,

Paul Goma

*

Paris, 13 martie 2005

**Dragă Mircea Stănescu,
dragii prieteni,**

Am întors pe toate fețele spusele lui N. Plesită în emisiunea de TV în legătură cu soția mea, Ana Maria. În ciuda revoltei, a durerii resimțite, nu am găsit nimic nou în folosirea și a acestei “arme” de către Securitate în scopul umilirii “dușmanului”: pângărirea imaginii femeilor lui: mamă, soție, soră, logodnică, prietenă.

Nimic nou - pentru mine:

- În 1949, la Securitatea din Mediaș, mi-a fost pângărită mama, prin simularea, punerea în scenă a unui viol în grup. Sub conducerea maiorului Ion Buzescu și a căpitanului Paszty, după ce a fost bătută, a fost dezbrăcată, întinsă pe o masă, toți cei vreo șapte securiști au scuipat-o, pe rând, ca într-un scenariu bine învățat, între picioare, înjurînd-o, tratînd-o de curvă, amenințînd-o că o vor face poștă - dacă...

Acestea nu le-am aflat din gura mamei, ci le-am auzit, nopți la rând, spuse de ea, în șoaptă, tatei. Tata o consola cum putea, aducîndu-i aminte că fusese doar “teatru”... La un moment dat mama a țipat, spunînd că, dacă ar fi fost violată cu adevărat, nu s-ar fi simțit atât de umilită, atât de murdărită.

Vreme de 18 ani am purtat în mine această rușine-de-nemărturisit: simularea violului, chiar dacă nu eram femeie (eram însă fiul femeii). În închisoare, în domiciliu obligatoriu ascultam cu toate urechile mărturiile celorlalți colegi de suferință despre torturile la care fuseseră supuși ei și membrii familiilor lor - însă niciunul, niciodată nu a vorbit cu glas tare despre ce vor fi suferit femeile lor: torturi adevărate, simulate. Chiar de vor fi știut. Fiindcă acestea nu se povestesc, nu se mărturisesc.

În 1969, când am scris **Ostinato**, am atins această durere de nepovestit; apoi în **Gardă inversă**, în **Patimile după Pitești**, în **Arta refugii**. Partea a doua din **Justa** este dedicată pătimirilor colegelor de facultate și prietene, după Revoluția Maghiară “Toria” și “Diana” - nume de împrumut. Un text: **Castelana** (needitat) este închinat în întregime acestei “practici” a Securității aplicată femeilor noastre.

Iată-mă, deci, în martie 2005, ca unul care deși am “experiență” (mai corect: avînd știre de astfel de metode) - mă aflu dezarmat: un securist, generalul N. Pleșiță a pângărit-o pe soția mea și mamă a fiului meu - *de astă dată în public și nimeni de pe platoul de televiziune nu a protestat*.

Pot eu face mai mult decât am făcut? Mai eficace - împotriva Securității? Chiar dacă l-aș ucide pe Pleșiță (ceea ce ar însemna că va trebui să-mi spăl mâinile până la sfârșitul zilelor - or eu am alte preocupări), ce ar trebui să fac cu celelalte victime ale Securității, prezente la “dezbateri”, însă devenite, prin *tăcere* : complice? Să le omor și pe acelea? Și unde am ajunge?

Drept care rămân la ceea ce începusem încă înainte de alegerile din 2004: *plîngerile și chemarea în fața justiției a celor 13 securiști - și a lui Ion Iliescu, să nu se uite!*

Vă salută

Paul Goma

*

Paris, 11/23 aprilie 2005

NECITITORII-ACUZATORI AI MEI: HOLOCAUSTOLOGII

Unul dintre extrem de puținii prieteni care mi-au rămas după operația “antiteroristă” (sic) organizată - de astă dată - de Comandoul Holocaustologilor și care a băgat groaza în bravii intelectuali români, amenințați cu : «Ordonanța, ordonanța!» prin gura căprarului Teșu...

...Începusem a spune, deci, că un prieten mi-a pus deunăzi întrebarea:

«De ce nu te-or fi dînd în judecată cei care te condamnă pentru “antisemitism”?»

Nu am știut ce să răspund. Mai ales că subînțelesul viitor (or să mă dea mâine? poimâine?) nu era deloc sigur. Am ridicat din umeri și am rămas pe gânduri:

De decenii, întâi în România, apoi în exil, în loc să fiu tratat-insultat de, să zicem: «tuberculos» (sau șchiop sau bâlbâit - sau și mai grav: de basarabean), securiștii și unii dintre legionari îmi aruncau: «Jidovitule!». În timpul ultimei arestări, în 1977, generalul Pleșiță, pe atunci bulibașă suprem al Scârnavului Criminal Organ îmi mîngâia auzul, șoptindu-mi urletul: «Jădane!», cu accentul lui curat-jădovesc, dupe Argeș-în-Sos. Nu altfel îmi zicea pionerul-securist V.C. Tudor, întâi în *Săptămîna* lui Eugen Barbu, a lui Ulieru, a lui Dinu C. Giurescu, a lui Ciachir, “după revoluție” în *România Mare*, când mânca el jidani pe pâine, evitînd a se privi în oglindă.

Direcția atacului s-a modificat - tot la indicația-prețioasă a Securității. Încă din primăvara anului 1977, “când cu drepturile omului”, Organa dădea directive precise de dezinformare: «Să fie lansată acuzația de “antisemitism”, făcînd apel la evrei individual și la Statul Israel, doar ne aflăm în relații bune cu Dânșii...»

Dânsul H. Zalis - de la București - a fost, cronologic primul arătător cu degetul, într-o scrisoare... privată ajunsă, în toiul mișcării pentru drepturile omului din 1977, în cutia mea poștală prin amabilitatea Securității; apoi Dânșii Iosif Petran, de la Tel Aviv, prin *Revista mea*; Al. Mirodan, tot de pe-acolo; Ed. Reichman, de la Paris, în *Lupta*, în *Le Monde*, apoi...

M-au lucrat bine “Dânșii”:

Începînd din toamna anului 1971, după ce mi se editase

Ostinato în Germania Federală și în Franța (și în italiană, însă Balaci, Potra, Bușulenga cumpăraseră, pentru Ceaușescu întreg tirajul) când stewardessele de pe avioanele companiei Elal, înainte de aterizarea la București, cereau călătorilor “să predea la bord cărțile lui Paul Goma” - însă de Soljenițin, de Cioran, de Eliade nu pomeneau; după 1 aprilie 1977, când au “colaborat” cu tovarășii lor de la Ambasada USA în moralul scop de a bloca, la Europa liberă, știrea arestării mele.

În septembrie 1977, când înțelesesem că va trebui să părăsim România și pentru că aflasem cum anume “apărau” israelieniștii drepturile omului, mi-am îngăduit o glumă nesărată: am telefonat la ambasada lor, mi-am spus numele (mi-l cunoșteau, doar funcționarii lor erau d-ai noștri!) și am întrebat ce forme sunt necesare pentru a cere azil politic în Israel, întru scăpare de dictatura comunistă din România... Am provocat, nu doar un refuz politicos, cum mă așteptam, ci unul în panică; urmat de promisiuni - dezinteresate - de intervenții amicale pe lângă alte țări, ce doresc: Suedia?, se face!; Canada?, cum nu, se face pe loc!; Franța?, se face, se face, orice se face, numai să nu cer azil politic în Israel, care tocmai are mari-probleme... Înțeleg eu ce fel de... Apoi amenințări abia voalate: dacă încerc să stric și relațiile israelo-române, cum făcusem cu americano-românele, să nu mă aștept la trai liniștit, oriunde m-aș stabili (încă nu mă avertizase generalul Pleșiță cu Brațul Revoluției care Lung este el, dar în seara de 19 noiembrie 1977 (ajunul plecării noastre din România), în biroul lui, auzindu-l formulat, am făcut legături nepermis de abuzive, zicând în sinea mea: «A-ha...»).

...În fine, în ultimii 3-4 ani a fost pusă la treabă artileria grea, adusă cu mari sacrificii ba de la Washington, ba de la Praga, ba de la Tel Aviv, apoi de la fața-locului: de la *Dilema*, de la 22...:

Radu Ioanid, celebru prin maniera de a formula calm, așezat, politicos, documentat... nu doar neadevăruri obraznice, strigătoare la cer; nu doar fapte, cifre, statistici inventate pe loc, senin, de parcă fabricantul ar fi mâncat semințe de bostan, nu ar fi rostit de la tribuna Procurorului Popular (prin gura mătușii sale Sașa Sidorovici, tovarășa de viață a Brucanului) acuzații, puneri-la zid care, în contextul de azi, te pot trimite în pușcărie exact ca în Epoca de Aur, pe când și membrii clanului său “Ioanid”-“Mușat” și încă alte nume conspirative precum Leibovici, grăbit-românizate făceau parte ca milițieni, securiști, spioni în Occident - din Aparatul Terorii Bolșevice impus de NKVD prin sinistrul consăngean Nicolski-Grünberg (nici o

legătură cu Grünberg, bunicii materni ai soției mele, Ana - cu care prilej reamintesc: sunt tată-de-copil-evreu).

R. Ioanid este individul pe care niciodată nu-l poți prinde cu minciuna. Fiindcă nu minte niciodată? Ba da, minte tot timpul, în toate, însă când i se dovedește cu probe că a rostit-scris neadevăruri, el nu tresare, nu roșește, nu recunoaște că a greșit-mintit; și în nici un caz nu se scuză pentru “scăpare”. Rămâne calm, liniștit - tăcut. R. Ioanid este un om (îi zic așa, din comoditate) care disprețuiește omul care nu-i ca el, ca ai săi. El nu-l urăște pe român, cu stropi, isteric, precum Wiesel, ci îl consideră, dacă nu un nimic, atunci, un *ceva* cu care nu se dialoghează. R. Ioanid nu știe ce este *dialogul*, cu atât mai puțin luarea în seamă a obiecțiilor, contestațiilor, negații ale interlocutorului - pentru el nu există “interlocutor”, doar acuzat-gata-condamnat; el nu cunoaște, nu practică decât diktatul, ukazul; el “demască”, el culpabilizează; ca un Țurcanu II, el “reeducă”, fabrică fioroși fasciști-legionari-antonescieni-antisemiți, casapi de evrei, băutori de sânge evreiesc. Cu ajutorul terifiant al politicii-de-amenințare-teroristă americano-israeliană, el și ai săi bolșevici de viță stră-veche asiatică urmăresc des-creierarea *goi*-lor români, inventarea noului-om-nou, cel care, de bunăvoie-și-nesilit-de-nimeni, cu glas tare, se va declara vinovat de “unicul genocid”, cel al evreilor și cu-drag va consimți să plătească, în cadrul campaniei de strângere a cotelor de recuperare, ultimul bănuț destinat a cumpăra lapte pentru copil, va renunța cu entuziasm la singura-i cămașă încă neruptă (cum făcuseră în 1907 strămoșii lui, țărani români față cu amenințările-cu-jandarmii a strămoșilor arendași, zapcii ai lui “R. Ioanid”, ai lui “M. Shafir”) : cu valoarea (sic) a ei - a cămășii nerupte - Zidul Ierusalimului va căpăta încă un centimetru lățime și chiar un centimetru înălțime, pentru a-i închide total, definitiv, în propria lor țară, pe *goi*-ii - **unicii semiți din Israel: palestinienii**. R. Ioanid pe după cap cu ceilalți komisari din nou-creatul, la Cotroceni, *Minister al Culpabilizării Naționale prin Holocaustizare* este o creatură convins(ă) că ne-evreii fac parte din alt regn (iată, nu am spus: din altă rasă, fiindcă l-aș umaniza - și nu merită). Din acest motiv afirm că “R. Ioanid” face parte din regnul mineral.

Nu-mi poate ieși din... inimă emisiunea televizuală de acum două luni, în care participanții au fost invitați să spună cam câți dintre evreii nelocalnici trecuseră Prutul în Basarabia și în Bucovina de Nord, (ocupate de URSS la 28 iunie 1940), plini de entuziasm, dorind să participe la edificarea socialismului și pe teritoriile românești răpite și, din constructori, deveniseră

destructori a tot și a toate: piatra peste piatră, cultură, religie, limbă, aer - și vai: om; deveniseră - odată ce puseseră piciorul pe malul stâng al Prutului, emeriți komisari ai Armatei Roșii, creație a lui Trotski.

J. Ancel (statisticianul șef al Holocaustului românesc) a avansat o cifră (30.000), Lia Benjamin: vreo 40.000, R. Ioanid în jur de 20.000. Un istoric de la Chișinău a scos fotocopii după documentele din arhivele NKVD și a anunțat: *150.000*. Ancel s-a arătat atins la onoarea lui de specialist în materie, Lia Benjamin - și dânsa. Numai R. Ioanid a rămas neclintit. De piatră. Pe el, istoric vestit al “problemei”, nu l-a tulburat cifra - verosimilă, dar mult diminuată a NKVD-ului. Lui nu i-a făcut nici cald nici rece. De ce? Fiindcă R. Ioanid deține *alte* cifre, *alte* adevăruri: cele ale regnului mineral al său. El știe - a venit de la Washington cu “decizia” gata luată: **nu contează adevărul, ci aplicarea diktatului.**

Adevărul... În chestiunea Teritoriilor Ocupate de URSS în 28 iunie 1940 și în a sovietizării barbare a Basarabiei și a Bucovinei de Nord vreme de un an (“Întâia Ocupație” - până în iulie 1941, “A doua” a început în martie 1944 și nu a luat sfârșit nici în ziua de azi) toți evreii - repet: toți evreii de pretutindeni au instituit secretul absolut asupra:

- *numelor* (adevărate, ca și falsele-nume) ale celor... nu 150.000, dar măcar ale celor 1.500 de evrei care după ce și-au făcut mâna pe basarabeni și bucovineni între 28 iunie 1940 și iulie 1941, după 23 august 1944 au alcătuit partea activă, profesionalizată a Aparatului Terorist Bolșevic instaurat în întreaga Românie;

- *faptelor*... revoluționare aplicate pe spinarea nenorociților basarabeni și bucovineni - nu doar români, ci și ruși, ucraineni, bulgari, găgăuzi, polonezi, germani, evrei... - considerați “dușmani”, “burjui”, “culaci”, “trădători ai revoluției și ai URSS”... - arestați, torturați, executați sumar pe loc, alții “doar” condamnați și trimiși în Siberia, în fine alții deportați-fără-“hârtii”, pentru decenii, în Estul și Nordul Îndepărtat - se evaluează că numai în iunie 1941, bolșevicii au deportat cca 30.000 de oameni, bărbați, femei, bătrâni, copii.

De ani de zile încerc să pătrund acest “secret mortal” (și profund imoral), cel ascunzând numele și faptele “volunta-rilor” evrei în intervalul 28 iunie 1940 - 15 iulie 1941, în Basarabia și în Bucovina sovietizate.

Există câteva mărturii ale unor evrei, dar numai despre ei înșiși, dacă fuseseră la rândul-le “represați”, dar nici un cuvânt despre faptele lor pe când ei înșiși “represau” pe alții - ca

enkavediști, comisari, simpli funcționari - deși în acel an de groază nu au existat “simpli funcționari”, doar auxiliari a NKVD. Am aflat - câteva nume:

- Cei doi frați ai lui Leonte Răutu-Oigenstein: Mișa, tatăl lui Andrei Oișteanu și Dan. Deasemeni Bela Iosovici, care va deveni mama băieților Valery și Andrei (Oișteanu);

- M. Roller;

- Perahim - mort de curând, la Paris;

- Sorin Toma: odată la adăpost în Israel, cel care încercase să-l înlocuiască pe Arghezi cu tată-său și-a publicat “amintirile”: bolșevicește de selective; deși mereu promite că va ajunge la Chișinău (de la Galați), ajunge cu scrisul la Zaporoje (în anul următor). Si el evită locul-crimei.

Toți cei înșirați au murit, au scăpat de Nürnberg II.

Au mai rămas în viață - oricum, erau până anul trecut, aici, la Paris, în cartierul nostru, Belleville - câțiva unchi, veri, mătuși ale lui R. Ioanid care și-au reluat numele: Leibovici.

R. Ioanid a comis textul “Între Belleville și București”, publicat în *Observator Cultural* al lui I.B. Lefter : lung, mincinos, cu citate falsificate, cu “afirmații” (ale mele!) deturnate sau/și inventate, nu puține rezemate pe “izvoare sigure”, ca notoriul securist dezinformator M. Pelin, decenii lungi adjunct al lui I.C. Drăgan, dimpreună cu Traian Filip la agentura securistă de la Milano - text devenit, nu doar de referință, ci Evanghelie a holocaustologilor subalterni:

O evanghelie crezută-și-necercetată: ca în societățile care nu cunosc *cititul* - necum *citatul* - toți, dar toți cei care m-au atacat ulterior, au făcut trimitere la R. Ioanid. Simpla pomenire a titlului (și fals și idiot) - a articolului “Între Belleville și București”, a ținut loc de informare, de lectură; articolul acela a devenit directivă, ordin, astfel scutindu-i pe toți agresorii de *a citi* și de *a cita* corect din eseul meu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** - nu este inutil să dau titlul întreg. Oile luate orbește după Berbecul-cel-Mare: R. Ioanid, m-au acuzat, în deplină necunoaștință de cauză, de “antisemitism”.

Or nimeni-nimeni dintre cei pe care îi voi pomeni mai la vale nu citise cu minimă onestitate ceea ce condamnase hotărât: nici Berbecul-cel-Mic (M. Shafir), nici membrii de drept ai turmei: A. Oișteanu, Al. Florian, G. Andreescu, Dan Pavel, A. Cornea, O. Pecican, Laszlo Alexandru, V. Gârneț, V. Ciobanu, W. Totok, Ion Vianu, Teșu Solomovici, D. M. Gheorghiu, Lavastine, Isaac Chiva, Alain Paruit, Ed. Reichman, D. Vighi...; acești, dragădoamne, scriitori, oameni familiarizați cu litera tipărită nu citiseră ce scrisesem eu, posmagii le fuseseră rumegați la Centru,

la Tel Aviv, la Washington.

Vor mai fi și alții de care încă nu am cunoștință. Singurul dintre vitejii macabei care a recunoscut negru pe alb că... nu citise ceea ce combătuse a fost, în urmă cu o lună, Dan Pavel. Este foarte adevărat: “onestitatea” lui este o vulgară șmecherie găinărească dupe Dâmbovița, însă optimist fără leac fiind, îmi zic:

«Proporția (1 din 20) este extrem de îmbucurătoare, dătătoare de speranțe într-un viitor de aur al țărișoarei noastre dragi - doar este vorba de intelectuali subțiri, de oameni de cultură, de scriitori-îndrăgiți, de, cum li s-a tot zis: *directori de conștiințe*. Deci Trăiască România cu ai săi intelectuali, rezistenți prin...

Prin ce? Prin cultură? Cult să fie insul ignorant? Ne-cititorul? Cult acela care, deși nu a citit un text, se trezește vorbind despre el, în termeni neavînd legătură cu “cultura”, ci cu Codul Penal («Ordonanța, Ordonanța!») lui Teșu Solomovici)? Prin ce altceva sunt “rezistenți”, intelectualii noștri preferați?

Prin “ceva” care permite supraviețuirea nisipului fost cândva, în timpuri de legendă, piatră - dacă peste ea trecuseră toate apele...

Un alt proeminent holocaustolog ne-cititor al textelor mele, dar nemilos combătute este aghiotantul tovarășului R. Ioanid:

Michael Shafir: proaspătul profesor la Facultatea de Studii Europene de la Universitatea Cluj, a fost cercetător la Europa liberă, agent electoral al lui Iliescu în 2000 și purtător de servietă al lui Wiesel în legendara sa “întoarcere acasă” (la Cimitirul Vesel de la Săpânța, nu la Memorialul Anticomunist).

[Se poate să-l uităm pe Elie Wiesel?, laureatul Premiului Nobel pentru Pace? Nu se poate. Wiesel, acela carele, avînd grave probleme de cronologită și de geografită - mai degrabă tulburări de identitate, el dorind din adâncul viscerelor să fie considerat **ungur**, numai că nu se mai putea - povestea la televiziunea franceză că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944 “de către jandarmii români”. La observația lui Eugène Ionesco: din septembrie 1940 până la sfârșitul anului 1944 Ardealul de Nord fusese ocupat de unguri, jandarmii nu erau români, Wiesel răspunsese, rîzînd, că nu are importanță, francezii tot nu cunosc istorie. Tot el fiind cel care urlase dement, cu stropi, cu ochii gata să-i iasă din cap: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!» /evrei/].

Întorcîndu-ne la M. Shafir, spuneam că omul și-a văzut visul cu ochii: ajuns la pensie a fost recunoscut și ca un eminent broșurist. Pe bună dreptate: la cei 60 ani ai săi, a căpătat faimă

internațională și coroniță de moderator profesionist de colocvii, dezbateri, mese rotunde, nunți cu dar (mai ales!) și alte cumetrii. Altfel și el, ca toți nerealizații dintre evrei, la vizita medicală găsiți inapți de a deveni coloniști sălbatici în Israel, după un lung ocol prin... repatriere în Israel: SUA, Germania, Cehia, s-a întors în România, detestată de totdeauna, motiv pentru care a fost uns profesor de Holocaustologie taman la Cluj. De ce la Cluj? Dar nu grăit-a Zarathustra-Wiesel că evreii din Ardealul de Nord fuseseră trimiși la cuptoarele Auschwitz-ului de către bestialii jandarmi ai guvernului român, fascist, antonesciano-legionar?...

Nu mă pot stăpâni de a cita dintr-o conferință a sa rostită la Tel Aviv, 2003-12-21 (capturată de pe internet):

“De la evreu-goy la goy-evreu”

“Marturisiri personale despre procesul de aculturalizare si reculturalizare ale unui evreu originar din Romania

“Provin dintr-o familie total asimilata. (...) Bunicul patern, pe care nu l-am cunoscut niciodata, se tragea de pe undeva de pe meleagurile imperiului austro-ungar. Bunica paterna era nascuta la Budapesta (...) Din partea mamei, strabunicul fusese arendas in Moldova pe mosiile lui Sturdza (acum vedeti cine e vinovat pentru 1907?), iar bunicul era un umil contopist. Sotia lui era nascuta la Varsovia. Nu mi-a fost ascunsa niciodata identitatea evreiasca a familiei. Dar nici clarificata. Habar nu aveam ce inseamna sa fii evreu, de fapt. De sarbatori ne duceam la Templul Coral unde nu intelegeam nimic din rugaciuni, ne intorceam acasa si mancăm supă de gaina. Cu asta se termina "sarbatoarea". Cu alte cuvinte, se proceda ca in anecdota care definește sarbatoarea evreiasca in urmatoorii termeni: "ei au incercat sa ne lichideze, noi am invins, pofta buna!".

“Bunica mea de origine budapestana a murit cind eu aveam vreo 8 ani. Era o femeie inalta, energica, locuia la Timisoara, unde o vizitam in vacante. Noi traiam la Bucuresti si intr-o zi, cred ca era "vacanta de iarna", ajungind la dinsa la Timisoara, m-am adresat bunicii in limba romana. A ramas ca un stilp de gheata, in toata statura ei impozanta si mi-a raspuns in limba germana (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idisul, pe care l-am invatat cu ajutorul ebraicii si al germanei in...Israel):

“«In aceasta casa, se vorbeste romaneste numai o data pe saptamina, si atunci numai la bucatarie.»

“Adica cu servitoarea. Nu stiu cum, dar am inteles imediat despre ce era vorba. Si de atunci pina azi am o repulsie totala fata de orice fel nationalism. Nu puteam, la 8 ani, sa fiu constient si de ridicolul situatiei: o evreica-unguroaica imi cere sa nu vorbesc romaneste, ci germana, la nici macar o decada dupa Holocaust, despre care habar nu aveam atunci”.

Atunci - sublinierea mea. Dar după atunci?

Insuportabil la M. Shafir - nu doar la el - : *nesimțirea etică*. Vorbește despre străbunicul său, arendaș, făcînd glume proaste,

însă nu pe seama bunicului (care putea fi chiar și el vinovat de răscoala țăranilor la 1907), ci pe a noastră, ascultători-cititori bănuți de el a fi înclinați să credem că arendașii evrei, bieții de ei, nu avuseseră nici cea mai mică legătură cu revolta - doar așa glăsuise o jumătate de secol ukazul lui Roller. El (M. Shafir) vorbește - *acum* - de “repulsia față de orice naționalism” - însă doamne-fereste, nu și de *rasismul pur și dur practicat de evreii și de ungurii bolșevici față de majoritarii români în România ocupată de ruși din 1944*. El ironizează “tema 1907”, ca să nu zăbovească la mizeria cumplită și la exasperarea explosivă (a și explodat!) a țăranilor români. M. Shafir să fie sigur: mai târziu - cât de târziu! - dar tot *nu* a învins “adevărul” său, etnic - poftă bună! - reambalat în zeflemeaua dezinformatoare. **Adevărul istoric** rămâne, în ciuda Rolleriei teroriste asupra memoriei noastre, a ocupațiilor, oricâte poftă-bune și-ar ură, cu gura până la urechi, holocaustologii după fiecare ședință de antisemitizare a *goi*-lor - acesta: printre alte păcate - primul fiind cel de la 1878 - arendașii-zapcii evrei au purtat, orice-ar pretinde rollerii și urmașii lui bolșevico-sioniști, o mare parte din vina tragediei române de la 1907;

Nesimțirea etică (și etnică) a lui M. Shafir domnește și în episodul bunicii sale:

Să nu aibă M. Shafir habar *acum* că *atunci* (între 1945-1965), *acolo* (Timișoara, Republica Populară Română), dacă unui român îi scăpa: «Țigane (bozgore, jidane)...», înfunda pușcăria pe loc, fiind condamnat pentru “ură de rasă”? El pretinde că, la acea vârstă (8 ani), nu putea “să fie conștient de ridicolul situației” - de acord. Dar la 50-60 de ani, când conferența, la Tel Aviv?: era conștient de propria-i insensibilitate etnică, fiindcă “situația” inocent zugrăvită de el era, nu ridicolă, ci tragică - adevărat, numai pentru români, nu și pentru unguri, nu și pentru evrei. Ridicol este el, acum, prin “naivitatea” (și nonșalanța) amintirilor-din-copilărie, vădind ne-frica de a fi vreodată făcut răspunzător și pedepsit pentru faptele sale rele. Ridicolă până la grotesc, afișînd o grețoasă țăfnă de grofese unguroaică disprețuindu-i imperial pe valahii împruțiți) era, atunci, bunica lui M. Shafir: deși evreică-budapestană trăitoare la Timișoara, cunoștea foarte bine realitatea din Vechiul Regat de dinainte de 23 august 1944, deci știa: când spuneai: “unguroaică”, spuneai: *servitoare*. O deosebire: după instaurarea comunismului o slujnică româncă rar ajungea directoare de fabrică sau rector universitar - o servitoare unguroaică: totdeauna; chiar ministru-adjunct-la-orice...

Ce anume le va propune - la Universitatea de la Cluj -

viitorilor profesori din Învățământul Holocaustului și studenților, Michael Shafir, broșurist emerit și celebru necititor de texte atacate, ale unor autori etichetați orbește: “trivial-negaționiști”? Obiceiul de a azvârli fără temei grave, cvasimortale acuzații? Obiceiul de a arăta cu degetul și de a “demasca” pe alții, pe oricine - ce nu face *goi*-ul sărac pentru o bursă, pentru o jumătate de catedră, pentru o “sinceră-considerație”? Ca la Pitești, în reeducare, nefericitul va ajunge să declare că tată-său fusese jandarm în Transnistria, maică-sa responsabilă de bordel. Care va fi prețul (dedus din “recuperări”) pentru o astfel de autodenigrare, autodistrugere, autonegare, autodenunțare: cei 10.000 dolari, promiși de istericul Ephraim Zuroff?

Va fi el, M. Shafir - altfel un oarecare măgar! - profesor, la Cluj, la catedra de trivial-negaționism a textelor necitite? Va ține cursuri de autoreeducare - la Pitești Bis?

Să facem un ocol pe la Paris: orice-ar zice americanolatrii - mai ales holocaustologii din România - Parisul rămâne cutia de rezonanță în bine, în rău a lumii. Am mai notat, au observat și unii jurnaliști (mai cu seamă cei de la *Le Nouvel Observateur* din ultimii trei ani):

De fiecare dată când o comunitate ocupă avanscena cu tragedia ei națională, brigăzile de intervenție ale studenților evrei, ale “sioniștilor de stânga” din Franța provoacă un *scandal* (termenul este folosit, subliniat, de *N.O.*), în scopul de a re-atrage atenția presei asupra Holocaustului, de a o menține acolo, nelăsînd-o să se “rătăcească” la alte “mici accidente istorice”. Când acum vreun deceniu Le Pen s-a scăpat și a zis că Auschwitz-ul fusese “un detaliu al istoriei”, s-a produs un scandal planetar - pe bună dreptate; însă când un Antoine Spire, și comunist și evreu a spus despre masacrul rwandez că a fost un “mic conflict local” și a rîs (rîsul-de-mort al lui Wiesel!), nici un francez nu a reacționat; și nici un român nu i-a ars o labă peste ceafă hilarului biciclist R. Cosașu (partener de bridge al vestitului anticomunist Gelu Ionescu și scriitor-îndrăgit de Marta Petreu și de I. Vartic - vezi Dicționarul Esențial al Scriitorilor Români), când a scris el cu mâna lui: «*Stalinismul la noi a fost un fel de blenoragie de tinerețe*” - de ce: “blenoragie”? fiindcă aceea trece, spre deosebire de de ciumă, de lepră - de moarte?; de ce “stalinismul” și nu “bolșevismul”?; și, mă rog, care “la noi”: la noi, în România ocupată de sovietici și de cosași ca jîmbărețul Radu-“Slăvim-Republica-Populară-Română”?; în Rusia, începînd din 1917, pe unde a galopat eroul său preferat: Isaac Babel, komisar bolșevic “intransigent”?; în întreg lagărul comunist, incluzînd Coreea de Nord, China, Vietnamul,

Cambodgia, Ethiopia, Angola, Congo-Brazzaville, Cuba?

Revin: cum a început a se vorbi “prea mult” (?) de genocidul rwandez, cum un rabin parizian s-a zgâriat cu o furculiță la burtă, pretinzând că un arab îl atacase, *fiindcă era evreu* - și gata *scandalul*! Cu proteste, nu doar guvernamentale franceze, dar și cu “Apelul” lui Sharon chemându-i pe evreii “victime ale antisemitismului din Franța” să vină cu toții grabnic la adăpost în Israel. Și ce dacă s-a dovedit că “agresiunea” fusese o grosolană invenție rabinică? Nici rabinul nici comunitatea evreiască nu și-a(u) cerut scuze pentru *scandal*).

Cum s-a readus pe tapet masacrarea armenilor de către turci în 1915 - scandal provocat în 2002 de... Israel, care somase Europa, (amintindu-i că este vinovată de Holocaust), să o primească neîntârziat pe Turcia în C. E. - cum “tinerii sioniști” parizieni au organizat diversiunea obișnuită prin manifestații violente ce au blocat strada editurii care avusese îndrăzneala să publice un roman al unei tinere italo-egiptene despre Palestina - un prețios “ajutor internațional” le-a venit de la Fundația Wiesenthal, cea vânând naziști, prin comunicate amenințătoare - dar care, observa un jurnalist de la *N.O.*, grafiă greșit numele autoarei și titlul cărții (*a devenit o tradiție ne-lectura la holocaustologii de pretutindenți*)...

Evenimentul recent care a declanșat *scandalul* evreilor: readucerea în actualitate a sclavajului africanilor, imensa tragedie care a provocat, nu doar umilințe, suferințe, dar și zeci de milioane de victime. Au început a-și recunoaște vina Belgia, Portugalia, Franța...

/Pe când mea culpa României pentru robia ȝiganilor? N-ar fi timpul ca Biserică Ortodoxă Română să dea semnalul căinței, doar sfintele mănăstiri ale noastre au fost cele mai bogate în robi?/

Când, în urmă cu trei luni a apărut la Paris mărturia unui ostaș francez de culoare căzut prizonier la germani, au izbucnit proteste vehemente din partea comunităților evreiești de pretutindenți împotriva “alegațiilor antisemite ale autorului” - de genul: “în lagărele naziste evreii și slavii erau considerați sub-oameni, însă noi, negrii și ȝiganii: sub-sub-oameni și tratați ca atare”. Când un jurnalist - belgian - a scris că recunoașterea sclavajului din partea unor foste puteri coloniale europene reprezintă cel mai mărunț lucru pe calea recunoașterii păcatului de moarte (reprezentat de sclavaj), continuând: - “rămâne ca America să facă la fel, mai ales că cea mai mare parte a prosperității sale s-a rezemat pe sclav” - le-a sărit capacul, nu americanilor, ci evreilor !

În 8 martie acest an au manifestat liceenii din Paris. În locul obișnuitelor bande de derbedei vandali, “les casseurs”, care parazitau coloanele, spărgeau vitrinele magazinelor și furau ce apucau - au apărut vandali ne-hoți: aceștia, tăbărau pe câte un elev manifestant, îl băteau până la sânge, îi zmulgeau telefonul portabil, o bluză, “adidașii” iar fetelor - bătute și ele - li se “confiscau” telefoanele și poșetele. S-au înregistrat răniți, plângeri contra X... Presa a fost surprinsă de acest nou fenomen și a scris pe larg, încercând să afle dedesubturile. Televiziunea a intervievat câțiva din vandali - elevi la o școală profesională din St.-Denis, din zona Marelui Stadion. S-a aflat că acei tineri erau revoltați-furioși pentru că ei, cei trăind în banlieu, ca “ieșiți din imigrație” (arabi, negri), sunt defavorizați, nu au nici hainele, nici telefoanele portabile, nici aerul sigur de ei - al liceenilor manifestanți... Drept care s-au hotărât ca (de astă dată) să le dea o lecție... burjuilor.

Jurnaliștii observaseră: vandalii ne-hoți, erau animați (!) de ură... socială (nu au folosit: “ură de clasă”, ca să nu se supere comuniștii...), manifestată, nu prin “confiscarea”, ci prin distrugerea demonstrativă a bunurilor pe care ei nu le aveau. Foarte mulți dintre vandali, după ce stingeau în bătaie pe câte un elev manifestant și îi zmulgeau telefonul portabil, îl distrugau pe loc, călcând în picioare... rămășițele...

După o vreme, cum se întâmplă, presa și-a îndreptat atenția spre alte evenimente - ceea ce era insuportabil pentru toboșarii Holocaustului - atunci a izbucnit *scandalul* “rasismului anti-alb”:

Jurnalistul Luc Bronner de la *Le Monde* a publicat mult după evenimente un articol în care afirma că agresiunile au avut un caracter net rasist, anti-alb - auzise el, cu urechile lui, cum “magrebinii” (arabi algerieni, marocani - și negri africani) strigau la agresați: «Alb împutit, dă portabilul!»; mai mult: în ancheta pe care el (L. Bronner) a făcut-o în St.-Denis, în fața școlii de meserii, “magrebinii” repetau fără jenă motivele agresiunii: «Din cauza lor, a albilor, am suferit și suferim...»

Fulgerător Radio-Shalom - al comunității evreiești - și Asociația tinerilor sioniști de stânga “Hachomer hatzair” a(u) dat alarma, lansând un Apel la solidarizare împotriva actelor “*rasiste, contra albilor - cu iz antisemit*” (subl. mea). Printre primii semnatori: Alain Finkelkraut, André Taguieff, Kouchner. Pe măsură ce Radio-Shalom și “Hachomer hatzair” urca tonul până la inaudibil, au început a se semnala, atât retrageri de semnături de pe Apel cât și opinii exprimate de organizații antirasiste, pacifiste, apoi de personalități:

Ghaleb Bencheikh, președinte al Confederației mondiale a

Religiilor pentru Pace a fost primul care a declarat: “Dacă agresiunile contra liceenilor sunt inadmisibile, nu cred că rasismul este constitutiv acestor acte”;

Celebrul istoric Esther Benbassa: “Fiind personal atinsă, ca fostă imigrantă, care știe cât de dificilă este integrarea [în societatea de sosire], prin acest Apel care atâță la violență, în loc să constate că există o respingere [a societății franceze]”. Și: “nu este rolul unei asociații evreiești din Franța de a intra *dans la compétition victimaire*”, sublinierea mea.

Bănuiesc ce a pățit Esther Benbassa, evreică originară din Salonic și după acest “act antisemit”, din partea presei evreiești, din partea unor (mulți!) evrei din Israel, din partea organizațiilor tinerilor sioniști (de stânga, pardi!). Mai ales pentru această “*compétition victimaire*” pe care a mai reproșat-o evreilor stârnind, la Sorbona amabilități de genul urletului sionist : «Curvă a arabilor!»

Destul de rapid *scandalul* scontat de evrei pentru a deturna batajul în jurul altor tragedii, ale altor comunități s-a întors, nu la Holocaust, ci la “ucenicii vrăjitori” ai lui. Cunoscuții fabricanți (din nimic) de opinie Finkielkraut, Taguieff, Kouchner s-au dat la fund, n-au mai fost de găsit nici la telefon. Jurnaliștii de investigație s-au întors la evenimentul declanșat la 8 martie.

Duminică 17 aprilie, la emisiunea de televiziune “Arrêt sur image” s-a dezbătut atât “fenomenul”, cât și deturnarea semnificației sale de către unii evrei. A participat jurnalistul de la *Le Monde*, Bronner și Yoni Smadja, șeful organizației tinerilor sioniști: “Hachomer Hatzair”. Timp de două ore, în direct, cei doi au fost copleșiți de mărturii, de contra-anchete jurnalistice, de analize, toate contrazicându-le alegațiile. În cele din urmă Bronner a recunoscut, spășit, că se grăbise - rău sfătuit de un bun prieten - care îi povestise ceea ce auzise el: “maghrebini agresori strigau: «Albi împuțiți!», «Să nu uităm sclavajul», «Toți albi trebuie bătuți»” ; că nu, el nu auzise asemenea cuvinte; că nu, când s-a dus la St.-Denis și a stat de vorbă cu agresorii niciunul nu a formulat clar “justificări rasiste, antialbi”. Când animatorul emisiunii l-a întrebat: dacă nu a văzut, dacă nu a auzit lozinci rasiste (anti-albi), de ce a scris contrariul în *Le Monde*? Bronner a ridicat din umeri și a întors privirile desperate spre Yony Smadja.

Acesta nu părea a avea mai mult de 18 ani. Sigur de sine și de adevărurile sale cum numai un adolescent-revoluționar-trotskyist-sionist poate fi, Yony a respins fiecare probă împotriva a ceea ce scrisese, ce afirmase el: un jurnalist (evreu) de la

Libération, aflat pe teren, spunea că nu auzise vreo lozincă rasistă - Yony, senin, mătura cu un dos de mână mărturia:

«Nu-i adevărat! Nu se afla el [jurnalista] unde trebuia!»;

Un sociolog reputat (și evreu) afirma că evreii au fost de totdeauna în “compétition victimaire”, că nu suportă să se vorbească despre suferințele altor comunități - Yony:

«Nu-i adevărat. Noi nu putem fi geloși pe nimeni. Noi nu mințim niciodată...»

La această ultimă obraznicie animatorul a ridicat mâinile spre cerul studioului și l-a somat pe Yony:

«Ați afirmat - și răspândit - că maghrebini agresori rosteau lozinci anti-albe, antisemite, dar nimeni nu le-a auzit: nici Luc Bronner, care a provocat scandalul, iar aici a recunoscut că în realitate nu a auzit așa ceva, îi povestise “cineva” - înseamnă că ați mințit!»

Deloc demontat, Yony:

«Vă spun eu că arabii (de la “magrebini” trecuse la “arabi” - de mirare că nu mersese până la: “palestinieni”) sunt antisemiți și vor să ne arunce în mare. Dacă la manifestația asta nu au fost auziți, vor fi auziți mâine; sau peste o săptămână. Noi trebuie să luăm măsuri preventive...»

Animatorul Daniel Schneidermann a râs:

«Preventive? Ca războiul preconizat de Bush, de Wolfowitz, de Rumsfeld?»

Adolescentul Yony Smadja l-a fulgerat pe Schneiderman cu privirea sa albastră, albastră - și a tăcut - ca R. Ioanid.

Iar eu, în fața televizorului, am simțit un fior rece pe șira spinării: acest copilăș - cu ochi albaștri - ar fi fost în stare să mă ucidă, fără tresărire. Nu pentru că aș fi palestinian-terorist, sau neamț-hitlerist - sau român-negaționist - ci pentru că nu sunt ca el. Pentru că sunt un *goi*, deci inamic, deci...*potențial-lichidabil*.

Nuanțez: *preventiv-lichidat*].

Ovidiu Pecican. Și el (ca și Laszlo - de care nu mă ocup) a constituit o surpriză: cum de s-a lăsat tras (și dacă s-a tras-singur?) în Brigada Dezinformatoare a Holocaustologilor Socotitori-Prețăluitori-de-Cadavre ?

Nu-l voi psihanaliza, pentru a afla ce rol culpabilizator va fi jucat tatăl în spaimele cumplite ale fiului, ci voi aminti:

În dialogurile cu Laszlo, cu Grigurcu, cu Solacolu, *istoricul* Ovidiu Pecican, citind respectuos - și prea-plecat, de-a dreptul slugarnic... - din Evanghelia după R. Ioanid, mă acuza, ca autor al **Săptămânii Roșii**..., că nu mă sprijin, în afirmațiile mele, pe documente autentice, autentificate, verificate, acceptate de istorici...

Plin de calități, și O. Pecican este român în ceea ce are mai

rău: uită ce spusese ieri, nu își imaginează că cel din față îl va contrazice fără jenă, amintindu-i adevăruri pe care el, O. Pecican le ocolește, le ascunde cu grijă - iată unul; mare:

Fundația Culturală România, condusă de A. Buzura, pregătise, în colaborare cu Centrul de Studii Transilvane din Cluj editarea volumului de documente **Situația evreilor din România 1939-1941**. Lucrarea urma să apară sub egida Institutului de istorie și teorie militară, a Arhivelor statului, București, a Arhivei Ministerului Apărării Nationale. Coordonații: Lt. col Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran. În 1994, în preziua lansării, volumul a fost trimis la topit din ordinul lui A. Buzura. Că el este autorul actului înalt cultural (și extrem de patriotic față de neamul românesc, cel fără-de-hârtii): ca recompensă în 2003 Universitatea din Ierusalim i-a decernat titlul de Doctor Honoris Causa!

În 2003 volumul de documente a fost, în sfârșit, scos la lumina zile de editura Țara Noastră, din inițiativa lui Ion Coja.

În chiar momentul în care istoricul Ovidiu Pecican - citindu-l umil, îngenunchiat pe R. Ioanid - afirma că Goma nu se bazează pe documente, avea în față (iertare: ar fi trebuit să aibă dinainte, în timp, nu doar în spațiu - și gata citit!) eseul atacat: **Săptămâna Roșie sau Basarabia și Evreii**, ediția de la Vremea. Dar nici el, dezbătătorul nu-l citise cum se citește. Afirm aceasta pentru neînsemnatul motiv că cel puțin jumătate din paginile eseului sunt ocupate cu *documente* culese, reproduse din volumul **Situația evreilor din România 1939-1941**; cel distrus de Buzura în 1994.

Istoricul nostru, devenit holocaustolog, nu citește: după modelul ilustru al șefului suprem: Wiesel, care acuză, fără temei, în perfectă necunoștință de cauză, însă înecat de ură față de români. Cu "temeiurile" responsabili sunt aghiotanții R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, A. Oișteanu... El, O. Pecican a ridicat două degete și s-a oferit să execute un ordin, temeinic, profesionist, ca o bună cătană ardeleană. E mult mai comod și mai fără riscuri: cine să-i ceară socoteală că a aruncat la întâmplare acuzații grave, că a calomniat, că a spus minciuni cu seninătate? În niciun caz un român-verde: românii-verzi bat pas de front pe arătură la comanda holocaustologilor.

O. Pecican lucra la Centrul de Studii Transilvane. Mă înșel? Chiar dacă mă înșel, este oare de conceput ca un istoric din Cluj să nu aibă știre de un volum de documente urmînd a fi editat - în Cluj ? Nu. Mai ales că la un moment - în mijlocul unei acuzații că eu nu produc documente, lui i-a scăpat mărturisirea că a avut între mâini documente... pe care ar fi trebuit să le citesc-citez,

eu, autorul eseului. Și nu a recunoscut că el, Pecican nu citise textul meu, cel conținând chiar documentele în chestiune...

Necititorii mei - altfel holocaustologi emeriti...

Gabriel Andreescu:

Timpul nr. 3/2005: publică, pe pagina a 3-a la rubrica "Agora" articolul anunțat pe prima : "Mult Goma" semnat: G. Andreescu. Să trecem - cu greu - peste introducerea confuză, năclăită și mincinoasă, fiindcă nu pomeneste de articolul lui A. Oișteanu din 22, cel care provocase reacția mea în *Ziua*, ci pretinde că al său - o schelălăitură, tot în *Ziua*, unde confeționează "editoriale" discutate, dezinformatoare, inutile - ar fi declanșat ostilitățile. Și din acest proaspăt extemporal răzbate setea-foamea lui G. Andreescu de a fi considerat și el om purtător de condei, de a fi luat și el drept "publicist", de a fi și el băgat în seamă, fie și sub forma unor lovituri de rețea, administrate domestic, pentru intruziune acolo unde nu are ce căuta.

Citez din *Timpul*: - scrie G. Andreescu despre mine:

"(...) Focul de artificii de acum o lună nu a adus nici un argument esențial nou față de ceea ce spusese deja. Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția *celor două texte* (subl. mea, P.G.) 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' *și* (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea) în timpul celui de al doilea război mondial".

O singură frază, două (imense, nerușinate!) inexactități:

1. "Cele două texte" sunt, în fapt, un singur text. **Și**-ul introdus de G. Andreescu înlocuiește *sau*-ul autorului, pus acolo, nu altundeva, de mine, nu de altcineva, pentru a marca titlul și subtitlul eseului. Trebuie să fii Gabriel Andreescu pentru a avea nesimțirea de a ataca o carte căreia nici măcar coperta nu i-ai văzut-o, așa, pentru cultura-generală a ta: să știi ce nume-titlu poartă animalul-care-nu-există (pentru analfabeți): *cartea*;

2. Nicăiri în textele mele (fie acestea și... două) nu am teoretizat - cu atât mai puțin "într-o manieră personală - evenimentele din Transnistria"... Dacă aș fi vrut să fac acest lucru, nimeni nu m-ar fi putut împiedeca: nici Laszlo, nici Pecican, nici Shafir, nici R. Ioanid - i-am numit pe aceștia, fiindcă ei vorbesc (în locul meu) - despre... Transnistria. Eu scriesem "despre" ceea ce și spune subtitlul eseului: "**Basarabia și Evreii**" - nu: "Transnistria și Evreii". Or, după cum se constata încă din timpul "polemicei" cu Shafir, de acum doi ani, G. Andreescu nu citise ceea ce condamnase atunci (el nefiind

cititor ci scriitor de editoriale); acum se vădește fără tăgadă: grafomanul lefegiu al Drepturilor Omului Minoritar în România, nu văzuse în viața lui măcar coperta cărții mele.

Că nu este deloc o scăpare a sa, nici vreo greșală a redacției: în capul coloanei a II-a, după un citat din I. Solacolu, G. Andreescu recidivează astfel:

“În final, Solacolu ‘dispare’, în sensul că nu a mai comentat *textele* (subl. mea) esențiale ‘Săptămâna Roșie și (re-subl. mea) Basarabia și Evreii’...”

Acest ne-cititor, analfabetizator se pricepe de minune la toaletarea (ciuntirea) citatelor din textele comentate, deci la falsificarea lor prin prezentare incompletă. Exemplu:

«- să fie expulzați de pe sol românesc acei evrei și unguri care întrețin *adevărul etnic* al lor», scrisesem eu;

Până aici a reproduș corect dintr-un text al meu. Numai că a copiat doar un sfert-de-frază, o ciosvârtă de idee. Întreruptă abuziv, fraza-ideea mea ajunge a semnifica orice altceva și contrariul oricui - fiindcă, în original, ea continuă astfel:

...“potrivit căruia doar ‘românii fasciști’ au asasinat evrei, în schimb (!) evreii și ungurii nu s-au atins de un fir de păr de pe capul românilor, nici în timpul ocupației Transilvaniei de Nord, nici după sovietizarea întregii Românie, când au colonizat ‘aparatură de stat și de partid’ - cu precădere blestemata Securitate”.

Nu-i așa că eu scrisesem în textul “Să învățăm de la evrei?” cu totul - dar cu totul - *altceva*?

Acest ne-cititor, zăpăcitor de cititorii româniei suficient de zăpăciți de scînteistii eterni, senin semănător de neadevăruri, obraznic falsificator de citate a dovedit din plin că locul său de “publicist” (Rică Venturianu măcar avea umor - involuntar...) este în Brigada de Dezinformație condusă de Wiesel, alături de ceilalți nerușinați calpuzani : Shafir, Oișteanu, Braham, Ancel, Al. Florian, Laszlo, Pecican, Volovici, Totok...

Or fi existînd și alte cretinătăți în textul lui G. Andreescu din *Timpul* nr. 3/2005, dar nu le mai iau în seamă: am obosit de andreisme.

Și nici nu mă pot mira:

«De ce **Liviu Antonesei** nu mi-a oferit un drept la replică?»

De ce! Fiindcă nu-i va fi dat prin cap că mai există așa ceva (dreptul la replică), în România de azi.

Nu doar lui: îi dăduse oare prin cap lui I.B. Lefter să-mi acorde mie, atacatului, drept de replică la pogonul - corect: ciubărul cu lături vărsate în capul meu - în *Observator cultural*, pogon-anatemă-tinetă iscălit: “Radu Ioanid”, cel constituind

semnalul de atac împotriva “antisemitului” de mine, din noua campanie de culpabilizare a românilor și începere a adunării cotelor re-impuse după jumătate de veac: “taxa pe cadavre”?; oare îmi admisesese drept de replică G. Adameșteanu, după publicarea, în 22, a lălăielii îngălate, turnătoare, a lui Oișteanu în care mă ataca?; dar mai înainte, când mă porcăiseră Barbăneagră, Mircea Martin, iar eu, naiv, unde mai pui: “parizian” cum crede R. Ioanid că mă insultă, trimiseseam replici la atacuri : le publicase ea, G. Adameșteanu, prima și ultima dintre oltence? Da de unde! Scriitorul-român trezit împărat-șef al câte unei publicații își păstrează “concepția” primitivo-tribală, potrivit căreia șeful este și proprietar de mobile și de mobile (aici intrând subalternele, fetele-n casă - ca Rodica Palade).

Nu pot întreba nici:

«Cum de a publicat Liviu Antonesei așa ceva, fără să verifice corectitudinea afirmațiilor autorului (acum vorba fiind de G. Andreescu)?»

În primul rând pentru că niciodată nu am luat de guler pe cutare director de periodic fiindcă publicase un text critic la adresa mea - acest obicei bolșevic îl au G. Dimisianu, Alex. Ștefănescu, Cristian Teodorescu, Ioana Pârvulescu, N. Manolescu (ei au amenințat cu un proces revista *Vatra* care îmi scosese, în foileton, **Săptămâna Roșie...**); obicei al tovarășului Teșu, *munca*-torul cu pixul și carnetelul de denunțuri, harnicul, agitatorul caraliu de serviciu, cu «Ordonanța, Ordonanța!», supraveghetor al românilor din România care *s-ar putea manifesta ca antisemiți* (s-a observat gândirea potențialistă a securiștilor înaintași ai săi, în virtutea căreia zeci de mii dintre noi am fost arestați, torturați, înțemnițați) și ar compromite (bună)starea materială - dar psihologică! - a israelienilor din Israel; obicei al lui Oișteanu, cel care deploră rânjind, în 22-ul adameștean că încă nu am fost condamnat penal; obicei al lui Shafir care îl amenință cu “judecata” pe Mircea Stănescu, dacă acesta va face publică o scrisoare a sa (nu una foarte-foarte compromițătoare, însă broșuristului Shafir, și el conspirativnik înăscut nu-i place lumina zilei, lucrează numai pe întuneric, atacă numai de la adăpostul tufișurilor - așa a ghidat campania din 2000 în favoarea lui Iliescu, așa l-a consiliat pe Wiesel în 2002 să refuze a vizita și Memorialul de la Sighet...);

În al doilea rând fiindcă răspunsul la eventuala mea întrebare îl dă însăși Gabriela Gavrila redactor-șef al *Timpului* prin editorialul publicat în același număr, 3/2005: “De ce nu mai pot citi pamflete?”

Explicațiunea pe care mi-am dat-o - după ce am înțeles:

Liviu Antonesei nu mai citește de multă vreme vreme decât ce scrie el însuși; am mai înțeles: Gabriela Gavrila, mărturisește negru pe alb că nu mai citește pamflete. Deducție: aruncându-și ochii peste titlul extemporalului andreesc, cei doi șefi ieșeni au... tras concluziunea că este un “pamflet” - și ce bine face pamfletul cel neiubit la *Timpul*, dacă-i arde una peste bot lui Goma care, o știe toată lumea intelectuală românească (Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Ed. Reichman, Lavastine, Lilly Marcou, Totok) este un antisemit fioros - de ce? Fiindcă așa le-a explicat tovarășul evanghelic sionisto bolșevic, R. Ioanid! Și cum Doamna de la Domnul nu (mai) citește pamflete; cum Domnul de la Doamna nu se mai citește nici pe sine (întru corectura cea de toate zilele), nimeni “din conducere” nu a citit măzgăleala lui G. Andreescu. Însă în virtutea unei obișnuințe curat-intelectuale ambii-doi conducătorii au semnat încuviințarea tipăririi.

Să fiu drept: chiar dacă s-ar fi întâmplat minunea ca Liviu Antonesei și Gabriela Gavrila să fi citit “pamfletul”: și-ar fi dat ei seama că iscălitorul iscălește idioții, calomnii, porcării?

Da de unde! Ca să ajungă la această elementară concluziune, ar fi fost necesară o elementară condiție îndeplinită de un conducător de revistă culturală, de un intelectual - care mai și citește, măcar în fiecare zi-întâi din lună, adică se informează, pentru a fi în cunoștință de cauză; adică să fi citit, ei, textele lui Goma atacate în publicația lor; să fi privit o singură dată coperta cărții lui Goma **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii** (atenție: nici măcar semnalată ca apariție în *Timpul*, nici vorbă să fie recenzată, *deși primiseră un exemplar*. Dar cum să o facă, dacă fuseseră avertizați de holocaustologii Oișteanu, A. Cornea, Shafir, Volovici, Totok: acea carte e un fel de **Mein Kampf** scrisă direct în românește! - ei Oișteanu, Shafir, Volovici n-au citit-o cu ochii lor personali, dar le-a povestit-o ne-cititorul Wiesel, cel cu: «Românii au ucis, au ucis, au ucis!»?). Firește, ar fi fost necesar (nuanțez: “ar fi fost de dorit”) ca Liviu Antonescu, chiar și Gabriela Gavrila să fi parcurs măcar o dată, fie și în diagonală, textul meu “Să învățăm de la evrei?”, pentru a nu cauționa falsificarea citatelor prin “oprirea” acolo unde îi convine polemistului necititor-dezinformator semnând și în *Timpul*: “G. Andreescu”.

Dar n-a fost să fie.

Mă tot întreb - de 15 ani: la asta le-a slujit literatorilor români “rezistența prin cultură”? la atingerea performanței ne-citirii textelor combătute cu mare curaj? Fiindcă am certitu-dinea: după Revoluția lui Brucan, scriitorul român nu mai

citește - în schimb combate ceea ce nu cunoaște!; nu are cunoștință de propoziția celuilalt - dar îi arde o ripostă, de să nu i se mai ștergă în veci de pe obraz scuipatul: «Antisemitule! Tu, care m-ai ars în cuptoarele Transnistriei!» - ispravă eroică pentru care, dacă nu curg cei 10.000 dolari-argintici, tot pică de o bursă, de un doctorat, de o catedră la Cluj, de o intrare în NATO, în UE... - e puțin lucru să pui umărul la propășirea țării tale dragi-și-iubite, România?

Și ce dacă Liviu Antonesei și Gabriela Gavrila nu au citit textul pus pe rug de G. Andreescu, inginer trudind în Industria Grea a Drepturilor Omului ? Au ei timp de fleacuri? Dar unde ne trezim? În Europa? Ei, bine, nu în Europa ci, până una-alta, la Iași.

Ironie - am mai spus-o: singurul dintre agresorii mei care... a recunoscut că nu citise nimic din textele mele - dar trăsese concluzia: "Goma e antisemit": Dan Pavel.

Nu R. Ioanid, nu Shafir, nu Oişteanu, nu Al. Florian, nu Ion Vianu, nu Ed. Reichman, nu Teșu, nu D. Vighi, nu Laszlo, nu Pecican... - nici G. Andreescu.

Ci Dan Pavel! Îl merităm!

Am răspuns la întrebarea: de ce (până acum) holocaustologii nu m-au dat în judecată pentru "antisemitism"?

Vor fi știind ei câte ceva despre stropitorul stropit.

Vor fi auzit și despre arma pe care David nu o cunoștea: bumerangul.

*

Paris 9 mai 2005

SCRISOARE Către Liviu Antonesei:

În *Timpul* nr. 4/2005, pe ultima pagină, în "Sarcofagul de hârtie", semnat: Liviu Antonesei, la "P.P.S." stă scris - citez:

"Pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul publicat în *Timpul* de dl. Gabriel Andriescu. Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră, nu voi polemiza niciodată cu D-Sa, indiferent ce-ar scrie despre mine. Dar câteva precizări datorez: 1. Textul D-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva. 2. Nu se poate tehnic publica un drept la replică netrimis. 3. Dl. Goma crede că mă mai citesc doar pe mine. Se înșală, nu mă citesc. Îmi cunosc așa bine gândurile că m-aș plictisi să le mai și citesc!"

Voi răspunde, tot pe puncte - după precizarea mea, aceasta:

P.P.S.-ul din *Timpul* (aprilie 2005) este primul semn de viață pe care îl dă prietenul meu Liviu Antonesei în ultimii opt (nu zece?) ani. Imediat ce a intrat în politică, nu a mai răspuns scrisorilor mele, nu a semnalat primirea lor, iar textele trimise spre publicarea cu care mă obișnuise mi-au fost returnate (păstrez 5 /cinci/ plicuri - pentru orice eventualitate). În ultimii 3 (nu cinci?) ani nu i-am mai scris, chiar dacă am primit regulat revista. Am observat: nu au fost semnalate măcar titlurile volumelor mele apărute: **Basarabia**, la Jurnalul literar, **Săptămâna Roșie...** la Vremea, **Din Calidor** și **Culoarea curcubeului-Bărbosul** la Polirom (**Jurnal 1999-2003** în două volume, la Criterion a apărut abia acum, deci nu am a mă plânge de tăcerea *Timpului*...).

Aceasta a fost o observație nu un reproș: fiecare șef de revistă se poartă cum i-i firea.

Am terminat precizarea, trec la "P.P.S" - pe puncte:

1. Este incorectă - pentru că incompletă - informația furnizată de *Timpul*: "pe internet circulă un text al d-lui Paul Goma despre articolul (...) dl Gabriel Andreescu" - fiindcă:

a. atunci când tu, destinatar al textului în chestiune afirmi: "pe internet circulă un text...", nu spui adevărul: textul cu pricina îți fusese trimis prin e-mail *înainte* de a fi instalat pe internet, deci îl înșeli pe cititor (și, în același preț pe mine, autor, mă minți în față) când tragi înțeleapta concluziune: "Nu se poate publica drept la replică netrimis";

b. luni 25 aprilie 2005 am trimis prin poștă - cu aviz de primire și varianta (în fapt: originalul) pe hârtie. De acord: acela încă nu ajunsese la redacție, pentru a prinde nr. 4 - dar e-mailul da. Aștept numărul următor - până atunci...

2. Afirmția: "Pentru tot ce a făcut dl. Goma pentru onoarea noastră..." se cere amendată: "dl. Goma" nu a făcut nimic pentru onoarea lui Liviu Antonesei, dovada: comportamentul său din ultimii zece ani, în general, în special acesta, negrul pe alb din "P.P.S.";

3. În precizarea: "Textul d-lui G.A. nu e necuviincios, pentru că noi nu publicăm așa ceva" există o... necuviință:

(Însuși) termenul "necuviință" nu are ce căuta în acest (con)text: el desemnează purtarea, comportarea, comportamentul cuiva, a unui om și nu produsul său (textul, ca să nu fie uitat) care poate fi, "cuvincios" - pe dinafară - dar neadevărat pe dinăuntru; poate fi politicos, "convenabil", convenient, în formă, dar în fond: mincinos, nedrept, grosolan, moșic, nesimțit, neam-prost, ofensant, injurios, purtător de grave acuzații.

Textul "D-lui G.A. nu este necuviincios", explică autorul

P.P.S.-ului, dînd de înțeles că cel care respectă conveniențele sociale, gazetariale, scriitorale, condeierul care nu atacă brutal, care nu “înjură” (ca alții...), acela este un publicist cuviincios; acela, da, (textul) este publicabil în *Timpul*; fiindcă el - textul - este bun și, cuviincios fiind, în mod necesar este și adevărat, el nu vehiculează neadevăruri...

Concepție despre cuvântul scris (acela care, dacă este exprimat... cuviincios, este musai și adevărat) proprie holocaustologilor noștri iubiți-și-îndrăgiți: R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, Volovici, A. Cornea... Ei o folosesc cu metodă, după notițe luate la cursuri de perfecționare; ei au ajuns să știe că niște cititorii neinstruiți, inocenți (chiar dacă la rîndu-le fac pe publiciștii ca V. Ciobanu și V. Gârnet, contraforți nădejdic), impresionați de “ton”, își vor spune că el face muzica - iar acea muzică va fi în mod necesar și adevărată; și îl vor crede pe R. Ioanid! Or nu totdeauna tonul face muzica: dincolo de perdeaua de fum a “cuviiincioșeniei”, discursul unui R. Ioanid este mincinos, fals-falsificator al adevărului istoric, încărcat de ură împotriva *goi*-ului român pe care el și ai săi încearcă să-l re-reeduce la un Pitești Bis, pentru a ajunge să rostească în somn, cu ochii albi: «Da, sunt vinovat că am ars evrei în Transnistria! Da, sunt vinovat de antisemitism și sunt gata să plătesc oricât pentru a mă răscumpăra!» Un astfel de produs-industrial - semnat de R. Ioanid, dar și de Shafir, de Oișteanu, de Al. Florian... - este totdeauna ambalat în cuviincioșenie, în politețe gazetărească, în convenabilitate (ca între oameni civilizați, nu?), însă conținutul nu-și poate ascunde filistinismul (termen pe care părinții lor ni l-au vîrît pe gât, odată cu marxism-*stalinismul* - nu-i așa, Al. Florian?), este, nu doar ne-cuviincios, prin neadevărurile aruncate nouă în obraz, nu doar trivial, chiar pornografic, prin scop - măsurabil în miliarde de dolari - ci de-a dreptul criminal prin calomniile, anatemele, amenințările cu «Ordonanța, Ordonanța!».

Un astfel de discurs - monolog, nu parte a unui necesar dialog - rămâne ceea ce este, nu ceea ce pare: ordin, diktat, pură secreție otrăvită a komisarului enkavedist care fusese(ră), nu doar tații, ci și mamele lor, vreme de decenii.

După indicațiile-prețioase al holocaustologilor susnumiți textele semnate de G. Andreescu, în care sunt acuzat de “antisemitism” de “antiamericanism” sunt profund necuvii-incioase prin reaua-credință, prin neadevărurile scrise cu seninătate deconcertantă. Este adevărat, Liviu Antonesei are, de la o vreme, o altă viziune asupra vieții a limbii române, a eticii - ceea ce nu garantează că este și... cuviincioasă acea viziune.

Cât despre legătura dintre “cuviița” textului care a provocat tentativa mea de drept de replică și... faptul că “noi nu publicăm așa ceva” (precum și întregul punct 3), îi las pe cititorii revistei *Timpul* să judece.

Oricum Liviu Antonesei nu a citit nici acum textul lui G. A., ce să mai vorbim de al meu - cel care circulă pe internet...

*

Paris, 18 mai 2005

Domnule Sorin Roșca Stănescu,

Vă rog să publicați, în legătură cu Apelul, precizările:

Oricât i-ar irita pe simpatrioți, am fost printre primii - dacă nu cumva primul - care, *aflându-se în România*, a publicat în presa și în editurile din Occident - nu apeluri, nici rugăminți plecate - ci denunțuri vehemente, somații - legate atât de **Pactul Stalin-Hitler** cât și de **Pactul de la Ialta**.

Am recidivat în 1995, când am “candidat” la președinția României. În **Program** ceream, nu doar restituirea teritoriilor răpite de URSS, a tezaurului, nu doar despăgubiri materiale, ci și scuze publice - atât din partea Rusiei-URSS, cât și din partea Germaniei.

De ne-uitat: atunci, primii care m-au atacat dur în presă au fost C. Coposu și Horia Rusu; imediat - cine altul decât C.T. Popescu! A se căuta Măgureanul-Asztaloșul...

Formularea eufemizată: *Pactul Ribbentrop-Molotov* este un semn rău: nici după 15 ani de la Revoluția lui Brucan românii (“de pretutindeni”, cum ar veni și cei din “diasporă”) nu au izbutit să stea, în sfârșit, pe două picioare în fața Răului și să-i spună pe nume. Românii gândesc/scriu în stilul și în mentalitatea petiționară inculcată în 45 ani de terorism comunist - și de 15 ani de, ca să spun așa: autoterorism-autoreeducativ (ca la Pitești) - cel care a dat:

a) *Relativizarea adevărului* - jurnaliștii, scriitorii publiciști foloseau/folosesc bulinele de bicarbonat: “secretarul de partid era *cam* sever”; “alimentația era *oarecum* necorespunzătoare”; “Organele Securității noastre de stat și-au *cam* depășit, *într-o oarecare măsură* atribuțiile”;

b) *Scăderea în grad* a unor persoane “cu funcții de răspundere”: în plângeri, românul nu scria adevărul: “M-a bătut prim-secretarul de partid”, ci: “un tovarăș m-a *cam* îmbrâncit și, *într-o oarecare măsură*, mi-a rupt *cam* toți dinții...”

c) “Scădere” impusă și de... cam-oarecumă-așazisă cenzură

(de-stat-si-de-partid):

Mihai Gafița, în urmă cu 40 ani, “lucrându-mi” **Ostinato**, mă sfătuia - prietenește, cum altfel: «Pe personajul cutare nu-l face general de securitate, răzbună-te degradându-l : fă-l plutonier de miliție, oricum, oamenii pricep ce vrei să spui; pe cestălalt nu-l lăsa ministru, fă-l director de cabinet, deși mai bine activist simplu - cititorii înțeleg foarte bine...»

De ce îi scădeți în grad scriind “Pactul Ribbentrop Molotov”, oameni buni? Aveți impresia că “tonul prea dur” îi va irita pe tovarășii de sus de tot? Si nu vor aproba cererea noastră?

Scrieți adevărul:

PACTUL STALIN-HITLER - în care caz, semnez și eu Apelul cu amândouă mâinile.

Paul Goma

*

Paris, 28 iunie 2005

**Andrei Oișteanu: O amintire “despre mâncare” sau
Cum funcționează memoria
unui holocaustolog-șef-adjunct**

În *Supliment cultural* (al editurii Polirom) am dat peste rubrica ținută de Adriana Babeți “despre mâncare” (mâncăruri?). În nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005, la pag 4 figurează - cum altfel? - și Andrei Oișteanu: el își povestește viața lui cea grea, plină de privațiuni și de persecuții (antisemite!) - prin o amintire culinară.

Reproduc aici contribuția-i - apoi o voi comenta:

“M-am născut la București, dar primii șase ani de viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți ¹⁾; compusă din cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe ulița ceasor-inicarilor (...) cărei i se schimbaseră numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică își oblojea rănilile. Era un amestec de mândrie și sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (și ocuparea Europei est-centrale) hrănea sufletele ²⁾, dar nu și trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supraviețuiască cernăuțenilor li se dădea în folosință câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi [...]

“Devenit șomer ³⁾, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism ⁴⁾ declanșat la începutul anului 1953

de batiușca Stalin însuși (procesul “asasinilor în halate albe”). Abia după moartea lui Stalin părinții mei au reușit să emigreze ⁵⁾ în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau și urau mai mult. Fratele meu (11 ani) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. ⁶⁾

“La București am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situație simetrică cu cea din Cernăuți. Dar statutul social și starea materială s-au îmbunătățit substanțial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supraviețuire. Și totuși, în fiecare dimineață se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama puneă solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierți în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinți, îi mărunțeam în farfurie și adăugam sare, ceapă tocată și untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică .

“Trecuseră mulți ani de la părăsirea ghetoului ⁷⁾ din Cernăuțiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut”.

Secreția pe hârtie a lui A. Oișteanu mi s-a arătat exemplară, definitorie pentru membrul unei familii de bolșevici (și ce familie: a sinistrului criminal de război-și-de-pace: “Leonte Răutu”) - prin:

- a. neadevărurile rostite-scrise senin;
- b. nesimțirea politico-socialo-etnică - prezentă și la tovarășii săi holocaustologi: Shafir, R. Ioanid, A. Cornea, E. Wiesel.
- c. rezultatul: o inabilă, o grosolană diversiune istorică, morală, lingvistică - dar cât de eficace în spiritul tulburat al românilor analfabeți și gata-culpabilizați tot de ei, holocaustologii atotprezenți: Big Brother - cu șapte capete.

Am să le iau în ordine:

1) Știam (din **Dicționarul** lui Florin Manolescu) că fratele mai mare al său, Valery s-a născut în 1943, în Karaganda, Kazahstan. Tot de acolo aflasem că Valery “își petrecuse copilăria la Cernăuți”. Din textul de mai sus reiese: Andrei Oișteanu se născuse la București (în 1948), “dar primii ani din viață (1948-1954) i-am petrecut la Cernăuți”.

Întrebare:

Dacă el, Andrei s-a născut în 1948, la București (unde se afla din septembrie 1944 “unchiulețul” Leonea Oigenstein, zis Răutu, zis Monstrul Rece, bine înfipt în “sarcinile de stat și de partid [“statul” fiind Marea Uniune Sovietică, ea ne “administra” - prin auxiliarii Ocupantului, deci și prin unchii, prin mama, Bella Iosovici, prin tatăl, Mihail-Mișa], ce căuta - la Cernăuți - familia sa începând din anul nașterii, 1948? Să fi fost mama sa, Bella Iosovici originară din Cernăuți? Va fi fost, însă “pe vremurile

acelea” nu se circula după cheful “originarilor” peste granițele noi, sovietice/ ermetice - cu atât mai puțin peste frontiera dintre URSS și ce mai rămăsese din România.

Apoi: sensul cvasiunic al **trecerii** infamei frontiere - numai pentru ruși, comuniști, evrei, numai pentru “consilieri” era: *dinspre URSS spre România* (dar nu veniseră ei pe tanc din Raiul Sovietic să ne explice cât de fericiți suntem noi?, cât de fierbinte ne iubește pe noi Sora cea Mare?). Adevărat: mai era un sens, ne-normal, silit, avînd înțeles de **deportare**: *dinspre România spre URSS* - pentru germani, însă mult înaintea lor - începînd din 24 august 1944 - refugiații basarabenii-bucovinenii, considerați “cetățeni sovietici” - ca unchiul meu N. Popescu - amenințați cu “repatrierea-în-Siberia”. Persoanele care, între 1944 și 1953 (moartea lui Stalin) plecau din România cu destinația URSS erau, în acte, socotiți “repatriați”, dar considerați “trădători ai Patriei Sovietice”, altfel de ce ar fi fugit de Armata Roșie cea liberatoare (cea pe care o primise cu flori, la București, copila Lilly Marcou și ai săi din familie, din comunitate - din viitorul Aparat de Stat și de Partid?). Familia noastră a făcut denefăcutul - citește: acte false - ca să nu fie... repatriată.

2) “Mare victorie asupra nazismului (...) hrănea sufletele, dar nu și trupurile”.

La 28 iunie 1940 (viitorii) părinți și unchi (“Răutu”) ai lui Andrei Oișteanu dăduseră fuga pe malul stîng al Prutului, în Teritoriile Cedate, iar până la jumătatea lunii iulie 1941, fiind komisari-voluntari, îi tăiaseră-spânzuraseră pe *goii* localnici din Basarabia și din Bucovina de Nord răpite de URSS; când fuseseră siliți să fugă din calea armatei române (în iulie 1941), ei nu alții alcătuiseră unitățile-de-distruge a tot ce era piatră pe piatră; în afară de sufletele lor, hrănite cu ură-de-clasă bolșevică și cu nemărturisita, dar aplicata ură-de-rasă evreiască (împotriva băștinașilor neevrei), trupurile lor de caralii și de torționari s-au hrănit până la vomă cu ceea ce zmulseseră de la gura basarabenilor și a bucovinenilor înfometați. În acel an de coșmar (28 iunie 1940-15 iulie 1941), pe lângă teroarea politico-etnico-polițienească, pe măsură ce “indigenii” erau alungați din case, arestați, executați ori “doar” deportați - după ce fuseseră înfometați - în aceeași măsură komisarii-voluntarii, se umflau, se lăteau - de mirare că nu explodaseră de prea-plinul exercitării puterii, de mâncare, de plăcerea vărsării sîngelui oamenilor nevinovați. Bolșevicii evrei parveniți din dreapta Prutului ca și bolșevicii evrei din stînga Nistrului (“transnistrienii”) își hrăniseră peste măsură “trupul” de care ne vorbește atât de frumos holocaustologul de azi și nu își

imaginau că după festinul pe care și-l organizaseră vreme de un an pe teritoriul Basarabiei și al Bucovinei de Nord vor fi siliți să fugă în Rusia, pe care în 20 ani bolșevicii (“În frunte: komisarii!”, vorba unui cântec drag lui Isaac Babel al lui R. Cosașu, cel care afirmase, rânjind, că genocidul comunist de trei sferturi de veac fusese... “o blenoragie de tinerețe”) o prefăcuseră din Țara Pâinii în Imperiul Foamei. Nu-i va fi auzit niciodată A. Oișteanu pe părinți povestind ce anume mâncaseră ei, “voluntarii” în Basarabia, după 28 iunie 1940?; nici ce anume nu-mâncaseră în Kazahstan? și ce - totuși - mâncaseră între 1944-1948 în România secătuită de război, suptă de ruși cu ajutorul Sovromurilor (impuse în luna mai 1945!), prin zapcii lor, evreii?

3) “Devenit șomer, tatăl meu nu putea să se *reangajeze*...” (subl. mea, P.G.)...

“Șomer” Mișa Oigenstein?, komisarul bolșevic, cel care... “dăduse dovadă” cu asupra de măsură, atât în Teritoriile Românești Ocupate, cât și în Armata Roșie, în Polonia, în Germania - ca politruk sub comanda suprapolitrukului... umanist - altfel criminalul Ilia Ehrenburg?

Iată cum se joacă - acum - A. Oișteanu cu termenii, mințind, mințind, mințind, amestecându-i pe cititori, fiind sigur că nimeni dintre *goi* nu va îndrăzni să-i atragă atenția (de teamă că «*Ordonanța!-Ordonanța!*» îi va băga în pușcărie), că în limba sovietică, cea din fier-beton și în Raiul Sovietic - cel din Oțel Necălit - cuvântul “șomer” nu exista și nu se aplica decât atunci când era aspru condamnat “iadul capitalist”.

4) Așadar Mihail Oigenstein devenise “șomer (...) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de batiușca Stalin...” - fiul sărmanului șomer își continuă și în acest text culinar dezinformația-meseria-sa.

Recapitulare: familia lui Mihail Oigenstein, venită din “refugiu” din Kazahstan, după o ședere de 4 ani (1944-1948) în România - membrii ei avînd statut de ocupanți-colonizatori-bolșevizatori - sunt *detașați* la Cernăuțiul re-resovietizat.

De ce? A. Oișteanu cel care știe atâtea nu ne dezvăluie taina “transferării”. În ciuda afirmațiilor holocaustologilor că românii, în 1941, exterminaseră elita evreiască, toți acei evrei care semănaseră teroarea în Basarabia și în Bucovina începînd din 28 iunie 1940 - în iulie 1941 fuseseră evacuați cu grijă, ei alcătuiind prețioasele cadre de stat și de partid sovietice, dar și viitoarele cadre sovietizatoare, Stalin fiind sigur că Rusia va învinge și se va revărsa-lăți spre Apus, adînc, în Europa. Începînd din 1944, când România capitulase, sovieticii aveau nevoie de auxiliari în conducerea noilor poliții: Aparatul

Terorii, a noilor ministere, direcții, posturi de comandă ale țării îngenunchate. Înainte de 23 august 1944 fusese parașutat Bodnăraș, dezertorul. “Pe tancurile sovietice care liberaseră Bucureștiul”, cum povestește tovarășa-voastră Lilly Marcou, autoarea preferata a lui Liiceanu, ne venise din Rusia “avangarda” alcătuită din viitorii șefi, suprașefi: Ana Pauker, Valter Roman, Bârlădeanu, Perahim, Roller, L. Răutu, Sorin Toma, Celac... Fratele lui “Leonte Răutu”, Mihail Oigenstein (tatăl lui Andrei) Oișteanu făcea parte din eșalonul doi sau trei și este de presupus că în București - “pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz” familia căpătase măcar un apartament confortabil, dacă nu întreg imobilul din care fuseseră alungați proprietarii *goi*, acei odioși burjui fascisto-antonesciano-antisemiți.

Încă o dată: de ce se (sic) mutase familia lui Mișa Oigenstein de la București la Cernăuți?

Imediat ce frontul s-a îndepărtat de Bucovina de Nord, la Cernăuți sovieticii au organizat acolo un fel de... “Academie” pregătind cadrele conducătoare necesare României sovietizate. Mihail Oigenstein va fi fost trimis cu misiunea, din partea rușilor, doar era ofițer NKVD și cetățean sovietic, de măcar instructor, dacă nu de chiar director al acestei prime uzine producătoare de capete pătrate (a doua fiind celebra “Ștefan Gheorghiu” din București). Că “familia locuia în două camere modeste din cartierul evreiesc” - perfect posibil: Cernăuțiul fusese devastat (desigur, nu atât de distrus precum Chișinăul...) o primă oară, în iulie 1941, la retragerea sovieticilor care dinamitaseră-incendiaseră tot ce putuseră; a doua oară în 1944, când rușii re-veniseră. Însă cele două camere modeste vor fi constituit un lux de care cernăuțenii nu aveau parte - atât din pricina distrugerilor, cât mai ales din pricina evacuărilor din casele încă locuibile operate de noii stăpâni: sovieticii și uneltele lor, evreii.

Revin la citat: “devenit șomer (!), tatăl meu nu putea să se reangajeze (în ce “ramură” reangajarea?) din cauza unui puternic val de antisemitism declanșat la începutul anului 1953 de (...) Stalin”...

“Antisemitismul” - ce bun este el în explicarea a orice!

Oigenstein Andrei (de la Jdanov) nu este primul evreu care deformează, falsifică Istoria reducând-o la : evreu-*goi*; la: *cine nu este cu noi este antisemit*. Așa au făcut-o nerușinați ca Perahim, Bruhmann (“Roger”, “Holban”), Cristina Marcusohn-Luca-Boico, Sorin Toma, Tertulian, Maria Banuș, Nina Cassian, R. Ioanid, Isaac Chiva, Moscovici, Reichman... care, după ce au

făcut tot răul posibil în România sub Stalin (și în numele lui Stalin) au șters-o în Orient (Israel), cu precădere în Occident, unde s-au plâns de “persecuții - chiar pogromuri - anticomuniste și antisemite”!

Andrei Oișteanu, după ce minte fără a clipi, scontând pe analfabetismul cititorului român (dar și pe teama redactorilor de a-i tempera-corecta delirurile holocaustice, șade prost și cu logica și cu cronologia: într-adevăr “antisemitismul” fusese declanșat de Stalin, însă încetase imediat după moartea tiranului (martie 1953), deci nu putea constitui motivul... plecării familiei bolșevice Oigenstein din URSS în... octombrie 1954.

5) “părinții mei au reușit să *emigreze* (subl. mea) în România”...

Iată, în sfârșit!, un adevăr inconștient ieșit din gura lui A. Oișteanu: a *emigra* semnifică *a pleca din patria ta*, (Rusia-URSS), pentru a te stabili în altă țară (detestată, antisemita Românie...) - unde ești *imigrant*.

Dovadă că *patria familiei Oigenstein a fost-este-va fi Rusia*: mărturisirea înlăcrimată a holocaustologului de azi:

6) “În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică (...) Fratele meu (...) și-a luat puțin pământ într-o punguță legată la gât. Eu (...) l-am imitat”.

Observații:

a) Iei pământ din pământul tău, al patriei tale. Concluzie pro-vizorie: *Patria familiei Oigenstein este Rusia - nu România* - însă:

b) Pământul Cernăuțiului - din care luaseră ei, emigranții în punguțe - nu fusese/ nu era/ nu este/nu va fi rusesc - ci românesc-ocupat-vremelnic, Bucovina de Nord, ca și Basarabia, fiind **teritorii răpite** de Rusia Sovietică și “administrate” cu ajutorul entuziast (și complice la crimă) și al evreilor.

7) “Trecuseră mulți ani de la părăsirea *ghetoului din Cernăuțiul stalinist* (subl. mea), dar noi...”

Cum să dialoghezi cu un ins din categoria lui A. Oișteanu? Am mai spus-o, o repet: nu poți comunica cu el și cu ai lui. Fiindcă:

a) El nu dă cuvintelor (termenilor) semnificația împărtășită de majoritatea comunității de limbă română: *șomer, antisemitism, emigrație, gheto, stalinist*; ci una ideologico-etnicistă;

b) El nu este consecvent în “opțiuni”:

- ascunde cu o înrâncenare suspectă adevărurile biografice ale familiei sale și ale comunității sale evreiești din/în Basarabia, refuzând cu îndârjire să-și asume si păcatele ei - încă o dată; nu este vorba despre *vinovăția* lui Andrei Oișteanu, ci de

asumarea moștenirii criminale a familiei, a clanului, a categoriei din care face el parte - dimpreună cu verișoara sa, Anca Răutu, fiica lui Leonte...

- ... pentru a fi respectată simetria (și justiția): el și cu ai săi holocaustologi învinovătesc pe toți românii de a fi masacrat evrei în timpul celui de al doilea război mondial, însă le interzic acelorași români argumentele:

- vinovații români de crime împotriva evreilor au fost judecați, condamnați, de acum o jumătate de secol - ceea ce nu s-a întâmplat cu un singur evreu vinovat, dovedit de crime împotriva românilor;

- chiar dacă eu nu sunt de acord cu argumentul: “nu eram născut în timpul evenimentului - sau crimei - cutare”, nu sunt de acord nici cu nesimțirea etnică cu care urmașii (și profitorii) unor criminali dovediți ca cei din familia Oigenstein/“Răutu” refuză a mărturisi în public, nu vina - ci rușinea și oroarea pentru faptele părinților lor.

Andrei Oișteanu rămâne Monumentul Nesimțirii Etnice și al Dezinformării-fără-frontiere.

*

22 iunie 2005

O, ce veste minunată...

...mi-a adus presa noastră cea de toate zilele, chiar de Ziua Sfântă pentru noi, Basarabenii și Bucovinenii: 22 iunie (1944, atunci “s-a pornit războiul-n lume”, după ce Antonescu a ordonat: «Români! Treceți Prutul! Zdrobiți vrăjmașul de Răsărit și Miază-Noapte...» - numai că nici azi nu a fost zdrobit Dușmanul de Răsărit-Miază-Noapte).

Cu prilejul aniversării exaltantă-deprimantă mi-a venit de la București înveselitoarea veste că am - în sfârșit! - decedat. Mi-a comunicat-o procurorul Eduard Mihai Ilie - citez din presă:

“...potrivit unei adrese a Parchetului instanței supreme trimise CNA, procurorii au considerat ca desi Plesita a recunoscut ca a batut oameni, marturisirile acestuia nu intrunesc elementele necesare pentru a incepe urmarirea penala. Raspunzand unei sesizari a Consiliului National al Audiovizualului, procurorii de la Parchetul de pe langa Inalta Curte de Casatie si Justitie (ICCJ) au apreciat ca declaratiile in care Plesita arata ca a torturat oameni - cu referire expresa si la

disidentul Paul Goma - nu intrunesc elementele constitutive ale infractiunilor reclamate de CNA, care invoca articolele 324 si 358 din Codul Penal”.

Cum să întrunească? - elementele-necesare? Dar unde se trezesc ele, necesarele: în Europa?

“Nicolae Plesita a recunoscut, in emisiunea "Dan Diaconescu in direct" din 18 ianuarie, de la OTV, mai multe fapte pe care le-ar fi comis in timpul regimului comunist, mentionand in mai multe randuri ca nu ii pare rau pentru ce a facut. «I-am ucis, bineinteles. Asta faceam noi», a mai declarat Plesita, referindu-se la dusmanii regimului comunist. (...) In ciuda acestor fapte, procurorii au stabilit ca discutia dintre Dan Diaconescu si Nicolae Plesita a avut ca punct de pornire memoriile acestuia si ca marturisirile fostului general de securitate nu intrunesc conditiile articolului 324, alineatul 4 din Codul penal, potrivit caruia "se pedepseste cu inchisoare de la trei luni la trei ani laudarea in public a celor care au savarsit infractiuni sau a infractiunilor savarsite de acestia".

“Intrebat in timpul emisiunii in legatura cu ancheta in cazul Paul Goma, Plesita a recunoscut ca a folosit violenta: «Nu numai ca l-am anchetat, da i-am dat si un pumn, f...u-i mama lui!-». «A fost ca o mangaiere», spune fostul general de securitate.

“In adresa remisa CNA de catre procurori se arata ca "acest aspect nu poate constitui cuvinte de pretuire la adresa activitatii sale, tinand cont ca Plesita Nicolae a avut in vedere o explicatie in legatura cu lipsa raportului de cauzalitate dintre fapta sa si decesul lui Goma Paul. Concluzia se desprinde chiar din raspunsul sau adresat realizatorului: «A fost ca o mangaiere. Uite, in pauza iti arat eu cum l-am pocnit si ai sa vezi ca nu mori»".

S-a observat: nu am subliniat lipsa raportului de cauzalitate dintre una și alta. Nici nemirarea mea față de căldura-mare, autoare morală (și mortală) a gândirii procurorale. Nu arăt cu degetul înspre tovarășul Eduard cu același nume (căci dânsul ne descrețește frunțile - ceea ce nu este puțin lucru pe timpurile acestea, încruntate), ci înspre efectul cauzei: îmbrâncirea în “groapa-mi rece și mortuară”, vorba unui cântec din bătrânii mahalalelor eterne.

De câte ori am râs cu hohote, cu lacrimi - ca să nu (cu hohote) plâng... Cu această “metodă” am izbutit a supraviețui noi, supraviețuitorii Raiului Comunist: ne strâmbăm de râs când povestim ce umilințe, ce mizerie, ce foame am

îndurat în închisori, cum ne-au bătut Enoiu, Șomlea, Goiciu, Istrate - Pleșită!

Securitatea - Răul Absolut - nu vroia moartea “păcătosului”, ci menținerea lui în viață, ca să nu scape ieftin, să *simtă* tot-tot-tot ce îi fac frații întru Mioriță, să-și dorească moartea pentru a fi izbăvit de chinuri, dar moartea să nu vină, decât prin “mici accidente”.

[De ce bestia de Crăciun, directorul închisorii Aiud a obținut (sic) recunoștința (re-sic) atâtor deținuți, mai ales legionari - ca Petrișor? Fiindcă i-a făcut să creadă ca el, când vâna partizani în Făgăraș, dădea ordin ca niciun rănit să nu fie lăsat să moară, ba în câteva împrejurări a cărat el în spinare “bandiți”. Bieților răniți le strecura în ureche “motivul” acestui tratament omenos: «Și eu am fost legionar...», lasând să se înțeleagă ca este în continuare... Or adevăratul motiv al “omeniei” unor bestii ca acest Crăciun era...principiul NKVD: “dușmanul” nu trebuie lăsat să scape, prin moarte: dacă e muribund trebuie menținut în viață până este stors de toate secretele, iar dacă nu are secrete de mărturisit, până la... Capătul Noptii, de unde începe Moartea] Câtă vreme am fost în labelle Securității, pleșitii de toate gradele m-au umilit, m-au schingiuit, dar m-au păstrat, cu grijă proletară, în viață, abia după ce am ieșit de sub oblăduirea-le au încercat să mă ucidă.

Bine, dar cine altcineva (ca institutie, ca persoană) mi-a vrut moartea? Începînd de când? Pentru ce? Răspunsul - după 15 ani de căutări - este, vai:

M-au vrut mort, nu răii-răi - ci bunii. Nu inamicii - amicii. Nu vrăjmasii securiști - nici măcar eduarzii inocenți, ci (unii - și nu puțini) colegi, scriitori(i) români.

Întelesesem: prietenii, colegii-de-condei se supăraseră foarte pentru că din primele zile ale lui 1990, îi atacasem în presă...

- ... acuzîndu-i că până la “revoluție” păstraseră poziția în patru labe, pe sub lavițe și abia la semnalul lui Brucan că se-dă-revoluție-la-român ieșiseră din borțile rezistenței-prin-cultură și se proclamaseră “disidenți”, “opozanți”, “arestați la domiciliu”, “cenzurați”, “interziși de Ceaușescu” - “sertariști”;

- acuzîndu-i de inadmisibilul “rezultat al alegerilor din luna mai 1990”, afirmînd că votul masiv (așa, cu fraude masive) în favoarea bolșevicului Iliescu, pentru care făcuseră campanie pe față Sorescu, Eugen Simion, Breban, Buzura era consecința - și dovada incontestabilă - a vînjoasei, altfel orizontalei lor “rezistențe-prin-cultură”;

- acuzîndu-l pe N. Manolescu pentru interviul luat lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1990) în care

îl făcea “om cu o mare” și îl legitima, nu doar pe un vădit ilegal, ci pe un criminal vinovat de exmatriculările studenților din 1957 (una dintre victime: chiar studentul Manolescu Nicolae!); vinovat de puciul din decembrie 89, de diversiunea cu “teroriștii” care pricinuise moartea atâtor oameni, atâtor oameni; vinovat de “procesul” neeuropean al ceaușeștilor; vinovat de incendierea Muzeului și de distrugerea Bibliotecii Centrale Universitare; de tulburările interetnice - în fine (dar nu și ultima dintre crime) - *declanșarea războiului civil: mineriadele*. Or el, N. Manolescu - recent ales președinte al scriitorilor! - a negat vreme de 15 ani grosolana, mortala (dar nu în spațiul mioieritic) eroare comisă, insultând pe cel care îi băga sub nas citate din chiar interviu (întâmplător: eu), ba încolțit, pretindea că îl citase (“omul cu o mare”) pe prietenul său Țoiu-care-nu-apărea-în-text... Abia în urmă cu trei luni a cam-recunoscut, ardelenește, că da, el a cam, dar numai fiindcă Zigu Ornea îl (cam) dusesse la Cotroceni “nu (prea) știu pentru ce...” Va fi aflat, după 15 ani (cam) ce căutase el la Cotroceni, chiar atunci, (cam-prea) dus de mână de Zigu Ornea? De ce abia acum recunoaste că “n-ar fi trebuit să publice interviul în *România literară*” și să dea legitimitate unui bandit? Dar e limpede - a fost mereu și pentru cei care l-au ales președinte al scriitorilor, nu doar cel-mai-bun, cel-mai-cinstit și mai drept dintre thraci...- : pentru că tovarășul Iliescu nu mai este la putere, ba chiar fusese pus sub acuzația de a fi autor principal al chemării “minerilor”;

- pentru că m-am mirat cu glas tare că “intelectuali” ca Pleșu, R. Theodorescu, Sorescu, Vartic, Papahagi, primiseră să intre în guvernul Iliescu-Roman-Măgureanu (Paleologu, glumeț subțire, se prezenta ca “ambasador al golanilor”, când toată lumea vedea - dar nu accepta! - că boerul Alecu era un furier al tovarășului golan Ion Iliescu)...

Ca să scurtez: pentru că, în decembrie 2000, în revista 22, intelectualii românezi alcătuind smântâna scriitorimii carpatine semnaseră Apelul pentru re-alegerea criminalului Iliescu (pretinzând cu nerușinare - bine: atunci cu inconstiență bovină - că *ei nu sunt pentru bolșevismului iliesc*’, doamne fereste! ci... **împotriva fascismului vécétudoresc**’! - “Să facem baraj fascismului și antisemitismului!”), suna un cuvânt de ordine venit dinspre Washington-Tel Aviv), eu, singur-singurel, de capul meu, i-am acuzat prin textul “Să fie interzis electoratul!” de amnezie, de lașitate, de colaboraționism, de participare (activă) la menținerea structurilor comuniste, de diversiune grosolană - și nu în

ultimul rând pentru faptul că foloseau - ei, profesioniștii, creatorii de limbă română, termeni, sintagme ca : “*revoluție*”, “*fosta Securitate*”, “*domnul Iliescu*”, “*domnul Măgureanu*”; “*domnul Nicolă*”. Atât de ultragiați au fost semnatarii Apelului Rușinii, încât s-au indignat în *România literară* - sub semnătură proprie și anonimă: “Cronicar”, cum altfel! - Manolescu, Țoiu, Dimisianu, A. Ștefănescu, C. Teodorescu, Ioana Pârvulescu, amenințând cu un proces revista *Vatra* pentru publicarea articolului meu)...

...acestea și încă altele erau fapte-rele (ale mele, se înțelege) suficiente pentru a fi din-inimă-detestat de confrății breslași.

Am spus-scris ce credeam, nu ceea ce era convenabil. Pentru asta să mi se dorească moartea?

Am luat ca pe o glumă proastă exclamația excedată a lui Liiceanu în cercul-strâmt din care mai făceau parte Pleșu, Pruteanu, Sorin Mărculescu, Dan. C. Mihăilescu:

Nu mai moare odată Goma ? - nu am pus zisele între ghilimele, fiindcă ele au fost rostite, nu și consemnate în scris.

Tot în “glumă-serioasă” (*Știi că Goma tot n-a murit?*) își etalau umorul devastator Iorgulescu, Buzura, Cosașu, Buduca, Alex. Ștefănescu, Adameșteanu, Dimisianu, Groșan, Dimisiana, Monica Lovinescu (ei, da: “*Monicuța-cu-Getuța*”, vorba-rea a lui Dan Petrescu).

În februarie 1997, după ce a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**), a fost declanșată de către Monica Lovinescu (prin megafonul 22-Adameșteanu) prima campanie de presă:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată cătanele D.C. Mihăilescu, A. Cornea, Alex. Ștefănescu, Bianca Balotă, Gabriel Dimisianu, Pruteanu, Buduca, Ioana Pârvulescu m-au acuzat, nu numai de minciuni, de calomnii, dar și de “delatiune”, iar Zăciu, Dimisiana, Paruit m-au trimis la azilul de nebuni.

După scandalul Caraion - stârnit tot de Monica Lovinescu, întreținut de N. Manolescu, cel rezemat pe Bibliografia Pelin, și C.T. Popescu, intelectualii patriei tricolore: Liiceanu, Pleșu, Manolescu, D.C. Mihăilescu, Monica Lovinescu, întâlniți cu treburi culturale într-un oraș din provincie, au ajuns la deneocolita “problemă”:

Ce e de făcut cu Goma? Ne înjură pe noi, toți cei buni, ne calomniază, ne acuză că am pactizat cu puterea, că nu am vorbit tare în locul celor fără glas. Se întreabă insidios în presă de ce, dintre condeieri doar Negoșescu a semnat apelul acela pentru drepturile omului din ‘77 ?- de ce! : să fi intrat și noi, cu totii în pușcărie și să rămână literatura noastră fără literatori? Ne

reproșează că am fost de acord cu excluderea lui din Uniune, pe când el era arestat - dar ce era să facem: să protestăm și să ne excludă, chiar aresteze și pe noi? Ne mai reproșează că după revoluție nu l-am reprimat în Uniunea Scriitorilor - cum să-l reprimăm (după revoluția noastră), dacă a refuzat să facă cerere? Pretinzând că așa cum nu făcuse cerere pentru a fi exclus, așa nu face nici acum, cei care-l dăduseră afară atunci acum să repare măgăria și să-l reintegreze - n-o fi pretinzând și scuze?... Si cum polemică în presă nu poți angaja cu el, în replică scoate alte acuzații, alte înjurături, alte... - știți ce a pățit bietul Borbély când a încercat să dialogheze cu el... (subliniere, în lipsa ghilimelelor citării).

După o scurtă dezbatere, colegii mei iubiți au hotărât:

*Cea mai eficace metodă de a-i închide gura lui Goma: **tăcerea**: să facem în așa fel încât să nu se mai vorbească-scrie nimic despre el - nici în bine nici în rău. **Tăcerea e cel mai bun gropar.***

Autor al propunerii: Liiceanu. Iar Monica Lovinescu a dat ukazul:

Goma este contestat - și a urmat zgomotoasa campanie a... tăcerii...

Nu e bine când ești contestat-prin-tăcere - din ordinul Monicăi Lovinescu. Când ești ținut-la-o-parte și mințit, tot din Voința Sa - ca la constituirea Societății Scriitorilor (dar nu din a Scriitorilor din Exil! - așa cereau Breban, Țepeneag și chiar Ilie Brie!): când?, în vara anului 1989!; nici când ești ținut-la-o-parte de decizătorii portofoliului viitoare edituri Humanitas, ca în februarie 1990, tot de prietena Monica Lovinescu; când ești, nu doar ținut-la-o-parte, dar anunțat că prezența ta va provoca absența Monicilor, a Sandei Stolojan, a lui Calciu, a lui Coposu, a Blandienei - bietul Barbăneagră și bietul Răuță, cum să împace capra Goma cu varza “adevăraților exilați”, nu ca el, ca Țepeneag, ca regele Mihai? - la “Congresul exilului” de la Paris?

Nu, nu e bine să fii contestat prin decret de Monica Lovinescu. Ba chiar cam-rău, cum ar zice chiar și despre un cam-mort ardeleanul Manolescu, fostul ei fiu spiritual, cel cu gândire din fontă autentică. Mai ales că fusesem (cam) interzis vreme de 20 ani (1970-1990), iar când, în sfârșit, cărțile mele au - cam - văzut lumina tiparului, editorul și prietenul Liiceanu mi-a cam-trimis la topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, cu asentimentul-complicitatea, bunilor și vechilor prieteni Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela Adameșteanu, sub aplauzele intelectualilor, scriitorilor,

oame-nilor de carte și autori de cărți: Manolescu, Doinaș, Paler, Blandiana, Zaciu, Fănuș Neagu, Mircea Micu, Cezar Ivănescu.

Înmormântătorii mei sunt, se zice, persoane extrem de inteligente; eu, negru în ceru' gurului, pretind (judecând după foștii mei prieteni Ivasiuc și Virgil Tănase): extrem-inteligenții carpato-danubioți sunt capabili de danubioțenii fără seamăn - de-o pildă:

Filosoful-cel-mai-tânăr-la-român Liiceanu, nu numai că a topit volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, dar a suprimat de pe site-ul internet al Humanitas fotografiile copertele celor trei cărți ale mele, de el editate: **Culoarea...**, **Gherla**, **Soldatul câinelui**, anunțând în chenarul fiecărui titlu istețimea: "Nu este disponibilă". Dar aceasta este o gândire magică!, impusă nouă de comuniști: "Este suficient să suprimăm imaginea - ca să dispară realitatea"!

Nu mă grăbesc să trag concluzia că aș fi victima unui complot al oltenilor Liiceanu, Monica Lovinescu, Ierunca, Sorescu, Adameșteanu, Săraru, Băran, securiștii Achim, Enoiu, ministrul (Securității) Stănescu, jumătatea maternă a lui Manolescu, Poetoiul Păunesc' - și că doar ei, cobilițarii îmi voiau moartea, fiindcă, iată: maramureșeanul (ca Ivasiuc) Buzura m-ar jupui de viu, pentru că am fost primul (și deocamdată ultimul) care a văzut în textul său "Fără violență!" publicat în ianuarie 1990, nu expresia creștinească a iubitorilor de pace - ci răcnetul de groază al securiștilor înspăimântați că venise Clipa Mâniei, când vor plăti, în sfârșit, pentru crimele lor.

Până și Mircea Martin, prieten din 1965, după 1990 editor al volumelor **Ostinato** și **Gardă inversă** m-a înjunghiat pe la spate - în aceeași organă de profesie 22, contestatoare a mea - printr-un studiu în care "informațiile" concureau "concluziile", prin neadevăr-dezinformare și prin rea credință fără margini.

Cum însă nu murisem din pricina părerii-de-rău a Monicăi Lovinescu; cum nu căzuse peste mine "piatra tombală", găselniță a lui D.C. Mihăilescu (cel care, în scris mă acuzase de minciuni și de delațiuni, iar după o săptămână, într-o discuție cu Dan Petrescu admisesese că "circa 90% din ce spune Goma în **Jurnal** este adevărat" - vezi volumul **Scrisori către Liviu** - Paralela 45); cum nu fusesem internat în azil la cererea vehementă a Getei Dimisianu, a Biancăi Balotă, a lui Alain Paruit...; cum, din an în paște publicam câte o carte (firește: rămasă într-o răsunătoare *tăcere* din partea recenzenților) - s-a găsit o altă categorie de intelectuali (!) care, neizbutind să mă facă să tac: descoperisem internetul!, nici să mă combată cu argumente (nici ei nu cunosc

operația elementară-preliminară a contestației: *cititul* și fug ca de dracul de... *citat*, dedându-se la leneșul *rezumat abuzivo-fanteziv*), nereușind să mă re-bage în pușcărie, pe baza “Ordonanței lui Teșu”, au recurs, în ultima vreme la organizarea, în sinagogi a “*slujbelor de blesteme*”. Așa, exact așa făcuseră părinții lor potrivit unui raport datat: 7 iulie 1940 (imediat după retragerea tragică din Basarabia), vezi-l în Arhiva Ministerului Apărării Naționale, fond 948, Secția 2, dosar nr. 941 f. 558-566. Copie - document aflat în volumul **Situația Evreilor din România 1939-1941**, dat la topit de A. Buzura, în 1994, scos în editura Țara Noastră în 2003 - citez:

“...ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animați față de populația autohtonă: inițiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care și *A. Bruchnor, Paula Schönfeld și Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală [din București] o slujbă religioasă, constituind «**un blestem contra românilor**»” (sublinieri în text).

Deci pentru a... face să ne-existe mărturiile, să nu-mai-existe nici martorii mărturisitori ai exacțiunilor lor din Săptămâna Rosie: 28 iunie 1940- 3 iulie 1940, vinovații evrei îi blestemaseră pe... românii victime! Pentru care fapte-rele? Pentru cele care... nu se întâmplaseră (asta să fie strălucita metodă a inversiunii cronologice a evenimentelor - practică cu succes în **Cartea Neagră** a lui Ehrenburg și Grossman, în care *cauza devine efect* prin viceversare)! Fiindcă ei au fost, sunt fervenți *posibilitaționiști*: aflați în Aparatul Terorii Bolșevice din 1918 în Rusia, în 1919 în Ungaria, din 1939 în Polonia, din 1940 în Țările Baltice și în Basarabia-Bucovina, iar din 1944 în toate țările europene cedate de Americani Rușilor - au funcționat după teoria : “Dușmanul nu a comis - încă - actul dușmănos, însă dacă noi nu l-am fi arestat, ar fi putut să-l comită...” ; totodată prin tradiție: *prevenționiști*: atacă sub pretextul prevenirii unei eventuale agresiuni a dușmanului (vezi și “războiul nuclear preventiv” imaginat de nesfârșitul imaginativ bolșevic american Wolfowitz). Aceștia sunt, cum bine le-am zis-o: “holocaustologii” - în ordine ierarhică: Wiesel, Ancel, Braham, Shafir, Oișteanu, Al. Florian, A. Cornea, V. Gârnet, Vitalie Ciobanu, G. Andreescu, Laszlo, Pecican, Totok.

Ce bine ar trăi (și) ei pe lumea asta, dacă Goma acela ar...- dacă Goma n-ar mai fi!

Ultimul (până în momentul de față) atentat la... viața mea a fost pus la cale de Silviu Lupescu, directorul editurii Polirom: la presiunile delegației de autori indignați alcătuită din holocausto-

logii sus-numiti (la care s-au lipit Mircea Mihăies, Pippidi, Rotmann, Adriana Babeți și alți autori de cărți de bucate), a suprimat “Introducerea” la volumul meu **Culoarea curcubeului - Cod «Bărbosul»**. De ce? Pentru că... făcând istoricul mișcării pentru drepturile omului din 1977, îi criticam-insultam pe intelectualii de vârf și pe scriitorii îndrăgiți de masele largi de cititori; totodată, vorbind despre “istoria volumului” îi calomniam pe editorii români: Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi.

Astfel editorul Lupescu - cel care a cumpărat de la Uricaru și “Cartea românească” - mi-a decapitat un volum.

Însă nu m-a suprimat pe mine, autor. El va spune că nici nu a vrut așa ceva. Eu am să observ - în două puncte:

1. nici n-ar putea; și:

2. chiar dacă un autor nu moare-de-tot după ce editorii îi ucid cărțile, nici nu se poate spune că după un asemenea tratament “colegial” are o viață normală - de unde concluzia: editorii distrugători ai cărților sunt *ucigași* - adevărat, “doar” de cărți, însă cum cărțile sunt copiii autorului...

Pe de o parte, orice ar crede iubiții mei confrati, nu se ucide un scriitor cu tot cu scrisurile sale, doar... tăcându-i-le, topindu-i-le, decapitându-i-le. Pe de altă parte, chiar de nu ar fi fost inventat samizdatul, nici internetul - *le-am frecventat pe amândouă, după 1990* - sufăr, în continuare, atroce de **tăcerea** impusă de Cenzura instituită de Liiceanu, Manolescu, Adamesteanu, Pleșu, Monica Lovinescu, port doliu după cărțile ucise de Liiceanu, de Sorescu, mutilate de Lupescu, după cărțile nedistribuite, cărțile ne-editate...

Față de toate acestea, isprava lui Eduard-Procuror-la-Român este o prostioară de adolescent aburit.

Am început acest text la 22 iunie - în 1941, la 22 iunie, s-a pornit liberarea noastră, a basarabenilor și a bucovinenilor de robia bolșevică;

Închei textul azi, 28 iunie 2005 - la 28 iunie 1940 a început coșmarul basarabenilor și al bucovinenilor cedați rușilor de nedemnii noștri guvernanți.

Guvernanți - români! - care și după 1989 au continuat șirul *cedărilor*, atât prin bolșevici din tată-n fiu ca Iliescu, Roman, Năstase, de incapabili să se încheie la ciubote - ca E. Constantinescu, dar și de “de-ai noștri”, precum C. Coposu, cel care vedea în românii din Teritoriile Cedate “niște minoritari”, iar lumina lumii Zoe Condurache-Petre (consilier al lui Constantinescu): “românofoni”. Ultima (cronologic) ispravă aparține lui Băsescu: după ce la Chișinău promisese că va

cere anularea Pactului Stalin-Hitler si a Înțelegerii de la Ialta, lui Putin i-a declarat că ei (ei doi!) sunt oameni politici, nu istorici (sic) și că ei vor discuta despre viitor, numai despre viitor - nu despre trecut...

Nu: istorici - termen depreciativ în accepția lor - nu sunt, nu vor fi vreodată; dar oameni-politici? Lui Putin nu-i pasă; el e rus, e mare, e tare, decide, vorba lui Titus Popovici, atât Puterea, cât și Adevărul (sic). Dar omul-politic Băsescu: el nu e rus: el nu se poate juca de-a adevărul - de ce acum spune una, după 24 ore, nu doar alta, ci contrariul a ceea ce spusese? Ține atât de mult să fie trecut și el în rândul Cedătorilor de Provinciile Românești, în al Vânzătorilor de Frate?

Eu - iertare - neavînd viitor, rămân cu ochii atinți la trecut: la **moartea** celor 3 milioane de români vânduți de frații lor, cedați în 1940; în 1944 - în 1989, în 1992 - și mereu, mereu, încât, chiar de nu-i socotim și pe cei uciși de bolșevici în acești 65 ani, se adună cel puțin trei generații - câte milioane de suflete: doar 9?

Ucise, nu atât de dușmanul rus, cât de fratele român (cel mioritic).

Amin.

P.S. Ce-mi văd ochii, în *Ziua* de marți 17 noiembrie 2008?

“Sectia pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii a hotarat, la data de 30 octombrie, detasarea lui Mihai Eduard Ilie, procuror la Parchetul General, in cadrul Ministerului Justitiei, pe o perioada de un an, relateaza Ziare.com. Hotararea de detasare a magistratului a inceput cu data de 10 noiembrie. Mihai Eduard Ilie a fost procurorul care, in iunie 2005, a dat solutia de neincepere a urmariri penale pentru tortionarul Nicolae Plesita, fost general de Securitate. *[însă, mai înainte tovarășul m-a declarat pe mine... mort]* Plesita a povestit la un post de televiziune metodele de tortura si de suprimare a opozantilor politici aplicate de el pe vremea cand activa ca ofiter de Securitate. Consiliul National al Audiovizualului (CNA) a sesizat Parchetul General cu o plangere penala, aratand ca Plesita a recunoscut ca a incalcat grav drepturile fundamentale ale omului. Plangerea a fost repartizata procurorului Ilie a sustinut ca "din continutul inregistrarii rezulta ca nu sunt intrunite elementele constitutive ale infractiunilor sesizate".

In plus, *acelasi procuror sustinea ca marturisirile fostului tortionar nu au valoare de probe la dosar, deoarece dialogul purtat la televizor intre Plesita si realizatorul emisiunii "a avut ca punct de pornire memoriile celui dintai"* (subl. mea), se arata in rezolutia de neincepere a urmaririi penale semnata de magistratul Mihai Eduard Ilie.”

Stăm bine, stăm bine. Restaurația bolșevică este în toi.

Cum altfel dacă până și “Virgil”, șogorul lui Coposu, scoțînd el o carte de “amintiri” (care, dintre amintiri au fost amintite: nr. 7, nr. 27, nr. 2?, sau niciuna), comunică boilor de români adevărul-adevărat:

Chestia din decembrie 1989 nu a fost revoluție, ci lovituție, vorba lui Luca Pițu, lovitură de stat pusă la cale de ruși, americani, israelieni (dar nu și unguri - cum să fie posibil una ca asta?). Drept care, iată, nu mă simt deposedat, furat de... adevărul rostit, în prima zi lucrătoare din ianuarie 1990, când mersesem cu traista plină de exemplare proaspete din **Arta refugii**, varianta franceză, să le dau cu dedicație prietenilor de la Europa liberă... Și cum, văzîndu-mă, Monica Lovinescu mă întâmpinase din celălalt capăt al coridorului, strigînd ca la un meeting - mai lipsea pumnul înălțat - că Revoluția Noastră Românească (majusculele sunt contribuția mea, abuzivă, la transcriere) nu este un putch rusesc, cum susține Paul Goma și celălalt basarabean, Victor Lupan!

Nu, atunci - la două săptămâni după eveniment - Revoluția Românească era Revoluție. Și Românească. Și a Noastră. Iar doi intruși, doi trădători de neam - ca toți basarabenii - susțineau ca este făcătura rusească! Blasfemie! Iar după 20 ani (nu a fost aluzie la astrologul Brucă) Virgil-Cap-de-Purcîl, numit și Profesorul, ca și cum în vața lui curată de securist murdar nu ar fi mâncat căcat, ci doar salată de trandafiri, ne explică Dânsul care este adevărul-adevărat în istoria abia traficată de Roller II (dealtfel și de Tismăneanu II), Vladimir.

Cum să combați asemenea falsuri, minciuni, traficări ale adevărului, când nu ai pe cine te rezema ? Doar n-o să-l iei tovarăș de baricadă pe Liiceanu - cel care încă din “preistoria restaurației comuniste, la câteva săptămâni după Evenimentul din decembrie 1989, îi adunase pe câțiva oameni bine aleși: trei dintre ei făcuseră pușcărie: Filipescu, Andreescu, Doina Cornea, ceilalți făcuseră închisoare prin cultură - iertare, am vrut să spun: rezistență - în frunte cu hoitarul șef: filosoful-cel-mai-tânăr-la-români (așa a rămas și la vîrsta de azi: aproape 70 ani), convocatorul la o reuniune a GDS, operă nesemnată a lui Pavel Cîmpeanu și a lui Brucan, în care invitat de onoare era un oarecare tâlhăraș de drumul mare, dar care supraveghease “Procesul Ceaușeștilor”, de aceea toți intelectualii adunați acolo - și Doina Cornea - i se adresau cu “**Domnul Măgureanu**” - băga-l-aș; pentru parte-dreaptă; băga-i-aș de lingători de obială securistă...

*

*Paris 28 iulie 2005***Re-dezmințire...**

Domnule Sorin Roșca Stănescu, director al ziarului *Ziua*

Periodicul pe care îl conduceți nu a publicat nici până acum dreptul-de-răspuns al meu - trimis prima oară în 4 iulie a.c., a doua în 15 iulie - în legătură cu “Dezmințirea” semnată de Silviu Lupescu.

I

De ce oare?

Ziua a găsit replica mea nedreaptă? Inexactă? Cine din redacție a cercetat “inexactitățile”, “nedreptățile” mele, apoi comparându-le cu cele “dezmințite” de Silviu Lupescu a decis că *adevărul* se află de partea... *tăcerii-asupra-subiectului?*; *Ziua* a cântărit, a pus pe un talger al balanței inundațiile catastrofale, terorismul sângeros, vânzolelile de politică interioară - în celălalt “Dezmințirea-unei-dezmințiri” semnată de mine și a decis că nu mai rămâne spațiu tipografic pentru un *drept-de-răspuns - pe care era obligată să-l publice într-un răstimp rezonabil?*

Dar inundații catastrofale, terorism, politică interioară existau și la 22 iulie 2005 fix, când *Ziua* a publicat replica lui M. Shafir la articolul lui G. Andreescu, apărut în *Ziua* din... ziua precedentă 21 iulie - tot 2005.

Cum explicați această promptitudine, domnule director al *Zilei*? Prin ce este mai breaz M. Shafir decât mine? Are el un grad mai înalt - care? Să fie el un *Übermensch*, eu un biet paria? Ce anume fapte de arme în slujba Adevărului-despre-România îi conferă lui M. Shafir drepturi suplimentare (mai exact: supra-drepturi) de exprimare, în limba română, în medii românești iar mie doar ne-drepturi?

Vă invit să răspundeți acestei întrebări-din-sală și - în sfârșit! - să publicați dreptul-la-replică (trimis de două ori: prima adresată Dvs., la 4 iulie, a doua D-lui A. Petrușcă, la 15 iulie).

II

Marti, 26 iulie 2005 ați publicat textul “Inventatorul de cuvinte” semnat de I.B. Lefter.

După o introducere în “cazul Goma” - surprinzător de favorabilă - din care citez:

...”vechea lume literară a anilor '60-'70 păstrează față de el

culpa impardonabilă de a fi făcut jocul marginalizării lui Goma pe criterii "estetice". Pentru a-l compromite, Securitatea a raspândit (...) zvonul că "Goma n-are talent!", iar mediile scriitoricești (...) au dus vorba mai departe: "Goma n-are talent!". În realitate, are un mare talent de prozator. Cei care ar fi trebuit să-i recunoască de mult valoarea n-au mai avut onestitatea de a-l valida, fie și tardiv. Au preferat să-l mai marginalizeze o dată"...

...caligrafiată de I.B. Lefter cu mâna lui dreaptă, trece la *altceva* - cu stânga:

"Istoria nu s-a oprit la atât. Mai este un episod: a doua sa cădere. De câțiva ani încoace, odată cu cărțile despre Basarabia și al doilea război mondial, Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare. Crede că are dreptate, bazându-se pe impresiile lui din copilărie (s-a născut și a copilărit în Basarabia). Cine să-l mai apere acum? Puținii fideli îl părăsesc, unul câte unul. Își publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în câteva luni, după care el o atacă public, nemulțumit că i s-a eliminat o prefăta despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite..."

Citind aceste rânduri sunt vizitat de două amintiri - antipodice (nu doar în timp):

- El, Lefter, nu altul scrisese (în 1990?) un articol de pagina întâia intitulat "Avem nevoie de Goma". Îl voi fi decepționat și pe el prin criticele la adresa lui Manolescu, E. Simion, Pleșu, Liiceanu, Adameșteanu, Monica Lovinescu? - nu știu, oricum, atunci nu și-a manifestat dezamăgirea în presă (nu voi fi aflat eu...);

- Textul de acum, alcătuit din bucăți disparate - atenție: subiectul fiind **Alfabecedarul**, nu altă scriere a mea! - produce penibila impresie că paragraful istorisind "a doua cădere" a fost scris de altă persoană (care numai binele nu i-l vrea); sau poate doar cu altă mână a sa. Altfel cum se explică reaua-credința a informațiilor-acuzațiilor" sale:

- "*Goma produce un discurs limpede antisemit. Înverșunat, s-a adâncit în teoria evreilor vinovați de propria lor exterminare*" (subl. mea)?

Se explică, vai: el, I.B. Lefter în tandem cu C. Mușat a publicat în *Observatorul cultural* kilometrica lălăială calomnioasă iscălită: "R. Ioanid" despre "antisemitul" de mine. Textul a devenit Evanghelie a holocaustologilor carpatodanubieni, el i-a scutit pe M. Shafir, G. Andreescu, Oișteanu, A. Cornea, V. Ciobanu, V. Gârneț, Pecican, M.D. Gheorghiu,

Laszlo de *a citi* cărțile incriminate, de a da *citate* (subl. m.) din ele. Cu alte cuvinte: agresorii mei se reazemă pe citate din “R. Ioanid” (cel care înșiră minciuni, distribuie etichete infamante, amenințătoare). A admis această inadmisibilă apucătură - nu doar culturală - M. Shafir, în chiar broșura în care mă trivializa-negaționa; a recunoscut-o Dan Pavel, în *Ziua* (anume că nu citise nimic din ce scrisesem - înainte de a mă ataca...). Ulterior intervențiile holocaustologilor agresori ai “antisemitului Goma” au fost publicate în *Observatorul...* cu o frecvență și o consecvență admirabile.

Era fatal ca I.B. Lefter să ajungă aici: la publicarea, sub semnătură, a acestui text nedemn.

Ce îl va fi mânat pe el în luptă?

Ce îi mânase și pe G. Andreescu, Dan Pavel, V. Gârneț, Laszlo, Pecican, C. Mușat: nu o irepresibilă sete de adevăr (istoric), ci o *represibilă* apucătură a oamenilor fără coloană vertebrală: aceea de a se oferi să facă “un serviciu” necerut - și în a cărui justete nu cred, fiindcă ei nu cred în nimic: dacă ar crede în ceva, ar începe prin *a citi*, continuând prin *a cita* din textul atât de curajos combătut (cel scris-semnat de mine), nu din Evanghelia după “R. Ioanid”.

Cât despre adevărul “informațiilor” lui I.B. Lefter, iată această mostră:

“Își publică jurnalul sub o firmă obscură (și cu nostalgii legionare...). Editura Polirom îi întinde o mână, îi publică două cărți în câteva luni, după care el o atacă public, nemulțumit că i s-a eliminat *o prefața despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...* (subl. mea)”

Așa, carevasăzică: a-ți publica jurnalul “sub o firmă obscură” este în ochii lui I.B. Lefter o culpă și nu o necesitate - din constrângere... Nu a citit nimic din textele mele, mai degrabă a refuzat să o facă (“antisemitismul” se ia - ca gripa), deci nici “O, ce veste minunată”, ca să afle că jurnalul în chestiune fusese propus neobscuri edituri Polirom - care, neobscură-editură, prin S. Lupescu, nu îl acceptase: îl refuzase “din principiu”;

Vasăzică așa: I.B. Lefter afirmă că “Polirom îi întinsese lui Goma o mână, *după care* (subl. mea) el o atacase public”. Nu a existat nici o “după care”: Polirom, recte Silviu Lupescu suprimase - *în mod abuziv, încălcând contractul (din octombrie 2004)* - “Introducerea” la cartea de mărturie **Culoarea curcubeului** și abia după apariția volumului decapitat (în februarie 2005), în 22 iunie 2005 Goma se exprimase public, în amintitul text “O ce veste minunată”.

Cât despre calomnia:

“...o prefăta despre care prin culisele lumii literare circulă informația că ar fi avut note antisemite...”, pot spune doar atât: nu l-ar fi dus mintea la o astfel de nemernicie nici măcar pe Wiesel, legendar traficant de istorie, de adevăr. Pe Lefter: da.

Iată, deci, domnule Sorin Roșca Stănescu obligația Dvs de a publica - măcar acum, când este ușor prea-târziu - “Dezmințirea...” trimisă la 4 iulie, cât și replica de față la... consecințele nepublicării ei.

Totul se poate repara pe lumea asta, Domnule Sorin Roșca Stănescu. Chiar și nepublicarea la-timp a dreptului-la-răspuns.

Aștept, Paul Goma

*

File de jurnal **Duminică 31 iulie 2005**

(...)

1) În revista *Vatra* de acum câteva luni Gabriel Dimisianu dezmințea afirmația mea potrivit căreia el ar fi fost cel care aduna cotizatiile de partid la *România literară* și trecuse de la comuniști la țărăniști după “revoluție” (am preluat citatele din Revista Presei a *Adevărului literar și artistic*).

Răspund: m-am înșelat, îmi cer scuze cititorilor și corectez: de la comuniști G. Dimisianu trecuse la liberaliști, nu la țărănoști; cât despre adunarea cotizatiilor este posibil să mă fi înșelat: acestea puteau fi adunate și de un mărunț (dar de-sprijin membru de partid, să zicem: Băran), însă mie îmi rămăsese în memorie gradul înalt ocupat de G. Dimisianu în organizația de partid a *României literare*; mai stăruiau în viscerele tinereții-minte convocările la Casa Scriitorilor, în scopul de a mă convinge să predau de bună voie carnetul de partid. Au fost multe asemenea ședințe-de-lămurire. “Tovarășii” fiind - în ordine ierarhică (politică): C. Chiriță (“Cireșarul”, pentru cei care nu și-l amintesc), Ion Horea, încruntatul autor de articole și versuri pe-linie, la toate ocaziile, devenit, după “revoluție” poet mistic, Radu Boureanu, alt “ocazionist”, Nichita Stănescu, C. Țoiu, Fănuș Neagu, G. Dimisianu...

Ce era cu “predarea carnetului”? - am mai scris, repet aici:

După “isteria” de la 22 august 1968 (invazia Cehoslovaciei), urmată de apelul lui Ceaușescu de la balcon adresat românilor - și nu “tovarășilor membri de partid”, prin brigăzile patriotice, de a apăra patria română (nu “patria socialistă”), am vrut și eu să intru în brigăzi. Dar nu eram membru de partid. Pentru a căpăta o armă, a trebuit să îndeplinesc această condiție : să fiu.

Am făcut cerere de aderare, am intrat în partidul comunist, uluindu-i-supărându-i pe foștii colegi de pușcărie și de domiciliu obligatoriu, stârnind lupta de... castă a veteranilor comuniști : Dan Deșliu, Geo Dumitrescu, Pavel Cîmpeanu, Pop Simion, Ioanichie Olteanu - G. Dimisianu (dacă eu, dușman de clasă, cu certificat atacam *privilighenția* și îi obligam pe proletarii scrisului-după-dictarea-partidului să împartă cu mine prada?). Însă la puține zile după “eveniment”, armele destinate Brigăzilor Patriotice depozitate în pivnița Casei Scriitorilor au dispărut, în presă nu s-a mai vorbit despre Cehoslovacia...

Înainte de volatilizarea armelor avusese loc “confirmarea” noilor membri: convocați la un birou din Piața Amzei, urma să ni se facă dosarele de membri de partid, așa ni se spusese - am mai scris despre acest episod, voi mai scrie:

Când mi-a venit rândul, m-am trezit în fața unei comisii alcătuită din mulți tovarăși posomorîți, deci: dârji - dintre care o tovarășă-cu-bocanci (nu i-i vedeam, i-i deduceam după “coafură”). Ea punea întrebări, eu răspundeam, o dactilografă dactilografiă - însă nu ceea ce spuneam eu, ci ceea ce îi dicta tovarășa - altceva. Am înțeles că mi se alcătuiă fișa biografică. Ajungînd la “condamnări”, rubrica a fost completată cinstit: “doi ani închisoare pentru agitație publică”. Ajungînd la “următoare perioadă”, am spus: “liberat în 1958, de la Gherla, am fost dus sub escortă în domiciliu obligatoriu, în Bărăgan, în Satul-Nou Lătești, unde...” M-au întrerupt toți tovarășii de dincolo de masa lungă, iar tovarășa m-a somat să fiu disciplinat! Când m-a întrebat cu ce mă ocupasem “după aceea”, am explicat: nu puteam avea o ocupație, din moment ce mi se impusese domiciliu obligatoriu pentru 36 de luni... Să cred eu că o puteam duce pe tovarășa - nimeni n-o dusesese, avea o tenacitate de tanc sovietic. După o lungă hărțuială (se pricepea să o facă: va fi fost securistă anchetatoare), a dictat dactilografei:

«Scrie, tovarășa: “În perioada 1958-1965 tovarășul *a îndeplinit alte funcții*”»(!).

Am protestat: Nu avusesem, alte, nici ocupații, nici funcții. Tovarășa mi-a atras atenția: de-acum sunt membru de partid, execut ce îmi comandă partidul! După care mi-a ordonat să mă ridic de pe scaun și să ies...

Când, mai târziu l-am întrebat pe Ivasiuc cum fusese el înregistrat, cu al său domiciliu obligatoriu, mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte...

La vreo lună (sau două?) după Confirmare (sic), am fost convocat la Casa Scriitorilor. În jur: vreo zece colegi, prieteni, din biroul Organizației de bază PCR a Uniunii Scriitorilor.

Colegul-scriitor Ioanichie Olteanu a luat cuvântul și m-a anunțat:

Se făcuse “o mică greșeală” cu primirea mea în partid: nu se respectase un anume punct din regulament. Prin urmare nu eram membru - deci să predau carnetul roșu.

Sa nu rânjească vitejii anticomuniști de după război: am suferit din pricina asta (să-și aducă aminte foștii pionieri, fii de dușmani de clasă de injustiția resimțită de cei excluși ori ne-primiți...) Acel moment a fost unul foarte important în viața mea, după “revenirea în libertate”. Crezusem până de curând că, dacă nu fuseseră reparate nici una din nedreptățile suferite de mine și de ai mei (așa, nu mai mulți de cinci milioane), “de acum încolo” voi fi tratat ca un om normal, printre oameni normali.

Ei bine, mă înșelasem crunt.

Ioanichie Olteanu aștepta cu mâna întinsă să-i dau carnetul; eu mă uitam în jur și constatam că *ceilalți* deveniseră, de la o clipă la alta, *alții*. Nu, nu se prefăcuseră în câini gata să-mi sară la beregată, ci se mutaseră fulgerător în irealitate. Mi-a trecut prin minte că, în fapt, ei rămăseseră ce și cum fuseseră, eu mă altfelizasem, nu mai eram de-al lor. Dintre ei, doar Szász János își ținea capul prins în palme - însă poate că era doar băut...- ceilalți, toți, erau fie gravi și vag încurcați - ca Ioanichie Olteanu - fie senini, ba chiar veseli, își șopteau bancuri-bune și râdeau. G. Dimisianu șoșotea cu Țoiu; când mi-a întâlnit privirea, am avut certitudinea că voia să mă întrebe - fără interes: «Și altfel, ce mai faci, bătrâne?».

Îmi aduc foarte bine momentul: sufeream, mă durea inima, amețisem stînd pe scaun - *de excludere*. Nu era vorba de alungarea dintr-un partid politic (comunist!), ci dintr-un grup, o confrerie, o familie, un clan, o echipă de fotbal în care jucasem până atunci (*atunci*-ul nefiind momentul aderării la partid, în august 1968, ci în vara anului 1965, după “Decretul Ceaușescu”: redevenisem, împreună cu ceilalți pușcăriași, oameni). Nu-mi era jale de carnetul - meu - pe care îl aștepta Ioanichie, ci mă podidea rușinea pentru ei: pentru minunatul Nichita, pentru dragul Dimi, pentru Fănuș Neagu - chiar și el era, pe atunci, om.

Am spus că nu dau carnetul: în ședință publică fusesem primit, în ședință publică să fiu exclus. Careva (poate Țoiu) a observat cu pertinentă: nu poate fi organizată o ședință de excludere, din moment ce nu fusesem... inclus - doar am auzit că fusese o mică neregulă.

Am scos carnetul din buzunarul interior de la piept: s-au năpustit, brațe de caracatiță, măcar opt (!) mâini să mi-l smulgă.

M-am ridicat în picioare și am spus cam așa:

«Știți ce făcea bravul partizan sovietic atunci când era în pericol ca naziștii să-i smulgă carnetul roșu? Îl înghițea! Încercați, tovarăși!»

În același articol (din *Vatra* citat de *Adevărul*), G. Dimisianu afirmă că mi-a dat (și el) recomandare pentru intrare în partid. Nu-mi amintesc, dar este verosimil: pe atunci eram prieteni.

Mai departe - citez din G. Dimisianu:

“Mai sunt în viață participanți la memorabila ședință și pot mărturisi că l-au auzit ca și mine pe Goma proclamând patetic: Lenin a fost trădat, Lenin are acum fața scaldată în lacrimi! Unii, în sală se emoționaseră puternic la invocarea presupuselor suferințe postume ale lui Vladimir Ilici, aproape că lăcrimau și ei, alții, în schimb, printre care mă număram, asistau, jenați la melodrama de prost gust pusă în scenă de Goma”.

Păcat că Dimisianu nu a folosit procesul-verbal al “memorabilei ședințe”, cititorii ar fi aflat ce spusesem *cu adevărat* atunci

Îmi aduc aminte, vorbisem foarte puțin - ce era de spus așternusem pe hârtie în cererea de aderare. Probabil-sigur voi fi vorbit și de “suferințele postume al lui Ilici”, *plasându-le în acel moment, august 1968*: cehii și slovaci se opuseseră pașnic invaziei sovietice, prin lozinci scrise, prin strigăte, imprecații, prin “trimiteri acasă” adresate tanchiștilor, prin afișe, portrete, etc. Voi fi amintit cunoscutul afiș al cehoslovacilor prezentându-l pe Lenin plângând; voi fi citat și celebrul slogan care zicea, aproximativ: “Lenin, trezește-te (sau : ridică-te din mormânt), ca să vezi ce au făcut copiii tăi!”

Ei și? Care-i păcatul de moarte al meu - potrivit verticalilor, antibolșevicilor din neagra-‘legalitate C.T. Popescu, C. Stănescu? *Ce și cum* anume G. Dimisianu povestește - după calapodul Țepeneag (cel care și-a rescris jurnalul după 30 ani, “aducându-l la zi”, adică traficându-l) - ceea ce simte-crede el, azi, despre un eveniment întâmplat în urmă cu 37 ani (voi fi numărat bine?) și găsește - acum - că Goma era (atunci) patetic, pusesse în scenă o melodramă de prost gust?

Spune - G. Dimisianu acum, în 2005, adevărul ? Deloc.

Atunci, în acea “memorabilă ședință” (singurul adevăr ieșit de sub pana lui): patetic, plângând, povestind el viața mea cea grea - la masa prezidiului, fiindcă eu vorbisem din sală - fusese, nu Goma, ci... Titus Popovici (despre care el, G. Dimisianu scrisese cronici, atât în 1961 cât și în 1998).

Pe de altă parte: dacă G. Dimisianu mă găsisese nesincer, patetic, melodramatic etc., de ce nu-mi împărtășise impresia,

atunci, ca unui prieten? Prietenul Dimisianu, vreme de doi-trei ani, a fost membru-plin al haitei de “convingători” (să dau carnetul de partid!, la care eu propuneam să mă excludă; la care ei propuneau ca eu să dau carnetul neîntârziat, apoi să mergem să bem ceva, că lor le e sete...), iar în 1973, în absența mea, participase la “inițiativa” lui Ivașcu de a mă da afară de la *România literară* - însă, ca în Caragiale! - fără a mi se comunica vesela veste și fără a mi se restitui cartea de muncă - îmi amintesc cu drag observația - și ea, pertinentă, a Bătrânului Dimi: «Ce nevoie ai de cartea de muncă, dacă tot ești dat afară?!». Luminos!

Și pentru că tot suntem la capitolul amintiri:

Cum a reacționat prietenul G. Dimisianu în 1970 când am fost interzis de a publica chiar și note de lectură, nesemnate, la *România literară*, unde el era dîtamaî șef-adjunct? Dar în februarie-martie 1977, când eu mă aflam încercuit de Securitate în Drumul Taberei, într-un bloc vecin cu al său (noi pe Aleea Compozitorilor, el pe Pravăț)? A venit să se intereseze dacă mai trăim? A adus el portocale pentru copil (cum a făcut Breban!) - știind bine că noi nu puteam ieși din casă? “Curajosul Dimi” cum i se zicea nu a scos un chițcăit cât a fost membru al partidului comunist, el a ieșit din bortă binișor după moartea Ceaușescului, după ce l-a trădat pe bunul său prieten Valeriu Cristea, pentru ne-prietenul tuturor N. Manolescu (scump este scaunul de etern-adjunct!), ca apoi să treacă fără zdruncin de la comuniști la liberali (nu la țărăniști, cum greșit scrisesem eu - am mai spus-o, nu-i nimic, o repet). Și cum a reacționat Gabriel Dimisianu în 2001, după ce publicasem în *Vatra* textul “Să fie desființat electoratul!” (despre smântâna intelectualității române mobilizată sub sloganul: ‘Pentru democrație [cu Iliescu], împotriva antisemitismului și a dictaturii de dreapta [C.V. Tudor]’)? Printr-o amenințare - anonimă, semnată “Cronicar”, deci nu doar de pârâciosul Alex. Ștefănescu, ci și de Dimisianu - de a da în judecată revista târgmureșeană pentru crima de a fi publicat un articol în care erau “insultați intelectualii români care semnaseră apelul de a-l vota pe Iliescu în 2000”!

S-a arătat indignat de ceea ce scrisesem în **Jurnal** (publicat în 1997) despre soția sa, Geta Dimisianu - foarte frumos din partea soțului care apără onoarea consoartei. Numai că același indignat nu s-a arătat măcar mirat auzind ce spunea în gura mare soția sa, Geta Dimisianu, despre soția mea, înainte de 1989, ba chiar în 1977, când eu eram arestat, iar Ana, cu tot cu copil, expulzată la mama dracului, prin Dudești; cât despre ceea ce povestea ea, Geta despre mine, că aș fi omul Securității și

că acțiunea pentru drepturile omului era o provocare a Organului (așa-i spusese ei la ureche Vasile Nicolescu)...; iar în 1997, în timpul campaniei de presă inițiată de Monica Lovinescu, cine mă trimitea, la azilul de nebuni ?

Nu-l mai întreb pe Gabriel Dimisianu cum a reacționat după ce a aflat că fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor, în chiar momentul în care mă aflam între labelle Securității și se răspândeau zvonul că voi fi condamnat la moarte. Fiindcă știu: ar fi repetat, după soția sa, Geta, emblematicul răspuns la tot și la toate:

«Dacă și el...» - care se traduce negreșit prin: «A avut ce-a căutat și ce-a meritat».

2). A doua acuzație: o fotocopie. Mărturisesc: când am citit-o, am fost surprins. Nu mi-am recunoscut “opera”.

«Nu eu am scris asta!» - am exclamat - aș fi putut zice că îmi învățasem bine replica scrisă de C. Stănescu de la *Adevărul* ! Și cum îi mai combate tovarășia sa pe cei care... “rescriu istoria” - de exemplu eu, în nici un caz Blandiana, Pelin, Păunescu, Jela, Manolescu, Liiceanu - Dimisianu.

Ce anume nu recunoșteam că aș fi scris-publicat? Copiez:

“Viața românească, nr.10/1969

“Paul Goma - t.v. - august

“Congresul al X-lea al PCR și a 25-a aniversare a eliberării patriei au fost evenimentele cele mai de seamă - nu numai ale acestui august - evenimente la care și prin mijlocirea micului ecran am participat cu toții. Faptul că în timpul acestor sărbători televiziunea a fost activ prezentă nu a scutit-o, desigur, de criticele formulate la adresa ei, atât în Raportul prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu la Congres, cât și în alte intervenții ale delegaților. Mai sunt multe de făcut până la a prefăce acest mijloc de informare și de educație în ceea ce ar trebui să fie și, sperăm, va fi”.

Aceasta a fost introducerea; urmează două coloane de rezumate, de opinii-despre emisiuni TV, despre spectacole teatrale, despre filme...

I-am arătat “asta” și soției mele Ana: nici ea nu o recunoștea. Trecuseră 36 de ani, omul mai uită (printr-un cunoscut mecanism psihologic refuză înregistrarea-memorizarea unor întâmplări neplăcute - orice-ar crede C. Stănescu). Deci ținusem o rubrică TV la *Viața românească*. Parcă nu-mi aparținea, însă la re-lectură, amândoi am găsit că puteam fi eu autorul textului...

...Pe care mi-l asum. Dar de ce G. Dimisianu îl prezentase ca dovadă că și eu îl lăudasem pe Ceaușescu? De unde - din text - reieșea acest lucru?

Nu reieșea - că îl lăudasem: reieșea că îl pomenisem. Ca pe cel care... criticase televiziunea.

Că nu dădusem citate din gândirea Clasicul Ceaușescu? Nu - dar aş fi putut să o fac şi aici, o mai făcusem în scrisorile adresate lui şi publicate, *atunci*. C. Stănescu şi ai săi de la Scînteia Eternă - n-au decât să-şi frece mâinile de satisfacţia că nu doar ei, jurnaliştii-de-perete din Epoca de Aur citaseră plecăciunist din Farul Carpaţilor, ci şi... cine ar fi crezut: unul care pretinde că i s-a opus: Goma... C. Stănescu: da, are, nu dreptate, ci acoperire; însă lui G. Dimisianu, contemporanul meu, nu i se permite să facă pe uitucul, scontînd pe autoamnezia colegilor noştri de generaţie, pe ignoranţa totală a celor care au deschis ochii abia după 22 decembrie 1989, deci pe masele largi de români analfabetizaţi şi de ei, de scriitorii noştri dragi şi iubiţi şi preferaţi, vînjoşii rezistenţi prin... cultură. Fiindcă *el era acolo-atunci* şi ştie:

La 22 august 1968, intrasem în partid pentru că ni se promiseseră arme nouă, celor din Brigăzile Patriotice. Eu, ca basarabean crezusem în discursul lui Ceaușescu de la balcon, altfel n-aş fi intrat în partid - după ce abia ieşisem din închisoare. Atrag atenţia “Curajosului Dimi”: *atunci* aderenţii la PCR imediat după invazia sovietică a Cehoslovaciei, îşi riscau libertatea, ba chiar chiar viaţa: dacă ruşii ar fi re-invadat şi România, ei ar fi fost primii puşi, fie la zid, fie pe trenurile pentru Siberia - şi nu comuniştii vechi ca Dimisianu, ucenici ascultători ai lui Paul Georgescu, “inteligenţii-obiectivi” care nu deschiseseră gura să critice măcar “amestecul în treburile interne ale unei ţări socialiste” - asta ar fi una;

A doua: ca prieten al meu, apoi coleg de redacţie la *România literară*, apoi ca “cerător de carnet de partid” («ca să mergem să bem ceva...»), G. Dimisianu ştia foarte bine că în înfruntările mele cu cenzura, cu Securitatea, cu administraţia Uniunii Scriitorilor, cu celula de partid a Uniunii (din ultimele două făcînd parte ca “supraveghetor” el însuşi), “arma secretă a mea” era... trimiterea bibliografică la Ceaușescu: “tovarăşul Ceaușescu a spus că «aşa ceva» nu trebuie să se mai întîmple”; “tovarăşul Ceaușescu a spus că Securitatea nu mai are voie să facă ce a făcut” etc etc, - chiar dacă re-scriitorii trecutului şi ai viitorului pe timpul Stejarului de la Scorniceşti stau la pîndă să-i prindă cu ocaua mică pe cei care “pretind” că nu colaboraseră cu Tirania...

Acestea fiind “relaţiile” mele cu Ceaușescu...- pe care le cunoaşte prea bine tovarăşul Dimisianu cel vigilinte, măcar din *Scrisoarea* mea, făcută publică prin Europa liberă, în care mă

adresam “Tovarășului Ceaușescu, la Palatul Regal”.

Atunci? A vrut să-mi ardă și el o copită?

Dar toată lumea știe că Eternul Adjunct Gabriel Dimisianu nu are copite, ci niște superbe - albe - mustăți de șoricel.

*

11 august 2005

DELIR DE PERSECUȚIE

Pre-simt venind, cum am simțit de fiecare dată, o nouă campanie din partea “intelectualilor de vază, a scriitorilor din România, sătui de insultele, de calomniile, de minciunile proferate de mine la adresa lor”. De astă dată, pe lângă orfanii luptei de clasă, pe lângă holocaustologii tradiționali, altfel spus: orfanii luptei de rasă (R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, Al. Florian) vor participa activității auxiliari dintre *goi*: G. Andreescu, I.B. Lefter, Pippidi, Pecican, Laszlo, Totok, precum și “independenții” Gelu Ionescu, Iorgulescu, Cosașu, Marta Petreu, Liviu Antonesei. Aceștia “sunt pe cale de a-mi da replica - finală - meritată”; “în mod organizat și concentric”. Scopul:

“Să-l dis-tru-gă, să-l lichideze - definitiv - pe Goma”.

Mă mai li-chi-da-se (definitiv) cineva, în 1970: prietenul și colegul de celulă Ivasiuc : la cutremurul din martie 1977 l-a strivit o grindă de beton;

Mă mai lichidase careva: generalul Pleșiță, întâi chimi-zîndu-mă până în pragul morții, la ei, în arestul Securității de pe Calea Rahovei, în aprilie-mai 1977; în exil, în 1981 expediindu-mi o bombă într-o carte; tot acolo, un an mai târziu trimițîndu-mi-l pe securistul Haiducu-Vișan-Moțu-Hirsch-Forrestier să mă otrăvească: s-a întâmplat ca Haiducu-Hirsch să fie lichidat acum doi ani de securității săi*), iar Pleșiță era cât pe-acî să arză cu tot cu casa lovită de trăsnet (potrivit blestemului: «Trăzni-te-ar Dumnezeu!»);

Mă mai “decedase” (definitiv!) cineva, acum o lună și jumătate: procurorul Eduard. Tovarășul Ilie-Procurorul să se păzească de a ieși în târg pe timp de ploaie: o picătură i-ar putea borti creierul personal.

Mi se pregătește o replică-meritată? Cum: celelalte “replici” date de către masele largi de scriitori indignați fuseseră ne-meritate? A, da, acum, fiind noi în plin an 2005, se va porni

---

*) Știre infirmată, la scurt timp: Hirsch-Haiducu-Forrestier trăiește!

împotriva-mi o chestie inspirată de *războiului-nuclear-preventiv* imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz în Irak (de unde, după informațiile din presă, războinicii preventivo-nucleari se pregătesc să se retragă strategic, așa cum hollywoodian-strategic se retrăsese în 1975 din Vietnam).

Printre multele păcate atribuite mie - unul dintre cele mărunte: *delirul de persecuție*. Acuzație în care se întâlnesc N. Manolescu și C. Burtică; G. Liiceanu și N. Pleșiță - ilustrare:

Editorul Liiceanu, acuzat de mine că îmi trimisese la topit o carte de mărturie, m-a acuzat la rândul-i că sufăr de mania persecuției;

În “cadrul discuțiilor prietenești” de la 1 aprilie 1977, când mă bătuse (s-a lăudat recent la televiziune cu isprava-i) apoi în vara aceluiași an, după ce mă răpeau de pe stradă haidamacii lui, la protestele mele împotriva “metodelor”, Pleșiță rânjea:

«Te-am bătut’ io? Ai probe? Te-am răpit’ io? Ce probe ai? - ia nu mai face pe persecutatu’!»

Așa cum, în 1977, în prezența lui N. Breban care confirma ceea ce tocmai spusese: că sunt asediat de Securitate, că telefonul nu funcționează decât pentru securiștii care ne amenință, că X, Y, Z, semnatari ai Apelului nostru fuseseră arestați și nu mai aveam semne de la ei - C. Burtică, senin, mă asigura: când era diplomat la Roma “i se părea” că e urmărit, dar nu era decât “o mică halucinație”...- tot așa, începînd din chiar vara anului 1990 (când Liiceanu retrăsese din librării **Culoarea curcubeului**) colegii, prietenii mei G. Adameșteanu, Monica Lovinescu, Dorin Tudoran mă asigurau că “mi se pare”, iar Geta Dimisianu, în stilul Pleșiță: «Ia nu mai face pe interesantul, că te persecută Liiceanu, Sorescu, Viorica Oancea, Papahagi - ei, na, două-trei cărți, la cele două sute câte ai scris - ăsta-i delir de persecuție!»

Pe atunci încă mai eram băiat bun, nu-mi dădea prin minte să-i blestem pe “consolatori” astfel:

«Să dea Dumnezeu să ajungeți și voi în situația mea: să vă distrugă cărțile editorii-prieteni, ca mie Liiceanu, Sorescu, iar prietenii de decenii și ei scriitori (G. Adameșteanu, Monica Lovinescu) să vă trateze de calomniatori ai bieților distrugătorii de carte Liiceanu, Sorescu - fiindcă nu va fi deloc adevărat : suferiți de mania persecuției!»

“Ofensiva” din acest an, 2005 face parte dintr-un... serial. Și nu va fi prima (“căci ei sunt mulți, eu singur și gol...”).

Să le re-memorez, re-număr, chiar dacă unora dintre cititorii mei - numai pe internet! - li se va părea că mă repet. Nu va fi părere, ci adevăr: voi repeta (“ca o placă strică”, vorba Monicăi

Lovinescu atunci când aduceam iar vorba de trădările Domniei Sale), “întâmplări” din viața mea, cu trimiteri la Biblie: la vinderea, la trădarea-de-frate și la (tentativa) de ucidere a aceluia: mitul Iuda și mitul Cain, împletite, rezultând, în Carpații noștri, mitul-emblemă al românilor: Miorița.

Pe timpul lui Ceaușescu am numărat (și îndurat) agresiunile:

1) Începînd din 1970, durînd până în 1990, **20 ani (dintre care 7 în țară), interdicția de a publica**, fie și traduceri, fie și note de lectură (nesemnate) în *România literară* unde adjunct era G. Dimisianu. **20 de ani de inexistență în limba în care scriu, româna; 20 de ani de tăcere totală a numelui meu și a faptelor mele de scris** - dacă eram “trădător de patrie” ...;

2) În 1976 Gallimard îmi publicase, în traducere franceză, a treia carte: **Gherla**. Împotriva ei (și a autorului, aflat în *România*) a fost pusă la cale o dublă campanie: am știre de doar două perechi de scriitori colegi: Țoiu-Bălăiță trimiși în Suedia în creștinescul scop de a-l convinge pe editorul Coeckelberghs să nu editeze în suedeză **Gherla** - “o carte proasă, al unui autor veleitar, lipsit de talent”; Breban-Ivasiuc trimiși la München, în extrem de culturalul scop de a-i explica lui Noël Bernard, directorul secției române de la Europa liberă ce “eroare comite când îl propune ca exemplu pe un netalentat ca Goma”; apoi la Paris, să le facă un desen Monicăi Lovinescu și lui Virgil Ierunca (și altora și altora), arătîndu-le că “Goma este un impostor în literatură și mai bine ar vorbi despre ei (Breban, Ivasiuc), adevărați scriitori”. Simultan “presa din exil”, cea scrisă la București și tipărită la Toronto, Fürstfeldbruck-München, Milano, Londra, Atena (unde Ion Brad, ambasadorul, îl pune pe Dimitrios Ravanis-Rendis, fost exilat markosist în România să traducă produsele sale în grecește, apoi le dădea lui Ivașcu, lui E. Barbu, lui Dragoș-Răcănel să le retraducă în românește, cu indicația: “Din presa occidentală”, trimițînd la sursa: “marele jurnal elen *Proini*”...), sub semnături ca I.C Drăgan, Faust Brădescu, Michael C. Titus, Emilian, René Theo, Lozovan (ei, da, chiar el), bravii exilați anticomuniști îl puneau la zid pe Goma, cel care trădase România socialistă a lui Ceaușescu...;

3) “Întâmplarea” din februarie-martie 1977: cu excepția lui Ion Negoîtescu, nici un alt coleg scriitor nu a susținut acțiunea pentru respectarea drepturilor omului - vorbesc de textul său, transmis la Europa liberă și în care nu era vorba de “pașapoarte” (de acelea mă ocupam eu...), ci de cultură, de literatură, de liber-tatea de creație, de gândire, de expresie. După moartea în exil al lui Negoîtescu, prieteni de decenii ca Doinaș, amici

culturali ca Gelu Ionescu au pretins a fi fost cel puțin coautori ai textului semnat : “Ion Negoîtescu”;

4) Momentul aprilie 1977, când Consiliul Uniunii Scriitorilor a hotărât să excludă un membru aflat în ghearele Securității, arestat, amenințat cu o condamnare pentru trădare (eu fiind acela) - astfel totalizând trei campanii - aparent: pasive, dar cât de active, atât prin vorbe-vorbe ale lui Deșliu, Jebeleanu, Bogza, Marin Preda, Geo Dumitrescu, Zigu Ornea..., cât și prin scrisul la gazete: Ivașcu, Piru, Zoe Bușulenga, E. Barbu, Băran, Dan Zamfirescu, Săraru, Dobrescu - și alții și altele...

5) În 1979 îmi apăruse la Seuil, Paris, în traducere franceză, volumul de mărturii **Le Tremblement des hommes (Cutremurul oamenilor, 1977)**; tot atunci fusese înființat la Paris CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru o Europă a Libertăților - președinte: Eugène Ionesco). De la București a fost dezlănțuită o “campanie totală” împotriva “dușmanilor României”, atât în presa din țară, prin E. Barbu, Mihnea Gheorghiu, Zoe Bușulenga, Ivașcu, C.V. Tudor, Băran, Herivan, acad. Condurachi ș.a.... Deci și împotriva mea, ca cel care îl manipulează pe Ionesco, ‘un gagarisit și un bețiv inconștient’, scria Dan Ciachir, în *Săptămîna* barbă, citat cu sfințenie 11 ani mai târziu de către ucenicul său întru spiritualitate ortodoxă, Buduca, în “reportajul” de la Paris.

[Fatalitate: în același moment, vara anului 1990, la București, după ce retrăsese din librării varianta originală, în românește a volumului de mărturii **Culoarea curcubeului (Le Tremblement...)** - însă eu nu știam... - la Paris, Liiceanu, în pauzele filmării lui Eugène Ionesco, fiind în vizită la noi, s-a indignat foarte, neputînd admite că de votul unui “inconștient” - Ionesco! - a depins excluderea din conducerea Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului din România a unui om cu meritele lui Mihnea Berindei... A fost pus la punct de soția mea, Ana, încât n-a mai scos un cuvânt până la plecare. Însă Monica Lovinescu m-a terorizat la telefon o săptămână întreagă: în aceeași seară mă anunțase că și lor, monicilor le relatase Liiceanu “întâmplarea de la Ligă”, găsind că alungarea lui Berindei doar de votul lui Ionesco este inadmisibilă; a doua, a treia zi rugîm du-mă să nu care cumva să-i povestesc Mariei-France “întâmplarea” adică “scăparea” cu inconștientul Ionesco; apoi acuzîndu-mă că eu inventasem “acea poveste”, ca să-i fac rău lui Gabriel - care era disperat, fiindcă nu găsea cum să repare greșeala de a fi vorbit astfel față de prieteni - deși vorbise “astfel” și față de monici, și ei prieteni...];

După aceste (doar) cinci *distrugeri*, o întrebare retorică: dintre colegii și prietenii mei de atunci a existat vreun scriitor, în afară de Negoîtescu să se declare solidar, nu cu păcătosul de Goma, ci cu principiile pe care le propusese pentru a fi apărate - dealtfel deloc originale: polonezii, ungurii, cehoslovacii, chiar și rușii! le enunțaseră?

Deci, după 20 ani de tăcere forțată, începînd din 1990 am putut - în sfârșit - să public în România, în românește...

6) ...până în 1993, când, ca răspuns al unei scrisori publicate în *Timpul*, în care mă plîngeam că editorul Liiceanu retrăsese volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**, imediat după ieșirea în librării (iunie 1990), îl depozitase, mințindu-mă că absența lui de pe piață se datorește numai... distribuției deficitare, iar în 1993 trimisese la topit tirajul depozitat. Scriitori colegi și prieteni ai mei care suferiseră cumplit de cenzura comunistă, de topirea cărților, în loc să ia partea victimei (ori curajoși ca la noi, pe plaiurile dealvaletice, să tacă înțelepțește), au deschis foc concentrat asupra mea, acuzîndu-mă că îl calomniez pe intelectualul editor Liiceanu - distrugătorul de carte.

Astfel a fost pusă la cale o veritabilă campanie de presă împotriva mea - repet: victimă! - organizată de Liiceanu, G. Adameșteanu, cu sfaturile-prețioase din umbră ale Monicăi Lovinescu, avînd ca tribună-megafon: revista 22;

7) În 1995 mi-am declarat candidatura la Președinția României. După cum orice alfabetizat înțelegea, anunțarea candidaturii era o provocare (în sensul de stimulare a altora dintre ai noștri, avînd fibră de om politic), Programul fiind un text utopic-prezidențial, nu realist-primărial (ca al lui Constantinescu), nici... inexistențial (altfel rezistent-cultural ca al lui N. Manolescu). Reacțiile nu au întârziat, numai că, surpriză: ele au pornit nu dinspre dușmanii tradiționali, comuniștii-securiștii, ci dinspre aliații naturali: Horia Rusu și C. Coposu! Abia apoi au început a lătra scînteiștii (născuți, nu făcuți) ca C.T. Popescu, C. Stănescu, Felicia Antip și alte dragi-tovarășe. După cele "politice" au început culturalele, prin C. Țîrlea (!), prin "arheul nației", Pruteanu; tot atunci s-a trezit Alexandru George să facă el ordine în "terminologie" (*disidenți, opozanți, rezistenți*) și tot atunci Alex. Ștefănescu, recenzent ultraelogios vreme de 6 ani al cărților mele a schimbat macazul: fulgerător am devenit (caută... candidatura cu care îl concuram pe Manolescu !) autorul care stăpânește "Arta exasperării cititorului" - în *România literară* a jupânului, unde tocmai apăruse un extemporal semnat de o Romaniță, intitulat "Cenzura scrie proză" (proza scrisă de

cenzură fiind romanul cu cântec, **Ostinato...**);

8) În 1997 mi-a apărut la Nemira **Jurnal I-II-III**. Dan Petrescu, îngrijitorul ediției printre alții l-a invitat la lansare și pe Pruteanu. Arheul a atacat **Jurnalul** în maniera numaiovorbășășpunică: “Citisem șpalturile anul trecut (...) e o carte doldora de resentimente (...) elucubrații (...) când îl numește pe Gabriel Liiceanu (...) un Leonte Răutu”...

Însă atacul general a fost anunțat prin trâmbița Monicăi Lovinescu în 22, cu textul semnat de dânsa, cel conceput de Liiceanu și de Adameșteanu, negociat la telefon - încheiat cu:

“Îmi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma”.

Pe dată s-au năpustit: re-Pruteanu, re-Ștefănescu, Groșan, Buduca, re-Adameșteanu (la televiziune, la emisiunea lui I. Sava s-a dovedit a fi măcar verișoară a lui Pruteanu: “Nu l-am citit [Jurnalul], dar e plin de calomnii”), Andrei Cornea, D.C. Mihăilescu, Ioana Pîrvulescu, C. Teodorescu, Paruit, Iorgulescu, Zaciu, Bianca Balotă. În eșalonul doi: Simuț, Borbély, Angela Marinescu, Val Condurache... au “contribuit” și ei după puteri la apărarea literatorilor români de “acuzățiile calomnioase ale lui Goma”;

9) În 1998 a izbucnit “Scandalul Caraion”. La semnalul (tăcut) al Monicăi Lovinescu, sonorizat de inenarabila Jelea, toată floarea cea vestită a intelighenției române s-a năpustit asupra unui mort care nu se mai putea apăra. S-au încrâncenat atunci asupra “turnătorului” Caraion mai cu seamă aceia care fiind ucenici ascultători ai adevăratului turnător de pușcărie Ivașcu, ai politrukului cekist Paul Georgescu, traversaseră Iepoca Ceaușescu “înțelept”, pe burtă, în patru labe, nefăcînd compromisuri... decât din cele care nu se văd negru-pe-alb (Sorescu) “uitate” (ca N. Manolescu: coautor al detestabilei **Literatura română de azi, 1965**).

M-am amestecat și eu - și am fost re-pedepsit: adunați la un fel de colocviu, oameni de litere români au hotărît: cea mai eficace măsură pentru închiderea gurii-mari a lui Goma este *tăcerea*. Așadar *despre Goma să nu se mai scrie nimic - nici de bine nici de rău. Goma să ne-existe*. Cuvântul de ordine a fost dat tot de Monica Lovinescu sub forma:

«Goma e contestat»

Și contestat am fost - în/prin tăcere. Au protestat impotriva acestei “măsuri”, în scris, doar Vasile Baghiu; a ignorat măsura doar Liviu Ioan Stoiciu: el mi-a propus o colaborare la **Cotidianul** (iar Cristoiu, pe care l-am atacat din primul text propus, a fost de acord!).

10) În 2000 a fost “re-ales” Iliescu. Aproape toată intelectu-

alitatea românească a semnat Apelul Rușinii: “pentru democrație, împotriva dictaturii”- citește: în favoarea lui Iliescu, democratul... Am scris atunci un text: “Să fie desființat electoratul!” în care arătam pe puncte cât de orbi, de nesimțiți la durerile aproapelui nescriitor, cât de mereu-oportuniști erau/ sunt/vor fi directorii-de-opinie ai țării: Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Doinaș, Blandiana, Adameșteanu, G. Dimisianu, Ștefănescu, Patapievici, Mihăieș, I.B. Lefter... Drept care scriitorii de la *România literară*, curajoșii anonimi adunați în celula de partid “Cronicar” au amenințat consora (sic) *Vatra*, cu un proces - pentru publicarea lui Goma - și, în cel mai curat stil comunist, au atras atenția că revista este finanțată de Comitetul județean pentru cultură...

Ajuns pe pragul celei de a 11-a agresiuni, mă opresc, să-mi trag (ră)sufletul. Pentru că nu am înșirat toate măgăriile, toate ticăloșiile, toate loviturile pe la spate publicate în *România literară*, în 22 (de Paul Barbăneagră, de Mircea Martin). În bună și neaoșă tradiție autohtonă fosta prietenă, șefesa revistei mi-a refuzat (tăcînd) cuvenitul drept-de-replică - imitată, peste ani de alt fost bun prieten: Liviu Antonesei în chestiunea unui articol mincinos, obraznic, analfabetizator al inginerului drepturilor omului, Gabriel Andreescu (fost prinț consort al Gabrielei Adameșteanu, la 22, la GDS, unde multe porcării făcuseră ei dimpreună).

11) Pentru această campanie de pedepsire a mea semnele prevestitoare s-au arătat în toamna anului trecut, 2004, după ce am anunțat în presă că îi dau în judecată pe 13 securiști, precum și pe I. Iliescu, președintele în exercițiu. Acuzațiile formulate împotriva securiștilor, cu osebite a lui Pleșiță ar fi trecut neobservate (ca toate esențialele-la-români), dacă lui Iliescu, pe lângă multele și extrem de gravele fapte enumerate în Plângere - printre care declanșarea războiului civil, mai cunoscut sub numele “mineriade”- nu i-aș fi pus în spinare și binecuvîntarea (înalt-prezidențială) dată “Comisiei internaționale” ocupîndu-se de “Holocaustul în România”. Vechile, tocitele acuzații succesive de “trădător de patrie”, de “lipsit de talent”, de “calomniator al intelectualilor noștri de vîrf” au fost, până la noi dispoziții, lăsate la o parte și re-activată cea de “antisemitism”, cretinărie absolută lansată de Ed. Reichman (în 1986), de R. Ioanid, în 2002, de Shafir tot cam pe-atunci.

Replica a întârziat două luni (timp necesar pentru copierea întocmai și învățarea pe de rost a directivelor Wiesel), dar și când a venit... Sub semnătura indispensabilului, inevitabilului, inenarabilului A. Oișteanu și publicată - unde în altă parte? -

decât în 22, organ condus de inconturnabila, incompresibila, indivizibila, inoxidabila organică Gabriela Adameșteanu, veterană a campaniilor, trei, duse împotriva mea. Acela (indispensabilul-inutil-oîștean) deplora, cu duroare, evidența, pentru el și ai săi: deși Goma, autorul eseului **Săptămâna Roșie** este antisemit dovedit (sic) - doar a scris-o, în *Observatorul* lui I.B. Lefter, Falsul R. Ioanid, evanghelistul securist - cartea însăși, vai, nu cade sub “legea” Ordonanței cu care Teșu umblă tot timpul în gură.

Am trimis la redacția revistei 22 un drept-la-replică, sperînd că, din 1995 (când un text în care contestam valoarea de candidat la președinție a lui E. Constantinescu, afirmam aproximativ: ‘N. Manolescu, alt candidat, nu mai moral, dar cu o inteligență câtdecâtă’ - iar G. Adameșteanu l-a pus pe al meu la murat, până când au fost scrise replicile lui Constantinescu, Manolescu, Zoe Petre)*), trecînd - spuneam - 10 ani de când mi se refuzaseră alte trei-patru drepturi (sic), mi-l vor publica pe acesta. Ei bine, m-am înșelat și de astă dată: nu aveam dreptul să public nici în 22, periodic proprietate a clanului Adameșteanu, slujnicit(ă) cu temenele de Rodica Palade și, până mai deunăzi, cu suportul teoretic (sic) al lui Gabriel Andreescu, inventatorul chibritului cu fosfor la ambele capete a “filosofiei disidenței la român”, altfel industriaș al drepturilor omului minoritar - în România. În disperare de cauză - starea permanentă de la complotul provocat de ukazul Monicăi Lovinescu; “Goma e contestat!” - am trimis prin e-mail textul câtorva persoane - “pentru informare”; l-am trimis și la *Ziua*, unde, în cele din urmă, a apărut. S-a băgat în vorbă și “politologul” Dan Pavel care și el mă tratase de “antisemit” - de astă dată cu folos pentru mine: *a recunoscut (și rămâne singurul!) : nu îmi citise textele atacate de el ca “antisemite”*.

12) Se vede că acuzația: “antisemit” nu a fost considerată de Manolescu&ManoLeii suficient de productivă - decât în asociere cu altceva. “Altceva” - ce?

Ceva care abia se înțelesese din bâiguiala lui C. Teodorescu, recenzînd în *Cotidianul Culoarea curcubeului*, mărturie apărută în februarie la Polirom (de mirare: în urmă cu zece ani același înțelesese ce e cu volumul, ba mă apăraseră de C.T. Popescu - explicația poate fi găsită în operația de decapitare a “reeditării”, directorul editurii Lupescu, el de capul lui, suprimase “Introducere” în care autorul făcea scurta-biografie a cărții). A, da, “ceva

---

*) Metodă carpatnică, pe care o credeam invenția Adameșteancăi. Da de unde! În acest an, 2008 taman la fel a procedat sora geamănă a ei: Carmen Mușat, în “polemica” Mihai Șora-Mircea Martin...

cu dosarele de securitate”, însă, ca tot *-escul* autoamnezic, ManoLeul Teodorescu o pierduse, rămânându-i ceva-ceva în genul “Goma, scriitorul turnătorilor”... - formulare bunișoară, fiindcă repeta acuzațiile neturnătoarelor emerite Bianca Balotă și ale Getei Dimisianu, însă nu-destul-de-bună: nu se exprima limpede, tăios. A fost trimis în prima linie limpede-tăiosul exprimător Gabriel Dimisianu.

“Cine pe cine acuză?” își intitulează Eternul Adjunct al *României literare* luarea-la-cuvânt din 27 iulie-2 august 2005.

Nici că se poate un titlu mai potrivit unui astfel de product semnat de un asemenea productor: Gabriel Dimisianu. Parafra-zîndu-l, se poate scrie - exclamativ, nu interogativ:

“Cine pe cine acuză!”

Uluitor la condeierii literari dedați și la publicistică: mai întâi și mai întâi ei rămân în plină ficțiune (artistică), nu se lasă trași-împinși în publicistica-gazetărească (sic). Disprețuind suveran (de unde le va fi venind disprețul? Dar suveranitudinea? Nu cumva din exercițiul de decenii al scrisului crâncen realist-socialist?) Decurgînd din prima “calitate” - ficționarismul în totul, în toate - ignorarea (și ea, suverană) a *adevărului*, autorul își imaginează că un articol se așterne pe hârtie exact, dar exact așa cum se confeționează o recenzie (fatal subectivă), un roman (cum altfel decât expresie a subiectului narator?). Din acest motiv “neopubliciștii” dintre scriitori exersează această meserie, gazetăria (și grea și funcționînd - în principiu - după un cod moral) în stare de levitație: pentru ei nu există realitatea *sol*, cel călcat totuși cu augustele lor membre dindărăt, două: numita *citire* a textului comentat-atacat, și cinstita *citare* din obiectul cu pricina. Și nu există morală (mamițo!). Citez din G. Dimisianu:

“Efectele dării pe față (parțiale) a dosarelor de la Securitate îmi par a fi deocamdată acestea: modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenti sau a unor victime ale regimului comunist, pe de o parte, iar pe de altă parte exonerarea de răspundere a persoanelor care au exercitat persecuții politice, care au pus la cale și au înfăptuit represiunea”.

Perversă întorsătură a condeiului. Așadar acesta - nu altul - a fost efectul: “modificarea în negativ a imaginii unor foști oponenti...”

Ca și cum nu *România literară* deschisese campania împotriva lui Caraion (“oponent”, nu *colaboraționist* - ca *Manolescu*, *Dimisianu*, *Ștefănescu*, *Țoiu*, *Silvestru*, *Pardău*, *Băran* - *Dimisianu*), rezemîndu-se “documentar” pe dosarele

grațios oferite de Traficantul nr. 1, securistul Pelin; ca și cum nu Manolescu îl invitase pe Iliescu, “omul cu o mare” imediat după Mineriada Sângeroasă (13-15 iunie 1900), în cea mai prestigioasă publicație culturală a României pentru a fi spălat de sânge ; de parcă nu același Manolescu îl invitase pe Voican Voiculescu-Sturdza, suprașeful Securității, în decembrie același an, să-și publice “dosarul de securitate”, prezentat de “redacție”, în termeni de un analfabetism și un târâtorism demne de epoca lui Ceaușescu; de parcă nu Manolescu și Dimisianu publicaseră în numărul 41 din oct.1998, textul “Securitatea despre România literară” sub anunțul: “DOCUMENT” - din el cititorii aflînd că cel mai dârz anticomunist din redakție fusese... Vasile Băran!

Dar G. Dimisianu continuă:

“Unui Eugen Florescu, de pildă, satrapul ideologic al erei ceaușiste, i se asigură, după '89, un încăpător fotoliu de parlamentar (...) în timp ce Doinaș, Uricaru, Buzura sînt lapidați moral. Nu este însă vorba numai de ei. O rea imagine a lumii intelectuale în general și a lumii literare în special, a comunității literare este cultivată cu insistență (de văzut și ce scrie Alex. Ștefănescu în R.L., nr. 19, despre ‘demonizarea’ Uniunii Scriitorilor’), acolo, în acele medii, îngrămădindu-se, s-ar zice, relele năravuri, din trecut și azi: lașitatea, egoismul, meschinăria, oportunismul, trădarea, colaboraționismul și poate, în cel mai bun caz, revolta în genunchi. Cine cultivă această imagine, măcar excesivă, despre comunitatea literară, cine acuză, cine judecă? (...). Din păcate, cîteodată, chiar foștii disidenți autentici se angajează pe această pîrtie din reflex de singularizare sau din cine știe ce alte motive. Sau pentru a le plăti confrăților de condei cine știe ce polițe”.

După ce și-a legitimat zicerea prin trimiterea la reperul curat moral, latifuncționalul Alex. Ștefănescu, G. Dimisianu atacă frontal:

“Cazul lui Paul Goma e prea bine cunoscut. Iată și recent: întrebat, în ‘Jurnalul literar’, ce părere are despre declarațiile noi ale odiosului general Pleșiță, omul care îl maltratase în închisoare, trece de el repede, în restul imensului articol luîndu-i la refec pe Monica Lovinescu, pe N. Manolescu, pe Țepeneag, pe Iorgulescu, pe Buzura etc. etc. Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșiță, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură.”

Din citatele produse reiese că G. Dimisianu este doar un pion în trupa arătătoriștilor-în-sens-invers. Din recenta haită fac parte, atât foști activiști, securiști de meserie, care înainte de decembrie 1989 slujiseră Scînteile generale, cu pana și cu limba

lor devotată - aici intră și Pelin dar și Paler; și C. Stănescu și pionierul pe atunci C.T. Popescu - deasemeni intelectualii patriei, directorii de conștiință, scriitorii rezistenți prin cultură, grijulii cu păstrarea virginității breslei, deci cu supraviețuirea prin împăiere a cadavrului numit Uniunea Scriitorilor - și, neapărat, cu Vaca-mașina care distribuie lapte și rachiu, acesta din urmă carburant indispensabil funcționării genialilor membri ai Fondului Literar! Cei din a doua categorie ar fi indignați să afle că îi pun alături (dimpreună) cu tovarășii cinstiți din prima, însă prin ceea ce scriu de la o vreme, acolo le este locul. Unde vor fi vrînd să-i pun după o asemenea ignominie? - re-citez din G. Dimisianu - subliniind:

“Cu ei are mereu ceva de împărțit Goma și parcă mai puțin cu Pleșită, care scapă, ca să zic așa, cu fața curată, mai curată, oricum, decît a colegilor de literatură.”

Așa, deci: eu îl scot pe generalul Pleșită “cu fața mai curată decît a colegilor de literatură”! De parcă nu eu îl zugrăvisem - primul (și ultimul) în **Culoarea curcubeului**; și în **Soldatul câinelui**. De parcă nu eu - singur-singurel, fără ai mei “colegi de literatură” - i-aș fi dat în judecată pe 13 securiști printre care generalul Pleșită. Oricum, printre scriitorii care s-au declarat indignați de “prestația televizuală” a lui Pleșită nu am întâlnit numele lui G. Dimisianu; nici al lui N. Manolescu; nici al lui Buzura, nici al lui Iorgulescu, nici al lui Gelu Ionescu, nici al lui Cosașu, nici al lui Dinescu, nici al Blandienei, nici al Adameștenei, nici al antisecuristului Dinescu - ce să mai vorbesc de al lui Liiceanu, Pleșu, Patapievicu - aceștia fiind, după afirmația lui G. Dimisianu (și a lui Mircea Martin), “colegii de literatură” ai mei!

“Colegi” care nu au scos un cuvânt de protest, în 1970, când fusesem interzis; care nu au protestat când, arestat fiind, fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor - de ei, scriitori, de ei, colegi ai mei! - în schimb s-au indignat foarte pentru că arătasem *adevărul* despre ei, despre trădările lor, despre colaboraționismul lor - dinainte și de după decembrie 1989; “coleg de literatură” al meu Liiceanu, cel care mi-a distrus **Culoarea curcubeului**? Colegi Ivăsiuc, Breban, Țoiu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Băieșu, Cosașu? Coleg(e) de literatură Monica Lovinescu și Gabriela Adameșteanu, luînd partea notoriului editor-distrugător de cărți, în schimb tratîndu-l pe autorul uneia dintre ele (eu) de calomniator? Coleg de literatură N. Manolescu, cel care mi-a interzis accesul în *România literară* prin editorialul de pomină “Adio, domnule Goma”? Colegi de literatură literatorii români care au consimțit să fie înmormîntat

în tăcere, ba au dat și ei o mână de ajutor la această acțiune... literară («Lasă-mă să-i dau și eu un picior!») fiind, nu o replică din Caragiale, ci una etern românească)?

Cum de poate Gabriel Dimisianu să înșire atâtea neadevăruri strigătoare la cer doar în câteva rânduri?

De ani de zile vor fi frământat ei (cei din “nucleul” de la *România literară*) chestiunea: cum să facă ei, cum să dreagă pentru a-i da peste bot în primul rând lui Goma (care, cam adevărat, cum ar zice ardeleanul Manolescu, a făcut ceva închisoare, a fost oarecum persecutat)?; în al doilea fostei lor protectoare: Monica Lovinescu? Aceștia, “fugiții” - cum ne spuneau Zăciu, Breban - și alți ardeleni - le reproșaseră mereu, mereu că sub Ceaușescu nu mișcaseră, nu se revoltaseră, nu fuseseră adevărați scriitori, mulțumindu-se cu ascultarea Europei liberă și cu declarația declamată la bucătărie - în gând: “*Ziceam că rezistam*”. «Dar însăși Doamna Monica ne îndemna să *rezistăm prin cultură* - însă de la o vreme și-a schimbat discursul, s-a întors împotriva noastră, a adevăraților rezistenți, cei prin cultură»...

Rezultatul dezbatărilor: organizarea unei acțiuni - discrete, eficiente, dată fiind natura umană și mai ales recentă... “informatită”, rezultat al “dosaritei”.

Rezistenții prin cultură au operat o diversiune dintre cele mai ticăloase, mai noroioase, mai murdare prin care ei, rezistenții-sub-laviță au inversat termenii și nu “unii disidenți”. Ei, amorfii, nevertebrații, ei, analfabeții moral, ei, campioni ai supremației esteticului, demascați, criticați, arătați a fi ceea ce au chiar fost: *colaboraționiști ai Terorismului Comunist*, au adoptat tactica hoțului care, prins, zbiară: «Hoțul! Hoțul!!», și arată spre păgubaș-păgubos. Cei din Clanul Manoleștilor, ei “seniorii literelor românești”, ei, “învingătorii” în recente alegeri pentru Uniunea Scriitorilor, căpătînd (prin vot) convingerea că ei sunt eterni, iată, nu mai suportă reproșurile, învinovățirile și, ca ultimii pârâcioși ai clasei, arată spre “colegul” bătut, pretinzînd că acela este vinovat de “demonizarea Uniunii”. Astfel au început a fi bănuite victimele (adevărate, nu cele unse de Iliescu-Măgureanu, înzestrate cu certificate de rezistent) și nu călăii - cei adevărați: securiștii, activiștii, precum și colaboratorii de bună voie cu Aparatul Infam - aceștia, sub pana unor hoți-urlători pretind nerușinat că ar fi victimele!

O bună parte dintre scriitorii dovediți că informaseră într-o împrejurare sau alta Criminalul Organ sunt, dacă nu de-a dreptul apărați, atunci sigur “explicați” (citații de G. Dimisianu:

Doinaş, Uricaru, Buzura - la care îi adaug pe foştii mei colegi de închisoare, de domiciliu obligatoriu: Marino, Balotă), în timp ce Răul cel mare, adevăratul Rău vine de la unul, Goma, el îi “înjură” fără contenire, fără alegere, nu pe Eugen Florescu, nu pe Dulea (pe care el, Goma nu-i cunoscuse - în schimb îi cunoscuse - şi-i înjurase - pe Ghişe, pe Vasile Nicolescu, pe Gafiţa, pe Dumitru-Dumnezeu, pe Răutu - pe Ceauşescu), ci doar pe “cei buni”... - în ce scop?

Lumina vine de la Alex. Ştefănescu-Beznă:

“*Demonizarea Uniunii Scriitorilor*”.

Concluzie care nu aşteaptă decât să fie trasă (de coadă): demonizatorul Goma nu este decât un “scriitor al turnătorilor” (apud recentul C. Teodorescu), un fost-fals-rezistent, devenit un apărător (măcar... favorizator), de ce nu complice al “odiosului general Pleşiţă”! - de pildă.

Însă tot de pildă să răspundă G. Dimisianu când anume l-a descoperit el pe odiosul general:

- în vara anului 1977, când i-l povesteam lui Mazilescu şi lui Raicu - şi lui Dimisianu?;

- în iarna anului 1977-78, când îl povesteam jurnaliştilor occidentali, iar dările de seamă ale lor erau preluate, pe larg, de Europa liberă?;

- în 1978-79, când eu însumi citeam la Europa liberă fragmente din cartea de mărturii **Culoarea curcubeului - Cutremurul oamenilor**?; - în 1990, din volumul editat-retras-distrus de Liiceanu - dar recenzat în *România literară*? (de... Alex. Ştefănescu)?

Întrebare legitimă, fiindcă “manoleţii din grupul *România literară*” par - şi chiar reuşesc să fie! - informaţi despre “odiosul Pleşiţă” abia în februarie 2005, din volumul-decapitat de Liiceanu II al lumii editoriale româneşti, Lupescu, directorul Polirom, de la o vreme şi administrator al Cărţii româneşti, unde şi l-a ales adjunct pe N. Manolescu (fiecare este adjunctul cuiva, fiecare adjunct are Primul meritat).

Oricum: a 13-a campanie organizată de “colegii mei, scriitori” nu mă va lua prin surprindere, nu mă va mira, nu mă va îndurera:

În majoritate, “colegii mei, scriitori” sunt ceea ce calomniatorul de mine scrisese încă acum 27 ani, în **Cutremurul oamenilor - Culoarea curcubeului**: persoane fără coloană vertebrală, fără caracter, fără convingeri, “Compromisul fiind meseria lor” (Manolescu îşi intitulasă extrem de inteligent, cu gustul său fără greş o emisiune: “Cultura este meseria mea”).

Fiecare cu “meseria” lui.

În rest, firește, cu toții sunt: geniali.
Să fie - la ei, acolo.
Paul Goma

*

Paris, 10 septembrie 2005

I N V I T A Ț I E

Prin prezenta îi invit pe componenții Comitetului Director al Uniunii Scriitorilor din România - în frunte cu Nicolae Manolescu, președinte ales - să dea seama de:

Deosebiri, nu de nuanță, ci de fond dintre :

Comunicatul din 31 august a.c. care zice:

“ /în/ *Viața românească* nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție *apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma*” (sublinierea mea, P.G.) - și

Comunicatul din 6 septembrie a.c. - în care se repetă:

“apariția (...) unui text cu caracter antisemit” - adăugându-se: “care a generat vii proteste”.

Numai că:

- a dispărut numele autorului “textului antisemit” (dacă Manolescu l-a uitat: Paul Goma);

- nu este explicat: *cine* a viu-protestat - în declarația făcută presei după primul Comunicat scriitorul de limbă română H. Gârbea dăduse vina pe Comunitatea Evreilor “care au reactionat foarte dur” și care “Dacă ei s-au sesizat înseamnă că afirmațiile sunt grave” (ale cui “afirmații”: ale evreilor?, ale lui P. Goma? - de unde să știe H. Gârbea: el nu cunoștea “textul antisemit”, nu a avut timp să-l citească, povestea cu “foarte-dura reacție a Comunității Evreilor” i-a sugerat-o N. Manolescu, în colțul gurii - fiindcă nici el nu-l citise).

Așadar propun, atât membrilor Comitetului Director al U.S. - care a(u) hotărât nesfârșit de legal (cât despre democratic...), membrilor de rând ai Uniunii Scriitorilor, precum și acelor români care se interesează de literatură și de literatori o dezbatere - în coloanele revistei *România literară* - a “Cazului *Viața românească-Stoiciu-Goma*”, pentru a:

-...restabili ordinea firească a “elementelor” (deliberat am folosit termenul securist, pentru a-i desemna pe dușmanii poporului): să-mi fie iertată imodestia, însă nu Liviu Ioan Stoiciu este... “șef de lot” - el însă a fost condamnat la alungare de la

Viața românească - ci păcătosul de mine: eu sunt adevăratul vinovat, țintă, atât a holocaustologilor (de care m-am ocupat și îi asigur: nu am obosit), cât și a antisemitologilor de recentă extracție: N. Manolescu, Liiceanu, Pleșu, Adameșteanu, D.C. Mihăilescu, Laszlo, Pecican - îl pun și pe Gârbea, altfel plânge;

- ...argumenta, dovedi antisemitologii (Manolescu, Gârbea, ambasadorul Caius, poetul Got, misticul Andru) că termenul "antisemitism" acoperă o realitate, un adevăr - și nu este doar o exclamație, o acuzație rapidă a celor lipsiți de argumente într-o dezbatere, o injurie, o înjurătură la care înjuratul nu găsește "răspuns" - și un neadevăr: **singurii semiți în momentul de față fiind... palestinienii;**

- După ce termenul "antisemitism" (se observă: îl pun între ghilimelele... negaționismului meu funciar) va fi clarificat, îi invit pe colegii mei - nu sunt membru al U.S., dar sunt scriitor, în ciuda lui N. Manolescu - să piardă cinci minute din prețiosul lor timp dedicat creației-creatoare de capete de operă nemuritoare și să dovedească, pe textul incriminat (fragmentul din Jurnal 2005 publicat în *Viața românească*), *adevărul* acuzațiilor formulate negru pe alb, în cele două Comunicate: "antisemitism";

- Apoi să explice - cu mâna pe inimă - cititorilor care i-au stimat, i-au iubit vreme de decenii - că ceea ce a scris Paul Goma în Jurnalul său...:

- despre anumiți - și numiți - evrei; despre sionism; despre terorismul de stat practicat de Israel; despre acei evrei care încearcă să-și facă uitată ascendența criminală, bolșevică, prorusească și începînd din 1991 s-au prefăcut în vânători de "antisemiți", acuzatori vehemenți și zapcii nerușinați - toate acestea sunt *calomnioase* - pentru că sunt *neadevărate*;

- despre anumiți - și numiți - scriitori români; despre "prudența" lor legendară care, până în 1990 i-a dus la *colaboraționism*, atât cu puterea politică (prin ceea ce scriau-rosteau în public), cât și cu puterea polițienească, Securitatea; despre lipsa de coloană vertebrală a multora, în continuare, "după Revoluție", când, în goana după notorietate (politică: Manolescu, Pleșu, Pruteanu, Buzura, "ambasadorul Caius Dragomir"...), după câștig, după o pâine asigurată și mai ales după ceea ce se mai cheamă: puterea de a-i strivi pe alții - "dușmani sau doar concurenți" - a prefăcut "breasla scriitoricească" dintr-o turmă de oi (ce timpuri!, ce moravuri mioritice!) într-un nod-cuib de șerpi care se mușcă doar între ei - foarte mulți se... automușcă - și pe lângă care nu este recomandabil să treci: riști să fii fulgerat de duhoare.

Să mi se arate că afirmațiile mele (rele, recunosc, dar

faptele lor cum sunt: bune? creștinești? demne de un scriitor, director de conștiință al comunității sale?) sunt *calomnioase*, deci *neadevărate*.

Nu-mi fac iluzii: intelectuali, oameni de condei precum N. Manolescu și ciracii săi mai vechi: Dimisianu, Alex Ștefănescu sau nou-nouțul Gârbea nu cunosc caracterul sacru al Cuvântului. Nu îl respectă. Pentru astfel de oameni de litere-și-de-cuvânt nu există un *adevăr* al Cuvântului, de aceea ei spun/scriu azi un “adevăr adevărat”, peste o săptămână spun/scriu un cu totul alt “adevăr adevărat”, de regulă contrariul primului. Văd în această “concepție manolesciană” (despre lume și viață) influența hotărâtoare a lui Ivașcu, întărită de influența-confirmării “teoriei relativității adevărului” a lui Ivasiuc - coincidență sau ba ambii maștri ai săi, foști deținuți politici și turnători notorii.

Mă leagăn însă cu... certitudinea: așa cum - din fericire - nu toți scriitorii români dinainte de 1989 gândeau-scriau-acționau ca N. Manolescu (adică laș, demisionar, ascunzându-și lipsa de sentiment civic îndărătul “esteticului”), nici acum - deși circumstanțele sunt mult mai greu de suportat decât cele din vremea “dictaturii cinstite”, mai cu seamă datorită trădării intelectualilor de teapa lui Manolescu - scriitorii români, oricât de dezorientați, de dezamăgiți, de săraciți (nu vorbesc de Liiceanu: el nu este scriitor, ci negustor de carte; nici de Dinescu: el a fost scriitor, a devenit un Aspirin al Troglodiților), nu bat pas de front pe arătură la comanda unuia care i-a trădat, slujindu-i pe criminalii Iliescu, Voican-Sturdza, iar de curând, pentru a câștiga voturile celor cu musca pe căciulă, s-a grăbit să mai facă o tâmpenie: l-a apărat-justificat pe Uricaru - nu va fi fost acela informator atitrat, însă activist până în măduva oaselor, da, (iar în sarcina activistului intra și datoria de a... raporta tot ce mișcă; râul, ramul).

S-au manifestat - pe internet - primii contestatari ai “liniei Manolescu”

Nu este totul pierdut. Nasc (chiar) și în România oameni.

Paul Goma

*

*Paris, 21 septembrie 2005***PROPUNERE**

La 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea “Institutului Național pentru Studierea Holocaustului din România Elie Wiesel”.

De ce n-am alcătui și noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americieni, ne-israelieni - un **Institut pentru Studierea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990** ?

Nu sunt primul care (și-)a pus această întrebare îndurerată și, după cum merg treburile în România, nu voi fi ultimul.

Rezum evenimentele din ultima vreme:

La 5 septembrie 2005 trimisesem ziarului *Ziua* textul “Anunț” (publicat la 7 sept.) în care citam din Comunicatului Uniunii Scriitorilor din România din 31 august a.c.:

“Conducerea Uniunii Scriitorilor din România își exprimă regretul că în revista *Viața românească* numărul 6-7 din iunie-iulie 2005, revistă (sic) editată de Uniunea Scriitorilor, a fost permisă de către redacție apariția unui *text cu conținut antisemit*. Este vorba despre fragmente din **Jurnalul 2005** al lui Paul Goma”. Și: “Conducerea Uniunii consideră *intolerabilă îngăduința* cu care redacția revistei *Viața românească* a găzduit în această publicație (re-sic!) *idei contrare valorilor și normelor acceptate în lumea contemporană*”. (subl. mele, P.G.).

Și anunțasem:

“Voi da în judecată:

1. Uniunea Scriitorilor din România;
2. Asociația Scriitorilor din București;
3. Pe Nicolae Manolescu, președinte al Uniunii;
4. Pe Horia Gârbea, director de imagine al USR și președinte al Asociației Scriitorilor, București

“*pentru calomnie la adresa lui Liviu Ioan Stoiciu și a mea*

5. Pe conducătorii Comunității Evreilor din România

“*pentru denunț calomnios*.”

“În legătură cu punctul 5 aștept ca USR să facă publice numele acelor membri ai Comunităților Evreilor «care au reacționat foarte dur» și care «*Dacă ei s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave*» (s. mea) - re-citat din scriitorul român Horia Gârbea, deficient, atât în materie de limbă română cât și de logică”.

“Ei” însă au tăcut chitic - ai fi zis: români din moși-strămoși. Le-a scăpat (cum? din cauza cui? să existe oare trădători și în rândurile Comunității?) informația:

“*Realitatea evreiască*, Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005 (articol nesemnat, număr inaccesibil pe site, la fel ca întreg numărul)

“Luări de poziție legate de manifestări antisemite în România

“Deși există o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presă, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. Aspectul pozitiv este că în presa română au început să apară și unele luări de poziție împotriva unor astfel de atitudini. În ultimul număr (6-7) al «Vietii Românești», revista Uniunii Scriitorilor, *asupra căruia ne-a atras atenția criticul literar Henri Zalis (subl. m., P.G.)*, a fost publicată prima parte a /Jurnalului/ scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrii Comisiei «Wiesel» care au redactat /Raportul/ despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu. Reacția față de publicarea acestui text a venit din partea ziarului «Gândul», (...) Comunicatul Uniunii Scriitorilor a fost reluat și comentat de ziarul «Gardianul». Drept replică la cele două articole, într-o scrisoare trimisă ziarului «Ziua», Paul Goma reia atacurile antievreiești și afirmă că va da în judecată, printre alții, Uniunea Scriitorilor și pe «conducătorii comunității evreiești pentru denunț calomnios», iar «România liberă» îi ia apărarea scriitorului (...)”

Comunitatea evreilor nu s-a ostenit să confirme “sesizările” (“foarte grave”, vorba scriitorului român H. Gârbea) prin citate, cum se obișnuiește la noi, în Europa; nici să le infirme și să-și ceară scuze pentru eroare, cum se obișnuiește la noi, în Europa. Obișnuințele europene ar fi presupus: membrii Comunității evreiești se ostenesc să citească întâi, abia apoi să antisemitizeze ceea ce citiseră, cu ochii lor - vorbesc de textele denunțate de denunțatorul veteran H. Zalis, individul care și-a făcut stagiul la revista *Săptămîna* a lui Eugen Barbu (nu va fi pretinzând că fusese... infiltrat acolo de însăși Comunitatea Evreiască?).

Iată însă că în această ambianță de n-aude-na-vede, în 20 septembrie a.c. au fost anunțate două evenimente - primul:

“From: Oana Subtirica (...) Subject:

“Despre "Pro si antisemitism" la Conferintele Cuvantul

“Dragii mei,

“Revista Cuvantul are deosebita onoare de a va invita sa luati parte la o noua editie a Conferintelor Cuvantul.

“Joi, 29 septembrie ora 18.00, la Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune, va avea loc cea de-a XIX-a editie a Conferintelor Cuvantul. Cei care vor lua cuvantul cu prilejul acestei editii sunt Marta Petreu, Maria Ghitta si Andrei Oisteanu. Tema: "Pro si antisemitism".

Va asteptam cu aceasta ocazie Centrul de Presa al Societatii Romane de Radiodifuziune.

“Va rugam sa confirmati prezenta, pentru rezervarea locurilor.

“Cu stima, Oana Subtirica”

Ocazie de a afla: omenirea, ea, așa cum o fi ea, se împarte în două categorii nete: “prosemiți” și “antisemiți” - cale de mijloc neexistând. Epocala descoperire va fi interpretată-pentru-dum-neavoastră de poeta creierală Marta Petreu, după indicațiile prețioase ale tovarășului de veacuri Ianoși, marxist născut nu făcut, care imediat ce Brucan i-a dat bilet de voie să coboare din cerul C.C. al P.C.R. unde a fost un zelos “instructor” (alături de Al. Simion), s-a grăbit să explice *goi*-lor analfabeți ce este acela un Gulag și cum trebuie abordați Șalamov și Soljenițin în mod constructiv principal, de-pe-poziții.

Al doilea eveniment - tot în 20 septembrie datat (*Ziua*):

“Comunitatea evreiasca din Romania își alege conducatorii

“(…) Responsabilii obștii evreiești au decis ca a sosit timpul ca scaunul de președinte, ramas gol dupa moartea neuitatului Nicolae Cajal, sa fie ocupat prin alegeri democratice, transparente. *ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducand in discutie prea lunga si problematica prezentă in varful conducător al Federatiei Comunitatilor Evreiesti din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate. Dar acum povestea aparține trecutului.* Congresul evreimii-romane care se desfășoara, *azi, 20 si mâine, miercuri 21 septembrie,[2005!]* (sublinierile mele, P.G.) (...) Important, și trebuie subliniat acest lucru, *alegerile vor fi, pentru prima data, libere si transparente.* (sublinierea și uimirea mea: cum “pentru prima dată libere și transparente”? din decembrie 1989 pâna azi, 16 ani comunitatea evreiască din România trăise în nelibertate și obscuritate?) “(…) Pentru postul de președinte candideaza: prof. univ. Radu Alexandru Feldman (Radu F. Alexandru) (...); prof. univ. ing. Tiberiu Roth, (...) prof. univ. Corneliu Sabetay (...) si prof. univ.

Aurel Vainer (...) Pentru postul de vice-presedinte al FCER candidează conf univ. ing. Otto Adler, regizorul Erwin Simsensohn si ing. Paul Schwartz. *Postul de secretar general, deținut până acum de av. Iulian Sorin, va fi ocupat de unul din cei cinci candidați înscrși în cursa electorală* ” (subl. mele)

Securistul “Iulian Sorin” era-este “av.”? Aviator? Avicultor?

Neinformat - și modest - îmi spun că graba cu care Comunitatea evreilor a trecut la alegeri “pentru prima dată liberă” se va datorînd unui articol de acum cîtva timp în care Teșu Solomovici i-a zis pe... pseudonume adevăratului conducător al Comunității: colonelul de Secu “Sorin Iulian”. Numai că de atunci a trecut multă vreme - și nu s-a întîmplat nimic notabil.

Presupun: tot el (Teșu S.) pune degetul... pe i, când scrie:

“ZIUA a fost ziarul care a precipitat evenimentul, aducând în discuție prea lunga si problematica prezență în varful conducător al Federației Comunităților Evreiești din Romania (F.C.E.R.) a unui fost colonel activ de Securitate.”

Ceea ce ar putea însemna (până la proba contrarie) că “scandalul” provocat de Uniunea lui Manolescu N. cu Gârbea H. iar în subteran, cu Zalis H. a dat tulburare, precipitare, și... mobilizare electorală în Comunitatea evreiască - întru apărarea (cu ghearii și cu dințile, vorba romancierului minoritarăș) pro-semitismului de atacurile mârșave ale odiosului anti-semitism la care se dedau cei care “nu sunt cu noi - deci sunt împotriva noastră și trebuie stârpiți”, potrivit doctrinei sionismului triumfător. La 16 ianuarie 2005 scriam textul “Unde ni sunt...?” în care citam concluzia trasă de Elie Wiesel (sub supravegherea ambasadorilor SUA și Israelului în România) la 16 oct. 2004:

“Holocaustul în România a fost posibil ca urmare a antisemitismului cu rădăcini adânci în istoria politică și culturală a țării” (s.n.).

Calificînd-o: “rezultat al gândirii teroriste a holocaustologilor, model de abuzivă înjumătățire a adevărului”, continuam:

“Deci noi, românii ne asumăm partea de vină în *martirizarea și uciderea evreilor începînd din 27 iunie 1941* (“Pogromul de la Iași”), evreii însă nici nu vor să audă - corect: ne interzic - ca la ei, la Securitate - să deschidem gura - pentru a vorbi și noi despre *martirizarea, uciderea românilor, cu un an mai devreme, începînd din 28 iunie 1940, în Basarabia și în Bucovina de Nord ocupate de bolșevici, apoi din 23 august 1944 câteva bune decenii, în restul României ocupate de ruși*”.

În alt text: “Să învățăm de le evrei” spuneam:

“Față cu obrăznicile, acuzațiile, calomniile, actele de

xenofobie (antiromânismul), de *rasism* («numai evreii au suferit, numai ei au dreptul să vorbească despre Holocaust»), nu mai acceptăm diktatul, cu capul plecat, cu gura închisă. Și noi, ne-evreii am suferit, și noi avem dreptul de a ne apăra suferința și onoarea de victime.”

În continuare, sugeram:

“...respectarea întocmai a “Ordonanței de urgență nr. 31/2002 privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii”.

“(...) să cerem, nu eliminarea din text a termenului “fascist” (deși violent inexact), ci introducerea, după “fascist”, a: “și comunist”.

Iată că la 4 august 2005 a fost luată HOTĂRÂRE[A] nr. 902 privind înființarea Institutului Național pentru Studiarea Holocaustului din România Elie Wiesel”. Ce va fi cautînd pe fronton numele “Elie Wiesel”? Purtătorul încă nu a murit, dar a dat numele său unui organism avînd scop *studiul unui fenomen din România?* Ce a avut, ce are Elie Wiesel cu noi, Românii - *în afară de ura oarbă, de repetata, de îngroșata falsificare a adevărului istoric din punctul de vedere al unui frustrat Mare-Maghiar ca el în “favoarea” ungurilor ocupanți ai Ardealului de Nord?, de calomnierea constantă, isterică a României și a Românilor («Românii au ucis, au ucis, au ucis!»)?*

Citind “Hotărîrea” (așa este corect, nu Hotărârea” cum stă scris într-un act oficial), bag de seamă: dacă Primul ministru și ministrul Culturii (sic) l-au numit în fruntea Institutului pe “istoricul” Mihail Ionescu, de profesie general, cronicar de curte și de atenanse al lui Ceaușescu, atunci nu mai există incompatibilitate între natura instituției și denumirea ei, în care caz de ce nu ar fi rebotezată: “*Institutul Elie Wiesel - Mihail Ionescu*”?

Vasăzică guvernul actual a găsit fonduri pentru finanțarea “de la bugetul statului” a unui Institut ce urmează a studia suferințele a circa 750 000 evrei (câți erau în 1939) pricinuite de Statul Român într-un interval de 4 ani, 1941-1944. Dar acestea (suferințele) erau studiate, cunoscute din 1945, acuzații fuseseră condamnați de justiția poporului sovietic eliberator prin magistrații imparțiali-de-clasă Avram Gutmann-Bunaciu, Voitin(ovici), Sașa Sidorovici; opinia publică, convocată în sălile Tribunalului Poporului pe bază de legitimații speciale și de promisiuni-amenințări, încălzită până la delir de verbul - românesc! - al lui Brucan, Baranga, N. David, Nestor Ignat, Miron Constantinescu, Oscar Lemnaru care cerea Moarte-

dușmanilor-României; pușii sub învinuire fuseseră preparați ca-la-Moscova, cu ciomagul și ranga de fier a enkavedistului Nicolski-Grünberg; unii executați, în 1947... Ce mai pot des-coperi cei 30 cercetători salariați: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, J. Ancel, Braham, Lia Benjamin, L. Volovici, L. Rotman, W. Totok, Laszlo A., G. Andreescu, O. Pecican, M. Ghitta ? Că G. Liiceanu și D. Tudoran fuseseră până mai an antisemiți virulenți, însă de ieri deveniseră (sic) filosemiți convinși?, că antisemitul cult N. Manolescu (nu cita el chiar și din Garaudy?!) s-a transformat ca prin minune în vânător de antisemiți ca Goma?

Actualul Guvern a găsit pe dată fonduri, local, secretare, automobile (și benzină!), șoferi pentru cei 30 *cercetători-din-nou a ceea ce era cercetat de jumătate de veac*. Nu contează: misia cercetătorilor (dar a colaboratorilor!) va fi, nu aceea de a descoperi alți criminali dintre români, alte victime dintre evrei, ci de a împiedeca, prin vacarm bine orchestrat, pătrunderea, în sfârșit, până la urechile ne-evreilor amneziați de 50 de ani de teroare polițienească și de reeducare (ca la Pitești!, ca la Pitești!) a *adevărului integral*, acela care spune: și noi, ne-evreii am fost martirizați de bolșevicii ruși, dintre care nu puțini evrei; și mai spune: evreii noștri nu au fost chiar totdeauna doar victime - ci și călăi; și încă feroci. "Cercetătorii" care vor face act de prezență în zilele de salariu (gras, de la bugetul statului român), dacă sunt mai în vârstă, atunci sigur au fost ei înșiși belitori-de-*goi*, iar mai-tinerii sunt fiii, nepoții unor adevărați criminali (ca A. Oișteanu, Al. Florian, R. Ioanid). Ei nu vor lucra pentru scoaterea la lumină a adevărului integral, ci vor trudi la îngroparea și mai în adânc a *adevărului* despre faptele celor mulți, de ordinul zecilor de mii de evrei care, după Cedarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord au alergat în Teritoriile Cedate (Răutu, Roller, Tismăneanu, Perahim, Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu, Mișa Oigenstein și Bella Iosovici - viitorii părinți ai fraților Oișteanu) unde au distrus, cu entuziasm revoluționar bolșevic Biblioteci și Biserici, Cărți și Icoane - iar ca auxiliari zeloși ai NKVD, (începând din 28 iunie 1940): au distrus cu jubilație Oamenii: martirii noștri.

Acesta va fi adevăratul rol al Institutul binenumit "Wiesel". Să bruieze, să minorizeze, să ironizeze, în final să interzică, în continuare, scoaterea la lumină a părții noastre de adevăr, cea care ar contrazice inocența integrală a evreilor și ar atenta la unicitatea Holocaustului și în România (și în Polonia și în Țările Baltice și în Rusia...).

Se știe: rolul determinant al creării Institutului "Wiesel" l-au

avut, nu guvernării români, chiar analfabeți profunzi în materie de umanioare, în special de istorie națională - ci americanii și israelienii. Iar reprezentanții poporului român nu au găsit de cuviință să consulte poporul român, cel pe care ei îl reprezintă - la Bruxelles, la Moscova, la New York -, ci au ciocnit călcâiele și s-au executat.

Pentru edificarea unui Memorial al Victimelor Bolșevismului, noi, ne-evreii, noi, ne-bolșevicii, noi, ne-securiștii cui să ne adresăm? Cine dintre conducătorii României se uită în gura noastră? Ai zice că în alegerile de anul trecut au ales un președinte al României nu românii, ci americanii și israelienii.

Întrebare:

Avem noi, indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americani, ne-israelieni - dreptul la un **Institut pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990?**

Dacă au meritat evreii din România (să admitem prin absurd că cei 750 000 au fost cu toții victime) nu ar fi drept, echitabil (sic) ca un alt Institut, nu geamăn, ci paralel, neconcurent să studieze, repertorieze, difuzeze mărturii despre suferințele a circa 30 000 000 ne-evrei pricinuite de Teroarea Bolșevică, slujită cu abnegație de evrei timp de 50 ani? Încă o dată, fiindcă “parte-nerii” nu aud, nu dialoghează, ei monologhează-diktează: în cifra de 30 milioane de ne-evrei români intră cele trei generații de basarabeni și bucovineni, distruse - chiar dacă nu total lichidate; și cel puțin 2 generații de ne-evrei din restul României.

Pentru că guvernul României și președintele României nu se vor grăbi să vină în întâmpinare (“întâmpinare”, după 16 ani de nepăsare, de surzenie?), noi, ne-evreii, nefiind nici americani, nici chiar israelieni, propunem:

U n s o n d a j p r i n i n t e r n e t :

Este oare necesar un **Institut pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România?** Sau mai poate aștepta încă o jumătate de secol - că nu dau turcii...?

Vom afla:

a) dacă mai există români doritori ca măcar în al 12-lea ceas să se ridice în două picioare și să-și afirme, sub propriul nume, dorința de restabilire a **adevărului** istoric din ultima jumătate de secol;

b) dacă mai există români în actualul guvern, care să-și facă datoria față de comunitatea noastră multîncercată, mult-nedreptățită, mult și mereu mințită.

În cazul în care guvernul român nu va mai avea fonduri și pentru români, deci **ISTBR** nu va avea un sediu, vom ruga Institutul “Wiesel” să cedeze o cămăruță la subsol. Nu ne îndoim

de generozitatea legendară a evreilor din România față de indigenii români.

Dacă nu - nu va fi. Românii vor rămâne *afară*.

Sunt obișnuiți, românii, cu *afara*: au fost dați *afară* din case, din libertate, din familiile “reîntregite de Securitate”, din amărâtele slujbe de după prizonierat și închisoare și deportare, dați *afară* din țara lor (iar basarabenii și bucovinenii, chiar de au rămas pe loc, *au fost dați afară* de ruși din propria-le identitate românească).

Neavînd un acasă al lor, românii se vor întîlni... *afară*; în Piața Universității, de pildă. Pe timp de ger, de ploaie, supraviețuitorii români dintre eternele victime se vor adăposti în holurile Facultății de Litere și în al Institutul de Arhitectură.

Numai de nu le-ar da prin cap actualilor guvernanti ai țării - țara din care au fost dați *afară* cetățenii săi - să trimită Minerii lui Iliescu, pentru “restabilirea ordinii” - și să-i dea prilej lui N. Manolescu să ia un interviu legitimator “Omului cu o mare”.

Fiindcă atunci...

Românii de bună credință, avînd cultul memoriei și simțul onoarei, sunt invitați să-și manifeste acordul/dezacordul cu crearea

Institutului pentru Studiarea Terorii Bolșevice în România între 28 iunie 1940 - iulie 1990,

la o adresă electronică ce se va anunța în curînd.

Paul Goma

*

Paris, 11 octombrie 2005

“APĂRAREA TEȘU”

În *Ziua* din 8 octombrie 2005 a apărut un articol de Teșu Solomovici despre “Marele jaf sionist”. Textul nu aduce nimic nou, ba chiar năclăiește ce se știa despre controversatul eveniment din 1959. Eforturile jurnalistului telaviviot de a-și apăra comunitatea de “calomnii”, de “manipulări antisemite”-provocate, pare-se de filmul documentar semnat de Alexandru Solomon - s-au dovedit și de data aceasta contraproductive. Folosind “informații” din sursă securistă (toți cei implicați fuseseră/erau în continuare securiști), încercînd să dea o interpretare favorabilă comunității evreiești în general, în special acuzațiilor (oricum: justificabilă), Teșu Solomovici a reușit “performanța” de

a-i lăsa așa, vinovați, după teza Securității.

Parafrazănd un blestem de Arghezi, aş putea spune:

«Filmdocumenta-te-ar Al. Solomon, apăra-te-ar Teşu Solomovici (şi, ca supliment: pupa-te-ar Elie Wiesel)! - cu astfel de apărători, ce nevoie de firoşi antisemi(n)ţi/ cu cuţitu-n dinţi?»

În mod necesar “afacerea” - atacarea şi jefuirea unui furgon al Băncii Naţionale - ascunde ceva peste măsură de misterios-murdar, dacă nimeni dintre evrei nu-i divulgă taina.

Eu, de dinafară (am aflat doar aici, în exil de ceva-cumva-cândva de la Virgil Ierunca, el îl cunoscuse la Bucureşti, îl reîntâlnise la Paris pe “revoluţionarul” trotkist Saşa Muşat, altfel notoriu spion sovietic), am ştire de vreo trei variante, una dinspre un *goi*, Neagu Cosma, acest Pelin Bis, deci ne-demn de încredere. Celelalte două : una morfolită, îngălată aparţine lui Ed. Reichman - nu cea din “romanul de ficţiune **Denunţătorul**” (sic), ci din interviul dat revistei 22 acum vreun an. În fine, a treia, vine dinspre realizatorul filmului documentar.

Numele sub care se prezentase Alexandru Solomon la telefon nu m-a convins să particip, însă purtătorul, cu tenacitate, insistase: voia musai să “vorbit” despre Europa liberă - despre care eu în ruptul capului nu voiam să vorbesc! Venind la mine, pe dată a schimbat vorba: m-a întrebat ce ştiu despre “Jaful de la Giuleşti”. Plictisit, ba chiar enervat, i-am răspuns că nu cunosc decât elucubraţiile lui Ed. Reichman (îl cunoaşte?, cine dintre evrei nu-l cunoaşte pe Ed. Reichman?) - pe care nu dau o ceapă degerată. Nu-mi mai aduc aminte dacă am vorbit de rău proiectul lui Reichman de a face un film după “romanul de ficţiune”. Şi nu țin minte dacă vizitatorul mi-a spus ca el face un documentar după scenariul lui Reichman sau după unul al său. Eram într-o proastă stare a sănătăţii trupale şi sufletale, presupun că am fost dezagreabil cu vizitatorul (şi mă pricep, nu trebuie să mă jur) - însă am reţinut următorul “amănunt”:

Căpitanul Enoiu (avea acest grad în 1956-57, când ne măcelărise pe noi, studenţii ungarişti; în 1959 cu grad de maior sau colonel), fusese “preparatorul”, regizorul filmului de-uz-intern pe care arestaţii fuseseră obligaţi să-l interpreteze - şi care, după 1990 a stârnit o furtună de proteste din partea evreilor, cu atât mai vehemente, cu cât protestatarii, ei înşişi securişti cu grad mare, îşi păstrau obiceiurile de acuzatori-fără-probe, nu de investigatori; şi desigur zgomotoase acuzaţii de... antisemitism (se putea rata o asemenea ocazie? Nu!). Mai mult decât atât: A. Solomon stătuse de vorbă cu însuşi Enoiu, de curând (în 2004)!

Enoiu-de-la-Interne... Doar că era mult mai voinic decât

Pleșiță, altfel leit frați-criminali; ciobani de-ai noștri, din popor, mioritici autentici, din moși-strămoși, nu “alogeni” ca altenaționalitiștii “din conducerea superioară”. Enoiu : din împrejurimile Târgoviștei, Pleșiță tot de pe-acolo (însă după nume, “oltean” din Țara Oltului ardelean(ă): în zona Comana de Jos, Cuciulata, Fântâna există un deal: Pleșița). Pentru Enoiu eu fusesem un mizilic, luat din mers, între două “cazuri serioase”; am avut o singură “întâlnire” cu el (și mi-a rupt trei coaste - nu patru?, nu cinci?: avea un pumn cât capul lui de hidrocefal - și ce *caligrafie*, în sensul originar avea, bestia!), însă știu ce au pățimit, îndelung, Ivasiuc de la Medicină, Florin Caba de la Drept (căruia, îi zmulseșe părul de pe cap, la nouă luni după... tratament, fiind tot chel); Ștefan Negrea (pe acesta îl bătuse în cap în cap, în cap, numai în cap - «Studentul de la cap se-mpute! La cap, la cap, să nu mai gândească!» - întâi cu un scaun, apoi cu un picior de scaun, lăsându-l neom; nebun, bietul Negrea, colegul meu de la Filologie se spânzurase la orizontală, la Gherla, cu câteva săptămâni înainte de termenul de liberare); pe Marcel Petrișor, pe Grama, pe Marin Cocioran îi martirizase Enoiu cu nesfârșită plăcere...

Spusele lui A. Solomon mă trimiseseră cu tot cu... memoria afectivă în altă parte:

Mult după liberare (prin 1967-68), binișor după ce re-devenisem re-studenți, Marcel, cu care mă întâlneam frecvent și la facultate și la mine, în cămăruța de la anticarul Sterescu, ba chiar o dată fusesem amestecat în... re-re-arrestarea lui (dar și în re-re-liberarea lui...), pentru “re-activități re-legionare”, mi-a povestit în stilul său inimitabil, cum, așteptînd la coadă la pâine, careva i-a ars o cumplită palmă-de-prietenie pe umăr (fie vorba între noi: acesta fiind și stilul lui Marcel). Era Enoiu - care l-a întrebat, tare:

«Ce mai faci, bă banditul?»

La care Marcel a răspuns pe dată, zâmbind (și mi-a arătat cum) că bine-face, cumpără-pâine, mulțumește de întrebare - nu mai țin minte dacă adăugase și «să-trăiți»-ul reglementar. Răspunsul mă șocase, i-o spusese. El a ridicat din umeri, a început să râdă (râsul-de-spaimă al lui Marcel...), apoi mi-a spus că “relațiile” nu s-au oprit la întâlnirea de la brutărie: într-o zi, aflîndu-se în casa noii sale prietene, a intrat... Enoiu!

«Ce mai faci, bă banditul? Ai venit în vizită la...?»

Nu am reținut dacă “noua relație” a lui Petrișor era nepoată sau fiică a lui Enoiu. Însă am înțeles - Marcel mi-a spus: el, “banditul” continua să o viziteze pe femeia aceea, uneori apărarea Enoiu - ei, bărbații stăteau de vorbă... Să-l fi întrebat: «Despre ce

stați voi de vorbă?» Întelesesem, fără să fi trecut prin “aceea”: Petrișor fusese atât de torturat, atât de mult timp, încât... nu era necesar să-l fi citit pe Dostoievski, pentru a accepta inacceptabilul. Prin 1992 am citit în presa literară un “dialog” în care Gheorghe Crăciun, directorul Aiudului din perioada reeducării legionarilor (sub bagheta vigilentă a deținutului Valeriu Anania, viitorul Bartolomeu al Clujului), ca să-și “convingă” camarazii (și bestia de Crăciun fusese legionar - dar ce securist exemplar devenise, bată-l Dumnezeu să-l bată!) că el se purtase “prietenește” (!) cu deținuții, cita din dedicația scrise de “domnul profesor Marcel Petrișor” pe o carte a sa în care era vorba de prețuire, recunoștință...

Astfel am înțeles: era cu totul posibil ca bandiții-evrei-sioniști să asculte (de bună-voie, cum altfel) indicațiile-prețioase date de Gheorghe Enoiu, măcelarul-anchetatorul lor - așa cum, înainte ascultasera și bandiții-*goi*...

Nu am mai cerut amănunte lui Al. Solomon - despre scenariul său (intuiam că are să fie un ghiveci), despre Enoiu... Îl întrebasesem, totuși, dacă “Radu Ioanid” este fiul unuia dintre “Ioanizii” executați în lotul acela - el mi-a răspuns: «Nu» și a rămas tăcut ca un rabin când l-am întrebat cum îl cheamă cu adevărat pe R. Ioanid: Leibovici? Herșcovici? Lazarovici? - Ioanidovici nefiind, până la proba contrarie, nume iudeu.

Înapoi, la articolul-“apărare” al lui T. Solomovici. Voi cita atât de copios din el, nu pentru “informațiile” furnizate (toate îmi erau cunoscute), ci pentru... ceea ce voi explica la urmă:

Totuși, totuși: limba Teșului adevăr grăiește - fără să-și dea seama (cu italice voi sublinia ceea ce mi se pare demn de ținut minte iar între croșete - [ ]: observațiile, completările mele):

“Organele de milite au fost date de-o parte si cercetarea (...) [ancheta] a fost asumata de Securitate. *La 17 septembrie 1959*, princi-palele personaje (...) erau arestate:

“1. *Alexandru Ioanid (Herman Leibovici)* [vezi mai departe *contradicția - n. m.*], *fost locotenent-colonel de milite si sef al Directiei Militiei Judiciare pe tara*, membru de partid, (nascut la 17 noiembrie 1920). Casatorit, o vreme, cu sora sotiei lui Al. Draghici, ministrul de interne.

“2. Paul Ioanid, (Paul Leibovici), inginer, profesor universitar, cu *studii de doctorat la Moscova* [unde în altă parte?], *sef de catedra la Academia Militara*, membru de partid, nascut la 24 martie 1923).

“3. Igor Sevianu, (Igor Herșcovici), *inginer aviator, fost locotenent de milite pana in anul 1951*, membru de partid (nascut la 31 octombrie 1924).

“4. Sasa Mușat (Abrașa-Sașa Glanzstein), *profesor universitar de*

istorie, (nascut la 26 august 1924), activist al Cabinetului Orasenesc de Partid, var cu Florica, sotia lui Emil Bodnaras.

“5. Monica Sevianu, nascuta Alfandari, fosta Abraham dupa primul sot, de profesie ziarista, (nascuta la 11 iunie 1923).

“6. Haralambie Obedeanu, (Harry Lazarovici), (nascut la 19 septembrie 1928). *Pana in anul 1956 a fost ofiter la MAI, redactor la "Scanteia", apoi, pana la 1 ianuarie 1959, decan al Facultatii de Ziaristica la Academia "Stefan Gheorghiu", membru de partid.*

“(...) au mai fost arestate inca 17 persoane, socotite "complici si favorizatori", aproape toti de origine evreiasca: Anita Ioanid, Nora Einhorn-Obedeanu, Zigmund Stahl, Michael Sevianu-Herscovici, Janina Nenberger, Isac Feins, Iosif Glanzstein, David Leibovici-Ionascu, Ita Alfandari, Itic Rosenberg, Pierette Sevianu, etc. (...)

“Principalul organizator al jafului (...) a fost colonelul de militie, trecut in rezerva, *Ioanid Alexandru, zis Lica, pe numele lui adevarat Grumberg.* [ceva mai sus era: Leibovici - dar așa se întâmplă când îți schimbi numele mai des decât ciorapii] (...) *toti evreii care au intrat in militie si in general in Ministerul de Interne erau "sfatuiti" sa-si schimbe numele, romanizandu-l [sfătuiți?; cine îi sfătua?, un goi sau tot un evreu?].* Tatal lui Ioanid Alexandru, batranul Grumberg, avea pe strada Izvor, colt cu Alexandru Odobescu, o tipografie, "Tipografia Marvan", si in afara lui Alexandru *mai avea un fecior, Paul Grumberg, romanizat si el prin adoptarea numelui Ioanid. Alexandru (...) este incadrat ca civil la serviciul pasapoarte, inca de tanar. Cand s-a hotarat ca acest serviciu sa treaca la Ministerul de Interne, s-a pomenit imbracat in uniforma, primind gradul de locotenent major [“s-a pomenit”? Așa, fără să fi dorit-vrut?]. In urma casatoriei cu cumnata lui Alexandru Draghici, pe atunci Ministru de Interne, casatorit cu sora sotiei lui Ioanid [tot prin... “pomeneală”?], ambele surori instalate in fruntea cadrelor din C.C. al PMR, Alexandru Ioanid este trecut la IGM - Inspectoratul General al Militiei - cu gradul de capitan, ajungand intr-un an colonel si... directorul Militiei Judiciare pe intreaga tara [din “pomeneală”, firește].*

“*Inconjurat numai de evrei, numiti in functii importante [subl. mea] - printre care si ajutorul sau, colonelul Serban Samson, doctor in drept, subdirector al Judiciarului pe intreaga tara - colonelul Ioanid Alexandru avea puteri depline si acces nelimitat la Ministrul de Interne, cumnatul sau, Alexandru Draghici, la generalul Staicu Stelian, seful IGM, cat si la generalul Aurel Filip, seful Militiei Capitalei (...).*

“Urmeaza o descindere *pe strada Nicolae Iorga, unde locuia Alexandru Ioanid, intr-o vila superba, fosta resedinta a ambasadorului Frantei.* [se “pomenise”... repartizat acolo - nota mea, antisemită] (...) Marturiile fostului colonel de Militie Adrian Horascu, publicate in revista "Lumea libera" din New York, au avut un ecou neasteptat in Israel. Revista "Minimum" a lui Alexandru Mirodan, care apare la Tel Aviv, a invitat pe cei ce stiu ceva despre "memorabilul caz" petrecut la Bucuresti in 1959 sa dezvaluie adevarul. Prima reactie a venit din partea lui *Eugen Szabo, un fost colonel cu functie inalta in organigra-*

ma Securitatii. [veche cunoștință a noastră, sub proto-numele Portnoi]: "Intamplarea face [Ioanid umbla cu "pomeneala", Szabo cu "intâmplarea"] sa[-i] cunosc (...) [erau] oameni lipsiti de orice spirit de aventura, *cu functii importante si salarii bune, "atasati regimului"* cum se spunea pe atunci. Nimeni din cei care îi cunosteau n-a acceptat versiunea oficiala a acuzatiilor ce li se aduceau. (...) Relatarea unui oarecare fost colonel de militia Adrian Horascu, aparuta in "Lumea libera" din New York, care s-ar fi ocupat de cercetarea cazului, m-a umplut de suparare." [curat umplut!]

"M. N. din Tel Aviv, o ruda apropiata a lui H. Obedeau, a trimis si el redactiei un soi de protest (...) Simelia Calin si Rebeca Klapholtz, surorile lui Lica si Paul Ioanid l-au acuzat si ele pe fostul colonel Horascu de relatari "mincinoase si abjecte": "Totul a fost o inscenare. *Este greu de crezut ca un savant ca Paul Ioanid si un colonel de militia ca Alexandru Ioanid, seful Sectiei judiciare pe tara, [subl. mea]* care stiau prea bine care era riscul unei asemenea fapte si care erau bine situati, sa dea o asemenea lovitura. (...)

"Cetateanul israelian Paul Lupascu, fost ziarist la "Scanteia" (...) fusese coleg de redactie si prieten cu Harry Obedeau. Si el s-a simtit obligat sa "rupa tacerea": "(...) Ideea de infaptui jaful a fost a lui Igor Seviianu (Gugu), actiunea a fost determinata de faptul ca atat Igor cat si sotia sa, Monica Seviianu, nu mai aveau slujbe de multa vreme (...) (traiau impreuna cu cei doi copii din ceea ce castiga Monica din lectii (...))

"Marturiile lui Paul Lupascu si Adrian Horascu le-au infuriat pe Nora Obedeau, sotia lui Harry Obedeau, pe Sanda, fiica acestora, si pe Rozina Baru, sora lui Harry, toate trei astazi cetatene israelience. Ele au trimis revistei "Minimum" din Tel Aviv un protest in care îi acuza pe *Lupascu si Horascu, "vechi colaboratori ai regimului comunist", daca nu chiar ai Securitatii, de dezinformare si falsificare a realitatii.* [sublinierea mea - de mirare la un evreu securist: Lupașcu - și la un presupus goi, dar și el securist : să fi fost ei "vechi colaboratori ai regimului comunist"? Doamne ferește! De cum securiștii evrei pun cizma de securist pe pământul Țării Sfinte se prefac fulgerător în anticomuniști, în mistici, în mielusei - chiar dacă îi cheamă "Lupașcu", "Lupescu", românizare de la rădăcina : Wolf] (...)

"O marturie (...) din partea lui *Mose Grossfeld, azi cetatean israelian, fost sef al militiei judiciare al unei regiuni si adjunct al colonelului Alexandru Ioanid: Ioanid procura pasapoarte false pentru emigrarea unor evrei in Israel.* [subl. -. mea] [Mi-a spus:] "Avem nevoie de bani pentru a-i ajuta pe evreii care s-au inscris pentru a emigra in Israel si au fost dati afara imediat din servicii, nu au din ce trai". In continuare mi-a spus: «Nu peste mult timp am sa mor, dar sa stii ca Ioanid a fost un evreu adevarat». Am mai vrut sa-i pun intrebari, dar el a inchis discutia; lacrimi i-au venit in ochi, am plans impreuna." *Iata intr-adevar o scena mai mult decat suprealista, cu doi ofiteri superiori militieni evrei care varsa lacrimi, la miezul noptii, dupa o lunga sedinta de analiza a muncii, pentru cauza*

sionista. [sublinierea mea, comentariul lui Teșu]

“Scrie prof. Bratescu: "S-au auzit opinii cum ca faptaşii fusesera oameni cu ferme convingeri sioniste, lovitura data de ei fiind menită să procure fonduri necesare înlesnirii emigrării în Israel. Ba *unii credeau că nu am fi avut a face atunci decât cu o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmărindu-se deopotrivă intimidarea intelectualității disidente și stimularea antisemitismului.* [subl. mea] În legătură cu acest ultim aspect, este de remarcat stăruința cu care autoritățile au ținut să aducă la cunoștință numele «adevurate» ale participanților la pradăciune, întrucât toți aceștia purtau de mai bine de un deceniu nume mai mult sau mai puțin «românizate»...”

Nu mai continuu. Așa o ține Teșu, cu “mărturii” care... mărturisesc în favoarea bieților, nevinovaților, imaculaților securiști evrei care “luaseră” niște (!) lipsiți de valoare internațională bani românești. Cu bănuiele, cu acuzații de “antisemitism” - la adresa securiștilor ne-evrei, dar nu și la a securiștilor unguri și evrei rămași la/în post (ca “Szabo” - vezi mai departe) - încât mă întreb chiar și eu, care, totuși observasem de la Intifada sărăcirea dramatică a “vocabularului” evreilor militanți anti-palestinieni secarea cuvintelor din fondul principal al lor, Oameni ai Cărții. Mă mai trezisem în situația tragi-comică de a face pe avocatul Securității - însă aici este vorba de *adevăr*, nu de contrariul adevărului: Securitatea:

Cum de poate Brătescu - altfel persoană ponderată, neisterică - să emită luări peste arătură, scurtături analfabete, idioțenii precum: *“o inscenare de toutes pieces, pusa la cale de Securitate, urmărindu-se deopotrivă intimidarea intelectualității disidente și stimularea antisemitismului.”*?

Întrebări - legitime:

1. Care “intelectualitate disidentă” - în 1959? Mai întâi termenul “disidență” nu circula atunci, abia după 1965 s-a făcut cunoscut - și avea o conotație batjocoritoare, oricum, degradantă la români, trimițând la oamenii politici care “trădaseră” partidul-mamă și creaseră altele: Gh. Brătianu, Anton Alexandrescu. Apoi - făcând trei pași îndărăt: în 1956, în primăvară, fusese simțit - și cum ! - “Spiritul Genevei” care pe mulți deținuți politici având condamnări mari îi scosese din închisoare. Însă după Revoluția de la Budapesta (din octombrie - care, vorba mea: începuse în august, la... Poznań), șurubul fusese re-strâns, liberații re-arestați, teroarea întinzându-se în tot Lagărul Sovietic. În România nimeni nu mai mișca un deget - și nu a mișcat vreme de peste un cincinal: studenții ne-arestați în 1956 fuseseră supuși teroarei cumplite a “campaniei exmatriculărilor” (în care Ion Iliescu și

purtătorul său de servietă, turnătorul Ed. Reichman jucaseră un rol ne-neglijabil); adulții: cei rămași ne-arestați (sau ne-re-arestați) tremurau din toate balamalele curajului lor, se făcuseră mici-mici, de să nu-i observe nici măcar nevestele. 1957, 1958, 1959, 1960 : ani teribili, de plumb, mai ales că re-începuse colectivizarea (condusă de tovarășul Ceaușescu și de a sa tovarășă de viață și de activitate pe linie) care băgase în închisori sute, mii de țărani “nelămuriți” sau “ieșiți”, iar satele-noi din Bărăgan fuseseră repopulate cu familiile “bandiților”. La care “intelectualitate disidentă” - în acea perioadă - face trimitere Brătescu?;

2. Despre ce fel de “stimulare a antisemitismului” vorbește același, în deplină neștire, în perfectă necunoștință de cauză?

Aici ar fi două “ramuri” ale întrebării:

a) când vorbise de “intelectualitate disidentă” îi avusese în vedere doar pe intelectualii evrei din România? Pe cine anume? Pe, de-o pildă Cosașu?; pe Jar, de-o pildă? Dacă da, cum anume, prin care **fapte anticomuniste** se manifestaseră acești pre-disidenți? Ce anume comiseseră ei “dușmănos” și cum, cu-cât fuseseră pedepsiți: intraseră în închisoare (bine: doar în anchetă?), pentru câte minute?;

b) ce era *doar antisemit* în acțiunea Securității din 1959? Prin cine se manifesta “antisemitismul” Securității? Vrea să spună Brătescu: în acel moment *toți* evreii fuseseră îndepărtați din “organe”, iar ne-evreii (din Securitate) își dăduseră frâu liber antisemitismului genetic?

Minciună sfruntată. Să fie întrebat (de dincoace de mormânt) monstrul Pintilie-Pantiușa, omul Anei Pauker, activ în 1959, cu tot cu Ana Toma (Grossman) - întâmplător, în 11 septembrie 1958 semna decizia Nr. 15.157 prin care mi se fixa - mie, deținutului - domiciliu obligatoriu, de 36 luni, semnată: “Adjunct al Ministrului Afacerilor Interne, General-locotenent Pintilie Gheorghe”, vezi documentul de la pagina 283 a volumului meu **Culoarea Curcubeului**, Polirom 2005; să fie chestionat (după același procedeu ca Pantiușa) criminalul Nikolski-Grünberg: mai era el în activitate, în momentul 1959? Ba bine că nu! Nu este exclus ca evreul Grünberg-Nikolski să fi fost, anchetator, mai fără milă (sic) cu Leibovici, cu Herșcovici, cu Lazarovici chiar decât un casap *goi*, ca Enoiu - pentru a-da-dovadă-devotamentală... Să fie întrebați - în Israel, unde s-au stabilit după ce au făcut tot răul posibil în România - creaturi de coșmar ca Sigismund/Zigi Breiner (Beiner, Bayner), adolescentul ucigaș de soldați români în retragere, la Cernăuți în plină stradă, la 28 iunie 1940; colegul său “Gruia” (Grünberg), cu

Bainer formînd un bestial cuplu de torționari la Securitatea din Cluj, martirizatori ai deținuților răsculați la Gherla în iunie 1958! Să răspundă la adevăratele întrebări viteazul macabeu “Eugen Szabo”, care se exprimă ca martor - martor a ce?; martor al cui? Ca acuzator - acuză Securitatea de “manipulare antisemită”? - dar ce făcea el, mă rog frumos, în Securitate, în chiar momentul “manipulării”? Tăcea și executa ordinele de... manipulare antisemită... Un securist pensionar în Israel (à propos: cine plătește pensiile grase ale securiștilor translați pe malul Mediteranei: statul român - pentru care faptă patriotică... românească?; Israelul - pentru care servicii de neprețuit aduse cauzei sionismului mondial?) - rămâne pentru totdeauna ce a fost în România: *un criminal* (ca supliment: un *mincinos structural*, deci nu are dreptul de a se propune martor al apărării altui securist criminal, chiar dacă, ajuns în Israel a început a face pe... anticomunistul, pe antisecuristul, acuzîndu-i pe foștii săi tovarăși de șaibă - însă numai *goi* - de crime...).

Sufocat de indignare Brătescu arată cu degetul condamabila “deconspirare a numelor adevărate” ale securiștilor evrei? Ei da, ei și? Fuseseră cumva pedepsiți să nu mai “lucreze”, cu devotament-avânt bolșevic, împotriva românilor?; nu au mai primit salariile monstruos de mari pentru treaba lor de latrinari (în traducere poporană: căcănari), de hingheri, de călai și de trădători ai României? Ei, da, fuseseră înlocuiți în Aparat cu *goi*-ii pe care ei, instructori ai NKVD-ului îi formaseră - nu? La ce alte persecuții-antisemite mai fuseseră supuși? A, da: suferiseră bieții evrei securiști de pe urma “deconspirării numelor”? De ce - dacă așa îi chema? Li se făcuse brusc rușine de numele lor adevărate (adică: numele de dinainte de românzare)? Aveau senzația că sunt, nu doar... deconspirați, ci și demascați? Cum ar veni: dezbrăcinați-dezbrăcați? Fuseseră ei duși în Piața Mare, unde li se confiscaseră izmenele tricolore românești, de rămăseseră în puța goală, ca la începuturi, de la mamele lor? Ei și? Care le era suferința? Care era groaznica persecuție (“rasistă”) la care fuseseră supuși - firește, doar de către *goi*, nu, Doamne ferește și de către evreii rămași în posturi de conducere, peste tot? În ce constă “antisemitismul”? În faptul că li se rostise numele originar? Ei și? Dar acuzatorii nu-și dau seama că această... acuzație ar fi dovada peremptorie că toți evreii care purtaseră până atunci nume (supra-nume, pseudonume) românești “lucraseră” exclusiv în agenții de spionaj, unde secretul identității este mama sănătății?

Eu, un *goi*, un “antisemit” să le corijez gândirea de piatră? *Aparatul de Stat și de Partid* rotase cadrele, adusesese în prima

linie a luptei împotriva poporului român trupe noi, elemente proaspete (care să cunoască terenul, doar erau băștinași, fii, nepoți, frați, cumnați ai “bandiților” ce trebuiau lichidați) - nu modificase întru nimic legea secretului asupra crimelor sale, ale Organului, deci și ale crimelor fiecărui “lucrător” în parte: evreu, ungur, bulgar, ucrainean, român.

Apoi: ce li se întâmplase, mă rog frumos, securiștilor evrei după “îndepărtarea” lor din Securitate?: fuseseră ei și alungați din casele - de ei confiscate proprietarilor români, de ei dați afară, aruncați în stradă de ei înșiși, “învingătorii”, veniții pe tancurile sovietice?, case în care se instalaseră (ca la ei acasă) în numele lui Stalin și al Armatei Roșii liberatoare?; rămăseseră și muritori de foame doar din pricină că li se spusese - în circuit închis, de uz intern, ca în filmul regizat de Enoiu - pe nume, nu pe... unul din pseudonumele sub care ne hăituiseră, ne călăriseră, ne terorizaseră, ne jupuiseră la propriu și la figurat un deceniu și jumătate?; le fuseseră dați afară din școli, din universități copiii, nepoții? - așa după cum ei înșiși, tovarășii-noștri-de-alte-naționalități aplicaseră, din 1948, “lupta de clasă” (în fapt: *de-rasă*), prin epurarea corpului didactic secundar și universitar, prin nepermiterea intrării la facultăți a fiilor de popi, de chiaburi, de proprietari de moară - ba chiar și de batoză?; li se confiscaseră cărțile - mai mult sau mai puțin ale lor, cumpărate, însă cele mai multe provenind din bibliotecile publice și particulare distruse-jepute de ei, securiștii culturalnici (unde mai pui că erau evrei, deci oameni ai cărții...)?; li se “furaseră” mobilele, covoarele, tablourile de maestri, pianele însușite-prin-confiscare-de-clasă de ei înșiși de la proprietarii burghezo-moșierești *goi*, sau/și primite din depozitele Gospodăriei de Partid - adevărat: “cu bon”? În fine: fuseseră ei și băgați în închisoare, măcar pentru o oră și un sfert, pentru *adevăratele lor fapte-rele* : abuzurile de tot felul, sub umbrela ocupanților ruși, pentru jafurile din patrimoniul național, pentru escrocheriile la care se dedaseră ei, cei avînd pâinea și cuțitul - la Comerț Exterior, în Administrație, la Cultură, la Externe - la Interne? Măcar pentru “înstrăinare de bunuri”, dacă nu și pentru trădare națională?

Lamentațiile evreilor sunt nemotivate, obraznice, nerușinate. De mirare că încă nu au cerut despăgubiri, “restituiri” - și scuze (pentru crima antisemită de a-i spune unui evreu pe numele adevărat) din partea “celui mai antisemit popor din lume: poporul român”, după afirmațiile unor evrei unguri, în frunte cu Profetul Minciunii și al Calomniei: Elie Wiesel.

Ca să scurtez: textul despre “Marele jaf sionist” publicat de

Teșu Solomovici, în care harnicul publicist se dă de ceasul morții să-i justifice, să-i explice pe făptașii securiști evrei deveniți tâlhari - nu explică nimic, ba încurcă mai mult lucruri și așa încurcate. Pe lângă “amănuntul” că nu aflăm nimic mai mult decât puținul care *se știa* - doar că... știm, în continuare că nu știm nimic - apărătorul face un imens deserviciu “evreimii”, cum îi zice el. De-aș fi evreu l-aș ruga: «Lasă-mă așa, ne-apărat, vrei să mă înfunzi mai tare?» Fiindcă el, Teșu Solomovici, evreu și nu vreun *goi* “antisemit”, a dovedit cu probe irefutabile, provenite, nu doar de la evrei în general, ci de la evreii care fuseseră slujbași credincioși ai Odiosului Organ, Securitatea, *altceva*:

Că, împotriva a tot ce melițează evreii *revizioniști* (cei care pretind că în România evreii ar fi ocupat, în Aparatul de Represiune... strict proporția pe care o reprezenta etnia evreiască din totalul populației) - adevărul este altul, cel cunoscut, recunoscut și de coreligionarii lor normali: evreii au ocupat în aparatul de stat și de teroare un număr de posturi de răspundere mult mai mare, exagerat, disproporționat... Prin “apărarea” sa Teșu Solomovici și martorii pe care îi citează, conștient sau ba, au contrazis teza... *violent negaționistă a evreilor* (acea că evreii *nu fuseseră*, proporțional, mai numeroși în Organe decât românii); fiindcă adevărul este cel cunoscut pe spinarea sa de fiecare nefericit locuitor al batjocurei numită “RPR”: după modelul URSS și cu ajutorul neprecupețit al consilierilor de la Moscova, ca și în celelalte țări sovietizate evreii au ocupat în aparatul de stat și de partid - mai cu seamă în aparatul de represiune și de teroare - o flagrantă disproporție etnică.

«Unde te întorci, dai numai de ei», spuneau românii “reacționari” (și, cum altfel: antisemiți!), în șoaptă, vreme de peste două decenii. «În justiție, în administrație, în cultură, în diplomatie, în comerț exterior, în miliție, în securitate...»

Atât de foarte, de prea-mulți, încât nu doar eu mă întrebam, ci și un evreu apropiat mie, aflat la începuturi în secretele zeilor:

De unde Dumnezeu ieșiseră atâția (cifre neoficiale - și secrete, dar sigure - indicau cifra de peste un milion de evrei în România anului 1945), dacă fuseseră masacrați 400.000 dintre ei, cum glăsuiește scrisul în piatră de la Coral și cum zbiară, în continuare escrocii de istorie și de morală, falsificatorul de adevăr istoric, cel care a dat numele unui Institut de Cercetări a Holocaustului, impostorul, filomaghiarul, ferocele antiromân Elie Wiesel?

Răspunsul poate fi găsit în (cvasi)blasfemia:

Așa cum Ieșua din Nașeret a îndestulat mulțimile doar cu

cinci pâini și doi pești (chiar de-ar fi fost cinci pești și două pâini, tot minune ar fi rămas), așa congenerii săi au numărat cadavrele după aritmetica specială a holocaustologilor fără frontiere - aceea care a dat “400.000 de victime”.

Spre slava Industriei Recuperărilor (nereciproce).

*

21/29 octombrie 2005

A fi basarabean...

La începutul acestui an, la un post de televiziune bucureș-teană a avut loc încă o dezbatere despre Holocaust cu participarea lui R. Ioanid, L. Benjamin, J. Ancel și un istoric de la Chișinău, ne-evreu, al cărui nume, din păcate, nu l-am reținut. Tonul era cel consacrat, faptele și ele: “românii fasciști ai lui Antonescu au organizat Holocaustul în România”. Cifrele victimelor erau, cu neînsemnate variațiuni, cele consemnate la Coral: “în jur de 400.000”. Ajungându-se la situația de după 28 iunie 1940, la întrebarea nevinovată: «*Cam câți evrei ne-basarabeni trecuseră după această dată noua frontieră de pe Prut, în teritoriile cedate URSS?*», cei trei specialiști au aruncat în silă, agasați, cifre între câteva sute și câteva mii, apoi s-au pregătit să treacă la alt subiect...

Istoricul de la Chișinău a arătat niște hârtii și a spus că, după documentele NKVD, în jur de 150.000 evrei trecuseră Prutul (de pe malul drept pe cel stâng) imediat după Cedare...

Stupoare printre “specialiști”. Însă niciunul nu a contestat cifra - de ce oare: pentru că era (aproape) adevărată?; sau pentru că pentru că venea din sursă NKVD, maica lor “spirituală”?

Evreii-normali, majoritatea, sunt ținuți să tacă “în interesul comunității”, în numele lor (sic) exprimându-se (re-sic) agitații-agitatori holocaustologi colonizatori ai meselor rotunde, ai tribunelor, ai presei (cei de mai sus la care se adaugă inevitabilul Oișteanu, istericul Al. Florian, umoristul Shafir); evreii-normali nu se pot face auziți în asemenea împrejurări (și nu doar în România); deasemeni din jenă intelectualo-morală, de rușine că sunt congeneri cu acești ignoranți, nerespectuoși ai *cititului* și ai *citatului*, insolenți, mincinoși cu program...

M-am întrebat, mă întreb: unde erau istoricii români (măcar tot atât de istorici cât un R. Ioanid, un J. Ancel)? Nu-și aveau și ei locul pe platou? Sau fiindcă primiseră de la Wiesel cinstea-deonoare de a figura în comitetul pentru Studierea Holocaustului, li

se impusese clauza de rezervă, citește: interdicția de participare la dezbateri fără aprobare de sus de tot, de la Washington, de la Tel Aviv? Ce făcea, ce dregă, cu ce se ocupa - în chiar acel moment - un Pippidi, de pildă? Cu - tot de pildă - semnarea cu numele său a unor lucrări trudite de alții, editate la Politromul Lupesc, spunându-și că el, român autentic, de dincoace de Prut, poate dormi pe toate trei urechile, atâta vreme cât există dincolo de Prut români-neautentici, “românofoni”, cum le-a zis istoricul-istoric Zoe Petre, ca alde Mihai Vakulovski, ca “istoricul de la Chișinău” - n-au decât să susțină ei “dialogul cu evreii”...

Însă chiar așa: tolerată, pusă într-un colț al mesei ocupate de abonații holocaustologiei pretutindena, modesta contribuție a “istoricului de la Chișinău” a re-trezit speranța în posibilitatea unui dialog româno-evreu pe care de mult îl visăm. Fiindcă în lumea noastră murdară, însângărată, batjocorită evreii nu au fost totdeauna victime, martiri, nedreptățiți; și ne-evreii, în raport cu evreii au fost victime inocente, mai cu seamă în secolul trecut în Imperiul Răului, cum pe drept numea Reagan Blocul Comunist - și continuă a fi în Palestina. Iar dacă și ei, evreii doresc stabilirea adevărului (să rămânem modești: stabilirea unei medii a ceea ce credem cu toții că ar fi adevărul), atunci să părăsească nesuferita atitudine arogantă, totalitară, a eternei victime cerînd scoteală (și compensații materiale) interlocutorului tratat de la bun început ca vinovat-de-serviciu («Antisemitule! Fașistule!») și cu care nu discută, căruia îi dictează condițiile capitulării.

Să se așeze la masa-rotundă a dialogului onest, la care să participe, nu ca dușman al celuiilat, ci ca partener de discuții - despre viață, despre moarte, despre victimă, despre călău, despre neuitare la ei, la evrei, despre iertare la noi, creștinii. Singura condiție: să accepte postulatul:

Crima începe de la unu: un evreu este egal în moarte cu un român, cu un țigan, cu un rus, cu un armean;

Vinovăția începe tot de la unu: o victimă evreu are aceeași valoare (sic) ca o victimă român, țigan, armean, rus. Vinovăția nu poate fi cântărită diferențiat, nu beneficiază de circumstanțe-atenuante în funcție de ideologie, religie, rasă : un criminal german nazist nu poate fi deculpabilizat pentru că ucisese pentru “binele Germaniei”, după cum un criminal bolșevic, evreu sau nu, rămâne un criminal, nu un “revoluționar internaționalist”.

Din fericire dezbateră de atunci nu a fost un accident - însă doar în comunitatea românilor de pe Bâc, peste o jumătate de

veac dublu-martirizați de comunism și de rusism - și nu în rândurile “directorilor de conștiință” de pe Dâmbovița. Cu explicabilă satisfacție mi-am adus aminte:

- în 1988, când la Chișinău V. Mândâcanu publica articolul “Ecologia spiritului”, iar la meetingurile cenaclurilor “A. Mateevici” intelectualii cereau demisia înalților demnitari de stat și de partid, în cenaclurile de la București conduse de N. Manolescu, Crohmălniceanu, M. Martin, I.B. Lefter, se dezbătea de zor chestiunea sexului rezistentului-prin-cultură;

- când în 1989 la Chișinău modeștii intelectuali basarabeni se luptau cu sovietizatorii pentru limba română, cu grafie latină, impunând Sovietului Suprem al RSSM o lege - rafinații scriitori de la București, printre ei N. Manolescu, îi ironizau pe bieții-basarabeții “rămași la Bolintineanu”, pierzând timpul cu, ce tristețe, domnilor: “limba română”, în loc să treacă urgent la Roland Barthes!;

- în același an 1989, an de revoluție autentică la Chișinău, ce ce text epocal redactau intelectualii români din dreapta Prutului? O petiție prin care cereau anularea... licențierii de la *România literară* a lui Mircea Dinescu - o jalnică jalbă în- genunchi, dar chiar așa, marii-profitori de “după Revoluție”, hoitarii Manolescu, Liiceanu, Eugen Simion, Adameșteanu, Blandiana, Buzura, Sorescu *nu o semnaseră*.

Nu voi afirma că în privința normalității civice basarabenii sunt mai responsabili, mai curajoși, mai dreپți pe picioarele lor, două decât frații de peste Prut, voi spune ce am spus: în timp ce intelectualii din stânga Prutului se aflau de multă vreme la unison cu europenii polonezi, cehi, unguri, cei din dreapta Prutului nici nu existau (doar explicase Blandiana în *Convorbiri literare* că... în timpul dictaturii solidaritatea nu era posibilă, însă după “revoluție” a devenit... - dacă Nicolae Dictatorescu nu-i dăduse bilet de voie prin Gogu Rădulescu...).

În chestiunea extrem de importantă: relațiile româno-evreiești, în timp ce pe malul drept al Prutului sunt lăsați să zburde nestingheriți, nepuși la locul lor istericii propagandiști ai “Holocaustului românesc” (în care până deunăzi, la diktatul lui Wiesel, erau incluse și victimele ungarilor ocupanți ai Ardealului de Nord), la Chișinău, “bieții basarabeni”, înfruntând o mie de obstacole, reușesc - din când în când - să-și facă auzit glasul.

Voi da largi extrase dintr-un articol apărut pe site-ul <http://www.moldovanoastra.md/historical>. sub semnătura lui Gh. Marinescu. Sublinierile mele vor fi semnalate, iar îndreptările puse între paranteze drepte : [ ]

“Afacerea “Holocaustul evreiesc în Moldova”.

“Toate episoadele iunie 16 2005 - 12:20

“Moldova Noastră, Centrul de Monitorizare și Analiză Strategică)

“Despre afaceri în istorie nu se prea discută. Acestea mereu sînt înconjurate de mister, iar deznodămîntul oferă senzația parcurgerii unui roman polițist. De la obținerea independenței pînă în prezent, orice scandal public cu implicarea coșilor de topor guvernamentale poate fi catalogat ca o afacere. Sensul acestui termen ar fi următorul: “înțelegere orală sau scrisă între două sau mai multe părți în scopul obținerii unui profit din efectuarea unei activități”. (...) *A scrie astăzi despre holocaustul evreiesc este foarte riscant. Aceasta pentru că dezvăluirea unor noi informații cu privire la evrei ar putea fi catalogată ca antisemitism, iar autorul asociat cu Hitler.* (subl. mea, P. G.) (...)

“Episodul I

“Holocaustul evreilor este deja o chestiune (...) aș zice terfelită. Și asta datorită intervențiilor anumitor indivizi care au dorit să profite pe seama evreilor morți în timpul celui de-al doilea război mondial (s.m.). Chestiunea în discuție mai este influențată (...) în primul rînd, pentru că tratarea holocaustului ține de domeniul istoriei, știință care deseori suferă de o insuficiență de sinceritate din cauza includerii intereselor politice sau de altă natură (s.m.). În al doilea rînd, pentru că amintirile despre evenimentele tragice cu privire la masacrarea evreilor în Transnistria în anii celui de-al doilea război mondial mai sînt vii. Astfel, *aceste amintiri îi determină pe posesorii lor de a dramatiza și extrapola soarta evreilor, ca una specială, din întregul calvar al vieții și morții din perioada anilor 1939-1945* (s.m.). În pofida trăsăturilor pe care le-am enumerat, unii s-au încumetat să scrie și chiar să publice diverse materiale pretins istorice ori analitice despre problema dată.

“Autorul unei asemenea lucrări este **Sergiu Nazaria**, cunoscut mai mult ca autor al cursului integrat de istorie a Moldovei. Monografia sa, intitulată “**Holocost v Moldove**” (Holocaustul în Moldova) a fost editată în primăvara acestui an la inițiativa Asociației evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste cu sprijinul Institutului de Stat de Relații Internaționale din Moldova. *În cadrul acestui institut, cartea și autorul ei au avut parte de o prezentare grandioasă cu participarea unor reprezentanți ai misiunilor diplomatice.*

“*Vom remarca și faptul, deloc de ignorat, că la momentul prezentării cărții, autorul deja distribuisese întreg lotul prin bibliotecile țării* (s.m.). La ce atîta grabă? (...) “ce aduce nou această carte ?”

“Din ceea ce a urmat după apariția acestui volum am înțeles că, de fapt, lucrarea respectivă *nu aduce nimic nou, decît atacuri directe la persoană, xenofobie, falsuri istorice, contestări*, (s.m.). (...) a stîrnit mare zarvă printre istoricii autohtoni. Asociația Istoricilor din Moldova a manifestat o atitudine negativă față de maniera individuală de a scrie a lui Sergiu Nazaria și față de conținutul cărții, catalogînd-o

ca o poveste îmbibată cu truncheli de documente și falsuri istorice. (s.m.)

“Cartea învinuiește administrația română a lui Ion Antonescu ca fiind culpabilă de omorîrea a zeci de mii de evrei în Transnistria, astfel încît *“Hitler a rămas mulțumit de faptul că Antonescu a început primul prigoana și uciderea evreilor”* (sic!). *Ideea principală a cărții este că în Transnistria a avut loc un veritabil holocaust al evreilor comis de către românii fascisti. (...) Dar (...) nu numai românii sînt vinovați de tragedia evreilor din Transnistria, ci și unii istorici de la Chișinău care, chipurile, știu ce s-a întîmplat acolo, dar din anumite motive tăinuiesc acest lucru* (sic!). (sublinierile mele).

“Culmea acestor atacuri la adresa membrilor Asociației Istoricilor din Moldova a fost *asocierea* [compararea, punerea alături a] istoricului **Ion Varta**, autor a mai multor colecții de documente istorice, cu liderul Germaniei naziste - Hitler (...). (...) *apariția pe copertă a numelui lui Alexandru Moraru fără acordul acestuia. (...) Alexandru Moraru a declarat că nu recunoaște veridicitatea informației incluse în volumul apărut cu numele său și că ceea ce s-a întîmplat a fost (...) o șarlatanie fără măsură, iar Sergiu Nazaria nu a consultat nici o arhivă (...), utilizînd și fabricînd documentele prezentate de el* (subl. mele).

“(...) Informația conținută în cartea respectivă a fost aspru criticată de către Asociația Istoricilor din Moldova, istoricii exprimîndu-și regretul pentru faptul că *o astfel de monografie a fost repartizată cu cea mai mare rapiditate bibliotecilor școlare și publice, astfel promovînd în continuare neadevăruri istorice menite să turmenteze cititorul simplu, iar celor mai tineri, cum ar fi elevii și studenții, să le formeze o atitudine eronată față de evenimentele demult trecute*. (s.m.)

“Episodul II

“În situația creată Asociația Istoricilor din Moldova a hotărît să organizeze un simpozion care să pună în discuție problema evreilor în istoria românilor din timpul celui de-al doilea război mondial și reflectarea acesteia în manualele școlare.

“La acest simpozion, care a avut loc pe data de 3 iunie curent [2005] în incinta bibliotecii publice “Onisifor Ghibu” din Chișinău, au participat istorici și personalități publice de etnie evreiască din Republica Moldova, reprezentanți ai presei, precum și alte persoane interesate de problema dată.

“Marii absenți (...) au fost **Mark Tkaciuk** – consilier prezidențial, **Victor Tvircun** ministrul Educației și Sportului, Mircea Surdu – (...) și chiar autorul cărții cu pricina – **Sergiu Nazaria**. Absența acestora, însă, a fost suplinită de prezența lui Ion Coja de la București, a lui Teodor Magder, Șvabs Roif, rabinul șef Zalman Apelski, Ion Varta – istoric, Alexandru Moraru – „autorul buclucaș” al cărții lui S. Nazaria, Boris Vizer – istoric, Alexandru Memei – istoric din Transnistria, Vlad Pîslaru – istoric, Viorel Cibotaru – reprezentant al societății civile.

“Discuțiile incandescente din cadrul simpozionului s-au axat pe întrebarea «a fost sau nu holocaust în Transnistria?».

“Amintirile celor care au supraviețuit evenimentelor din Transnistria din timpul războiului au transformat discuția într-o adevărată mascaradă stropită cu intervenții de prost gust și contre dure la adresa participanților. În urma unor replici de ambele părți, de cea a evreilor și de cea a istoricilor autohtoni, a ieșit la iveală adevărul despre buclucașa carte a lui Nazaria sau, mai bine zis, despre deznodământul afacerii. **Alexandru Moraru**, care de ceva vreme scutură [cercetează] arhivele în căutarea documentelor ce ar descrie soarta evreilor în Transnistria, a elaborat un material nepărtinitor cu privire la acest subiect pentru a fi publicat. Astfel, *Asociația evreilor foști deținuți în lagărele de concentrare și ghetourile fasciste, în frunte cu Șvabs Roif, aflând despre aceasta, i-a și propus un ajutor financiar pentru editarea unei cărți. În același timp, Asociația a mai conlucrat și cu Sergiu Nazaria, care în baza materialelor adunate de Alexandru Moraru și prezentate lui Șvabs Roif, prin trucare de documente a elaborat un cu totul alt conținut care a apărut în cartea buclucașă* (s.m.).

“În cadrul simpozionului Șvabs Roif a declarat într-un discurs contradictoriu și emoționat, îmbibat cu amintiri din timpurile prigoanei evreilor în Transnistria, că nu are nimic contra românilor și că a fost salvat de la moarte chiar de către un căpitan român. El a mai declarat că, de fapt, nu popoarele sînt vinovate de genociduri, ci anumiți indivizi care nu au naționalitate. În final, însă, a ținut să precizeze că în Transnistria, totuși, a fost holocaust. Totodată, el nu a explicat cum au ajuns materialele lui Moraru la Nazaria și de ce a avut mai multă încredere în ultimul istoric și nu în primul. *Deductiile ies singure la iveală dacă luăm în considerare faima lui Nazaria cu calitățile lui deosebite de fabricant al istoriei.* (s.m.)

“Fiind de acord cu părerile istoricilor că Antonescu a fost o figură istorică contradictorie și a avut o abordare diferită față de evrei, spre deosebire de cea a naziștilor germani, și că, *în acest sens, pe seama evreilor din Transnistria au avut de câștigat averi enorme anume evreii din București, Șvabs Roif a ținut-o morțiș că în Transnistria a fost holocaust pentru că „l-am văzut cu ochii mei”.* Poziția acestuia a fost susținută de încă câțiva evrei din preajmă, intervențiile cărora erau determinate mai mult de impresiile și trăirile personale fixate în perioada sovietică. (s.m.)

“Epilog

“Deși afacerea „Holocaustul evreilor în Moldova” pare să fi fost deconspirată în cadrul simpozionului, consecințele acesteia nu fac decît să alimenteze patologia tranziției moldovenești. Nu cred că Șvabs Roif și-ar fi dorit ca în Transnistria să fi fost un holocaust al evreilor, căci adevărul istoric nu poate fi măsluit pur și simplu prin impresii personale. *Noi ne solidarizăm cu evreii care au suferit în anii celui de-al doilea război mondial pentru că am avut aceeași soartă. De fapt, ei au suferit ceea ce am suferit și noi după venirea bolșevicilor în*

Basarabia. [Corect ar fi fost: “De fapt noi suferisem înaintea lor, din 28 iunie 1940 până în iulie 1940, la Prima Ocupație, în timpul căreia mulți, prea mulți evrei au colaborat cu bolșevicii; apoi din aprilie 1944 până deunăzi - prin 1989 - a Doua Ocupație, lungă teribilă, distrugătoare” - adausul și îndreptarea mea, Paul Goma] **În acest sens apare chiar un paradox dacă încercăm a calcula care era proporția etnicilor evrei în aparatul represiv și de conducere al RSSM (s.m.).**

“Chestiunea evreilor în Transnistria este una foarte sensibilă. Nimeni nu neagă prigoana evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial la est de Nistru, dar aceste represii nu pot fi nicidecum numite holocaust (...) Acesta presupune o politică rasială a statului nazist de identificare a evreilor în baza elementul rasist (mărimea craniului, culoarea pielii) și nimicirea lor în masă prin camere de gazare sau ardere. Nici în Italia sau Spania fascistă și în fine în România antionesciană nu a fost dusă o astfel de politică. Din contra. Anume prin aceste țări evreii reușeau să scape cu viață prin fugă – prin porturile de la Lisabona, Palermo și... Constanța. (s.m.)

“Acest lucru este recunoscut nu doar de istoricii cu renume, dar și de comunitatea evreiască. Bunul simț și mintea lucidă nu ne permite, pur și simplu să generalizăm și să extindem asupra Basarabiei amploarea acestui fenomen – holocaust. Faptul că Șvabs Roif a supraviețuit alături de alți camarazi evrei cu ajutorul unor soldați români (fie din compasiune, bani sau alte cauze) este un argument în plus că nu a fost holocaust în sensul clasic al cuvîntului în dreapta [stînga] Nistrului. Nici un evreu nu a fost ars în Basarabia, iar represaliile care au avut loc s-au datorat nu politicii rasiste, ci mai degrabă a fost o răfuială socio-politică, deoarece se cunoaște la fel de bine care era situația socio-economică a evreilor și relațiile lor de colaborare cu forțele bolșevice [Corect ar fi fost: “în timpul Primei Ocupații: 28 iunie 1940-iulie 1941” - adausul meu, P.G.] (încleierea [lipirea] foilor volante antiromânești și probolșevice pe teritoriul Basarabiei. Care trebuia să fie atitudinea autorităților române pe timp de război în acest caz ?).(s. mele).

“Indiferent care ar fi interesele lui Șvabs Roif de a face publice unele informații despre soarta evreilor decedați în Transnistria, această dramă nu poate prevala, în manualele de istorie, asupra cruntei tragedii a românilor de la est de Prut după cel de-al doilea război mondial. (s.m.) Și să vezi că acest lucru nu se prea găsește în lucrările lui Sergiu Nazaria sau ale tovarășului său de condei Vasile Stati, oricît de lipsiți de naționalitate ar părea.

“Și asta este păcat!

“Gh. Marinescu”

Cum “al doilea război mondial” a început la 1 septembrie 1939, se poate include în el și Prima Ocupație a Basarabiei și a Bucovinei de Nord (28 iunie 1940-22 iunie 1941).

Credem însă că este vorba de sechelele pricinuite de teroarea bolșevism-rusismului în memoria basarabenilor (“mancurtizarea”?) - fie ca șabloane de tipul “Marele Război de Apărare a Patriei”, “fașizm”, pentru tot ce nu e bolșevic, fie ca omisiuni ale unor evenimente de mare însemnătate - pentru adevăr.

Pe când un colocviu pe aceeași temă organizat pe malul drept al Prutului?

Sau așteaptă ai noștri ca brazii să devină și ei... basarabeni ?

Mai curând au să intre în Uniunea Europeană - așa cum au intrat (cu lăutarii cu ochi albaștri după ei) în NATO, trași-împinși de americani și de israelieni, cărora le este nu doar indiferentă, ci chiar... benefică ne-desființarea Securității.

Mai au de așteptat dâmbovițenii până să se ridice pe două picioare.

Paul Goma

(29 octombrie 2005)

P.S.

De la articol la articol (cu șchiopătărilor inerente) Teșu Solomovici face progrese: dovadă că dacă vrea, este în stare să susțină un *dialog*, ceea ce, pe timpurile acestea constituie o raritate.

Primele impresii despre el: proaste. L-am cunoscut - indirect - prin prestația de acum câțiva ani când I. Coja anunțase că va scoate el volumul **Situația evreilor din România 1939-1941** - cel pe care A. Buzura, în 1994, după ce îl tipărise, îl distrusese la presiunile Comunității evreiești. Consultat, Teșu Solomovici declarase - citez din memorie:

‘Comunitatea nu are legătură cu distrugerea volumului, oricum, documentele acelea sunt însuportabil de antisemite’.

Așa deci: *documentele* sunt însuportabil de antisemite, nu, Doamne ferește și *faptele* evreilor, însuportabil de anti-românești!;

Al doilea moment: când a apărut **Săptămâna Roșie** la Vremea. Pe la stand a trecut și Teșu Solomovici. A citit textul de pe coperta a IV-a și a spus, în direcția editorilor:

«Grijă mare! Grijă mare! Ordonanța, ordonanța!»

Să fi fost îngrijorare pentru soarta autorului și a editurii - din cauza “Ordonanței”?; amenințare: cu Ordonanța...? Mister.

Spuneam că Teșu Solomovici a făcut progrese considerabile în dialogul angajat. De pildă când a admis, la începutul articolului că, în Săptămâna Roșie din iunie-iulie 1940 evreii atacaseră coloanele de refugiați - astfel: “comportamentul

neonorabil (s.m.) al evreilor față de soldații români”...

Nu-l lasă inima să accepte întregul adevăr al documentelor: relativizează, edulcorează faptele, fiindcă nu “neonorabil” fusese comportamentul, ci *criminal*. Pe de altă parte “toaletează”, reducând conflictul româno-evreiesc din 1940 la *soldații români* și la *evreii locali*. Or eu, prin documentele produse vorbesc în primul rând despre *agresiunile evreilor asupra civililor*: adulți, adolescenți, *copii*, până ieri colegi de școală și prieteni cu evreii, azi bătuți, scuipați, pișați de cei de vârsta lor, acuzați de “fașizm”, de “regalism”, de “legionarism”.

I-i nespun de greu să admită că etnia evreiască din Basarabia și din Bucovina de Nord, *în majoritatea ei* a colaborat cu dușmanul neamului nostru, rusul, astfel trădându-și patria, România. Ne cere și el să nu folosim “evreii”, ci “unii evrei”, însă ei înșiși, pe urmele lui Wiesel nu spun: “unii români (au ucis)”, ci urlă isteric, cu stropi: «Românii au ucis!».

Teșu Solomovici pune și el la îndoială *memoria* mea. Tertipul cu “memoria lui Goma” este răsfolosit de holocaustologi, ei nu-mi recunosc dreptul și capacitatea de a fi *purtătorul memoriei părinților, a bunicilor, a strămoșilor*; dacă momentul cutare, prin vârstă, nu-l puteam memoriza, mai apoi, auzindu-l povestit, mi l-am făcut al meu.

Ca răspuns și la relativizarea: “unii evrei”: în cătunul nostru, Mana, Orhei, la 13 ianuarie 1941, echipa enkavediștilor veniți să-l aresteze pe tata, era, nu condusă, ci ghidată (ca știutor de românește) de un evreu; înainte de a-l ridica, l-a silit pe tata, învățător basarabean din generația Haret, să scoată în curte cărțile “burgheze, scrise cu litere regaliste” (latine) și să le dea foc; la Orhei, tata a fost anchetat de enkavediști evrei - ei cunoșteau limba română; comandant era G. Goldenberg; în locul tatei, director al școlii a fost numit evreul Samson - contabil... Dar la scara întregii Basarabii și la a Bucovinei de Nord? Colaboraționiști s-au găsit destui și dintre români, ucraineni, bulgari, ruși, însă aceia erau socotiți puțin capabili, apoi o făceau din oportunism, din frică, din interes material - spre deosebire de evrei: ei credeau în comunism - doar ei îl inventaseră.

Oricâte progrese a făcut Teșu Solomovici pe calea adevărului istoric, nu a putut accepta adevărul documentelor: nu doar “comportamentul neonorabil” al evreilor în timpul Retragerii (“Săptămâna Roșie”) a făcut să se adune, să se coacă în sufletul refugiaților - de la uimirea față de “ingratitudea” evreilor, față de străinismul lor, față de ura-de-român, față de inimaginabila agresivitate a lor, mergând până la crimă - gânduri,

chiar juruințe de **răzbunare**. Ci mai ales *comportamentul lor din perioada Primei Ocupații (28 iunie 1940-22 iunie 1941)*, un an întreg în care “evreii” au activat nemijlocit, cu zel, cu fanatism în toate sectoarele: administrație, învățământ, economie, cultură, în lupta împotriva misticismului - și, vai : în NKVD.

Este inutil ca T. S. să obiecteze : în România ocupată, nu evreii erau în vârful piramidei. Adevărat, dar ce adevărat adevărat poartă această arguție de avocat de Focșani? Că Gheorghiu-Dej era șeful, nu Ana Pauker? Ei și? Dej era șeful României Ocupate - nu “omul lui Stalin”, supraveghetorul și al țării cu tot cu șef; că Bodnăraș fusese parașutat înaintea aceleiași? Ei și? Prin “Tovarășa Ana” și nu prin Bodnăraș decidea Stalin soarta României; că ministru de interne era Teohari (ziceam că nu era evreu) - ei, și?, Teroarea era condusă de emisarii lui Stalin: Bodnarenko, Nikonov, Nikolski *i drughie*...

Tot așa în Basarabia-Bucovina ocupate: în posturile importante erau numiți ruși - însă în cele *determinante*: evrei. Ce importanță că NKVD-ul de la Chișinău avea un frunte un rus (sau un ucrainean)? Anchetatorii care știau românește, deci făceau dosarele fruntașilor basarabeni arestați - cu “dovezi” din presă, cu citate din volume publicate - erau evrei: Ștain, Șteineman, Levin, Șatkih, Israilov...

Teșu Solomovici mai are progrese de făcut : îi propun să umple el golul (istoric!) al perioadei Primei Ocupații, 1940-1941, ca unul avînd acces la arhivele NKVD. Îl rog să ne furnizeze numele evreilor (ilustrați mai apoi, în Teritoriile Ocupate, după 23 august 44 în România ocupată) a celor care, după 28 iunie 1940 au alergat peste Prut și s-au pus în slujba bolșevicilor. Să ne explice el cu ce se ocupau, la Chișinău, Perahim, Sorin Toma, Mișa Oigenstein, Bela Iosovici, viitorii părinți ai fraților Oișteanu. Și - și mai-cine? Și mai-câți din cei 150.000?

Îi mai propun: să stabilească el adevărul-istoric în privința evreilor avînd mâinile pline de sânge ca rezultat al “devotamentului lor față de Uniunea Sovietică și față de Stalin”: să fi rămas ei pe loc, după 1 iulie 1941, la retragerea sovieticilor? Pe ei să-i fi masacrat românii? Firește, nu. Oricât de mare fusese graba retragerii, prețioasele “cadre” nu fuseseră abandonate - ci *evacuate*, în relativă ordine. Chiar și dinamitorii - cei din echipele care distruseseră poduri, tunele, uzine electrice, biserici, școli - ba chiar și clădiri ale băncilor! - fuseseră evacuați fără pierderi. Abandonați au fost evreii care nu colaboraseră într-atât cu bolșevicii - sau deloc - pentru a merita protecție, ei au fost de regulă victime ale românilor, în cazul în care *fuseseră prinși cu arma în mână*.

Iar românii, chiar militari executînd un ordin militar au fost arestați începînd din 1945, judecați, condamnați, mulți executați - *acum o jumătate de secol*.

Până deunăzi “holocaustologii” (îl radiez pe T.S. din rîndurile lor) nici nu voiau să audă despre o “Săptămîna Roșie”, cu atît mai puțin de “Anul Negru: 1940-1941”, an de ocupație feroce, ucigașă. După modelul Sorin Toma săreau cu “amintirile” de la Galați, iunie 1940, drept în vara 1941, la Zaporojie! Spre deosebire de ei Teșu Solomovici a făcut câțiva pași în direcția adevărului;

- Vorbînd despre securiștii evrei, T.S. argumentează: în 1977 cînd eu eram hărțuit de Securitate nu mai existau evrei în Aparat... Ba da, existau, însă nu despre *asta* era vorba, ci despre amănuntul: “hărțuit de securitate” fusesem nu doar în 1977, ci de la înființarea ei, în 1947, cînd existau cu sutele, cu miile - și el, care pretinde a-mi fi citit cărțile, ignoră ce scrisesem...;

- Vorbînd despre campania de exmatriculări consecutivă Revoluției Maghiare (nu-i spune pe nume, ci: “treburi ungarești”), în “Echipa de demolatori” - noi îi ziceam: “Echipa Morții” - îi numește pe Petre Gheorghe, pe Ștefan Cruceru, însă *evită să-i pomenească pe Trofin și pe Ion Iliescu* - oare de ce?, doar Iliescu nu mai este “președintele țării”! ; îl arată cu degetul pe “profesorul denunțator Ion Coteanu”, dar nu spune că acela (basarabean de-al meu, din Orhei, ticălosul!) după război fusese expulzat din Franța, ca spion sovietic, dimpreună cu Mariana și Mihai Șora, cu doctorul Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit; nu amintește nici de principalii “profesori denunțatori” (ba chiar acuzatori în “procesul” meu din iunie 1956, Iorgu Iordan, Al. Graur, L. Tismăneanu, Radu Florian - ei îmi cereau capul - noroc că mi-l apăra... Mișa Novicov!);

- În finalul (acestui episod) o întrebare: După modelul “Drepti între popoare” (ne-evrei onorați pentru că apăraseră, ascuseseră, favorizaseră trecerea din Ungaria în România, uneori cu prețul vieții, a unor evrei prizonieri) vor fi existînd și evrei care îi apăraseră pe români, în Săptămîna Roșie?, în Anul Roșu (1940-1941)?, în Deceniile Roșii (1944-1965)? Care este numele lor și pentru care fapte-bune sunt cinstiți?

P.P.S. Să fie asigurat Teșu Solomovici: nu sunt sadic, deci nu-l arunc în “cușca cu lei” a Comunității evreiești.

Cît despre “violența verbului polemic”, într-adevăr, sunt vehement, însă el, ca frecventator al facultății de filologie, știe: *polemikos* = dispută aspră, război. Mă războiesc prin cuvinte - pe care mă străduiesc a le păstra în limita adevărului, chiar dacă uneori tonul... nu face muzica.

*

Paris, 11 noiembrie 2005

A F I ‘A N T I S E M I T’ (dosarul - incomplet - al procesului pentru calomnie)

Am anunțat că voi da în judecată persoane, grupuri, asociații pentru *calomnie* și pentru *denunț calomnios*, vinovate de a-mi fi adus acuzația de “antisemitism”.

Cunoscuți, prieteni, neprieteni se întreabă, mă întreabă: întru cât termenul “antisemit” ar fi injurios?

Răspund: “antisemit” *a devenit injurios* în momentul în care, dintr-un termen inexact, fals, mincinos s-a transformat în stea-galbenă lipită cu scuipat pe fruntea unor evrei normali - ca muzicianul Daniel Barenboim, ca istoricul Esther Benbassa - de către anormalii lor consângeni; a devenit *infamant* de când, în gura, anormalilor evrei, “antisemit” semnifică: *ne-om, anti-om*.

I.

- Termenul “anti-semitism” presupune dispreț, ură, *ostilitate față de semiți* - nu față de iudei, de evrei, altfel ar suna: *antiudaism, antievreism*. În eseu **Săptămâna Roșie 28 iunie - 3 iulie 1940 sau Basarabia și Evreii**, pag. 20, Ed. Vreamea, 2004 scriam:

“(...) analfabetizatorii de ei [ei fiind bravii “vânători de antisemiți”] nu țin seama, pentru început, de falsitatea, de idioțenia termenului «antisemit», când semiți (de la Sem) sunt și maltezii și berberii și arabii și, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăși de alte naționalități!”

În continuare (la pag. 262), repetam ceea ce știe toată lumea: termenul *Antisemitismus* fusese inventat în 1879 de germanul Wilhelm Marr, pentru a înlocui “antiudasim”. Evreii l-au socotit mult mai cuprinzător (sute de milioane în loc de câteva milioane) și prin repetare l-au impus - deși este fals, pentru că:

- nu toți semiții sunt evrei;
- nu toți evreii sunt semiți - după Koestler, cei din Rusia, din Galiția, apoi din România de nord și de est (coborâți în secolul al XIX-lea din Rusia), ar fi de neam türk.

Însă chiar așa textul meu a fost contrafăcut-falsificat prin... inversare de °*AL. FLORIAN* în “Raportul despre antisemitism” astfel: “Paul Goma nu ia în seamă (în loc de “ei” [evreii, “vânători de antisemiți”] nu iau în seamă” - nota mea, P.G.)

falsitatea, idiotenia termenului «antisemit»...” și instalată pe internet ca atare, vezi: www.romanjewish.org.ro/-index_fcer2_01.html-42.

II.

Termenul “antisemit” nu este unul indiferent - ci cu atât mai nociv, mai prejudiciabil cu cât, am mai spus: este *neadevărat*.

Mă simt atacat-amenințat (nu ofensat: nu mă poate ofensa o expectorație de tipul: «Tuberculosule!» - murdărit, da):

- pentru că acest termen a ajuns să fie, nu doar un calificativ depreciativ ca hoț, mincinos, necinstit, laș, criminal etc..., ci unul *infamant* și *amenințător* - dealtfel este îngemănat în discursul anti-antisemiților cu: “Ordonanța de Urgență cutare...”;

- pentru că a ajuns să se statornicească această inadmisibilă, mizerabilă obișnuință: acuzatorii nu se simt obligați să dovedească acuzația de “antisemitism”, epitetul fiind bun-la-toate și pentru tot. Începînd de la 23 august 1944, dacă cineva îi spunea unui mincinos că este mincinos, unui necinstit că este necinstit, dacă mincinosul-necinstitul era evreu sau ungur, imprudentul ne-ungur, ne-evreu era condamnat pentru “ură de rasă” și băgat în închisoare; anchetatorii-procurorii fabricau dosare din care “reieșea” că “banditul” rostise: “boanghenă”, “jidane”. Și degeaba protesta nefericitul, jurîndu-se că zisese doar: “hoțule!” sau “mincinosule!”, securistul fusese instruit de sovietici să aplice “doctrina posibilitaționistă”: «*N-ai zis, dar ai fi putut zice, noi luăm măsuri preventive...*» (ca “războiul nuclear preventiv” imaginat de Rumsfeld-Wolfowitz).

În virtutea acestui *supradrept-autodecernat* oricine poate face rău oricui (pentru orice: un conflict de serviciu, unul sentimental, de concurență, de incompatibilitate de caracter, de simplă invidie), nu pe cale normală, civilizată, prin dialog, prin discuție în contradictoriu - nu: ci prin aruncarea anatemei: «*Antisemitule!*» Or după linșaj, după execuție sumară, fără judecată, în spațiul carpato-danubian este necunoscută contestația, cererea ca acuzatorul să probeze afirmația - nu doar calomnioasă, ci am mai spus: *infamantă* și de-a dreptul criminală - de “antisemitism”.

Fiindcă cei arătați de mine drept calomniatori sunt oameni de condei, dovezile: *scrisul* însuși. De ani de zile sunt acuzat că scrierile mele sunt “antisemite” (de către ° *ED. REICHMAN*, ° *I. PETRAN*, ° *A. PARUIT*, ° *A. MIRODAN*, ° *I. CHIVA*) însă niciodată acuzatorii nu au produs *citate netrunchiate, nefalsifi-cate* din care să reiasă ostilitatea, disprețul, ura autorului față de evrei. De pildă:

° R. IOANID (*Observator cultural* 15-21 iulie 2003): rezumă (sic) ceea ce vrea să prezinte ca... autentic în scrierile mele: “Problema lui Goma începe când încearca sa explice cauzele Holocaustului din Romania ca fiind generate de victimele evreiești ale acestuia. (...) principalele ținte ale lui Goma (...) sînt evreii ca părtași la crimele comuniștilor în timpul verii lui 1940. Dacă cineva vrea să înțeleagă cauzele Holocaustului din România, trebuie, după părerea lui Goma, să înceapă cu crimele comise de evrei în Basarabia și Bucovina de Nord, când România a pierdut cele două regiuni în fața [corect: ocupate de...] Uniunii Sovietice (...). Goma este un caz clasic a ceea ce Michael Shafir numește «negationism deviant» (deflective negationism), *un caz în care se deturneză vina de la faptasi la victime*”. Și: “*Goma se luptă din greu cu o dilemă comună antisemiților români*”. Și încă: “...teoria lui Goma reprezintă exact pretextul folosit de Ion Antonescu și de propaganda regimului său pentru începerea Holocaustului din România, și anume ca zeci de mii de evrei au fost executați și peste o sută de mii deportați pentru că erau așa-zisi bolșevici în masa care au primit cu brațele deschise trupele sovietice din 1941» [**aici, cu bună știință, R.I. falsifică adevărul istoric, scriind: “1941” - în loc de “1940”**]. Și: Paul Goma îl disprețuiește cu deosebita fervoare pe *Elie Wiesel pentru ca ar fi declarat la televiziunea franceză, în anii ‘80, ca a fost deportat din Sighet în aprilie 1944 de jandarmii români (deportările de la Sighet la Auschwitz au fost executate de jandarmi unguri sub jurisdicție ungara). L-am întrebat recent pe Elie Wiesel dacă un asemenea lucru s-a întimplat (...). Mi-a răspuns ca bineînțeles ca nu, ca a descris exact episodul în romanul sau, Noaptea.*» [s. mea și observațiile:

a) nu “ar fi declarat” ci: **a declarat**;

b) nu era vorba de vreo ficțiune, ci de prestația la televiziunea franceză - în urma căreia Eugène Ionesco, prietenul său i-a reproșat falsificarea istoriei-geografiei].

Și: “Paul Goma este încă o dovada vie că *antisemitismul din cultura română contemporană*” (...) “*Goma aparține curentului dominant antisemit al intelectualității române* [subl. mea. P.G.] care nu neaga Holocaustul, dar scoate în evidență, în schimb, vina colectivă a evreilor”. Și: “Dupa cum a scris recent Alexandru Florian, Goma nu numai că reia sloganurile negaționiștilor realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim [Tudor], ci ajunge să preia și teme ale antisemitismului actual, *cel al fundamentalismului islamic* [de ce nu al nazismului? - întrebarea mea, P.G.], incriminîndu-i pe israelieni drept criminalii palestinienilor”. Și: “E foarte grăitor că același guvern

român care, în sfârșit, în eforturile sale de a se integra în NATO și în UE, a încercat să se opună tendințelor de a-l reabilita pe Antonescu și guvernul său, a sprijinit financiar (cu sau fără permisiunea autorului) publicarea *cărții antisemite a lui Paul Goma* (s.m. P.G.) care le invinuieste pe victime pentru soarta lor tragică. (...) De fapt, Paul Goma *și-a asumat doar o parte a trecutului, pe care a distorsionat-o grav, imprăștiind astfel ura*” (sublinierile îmi aparțin, P.G.)

A întâlnit cineva un citat din textele mele, sub pana rezumatorului abuziv R. Ioanid? Monologul său acuzator, fără probe, a devenit referință, Evanghelie, scutind pe alții de a citi.

Printre necititorii-de-profesie - dar de-profesie-acuzatori:

°MICHAEL SHAFIR (în volumul “Între negare și trivializare”... 2002, Polirom):

“Cum lucrarea mi-a parvenit foarte recent și mult după ce acest studiu fusese încheiat [cel din care citez, n. m.], nu voi intra în polemică cu Paul Goma. Dar și o parcurgere superficială a lucrării sale arată că Goma nu cunoaște sau nu vrea să ia cunoștință de unele documente care i-ar arăta că *cea mai mare parte a demonstrațiilor sale se bazează pe falsificări ale comandărilor armatei române în retragere.*” (subl. mea, P.G.) Totodată, M. SHAFIR, în calitate de coautor al “Raportului Iliescu-Wiesel” (împreună cu R. IOANID, AL. FLORIAN, M.D. GHEORGHIU), scrie, după lecturile tovarășilor săi:

“Influențele exilului: În scrierile a trei figuri importante ale exilului românesc se găsesc formule care intră în tipologia comparațiilor trivializante. Este vorba de PAUL GOMA (s. m.), Monica Lovinescu și Dorin Tudoran. Paul Goma, (...) a scris în ultimii ani mai multe texte în care reclamă recunoașterea Holocaustului roșu împotriva poporului român, comis și cu contribuția evreilor. Ideea de bază a ultimei sale cărți, *Săptămâna roșie*, reeditată și foarte mediatizată în România [de către R. Ioanid, Shafir, Oișteanu, M.D. Gheorghiu... - nota mea, P.G.], este următoarea: Holocaustul roșu pus la cale și de ei [de evrei] a început pentru noi, românii, cu un an mai devreme decât al lor: la 28 iunie 1940 și nu s-a încheiat nici azi. Goma susține că, după cedarea Basarabiei și [a] Bucovinei de Nord Uniunii Sovietice, evreii, adulți dar și copii, au comis, cu ordin de la sovietici, dar și din ură de rasă, ură de român, nenumărate acte de agresiune și umilire împotriva Armatei române. Astfel de acte au venit dinspre aproape toți evreii aflați în Basarabia și în Bucovina de Nord în acea Săptămâna Roșie, înspre toți românii (p. 171). Goma recunoaște, explicit și repetat, responsabilitatea României și culpa comunității pentru abominabilul pogrom de la

Iași, pentru deportările în Transnistria (p. 20, 240, 248, 319), dar afirmă că atrocitățile au fost exclusiv rezultatul răzbunării, în condiții de război, pentru crimele comise de evrei (p. 18, 21, 190). Aceasta ar fi explicația, adevărul interzis vreme de o jumătate de secol (p. 256) pentru reacția violentă a românilor, și nu politica regimului Antonescu, despre care Goma nu pomeneste, sau antisemitismul din România, a cărui existență o neagă [cum o neagă: prin ne-pomenire? - nota mea, P.G.]. Exilatul român cere veșnică recunoștință pentru Antonescu, Mareșalul dezrobitor (p. 244). Aproape la fiecare pagină, Goma glosează pe tema culpei evreilor, care ar fi adus comunismul (mai multe pagini sunt umplute cu liste de evrei comuniști), ar fi monopolizat suferința, făcând din contabilizarea cadavrelor o afacere (p. 10, 115, 183-199) și ar fi comis crime care au întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea. Scriitorul român cere condamnarea evreilor, acești călăi nepedepsiți (p. 186-187), prin organizarea unui Nürnberg II (p. 95, 170, 217, 274). Așa cum se poate observa, *cartea lui Goma ilustrează toate formele de trivializare prin comparație (accentul căzînd pe comparația deflectivă). Pe ansamblu însă aceasta este mai mult decât atât: constituie o veritabilă sinteză a negaționismului și antisemitismului, cum rar se poate găsi în literatura de limba română* (s. m. P.G.). Pe de altă parte, trebuie spus că Paul Goma se remarcă prin radicalitate, nu prin originalitate. În diferite combinații, idei similare au circulat și înainte în mediile de dreapta din România și exil.”

Si aici, după obiceiul holocaustologic, Shafir nu produce citate din Goma, ci rezumate... ale lui R. Ioanid

°VASILE GÂRNEȚ: (*Contrafort*, 7-8 2003). Semnînd “Vasgar”, poetul de la Chișinău este reprezentativ pentru căprarii culturale pentru care ordinele unui sergent (R. IOANID) se execută, nu se discută: “Cartea lui Goma n-a fost aproape deloc recenzată la Chișinău, unde nici nu prea este de găsit. Din comentariul găzduit acum de Observator cultural [semnat de °R. IOANID, n.m. P.G.] cartea lui Goma iese destul de prost: fisurată, deficientă grav la capitolul documentare, *purtătoare de stereotipuri antisemite, vulgar-violentă la adresa multor personalități ale culturii române contemporane*” (subl. mea și observația: o carte pe care nu ai citit-o - dacă “nu se prea găsește” - este... așa cum a ordonat tovarăș’ leitinant, cel care a citit pentru noi...- P.G.); - aceeași poveste: de ce să se ostenească poetul Gârneț să dea citate din Goma, când R. Ioanid i-a muiet posmagii?

°A. OIȘTEANU (22, din 28 ian.-14 febr. 2005) (...)“Un caz

*insolită este cartea lui Paul Goma, **Săptămâna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege*". (sublinierea îmi aparține, P.G.);

Aceeași poveste: nu citate, ci rezumate abuzive, fanteziste.

°DAN PAVEL (în *Ziua*, unde este editorialist): "(...) în: «Să învățăm de la evrei?», (...) Goma ataca la gramadă și pe nedrept o serie de persoane, inclusiv pe mine. (...) Peste simbolul luptătorului anticomunist și apărătorului drepturilor omului din trecut se suprapunea imaginea lui Goma din prezent, în campania sa violentă împotriva evreilor și în monstruoasele sale interpretări ale Americii, a celor care și-au mărturisit convingerile cu privire la Holocaust sau care și-au manifestat convingerea că în atacarea SUA de către teroriști dreptatea nu poate sta de partea atacatorilor criminali" (subl. m. - apăsată, vezi citatul următor, P.G.). Și: (tot în *Ziua*): "Goma are însa un merit, atacându-mă m-a silit să-l citesc. Are dreptate să mă includă între "necititorii" săi, știe că dacă studiez cu atenție ceea ce a scris voi spune adevărul" (subliniere și întrebare: dacă nu citise textele mele până în acel moment, cu ce drept le atacase? Răspuns: cu dreptul românului-necititor de a ataca ce nu cunoaște - P.G.);

°GABRIEL ANDREESCU: (*Timpul* nr. 3 2005 (...)) "Goma redevenise 'un caz' o dată cu apariția **celor două texte** 'Săptămâna Roșie 28 iunie-3 iulie 1940' și (sublinierea îmi aparține) 'Basarabia și Evreii' în care teoretizează într-o manieră foarte personală evenimentele din Transnistria (re-subl. mea și trimiterea la "Transnistria" lui Laszlo) în timpul celui de al doilea război mondial".(...) "cărțile lui Goma: "Săptămâna Roșie" și (subl. mea, P.G.) "Basarabia și evreii". Încă o dată: este vorba de o singură carte, "și" a înlocuit "sau" - deci nu numai că nu a citit cărțile (sic), dar nu (le-)a văzut nici coperta...;

°LASZLO A.: (E Leonardo 2,3,4) "Da, Goma într-adevăr se pronunță frecvent despre Transnistria [Lazlo crede că "Transnistria" este... Basarabia, văzută dinspre Ucraina], dar pasa antisemită în care a eșuat (...) S-a găsit el, de la Paris, să-l elogieze, acum, pe Antonescu la unison cu Vadimică! Rușine să-i fie! (subl. mele, P.G.); "Dar în ultimii ani partizanatul antisemit al lui P.G. a prins contur tot mai consistent". (...) "Cea mai scandaluoasă minciună (...) preluarea logicii globaliste și a limbii de lemn din propaganda antonesciană (...) Paul Goma ne readuce sub priviri toată nemernicia criminală a fascismului românesc

[...] atât prin stilul cât și prin ideile antisemite violente pe care le profesează (...) Paul Goma pare a fi clona lui C.V. Tudor”. (subl. mele, P. G) “Eu, ca scriitor, aleg să mă transpun în pielea evreilor persecutați de Antonescu decât în pielea basarabenilor...” “Singura posibilitate de a descrie onest o circumstanță istorică [este] din perspectiva victimei”...;

°*PECICAN O.* (E Leonardo, 4, 5): “Concluzia cu privire la antisemitismul lui Goma provine dinspre generalizările operate de autor în pagină” “La o privire atentă, deci, «antisemitismul» lui Paul Goma se dovedește mai curând o pripeală logică”. “Va trebui, deci, să ne obișnuim cu imaginea unui Goma luptător pentru drepturile omului, însă în același timp antisemit? (...) Dacă va trebui să ne obișnuim cu acest fel de Goma (sic!), fără îndoială că o vom face” “(...) *pasajele cu zăngănit antisemit* din romanul Basarabia sunt mărturia unei inabilități scriitoricești sau a unui crez antisemit propriu-zis” (subl. îmi aparțin - P.G.).

°*TOTOK W.*: “Cel mai concludent exemplu este fostul disident anticomunist Paul Goma, care, într-un exces de zel polemic, s-a alăturat revizionistilor, devenind astfel, probabil fără să fi vrut, obiectul de adorație al *extremiștilor naționaliști*”; “La Goma, motorul ideologic al contestării Raportului este anti-comunismul visceral *combinat cu resentimente antievreiești și frustrări personale*.” (subl. mele, P.G) (Receptarea Raportului final al Comisiei Wiesel în presa română și germană, în “Timpul”, nr. iulie-august 2005, pp. 12-14.)

Printre acuzatorii orbi - care nu au citit textele mele și nu se sinchisesc de legea nescrisă, dar capitală a *citatului* :

°*NICOLAE MANOLESCU*: “*Textul cu pricina are pasaje cu caracter antisemit* (...) Problema noastră era că în revista Uniunii a apărut un text pe care noi l-am considerat antisemit și, din păcate, nu e discutabil, chiar așa este” (s.m. P.G.);

°*H. GÂRBEA* : «Dacă ei [membrii Comunității Evreilor] s-au sesizat, înseamnă că afirmațiile sunt grave»:

°*AL. FLORIAN*: “Caracterizările negative, profund triviale la adresa evreilor, adevărate șarje de antisemitism interbelic, abundă în *cele 2 articole* [“cele două articole”: eseul ‘Săptămâna Roșie’ a fost publicat în două numere...] din revista de la Tîrgu-Mureș. Paul Goma nu numai că reia sloganurile negaționiștilor, realizînd o nouă apropiere de mesajul lui Vadim, dar ajunge să preia și *teme din antisemitismul actual, cel al fundamentalismului islamic, incriminînd pe israelieni drept criminalii palestinienilor*.(...) *Textul lui Paul Goma aparține, prin mesaj și expresie, antisemitismului radical*”.

În “Antisemitism și politică”, publicat în 2003 pe site-ul

Federatiei Comunităților Evreiești, la adresa: http://www.romanianjewish.org/ro/index_fcer2_01.html, același °Al. FLORIAN° scrie : “Antisemitismul dur pe care îl reprezintă în politica PRM și C.V.Tudor, aveam să îl regăsim în *antisemitismul cultural al lui Paul Goma* (subl. m., P.G.). (...) *publică în două numere din revista Vatra un text de un antisemitism tot atât de feroce, plin de ură ca și discursurile vademiste*” (s.m. P.G.). Ca demn fiu al nedemnului politruk de la Universitatea București Radu Florian, Al. FLORIAN a învățat în familie să atace, nu doar “dușmanul” (aici: autorul de texte), ci și pe “favorizatori” (conducători de reviste, de edituri): “Desigur, s-ar putea face comentarii privind patronii revistei. Ea este o revistă de cultură, editată de Uniunea Scriitorilor, dar și de Consiliul județean Mureș cu sprijinul Ministerului Culturii și Cultelor. Cu alte cuvinte, instituții ale statului și o asociație profesională girează, fie și de la distanță, mesaje ce contravin flagrant Ordonanței de urgență privind combaterea antisemitismului, a negării Holocaustului sau promovarea cultului persoanelor condamnate pentru crime împotriva umanității. Probabil că răspunsul cel mai la îndemână ar fi, în această situație, ca numai autorul este răspunzător de ideile, opiniile sau mesajele comunicate. În fapt, însă, un text nu vede lumina tiparului fără asentimentul conducerii oricărei edituri sau publicații. (...) *Vatra a publicat un text puternic antisemit* (...) Mesajele lui Goma din acest articol fluviu se regăsesc și în romanul sau *Basarabia*, publicat în acest an la București de Editura Jurnalul literar. *Fragmente* (...) *inclusiv cele cu conotații antisemite* (subl. m. P.G.) au fost preluate în suplimentul Aldine (...) din 5 octombrie 2002. (...) nu pot să nu remarc *maniera asemănătoare la Vadim și la Goma în care relatează despre Elie Wiesel*. (...) *autorul* (...) *află cauza pogromurilor împotriva evreilor, la care s-a dat regimul Antonescu, în așa zisele crime ale evreilor din Basarabia împotriva armatei române, o dată cu retragerea administrației românești în iunie 1940*. (subl. mele, P.G.).

Altfel, *necitirea textelor condamnate* a devenit lege a holocaustologilor:

- în cazul unor instituții, asociații: Uniunea Scriitorilor, Comunitatea Evreilor, ele dau verdicte (“antisemitism”), crezându-se scutite de obligația de a le argumenta; prima se descarcă prin “numeroasele plângeri” din partea ambasadelor Israelului și a USA, a doua se spală pe mâini, divulgând numele informatorului °HENRY ZALIS:

- "Realitatea evreiască", Nr. 236 (1036), 1-15 septembrie 2005, sub titlul "Luări de poziție legate de manifestări antisemite

în România"; "Deși exista o legislație (Ordonanța de urgență nr. 31 din 28 martie 2002 și o hotărâre a C.N.A.) care condamnă manifestările fasciste, rasiste și xenofobe și popularizarea lor, din păcate, ele își găsesc locul în continuare în presa, audiovizual sau în broșuri care se vând pe tarabe. (...) În ultimul număr (6-7) al «*Vietii Românești*», (...) *asupra căruia ne-a atras atenția criticul literar HENRY ZALIS* (subl. m., P.G.), a fost publicată prima parte a "Jurnalului" scriitorului Paul Goma (1-16 ianuarie 2005). *Textul cuprinde atacuri vehemente împotriva intelectualilor evrei și membrilor Comisiei «Wiesel» care au redactat Raportul despre Holocaustul din România, împotriva faptelor și argumentelor care susțin existența Holocaustului românesc cuprinse în acest document, negându-se veridicitatea lor, critici împotriva Israelului și a politicii duse de statul evreu.*" (subl. mea, P.G.)

Aceeași publicație, Nr. 238-239 / 1-31 octombrie 2005, sub semnătura : Boris Marian scrie: "Observatorul cultural, din 15-21 sept., oferă un editorial semnat de Carmen Mușat, în care opiniile lui Paul Goma din Jurnalul publicat fragmentar în "*Viața Românească*" sunt judicios evaluate drept antisemite și negaționiste (subl. mea - P.G.) (...) Regretabilă este și "solidaritatea" de care s-a bucurat fostul redactor-șef adjunct de la "Viața Românească", o revistă de mare tradiție culturală, la care au colaborat numeroși scriitori evrei. Despre Mihail Sebastian scrie Cristian Cercel. *Ce ar fi spus Sebastian, "evreul de la Dunăre", citind acuzațiile lansate de Paul Goma? Se pare că unele vicii renasc periodic în contexte diferite.* (subl. m. P.G.)

- Comunicatul Uniunii Scriitorilor) din 31 august a.c.; "În/ Viața românească nr. 6-7 (...) a fost permisă de către redacție apariția unui text cu conținut antisemit. Este vorba despre fragmente din Jurnalul 2005 al lui Paul Goma" (sublinierea mea, P.G.);

- Comunicatul din 6 septembrie a.c. : "apariția (...) unui text cu caracter antisemit" (...) "care a generat vii proteste";

- "În sesiunea din 8 septembrie 2005, Comitetul Director (...) a luat în discuție numeroase aspecte curente ale activității acestei organizații. Printre ele s-a aflat și situația creată de apariția în revista Viața românească, nr. 6-7 din 2005 a unui text cu caracter antisemit (subl. mea, P.G.)";

În ce constă "antisemitismul" textului? Răspunsul îl deține °N. MANOLESCU (și ai săi: °H. GÂRBEA, °M. MIHĂIEȘ, °MARTA PETREU, °G. DIMIȘIANU, °AL. CISTELECAN, °R.F. ALEXANDRU, °G. BĂLĂIȚĂ, °DOINA CETEA). Dar nu-l divulgă.

- "probele de antisemitism" aduse de acuzatori sunt

penibile, nedemne de a fi luate în seamă, nici măcar umoristice (°I. BUDUCA le găsește în faptul că Goma scrie: “evreii” articulat, în loc să scrie: “unii evrei” - uitînd că Elie Wiesel rosti: «Românii au ucis!», atunci când a vorbit despre... evreii din Transilvania de Nord, ocupată de unguri; o altă lumină a lumii - tot scriitor!, altfel director imaginist-șef, și el - numără... “cuvântul «evreu»” în textul... integral al Jurnalului meu aflat pe internet, găsește 126, de unde concluzia: *autorul este antisemit!*);

- probele nu sunt considerate necesare, din moment ce se folosește impersonalul *se* - numit și: “zvonisticul” iată:

°MIHAI DINU GHEORGHIU (Observator cultural, Nr. 183 26 aug.- 1 sept. 2003): (...)“Paul Goma a publicat în mai multe rinduri și în mai multe locuri, de exemplu în Vatra, revista macar în principiu onorabilă, *texte autobiografice cu caracter antisemit și negationist, care în alte țări (între ele, cea în care este el însuși rezident) intra sub incidența legii*”; “Rinocerizarea lui Paul Goma privește istoria dizidenței românești și ea s-a produs sub influența emigrației naționaliste, care i-a stimulat resentimentele. *Goma, cîndva denunțat ca evreu și rus (“Efremovici”), și-a descoperit o vocație de antisemit prin care se aliniaza cu foștii săi persecutori, care-l asteapta acum nerăbdători să revină în patrie*” (s. m., P.G.);

°I. B. LEFTER în “Inventatorul de cuvinte” (Ziua, 27 iulie 2005) : “De cîțiva ani încoace, odată cu cartile despre Basarabia și al doilea război mondial, *Goma produce un discurs limpede antisemit.*” (subl. mea, P.G.);

°CARMEN MUȘAT în Observator cultural din 22 sept. 2005 “ (...) tipul de discurs pe care Paul Goma îl livrează de cinci-sprezece ani încoace – violent pamfletar, *cu rabufniri antisemite* (subl. mea, P.G.) și cu ignobile atacuri la persoana (...)”

Lista antisemitizatorilor mei rămîne deschisă.

III.

A spune adevărul este un act “antisemit”?

Adevărul poate fi pro- sau anti-semit? (a fi consultată Marta Petreu, fostă/actuală profesoară de marxism).

IV.

A critica Israelul, stat terorist, rasist, aplicînd o politică de ură contra ne-evreilor, în special a palestinienilor băștinași, de apartheid, de autoghettoizare prin Zidul Rușinii Ierusalimului - în timp ce, în afară, evreii sunt cei mai ardente propagandiști ai mondializării - constituie un act de antisemitism?;

Dar a critica România și Românii ? România și politica ei de la 1812 până în 1944 (și după 1965!) și a o criminaliza - ce semnifică, atunci când cei care o fac sunt evrei de origine română ca R. Ioanid, J. Ancel, M. Șafir, A. Oișteanu și de origine maghiară, ca Braham, Elie Wiesel, traficantul de istorie? Că este o critică-justă-constructivă? Sau răuvoitoare, de-a dreptul calomnioasă? Că reprezintă un act de *antiromânism*? Da sau ba?

A reproduce lista componentelor Comisiei pentru Cercetarea Holocaustului constituie "antisemitism" simplu? Sau "antisemitism vehement"? De ce: au oare membrii Comisiei cu pricina fac parte dintr-o organizație ilegală, conspirativă, de-spionaj, criminală, iar deconspirarea lor - începând cu adevăratul lor nume - le-ar pricinui mari neplăceri - ba chiar pierderi nov, materiale ?

(...) Paul Goma

*

Noiembrie 2005

POMPIERII PIROMANI...

...le spun evreii normali evreilor a-normali, "néo-conservatori", "isterici", "rasiști", "fasciști" (ei, da!), "néo-réac", (citește: "noii reacționari", deci tot în oala marxisto-bolșevică fierb ei) - primul dintre ei fiind Alain Finkielkraut "filosoful" (ghilimelele aparțin evreilor excedați de tristețe, de îngrijorătoare și gălăgioasele prestații ale unor foști colegi, prieteni ai lor, de cinci ani de nerecunoscut), alăturându-i-se, firește Kouchner, Taguieff, Alexandre Adler (?), André Glucksman (??). Se vede că sionismul pretutindenează, altfel zis este prezent *über alles*: când cauza lui se află în pericol de a nu fi pomenită de câte două ori în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, personalități intelectuale atât de diferite, se adună disciplinate sub același drapel și pornesc la "stingerea" oricărui incendiu, de oriunde - cu benzina israeliană. Din aceiași (sub)categorie fac parte și piromanii de pe Dâmbovița, directori-de-conștiințe strâmbe prin organa 22: Andrei Cornea, A. Oișteanu, Al. Florian, R. Ioanid, M. Șafir...

Întorcându-ne la Alain Finkielkraut, cel mai agitat, mai vehement, mai brutal, mai categoric în etichetări pur-rasiste ("naționala franceză de fotbal este multicoloră: black-black-black" - inspirată, cert, de atitudinea președintelui Israelului Moshe Katzav - vezi mai departe), dar și cel mai ușor dezechili-

brabil: de cum declarațiile sale năuce, calomnioase, iresponsabile apărute în cotidianul telaviviot *Haaretz* au fost traduse în franceză și publicate de *Le Monde*, vânjosul macabeu s-a prăbușit în sine ca un... ca o înghețată dezînghețată și a scheunat, în panică: «Je suis foutu». Brusc, filosoful s-a gândit că va pierde catedra de la Politehnică (pâinea), emisiunea de la France Culture (tribuna), cum ceruse chiar comunitatea evreiască franceză. Tremurînd, s-a așternut pe ieremiade, a pornit la autocritica tovarășească astfel: «Je ne me reconnais pas dans ce personnage...» - cum ar veni: nu el spusese ce spusese, ci altul, un străin, un *goi* afurisit - întru compromitere, evident, cu intenție antisemită... Însă avînd el un alt statut decât muritorul de rînd francez, de supradrepturi “în Franța antisemită” (nu ca Renaud Camus căruia nu i se permisese a arăta că “citatele antisemite” atribuite lui erau în integralitatea lor opera acuzatorului: tovarășul A. Spire, fost jurnalist la *L’Humanité*, care, rânjind, explica: «Nu am fabricat citate, doar le-am ajustat puțin...»), i-au sărit în ajutor consângeni ca Elisabeth Badinter, ca J.-P. Elkabbach, *Le Monde* i-a pus la dispoziție coloanele... Reînvigorat, “Finki”, în loc să-și ceară scuze, a prins curajul fricosului asigurat că el a fost totdeauna curajos și a trântit-o: “Răsculații din banlieu își trimit tinerii în prima linie - ca în *Israel*” (subl. mea. P.G.), după ce în fraza precedentă respingea cu indignare expresia: “Intifada banlieurilor”...

L-am cunoscut pe A. Finkielkraut cu decenii în urmă, ca pe unul dintre cei mai sensibili, mai fini, mai toleranți (o toleranță specială, ironică: luînd apărarea lui Renaud Camus, à propos de o afirmație a acestuia în legătură cu numărul copleșitor al evreilor în redacția postului de radio France Culture, el, mărinimos nevoie-mare, argumenta: ‘Există și ne-evrei în redacție, doar și ei au dreptul de a lucra aici’...). I-am fost invitat pe France Culture cu **Din Calidor** (după acuzațiile de “antisemitism” ale lui Ed. Reichman). Și ne-am înțeles perfect. Însă în cei din urmă patru-cinci ani - de la ultima Intifada - s-a observat și la el acea pâclă care se lasă pe retina persoanelor cuprinse de accese isterice de intoleranță, de mânie excomunicatoare, de *ură sionistă* - la adresa palestinienilor în primul rînd, în al doilea împotriva tuturor *goi*-lor. Declarațiile sale “demografice” au stîrnit ilaritate acum doi-trei ani («Nu vom permite întoarcerea în Israel a palestinienilor aflați în afara granițelor» - ne-permisie vizînd milioanele de palestinieni alungați de israelieni din Palestina lor natală, din 1948, de atunci supraviețuind în lagăre de refugiați din Liban, Siria, Iordania, Egipt - «ca să evităm o tragedie demografică, știut fiind că ei

fac foarte mulți copii!»). Dacă primul termen al discursului era o nerușinare, al doilea o adevărată... minciună: palestiniențele nasc în medie 5-6-7 copii, însă din cauza subalimentației, a bolilor, a gloanțelor, a obuzelor israeliene supraviețuiesc 2-3, pe când israeliențele fac “doar” 4-5-6 copii, toți rămânând în viață, însă acest “argument” a făcut școală - sionistă, se înțelege.

În primăvara acestui an, la Paris, în timpul unei manifestații a liceenilor a avut loc un fenomen inedit: în locul obișnuitorilor “casseurs” - derbedei parazitând coloanele, profitind de ocazie pentru a sparge vitrine și a fura tot ce găseau - s-au năpustit asupra liceenilor tot tineri din banlieuri, atât că de astă dată agresorii nu au spart vitrinele și nu i-au jefuit pe manifestanți de telefoane portabile, bluze, poșete, “adidași”, ci au distrus, sub ochii victimelor, prada, unii strigând “lozinci” de genul: «Noi n-avem, să nu aveți nici voi!». Atacurile au fost de o extremă violență, s-au înregistrat răniți - și plângeri contra X - iar victimele cât și jurnaliștii au vorbit/scriș despre “o nouă formă de contestație: *“vandalizarea”*...

A doua zi Radio Shalom, post comunitar evreiesc și organizațiile tinerilor sioniști din Franța au lansat un Apel în care se cerea “mobilizarea generală împotriva manifestărilor rasiste și (sic) antisemite”; “și anti-albe”, adăugaseră inițiatorii, la o cotitură de frază. Primii semnatori: intelectualii evrei prezenți la toate alarmele “rasiste și (re-sic) antisemite”: Kouchner, Taguieff, Finkelkraut... Lista s-a umflat văzând cu ochii, primii trei au dat sumedenie de interviuri în care, pe lângă acuzația: “Franța - cea mai antisemită țară din lume!”, repetau îndemnul lui Sharon adresat evreilor francezi “amenințați de o nouă noapte de cristal” de a se refugia grabnic în Israel... Coincidență sau nu, atunci a avut loc la Tel Aviv meciul de fotbal Israel-Franța. De la primele măsuri ale Marsiliezei, toți, dar toți cei 60 000 spectatori au început a fluiera și huidui - iar președintele Katzav, a fost văzut de telespectatorii din lumea întreagă discutând liniștit cu soția, deloc intrigat-rușinat că imnul țării oaspete era astfel batjocorit - a luat poziție respectuoasă abia când a fost intonat Imnul israelian (nu pierd prilejul de a re-aminti: pe melodia populară basarabeană, “Cucuruz cu frunza-n sus”!).

Ca totdeauna când avanscena era ocupată de alte evenimente decât Holocaustul, sioniștii au pus în mișcare caterinca sonorizând aria “Antisemitismul”. Contrariați, frustrați, nedreptățiți că pentru câteva zile Shoah nu mai făcea pagina întâia, fiind comentate “alte nesemnificative evenimente”:

două tragedii planetare, până de curând ocultate: *sclavajul* și *colonialismul* (ca “supliment” recente manifestări ale *vandalismului social*), Agitpropul sionist au început a fabrica și difuza, nu doar “informații” destinate a contracara, copleși, înlocui dezbateră inițială, ci... “mărturii culese din gura arabilor și a negrilor din banlieuri, strigînd: «Dă portabilul, alb împruțit!», «A venit timpul nostru, al sclavilor voștri!»”.

În textul “Necititorii mei, holocaustologii” publicat în aprilie, în *Ziua*, am dat seamă de această nerușinată tentativă de intoxicare a opiniei publice de către sioniști, precum și de... rușinarea ce o au pățit (, boieri dumneavoastră), în urma numeroasele contra-mărturii și chiar a judecării pe un platou de televiziune a “jurnalistului” de la *Le Monde* (L. Broner) care confecționase articolul “la cererea unor prieteni”. Atunci crezusem că fusese dezumflat balonul “rasismul antisemit și anti-alb” (sic - ah, adausurile în acuzații nu strică niciodată, chiar de sunt pleonastice și false); că fusese scos la lumina zilei... curajul dezertorilor capete de afiș al Apelului cu pricina: Kouchner, Taguieff, Finkelkraut, manifestîndu-se prin o răsunătoare tăcere la apelurile telefonice ale jurnaliștilor, doritori de explicații, de, eventual: recunoaștere a erorilor...

A fost o iluzie să se creadă că asemenea înfrângere prin ridiculizare este suficientă pentru a-i descuraja pe militanții (sau: militarizații) sioniști. Ei niciodată nu s-au dat bătuti - pentru că niciodată nu au recunoscut că s-au înșelat, că au înșelat, mințind fără să clipească; până și atacurile lor brutale, nejustificate și le-au justificat prin... metoda *acțiunii-preventive* (cea strălucit ilustrată de “războiul nuclear preventiv” preconizat de tripleta morții: Wolfowitz-Rumsfeld-Kagan...).

De cum au izbucnit tulburările care au zguduit Franța în luna noiembrie acest an, 2005, deși majoritatea observatorilor vedea o revoltă furioasă, o răzvrătire disperată a acelor tineri fără viitor și mai ales fără cuvinte (incapabili să se exprime altfel decât prin incendierea automobilelor), o *explozie de vandalism cu motivații sociale și rasiale* (pentru starea de mizerie materială și discriminare după “facies”, culoarea pielii) - frustrații sioniști, nepăsîndu-le că se mai înșelaseră grav (și încercaseră să înșele, nu doar opinia publică franceză, ci mondială, pretinzînd că ei, evreii din Franța și doar ei sunt - iarăși - ținta... “antisemitismului”, au pus vechea placă, știind ei, de la Stalin că repetarea unei minciuni se poate preface în “credibil”). Iată, spre exemplu fragmente din acest articol (între paranteze drepte mirările mele), difuzat pe:

Editoriaux <http://www.a7fr.com/article.php?id=4508> “Intifada à la mode française - David Shapira - 8 Novembre 2005

“Deși ne aflăm la începutul unui val de violență care nu e mai prejos de cel din mai 1968 [!] și e greu de stabilit un bilanț, să ne fie îngăduit să tragem primele învățăminte:

“1. Evreii din Franța sunt și ei, de cinci ani, victime ale violențelor fizice și ale atacurilor verbale antisemite generate, printre altele de criticele neîncetate ale presei asupra comportamentului «inuman» al Israelului față de palestinieni. Or, cum l-a subliniat un militant pro-palestinian în Franța [?], evreii din comunitate nu s-au năpustit asupra moscheelor nici asupra responsabililor comunității musulmane cu cocktailuri molotov și bâte de baseball. Din contra [!], numeroase au fost eforturile conducătorilor comunității pentru lărgirea dialogului interconfesional între evrei și musulmani (inițiativa rabinului Serfati). (...)

“2) istoria modernă ne-a învățat [sic] că marile conflicte sociale, rasiale sau chiar naționale nu au fost niciodată rezolvate prin forță [?] sau soluțiile au fost efemere. Martin Luter [corect: Luther - n.m.] King sau Nelson Mandela nu au obținut drepturi civice datorită buteliilor incendiare sau a tirului de proiectile neidentificate [altfelzisele: pietre - n.m.]. Si dacă palestinienii nu iau exemplul lui Gandhi (și al Indiei) și dacă *arabo-africanii din banlieuri* [subl. mea, apăsată, P.G.], nu se inspiră din personajele pre-citate, nu vor putea, din pricina violenței distructoare și nihilistă [?], pretinde nimic, pentru a obține oarecare îmbunătățire a situației lor.

“3) Franța, deși suferă și ea de sentimente rasiste și *uneori* [se observă bemolul “uneori”-ului - n.m. P.G.] antisemite, rămâne una din țările unde egalitatea de șanse este una din valorile cele mai respectate pe planeta noastră. Posibilitatea de a accede la funcții demne de interes ori de importante responsabilități nu se poate face fără o voință încrâncenată de a se instrui, cu prețul unor mari sacrificii. Ce anume diferențiază un croitor de un medic, după o glumă evreiască? O generație - iată răspunsul. Fiindcă *nici în Polonia sau în România, nici în Yemen sau în Libia evreii nu ar fi putut deveni chirurghi sau politicieni iluștri* (subl. mea - tot apăsată, P.G.). Căci gratuitatea studiilor, diverse burse permit fiecărui francez, negru sau alb, evreu, musulman sau creștin de a se integra în sistemul universitar pentru a facilita o varietabilă carieră profesională. Ceea ce este spre onoarea Franței.

“4) Adevărat: să te numești Mahmud sau Mahomed diminuează șansele de a fi acceptat într-o întreprindere sau de a închiria un apartament în centrul capitalei [?]. Au existat perioade în Franța (și nu mă refer aici la Vichy sau la ocupația germană) [zice el, referindu-se la ceea ce pretinde că nu se referă - n.m. P.G.] când nu era ușor să te numești Dreyfus, Reinach, Rotschild, Blum sau Mendes-France. Franța a devenit, de la sfârșitul celui de al doilea război mondial, până în zilele noastre o țară de integrare și de fuziune. Acest *proces de inserție a persoanelor deplasate* [subl. mea. P.G.] pentru tot felul de

motive nu s-a făcut fără convulsii, conflicte sociale, rasiale sau chiar economice. Însă voința acestor «străini» și hotărîrea lor de a se bate [persevera] le-a permis de a deveni «piese» indispensabile magnificului patrimoniu francez.

“Chiar dacă Franța este o țară veche, se poate inspira din exemplul tânărului Israel [subl. mea. P.G.]

Israelul nu a cedat niciodată amenințării violenței și a șantajului. A acceptat să negocieze cu condiția ca acțiunile teroriste să înceteze imediat. Totodată această țară mică, cu enorme nevoi de apărare a consacrat de la creația sa *un buget important destinat integrării populațiilor mult diferite mental și cultural de fondatorii veniți din Europa de Est* [“integrarea”, în Israel a fost și rămâne integrarea evreilor din diferite colțuri ale lumii - chiar și a incașilor trecuți recent la mozaism - și numai a evreilor - subl. și comentariul meu, P.G.].

“Adevărat, acest tânăr stat a comis și erori pe care le plătește astăzi [o autocritică bolșevicească nu strică niciodată, mai ales când «bilanțul» este globalmente pozitiv - nota mea, P.G.]

Noi israelienii recomandăm Franței, în justa [sic] voință de a nu ceda violenței și în hotărîrea de a restabili ordinea publică deschiderea [înființarea] unui ‘minister de integrare francez’ care se va preocupa în sfârșit de adevăratele probleme care minează [atacă din interior, subminează] societatea” [franceză].

Așa, mincinos, incoerent, analfabet, textul de mai sus constituie “programul”: pe de o parte copiază directiva-centrală, pe de alta devine evanghelie de răspândit. Acest sub-produs de gândire și de limbă sintetizează gândirea și limba intelectualilor evrei militanți sioniști, atât din Franța, cât și din România. Deosebirea de nuanță fiind: cei care scriu în România, în românește, pentru români, se inspiră din foștii “gânditori” francezi (în fruntea lor A. Finkielkraut), dar numai pentru a apăra “valorile” americane - firește, cele... abject-politice, care, la rândul lor apără-justifică-impun doctrina sionistă, nu doar în Israel.

Vițeii noștri tricolori comițatori de... jurnalistică maimuță-resc nu doar ce exista mai rău, mai stricător de limbă, mai imoral în presa occidentală - o comunitate are nevoie de măcar un secol de exersare neîntreruptă a libertății, pentru a-și îngădui “derapări” - ci mai grav: scriu pe maculator și lipesc cu pap la gazeta de perete autohtonă, nu doar ce li se dictează de la catedra de neomarxism-stalinism, ci, neliniștitor pentru starea generală a purtătorilor de condei din spațiul carpato-danubian: ceea ce presupun ei că li se va cere, ca unor perfect reeducați fără Reeducare, ca unor desăvârșiți piteștizați fără Pitești. «Scrieți, tovarăși, numai scrieți - just, pe linie!»

Iar tovarășii - cei mai mulți intrați în maturitate în jurul

anului 1989, scriu de zor, nu contează că nu mai este “justețea pe linia” bolșevică slujită cu abnegație vreme de decenii de părinții lor (ai lui A. Cornea, ai lui A. Oișteanu, ai lui R. Ioanid, ai lui Al. Florian și a celorlalți pui de bolșevici, supraoameni trăitori - în comunism - pe spinarea noastră, a suboamenilor în societatea “egalitarismului” comunist sovietizator), ci “justețea” contemporană, “pe linia” americană... Riscînd să-i irit pe puținii cititori ai mei, re-aduc aminte: tata, învățător de țară într-un cătun basarabean, îi descria pe americani (în momentul în care *boy*-ii bombardau vitejește, în 4 aprilie 1944, Bucureștiul, mai ales Gara de Nord unde se aflau în jur de 20 000 de civili, refugiați din Basarabia și din Bucovina de Nord, așteptînd “dispersarea” în vestul țării - au fost dispersați pe loc, nu se cunosc supraviețuitori):

«Niște ruși cu mai multe stele pe drapel».

Ce rezultă din extemporalele jurnaliștilor băștinetici analizînd “s’tuatia ‘ternatională’”? Incapacitatea de a gândi (cu capul lor), impotența de a vedea realitatea-reală, nu ceea ce li se șoptește să scrie: irealitatea cea abject-corectă.

Și, nu în ultimul rînd: batjocorirea limbii române.

Cine are îndoieli, să-și arunce ochii (dar să nu zăbovească: ticăloșia, ca și analfabetismul “se iau”, sunt contaminante) ultimele numere din 22, publicație-far a intelighenției dâmboviteline, începînd cu 819, unde semnează A. Cornea, A. Mungiu, S. Antohi, Petre Iancu. Vor lua cunoștință cu: “Revolta mahalalelor”, “emigranți”; “musulmani fundamentalisti”, “negri și arabi”- și alte imbecilități și dezinformații. Singura intervenție rezonabilă din revista 22 vine din partea unor “necunoscuți” ai prea-cunoscutei Rodicăi Palade - numele lor merită a fi scris măcar aici: Gabriela Coman, Université de Montréal; Raluca Lali Gheorlan, Institut d’Etudes Européennes, Université Paris 8, Saint Denis; Iulia Hasdeu, Université de Genève; Adina Ionescu-Muscel, Cooperation par l’Education et la Culture, Bruxelles; Eniko Magyari-Vincze, Universitatea “Babes-Bolyai”, Cluj-Napoca; Dan Semenescu, Université Paris 1, Sorbonne; Alina Silian, Central European University, Budapesta; Sabina Elena Stan, Université de Montréal. Textul lor ridiculizează prin ținuta normală, în-cunoștință-de-cauză țâfna analistei Alina Mungiu, atotștiitorismul ignar al lui Sorin Antohi, ca să nu mai vorbim de insolența neadevărurilor vehiculate de A. Cornea și P. Iancu.

Până una-alta Franța este singura fostă putere colonială care, prin președinte și-a cerut iertare pentru suferințele pricinuite de Statul francez prin sclavaj, prin colonizare. (Dar România:

când va cere iertare ȝiganilor pentru robire?) Nu va fi mare lucru, în acest seol al XXI-lea, însă iată: o astfel de recunoaștere a păcatului de moarte de a fi privat de libertate oameni, de a fi cumpărat-vândut, degradat, umilit, torturat, desconsiderat - nu a făcut-o Anglia, Spania, Portugalia, Belgia (Germania a avut “norocul” de a fi fost înfrântă și deposedată de colonii după Primul Război Mondial...). Ca să nu mai vorbim de Statele Unite ale Americii, care încă nu și-a făcut mea culpa pentru folosirea ca animale de povară și unelte de lucru a sclavilor africani, pentru nimicirea indigenilor, supraviețuitorii fiind parcați în “rezervații” - iată, nu doar americanii învață de la evrei, ci și israelienii preiau metodele americane în tratarea băștinașilor palestinieni ca pe niște indieni - sălbatici, cum altfel? Franța mai are datorii morale și materiale de plătit “negrilor și arabilor” (după expresia lui A. Cornea), care ca ostași francezi au luptat și și-au vărsat sângele în toate războaielele din secolul trecut.

De aceea este semn incontestabil de, fie analfabetism, fie rea-intenție de a vorbi despre... “islamismul” populației revoltate în noiembrie acest an. Nu există nici o probă - doar afirmațiile mincinoase, iresponsabile din textele pompierilor piromani ca A. Finkelkraut și A. Cornea: aceștia dau buzna la tribune, pun mâna pe microfon, își recită poezeaua cu “antisemitismul permanent”, anatemizează tot ce nu este pro-semit, pro-israelian, pro-american, agită pericolul “terorismului palestinian”, însă păstrează o tăcere asurzitoare asupra caracterului terorist al statului Israel, asupra caracterului terorist al USA, de la 11 septembrie - ambele terorisme refuzând cu înversunare să trateze adevărul-adevărat: terorismul internațional este alimentat de neacceptarea celor două state de a reglementa, în sfârșit, problema palestiniană;

Tot semn de analfabetism constituie folosirea termenului: “*emigrație*” (în “mahalale din Franța”, după expresia Alinei Mungiu. Tinerii care s-au revoltat în luna noiembrie 2005 în Franța sunt, în parte fii, nepoți de *cețățeni francezi* ca locuitori ai actualelor și fostelor Teritorii Franceze: Guadelupa, Martinica, Guyana, Madagascar, Réunion, Noua Caledonie..., în parte urmași ai “invitaților” în Franța, ca muncitori în perioada expansiunii economice de după al doilea război mondial (algerieni, marocani, tunisieni, apoi senegalezi, congolezi, ivoarieni). Și nu “fii de emigranți”. În orice limbă europeană *emigrant* desemnează persoana care pleacă din țara de origine stabilindu-se în alta, de adopție (din motive politice, religioase, economice). Cronologic, *emigranți* în Franța au fost evreii, alungați din Spania, fugiți din Imperiul Rus de groaza pogromurilor și nu “negrii și arabii”, foști sclavi, foști colonizați

deveniți prin forța împrejurărilor cetățeni francezi; *emigranți* în Franța au fost italienii, polonezii, rușii, spaniolii, portughezii - iar după al Doilea Război Mondial și noi, românii, căutând aici adăpost și libertate.

“Mahalalele” despre care vorbesc luminătorii poporului român de la 22 (și de la *Dilema* și de la *Timpul*) sunt fie cartiere-de-blocuri, ca Drumul Taberii, în care am locuit și eu, fie noi-localități. Că aceste “dormitoare urbane” s-au degradat cu timpul - adevărat; că ele adăpostesc o populație săracă, iar din motive diverse (descolarizare, deculturalizare, culoare a pielii) este lovită de șomaj în proporție de până la 40%, adevărat, însă un trist adevăr: un cetățean francez “colorat”, posesor a trei diplome, are mai puține șanse de a fi angajat decât un mediocru alb, ne-calificat... Că există un puternic resentiment - față de societate, față de Franța, față de populația albă - și asta este adevărat, însă nu cum pretind pompierii piromani că ar fi vorba de un resentiment “anti-alb” cu atât mai puțin “antisemit” (sinagogile, cimitirele evreiești incendiate, pângărite în timpul răzmeriței au existat numai în folclorul propagandistic sionist - după cum nu au fost înregistrate proteste ale comunității evreiești față de incendierea - adevărată - a unor moschei și biserici).

Ceea ce au cerut în repetate rânduri răzvrătiții din noiembrie, a fost - și a rămas: *considerația* - socială, națională, umană. În ciuda propagandei mincinoase a piromanilor pompieri, nu s-a auzit - în focul... incendiilor - nici o declarație de alegență la islamism (necum la fundamentalism), nu s-a auzit nici o lozincă “rasistă și antisemită”. Tinerii aceștia fără viitor au cerut ceva mult mai puțin costisitor și în același timp foarte-foarte greu de realizat: *considerație*. Se vor succeda generații până când Franța va ajunge la o soluționare onorabilă (nu totală) a acestei uriașe probleme de natură nematerială, în cadrul celei enunțate expeditiv: *integrare*. Din motive care nu țin nici de bunăvoința statului, nici de dorința fierbinte a cetățeanului (repet: francez). Ci, vai, de “facies”: pe străzile Franței un cu adevărat *emigra(n)t* ca polonezul, italianul, evreul, românul, nu sare în ochi, pentru că este de rasă albă; un cetățean francez de câteva generații, însă avînd el “altă culoare”: da.

Față cu evenimentele din Franța, dintre vecinii europeni avînd probleme asemănătoare doar italienii și olandezii au dovedit reținere și civilitate: se vor fi gândit că azi-măine vor cunoaște și ei astfel de tulburări. Ciudat: germanii s-a dovedit opaci, incapabili de a-i deosebi pe... turcii lor - aceia *emigranți!* - de “maghrebini”. Cât despre englezi... Ei au văzut paiul din ochiul francezului, dar nu și bârna războaielor interetnice

insulare; aplică tactica struțului, ca să alunge de la fața lor perspectiva unei gherile pakistaneze (nu neapărat islamice), pe pământul Majestății Sale.

Cât despre americani... Și-au dovedit și cu acest prilej obtuzitatea, bătărănia, incultura: s-au bucurat, scoțind râgete de satisfacție, pretinzând că francezii fuseseră... pedepsiți “prin intifada de pe Sena”- (sunt culți, desculți, l-au citit pe Finkelkraut), fiindcă se opuseseră Războiului Petrolului Irakian; au mințit și în legătură cu uraganul ce a devastat Golful Mexic, mai cu seamă New Orleans, afirmând că Francezii refuzaseră să dea ajutor - când adevărul era contrariul: Franța fusese prima care își oferise echipele specializate în căutarea supraviețuitorilor, în purificarea apei, însă guvernul american a interzis aterizarea avioanelor franceze, iar când li s-a permis, era prea târziu: expeditivii americani răseseră cu bulldozerele cartierele sinistrate... Bine-bine, americanii sunt niște ruși, zicea tata. Eu, fiul său, adaug că americanii sunt și români din cei care se bucură ca tâmpiții de crăparea caprei vecinului.

Actualii francezi de origine română, la prima, la a treia generație de *emigranți*, ar face bine să-și măsoare lungul nasului: faptul că ei sunt albi nu reprezintă un merit câștigat - ci un dar (adeseori ne-meritat).

Știu despre ce vorbesc: în urmă cu 20 ani, când Frontul Național al lui Le Pen acceptase de la Securitate o jumătate de milion de dolari furați de la gura românilor înfomețați, ca să facă dintr-un amărît exilat ardelean: Gustav Pordea ditamai “deputatul european” (în aplauzele lui C.V. Tudor, în *Săptămîna* lui E. Barbu) o mulțime pe “patrioți” strigaseră pe străzile Parisului lozinca lepenistă: «Străinii - afară!» Când încercasem să aduc aminte prietenilor Boutmy, Doru Novacovici și altor Mițe Bastoance, altfel “doamne ortodoxe” - că și noi, cei din România suntem *străini* în ciuda cetățeniei franceze obținută de unii, că abia copiii noștri vor fi... ne-străini, ei îmi replicaseră:

«Noi nu putem fi străini în Franța - fiindcă suntem albi!»

Ba bine că nu: în 1944 noi, basarabenii și bucovinenii - români, refugiați tot printre români, în România Mică - se vede că nu eram suficient de albi pentru a fi acceptați ca “de-ai noștri”. Se va fi văzut cu ochiul liber, încă de pe atunci, că eram “minoritari”, după spusele lui C. Coposu, ba chiar “românofoni”, după Zoe Petre.

Ce-ar fi dacă românii verzi ar reflecta două secunde înainte de a se trezi vorbind vorbe?; dacă s-ar privi în oglindă, să verifice cât de albi sunt ei?

Ar evita, măcar din an în paște, de a vorbi-serie aiurea.

*

autointerviuri filmate,
transcrise de Rodica Drăgan

16 decembrie 2005

Despre scriitorul român. Colaboraționismul. Bogza.

Ceee ce s-a precipitat în vara asta a fost scandalul cu “antisemitismul” meu, declanșat de Manolescu, Gârbea și ai săi. În momentele de mare tensiune creată în jurul nostru, a celor atacati, adică Liviu Ioan Stoiciu, redactor-sef al revistei *Viata Romaneasca*: și eu, obiectul litigiului, s-a creat un prim nucleu de ajutor, de solidaritate alcatuit din Mircea Stanescu, Flori Stănescu, Dan Culcer, Valerian Stan, Ovidiu Nimigean, Gabriel Plesea, Liviu Cangeopol..., apoi un cerc mai larg de aderenți.

Povestea cu aderenții mi-a adus aminte de 1977; mi-a sunat, mi-a mirosit cunoscut: se reedita povestea de atunci, când eram - cu exceptia lui Negoitescu dintre cei mai rasariti - singur. De data asta n-am mai fost singur iar interesul s-a mutat dinspre persoana mea spre Liviu Ioan Stoiciu el fiind victima expiatorie. Insa mecanismul mental al scriitorului roman a functionat exact ca acum 30 de ani:

«Dar cine sunt cei care semneaza **Apelul** sau se solidarizeaza cu X si cu Y? Ia sa-i vedem. A! Cutare, cutare!, dar cine e asta, ca nu e cunoscut, nu e notoriu; ce volume a publicat el, unde se exprima la gazeta, de cate ori a fost el la televizor...?» - și asa mai departe. Am simplificat, dar esenta este asta.

Îmi aduc aminte cu drag, nu in direct, ci prin relatarile unor fosti prieteni, prin relatarile actelor de la Securitate. În 1977 legendarul Bogza in momentul in care cineva, cred ca Negoitescu a apelat si la el, Bogza a intrebat:

«Da cine-i Goma ăsta? Goma e un necunoscut!»

Dacă aş fi fost rău, aş fi întrebat: «Până în acel moment - martie 1977 - Goma-ăsta publicase două cărți la Suhrkamp, trei la Gallimard - întrebare: câte cărți publicase la aceleași edituri Bogza-acesta?»

«Daca ar fi fost altcineva, daca textul ar fi fost redactat mai bine, în sensul de bine ca literatura, nu ca altceva, aş fi semnat și eu...», a explicat Geologza, care tocmai scrisese Epistola Anuală în cinstea aniversării lui Ceaușescu...

Povestea cu «daca» este un etern alibi, fugă de răspundere. E un șablon comunist, dar aici merge bine.

Scriitorul roman nu are curajul, nu are normalitatea de a se asuma, nu îndrăznește sa spună: iata, eu cred în cutare lucru, ma simt dator (de la mine însumi) să iau aceasta atitudine, fiindcă aceasta este convingerea, credinta mea - știu că presupune și dezagremente, ca sa nu spun sacrificii, dar eu o fac pentru ca ideea este buna, cauza este dreapta. Ei bine, nu, scriitorul roman judeca cu totul și cu totul altfel și față de vecinii nostri, nu numai polonezi, cehi, unguri, rusi, ci și față de bulgari. Scriitorul roman este constient de imensul sau talent, ba chiar de geniu. Deci pentru a-si proteja geniul, este in stare să sacrifice o necesară, obligatorie actiune publica, civică. Sacrificiu... Sacrifici ceea ce ai, nu ceea ce n-ai avut niciodata. Și când auzi cuvântul, te fulgeră umorul, sarcasmul: «Eu să mă sacrific? Vrei să spui: să mă sinucid?»

Deci, sa revenim la povestea cu antisemitismul, pentru ca asta a fost bătaia de apă: Iei o apa, o balta si o bati cu o nuia, cu o bîta, cu palmele, de scoți untul din ea. Dacă te întreabă careva de ce bati apa, saraca?, raspunzi: Ca sa se învețe minte, să nu se mai dedea la răbufniri antisemite! Fiindcă tu ești băcător profesionist - de apă, nu de altceva. Fiindcă tu ești scriitor-la-român : nu te interesează ce a făcut - antisemit - cel desemnat a fi atacat, cu asta se ocupă prietenii noștri de veacuri de la Tel Avivul Washingtonului.

Povestea cu antisemitismul am mai scris și, probabil, voi fi silit sa mai scriu despre ea, sa ma repet, sa ma repet - este o injuratura expeditiva. Cand un dobitoc, un om necinstit nu mai are replica la un reproș al cuiva, imediat îi inchide gura cu «antisemitule!», stiind ca acest “raspuns” il paralizeaza pe celalalt si il face nu doar sa taca, ci sa se simta vinovat - de crimă de ucidere de evreu și îndatorat până peste cap: să plătească în dolari sunători genocidul la care s-a dedat...

Este o arma teribila de culpabilizare. Bineinteles ca este o metoda necinstita si care ar trebui sa fie extirpata din arsenalul oamenilor, nu numai la români, asta se întâmpla și în Franta, și în Germania, și în America. De cum cineva rosteste ceva care nu este pe linia asta, este expresia cea mai potrivita pe linia trasata de axa Tel Aviv-Washington cum este tratat de antisemit deci trebuie pus la zid, deci trebuie eliminat, deci trebuie lichidat.

De data asta, adica incepand de la sfarsitul lui august, cand a izbucnit scandalul prin legendarul comunicat al Directiei Uniunii Scriitorilor, prin nu mai puțin legendarul Gârbea, director de imagine. Aveam o impresie bunisoara despre scriitorul Horia Garbea, impresie care acum s-a degradat si nu mai exista decat o senzatie de penibil, de noroi, de prostie, de ticalosie nici macar

diferentiata. Ce urmareste el să obțină prin participare la campania de acuzare-condamnare-executare a lui X? Înainte (de “revoluție”) căpăta o avansare, un apartament, o calatorie în Occident, Dar acum, “după”, ce jinduiește? Nici el nu stie. Daca l-ai întreba nu stie, fiindcă nici nu a citit ceea ce a condamnat - pentru antisemitism - s-a luat dupa Manolescu, care... va fi știind el ce știe despre “act”, transmis lui de Federația Evreilor, or aceia nu aruncă vorbe în vânt, fiindcă vorbele acelea vin de la Tel Aviv și nu descriu fapta, ci ordonă acțiunea de pedepsire a “antisemitismului românesc, cel mai virulent din lume, cum a spus elftarsul Wiesel, îngânat de R. Ioanid și, automat, preluat în cor de coriștii scriitori români - cei care nefiind autorii “textului”, nu au nici vină nici nu vor fi pedepsiți cândva pentru minciuna, pentru calomnie... Au repetat ce le-au comunicat cei din conducerea Uniunii Scriitorilor, în frunte cu fruntea: N. Manolescu, protestul Comunitatii Evreiesti, a Ambasadelor Statelor Unite, si ale Israelului - informate de bătrânul turnător de meserie Zalis, colaborator prețuit la *Contemporanul* - *Ideea brebană*. Aceasta sursă nu este de exclus. Insa, eu, cal batran, cu experienta, cred ca denunțurile americano-israeliene invocat au fost cîrji-argumente folosite de Manolescu pentru a-si sprijini un prim impuls de a lovi in cineva in care pana atunci nu putusera lovi decat indirect, prin contributia la instituirea unei blocaje sugerate de Monica Lovinescu, a unei morti civile, pentru un scriitor: nepublicarea prin celebrul editorial “Adio, domnule Goma”. În acel “program-literar” liberalul, deschisul, distinsul profesor il anunta pe Goma ca nu-l va publica in veac in revista *Romania literara*, care ce este ea?, proprietatea lui N. Manolescu, fiul spiritual al lui Ivascu si prietenul, tot spiritual, al lui Ivasiuc? Se vede ca asa a gandit el, pentru ca era cineva cu dosar bun in acel moment, in 1998-1999, cand m-a anuntat ca nu voi publica in veac, ca voi fi inlaturat ca un gandac. S-a înțeles: Manolescu are lecturi, făcea trimitere de o infinită finețe la Kafka: gângania, gîndacul, eu eram acela. Manevrele la care s-a raliat pe dată Manolescu in acest..., nu-i zic complot, ci unitate în cuget și-n simțiri a scriitorului român a prietenilor mei, dezamăgiții, “trădații” de mine, incontrolabilul: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Sanda Stolojan, apoi Liiceanu, atacat de mine, acuzat ca mi-a topit **Culoarea curcubeului**, auxiliara Adamesteanu, purtătorul de serviete Mihaies, individ fara coloana vertebrala, analfabet care angajeaza dialoguri, dar fără a dialoga el fiind un întinzător de microfon - atât.

Ca am adus vorba de Mihăieș, reprezentant tipic de “director

de conștiințe”, el neavînd nici cunoștințe, nici conștiință : individul a comis dialoguri (publicate în volume!), unul cu Tismaneanu altul cu Manolescu. Catastrofe ! Întrebări de ziarist idiot, nici macar recent alfabetizat. Mihaies nu stie istorie elementară, pentru ca, discutand cu Tismaneanu, trebuia sa fie initiat in istoria patriei, totusi patria și a lui (acum vorbesc de Mihăieș), România. Apoi “dialogînd” cu Manolescu, fara aroganta, fara agresivitate (agresiv cu seful?) era obligat să puna intrebari - adevărate, nu sugerate de întreat; să propună raspunsuri, nu dureroase, ci potrivite, pentru ca celalalt sa fie silit sa raspunda, să fie silit sa *nu* raspunda intr-un mod elocvent. La, de pildă întrebarea de bun simt, elementara întrebare:

“*Unde erai, Nicolae Manolescu, în octombrie-noiembrie 1956?*” - intrebare retorica ce trebuia adresată tuturor studentilor din generatia mea care in 1956, anul revolutiei maghiare erau studenti la Bucuresti. “Ce ati făcut voi, studenții români față cu facerea studențimii maghiare?”

Iar dacă ai fi fost scriitor român, nu un mihăieș, să fi răspuns el în locul lui N. Manolescu:

Ce sa facă: au facut ce facusera in timpul “revolutiei” de la ‘89. *Se ascunseseră!*

Făcuse Manolescu (se ascunsesese la bunici, la Ramnicu Valcea) ce facusera alti studenți, atunci, acum mari intelectuali ocupînd scena, dînd lectii de morală, demnitate, civism cetățenesc. Dialoghistii Ion Vianu si Matei Calinescu, facusera altceva? Cel puțin din prima varianta a volumului **Amintiri in dialog**, acel *moment* nu exista decât, așa, pentru ca în același an - dar nu în momentul “Ungariei”- un bun prieten al lor, Miron Chiraleu (mi-a fost și mie coleg de celulă, la Jilava) fusese arestat - dealtfel cu șase luni înainte... Amintirile vor fi ajuns la a *n*-a ediție - la Polirom, la Silviu Lupescu, bineînțeleș, unde alt’? Între o ediție și alta își vor fi adus aminte - cum de uitaseră? - ca *atunci* mai discutasera despre cutare carte, despre cutare concert - însă atitudinea lor fata de un eveniment atat de răsunător ca Revoluția Maghiară - vorbesc de ecoul ei în România - atit de important, de dureros si care, la urma urmei, te obliga sa faci niste optiuni - nu este de găsit în memoria lui Ion Vianu și a lui Matei Călinescu, deveniți directori de opinie (poate din acest motiv: *atunci* se... păstraseră pentru *acum*, ghicitorii în stele...)?

Livius Ciocirlie... Un om minunat, de o discreție legendară. În amintirile, în **Jurnalele** sale, nu-i place să-și aminteasca, cu atat mai puțin, sa marturiseasca ce făcuse el in toamna anului 1956, cand oamenii mureau pentru o idee și cand in Romania

niste colegi de-ai lor care se agitau si ei in borcanul de pești roșii, măcar se intrebau: Noi ce facem?, fiindcă si noi suntem, azi, un fel de unguri?

Revenim la dialogul cu Manolescu al lui Mihăieș. Mihaies, ca cel care ar fi trebuit sa fie motorul cărții, conversatiei, a fost inexistent.

Acești oameni, aceste “conștiințe” au participat la marginalizarea, neantizarea, neexistarea mea, ca scriitor:

«Sa nu fie publicat Goma, sa nu se scrie despre el nici in bine, nici in rau, sa fie tacut!»

A tacea pe cineva... Eu fortasem limba romana in cartea **Gherla**, unde spuneam ca in timp ce eram batut, umilit de catre tovarasii nostri securisti, imi promiteam sa nu-i uit si facusem cuvântul «*a neuita*»: «O sa te neuit eu, o sa te pun eu într-o carte!».

Se pare ca Manolescu n-a fost multumit cu efectele campaniei de anihilare a lui Goma atata vreme cat Iliescu fusese la cârmă însă nu a reușit să-l “distrugă”. Deși figura ca intelectual de baza, cel mai de seama “director” al Romaniei postdecembriste, cel care l-a legitimat pe ilegitimul Iliescu si asta imediat dupa acea crima, dupa razboiul civil, care a fost prima mineriadă; cea din 13-15 iunie 1990. “Legitimarea”? Interviu care incepea cu «omul cu *o mare*». Autorul a negat timp de 15 ani: «Nu-i adevărat, Goma nu a citit interviul». Raspuns de copil arierat. Dupa o vreme - in timpul lui Constantinescu - a acceptat: ca da, a scris, dar nu el a zis “om cu *o mare*”, ci Țoiu, prietenul, confidentul si tovarasul său de lupte-crâncene - la closet - anticomuniste. Nu exista nici un Țoiu, nu aparea vreun Țoiu in text. Evident, profesorul, literatorul Manolescu, le explica celor care nu-l vedeau pe Țoiu in interviul de rușine ca n-au citit bine sau ca nu stiu sa citeasca... printre randuri. Abia dupa ce Iliescu, protectorul sau a cazut - după încă un mandat: o eternitate - a dat un interviu in *Observatorul cultural*, in care se prefacea ca regretă “o mica eroare”. Ori e eroare, ori e nu e, mică neputînd fi eroarea de a fi publicat un interviu sugerat de o alta constiinta a literaturii romane, Zigu Ornea. El arunca vina pe mortul Zigu Ornea, că tot nu se putea apara Zig-Zagul: pretindea ca el, Manolescu se dusesese la Iliescu să-l certe ca chemase minerii... Să-l certe! Ardelean de-al lui Breban! Și ce-a ieșit din... certarea manolească? Zigu Ornea, așa murdar, politruc cum era din fire și prin educația-i bolșevico-sionistă, nu i-a purtat mana pe hartie, Manolescu singur-singurel, ca un băiat mare a scris «omul cu *o mare*».

Deci Manolescu a observat că aceasta masinarie uriașă la scara Romaniei bineinteles, nu a functionat cum sperau ei – Liiceanu, Monica Lovinescu, Adamesteanu, am mai spus-o, nu-i nimic, o spun a treia oara, Adamesteanu si, din culise, Blandiana, că ea nu se bagă, ea se bucura cand si se întristeaza discret, ca n-a avut succes total, ca in ciuda acestor cuvinte de ordine, «Sa nu fie publicat Goma la editura cutare sa nu fie acceptat Goma, sa-i fie respinse propunerile»... Evident, la periodice Goma n-avea acces, nici macar la prietenii săi de la *Vatra*, Cistelecan și Podoabă, după ce fuseseră amenințati că li se taie finanțarea dacă nu-l lasă din brate (!) pe Goma.

Cand totusi, dupa punerea in functiune a acestui instrument minunat: internetul, Goma reuseste sa se exprime: derută în masele largi ale scriitorilor. Adevarat, românii fiind baieti saraci, nu au internet, daca au, nu-și pot plati telefonul, abonamentul - dar totusi se pot exprima. Mai există niste publicatii din exil care il mai publica pe Goma si il citesc sase sau chiar opt cititori... Ei bine, această stare de lucruri era insuportabilă pentru Manolescu, ins de proasta calitate, nu numai din punct de vedere al caracterului, ci si prost-prost-prost, care nu se gandeste că daca face o ticalosie sa o calculeze in asa fel, incat el sa iasa basma cat de cat curata, si nu cârpuță pentru mucii, ca sa vorbesc in limba lui de la Sibiel. A prins acest moment dupa ce s-a vazut calare pe Uniunea Scriitorilor, dupa ce i-a absolvit pe turnatorii Uricariu și Buzura de turnatorie si a mai si justificat asta prin articole nespuse de teoretice. Care a fost a doua răsunătoare actiune? (prima: cumetria de la Neptun, ocazie cu care și-a câștigat electoratul scriitorilor israelieni de limbă română, nostalgici după traiul-bun-neneaco de pe timpul când ei făceau parte din pătura... altenationalitiștilor, dominanți, încă nu “fugiseră din iadul antisemit numit România, alungați de... aliatul Israelului: Ceaușescu”) ? Lichidarea totala a lui Goma.

Ei, cum să răzbată până la cititori cineva care nu mai publicase de ani și ani, iar daca îi apăruse ceva, nu se scrisese nimic despre acel ceva - veghea Neocenzura condusă de Manolescu? Existaseră doua-trei recenzii de tipul I.B. Lefter: în introducere lauda, capacitatea de inventie a lui Goma in **Alfabecedar**, în continuare îl... distrugea acuzându-l de antisemitism.

De ce spun ca Manolescu este un prostalău? Pentru ca ar fi trebuit sa-si aduca aminte ca el insusi în urmă cu 4-5 ani fusese acuzat de antisemitism și holocaustologizat într-un “lot” cu Monica Lovinescu, Liiceanu, Tudoran (și cu mine): pe atunci

încercau sa cugete, sa mediteze asupra acestui fenomen care a depasit cadrul istoric: “antisemitismul” (între ghilimele). Ideea pornise prost : Manolescu, fidel “concepției” sale despre lume și viață, adică: «Nu fac politică, nu mă bag în troacă...» dar se bagase și în politică și în troaca lui Iliescu. El, neștiind pe ce lume trăiește, neinteresându-l decât “cultura” (“...meseria mea”, cum pretindea cu o nesimțire de analfabet), tot ce a făcut după “revoluție” a fost **în panică, în spaimă (de necunoscut)** : ce se petrecuse din decembrie 1989, îl speriasse de moarte, a și mărturisit-o, îl întreba pe Țoiu (și Țoiu pe el): «Ce ne facem, ce se va alege de noi și din *lucrarea noastră*? (“lucrarea” lui nefiind “Opera”, ca la Breban, ci operațiunea de sistematizare și mai cu seamă de ierarhizare a... literaturii române, pentru uzul elevilor și a studenților. El nu se gandea macar în primele zile, în primele ore, în primele saptamini, în prima saptamina, ca acea explozie promitea o schimbare în bine pentru populația pașnica, din care facea parte chiar și el, ci: «Ce ne facem, ce se alege de noi, scriitorii, mai ales de criticii și istoricii literari?»

Își simțea amenințată “poziția”, de aceea el tot ce a făcut imediat după aceea a fost în panică, cu salturi de animal hăituit de propria-i natură, care nu stie pe unde sa gaseasca borta prin care sa scape. Și dacă să între?...

Pana la urma a gasit solutia. Cu punerea mâinii pe revista *Romania literara*, cu interviul luat lui Iliescu, acel cu «om cu o mare», cu plecaciunea catre Gelu Voican Voiculescu, suprașeful Securității, publicându-i “Scrisoare catre Paul Goma”... Manolescu, cel care nu pricepea nimic din nimic dar care îl avea adjunct pe Dimisianu (care pricepea cam tot atâta din mersul lumii în afara țarculului “literaturii curate cu voie de la primărie”) a publicat scrisoarea deschisa, subtitrată: “Dosar de Securitate” al lui Voican, cel care probabil îi impuscase pe Ceausesti...

Dupa aceea s-a zbatut, a stricat tot ce era de stricat, a spus prostiile care inca mai erau ne-spuse pe meleagurile carpato-danubiene, a distrus Convenția, a umblat și pe la liberali, vizînd șefia, nu i-a mers, mai ramanea Uniunea Scriitorilor de cucerit. În loc să-și vada de bătrînetea lui, de titlul de academician, de fama de cel mai important autor al nomenclatorului autorilor de cărți, ierarhizatorul-șef, el a recurs la aceasta manevră murdara: legionarizarea și antisemitizarea colegilor săi, L. I. Stoiciu și P. Goma.

Pe acest individ suferind de criză de identitate, ura l-a orbit, setea de răzbunare (ca pe la ei, la Sibiel, pîndind pe întuneric și înjunghiind pe la spate) pe cineva care i-a facut rau : Goma.

Care-i răul făcut de Goma lui Manolescu? I-a facut rau când l-a încondeiat în scris de fiecare dată cand deschidea gura si mai spunea cate o tâmpenie, nu in literatura, acolo Goma nu-l ataca, ci in viata de toate zilele, in comportamentul lui de om, demn prieten al lui Ivasiuc si demn ucenic al lui Ivascu, turnatori de puscarie. Goma nu tăcea măgăriile, manolescăriile, nu-l lasa sa continue a minți, nici să miște-in-frontul-imaculațiilor-prin-cultură, ceea ce era insuportabil pentru el, pentru care Monica Lovinescu îi fabricase mitul: “Cine îl atacă pe Manolescu este de-al lui E. Barbu, deci securist”. Or eu nu eram de-al lui Barbu - din contra, ca sa zic așa. Indrăzneam sa-l atac pe el, Manolescu, Primul și Ultimul dintre Rezumatorii de cărți ? Ei, da îndrăznisem să-l atac pe celălalt Nicolae, unul Ceaușescu, de ce nu l-aș fi tratat și pe Niki ca pe Nicu?

A facut o tentativă de contraatac in 1997, cand mi-au aparut primele trei volume ale **Jurnalului** intr-o emisiune la ProTV impreuna cu Dan Petrescu, cu Dorin Tudoran, cu Zaciu. Tare ar fi dorit (îl simțisem la telefonul dat cu câteva zile înainte: gâfâia amenințător) să mă sugrume... Dacă în emisiunea condusa de el nu a reusit să mă striveasca (pardon: “distrugă” - pornire-amenințare învățată de la Ivasiuc și de la Breban, ei tratînd disputele, dialogurile cu confrății scriitori cu «Îl distrug!») asta nu s-a întîmplat fiindcă ca m-ar fi apărat ca leii prietenii mei de atunci, din studio, dintre ei Tudoran. Dorin se afla în stadiul premergător recuperării situatiei de om social in Romania. Dan Petrescu a fost si atunci împiedicat, iar contributia mea telefonica, a fost submediocră, nici macar nu cer circumstante atenuante pentru faptul ca nu eram vazut, ca nu eram prezent fizic la dezbateri. Ci pentru ca Manolescu s-a împiedicat in propriile picioare, nu mai știa ce începuse sa spună, gâfâia, horcăia, de credeam ca își dă duhul.

Nu și l-a dat.

A prins curaj (pe meleaguri se spune: “Și-a luat nasul la purtare”) după ce a constatat că, în ciuda gafelor, erorilor, a porcăriilor, nu i se întîmpla nimic din partea “confratilor”: nici un semn că aceștia ar mișca în front în cazul unor grave derapări - in afara unor “incontrări” cu Cezar Ivanescu, dar câștigate de Manolescu înainte de a fi început...- ca așa-s scriitorii români: curajoși, dolda de “opinii proprii și personale”, vorba lui Dinescu.

A manevrat cu editura Cartea Românească, a dat-o lui Lupescu și lui Serge Moscovici - tovarășul iubitor de români - a cedat Clădirea Casei Scriitorilor, m-a excomunicat pe mine din presa românească (“Adio, Domnule Goma!”), iar dupa ce a aranjat să fie ales președinte al Uniunii, a pierdut măsura, s-a

crezut împărat, și-a pierdut puțină inteligență și a încercat să mă “distrugă”. Cum? Simplu, acum, că avea Aparatul în mână (mai corect: la picior, cu Gârbea, cu Prelipceanu, cu ceilalți căcăței - la care s-a asociat, sonor și fostul meu prieten Cistelean)...

M-a...antisemitizat!, știind el din ce nu uitase din Garaudy că această acuzație nu are nevoie de probe: arunci calomnia și îți continui plimbarea de seară - cel scuipat, împrăștiat cu bale: «Antisemitule!» rămânând a fi a fi executat (de Istorie!).

Dupa ce s-a bagat în vorba, acum vreo cinci ani, nepregatit, ca de obicei, blindat bibliografic cu ciosvârte de lecturi (el nu citește textele, cărțile despre care scrie, n-are timp, le filează și scrie... ce are el impresia că a reținut), a dat peste o carte de Garaudy. După textul de prezentare de pe clapă i s-a parut interesant volumul și s-a așternut pe scris. Și a calcat în strachini: acea carte a lui Garaudy trebuia : 1: citită; 2: înțeleasă; abia după aceea, 3: povestită-și-explicată pentru cititorii *României literare*. Or Manolescu nici până în ziua de azi nu a priceput: *Garaudy, dacă are destule pagini contestabile nu are un singur rând scris-tipărit care sa poată fi judecat a fi împotriva evreului*, te și miri de ce a fost el antisemitizat de lepre ne-semite (dacă sunt tărce) ca Alexandru Florian, Oişteanu, R. Ioanid - singura explicație fiind: *nici acuzatorii lui Manolescu nu-l citiseră pe “antisemitul” Garaudy!*

Dar de unde să știe acest “secret” un fricos dublat de un necititor al cărților recenzate ca Manolescu? După ce i-au sărit în cap holocaustologii (pe atunci nu li se spunea astfel, încă nu publicasem *Săptămâna Roșie...*), constatând ca s-a fript cu Garaudy, s-a jurat că nu se mai atinge de “probleme spinoase”, cum le zice alt tremurici-în-izmene: Dimisianu. Ba chiar, ca un adevărat ardelean structural legitimist, și-a spus că nu există altă cale de a răzbate în viață decât... filosemitismul! De la “Jos Evreii!” - cum percepușe el discursul lui Garaudy - la “Traiască Evreii!”...

... Pe spinarea lui Goma...

Acuzat de “antisemitism” a fost și Tudoran. Ei și? Cine-i ia în seamă pe acuzatori în afara de acuzați?

De Liiceanu...- el își îndeplinise norma de plecăciunisme cu «Sebastian, mon frère» - în rostirea filosofului vâlcean capătăind accent arăbesc. Bineînțeles: penibilia, au fost urechiati - așa le trebuie!, dacă habar n-au despre ce vorbesc - tovarășii de sus le-au atras atenția, iar prin trepădusi au și scris ca sunt foarte antisemiti; iar fioroșii anti-tot s-au speriat. Cloșca lor, Monica Lovinescu nu a intrat în panică, înfruntase ea critice și mai

violente, si mai virulente. Insa acesti pui, acesti cruzi, care nu stiau nici cum îi cheamă, erau inocenți la 40, chiar la 50 de ani, inca nu mergeau pe propriile picioare. Tudoran s-a... retrogradat din momentul in care s-a intors din America și s-a dus la Chisinau: acolo, pe de o parte s-a functionarizat americaneste, pe de alta a dat din coate si din alte chestii ca sa reintre in frontul literaturii bucureștene, acolo fiind locul lui, langa Paler, Eugen Simion, C.T. Popescu, Manolescu, Dinescu, Papilian. A incercat si a reusit, a facut niste declaratii in legatura cu generalul de securitate Vlad... Apoi consilieratul lui Dan Voiculescu... Asta mai lipsea! Ditamai Tudoran sa ajunga, fie si pentru 24 de ore - n-au fost 24 de ore, ci cateva saptamani, ba chiar o luna - sfetnic, consilier al ultra-securistului escroc, Voiculescu...

(...) Știu ca un Georgel Pruteanu-Zacusă, arheul natiei devenise foarte simpatizat, popular la tembeliziune, cu «Numai o vorbă să-ti spun»: asa si-au facut romanii cultura, dar preferabil era ca persoana lipsită de caracter, să aibă o minima inteligenta.

Titlu de emisiune cultural-literară să fi fost: “Cultura - meseria mea”? - sau o “scăpată?”

Manolescu nu este inteligent. El este un bou.

*

16 decembrie 2005

Despre solidaritate. Despre falsa rezistenta

Spuneam că avusesem senzatia, certitudinea, de déjà-vu-ul intamplat in toamna aceasta cu scriitoricimea românească si cu ceea ce se intamplase cu ne-scriitorimea, tot romana, in 1977, cand cu drepturile omului. Am scris un articol rau, feroce la adresa Anei Blandiana care in *Convorbiri literare* de acum 4-5 ani ne explica drăgălaș, pedagogic cum stăm cu solidaritatea - cum?: iată cum: solidaritatea nu fusese posibila in timpul dictaturii lui Ceausescu, de aceea nu se prea manifestase. Norocul nostru: aveam o Blandiană-Ardeleană - ea ne explică post festum de ce nu și-o arătase: ca să nu i se vază!

Da, Domnule! Și eu, naivul mă întrebam unde-o fi Blandiana-Ipătescu în, de pildă, anul 1977. Greșeala mea: nu priveam în directia bună, aș fi găsit-o acolo unde-i fusese de totdeauna locul și rostul; la tribuna Cutărui Congres al Scriitorilor - de astă dată cel în care Ceaușescu îi pusese pe scriitori să se întrecenzureze, constatînd Dânsul că dâșii (inginerii) nu se întretornau îndestul.

Solidaritatea nu exista în timpul dictaturii, caci de ce?, caci uite de ce: caci dictatura era cam rea si cam foarte crudă, ea dadea peste degete și peste ceafă tuturor celor care se solidarizau cu elemente ne-solidarizabile - ca mine; cu elemente dușmanoase, vorba lui Baconsky (tot ca mine), “Caci chiaburii se vădesc a fi elemente tot mai dusmanoase!”.

Cred însă ca trebuie sa-mi fac *mea culpa* : iata sunt 5-6 ani de cand am scris, am rescris, am revenit, am repetat criticele la adresa Blandianei în chestiunea solidarității - cea care nu prea-exista, ca în Ardeal, unde Ion îi cam-mort, iar ziua este cam-luminoasă, spre deosebire de noapte: cam-förte-întunecoasă. Căci nu prea era posibilă - pe timpul dictaturii (ei-hei, după ce dictatura a cam-plecat, atunci, da, a fost (cam) posibilă, dar nu despre asta vorbim. În formularea Blandienei gaseam incoerentă... ilogica perfecta: te solidarizezi cu ceva, cu o idee, cu cineva, un purtator de idee, indiferent daca acel act iti aduce necazuri sau chiar excluderi din ceva.

Deci solidaritatea este o actiune riscanta prin ea insasi, se intelegea de la sine, nu? Mai ales ca, scriitor fiind, *asta* ar fi trebuit sa nu lipsească din regulamentul de functionare al său. Scriitorul este cel care isi asuma propria conditie, propriile idei si isi asuma, chiar daca pare incorect la prima vedere, isi asuma opiniile celor care nu au voce, nu au glas, nu se pot exprima, sunt ne-scriitori, sunt ne-oameni-de-condei, sunt doar oameni care gem, se plang, se vaieta sub loviturile tiraniei crude și nedrepte, ca sa ma exprim asa.

Ei bine, aceasta idee, ca scriitorul ar trebui sa etc., etc., va trebui sa o corectez, sa accept ca este falsa, ca nu se aplica la geanta romana. Cum sa riste, solidarizindu-se cu altcineva un scriitor roman, cand el nu este scriitor, ci autor de carti? Ei da. Asta este a fi scriitor: glasul celor fără glas, puterea celor fără putere. Bineinteles ca ideile celor care gandesc asemanator mie sunt niste idei nocive, barbare, asiatice, mai ales rusesti. Ce pacat: scriitorul roman nu a inteles ceea ce era bun, bine de inteles din proza si din eseuri, nu din poezie. Era sa zic ca poetul nu se află in discutie. Poetul: el comite poezii, caci poetul el este genial, asta-i ajunge, si ca el, poetul, poate sa fie, de exemplu Nichita Stanescu, de-o pildă Ana Blandiana.

Deci, solidarizarea... Mariana Sipos si-a organizat o emisiune in jurul modestei mele persoane cu documente din arhivele securitatii, cu filmari in Basarabia, la obarsii, la bastina, cum zic basarabeții mei. Bineinteles, eu am gasit-o foarte buna - cu anumite goluri pe care le-am inteles si pe care inca nu i le-am comunicat. Goluri, lipsuri inasa, fiind un bun realizator, fiind si un

bun prozator, stie sa construiasca. In momentele in care a dat seama de activitatea Uniunii Scriitorilor Romani, pentru a o pune in paralel cu zbaterile, cu actiunile disperate ale unui caraghios ca mine, a pescuit din arhive imagini filmate de la diferite congrese ale scriitorilor. Vreo trei momente, unul in '65, unul in '71 si altul din '77 in luna mai, imediat dupa eliberarea mea din inchisoare...

Deci i-am vazut la tribuna, in spatele eternilor Ceausescu-Ceauseasca-Dumitru Popescu. La un moment dat, probabil in '71, l-am vazut si pe Ivasiuc. În 1977, mai vazusem si alte imagini la televiziune in direct la Bucuresti si ii recunoscusem pe provocatori ca ucraineanul Tcaciuc care, în martie venise la mine - fara să-mi cunscă adresa, iar în luna mai iată-l în primul rând de scaune. Aurel Covaci: si el în primele rânduri.

Ma intorc la pelicula filmata, pescuita de Mariana Sipos si montata in emisiunea cu mine.. Ceea ce m-a intristat peste poate: la un moment dat Ceausescu vorbea, vorbea, după obicei cu mâinile din care... dădea ; nu se auzea ce spune, inasa, judecând dupa figurile a doi monstri pe care i-am detestat nu chiar din toata inima, ci dintr-o parte a ei: Eugen Jebeleanu si Bogza care, observand ca sunt filmati, dar ca pozitia lor acolo, la tribuna, era ingrata - nu erau bine văzuți de cei din sală, dar mai ales de cameraman - se tot ridicau de pe scaun, se tot miscau: ca sa atraga atentia. Marele Geologza, acest munte de putoare, de gunoi, când Ceausescu, a făcut un fel de banc (un banc cu atat mai tampit cu cat masele largi de scriitori, de intelectuali il gustau) a fost cel care si-a latit gura, a întins buzele intr-un zambet larg de tot, lătăreț si rășfrânt, lăbărțat ca umorul ceașesc - si a inceput sa aplaude, iar sala a raspuns cu aplauze (prelungite). (...) Cam in al treilea rand de scaune, l-am recunoscut pe Aurel Dragos Munteanu : în transă, aplauda si el. Si râdea. Si pe el il patrunsese umorul scornicesc. Insa o tristetea sfasietoare, mi-a pricinuit-o batrana canalie Cioculescu. Serban Cioculescu se ridicase de pe scaun, aplaudînd, astfel încât sa se vada ca el aplauda, ca el nu mai este dusman al poporului, ala care sub Dej era silit sa-si vanda cartile ca sa aiba ce manca, nu, nu, nu, era Serban Cioculescu, cel care sub Ceausescu, la adanci batranete, pe care ar fi putut sa si le pastreze in demnitate, consimtea la campanii comandate de Dumitru Popescu Dumnezeu lui Ivascu - ca cea impotriva oniricilor la care a participat cu drag si bunul meu prieten Adrian Marino, ce să mai vorbesc de latratori de meserie ca Radu Popescu. Da, Serban Cioculescu pe care eu, care am stat cativa ani buni la anticarul Sterescu, il stiam ca frecventator, in ambe sensuri: pentru a-și vinde, pentru a-și recumpăra cărțile. Si știu *cum* anume ținea Cioculescu o carte -

atunci cand o vindea, ca sa aiba ce manca, atunci cand si-o recupera, ca sa-si refaca biblioteca... Avea o... "atitudine" pe care am văzut-o la Eliade, intr-o biserica de langa Stockholm, o anumita "ținută" a mainilor, vădea o persoana care iubeste cartea mai presus de orice - prin mâini: ia in mana obiectul il pipaie, îl adulmecă, il rasfoieste, îl "asculă", il re-pipaie, il re-rasfoieste. Cioculescu era dintre acestia, iubitor de carte e putin spus, era un om de carte. Iar acest Cioculescu, de parca ar fi tinut cu tot dinadinsul sa adevereasca ceea ce cu mare rautate spusese Arghezi despre el, Cioculescu, «la mulți a șărbănit el».

Arghezi... Alt monument... A refuzat el cu de la sine putere sa-si puna condeiul in slujba bolșevicilor? Da de unde! Nu a scris câțiva ani pentru că... nu a fost solicitat si intrebă mereu pe emisarii Vitner, Crohmalniceanu: «Când, are sa ma solicite tovarasul Chișinevschi?». Iar cand însuși tovarasul Chisinevschi l-a solicitat si a trimis o masina, Arghezi al nostru, cel care il fulgerase pe șărbănitul Cioculescu, si-a dat poalele peste cap - expresie edulcorată pentru a se curvășari... Ce nevoie mai avea Arghezi, la varsta, la notorietatea lui, la statuia pe care o avea deja prin cartile sale si in constiinta romanilor sa mai faca plecaciunile pe care le-a facut? Nu atat chestiunile in versuri lungi si, mai ales, late cu 1907, dar cu articole la gazeta, cu plecaciuni, cu minciuni. El era o statuie: în fata lui cine se afla? O vreme Chisinevschi. Dupa 1956-57 a fost inlocuit cu alti chisinevschi, își mai aduce cineva aminte numele (sau pseudonumele) lor? Niste frunze cazatoare. Insă copacul care dăinuie, chiar fara frunze... n-a fost. N-a fost să fie...

Cu astfel de maestri, cu asemenea exemple ce sa te astepti de la un Manolescu, de pilda? Sa aiba demnitate? Dar el nu stie ce-i aia demnitate. Sa aiba caracter? Care caracter? N-a avut niciodata! Ca scria cronici bune? Foarte bine! Cronici bune scrie si Pruteanu, de pilda, chiar mai saltarete decat ale lui Manolescu. Cronici bune scrie si D.C. Mihailescu, ei si, ei si? - rămâne tot un individ fara coloană vertebrală, slugarindu-l pana la greea pe Liiceanu, scriind "ce trebuie"... Care este deosebirea dintre ăștia si cei din perioada feroce, dejista, ceausista? Nici una! Iorgulescu macar, cal batran, stia el cum sa le dea... anonime. Acuma exista un organ de dezinformatie spiritualo-culturală, **Dilema**, inventat de Plesu intru zapacirea restului de constiinta, de rusine, cu sensul de jena morala cata ramasese scriitorilor: «Domnilor! Noi scriem civilizat, elevat, fără înjurături ordinare!» - fără, dar *cu* dar fondul copiat după **Urzica** - vezi-l pe Cosasu.

Cosasu este scribul emblematic al acestei publicatii. Acum ca i s-a organizat sarbatorirea, 75 de ani, am aflat cat a suferit el:

cum a fost dat afara de la facultate, cum a fost dat afara de la Tanarul Muncitor, cum a carat span cu roaba. Noi, fostii puscariasi, intrebam imediat: «Cu roaba ceea ai carat span sau pietre, la Canal? Cate minute de puscarie ai facut, Radule Cosașule pentru “disidența” tovărășiei tale?», pentru ca daca te-ai lua dupa Vartic, sau Gelu Ionescu, alt anti-bolsevic feroce, Radu Cosasu a fost viteaz opozant al comunismului!, se opunea Terorii slăvind Republica Pula’ Română! Și din cand in cand mai facea cate un banc à la Mircea Crisan - vezi-i capodoperele cu mătușile de la Tel Aviv.

Macar Crișan a ramas in constiinta romanilor, cu acel banc feroce, cu «Cine toarnă aici»? Asta era pe timpul lui Dej.

“După revoluție” spun bancuri-reactionare cu mătușile Cosasu, Serban, alt neo-Serban, fiul unui tata pe masura - ce sa mai vorbesc de Boiangiu, “portstindarda”, vorba lui Oișteanu, holocaustologilor alfabetizați?

*

16 decembrie 2005

Cartile tiparite in 2005

Solidaritatea cu cecenii, cu kosovarii, cu palestinienii

În acest an, 2005, au apărut **Alfabecedar** la Victor Frunza, **Sabina** la Universal Dalsi. A mai fost o carte fara lansare - sa fie lansata la Polirom, oamenii casei, Pippidi (cel cu “fascistul Antonescu”, Oișteanu, nepotul monstrului Răutu și fiul politrukului KGB Mișa Oigenstein?), **Culoarea curcubeului**, cea decapitata si despiciorata de tovarasul nostru al tuturor, Lupescu, devenit si director al editurii Cartii romanesti, din fericita uniune rezultînd Cartea politromaneasca? Mai inainte aparusera doua volume din **Jurnal**, acoperind anii 1999 - 2003, scoase de Gabriel Stanescu la Criterion.

Despre **Culoarea curcubeului**, dupa stirea mea, au aparut vreo doua recenzioare, unele favorabile, altele năuce, ca a lui Cristian Teodorescu : acest personaj, scriitor si autor de recenzii, mai scrisese despre cartea asta, acum cativa ani, cand aparuse la Biblioteca Familia, a doua editie, însa uitase tot. Uitase, iar acum vorbea de o “carte noua” a lui Goma. Va fi început de la coadă, observase ca erau niste documente de la Securitate si a tras concluzia ca Goma a scris o carte... pentru/despre turnatori, cam asa ceva.

Aparițiile cărților pentru fiecare autor sunt multumiri intime. Îmi frec mainile și vorbesc cu Ana, sotia mea: «Uite, draga, mi-a mai aparut o carte, hai să ne pupăm și s-o bem...», numai că noi nu bem, facem doar gestul închinării: de bucurie. Un prieten, trei prieteni ne scriu prin posta sau prin posta electronică, «Felicitări, ți-am citit noua carte...» Insa nemulțumirea rămâne: eu sunt un grafoman impenitent, am scris mult, nici nu mai știu câte sunt, oricum între 50 și 60, ceea ce înseamnă că sunt totuși prea multe pentru o viață de om.

Jurnalele. De ani de zile m-am resemnat : abandonez “ficțiunea” (care “ficțiune”, la mine?), rămân doar la **Jurnale**. Nu pentru că m-aș fi epuizat din punct de vedere al “fortelor de creație”, dar a intervenit oboseala, sațul. Nemulțumirea; rușinea:

Țara arde și baba se piaptăna..., țara arde, se prăpădește, se prăbusește, oamenii mor de foame, mor de supărare, de disperare că nu mai vin americanii... și inginerul ficționar ce face el? Ficționarisește! Deci eu ca scriitor constient de misiunea mea - nimeni nu mă ia în seamă, dar am o audiență pe internet - îi trag cu cronică evenimentelor curente și comentez. Comentez ce se întâmplă în lume. Nostimada: mă și interesează! Eu nu scriu din datorie ce se mai petrece în Indonezia, ce se mai petrece în Israel, ce se mai petrece în America, în Cecenia și chiar în România, ci chiar mă interesează. Și chiar mă interesează acele evenimente, mai ales când există acea doză de injustiție, de nedreptate istorică, hai să zicem foarte expeditiv, care în câteva cuvinte s-ar putea explica astfel și astfel explicându-se și nu neapărat simpatia mea față de anumite comunități, ci empatia: mă simt de-al lor.

Căta vreme eram adolescent, apoi june, căta vreme mai trăiam încă tata, el avea vorba asta care nu era invenția sa, dar el o spunea și mi-a transmis-o și mie, anume că noi, refugiații din Basarabia și din Bucovina de Nord în propria noastră țară, România, suntem ovreii zilelor noastre. Înțelegem ovreii ratacitori, pentru că așa am fost percepuți de la început. Un început relativ, pentru că noi, familia noastră, nu am cunoscut primul refugiu, cel din 1940, care ne-a fost interzis, ne-a fost întrerupt, ne-a fost tăiat și rezultatul a fost că toți trei am devenit cetățeni sovietici, iar tata a devenit chiar *zek*, detinut sovietic. După aceea ne-am refugiat în țara noastră. Multă durere s-a acumulat în sufletul nostru și, probabil, eu sunt cel care am sonorizat cel mai mult și mai tare - deși nu destul - comportamentul fraților noștri față de frații lor necajiti, obijduiti, alungati de la casa lor, veniti peste ei, așa ne spuneau ardelenii. Peste ei! Noi am fost refugiați în județele Sibiu, Tarnava Mare, Făgăraș:

«Ati venit peste noi să ne mâncați pita!»;

«Da, frate: am venit peste voi; sa va mancam pita...».

Am scris despre *asta*. Am scris, am scris, am scris... M-am trezit în, m-am modelat pe aceasta tragedie nationala si personala si asa voi sfarsi.

Acum 6-7 ani Liviu Ioan Stoiciu mi-a facilitat colaborarea la *Cotidianul*, unde el era redactor iar redactor-sef: Cristoiu. Am colaborat vreun an. E adevarat ca-mi taiau articolele, mi le faceau felii-felii, încât deveneau incomprehensibile. Cu prietenul meu, Liviu Ioan Stoiciu pe atunci (în 1999) comunicam prin telefon, iar dactilogramele i le trimiteam prin poștă. Am avut și un... conflict, mai degraba o neînțelegere datorată faptului ca el citise un text de-al meu despre Kosovo si mi-a spus: «Aaaa, sunteti cu NATO!», la care au răspuns: «Nu sunt cu NATO, sunt cu cei alungati de-acasa». Si el: «Nu stiti dumnea-voastra ce se petrece acolo...», însă a publicat textele, in care spuneam ce credeam eu.

Ce am eu cu kosovarii? Nu ne leaga absolut nimica. Nu am nici macar un stra-stramos albanez din Kosovo, nici albanez din Albania. Radacinile mele merg mai degraba spre aromani, spre armani. De altfel, numele meu, Goma este [și] armânesc. Asta e o primă variantă exista si a doua: pe ai nostri din Basarabia, i-ar fi chemat Humă la inceput, în Moldova istorică, dar după ocuparea părții ei dintre Prut și Nistru, rușii au impus grafia lor ocupaților, cea care transforma **H** in **G** (vezi și nume ca **Harbuz**, **Huțu** - adică Huțulul - devenite **Garbuz**, **Guțu**, etc...), am ajuns... **Guma** si, din transcriere in transcriere: **Goma**... Însă nu numele contează aici, ci simpatia, solidaritatea cu toți cei alungati de-acasă. Ma simt solidar, nu cu toti oropsitii vietii de pretutindenii, ci mai ales, cu cei alungati ca si mine de la casa lor de o forta straină - ca limba, cultura si care continuă să ma prigonească, nu ma lasa sa răsufliu, să traiesc. De aceea am fost alaturi de kosovarii care erau macelariti, alungati, azvarliti peste granita, in Albania, in Macedonia, deși ei erau (musulman)izati, nu cu sârbii, ortodocși de-ai mei. Ei bine, în conflictul sârbo-kosovar, oricât de ortodox aş fi, *nu sunt ortodox ca sârbii*, sunt ortodox ca mine, alungat de la casa mea, din copilăria mea de ortodocșii ruși. Apoi pentru ca eu stiu si ceva istorie, deci si stiu cat ne-au fost sârbii de apropiati si de “frați” in decursul veacurilor. De ce nu-și aduc aminte românii că mai dușmănos s-au purtat cu noi, valahii, nu turcii păgâni, ci sârbii creștini, auxiliari credincioși ai Islamului.

Încă ceva: vorbind cum am vorbit, vorbeam în cunoștință de cauză, nu ca jurnaleții improvizați de pe Dâmbovița - mai ales poeții - care își imaginează că dacă au băut șliboviță cu Adam

Puslojci și s-au pupat cu foc, pe gură, gata, adevărul nu poate fi decât de partea sârbului! Stiam ca, de-o plida, kosovarii nu aveau intentia, cum îi acuza sarbimea șlibovițoasă (și tot atât de “instruită” ca și românimea țuicăricolă) de a se uni cu Albania. Cum sa se uneasca cu Albania? Ca sa facă, ce? Dar ei; kosovarii - foști illiri, foști sarbi, deveniți de voie, de nevoie “turci” se simteau foarte bine acolo unde erau, pe pamantul lor, unde fiintau cu un mileniu si jumătate înainte de venirea slavilor si, din punct de vedere economico-politic, ei s-ar fi simțit foarte bine în conglomeratul iugoslav, cu conditia sa nu li se suprima autonomiile culturale, economice, de demnitate. Insa tovarasul Milosevicescu a facut-o si pe aceasta, ca nu era de ajuns ce facuse cu slovenii, cu croatii, cu bosniecii, a zis ca acolo este “leaganul manastirilor noastre ortodoxe”, iar “turcii”, ori pleacă, ori *vor fi plecați*... Miloșevici și ai săi au falsificat istoria, au inventat antiturcismul slav (când era colaborationist caracterizat), iar sârbii s-au proclamat cei-mai-drepti, nu dintre traci, ci dintre slavi. Simpatia mea a mers totdeauna cu-balticii, cu-polonezii, cu-cecenii, cu-tătarii. Fiindcă și ei au fost victimele rusismului.

*

16 decembrie

Despre ceceni, despre palestinieni. Despre terorism

Dacă cecenii sunt inruditi cu georgienii, înseamnă că (și) ei au fost printre primii crestini din zona Caucazului si din zona Europei. Armenii fusesera inaintea lor cu vreo 100 de ani, dar oricum sunt printre primii. Aceasta populatie de munte s-a ocupat dintotdeauna de pastorit si de...contrabandă, faceau comert ilicit, cum se zice. Iar dintre populatiile caucaziene care s-au opus cel mai violent si mai indelung rusilor în drumul lor spre sud au fost cecenii. De altfel, literatura clasica rusa: Puskin, Lermontov, Tolstoi este plina de vorbe-rele la adresa cecenului descris ca un bandit, nu doar feroce, dar și laș, fiindcă nu atacă “pe față” (ca rusul!), ci pe întuneric, pe la spate cu *chinjalul*, astfel îi spintecă pe bietii soldaței rusi, ajunși în Caucaz cu intenții pașnice, civilizatoare - unde mai pui: încreștinătoare... Minciuna rusească (clasică) a avut nerușinarea să pretindă că sălbaticii ceceni erau musulmani înrăiți... Or lucrurile (citește: adevărul) stau din contra: în fața tăvălugului rusesc rostogolit dinspre nord, populatiile caucaziene rămase fără protectie (Persia declinase puternic) au avut de ales: se închină Rusului - ca

armenii, ca georgienii - și au pace... în fine, au dreptul să rămână ortodocși, ca ocupantul, ori... trec la Islam, se pun sub protecția Turciei și astfel rămân ce erau: ceceni - fie și deveniți musulmani (ca, în Balcani bosniecii, kosovarii). Fiindcă acolo, în Caucaz era țara lor, pământul lor, casa lor, nu al rusilor ocupanți.

În timpul celui de al doilea Razboi Mondial și cecenii, ca și alte populații nerusești, ba chiar slave, ca ucrainenii, au încercat să se libereze de jugul rusesc, colaborând cu... celălalt ocupant: neamțul. În Frontul de Sud - în Crimeea, în Caucaz combăteau și românii. Nici tătarii din Crimeea, nici cecenii din Caucaz n-aveau de unde ști ca dacă Hitler ar fi învins, soarta lor n-ar fi fost mai bună, ca ne-arieni. Nemții au fost învinși, rușii s-au întors și s-au razbunat cumplit pe acele comunități care colaboraseră cu dușmanul. Tătarii au fost deportați în cvasitotalitate, cecenii la fel, au pierit pe drum, au pierit în Siberia, în Kazahstan, în Orientul Îndepărtat. Supraviețuitorii, câți au mai fost, s-au întors și au încercat să-și facă o viață cât de cât acceptabilă...

Și n-au avut-o. Fiindcă așa este legea Rusiei bolșevice: *deportatul* - pentru "crima de colaborare cu inamicul" (tătarii, cecenii, balticii, ucrainenii - după retragerea nemților), dar înaintea lor, din 1940 : balticii, românii basarabeni și bucovineni, imediat după Ocupație, când nu putea fi vorba de vreo "crimă comisă", ci, dat fiind că majoritatea politrucilor erau evrei, impuseseră legea... potențialității crimei, de aici măsurile preventive; ca de curând "războiul atomic preventiv", operă a strategilor americani-evrei. Tot aici trebuie introduse victimele masacrului de la Katjin, lichidate de ruși, nu pentru că ofițerii polonezi luptaseră împotriva sovieticilor - ci *pentru că ar fi putut să o facă*, dacă nu ar fi fost uciși... Vorbeam de *deportat*: vinovat de ceva, nevinovat, nu avea importanță, oricum, față de un deținut de drept comun, politic, nu avea dreptul să speră că se va întoarce acasă - dacă nu va pieri. Dintre deportați, doar unii polonezi, unii baltici, unii evrei (desigur, dintre supraviețuitori), au putut să se întoarcă acasă, ba chiar să emigreze, cu ajutorul unor înțelegeri internaționale - dar nu "ceilalți", de care nimeni nu se interesa, pe care nimeni nu-i apăra: tătarii, cecenii, românii din Basarabia și din Bucovina.

Zilele acestea am citit/auzit o știre potrivit căreia plutonierul KGB Putin va emite un ukaz pentru schimbarea numelui capitalei Ceceniei: Groznâi. Probabil un psiholog-șef l-a sfătuit să facă asta, motivând că numele "Groznâi" în rusește va produce, în continuare, un efect demobilizator, devastator în rândurile Armatei Roșii, prin... încălcătura negativă acumulată în cele două războaie... Da de unde! Nu de buna-sănătate

mentală a soldatilor ruși le pasă putiniștilor de toate gradele, ci de ștergerea pâna și din numele unor locuri a crimelor lor. Tot atunci Putin Întâiul și Ultimul a declarat... că Rusia a apărut de totdeauna islamul, iar încușmănații vânduti rușilor, colaborationistii imputiti și criminali au dat, repetat din cuierul care le slujeste drept de portcăciula: *da, da, pravilno*.

Cum sa nu ma simt de-al cecenilor cand si ei au fost ocupati, navaliti, invadati, impușcati, alungati, deportați, de la o vreme siliti sa fuga, fie in munti, unde brava Armata Rosie nu poate patrunde decat cu aviatia, fie in tarile vecine, in Georgia, mai ales in Osetia? Fiindca și ai mei, basarabenii și bucovinenii, chiar dacă pe hârtie (sic) erau liberati din locul de deportare, au fost puși sa semneze alte hârtii prin care se obligau sa nu se stabilească “la baștină”, doar Rusia-i țară mare, este loc destul...

Ultima comunitate cu care ma simt alaturi este cea palestiniana. De unde pana acum cateva decenii ma simteam din categoria ovreiului zilelor noastre, al ovreiului ratacitor - citat din tata - ca basarabean, ca refugiat al Romaniei si martor, prin presa si prin televiziune, la perpetua tragedie a acelor amarati, nedreptatiti, nu pot sa nu fiu alaturi de palestinieni.

Cultura romanilor este deja extrem de sumara. *Ceilalti*, adica ne-românii sunt rai, hoti, urâti. Palestinienii, au lasat o amintire detstabilă în România, prin faptul ca mai ales în timpul lui Ceausescu, au fost multi studenti palestinieni care erau de partea securitatii, aveau bani, erau amestecati in tot felul de traficuri si chiar in acte de terorism, fiindcă existau tabere de antrenament. În timpul Marii Revolutii din Decembrie (sic) palestinienii au fost desemnati ca cei care trageau in revolutionarii noștri. Da, domnule, palestinianul este acel individ rau, mincinos, colaborator al Securitatii.

Colaboratorii băștinași ai Odioasei instituții, se prefac a uita ca inaintea palestinienilor, in Romania Populara au fost gazduite doua comunitati de refugiatii de razboi: copii coreeni, in urma razboiului din Coreea si, inaintea lor, greci, comunistii de-ai generalul Marcos, care, fiind infranti pe teren au fost recuperati de tarile comuniste: Bulgaria, Cehoslovacia si Romania. Și au uitat românașii nostri ca grecii, revolutionari in tara lor, deveniti refugiatii in tara noastra, s-au pus imediat in slujba Securitatii romanesti, cea care ne belea de zor pe noi. Fac o trimitere... interesata: sa fie vazut acel capitol din **Culoarea Curcubeului** cu semnatarul Rusu, al carui cumnat era grec markosist, pictor si colonel de securitate, Favas. Nu mai vorbesc de marii scriitori greci ca Dimitrie Ravanis Rendis si urmasii lui care-o fi. Astia erau erau tot atat de securisti sau chiar mai securisti decat

ciobanii noștri. Coreenii de nord n-au stat prea mult la noi, după doi-trei ani au fost recuperati de ruși, sau retrimiși în Coreea de Nord, dar asta e soarta refugiaților. Nu și soarta basarabenilor, pentru ca basarabeni și bucovinenii în România nu au colaborat mai mult decât localnicii (ardelenii din Ardeal, muntenii din Muntenia, de olteni, de banateni adică provinciile în care noi ne refugiasem). Actul lor mai vizibil de colaborare era faptul că unii cunosteau limba rusă și, în momentul în care s-a impus în învățământ limba-lui-Lenin, au fost avansați la gradul de profesor de rusă o sumă de învățatori care abia o rupeau pe rusă. A, că au mai fost și lichele de tipul Plamadeala, Mitropolitul Ardealului, da bineînțeles că au fost, că și noi suntem tot români, tot de la Râm ne tragem.

Proasta reputație a palestinienilor se trage pe de o parte prin faptul că ei însuși, adică unii dintre ei, refugiați sau trimiși la studii în România, n-aveau nimic de a face cu populația românească, ci cu autoritățile, cu bestialitățile; pe de altă parte, pentru că evreii din România aveau tot interesul să-i calomnieze pe palestinieni ca pe niște oameni nefrecventabili și chiar bandiți, iar aceste două dezinformări au prins. Mi-a fost dat să aud din gura unor oameni luminați: «A, palestinienii... dar n-ai văzut ce urâți sunt?»

Foarte ciudat : povestea asta cu ce-urâți-sunt a functionat și în timpul războiului din Kosovo și aici, la Televiziunea franceză, unde erau dezbateri între sârbi, bosniaci, kosovari, francezi filo-sârbi, francezi filo-kosovari iar unul dintre argumentele filo-sarbilor la acuzația că sârbi au violat sistematic femeile bosniacilor, le închideau în anume cazarmă, adevărate bordeluri, le tineau cu lunile, că nu cumva să lepede, să avorteze, ci să rămână acolo, “puiul de cetnik” pe care i-l instilase viteazul, marele sarb. Deci cei care negau aceste practici mizerabile asupra unor ființe ne-libere erau niște sârbi sau niște dobitoci, mai ales, nemți. În afara de argumentele de tipul: «Cum credeți că un sarb creștin ar fi avut relații sexuale cu o musulmană?», ceea ce este o prostie strigătoare la cer, a fost și argumentul: «N-ati văzut-o pe aia care pretinde că a fost violată? Cum să aiba relații sexuale un sârb cu o kosovară, cu o albaneză - dar n-ati văzut ce urate sunt femeile lor?». Or eu de la televiziune și din presa de hârtie *nu vazusem* cât de urate sunt kosovarele, vazusem, în schimb, cât de boccii sunt sarboaicele, atât cele din Kosovo, cât și cele din Belgrad, care dansau și dădeau din cur pe poduri ca să le apere de bombardamentele NATO. Le-am văzut și pe sarboaicele “exilate” care veneau aici la tembeliziunea franceză ca să justifice agresiunea împotriva altora decât ei, sârbi, pentru

ca ei sa alcătuiască un stat sarb curat si ma uitam mai ales la femei : sa ma bata Dumnezeu, daca nu erau... mai blonde, dacă nu mai frumoase, mai placute la privit, mai spalate amarâtele de kosovare, umbland holticăite in carute, peste hartoaie in munti, ajunse in Macedonia, in Albania. Bineinteles ca nu se fac generalizari de genul asta, dar nu se fac nici acuzatii de acest gen.

Ca sunt urati palestinienii? Dar a vazut cineva cat de f rumosi sunt israelienii din Israel, mânca-i-ar mama? Pe cei proveniți din Maghreb îi vad toată ziua în cartierul parizian, Belleville. Daca nu ar avea unii kipa alții palarii negre, nu i-ai deosebi de arabi, iar cand vorbesc si gesticuleaza sunt o apă și-un pământ. Askenazii, blonzi, roscati, sunt aceeasi. Ca unul care am răsfoit totusi Biblia, stiu si care este originea lor, comuna si mai stiu ca filistenii din Biblie sunt palestinienii de astazi. Deci palestinienii nu sunt niste intrusi, niste venetici, venetici sunt evreii din Europa, din America, din Australia care au dat fuga sa construiasca cea mai justa societate - dupa ce au ratat “cea mai justa societate”, cea bolsevica din Rusia si din tarile comuniste. Acum o construiesc acolo, în Palestina, dupa biblia marxist-sionista: cine nu e cu noi e impotriva noastra si trebuie lichidat. Iar cand nu se poate si nu se poate, ashkenazii din Occident și khazarii din Orient, ce fac? Ce facuseră în Galiția, sub ruși: un ghetto. Unul fain, impenetrabil - din afară spre înăuntru. Chiar nimeni dintre romani nu a vazut macar la televizor monstruosul Zid al Ierusalimului ridicat, la abia 15 ani de la distrugerea aceluia alt monstruos zid, care era un zid psihologic, un zid spiritual, nu, numai spiritual cum poate fi un zid al Berlinului (dar așa arată operele materiale ale bolșevicilor sioniști!). Când a căzut toata lumea s-a bucurat. Nu conteaza urmarile economice, conteaza faptul ca a cazut un simbol al injustitiei, al terorismului bolsevic, al impartirii lumii. Impartirea lumii, la care americanii si englezii au luat parte activa.

Dintre comunitatile est-europene Polonezii, au fost cei care au dat cele mai mari jertfe de sange impotriva nemților. Au luptat si in armata americana si mai ales in armata engleza, au luptat si in armata franceza, formata in colonii, si-au dat viata ca niste sinucigasi, au fost si aviatori in escadrilele engleze in Batalia Angliei, celebre, în continuare aceia au murit ca mustele. Am descoperit eu, dar nu numai eu, ci si bastinasii francezi un cimitir de hectare de cruci in Normandia, cu polonezi. Stiam de americani, canadieni, neozeelandezi, australieni, dar nu stiam ca atatia polonezi fusesera incadrati in armata britanica, comandați de un general polonez, avînd drapel polonez. Au pierit pentru ca erau bagati - și se băgau - in primul rand, in prima linie, carne

de tun. Si care a fost rezultatul, ca se spune mereu: Ialta, Ialta, Ialta? In Ialtele succesive americanii i-au “repatriat” rușilor pe polonezi fara nici un fel de clipire, ca si britanicii, care n-au sentimente, ci doar interese. Se vede acum, in discutiile asupra bugetului Comunității Europene, cât de mult îi pasă lui Blair de nebritanicii care și-au dat viața pentru Marea Britanie. Englezii i-au vandut, i-a dat legați lui Stalin; atat pe refugiatii civili polonezi, din partea occidentala a Europei, cât și pe proprii combatanti sub drapelul aliaților. I-au dat rusilor, care rusi ce-au facut? Ce știau ei să facă: I-au deportat si, vorba folclorului, daca n-au murit, mai traiesc si astazi. Am vazut cu ocazia ceremoniei de anul trecut, cu ocazia debarcarii din Normandia un supraviețuitor, un polonez care luptase, care fusese ranit de multe ori, care fusese “repatriat”(cu forța) - in uniforma britanica rusilor iar rusii il trimisesera in Siberia, il tinuse acolo vreo 30 de ani si cand se întorsese, el credea ca se intoarce *acasa*, in satul, târgul, orașul cutare din Polonia si s-a intamplat cum s-a intamplat cu basarabenii nostri care, cand s-au intors ei din *departare* (cum atât de tragic-poetic spun ei *deportării*), credeau ca au sa gaseasca daca nu casa lor si averea lor si ograda lor, macar intelegerea: «Aaa, vecine, vere te-ai intors, foarte bine, pana una, pana alta, stai la noi, uite, ia o bucata de paine». Nu, nu, nu, ci ostilitatea: «Ce cauti tu aici?, de ce ai venit la noi, sa ne strici viața și socotelile?». Asta este cu Ialta: vorbeam de americani care ne-au vandut si or sa ne mai vanda, ca, vorba ceea, abia au inceput. Au acuma 4 baze în România, drept care Ungureanu, acest utemist analfabet, a avut sansa sa se pupe cu Condolița, eu i-as fi spus sa se pupe cu popa Iapă, magarul asta, care a fost in tratativele cu rusii, in tratativele cu ucrainenii si n-a stiut sa apere interesul propriei țări, ci totdeauna interesul celeilalte țări. A aparat interesul lui de utecist dobitoc - ca de altfel și ungurenii lui Iliescu, ai lui Constantinescu (în frunte cu Zoia Condurachi).

Palestinienii - repet ce-am spus - fiindcă eu nu ma uit in dosul oglinzii si astfel fac analize politice, ca Alina Mungiu sau ca Stelian Tanase, nu mai vorbesc de Antohi, care cunoaste Europa pe degete (!) si vorbea de “mahalalele Frantei” cam așa: ‘Eu am stat în Franța doi ani, cu o bursa; cunosc realitățile de acolo ca pe buzunarul meu’. Pai, draga, bursa ceea putea sa fie si de 20 de ani, tot despre “mahalalele Frantei” ai fi vorbit, cum vorbiseși despre... “Intifada franceza”, invenție israeliană pentru ca israelienii vor sa exporte si terminologia si propaganda si reaua fama a isprăvilor lor de distrugere a palestinienilor.

Palestinienii: bineinteles nu-i compatimesc, doar ca să nu-i

umilesc și eu. Știu cât suferă, pentru că și noi, basarabeni și bucovineni am suferit, din iunie 1940 de ocupația rusilor, prin evrei și așa cum palestinienii sunt rău primiți de frații lor, arabi, așa am fost și noi rău-primiți de frații noștri, români. Din 1948 stau în lagare din Liban, din Iordania, din Egipt și din Israel, fiindcă ce este Ghaza, dacă nu un ghetto în aer liber?

Ma gândesc la colegii noștri de breaslă, scriitorii evrei de origine română, cei care vin mereu la Neptun(/unde aerul e foarte bun, asta se trage de la Ceaușescu) și care n-au văzut în viața lor de veșnic persecutați în România, care de când au domiciliul stabil acolo, în Israel, n-au văzut în viața lor un baraj, cu blocuri de beton, cu sarma ghimpată, cu soldați și cu siruri de nefericiți palestinieni, femei, copii stand în soare, în ploaie, în vant, așteptând bunavointa obraznicilor de soldați care se uita la ei ca la niște neoameni, ca la niște insecte, la arabi, pentru că în Israelul este școala urii, evreii au fost și sunt încă în continuare învățați să-l urască pe *celălalt*. Și mai ales pe arab. Revenind la palestinian: așa cum palestinienii nu găsesc înțelegere și ajutor la frații lor arabi, pentru că, slujindu-se de puterea lor economică colosală, mai ales Arabia Saudita cu petrolul, ar fi putut să facă presiuni asupra principalului levier al afacerii în Statele Unite, prin cine? Bineînțeles prin Ben Laden care a fost prieten cu clanul Bush, au făcut gheșefturi împreună.

Asta e pentru americanistii din România, analfabetii noștri tovarăși analfabetizatori. Deci n-au făcut nimic, ba chiar, într-un noiembrie, care după aceea s-a dovedit negru în Iordania, regele și cu celebrii lui luptători i-au masacrat pe palestinienii rasculați într-un lagăr. Este foarte adevărat că Iordania e un stat artificial, subred și la un moment dat populația locală era alcătuită majoritar din refugiați din Palestina, cei alungați de evrei, care le distruseseră casele, izvoarele, copacii și facuseră blocuri și sere, unde îi puneau tot pe palestinieni să lucreze, ei ocupându-se cu lipirea etichetelor *Made in Israel*. De la arabi n-au găsit nici un fel de înțelegere. Singurele semne de oarecare simpatie au venit din partea europeană și, mai ales, din partea Franței, de unde marea ură a israelienilor și a evreilor împotriva Franței. Franța a fost decretată stat antisemit, nu doar prin gura de canal a lui Sharon, ci și prin gurile marilor conștiințe ca Finkelkraut, Kouchner, Andrei Cornea, Oișteanu...

Povestea cu terorismul... Evreii urlă în gura mare, condamna terorismul și explică, ne fac și desene: cum criminali lasă, ca cutare femeie palestiniană kamikaze care a omorât atâția trădători sau consumatori de pe terasa unei cafenele și câți copii. Deploram acestea, o crimă, este o crimă, dar tu, israelian

vorbesti care ti-ai alcatuit statul prin terorism de cea mai violenta extractie? Cine au fost Beghin si Shamir? Șefi teroristi care in afara de faptul ca ii masacrau pe arabi cu mitralierele si cu grenadele si cu piese de artilerie, dar ii ucideau si pe ne-arabi, pe englezi, de pilda. Ei vorbesc de terorism, cand ei prin terorism de stat si de partid, au terorizat Palestina, pe palestinieni în manieră bolșevică. Sigur ca palestinienii, sunt cam multi, cam nasoi, dar sa se uite Sharon in oglinda si sa se uite seful armatei in oglinda si sa ne spuna ce-a vazut. (...)

*

17 decembrie 2005
D-ale batraneții valuri

(...) sunt plin de ticuri in fata aparatului de autofilmat, de pungi la ochi, ceea ce nu e deloc o piedica; imi ies perii, am obiceiul sa-mi mulg barba cu degetele, sa-mi ating mereu nasul. Ce să fac? Asta este maniera mea de a cugeta la ceea ce spun. Si, privind episoadele făcute ieri, am constatat ca nu sunt chiar proaste, adica imaginea poate sa fie lasatoare de dorit, ca sa ma exprim asa, ca pe la noi, pe Dambovita. Dar ceea ce spun, prezinta totusi, pentru o minoritate a minoritatilor, un oarecare interes. (...)

*

17 decembrie 2005
Despre carti: Ostinato, Adameva. Virgil Podoaba

O alta surpriza m-a asteptat. Privind episodul de astazi, am constatat ca nu aveam ochelari. Or eu fara ochelari sunt... surd, nu aud, trebuie sa citesc pe buzele celuiilalt; neavînd in fata mea niste buze, pot sa ma las filmat si fara ochelari.

Voiam sa spun urmatoarele: asa cum fiecare viseaza sa castige la loterie ca sa-si realizeze visurile lui, mai degraba materiale, toot visez si eu la un câștig la loterie pentru a-mi edita cartile. Asta este visul meu: sa-mi editez cartile, sa le am aici, la indemana, sa ma uit in agenda, sa vad ce adrese de cunoscuti, nu de prieteni, mai am si sa le trimit cu o scurta dedicatie. Aceasta este, ar fi marea mea placere de autor publicat sau autopublicat.

Visasem in nenumarate randuri la o serie de editor. Nu a mers la **Polirom**. Nu a mers din motive de holocaust. Silviu

Lupescu nu a acceptat propunerea prietenului si consilierului sau Dan Petrescu de a-mi face o serie. Ce sa spun? Foarte bine? Nu, ci foarte rau. Deci daca vor mai fi publicate carti de ale mele, vor fi tot asa, publicate dispersat, imprastiat. Sigur ca mie imi procura placeri aproape erotice fiecare carte publicata. Nu mai vorbesc de **Sabina**, ultima. Dar pentru ca am depasit varsta de 70 de ani, pentru ca m-am vazut in oglinda autoaparaturii de filmat si mi s-a confirmat ceea ce stiam ca din punct de vedere fizic sunt o ruina, nici macar glorioasă... Deci simt ca se apropie scadenta si, ca fiecare muritor, as putea nu sa-mi vad visul cu ochii, ci o parte, o particica din ceea ce am visat sa mi se realizeze. Bineinteles, nu am castigat la loterie si nici nu exista speranta sa castig astazi, cu toate ca este sambata.

Fiind sfarsitul anului, fac in **Jurnalele** mele bilanturi ale cartilor mele. Ce-am mai publicat, ce-am mai scris, ce-am mai modificat, ce aventuri a mai avut cutare carte sau cutare manu-scris. Acum, in acest an al 70-lea al vietii mele fericite pe tot felul de meleaguri, ba asa, ba si mai asa, am si eu un vis: să am o casă. N-ar strica, dar nu asta este important pentru mine, care chiar in visele de bogatie pe care ti le procura ideea ca ai putea sa castigi la loterie, sunt destul de modest cu mijloacele, cu bugetul. Deci nu visez la o integralitate a publicarii scrierilor mele.

Se observă cum evit cuvantul *opera*? Eu n-am opera, opera are Breban si mortii.

Ce mi-as publica eu, ce mi-as re-publica? Daca as face o ordonare a "urgentei" publicarii cartilor mele, as pune pe primul loc **Jurnalul** pe 2004. Acesta ar fi un volum care ar continua ultima serie inceputa la **Criterion**, la Gabriel Stanescu si, imediat dupa el, pentru ca mai sunt doua saptamani pana la sfarsitul anului, **Jurnalul** pe 2005; cam voluminos, cum ar spune un ardelean (dar nu o ardeleancă), chiar fata de precedentul. Cred ca va insuma in jur de 800 de pagini. 800 de pagini! Numai Breban mai produce atatea pagini pe secunda, bine, pe minut (pe an...).

Deci, **Jurnalele**. În al doilea rand mi-as publica **Bonifacia** in varianta adevarata, pentru ca cele mai multe carti ale mele, publicate in ne-romaneste, au fost date la tradus in franceza, in olandeza, in germana, in ce-au mai fost, dupa variante economice, adica micsorate, fiindca asa era cerinta editurilor occidentale, de pildă: 'Mie sa-mi faci o carte de 300 de pagini'. Or, eu stiam ca un text romanesc de, sa zicem, o pagina, tradus in franceza, da cam o pagina si jumatate, o pagina trei sferturi. Asta e una, a doua: o pagina etalon frantuzeasca, este mult mai neincapatoare, mai mica, mai redusa cantitativ decat una

romaneasca. Cea romaneasca, de acum 30 de ani, avea în jur de 2000 de semne. Ei bine, în Franta, aceeași pagina era de 1800 de semne (în franceza). Dat fiind faptul ca se mai lătea textul și prin faptul ca era tradus, o carte de a mea de 300 de pagini romanesti trebuia adusa la 200, ca sa poata intra în canonul, ca sa ma exprim așa, francez.

Bonifacia face parte dintr-un ciclu, abuziv botezat de mine, *Al Femeilor*. Tot atât de abuziv ca și *Ciclul Autobiografic*, cum spun eu foarte rapid și nu foarte adevărat despre cartile declarate autobiografice: copilăria în Basarabia, copilăria în Ardeal, refugiul și așa mai departe, ciclul încheiat cu **Roman intim**. *Ciclul Femeilor* mi-a procura imense plăceri de scris. Stai la masă ta de brad, iei o femeie și o iubești, și o iubești puternic, și îți iese (sau nu-ți iese) o carte ca **Bonifacia**; ca **Sabina**.

În românește, **Bonifacia** a apărut într-o ediție mult micșorată, dată la tradus în grabă post-revoluționară, la editura **Omega**, nu știu dacă mai există astăzi și nici nu mă interesează, editorul mi-a publicat cartușia asta, a plecat la oaste și n-a mai venit... Deci **Bonifacia** a fost publicată într-o ediție rezumată. Or eu aveam o altă variantă, mai consistentă, mai... lăta - ca **Bonifacia**, personajul, ca **Bonifacia** femeia, cea bogată în carne și în alte cele -, după cum au observat cei care au avut curiozitatea să răsfoiască chiar concentratul de **Bonifacia**.

De ani de zile am început a lucra la ediții definitive... E plăcut să-ți lucrezi edițiile definitive. Deci as publica cu mare drag **Bonifacia** care are vreo 300 de pagini și, mă crede ascultătorul, privitorul sau ba, e o carte bună și, dacă nu m-ar auzi nimeni, as spune chiar foarte bună.

As publica tot în acel cadru artificial al cartilor cu femei: **Justa**. O cartică, o carte care în termeni de cantitate, după normele romanesti de acum 30 de ani pe care le știam eu, ar avea în jur de 100 de pagini la 2000 de semne. **Justa** e o carte tot de dragoste, totu-i de dragoste, în cărțile mele - dacă e de pușcărie... În același timp, o ficțiune adevărată, fiindcă personajele de capatai, nu zic principale din această carte, care se prezintă ca ficțiune, sunt oferite eventualului cititor sub nume schimbate. Era o tactică, o, nici măcar tactică, o obișnuită venită din instinctul de protecție a modelelor, a prototipurilor: înainte de 1989, la mine, cel care scriam, în *Drumul Taberei*, până în 1977, când am fost invitat să liberez terenul ca să aibă loc tovarășii noștri drago-iubiți. Personajelor-persoane, care în conștiința mea au fost rele, bestii, securiști, tortionari, activiști, turnatori le-am dat numele adevărate, începând cu să zicem Gheorghiu-Dej, cu Ana Pauker, cu Pătru Groza, cu mari securiști: generalul

Nicolski, capitanul Enoiu, Goiciu și toata liota lor de bestialiști. Pleșiță a venit mai tarziu. În '77 am aflat ca exista o persoana, un român pe care sa-l cheme Pleșiță. Insa *celorlalte* persoane-personaje vietuind inca in Romania si care ar fi putut, la un moment dat sa aiba necazuri din cauza eventualei decodificări securiste le-am dat nume fictive. Asa am facut pana in 1989 cu cartile scrise atat in Romania - si au fost 5 carti mari si mai ales late - dupa aceea in exil. "Apucatură" care o intrigase pe Mariana Sipos inca acum vreo 10 ani de zile cand se mira de ce Goma, care dadea numele adevarate ale tortionarilor, securistilor, bestiilor nu da numele adevarate ale personajelor pozitive, ca sa zic asa. De ce! Fiindcă ma gandeam si cred ca am avut dreptate, desi n-am avut confirmari, nici infirmari, ca macar asa ii protejez.

Revenind la **Justa**: si cartea, si personajul Justei, mi-au fost furnizate (ce cuvânt detestabil), de o persoana reala, persoana, o colega de-a mea de la Institutul de Literatura, o fiinta deosebita, fermecatoare in contradictiile ei si... ideologice, de asta i se si spunea "Justa", pentru ca pe atunci era "just" sa demasti, sa-l pui la zid pe dusmanul de clasa, chiar si pe dusmanul de ne-clasa. Deci **Justa**. Aceasta carte a fost scrisa intr-o perioada grea a mea din exil. Acum recunosc, dezvalui adevarul: nu au existat alte perioade altfel decat dificile pentru mine, in exil. Unele erau grele, altele foarte grele, altele ultra grele. Asta este clasificarea. Si cred ca se observa si tonalitatea cu care incepe si cu care sfarseste, e de o nesfarsita tristete narațiunea: resemnare, lipsa de speranta si de orizonturi. Tare as vrea sa public aceasta carte care de fapt a fost editată si chiar s-au scris vreo cateva cronichete. A fost publicata la **Nemira** și a fost prima scriere a mea editata de Dan Petrescu. Fireste, as vrea să o re-public pentru ca pana acum am vorbit doar de carti care mai fusesera editate in româna, in România, in sa fara nici un ecou, fara nici un fel de urme pe nisip.

As mai vrea sa public **Adameva**.

Și asta a avut o soarta ciudata. A fost o carte scrisa in galop, o carte scrisa repede, o carte scrisa, cu jubilatie. **Adameva** este, orice văzător al copertei poate sa observe: lipirea numelui Adam de Eva, Adameva, purtand un personaj si, prin inversare, Evadam. Există o altă carte, urmatoarea, care n-a fost publicata care se numeste **Evadam**, un fel de continuare a **Adamevei**. De ce tin si la asta? Fiindca si asta este o fiinta, ca sa ma exprim asa, handicapată, un copil care n-a avut noroc in viata - vorbesc de cartea **Adameva**.

S-a intamplat asa: dupa ce am terminat-o, la un moment dat, mi-a venit in vizita un recent prieten Titus Ceia de la Iasi,

care citise si inainte de '89 cate ceva, ascultase la Europa libera cate ceva si probabil ii placuse cum scriam eu. Pe atunci el era implicat in tot felul de treburi care ar fi putut sa debuseze la o editare de carti. Mi-a pus si el o intrebare care pe atunci, prin anii '91, '92, era frecventa: «Aveti ceva sa ne dati sa publicam?». Si eu, care o viata intreaga am fost chinuit de faptul ca nu puteam sa public in românește, am spus: «Da, bineinteles am un teanc...». N-am spus: Alegeti, ca nu eram la piata, am întrebat: cine *este* editura? A, zice, o doamna, o relatie a mea si a sotiei mele si-a alcătuit o editura, *Loreley*. Am luat un dosar in care se afla o dactilogramă a cartii **Adameva**, i l-am pus intr-o sacosa, cred ca si alte texte - si i le-am dat. Dupa un an de zile, ma viziteaza prietenul Titus Ceia, insotit de o doamna, Murarașu, cu un cadou. Ce cadou mai de pret pentru un biet scriitor, in general, ca mine, in special, decat o carte, o carte **Adameva**? Mi-a pus-o in brate. N-am chiar lacrimat, dar eram pe punctul de a. Ce bucurie! Pentru ca aceasta carte are si o istorie interioara, de familie: nu o consideram printre cele mai reusite comiteri ale mele, dar imi era draga, ca si alte carti mai putin reusite, adica despre care autorul crede ca sunt slăbuțele ca, de pilda, **Ostinato**.

Ostinato este, mai ales ca a devenit cunoscut si prin faptul ca s-a discutat despre ea, a fost scandalul pe seama ei ca are un titlu insolit, atat de insolit, încat alfabetizati ca Vasile Băran, fostul meu coleg de redacție, îl grafia "*Obstinetul*", iar finul Țoiu, prietenul si consilierul, atat a lui D.R. Popescu, presedintele ales de Ceausescu în fruntea scriitorilor românești, cat si al lui Manolescu. Deci Băran tocmai comitea niste pamflete impotriva mea si mă încondeia pentru "un așa-zis roman, așa-zisul *Obstinetul*..." Si eu, care imi imaginam ca românii sunt mai cultivați din punct de vedere muzical decat francezii. Ei bine, nu toti romanii, exista si masele largi de bărani. Dar nu s-a terminat: și alti intelectuali romani, autori de recenzii, tot asa se poticneau in titlul frecvent in terminologia muzicala. Cine a ascultat - toata lumea se laudă ca a ascultat Bach, *Pasacaglia* de Bach - ei, piesa *Pasacaglia* are o indicație care, cu timpul, in muzica, a putut deveni chiar titlu al unor piese: *Ostinato* de cutare este o miscare, cum exista *Andante*, sau *Allegreto*, sau *Scherzando*... **Ostinato** și în română, (care este, totuși, limba latina iar indicațiile muzicale: în italiană), ar fi putut sugera că semnificatia șade în obstinație, în încrâncenare, în încapațânarea de a repeta tema anunțată - ca, de-un paregzamplu: Goma, cel care, vorba Monicăi Lovinescu, își pune placa, iar placa ceea repetă, repetă, spre exasperare Monicăi, cea care nu repetă niciodată, nimic, nicicând...

Deci eram la **Adameva**, o părăsisem pentru **Ostinato**. Sigur ca as vrea să public și **Ostinato**, însă nu pe primele locuri.

Vorbeam de **Adameva** și ziceam (în sinea mea): ce pacat ca nu mai am relații cu Virgil Podoaba de la *Vatra*. S-au degradat, nu din cauza-de, ci datorita-faptului că lui Laszlo i se refuzase colaborarea la revista *Vatra*. Ca apropiat a lui Laszlo, insistasem pe langa prietenii mei vetrioți, pe care îi și cunoscusem aici la Paris: Cistelecan și Podoaba, să-i accepte textele... Îmi va fi scapat condeiul (pe atunci scriam la masina, dar tot condei se cheamă), exista scrisorile acestea, sunt publicate în **Jurnalele** mele, voi fi zis ceva ofensator nu la adresa lui Virgil Podoaba în chestiunea Laszlo, ci la adresa celor care nu acceptă faptul că eu, Goma, nu pentru prima oara, în termen copilăresc, scolaresc, de curtea-școlii, mă-puneam-capra. Nu în sensul de sacrificiu, nu aveam conștiința ca ma sacrific pentru alții, faceam un lucru oarecare, normal, care sa-i ajute pe alții sa treaca un hop. Deci așa cum zisesem, ca în 1977, prin **Apelul** acela cerînd respectarea drepturilor omului: iată, oameni buni, eu sunt pastrator al acestei petiții, cine vrea sa-si manifeste opiniile în legatura cu libertatea de gandire, de circulatie, de pasaport, sa o semneze. Cine nu, dupa ce citeste si ia cunostinta de cele continute, sa nu o semneze. Deci atunci si nu doar atunci ma-pusesem-capra, peste care ceilalti să sara... Se vede că Virgil Podoabă are o altă vîrstă (sigur!) decât a mea (el fiind mai matur...); și s-a separat. Nu cunosc motivul adevărat, el nu mi-a raspuns scrisorilor, relațiile noastre au incetat. Pe atunci, prin '93-'94-'95 el scria un eseu despre comiterile mele dar, de mînie, l-a intrerupt, l-a abandonat, n-a mai scris despre Goma. La inceputul acestui an Luca Pitu mi-a atras atentia printr-un e-mail ca Virgil Podoabă a scos o carte în care exista si un capitolas elogios despre Goma. Eu, stiind cat de bine scrie Podoabă, cand scrie despre ceva sau despre cineva am rugat-o pe Mariana Sipos care tocmai se anuntase ca va veni pentru filmare, sa-mi procure aceasta carte. A putut, mi-a adus cartea: a fost o mare surpriza si o mare placere cartea, imi sta printre cele de capatai. Podoabă se invartea în jurul cartilor despre femei si, mai ales despre **Adameva**. Cred ca este singurul care a patruns natura relațiilor mele cu femeia despre care scriu sau pe care o scriu.

Deci, as publica **Adameva**. (...)

*

17 decembrie 2005***Despre Petru Dumitriu. Chiar si despre Cosasu***

Suntem tot in 17 decembrie si vorbesc de cartile pe care mi le-as vrea publicate. Am facut o lista. Pe cine sa mai pun eu aici, la femei? Pe **Ela**, neterminata - se află pe situl internet.

Ciudat, aceste carti neterminate au pentru mine o valoare aparte. In afara de faptul ca le consider terminate, ele mai au pentru mine valoare prin continuarea pe care o realizeaza ele singure, ca niște fete mari. O carte neterminata si pe care am pus-o pe internet este **Lătești**, continuarea textului **Gherla**. **Lătești** se termina... acolo unde am intrerupt-o. N-am incercat sa continuu. La mine nu merg continuarile daca intreruperea a fost mai lunga de o luna, o saptamana, nu mai vorbesc de un an. Scriu alta carte, scriu partea a doua a acelei carti, dar nu continuarea. Insa pentru mine au valoare in sine, mi-s dragi asa cum sunt, intr-un picior.

Deci vorbeam de **Ela**... O altă femeie neterminată, rămasă în adolescență; o fată...

Acum as vorbi despre un alt of: publicistica mea.

Liiceanu îmi propusese, în vara anului 1990:

«Ce-ar fi daca ai aduna toate articolele scrise începând de... când?»

De cand! De prin 1972, de pe cand, în Romania, scriam articole pe care le trimiteam sau le dadeam jurnalistilor straini si unele imi apareau in nemteste, in frantuzeste, italieneste, englezeste. Mai era interviurile - îmi aduc aminte de unul, bunicel, pentru o revistă italiană, o avusesem în mână, însa a dispărut și ea, confiscată de Securitate, la arestarea din 1977. Și mai erau convorbirile telefonice, înregistrate, publicate. (...) Deci Liiceanu a fost cel care a avut ideea unui volum de **Articole** și unul de **Scrisori deschise**:

«Ești pricepător in scrisori-deschise», mă flata el, deși în acel moment - august-septembrie 1990 - rețrăsese **Culoarea curcubeului** din librării (însă nu-mi spusese)...

Am pregătit pe dată volumele, două, fiecare a circa 1 000 pagini - dându-mă de ceasul mortii - dar ce placut este să te dai de ceasul mortii, pregătind pentru tipar asemenea viitoare cărți. Asa ca pe la sfarsitul lui august, inceputul lui septembrie 1990... am galopat (cu autobuzul) la Aeroportul Orly si i-am pus in brate editorului meu Liiceanu, cu toata prietenia, încă doua manuscrise de publicat - **Soldatul câinelui** i-l trimisesem deja.

Mă grăbeam, bucuros că în sfârșit sunt editat în românește, în România, îi eram recunoscător editorului că îmi comandase (el cu mâna lui...), alte volume, probabil din această cauză nu luasem în seamă avertismentele Monicăi Lovinescu:

«Îl sufoci pe bietul Gabriel - câte volume i-ai băgat pe gât? Douăzeci?»

«Nu, Moniic'», "corecta" Ierunca, «Numai optsprezece!»

În anul următor, 1991 veștile dinspre Humanitas au devenit îngrijorătoare: Liiceanu a început prin a... nu avea hârtie. Cunoșteam pretextul de pe timpul lui Popescu-Dumnezeu (nu El-Însuși invoca pretextul, îl avea argat justificator pe Gafița), însă nici în glumă nu aș fi făcut această apropiere, deși mai apoi, în Campania declanșată împotriva mea, arheul Pruteanu scrisese negru pe alb - în *Dilema* - că l-aș fi blasfemiât pe Sfântul Liiceanu comparându-l cu Chișinevski și cu Răutu... După doi ani (1992?) am fost silit să-mi retrag cele două volume **Articole** și **Scrisori** de la prietenul meu Liiceanu, editor consiliat părintește de prietenii Monica Lovinescu, Ierunca și Adameșteanu.

Mi le-am luat de acolo cu un scandal neașteptat: adjunct al editurii liicene era tot fostul meu coleg de facultate, Sorin Marculescu, poet mistic și traducător de Cervantes - printre alți mari spanioli. Ei bine, Sorin Marculescu în momentul în care matusa soției mele, imputernicita - era singura persoana care îmi era apropiată și care putea să se ocupe de treburile mele editoriale - s-a dus să recupereze cărțile refuzate pentru... lipsă de hârtie (hârtie care nu lipsea pentru Brucan, nici pentru eurocomunista-sovietistă Lilly Marcou), a fost întâmpinată de Sorin Marculescu, om bland, creștin d-al nostru, din popor, devenit brusc câine fioros păzind gospodăria liiceană astfel:

«Nu va restituim nimic, manuscrisele sunt proprietatea noastră. Si dacă cumva Paul va publica ceva din astea, îl vom da în judecată!».

Acest baiat bland, cultivat - bașca creștin ! - capatase ticurile a ceea ce-i mai rau, mai puturos în Occident, aduse de Liiceanu de la Paris, printre care: «*Te dau în judecată!*» - iar pentru că suntem culți: «*La tribulan, birjar!*».

Nu era acest «Te dau în judecată!» semnul indubitabil al analfabetismului marilor noștri intelectuali, al directorilor de conștiințe (pe care le fasonau de zor colaborând cu experți în materie ca Brucan, Pavel Cîmpeanu, Măgureanu, Oișteanu, Andrei Cornea și alte podoabe)? Pentru prima oară de când se știa (citește: "născuții după 23 august 44") românii aveau dreptul la cuvânt, puteau să se exprime și să-și rezolve un

litigiu prin... darea in judecată a celuiilalt, amenințînd cu Tribunalul, or ca aveau dreptate, or ca nu aveau. Ei bine, nu mi-a purtat noroc aceasta amenintare a lui Sorin Marculescu (frate al lu' frate-său, cel cu povestea cu trestia...). Pentru ca, auzind ce mi se întîmplase, Viorica Oancea, atunci directoare a editurii **Litera**, fiind ea și sora lui Mihai Botez, cu care eram încă prieten, neștiind ce facuse in subteran, pentru ca ne înșelase pe toti. Altul care sarise capra peste mine...

Înainte de decembrie 89 puteam provoca invitatii la diferite manifestari culturale sau literare, sau politice nu doar in Franta, ci si in alte parti. Fiind in bune relatii cu premierul Spaniei de atunci: Filipe Gonzàlez, am propus ca la colocviul cu intelectualii din Europa, să fie invitati și românii : Manolescu, Adameșteanu, Ileana Malancioiu, Ana Blandiana, Liiceanu, Plesu, Iorgulescu. Dintre toti cei propusi de mine și invitați de guvernul spaniol, a primit pasaport doar... Mihai Botez.

Deci sora lui Mihai Botez, Viorica Oancea - o cunoscusem aici, la Paris, după 1990 - devenită directoarea editurii **Litera** s-a oferit sa editeze ea publicistica, articolele mele... Le-a tot-ot publicat. O avea redactor pe Ioana Parvulescu, care, bine ghidata din afara de Manolescu, a facut si ea cat a putut in folosul, ca sa-i zic asa cauzei neubitorilor lui Goma, adica a intarziat, a lălăit-o, a lungit boala, i-a dat sfaturi tâmpite fleței de Viorica Oancea. Iar rezultatul a fost ca din cele 1 000 si ceva pagini, de articole, au iesit, la interval de 2-3 ani doua broșurele, una de 100, alta de 200 pagini, intitulate - ambele! - cu mare fantezie: **Amnezia la romani**, și fara indicația: fac parte dintr-un intreg?; fără sa mentioneze ca una o urmeaza pe cealalta sau viceversa? Mai mult, acel text care avea titlul **Amnezia la romani** nu apare în nici un volum. A dispărut...

Asta a fost povestea publicisticii mele.

Publicistica constituia o chestie sensibila: acolo Goma ii "injura pe toti cei buni, si nu pe cei rai", vorba lui Dimisianu, cel care nu mai tinea minte, nu mai voia sa tină minte ca eu fusesem acela care ii interpelasem pe cei răi in momentul in care ma aflam in Romania iar cei-răi se numeau Ceaușescu si Ceaușeasca si Dumitru Popescu si Ghișe...

Dupa aceasta experienta...demobilizatoare, pentru ca tot imi publicase Dan Petrescu o carte, **Justa**, i-am propus un volum de publicistica. Dan s-a asternut pe editat: a durat ani și ani și ani. In cele din urma a aparut volumul, altfel aratos, **Scrisuri** in decembrie 1999, la Nemira. Si totuși, nu au intrat toate textele propuse, din motive de umoare a editorului. În schimb, spre surprinderea mea, prietenul Dan Petrescu s-a introdus cu

de la sine putere in corpul cărții mele, permițându-și, în sub-solurile paginilor, comentarii care nu erau completări sau corijări de date, de nume, nu, ci intrare în polemica cu mine, în propria mea carte! După vreo 2-3-4 ani a recunoscut că n-ar fi trebuit să facă așa ceva...

Deci tare as vrea să-mi pot edita publicistica.

După o vreme am recurs la un artificiu: am introdus în Jurnale textele publicistice în **Jurnale**. Ce era să fac? Mă gospodăresc cum pot și cu ce-mi sta la îndemână - cu materialele-de-bord, cum se zice.

Mi-as mai publica **Patimile după Pitesti**. A cunoscut două editii. Prima a fost la **Cartea Romaneasca**, unde mi-a îngrijit-o Gabriela Adamesteanu sub tutela Magdalenei Bedrosian, fosta mea colega de breasla de la **Romania literara**. A apărut în condițiile materiale din acel moment, adică hartie proastă, literă năclăită - dar text corect.

Singura incorectitudine : încredințasem manuscrisul Gabrielei Adamesteanu, prietena mea cea bună. Ea, grijulie, cloșcoasă cu prietenul ei (bun), Goma, din grijă pentru protejatul său, i-a plecat mâna, iar mâna Gabrielei - cea cu șase degete, al șaselea pixul reglementar - s-a apucat să steargă, să suprimă, să corecteze, să înlocuiască cu puncte-puncte "vorbele urâte", "înjurăturile" - ca în **Moromeții** de Marin Preda. Dar, pentru Dumnezeu, fără a mă compara cu Marele Preda, personajele mele așa se exprimau, ca să mă exprim și eu: vulgar, interjectiv, înjurătornic, cu o dramatică lipsă de cuvinte. Erau bestiile de gardieni care nu puteau să scoată cinci cuvinte fără ca trei dintre ele, să nu fie injurături: de mamă, de soră, de Dumnezeu, de candela, de toate. Asta era, cum să spun, în programul lor ideologic și Gabriela ca o floare pudibondă, le suprimase. Am făcut o criză de furie prin telefon și prin corespondența postală și am rugat-o, am somat-o să pună la loc toate "porcăriile", cum le zicea ea. Și le-a pus, cu inima frântă. Dar această carte avea și un cuvânt al autorului. Cum în acel moment eram bun prieten cu Ion Vartic, secretar de stat la Cultură... tot din prietenie mi-a suprimat și el o frază din Nota Autorului în care aminteam, nici nu mai tin minte ce, dar oricum ziceam ceva de rău de colegii trădători... I-a plecat și lui Vartic pixul și după ce a apărut cartea o vreme n-am văzut că *era ceva* acolo, un fel de gaură, o absență... Am întrebat ce s-a întâmplat, iar Gabriela Adamesteanu mi-a explicat : «Prietenul tau, Vartic, a zis că nu-i bun pasajul ala - dacă și tu...», ceea ce se traducea prin: ți-ai făcut-o cu mâna ta - dar nu spunea ce anume...

Vorbeam de prietenul meu Ion Vartic, specialist în Cosasu, dar mai cu seamă în Petru Dumitriu. Eu, Doamne fereste, nu am

contestat, nici macar discutat calitatile estetice ale Canaliei Canale, am vorbit totdeauna despre ne-calitatile, despre canalitățile canaliei : un umflat cu aer, un ciocoi de vremuri noi, un obraznic, un nesimțit (mi-a fost profesor la Fabrica de Scriitori, unde ne explica cum trebuie sa scriem pe linie - si ne dadea rețete). Individul, in anii aceea '53-'54-'55, cand toți românii umblau, nu ca niste cersetori, dar ca niste sărăciți ce erau, de pe urma jafului rusesc, cu pantalonii nu neaparat cârpiti, dar, cu incaltamintea ca vai de capul ei, cu cămășile din material de dos de pernă - vedeam si la unii profesori cât erau de saraci... el, acest ciocoi bolsevic, Petru Dumitriu avea obrăznicia, nesimțirea sa vina in niste vestminte care sareau in ochi prin culoare, prin taietura, prin material, prin croi, le purta cu mare eleganta - spre admiratia lui Radu Cosasu, cățelandrul komso-moleț care se gudura, bătînd praful din coadă vorbind despre el - dar nu i se adresa direct, ar fi fost o mare greșeală politică - ci despre... "conu Petrache". Radu Cosasu, slăvea atunci Republica Populara Romîna, în versuri bine ciocănite de Corul Armatei Roșii, dar voia sa dea de înțeles că și comunismul avea boerii săi... Conu Petrache, Drumfarapulberiu, canalia canală - cum să nu-l admire proletcultistul si propagandistul babelismului, Radu Cosasu, cel care tot in *Dilema* țipă ca din gură de șarpe, negînd că și la noi, în România comunismul a fost o catastrofă, pretinzînd: "*stalinismul, la noi, a fost un fel de blenoragie de tinerețe*". Și nimeni nu i-a dat un dos de mână peste bot urzicistului Cosaș', nici o palmă peste ceafă Gelului Ionesc', partenerul de bridge și biograf (al lui Cosașu). De ce "stalinismul" si nu **bolșevismul**? Macar *comunismul*? Aceși indivizi umblă cu bemolizatorul în servietă: cum un termen li se pare exagerat sau de-a dreptul fals, scot cheia de acordaj și bemolizează: nu "comunismul" ci... personalizat: "stalinismul", carevasăzica nu doctrina criminală ci o personalizare - și ea criminală, dar "numai-una". Asta îi reprosez și lui Tismaneanu : folosirea binomului nazism-stalinism, în loc să-l numească adevărat : *nazism-comunism!* (...)

Mă întorc la **Patimile dupa Pitesti**: tare as da o doua editie, - ar fi a treia, pentru ca Dacia a publicat o a doua editie pe cheltuiala Stefanei Bianu, inasa nu a corectat-o, e plina de greseli inadmisibile, rezultînd o "lucrare" de un futuimăsisism de cea mai noroioasă speță (...). **Patimile dupa Pitesti**, carte la care am trudit, am asudat sânge și lacrimi scriind-o. Două decenii refuzasem sa ma ating de Pitesti, zicînd: «Despre Pitesti sa scrie numai pitestenii», însă cum ei nu puteau sau nu voiau sa-și mai aducă aminte... Eu mă aflu într-o situatie privile-

giata, nu trecusem prin Pitești, nu fusesem marcat de înjumătățirea memoriei. Nu mai explic acum, se știe despre ce vorbesc, adică victimele de acolo tineau minte ce li se facuse, dar nu mai tineau minte, pentru protejare, ceea ce facuseră ei altora - sub constrângere, evident.

Tare as mai scoate o editie noua din **Patimile dupa Pitesti**.

*

17 decembrie 2005

Saptamana Rosie. Aceasta carte se scrie mereu, se scrie incet, incet, casa cărții crește “odaie cu odaie”... Sunt vreo patru ani de cand tot lucrez la ea. Prin adausuri. Putine lucruri deja scrise au fost corectate: greseli de date, de ani, personaje. Cartea se umfla, se umfla, fiindca e fatal sa fie asa. Documentele, interzise de catre prietenii nostri de veacuri, incep sa razbata în ultima vreme, în ciuda lor, a interesatilor, a proprietarilor adevărului de rasă - de evrei vorbesc - numai că trebuie sa le vânezi, să le pândești, dar să te aștepti la contestarea lor violentă, acuzatoare («Minciună! Calomnie! Antsemitism! N-a fost așa...»), în cel mai fericit caz, corectare («N-a fost *chiar* așa»); încep a razbate si ajung pana la ochii si la urechile noastre - si atunci ce face Goma? Le ia si le pune in traista lui si asa cum **Jurnalul** este o traistă pentru toate, **Saptamana Rosie** : o traista pentru documentele care vin, se adună în legatura cu tema cartii: *Săptămâna Roșie: 28 iunie-30 iulie 1940*.

E foarte interesant de constatat ca toti cei care au discutat cartea asta nu au intrat în ea, nu au citat din ea decat fragmente neconcludente, pe care le-au și falsificat fara de rușine, le-au de-a dreptul... inversat - ca acest derbedeu numit Al. Florian, fiul lui Radu Florian, fostul meu profesor de marxism-*stalinism*, politruc la Universitatea din Bucuresti în perioada ‘54-’56, cât am fost și eu student. Dupa aceea am fost arestat, el a ramas acolo, iar acum fiul sau, “onorează” memoria tatalui sau, spunând-scriind minciuni, negînd cu turbare adevărul, anume că tatăl său a fost un om rau, periculos, un persecutor, un politruc, un individ, care a dat afara din facultate foarte multi studenti. El era în acele comisii îngrozitoare de arestari si de exmatriculari. Florian junior este un isteric de rînd, care si-a facut o meserie din a arunca acuzații de antisemitism” din tradiție de familie și de rasă, deci sa-i zic: are meseria de antisemitolog; conduce si el un Institut din cele vreo 26 care cerceteaza holocaustul în Romania, bașca numitul

“Wiesel”, după numele falsificatorului de istorie și de adevăr, “compatriotul nostru de la Sighet”.

Sa revin la **Saptamana Rosie**. Bietii parteneri de dialog: am fost dragut cand am spus *dialog*, fiindca nu e dialog, este-sunt doua monologuri paralele. Eu spun una, ceilalti spun cu totul altceva, insultând, falsificând, acuzând si acuzându-ma pe mine ca as fi spus ceea ce n-am spus si n-am scris niciodata. Povestea cu acest *adevar* care nu exista in absolut, fiindcă nu exista adevar absolut, dar in cadrul acestor multe adevaruri, nu de clasa si nu de rasa, sunt adevaruri relative, adica un-fel-de, nici macar medie, ci inspre confirmarea unor teze prin documente. Apar documente despre faptele foarte rele, criminale ale unor evrei in timpul primei ocupatii a Basarabiei – intre 28 iunie 1940 si cam 15 iulie 1941. Apar, in ciuda opozitiei feroase, opozitiei disperate a “istoricilor” evrei (cum toti românii sunt poeți, așa evreii: toti sunt... istorici ai holocaustului...), care nu vor sa lase, nu vor sa accepte, tezele *goi*-lor sprijinite pe arhive, mai ales ca ei sunt, din cate am inteles și detinatorii si controlorii arhivelor in legatura cu “subiectul”.

De cativa ani de zile l-am rugat pe prietenul Tismaneanu sa-mi indice, sa-mi dea niste informatii in legatura cu acei evrei care au fost auxiliari de pret ai rusilor, ai sovieticilor in perioada 28 iunie 1940 – 15 iulie 1941, ca sa stim de pilda cu ce s-a ocupat acolo Perahim, ca să aflăm, în sfârșit adevarul, bineintele, adevarul istoric; cu ce s-a ocupat Sorin Toma ; cu ce s-a ocupat Celac, batranul Celac, tatal lui Sergiu si al Marianei Celac. Barladeanu se pare ca a fost, a facut pe profesorul de economie, pe contabilul. Ei da, da, însă atunci-acolo chiar si contabilitatea era politica, chiar si contabilitatea presupunea ca esti militant devotat al partidului bolsevic. Cu ce se va fi ocupat, inca o data, intrebarea am pus-o de nenumarate ori: Misa Oigenstein, fratele lui Leonte Rautu? Și cu ce se ocupa viitoarea mama a baietilor Oisteanu, Bella Iosovici? Nu se poate sa nu fi fost si ea o juna devotata, adica fanatica. Nu se poate sa nu se fi atins si ea de putinele carti romanesti care ramasesera pe acolo, și care trebuiau arse, distruse. Ma gandeam la dobitocul, criminalul de Perahim, care a murit aici, în vecinatatea mea, in cartierul Menilmontant si nimeni nu i-a cerut socoteala. Perahim, ca plastician, se ocupa de patrimoniu, patrimoniu e un fel de a spune, “patrimoniul artistic al Basarabiei”, de natura, sa zicem religioasa-istorica, adica existau niste biserici, niste manastiri, niste manuscrise vechi, niste carti vechi imprimate, carti mai mult religioase. Altfel arta noua nu putea sa aiba Basarabia, provincie analfabetizata de ocupatia ruseasca. Avea insa

embrioane de muzee etnografice, arheologice, ca cel al lui Suruceanu, un muzeu de familie: se casatorise cu o persoana bogata, iar socrul il ajutase sa deschida pe moșia sa un muzeu in care fusesera depozitate piesele colectate de el ca arheolog in zona Marii Negre, in nordul Marii Negre, in zona Cetatea Alba a Marii Azov. Piese care vorbeau despre asezarile si activitatea grecilor, a romanilor - nu stiu daca depășea epoca romana. Oricum a fost distrus in timpul revoluției din Octombrie, jefuit de revoluționari, praful s-a ales de el.

Ce se va fi ales totusi de icoane? Am primit niste albume din Basarabia in care, din textele înștitoare afli ca în cvasi-totalitate locasurile de rugaciune crestine fusesera inchise, transformate in altceva, cand nu fusesera pur si simplu daramate. Daca erau manastiri, maicile si calugarii mai ascundeau cate o icoana, cate un patrafir, cate o carte veche... O ascundeau într-o primă fază, dar cum ocupația bolșevică nu era o năvală tătarască să dureze trei zile, hai o săptămână, intrati in civilie se gasea un turnator care să dea fuga la militie, la NKVD - urmau perchezițiile, confiscările.

Chiar și dupa acest prapad oamenii din Basarabia au incercat sa faca din nou pe ruinele locasurilor vechi, manastirile si schiturile și bisericile care existau. După fotografiile din albume, sunt miracole ce au facut oamenii astia in doar 10-15 ani; cum le-au reparat, macar pe din afara, incepând bineinteles cu acoperisul - acesta fiind partea esentiala a unei cladiri, fie ea casa de locuit, fie biserica; dupa aceea cu tencuielile exterioare. Ei, si daca au mai avut bani si energie, au mai reparat-amenajat si prin interior. Se spune ca ar fi fost recuate o serie de manuscrise, de icoane, de mobile de cult.

Da, insa chiar daca in anumite imprejurari, la anumite manastiri, existau fotografiate si interioarele, in sufletul meu s-a strecurat o indoiala, provocata de emisiunea Marianei Sipos, care a fost in Basarabia, in zona satului meu natal, Mana si a filmat si manastirea Curchi. Se intampla insa ca eu sa am un album anterior filmarilor, cu doi-trei ani, de prin 2002-2003, care prezinta biserica de vară a manastirii Curchi ca... Nu exista cuvântul *renovată* sau *reparată*, sau *refacută*, insa este astfel fotografiata, incat sa nu se vadă limpede stricaciunile. Deci asta-vara Mariana Sipos a fost acolo cu un cameraman si au filmat si chiar din textul rostit de ea in cadrul emisiunii spune cam asa ceva: «Daca ar vedea, Paul Goma, care a scris despre manastirea Curchi cum arata acum, s-ar ingrozi» si arata, de asta data filmata de aproape, o schela putrezita, pe jumătate prabusita, probabil incepusera reparatiile chiar inainte de '89,

Dumnezeu sa stie, geamuri sparte, sparte fiind si foliile de plastic care astupasera ferestrele goale, oarbe: o paragina. Ți se rupe inima. Or eu am in saraca arhiva mea de fotografii, fotografiile casei, cateva fotografii cu tata din perioada cand era, ca toți directorii de școli din vreme aceea comandant de premilitari: '36-'37-'38-'39. Sunt și cateva fotografii in care era si tata cu alti, fie cu premilitarii, fie cu un sef de post, dar pozele fiind făcute in fata bisericii de vara. Biserica vestita a manastirii Curchi, compusa din mai multe corpuri si, presupun ca acele corpuri fusesera construite dupa Primul Razboi Mondial, de catre arhitecti romani, pentru ca stilul este recunoscut in Institutul de Arhitectura, in casa Monetăriei Nationale. Ei da, si aceea era solid construita, au ramas zidurile, dar restul ? La Curchi bolsevicii, dupa ce i-au arestat pe calugari au instalat o bolnita, un fel de spital de nebuni, cam asa ceva. Da bineinteles cand i se schimba destinatia unei cladiri, construita pentru ceva anume, se schimba totul, chiar si aerul se schimba. Deci, pe de o parte este jalea ca din putinul pe care il aveam noi, basarabenii, din putinele urme, au fost si astea distruse. Au fost distruse sistematic, cu tenacitate bolsevica, dupa aceea lăsate la cheremul nepăsării romanști. În momentul in care s-a dat voie de la stapanire, biletul de voie de la Brucanul cisprutic, oamenii s-au trezit, si-au adus aminte ca parintii lor isi faceau cruce, că bunicii lor mergeau la biserica... Care biserica? Păi aia pe langa care trecem noi cand mergem la colhoz. Si au inceput si ei sa-si faca cruce, dar asta s-a intamplat peste tot, nu doar in Basarabia. Oamenii se trezesc ca dintr-o moarte si incep sa-si faca cruce, incep sa mearga la biserica, incep sa participe la procesiunile religioase ortodoxe - care, marturisesc, imi displac: fiindca in frunte merg niste popi vânjosi, fălcosi, incat iti vine să le ridici poalele, ca să li se vază uniforme de securisti. Dar, sa să admitem, nu toti ortodocsii au devenit securisti. Ramanem doar la partea de miracol, de unde au avut saracii "fonduri" oameni bani? De unde au adunat ei banut cu banut sa cumpere tabla pentru acoperisul bisericii, sa cumpere vopsea pentru peretii bisericii? Uite c-au gasit, din donatii, au fost fundatii straine care au contribuit, chiar Soros, evreul ungar Soros. Pe Soros îl barfesc mai ales cei care n-au capatat destule burse, n-au facut destule calatorii...

Deci am plecat de la **Saptamana Rosie**, am ajuns la paragina in care se afla bisericile, in care au ajuns bisericile din Basarabia.

Ce alta carte as mai vrea-o tipărită? Bineinteles **Culoarea Curcubeului**. În sfarsit, as vrea o editie adevarata, o editie

care sa nu fie mutilata de tot felul de..., ca tot mereu ii uit numele, ceea ce este rau pentru el, nu pentru mine, inseamna ca nu-i numele lui adevărat, Lupescu, bineinteles e un nume tradus la primul nivel. Din câte știu (mai corect: dedus) el nu este de adevarat, harnic inchizitor care sta si se uita la fiecare fila, la fiecare rand, la fiecare cuvant, ca sa vada unde se ascunde șopârla. Nu, pe el îl informează autorii holocaustologii - evrei, *goi*; degeaba neaga el ca nu s-a exercitat nici o presiune asupra lui, ci doar va fi fost informat: ‘Uite, draga, la editura ta proprie si personala Polirom, publica antisemitul Goma, tu nu stiai?’, la care Lupescu va fi zis: ‘Pe Goma Dan Petrescu, mi l-a recomandat, eu am avut incredere in el...’

Probabil-sigur Dan Petrescu va fi fost pedepsit.

Da până una-alta; a fost pedepsita cartea mea, **Culoarea curcubeului**: i-a fost tipărit “mijlocul”, dar fără Introducere, fără indicatii editoriale, fără Anexă... Liiceanu a dat ediția 1990 la topit, Lupescu a masacrat ediția 2005. Trăiască editorii români!

Și ce bine începusem... Cu un an înainte Polirom imi scosese **Din calidor** si credeam ca merge si urmatoarea, ma gandeam sa le dau **Bonifacia**, sa le dau **Sabina**, sa le dau **Jurnalele**. Mă intelegeam bine cu directoarea editorială Lidia, fostă Ciocoiu, devenită Bodea. Am simtit însă focul (într-o viață anterioară am fost cal) ca se întâmpla ceva peste capul ei de subalterna, iar aceștia (subalternii) *își asuma disciplinați* faptele-rele ale sefului: el face o porcarie, subalterna sonorizează:

«Eu am decis aceasta porcarie, supără-te pe mine».

Asa a facut Lidia Bodea, subalterna de serviciu: in momentul in care i-am atras atentia, ca din șpalt disparuse *Introducerea* in care exista Povestea Cărtii sub Liiceanu, ea, asumatoare fideă: «Eu am suprimat-o ; era prea lunga, nu intra, ar fi fost probleme de repaginare». Firește: Lidia Bodea nu putea face asa ceva, i-am si spus, iar cand Lupescu seful Polirom, colaborator al lui Manolescu si a lui Serge Moscovici, a protestat cu energie impotriva a ceea ce afirmam eu in ziarul **Ziua** : ca nu e adevarat, ca nu a exercitat nimeni nici o presiune..., atunci am capatat confirmarea; am știut, cine erau. Fie evrei, fie ne-evrei: Oiștenii, Andrei Cornea, Șafir, *goi* ca Pipidi (autor al legendarei: “fascistul Antonescu”), șef de colectie - era să spun: “secție”- Mihaies, Liviu Antonesei, fostul meu prieten de la **Timpul** care nu-mi acorda drept de replica impotriva unei magarii imense a lui Gabriel Andreescu, care ma facea cu ou si cu otet si imi critica volumul **Saptamana Rosie** crezând ca e vorba de doua titluri, așa auzise el: **Saptamana Rosie** și **Basarabia si evreii**, inlocuise *sau*-ul din titlu cu *si*-ul deci crticul

meu Gabriel Andreescu, nu vazuse nici macar coperta cartii pe care o facea praf de ani de zile.

In acea perioada Liviu Antonesei a publicat in **Timpul**, la rubrica *Sarcofagul de hartie* pe care o semneaza cu numele său, un ditiramb la adresa lui “Silviu Lupescu, scriitorul”.

Care scriitor? Scriitorul a fost activist la jurnalul utemist al studentilor, dupa care a devenit om de afaceri legat de Moscovici - “sociologul, maestrul lui D. M. Gheorghiu, Oișteanu, și alte gagici cu patalama “de la Paris”. Că s-a apucat să comita și el texte: s-o fi, dacă comite până și Baran și Ed. Reichman, de ce n-ar comite Silviu Lupescu?

*

18 decembrie 2005 Partea III **Imaginile fotografice ale Basarabiei Alburne**

In continuare suntem in 18 decembrie si in continuare despre fotografii, despre imagini din Basarabia. Spuneam ca am doua albume, unul despre judetul Orhei, altul cu bisericile si manastirile din Basarabia, recent imprimate la Chisinau. Sunt obiecte de lux, as zice, de export pentru turisti.

Bineinteles ca peisajele din Basarabia sunt superbe in sine si extrem de variate. Am fost surprins sa aflu ca judetul meu Orhei este alcătuit nu doar din deal, vale, codri, dar si din niste peisaje aride, stancoase, cu maluri abrupte, cu vegetatie aspră. Am descoperit acest lucru atat la curbură pe care o face Rautul înainte de a se varsa in Nistru, cam pe unde fusese Orheiul Vechi, cetatea veche, ruinele cetatii mongole: acolo unde au coexistat manastiri rupestre: cauza-efectul. Crestinii nu s-au cățarat aproape de cer din avânt spiritual, ci din spaima de tătari. Și la malul Nistrului exista peisaje salbatice, in sensul viril al termenului.

(...) Am vazut biserici in Basarabia, renovate, reparate ; s-a inceput cu acoperisul, el apăra de ploaie, de intemperii ceea ce se afla sub el, dimpreună cu lucrătorii. Peretii exteriori... exista o suma de colori la bisericile din Basarabia, nu stiu daca erau si inainte de ocupatia bolsevica, probabil da, mai ales un galben pe care il intalnesti de la Odessa pana la Petersburg. Apoi culoarea zmeurie, urâta in sine, dar, alaturata altora, merge. Apoi verdele care poate fi o culoare... economica, însă bine asezata, armonizata fericit, da efecte ne-urâte.

Singurul lucru deranjant: exista si in Romania pe timpul pe cand eram eu acolo: moda fierului-beton, furat de pe santiere

si incarligat de fierarii locali, dînd garduri, gardulete, parapete de balcoane. Cer multa munca si costa, în schimb... sînt urâte, de rag. Utile: să nu-ti intre vaca vecinului - dar tragic de urâte; asa s-a perpetuată folclorul monstruos. (...)

*

19 decembrie 2005 Partea I

Se prabuesc canalele Bucurestiului... Care literatura romana? Criza literaturii - « lupta pentru roman »? Pornografie? Erotism?

(...) Se prabuesc canalele Bucurestiului! Am vazut o stire din jurnale ieri, ca probabil ca si dupa ploile foarte abundente din ultima luna, din noiembrie, au inceput sa se prabuseasca strazile. În fata cinematografului Patria, am vazut o groapa, o gaura imensa. Reactiile au fost ale unui tovarăș primar (primarii sunt, iar daca nu sunt, devin tovarăși), unul amestecat si într-un scandal in timpul inundatiilor cu acea firma care se prefacea ca construiește si repara sistemul de canalizare din Bucuresti si bineinteles, banii i-a luat si canalele au ramas, ca sa zis asa, ne-canalizate.

Ce-ar fi sa-mi pe inimă, sa mă întorc în România? Sunt batran-bătrân-bătrân, sa ma duc si eu la Bucuresti acolo sa imi gasesc un cuib... Însă cand am auzit ceea ce s-a intamplat, am zis: Sa ma întorc la Bucuresti și, mergand pe strada sa cad într-o groapa din care sa nu mai pot ieși? Premare al Capitaliei a fost si Basescu, ce a facut tovarășia sa? Ce să facă: a asfaltat niste suprafete. Din putinul pe care il stiu, asfaltul este “materia” inginerilor asfaltarea: mama raului in aceasta lume stramba: ca varuiala, peste o tencuiala care a cazut demult. Ce faci tu, mariner, cu grad de ce-o fi, în Secu? Dai cu asfalt peste iarba, peste pamant, peste gropi, nu se mai vede mizeria decât atunci când calci în ea. În Românică.

Cum or fi aratînd canalele Bucurestiului, pre dinlăuntru? Ce întrebare! Așa cum arată viața politică (sic) și mai cu seamă cea culturală a Patriei Noastre, pe dinafară. Nici o desebire între sol și subsol, tot a cacanal adie aerul patriei, gros ca dohotul. Rețeta romaneasca garantata.

Ce-ar fi sa vorbim despre literatura? Dar de ce sa vorbim despre literatura? A, am citit acum ca fostului meu coleg de

redactie si fostul meu coleg de prima facultate, Sorin Titel și cu mine eram doua persoane incompatibile. Eu il barfeam pe față, el ma barfea pe ne-din-dos. Nu stiu cum e mai bine. Amandoua sunt rele, Dumnezeu sa-l ierte pe Sorin Titel. El a incercat si a si reusit sa faca una intre literatura scrisa in Romania si starea ei de rezistență la timp. Sunt convins: cartile lui, bine scrise, bine intoarse din condei, vor putea fi citite inca ani si decenii. Multi, foarte multi, dintre cei de care m-am frecat si eu au plecat, s-au dus, au pierit.

Literatura - care literatura?

Literatura este în criză! - ce eternă prostie, toata lumea o stie, dar nu toata lumea o recunoaste: de sute de ani, oriunde, in oricare tara, in oricare spatiu lingvistic, cultural, macar trimestrial se aude cate un strigat de alarma: Literatura (poezia sau proza, sau eseul) este in criza! Marea criza a romanului! - asta fiind de la Breban citire. E un fel de: «Haideți la noi, să vorbim nimica!» N-am sa spun ca literatura este dintotdeauna in criza iar criza este starea ei benefica, ca din criza se naste literatura - nu? Trebuie sa fii, nu doar Dimisianu sau Al. Stefanescu, acesti mari teoretizatori si constatatari, contabili ai faptelor de literatura, nu, dar si persoane luminate. "Lupta pentru roman" - hai, băieți să luptăm pentru roman!" - au fost numere intregi, colocvii, dezbateri in *Contemporanul* - *ideea brebana* despre... lupta pentru roman. Unii care ar fi putut sa aiba umor ar fi putut sa intrebe: «Care roman?, care criza, care luptă?» Însă Românii, de când îl pierduseră pe Bulă, nu mai aveau nici umor.

Lupta pentru roman... Sunt atat de rautacios cu aceasta specie a literaturii, romanul, fiindca romanul este cea mai putin ne-serioasa forma de exprimare. Spun ca-i serioasa din acelasi punct de vedere care este al meu, nu doar al meu, dar eu l-am luat in brate, in care imi cer, ma uit in oglinda si imi cer ca ceea ce scriu sa fie si adevarat. Ceea ce este o blasfemie pentru ultra-estetii zilelor noastre de pe meleaguri. Cum adica, amesteci criteriile?, dar arta e arta (nu baladă...), frumosul e unul singur. Si de ce bagi adevarul?, o alta categorie? S-a vazut in productiile lor, pentru ca daca in poezie se mai puteau face giumbuslucuri, tumbe, jocuri de-a v-ati ascunselea cu cenzura partidului si guvernului: «Am facut o metafora, tovarasu', una mica, nu se vede? Constitutia RSR imi permite sa fac si eu o metafora?».

In roman nu mai merge cu metafora, caci romanul el este realist, măi tovarășu inginer al sufletelor - asa era el decretat si deci asa era citit, cu supra-lupa: ca ce-ai vrut sa spui aici?, iar autorul trebuia sa spuna ce-a vrut el sa spuna, aici

- și iese o alta carte.

Romanul... Dupa evenimentele din decembrie '89 s-a observat o alta epoca, un alt fragment de timp dupa modul in care s-a scris nu doar in poezie, ci si in proza. Dintr-o data disparand cenzura, aceea care nu-i permitea lui Marin Preda sa scrie pe hartie injuratura noastra nationala, așa că Moromete injura cu puncte-puncte, obiceiul intra in sangele, nu doar al cenzorilor, ci si in al scriitorilor foarte buni, care din motive economice, din motive de constrangere faceau si pe redactorii - vorbesc de Gabriela Adamesteanu care mi-a suprimat toate injuraturile, toate porcariile, cum zicea ea indelicat, din **Patimile dupa Pitesti**, unde personajele nu injură, ci se exprima pe ele in se, bestii de gardieni, tolmaci de anchetatori - cum altfel decat prin insulte, prin ticuri, ca el nici nu le mai percepea ca injuraturi, erau niste cuvinte acolo, or *ei* neavand suficiente cuvinte...?

Asta e una, a doua, observand ca merge ca si in literatura de imagine, fie in imagine fixa, de revista, fie in imagine cursiva, miscata, de filme, de DVD - care este chestiunea cu pornografia? Am mai incercat sa scriu opinia despre muchia de cutit pe care am jucat si eu ca pe sârma, ca sa pastrez un cât de cât echilibru intre erotica si pornografie, intre trivial si frumos, vulgar si delicat. E foarte greu ; poti fi adânc trivial cand scrii poezii "patriotice", ca Paunescu, fără să folosești cuvinte care se scriu pe peretii closetelor sau pe garduri. Nu actul sexual, nu organele genitale sunt triviale, ci felul in care le prezinti tu, prin cuvinte. Mai ales cand ești femeie: o femeie nu poate sa vorbeasca despre actul sexual, din punctul de vedere al unui barbat, pentru ca rare sunt femeile care sa se transpuna intr-un barbat (decât dacă este lesbiană - atunci și nici atunci), dupa cum, un barbat oricate eforturi ar face - si eu stiu despre ce vorbesc - nu poate sa vorbeasca decent, credibil, adevarat, despre... maternitate, despre faptul ca o femeie poarta in pantecele ei un pui pe care il va naste in cele din urma, pui care se va hrani cu laptele mamei sale. Și eu am incercat, pana la a schimba genul naratorului. Și n-a mers. (...)

Domnule, vorba lui Guta Popandau, amoriul este un lucru foarte mare si, fiind el mare trebuie, nu menajat, ci onorat, cinstit. Nu poti sa vorbești tu, barbat, despre femeie cu expresii triviale, degradante despre organul ei pe care cu totii il iubim. Daca spui *pizda* si te opresti, îi dai, îți dai o pauză, o respirație - ai scris un poem. Echilibrul intre erotica si pornografie este greu de realizat si de pastrat. In pictura dintotdeauna s-a cinstit, s-a onorat corpul uman, mai ales corpul femeii cu

toate atributele ei minunate, iar organul ei, al nostru, pentru ca daca e al ei, este si al nostru, al barbatilor, o! si cum, pentru ca de la Ram ne tragem chiar și noi, păcătoșii de bărbați... Oricum ar fi prezentat, oricat de crud, oricat de realist, ramane minunat, sublimat.

(...)

*

Partea II

Care vor fi ecourile Apelului la Neuitare?

Tot luni 19 suntem si ma gandesc la urmarile pe care le va avea Apelul nostru, previzibilele urmari. Pentru ca si de asta data o dorinta, o cerere legitima a unei comunitati ca a noastra romaneasca va fi perceputa de evrei ca o agresiune impotriva lor, ca o tentativa de a-i calomnia pe ei, de a-i culpabiliza, pe nedrept, evident, fiind ei nevinovati din principiu. Totdeauna s-au crezut victime, niciodată călăi. Ei sunt albi ca albul. Au reusit să impună această imagine - in atatia ani de holocaustizare a Romaniei, a românilor, a imbecililor astora de confrati ai nostri care se lasa calcati in picioare, dusi de capastru incotro le arata ei. Daca macar unul dintre ei s-ar intreba: Unde ma duci tu pe mine?, Ce vrei tu sa ma indemni, sa ma silesti sa spun: un neadevar?

Dar știe el, românul cu pricina ce este adevarul? Nu știe, nu-l intereseaza sa afle, e mai comod, mai sanatos sa nu stii. Cine stie multe moare multe..., Și merge manevra ticăloasă, puturoasă: românachele el este baiat bun si la urma urmei evreii nu l-au obligat, cu pistolul în ceafă, sa marsaluiasca, sa spuna - sa nu spuna; sa taca - sa nu taca; sa ia cuvantul ca sa-l puna la punct pe pe antisemitul cutare, pe Goma, de pilda. Nu, nu ma intereseaza soarta unor nimici umflati cu neconținut, ca Mihaies, de pilda, sau ca *istoricul* Pipidi, care in afara de barbișon nu are alte calitati decât aceea că a scris negru pe alb: "Fascistul Antonescu!", aceste două cuvinte - dar cuvinte - i-au scăpat din gură și au făcut... carieră, una geamănă cu găselnița troțkistului, bolșevicului Kouchner: "Fasciștii talibani"- de ce nu: "bolșevicii talibani"?

Așadar am anuntat ca dorim sa colectăm imagini despre suferinta noastră care, din iunie 1940 a fost negată, a fost ocultata, a ne-existat. Suferinta vine in principal dinspre comunism, or comunismul i-a avut ca auxiliari pe evrei acolo, in părțile noastre, auxiliari feroci si fanatici degeaba spune Tesu

Solomovici ca nu, ca totusi erau si evrei care nu erau *asa*, dar bineinteles ca erau evrei care nu erau *asa*, ba chiar erau si evrei care au suferit din cauza consangenilor lor fanatici bolsevici, bolsevizati, bolsevizatori si criminali, fiindca au fost criminali, incepand din momentul revolutiei lor, marea revolutie din octombrie care se sarbatoreste la 7 noiembrie. Dar câți dintre evreii nu-așa, fie au fost... au luat apărarea vreunui *goi* pe nedrept bătut, persecutat, nedreptățit? Că n-or fi fost chiar toti basarabenii și bucovinenii jandarmi regaliști, politicieni antisemiți?

Deci noi incercam sa spunem partea noastra de adevar. Nu ni se permite, fiindca adevarul-adevărat ar contrazice neadevărurile, legendele pe care le-au fabricat ei in atatea decenii de tăcerea impusă nouă: ca singurii persecutati au fost ei, singurele victime ei au fost; ei au fost totdeauna cumintei, blânzi, intelegatori, nu au atins nici cu un degetel pe un *goi*, pentru faptul ca este *goi*, nu ca ei, n-au facut nici un fel de rau... Iar dacă unul dintre noi îndrăznește să spună, să transpună un adevăr...

Ma gandesc la Mel Gibson, la filmul său, "Patimile". El a incercat sa spuna partea noastra de adevar, a creștinilor si a declansat scandalul planetar despre care se stie. Și ce a pățit el, Mel Gibson dupa 3-4 ani de scandal, de bataj de presă, de amenintari, de terorism nu doar cultural, de terorism pur si simplu - de antisemitizare (când el s-a călăuzit după cuvintele unui evreu, Shaul, care din prigonitor al creștinilor a devenit...inventatorul creștinismului?). A fost pândit la un colt de stradă și bătut? A fost împușcat? Nu.

I-au făcut ce i-au făcut (l-au prelucrat, în limbajul de ședință bolșevică) - iar rezultatul? Mel Gibson a declarat că el vrea sa faca un film despre holocaust! Răuvoitorii se vor întreba: «Pedepsit? Sau plătit?» Este onorabil, este bine, este necesar sa se faca un al *n*-lea film despre holocaust. Eu nu-mi pun intrebarea ce are sa aduca nou acest film al lui Gibson? Nu, pentru ca despre o tragedie ca cea suferita de evrei in timpul celui de-al doilea Razboi Mondial s-au scris mii și mii de cărți, se vor mai scrie, se vor face și filme - unele pe jumătate oneste, altele total mincinoase...

Cu o conditie: sa nu ne impiedice pe noi, cestialalti sa spunem si noi partea de adevar, acea parte de adevar care uneori vine in contradictie cu adevarul lor pe care il au impus ca o pe dogma: cine ataca interesele evreilor este... antisemit. Interesele evreilor, dar interesele evreilor pot fi financiar-murdare, de ascundere a unor crime ale atâtor criminali

bolșevici din Rusia și din țările ocupate de URSS, criminali care și-au găsit adăpost în Israel iar Israelul nu extradă. Cum să-i extrădeze Israelul pe niște evrei de sânge, chiar dacă sunt criminali? Vor fi ei criminali din punctul de vedere al creștinilor, dar Statul Israel este condus de evrei, nu de creștini. Acuzații aceia, dacă acceptăm ca au vărsat sânge n-au vărsat sângele evreilor, ci sângele *goilor*.

*

20 decembrie 2005

Internetul – salvarea noastră

Astăzi suntem în 20 decembrie, adică ultima zi scurtă a anului; la noapte vom trece pe celălalt versant, cel luminat-luminos când ziua va începe să crească. În noaptea asta, adică la noapte, 20 spre 21 decembrie s-a născut Stalin. În legătură cu Tatăl Popoarelor am scris în mai multe cărți despre acest nenorocit de 21 decembrie, dar uite, nu mi-a venit niciodată să spun că mai bine nu s-ar fi născut.

Astăzi vreau să vorbesc despre ceea ce am auzit acum la radio, o știre foarte proastă: în Vietnamul normalizat, democratizat se pedepsește accesul și folosirea internetului în scop de “subminare a statului”. Prin ce subminează internetul atotputernicul stat? Prin orice. Dacă nu redactezi și nu difuzezi lozinci pro-guvernamentale, comuniste, subminezi! Statul. Povestea nu este nouă, abia acum au aflat francezii că persoane care nu sunt neapărat intelectuali, au folosit internetul. Unul dintre ei a fost condamnat pentru spionaj: inginerul cutare a capturat de pe site-ul Ambasadei Americane din Ho-Și-Minh-ville o Carte a libertăților. Mi-am adus aminte cu drag și cu tristete: și bietul Vasile Paraschiv, tot pentru copierea Cartei Drepturilor Omului a fost răpit, bătut, bagat în spitalul de nebuni de către securistii noștri cei iubiți, care nu erau vietnamezi, nooo, ci carpato-danubieni, mioriți, îi chema -pe totii -*escu*: Lupescu, Georgescu, Vladimirescu - asta de la Tudor Vladimirescu trăgându-li-se. Deci un semn rău pentru bietii vietnamezi, care au doi frați mari: Uniunea Sovietică, cea care a pornit ticalosia comunismului în lume și un pui al bolșevismului rusesc, China. China marea protectoare a vietnamezilor. Se vede că vietnamezul internaut se va fi atins și de China - nu el, probabil textul capturat de pe site-ul Ambasadei Americane... Am auzit-o la radio pe soția unui detinut refugiată în Franța, spunând că

pedepsele sunt mari: 13 ani de inchisoare plus 5 de deportare, de domiciliu obligatoriu...

Iata deci ca internetul este acel ceva care... găurește ziduri, pentru ca în celula mai mare sau mai mică să pătrundă, în ambe sensuri cuvântul.

Latura mai puțin trista este și egoista, mă privește doar pe mine, am spus-o, o repet de vreo cinci ani de zile:

Dintr-un scriitor samizdatizat, am devenit un scriitor internetizat.

Aici trebuie neapărat să-l pomenesc pe Oleg Brega de la Chisinau, acest tânăr de nevindecă. El m-a contactat prin posta electronică și m-a poftit pe site-ul lui, eu am marturisit că nu știu cum se face, el mi-a explicat în două cuvinte, m-am sfătuit cu fiul meu care e mai priceput în ale tehnicii și, până la urmă, Oleg Brega mi-a deschis un... sub-site în cadrul sitului său.

Mai apoi m-a ajutat Dan Culcer, cu revista sa electronică, *Asymetria*. Cu el am angajat dialoguri. De fapt am impresia că primele dialoguri despre chestiunea evreiască au fost la el, în *Asymetria*, fiindcă holocaustologii de teapa lui Al. Florian, Shafir, Laszlo citează revista *Asymetria* din 2001, 2002.

Deci internetul este un mijloc, o arma, precum condeiul. Condeiul electronic este un mijloc de exprimare normal într-o situație anormală. Oricât am zice noi că situațiile Vietnam – România nu au nici o legătură eu zic că ba da, au, fiindcă este, dincolo de umbrela politică, de tutela chineză la ei, de tutela, care nu mai este chiar așa de puternică sovietică, la noi însă a revenit americano-israeliana de câțiva ani buni și nu românii hotărăsc ce este permis, ce este interzis (altfel Ordonanța ne mănâncă fripți!), ci ne-românii R. Ioanid, Oișteanu, A. Florian, Lya Beniamin, socotitoarea cadavrelor, în slujba americanilor israelieni.

În chestiunea asta mă întrebam cu o oarecare neliniște și cu oarecare umor, pentru că, raul este făcut, veninul meu a fost împrăștiat. Este adevărat că textele mele nu au ajuns decât la câteva zeci de persoane, prin internet, din motive materiale la romani care nu au bani să-și cumpere, să-și întretină un computer, să-și plătească telefonul la care este cuplat. Contorul de frecvențatori ai site-ului meu mă informează că în unele zile sunt 15-20 de vizitatori, dar sunt zile în care bat și spre sută, ceea ce, pentru un proscris, pentru un pus la colț, un expulzat din literatura de Monica Lovinescu și de ucenicul antisemitizator Manolescu ca mine, o performanță remarcabilă.

Astazi s-a anuntat prin ziarele din Romania, ca Manolescu va fi numit incepand cu 1 ianuarie reprezentant al Romaniei la UNESCO. Nu sunt inclinat sa decodific numirea lui Manolescu prin actiunile lui vigilente de demascare a fiorosului antisemit care sunt eu. Daca ar fi adevarat ar fi si mai trist decat este. Pentru ca Manolescu, persoana publica, nu ca recenzent de volume răsfoite va ramane ca inventator al *omului cu o mare* la romani: Iliescu, însă, iată, nu ma poate face sa tac definitiv în presă: fiindcă presa este și internetul și chiar daca am 5 sau 50 de vizitatori pe zi, acei vizitatori sunt cititori.

Deci voi inalta un imn de lauda internetului pentru suplinirea - în foarte mică măsură - a mijloacelor de comunicare cu cititorul: presă, edituri, radio, televiziune. Internetul... Ce invenție minunata, atât că gruparea interzicătorilor mei: Monica Lovinescu, Manolescu, Liiceanu, Lupescu, Adameșteanu, Pleșu, H. Gârbea, Dimisianu, Alex Ștefănescu (ce să mai vorbesc de holocaustologi: Shafir, Oișteanu, R. Ioanid, Al. Florian, Laszlo, Pecican, G. Andreescu) și ceilalți cultivatori ai literaturii nu le-a dat prin cap că internetul poate întârzia transmiterea mesajului de la autorul proscris spre cititori - dar nu interzice.

Iată-mă: interzis total de cenzura comunistă (1970-1990), apoi de prin 1994 de cenzura "tovărășească" a scriitorilor români; nu am sucombat definitiv.

(...)

Liiceanu inca nu si-a recuperat antisemitismul și intoarce pe cealalta parte a lui - ca Manolescu - însă acum e prea târziu.

Apelul catre lichele a mers la analfabeții colegi, scriitori și plecăciuniști la scara editorului tiran. Cine avea nerușinarea să facă un *Apel catre lichele*? Liiceanu? Pe ce baza, vorba clasicului? Ce facuse Liiceanu, ce rostise Liiceanu înainte de 22 decembrie 1989 ca sa se adreseze el lichelelor? Dar el fusese, era una dintre lichele, impreuna cu Plesu: daca nu era lichea mai avea voie sa frecventeze și sa cultive Paltinisul si pe Noica?

Noica era cu, de ce ne jenăm să o spunem: cu Plamadeala, și cu Nicu Ceausescu, atunci un fel de prefect, secretar general al Sibiului. Cu Noica mi s-au confirmat intuițiile în primăvara anului 1977: vrînd să-i descurajeze pe tinerii foști deținuți de a semna *Apelul nostru*, îi informase ca Goma este agentul rușilor și al ungarilor și al israelienilor... Asa traduc eu acele documente securiste reproduse în **Culoarea Curcubeului**.

În 20 noiembrie 1977 am plecat din România, am ajuns în Franța, am dat conferințe de presa, iar Noica a fost - imi iau

precauția de a nu spune ca fusese trimis ca să... neutralizeze efectele calomniilor lui Goma despre “țărișoara lui Ceaușescu”, ci mai îndelicat: autoritățile bestialiste, securiste au profitat de calatoria lui Noica pentru a-i sugera să mai facă o tentativă de recuperare a lui Eliade și a lui Ionescu, iar pentru ca tot să-și fi aflat pe acolo, să desmintă calomniile lui Goma, care...

*

21 decembrie 2005

S-ar prea putea ca aceasta secvență să fie ultima, cel puțin din acest an și pentru că le-am pierdut sirul, nu mai țin minte ce spuseseam în pasajele, secvențele anterioare, ceea ce e foarte plicticos, dar la mine e ceva obisnuit. Pe de altă parte, pentru că totuși am 70 de ani, câteva boli, nu zic grave, dar zic: boli handicapante care ar putea să-mi oprească cursul vieții, ca să zic și eu așa. Deci mă gândeam să fac această ultimă sau penultimă secvență ca pe un fel de testament. Optimist, se înțelege, pentru că există testamente triste și testamente vesele. Acesta al meu nu știu cum va ieși, mi l-am mai făcut o dată, în 1974-'75, mi-a fost difuzat în '77 la Europa liberă și a contribuit la salvarea mea din ghearele securității - este vorba de textul care începea:

“Dacă voi muri în detenție...”

De obicei când redactezi un testament, cel puțin așa îmi închipui eu, îl faci, îl redactezi, îl scrii astfel încât să se știe ce, cui îi lași, după dispariția ta, ce-ai adunat tu. Din păcate eu n-am adunat nimic în viața asta de peste 70 de ani: nici casa, nici masă, nici proprietăți, ci numai... eram tentat să zic: numai necazuri. Deși am avut și mari bucurii, le am în continuare.

Acestea nu le înlocuiesc pe celelalte, ci convietuiesc pasnic. Deci, viața mea, 70 de ani, nu poate fi măsurabilă nici în sume de bani pe care eventual le las mostenitorilor mei, nici în averi, mobile și imobile. Ci în niste cărți. Dar și acestea au o soartă ciudată, despre care am vorbit în episoadele precedente și nu știu dacă vreodată vor aduce vreun ban familiei mele.

Deci testamentul meu... Acum nu mă mai aflu în fața unui pericol violent, iminent, ca moartea la securitate, prin bătaie, prin tortură, prin otrăvire, prin... întâmplare-întâmplătoare. Sfârșitul meu, va fi la urma urmei neaccidental, fiindcă viața mi-a fost prelungită artificial de medicamente, din 1989, când am avut prima alertă inimii. Leacurile care există mi-au

carpit, mi-au reparat gaurile, spitele rupte, scândurelele lipsa și iata, șontîc-șontîc am supraviețuit încă... În decembrie vor fi 16 ani. Așa, handicapat, cu viața prelungită artificial, am profitat, mai scriind niste cărți, mai producînd niste texte. Am mai făcut și fapte rele: am scuipat, am spurcat, am împrôșcat cu noroi, cum bine spun recenzenții din România despre modestele mele fapte de scris: “a spurcat Goma intelectualitatea creatoare”.

Acum nu mă mai ocup de intelectualitatea creatoare românească, mă ocup de mine. Deci dacă fac un inventar, nu știu dacă sunt mai multe fapte bune sau mai multe fapte ne-bune, au fost cum au fost, de cele bune mă bucur, pe cele rele le regret, nu-mi pare bine că am zis ce-am zis de Monica Lovinescu, de Gabriela Adameșteanu, de Liiceanu, de Manolescu. Da, regret și dacă ne-am afla din nou pe linia de plecare, certamente aș face la fel, ba poate și mai vartos, așa că mai bine să rămân la ce am făcut, nu la ceea ce aș fi făcut, dacă.

Ce pot spune: valorile materiale și pe care prin testament le las în grija soției mele, Ana, și fiului meu, Filip Ieronim. Că nu am ce le lasa, în afara de - aici îl citez pe Arghezi - “un nume pe o carte” - dar reprezintă cărțile mele vreo valoare? Nu m-am gândit la valoarea materială, iar la cea culturală... m-am gândit, însă asta este speranța fiecărui autor de cărți, speranța că ceea ce a făcut el nu a fost chiar rău, că aceste cărți vor ajunge să fie publicate într-o serie, o colecție la o editură, la o instituție - dar nu la Instituția lui Buzura și nu la Instituția urmașului său.

Deci dacă mi s-ar povesti că Patapievici ar spune într-o bună zi: «Hai să facem o colecție Goma în care să publicăm 2-3-4-5 volume de ale lui», nu aș crede. Fiindcă o atitudine civică la el: nu exista, nu a luat în considerare apararea cuiva, fiindcă el e născut din neantul lui Liiceanu, el a zis: «Tu ai să fii Heidegger»; or acela, adevăratul a scris cărți. Liiceanu mai inventase pe unul, un arheu: Pruteanu și așa, inventat a rămas - vreau să spun: în stadiu de lucru (“încriment în proiect”)... Iată, nu l-am auzit pe Liiceanu rostindu-se întru dreapta judecată a lui Caraion de pilda, nu am auzit, nu am citit de sub condeiul lui vreo vorbulită în care să-și exprime macar nedumerirea împotriva campaniei împotriva lui Caraion. În apărarea lui Pleșu; da: patetic și ridicol. Nu i s-a auzit glasul nici creației sale, Patapievici: nu știu dacă Liiceanu își alege ciracii după chipul și asemănarea sa ori aceștia încep să imite în toate, mai ales în imoralitate.

În legătură cu mine: cât s-a fâțâit prin Paris Patapievici nu mi-a dat măcar un telefon, însă prin “oameni de încredere” mă asigură de stima, ba chiar de admirația sa, îmi transmitea cărți ale sale cu dedicație, totodată rugîndu-mă să nu vorbesc în jur ca

el îmi este...apropiat! La o emisiune a lui I. Sava (in 1997) a venit vorba și despre **Jurnalul I-II-III** care tocmai apăruse la Nemira. Animatorul i-a întrebat pe cei de la revista 22, G. Adamesteanu, Andrei Cornea, Gabriel Andreescu, Patapievici ce cred ei despre “jurnalul lui Goma”. Daca, de pilda Monumenta Adamesteanu a intrat cu ambele picioare in folclor zicînd ca ea «...n-a citit **Jurnalul**, o porcarie»; daca, de pilda, Gabriel Andreescu, prințul consort al său la întrebarea lui I. Sava: «Cum e Jurnalul lui Goma?, dar Goma cum e?», a raspuns foarte, foarte la obiect: «Goma este o fire dostoevskiana»; daca A. Cornea dintru inceput s-a napustit impotriva “insultelor” pe care le formulasem eu la adresa marilor intelectuali ai patriei, întrebuintători ai terminologiei brucaniane (nu-i de mirare: vorbind despre niste securisti, nu le zicea securisti, sau macar ofiteri de securitate, sau macar sub-ofiteri - de securitate, nu, ci: “agenti de poliție”. Începuse, terminologia sa se terminologeara, mai ales la oficina Brucanului și a lui Pavel Cîmpeanu și a lui Ianoși, revista GDS-ului, 22 : Securitatea nu mai era Securitatea - cea eterna - era “fosta securitate”, retoaletare la care au contribuit toti, dar toti intelectualii care se exprimau si in gazete, în frunte cu Adamesteanu, Rodica Palade, Alina Mungiu, Elena Ștefoi, Ioana Ieronim, Marta Petreu și alte eroine anticomuniste, cele de pe sub paturi; îți dădeai seama de dârzenia-curajului, vorba vorbitorului-scriitorului după “*fosta securitate*”, a lui Liiceanu, a lui Pleșu - nu mai vorbesc de Iorgulescu de la München, apoi de la Praga. Pe Patapievici, nu-l băgasem în seamă, însă și pe el l-a întrebat I. Sava de jurnalul lui Goma. Patapievici, ca o floare, ca un lujer de cartof crescut in pivnita s-a scuzat si a fost imediat scuzat, chiar inainte de a formula ceea ce avea de gand sa formuleze: nu citise **Jurnalul**...

Deci, nu-mi fac nici o iluzie: se va ocupa de alte povesti, se va ocupa de alte colectii, de alte serii. La urma urmei, el ar putea sa spuna că Goma n-a fost inclus nici in Istoria Literaturii a lui Negrici, n-a fost pomenit nici in studiile despre fotbal ale lui Manolescu, Dimisianu a studiat literatura amintiristica, însă Goma nu exista, “locurile” fiind ocupate de Nina Cassian, de Maria Banuș, de Crohmalniceanu, cu amintirile lui deghezate-în-curul-gol, sub care se ascundea marele exilat - nu exilat, cum ii spunea Sami Damian, ci “marele surghiunit la Berlin”, Crohmalniceanu, dupa cum tot marea, dar surghiunita la New York, unde turna ca o proastă, că fusese persecutată în România ca evreică și comunistă - vorbesc de Nina Cassian. Ca să ne întoarcem la iluziile desarte: Patapievici are sa ma publice... Si daca cumva are sa-i treaca prin gand una ca asta, se va

speria : ce va zice Liiceanu, cel care l-a facut din scuipat si din lut, din praf; ce va zice Plesu, autorul al Inginerilor? Patapievici a intrat direct din inginerie in realism socialist. Comițind si el carti, s-a asezat nu in niste scrieri altfele, degeaba isi face iluzia ca scrie altfel decat inaintasii săi ilustri din cartierul Primăverii, rămași într-un realism socialist etern. Nu, el scrie *pe linie*. Nu există o alta linie decât a puterii, e una si aceeasi, ca sa nu-i supere pe oficiali, ca sa nu-i supere pe tovarasii care conduc destinele patriei, din august 1944.

Ma intorc la oile mele si la testamentul meu.

Voi lasa niste carti, niste titluri publicate deja, altele nepublicate, pe care le-am incadrat, nu de niste recomandari, dar de niste rugaminti: cum anume sa fie si cum anume sa nu fie. Sunt manuscrise care nu vor fi publicate, chiar de vor fi gasite pe undeva, de pilda romanul **7 fără 1**, nici măcar fragmente. Parțial am publicat, pe internet, din **Latesti**, carte neterminata si care in intentia mea ar fi fost urmarea **Gherlei. Ela** iarasi este o proză neterminata, pe care eu mi-am luat raspundere de a o prezenta asa neterminata, tot pe internet. Uf, la un moment dat ceea ce este pe internet poate fi trecut si pe hartie daca... Dacă.

Voiam aici sa spun ceva: sarac am fost, pagubos am ramas.

Dintr-un impuls cu totul si cu totul natural, din cartile publicate in Basarabia, de la inceput am spus acelor oameni care au promis ca le vor edita ca nu am pretentia la nici un fel de drepturi decat la cateva exemplare de autor pe care sa le dau eu pe aici, restul sa fie difuzate gratuit. Am avut de a face cu cativa editori, primul : Andrei Vartic, care în colectia **Basarabia** mi-a publicat doua volume si care raman ca referinta: **Din calidor** si **Arta refugii**. Apoi Iurie Rosca, pe cand era el baiat bun, la *Flux* mi-a editata trei volume si singura mea suparare a fost ca pe coperta aparea cuvantul *opere* : romanul **Basarabia**, **Culoarea curcubeului** cu studiul care n-a aparut la *Polirom* si **Soldatul cainelui**, o carte la care țin fiindca este urmarea **Culorii curcubeului** si n-a mai fost re-editata in Romania deci oamenii nu cunosteau episodul de dupa exil, adica atentatele, tentativele de rapire ale copilului, chestiile cu bombele, cu otravirea si asa mai departe.

Dupa aceea a fost Iurie Colesnic la *Museum* care mi-a scos doua editii din primele variante ale **Saptamanii Rosii**. Tentative au mai fost, tot prin Iurie Rosca: la un moment dat venise chiar cu niste bani, un prieten de-a lui de la editura cutare, uite ca i-am uitat numele, imi da 200 de euro daca ii dau **Din calidor**. Fatalitate! Pica prost, fiindca tocmai promisesem o noua editie **Din calidor** la *Polirom* - si am restituit banii. A fost un moment

de mare tragedie: am avut banii in mana, chiar ma gandeam ca as putea sa cumparam o noua masina de gatit, ca asta nu mai functioneaza de ani...

Un alt editor basarabean: Gheorghe Ierizanu, de la editura *Cartier*. Omul m-a vizitat, m-a intrebat daca n-am ceva sa-i dau, de editat am spus ba da, uite, asta, i-am dat, probabil ca i-am dat si alte texte, el a luat **Altina** si mi-a promis 1 000 de dolari. Eu, am zis: foarte bine, imi dai cât mi-ai promis. Baiatul Ierizanu a publicat cartea, a prezentat-o la diferite targuri, a circulat cu ea, a venit si pe aici, pe la Paris, dar Doamne fereste sa dea macar un telefon, cat despre mia de dolari. Ierizan... A fost singurul editor din Basarabia caruia nu i-am spus ca ii daruiesc editia, ca nu solicit dreptul de autor si ca poate sa distribuie gratuit exemplarele. Mi-a promis el - promisiunea s-a făcut. Astfel m-am umplut de bani. In primii ani de după 1990, cu toata abundenta de carti publicate, colegii mei de la Fondul literar mi-au luat pana la ultimul banut datoriile, asa ca m-am ales cu nimic. Mă gândisem să cumpăr o garsonieră, însă Dinescu, el era presedinte, nu s-a lasat tras de sfoara de un fraier ca mine. Daca el nu si-a platit nici un leu din uriasele sale datorii la Fondul literar si a facut si ratacite actele cu Fondul literar, l-a lasat in pace pe Banulescu, miliardarul, cel care avea niste datorii astronomice. Unii vor spune că e scriitor de valoare. Da, e scriitor de valoare, dar nu era singurul scriitor de valoare. Apoi, cum eu, spre desoebire de Dinescu am tinere de minte îmi aduc aminte: Fanica Banulescu, baiatul popii din Facaieni scria porcarii in tandem cu Ilie Purcaru la *Scanteia tineretului*, reportaje despre agricultura socialista, cea buna si ce fasta era ea, cand taica-sau, popa din Facaieni, fusese alungat de acolo, deportat si suferea, familia lui fusese imprastiata - ăsta era Fanica Banulescu, cel care scria "opere curate" ca Făcăienopolis. Asta fiind rezistentă prin cultura, asta este arta pentru arta... Or eu, vai de capul meu nu facusem arta pentru arta, ci arta pentru mine, am exprimat ceea ce chiar simteam si am experimentat pe pielea mea refuzul de a face artă ca Bănulescu (scrisă cu mâna stângă, dreapta fiind folosită la reportajele din *Scînteia tineretului*); ca M.H. Simionescu, cel care avea voie de la Dumitru-Popescu-Dumnezeu, tartorul culturii socialiste, ziua să-i fie șef de cabinet, seara să scrie - și să publice - cărți pe ne-linie, cum numai prietenul și protejatul sau scria-publica: Al. Georgescu.

Ca a fost gresita credinta, ramane de verificat. Acest inventar al cărților mele il voi face cândva: nu se poate, să pleci fără a face curatenie, ordine - inainte de a stinge lumina...

Intre 50 si 60 de titluri, cam asa ceva. Le las celor care sunt ai mei si care sunt intr-un fel co-autori ai cartilor mele: Ana, sotia mea, si Filip, fiul meu. Si sper ca, pana la Craciun sa castig la loterie, ca sa-mi pot edita cartile, am mai spus, m-am mai laudat, am si spus ce carti as fi re-editat sau editat, am spus si in ce ordine, care ar fi fost preferintele mele. Ei bine, n-am castigat, deci n-o sa-mi pot edita in timpul vietii, nu opera, Doamne fereste, ci scrierile, scrisurile.

Mă opresc aici, imi dau intalnire dupa 1 ianuarie 19... -, confund nu doar deceniile, ci mileniile - deci dupa 1 ianuarie 2006.

Salutare!

*

Paris, 19 decembrie 2005

Paul Goma va salută, va urează Crăciun fericit, si la Multi Ani pentru 2006.

Totodata va roagă sa difuzati Apelul de mai jos printre prietenii, cunostintele Dvs, rugându-i, ca la rândul lor sa dea sfoară în țară, cu acest Apel pentru Neuitare.

Va multumesc si din partea lui Dan Culcer - el va primi si va administra ceea ce veti trimite.

«Să ținem legătura!» - a fost cuvântul de ordine al nostru, refugiații din Basarabia si din Bucovina în ce mai rămăsese din România.

Paul Goma

Paul Goma vă propune prin adresa de mai jos o serie de inregistrări video (monologuri) pe diverse teme - chiar si anateme. P.G.

Video Blog Webistic

<http://pgwebcast.blogspot.com>

*

Dan Culcer,
Paul Goma
fac un

A P E L P E N T R U N E U I T A R E

Bolsevicii, rusii (cu auxiliarii lor) nu vor fi izbutit să distrugă chiar toate *documentele fotografice* ale vietii noastre dinainte de năvălirea lor în Europa (începînd de la Primul Război Mondial), să nimicească dovezile - *fotografice* - despre cruzimea, cu care s-au străduit să ne facă fericiți - prin alungări de la vetrele noastre, prin arestări, deportări, înfometări, torturi, moarte.

Vor mai fi rămas, după atâtea si atât de cumplite pierderi, prin funduri de sertare, de cufere, de cutii de carton, de boccele fotografii, carti postale, timbre, afise, coperti de carti sau pagini de revista, de ziar.

Ne-am propus să le colectăm, sistematizăm, reproducem - pe hârtie, prin internet - ceea ce s-a mai salvat din memoria noastră în imagini vorbind despre calvarului românilor din Răsăritul țării : basarabeni, bucovineni, hertenii, transnistrienii - deportati în Siberia, refugiatii în restul României, dar hăituitii în vederea “repatrierii în URSS”, deportati în Bărăgan - din 1914 până în ziua de astăzi.

Cei care vor lua cunostință de acest Apel sunt invitati să trimită, fie prin poștă fotografii pe hârtie (còpii, nu originale), fie electronic,

prin e-mail - la adresele indicate mai jos. Este necesar ca imaginile să fie însoțite de câte o notă explicativă, separată, în care să fie indicate:

Data, locul, împrejurarea în care a fost făcută fotografia, numele celui/celor din imagine, numele detinătorului (să se precizeze dacă acesta dorește sau nu să i se comunice numele la reproducere). Rugăm să nu se facă “semne” pe hârtie (“x”-uri, cifre); pentru recunoasterea personajelor să se explice în Notă - de pildă: “al doilea din stânga este...Cutare”, “primul din rândul al doilea este...”

Totodată este necesar ca detinătorul fotografiei să autorizeze, în scris, reproducerea ei/lor în revista electronică Asymetria (<http://www.asymetria.org>), al cărui editor este ziaristul Dan Culcer..

Prin orice mijloc vor fi trimise imaginile, adresa expeditorului să fie clară, completă, pentru a i se putea confirma primirea lor și mulțumii.

Paris, 15 decembrie 2005

Adresa postală: Dan Culcer, 16 Résidence Nouveaux Horizons
78990 ELANCOURT, FRANCE

Tel 33 (0)1 30431677

Adrese electronice:

[danculcer@numericable.fr]

[dculcer@asymetria.org]

[dan.culcer@gmail.com]

[asymetria@gmail.com]

2006

DOLIU PENTRU BASARABIA

în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la
Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

Paris, 11 martie 2006

Se poate muri de supărare?, de disperare?, din sentimentul
zădărniciiei ? De incapacitate de a răspunde la întrebarea:

«Sunt eu a-normal - sau *ei* sunt ne-normali?»

Ieri, 10 martie 2006, am mai murit o dată (pe lângă
morțile nedesăvârșite, cele de la Gherla din 1958; de la Rahova,
1977; de la Paris, 1982 - bomba în carte; 1983: otrava lui
Haiducu; 1990: distrugerea grație prietenului Liiceanu a cărții
Culoarea Curcubeului; 1997: “*Îmi pare rău că l-am cunoscut
pe P.G.*”, citat din decretul-lege al Monicăi Lovinescu; “Adio
domnule Goma”, operă nemuritoare a lui N. Manolescu din
1998; în fine, în 2005: certificatul de deces semnat de procurorul
Eduard...): ieri, când am citit Apelul inițiat de cică Sorin Ilieșiu.

(În treacăt: la 21 septembrie 2005 publicam în *Ziua*
“Propunere”(a), afirmînd: “*De ce n-am alcătui și noi,
indigenii, băștinașii, majoritarii români - ne-americieni,
ne-israelieni - un **Institut pentru Studiarea Terorii Bolșevice
în România de la 28 iunie 1940?** Nu sunt primul care (și-)a pus
această întrebare îndurerată și, după cum merg treburile în
România, nu voi fi ultimul*”).

Nu m-a izbit textul însuși al Apelului de la 10 martie
2006 (un extemporal corectat înainte de a fi redactat), ci
“*programul*” *propus spre cercetare (sic), identic până la confu-
zie cu cel anunțat de Institutul pentru Investigarea Crimelor
Comunistului.*

Profet al catastrofelor, de cum Guvernul anunțase marea
veste-mare: înființarea I.I.C.C., intuisem făcătura: cine să
fie de acord cu criminalizarea comunismului: Tăriceanu?
Băsescu, cel care cere... “dovezi”? Iar când s-a comunicat
componența Consiliului de Onoare, am început a zice -
pe când trăgeam să mor:

«Dacă Institutul Național pentru Studiarea Holocaustului
din România a fost botezat “Elie Wiesel”, potrivit logicei

dâmbovițene, Institutul pentru Investigarea Crimelor Comunismului - tot din România - se va numi: “Radu Ioanid”. Cum, de ce!? Pentru că printre desemnații a cerceta crimele comunismului împotriva românilor a fost “cooptat” vlăstarul unui clan de bolșevici securiști care numai bine nu au făcut românilor și României după ocuparea țării de către sovietici - cine? Consilierul de taină al lui Iliescu, al lui Petre Roman, colaboratorul lui Rosen în stabilirea “statisticelor” Holocaustului în țara noastră, adjunct al istericului antiromân Elie Wiesel (falsificator-șef al istoriei în general, în special a românilor în orbitor contrast cu cea a ungarilor) : tovarășul “Radu Ioanid”, iată de ce!»

Să nu ne mirăm când vom afla că Marius Oprea consilier primministerial va solicita de la Washington, tovarășului nostru de veacuri R. Ioanid, nu “consilii” de specialitate (în tehnica minciunii, a statisticilor truate, a documentelor inventate), ci directive: pe cine să mai coopteze I.I.C.C.: pe Anca Oroveanu?, pe Oișteanu?, pe J. Ancel?; pe cine să dea afară ca, zi-i pe nume: “antisemit” (pe Liiceanu!). *Istoricul* Marius Oprea, va aplica întocmai, dimpreună cu *istoricul* Stejărel Olaru (în treacăt: împuternicit al meu în procesul intentat lui Pleșiță și lui Iliescu) directivele de-sus-de-tot privitoare la cronologizarea Istoriei României.

La urma urmei, de mirare (pentru românii care mai sunt capabili să se mire) nu este confecționarea unor oarecare texte de propagandă comunistă în slujba puterii actuale. Ci nepăsarea, ci aroganța, ci disprețul neo-boieresc, marcă indelebilă a țoapei cățărata pe movila cadavrelor nefericiților compatrioți - aceia lipsiți de talentul de a fi stat, ca ea, (țoapa-tricoloră) “pe timpul dictaturii” pitită sub țol, de a fi colaborat cu puterea (citește: “de a fi rezistat prin cultură”), iar după-război - de la balconul Universității - dînd lecții de vitejie, chiar de moralitate. Un text de propagandă ar fi fost un “articol” de gazetă de perete: nimeni nu l-ar fi citit. Pe când acesta de la 10 martie 2006 izbutește să împace capra “opiniilor personale” (a personalităților ilustrate în cei 16 ani de tranziție-spre-îndărăt, prin peste-noapte cariere de profitori, de hoitari) cu varza liniei - “juste”, ieri; azi: abject-corectitudinale. Un text dorit-sugerat-corectat-răspritocit de tovarășii-de-sus - cei care ne reprezintă - sprijiniți din inimă și în-alb de intelectualii îndrăgiți ai nației, cei cărora, prin tradiție, puțin le pasă de vrerile, de durerile maselor-largi. Oricum, Puterea și Neadevărul știu că “poporul” (a se rosti silabisit, pârțâind din buze), chiar dacă vede așa cât odgonul cu care e cârpită ruptura-n turul guvernanților, reeducat, piteștizat fiind la scară națională, nu îndrăznește să atragă

atenția Tovarășului Rege asupra curgolismului Majestății Sale. Dovada: “programele” sunt identice (doar strămorții nu văd asta): exact aceeași concepție-despre-lume-și-istorie care ne-a martirizat, ne-a des-creierat o jumătate de veac - prin Roller, Chișinevschi, Răutu - sub Dej; prin Giurești, Berindei, Pascu, Condurachi, Dan Zamfirescu, I.C. Drăgan, Păunescu, Sergiu Nicolaescu sub Ceaușescu.

Este suficient să zăbovim cu privirea asupra “porției de timp” *recomandată și gata subliniată* a fi cercetată, pentru a înțelege *cine și pentru ce* se opune demersului normal, nu doar științific, dar și moral (există pe lume, oricât de incredibil ar părea la București, chiar și demnitate națională, nu doar mândria-de-a-fi-român) : acela potrivit căruia istoria României cere a fi tratată ca istorie și nu ca vulgară, murdară, condamnată propagandă părtinitoare (de clasă, de clan, de rasă), iar istoricilor să facă muncă de istorici, nu de salamizatori stahanoveți.

Îmi cer iertare pentru personalizare: respectînd un astfel de “program”, istoricii vor face o treabă asemănătoare cu cea a lui Silviu Lupescu, directorul Polirom, care mi-a... decapitat-despiciorat volumul de mărturii despre 1977, **Culoarea curcubeului**: a suprimat, fără voia mea, autor “Introducerea” (ca să nu se simtă calomniati “intelectualii de vârf ai țării”) și “Anexa”: să nu iasă cartea prea... groasă.

Așadar, după comanditarii Istoriei României “crimele comuniste din România” vor începe din...

...“În 1946...”

De ce abia în 1946? Iată de ce:

1. [Fiindcă] “Nu este bine să aducem vorba - acum, când intrăm în Europa! - despre Ocupația brutală, barbară, asiatică din 28 iunie 1940, de către URSS a Basarabiei, a Bucovinei de Nord a Herței; nu este bine să vorbim - chiar acum! - despre tragedia românilor din România, fugiți în panică de Raiul Comunist, ori surprinși pe loc și transformați în “cetățeni sovietici” - cea din **Săptămâna Roșie**: aceasta trebuie cu orice preț contestată vehement, tratată de “antisemită”, de “fascistă” - în vederea ocultării, a uitării ei și răzuirea de pe retina sufletului supraviețuitorilor, din viscerele urmașilor - de ce? Pentru a nu atinge fie și cu o florică pe frații noștri ruso-ucraineni - altfel ne-am trezi vorbind și de **Anul Roșu** : iulie 1940-iulie 1941, când bolșevicii (ruși, de-alte-naționalități) au căsăpuit o bună parte dintre români, o altă bună-parte au deportat-o în Siberia.

Așadar tovarășii noștri istorici vor avea sarcina de onoare

de a **nu** se mai rezema pe *memorie*; de a **nu** face, de voie, *aşa-zisă-istorie*, ci de-nevoie curs-scurt şi instrucţie militară la cataramă în vederea însuşirii (!) *amneziei generalizato-disciplinate*. Guvernanţii țin musai să-i oblige pe români să uite că există o Basarabie, o Bucovină, un Ținut al Herței. Prin decret vor să facă să fie ca și cum nici nu ar fi existat vreodată...:

...nici Problema Tezaurului, nici a Tatar-Bunarului, nici a Pactului Stalin-Hitler, nici a Hăcuirii Teritoriului Moldovei istorice de creionul lui Molotov care ne-a lăsat fără Hotin, fără Sud, fără ieșire la mare, fără mal la Dunăre; să nu mai rămână în amintiri Problema Insulei Șerpilor, nici a Canalului contemporano-ucrainean, nici a Pactului cu Ucraina, nici a Tratatului cu Rusia, nici a violențelor împotriva românilor din URSS, din partea rușilor și a ucrainenilor; și nici a despăgubirilor ruso-ucrainene pentru jefuirea României vreme de decenii”;

(Citat din Apel: “*Unii dintre semnatarii importanți conși-deră că referirea într-un asemenea Apel la Basarabia nu este posibilă în acest an, înainte de integrarea României în UE*”. Ia te uită: care-cine or fi “importanții-consideraționiști”: Blandiana?; Oișteanu?, Radu I. Feldman?, Liiceanu?, Tismăneanu? L. Pintilie?, Pleșu?, Marko M. Katz?, N. Manolescu-Unesco, Șora, Paler, I. Vianu?).

2. “Nu este momentul «în acest an», când intrăm în Europa” - alt citat - să pomenim de Cedarea Transilvaniei de Nord Ungariei, la 30 august 1940 ; momentul este să tăcem masacrele ungarilor asupra românilor, discriminarea cruntă răzbuinând... “nedreptatea de la Trianon”) - până taman în 1945!; în schimb, momentul fiind pentru ștergerea din memorie (ca să nu-i jignim pe frații unguri, cei ce se topesc de dragoste fierbinte de oláh) și să fie ca și cum nimica nu s-ar fi petrecut, niciodată, niciunde”;

3. “Nu este deloc «momentul»” (ah, nu-i-momentul-la-intelectualul-român, dezertorul, lașul, pitulatul, altfel semnatar-important!) să amintim Cedarea Cadrilaterului la 7 septembrie 1940: îi ofensăm de moarte pe frații bulgari!, care, ei, totdeauna, de veacuri, e-he-he...

Să fie la ai noștri dacișiromani doar grija prudentului suflător în iaurt de a nu atinge măcar cu o... suflare supra-sensibilitățile fraților ruși, unguri, bulgari? Da de unde!

Ci nenumita, nerostita spaimă de avioane - citește: de *Israel*, de *SUA*: aceste două forțe teroriste. Ele ne împiedecă, ne interzic să vorbim și noi, românii, despre *holocaustul nostru*, anterior celui cunoscut de evrei (al lor a durat cinci ani, iar de jumătate de secol funcționează **copyright-ul** pe suferință).

Al nostru a început la 28 iunie 1940, a durat o primă parte până în 15 iulie 1941 (dând, în 12 luni, în jur de 300 000 victime), pricinuit de bolșevicii invadatori, dintre care foarte mulți evrei; apoi din 23 august 1944, când ne-au-liberat-țara-ocupanții-sovietici (și vorba ceea: au uitat să ne libereze și de ruși...), în primele rânduri ale lor fiind foarte marele număr de evrei originari din România, dar și din Rusia. Iar din 1945 nesfârșitul calvar cauzat, nu în ultimul rând de “ajutorul frățesc, internațional”: cel puțin jumătate din cei 100 000 unguri și cehi trimiși de ruși în România, să organizeze ei poliția de tip NKVD erau evrei, nici măcar din Transilvania de Nord. Ei ne-au hăituit, ne-au arestat, ne-au învinuit, boscorodindu-ne (în înțelesul de origine, adică într-o limbă necunoscută nouă), ne-au umilit, ne-au belit, ne-au torturat ca la ei, în Asia, ne-au acuzat că... îi trimisesem la Auschwitz! Efortul (patriotic, de mare-maghiar) al lui Wiesel de a diminua substanțial “contribuția” Ungariei la masacrarea evreilor a dat rezultatele scontate: bilanțul publicat de el și de ai săi al victimelor a fost translat fără strop de rușine de la Maghiaria în rubricile țărilor parțial ocupate: Slovacia, Iugoslavia, România - însă, doamne-fereste să fi amintit ei, eterne victime de ne-evreii (slavi, valahi) victime ale politicii de feroce purificare etnică impusă de Horthy, amiralul deloc mai angelic decât mult hulitul mareșal Antonescu. Astfel a apărut inscripția de la Coral, operă a lui M. Rosen, E. Wiesel, R. Ioanid: “400 000 evrei victime ale Românilor”.

Am mai spus, re-spun: victimele se numără de la unu/una - dar “statisticienii” Wiesel, R. Ioanid, Ancel, Benjamin nu s-au sfiit să fixeze ei cifre astronomice - ca să aibă de unde lăsa.

“...până la 1989, «la revoluție»”!, indică guvernării punctul terminus (al mersului Istoriei). Acolo va trebui ca cercetătorii să se oprească din cercetat, să coboare, să pună punct călătoriei prin istoria pătimirilor noastre sub comunism. Ca și cum printr-o minune, începând din ziua de 1 ianuarie 1990 fix, printr-un *decret al lor, al comuniștilor*, ar fi încetat crimele... comuniste...

... Dar *tulburările interetnice* de la Târgu Mureș puse la cale de tovarășul I. Iliescu? ;

... Dar *mineriadele* ? - ce au fost ele dacă nu război civil caracterizat, declanșat de comunistul I. Iliescu - “Omul cu o mare” al lui N. Manolescu (vezi interviul legitimator al criminalului și al crimelor sale în *România literară* din iulie 1990)?;

... Dar *situația generală a țării* continuând a fi ceea ce era înainte de 1989 (cu două excepții: dreptul de expresie și dreptul de circulație): altfel de ce Caraman, celebrul spion al

rușilor a rămas, din umbră, la cârma Securității?; câți securiști vinovați de crime (ca N. Pleșiță) au fost pedepsiți pentru faptele lor, măcar împiedecați de a ocupa platourile televiziunilor, lăudându-se cu “faptele patriotice” ale lor, totodată amenințând, insultând victimele, chiar morții (“Banda lui Arnăuțoiu”)?

Să vedem cine a semnat Apelul din 10 martie 2006:

Mai întâi să-i remarcăm pe cei care... - ca din întâmplare! - fac parte și din staff-ul I.I.C.C. (în ordine alfabetică):

Ștefana Elvira Bianu, Doina Cornea, Radu Filipescu, Gabriel Liiceanu, Stejărel Olaru, Marius Oprea, Cristian Pîrvulescu, Andrei Pleșu.

Ai zice că primiseră dispoziția de a întări și poziția vecină - și soră, cum ar veni: ambele capete ale vițelului de aur (și de stat):

Să aruncăm o privire *în urmă cu 7 ani la cei care semnaseră și Apelul Rușinii, cel pentru re alegerea lui Iliescu :*

Gabriela Adameșteanu, Ana Blandiana, Doina Cornea, Anca Oroveanu, Smaranda Vultur, Carmen Mușat, Marta Petreu, Ruxandra Cesereanu, Magda Cârneci, Dan Culcer, Liiceanu, N. Manolescu, Mircea Martin, Mihăieș, Oișteanu, Leonard Oprea, Pleșu, Paler, Patapievi, Mihai Șora, Alex. Ștefănescu, Stelian Tănase, Tismăneanu...

Revenim la Apelul din 10 martie 2006 - semnat de:

Sorin Antohi, Georges Banu, Adriana Babeți, scriitor, Victor Babiuc fost ministru, Teodor Baconsky, diplomat, Gh. Boldur Lătescu, prof. univ., cibernetician, Ioana Brătianu, Maria Brătianu, Emil Brumaru, poet, Iași, Ion Caramitru, Costin Cazaban, Smaranda Cazan-Livescu, Matei Călinescu, Mircea Cărtărescu, Vitalie Ciobanu, președinte PEN Club (Organizația Mondială a Scriitorilor, Rep. Moldova)(?!), Livius Ciocârlie, scriitor, Adrian Cioroianu, Denisa Comănescu, Rodica Culcer, Dan Culcer, Nicolae Dima, Andrei Dimitriu, fost președinte director general al Societății Române de Radiodifuziune, Sorin Dumitrescu, pictor, Tudor Dunca, Smaranda Enache, Dan Erceanu, Constantin Eretescu, Anneli Ute Gabanyi, Georg Gane, scriitor, München, Sanda Golopenția, prof. univ., scriitor, Providence, SUA, Vasile Gorduz, sculptor, Sergiu Grosu, Ioan Groșan, scriitor, Stere Gulea, Cristian Hadji-Culea, Anca Hațiegan, Alexandru Hâncu, Alexandru Herlea, fost ministru al Integrării Europene, Lucia Hossu Longin, realizator TVR, Valentin Hossu-Longin, scriitor,

Sorin Ilieșiu, inițiatorul prezentului Apel, vicepreședintele Alianței Civice, Marco M. Katz, președinte, Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului în România, Thomas Kleininger, Gabriel Liiceanu, Silviu Lupescu, director Editura Polirom, Norman Manea, Nicolae Manolescu, președintele Uniunii Scriitorilor din România, Viorel Marineasa, Aurel Sergiu Marinescu, Mircea Martin, Claude Matasa, Irina Mavrodin, Sorin Mărculescu, Teodor Mărieș, președinte "Asociația 21 Decembrie 1989", Octavian Mihăescu, scriitor, München, Germania, Ilie Mihalcea, jurnalist, Paris, Mircea Mihăieș, Dan C. Mihăilescu, Paul Miron, Christian Mititelu, Ioan T. Morar, Maia Morgenstern, Mona Muscă, Carmen Mușat, Bujor Nedelcovici, Radu Negrescu-Suțu, Virgil Nemoianu, Ambrozie Nicolae Nicoară, președinte, filiala Brașov, Asociația "Pro Basarabia și Bucovina" (!?!); Adrian Niculescu, istoric, dr. lect. univ. S.N.S.P.A., Alexandru Niculescu, prof. univ., Paris, Cornel Nistorescu, Viorel Oancea, deputat, fost primar al Timișoarei, Andrei Oișteanu, președinte, Asociația Româna de Istorie a Religiilor, Stejărel Olaru, director, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Leonard Oprea, scriitor, SUA, Marius Oprea, președinte, Institutul de Investigare a Crimelor Comunismului, Anca Oroveanu, Ion Mihai Pacepa, general, Octavian Paler, Horia-Roman Patapievic, președinte, Institutul Cultural Român, Dan Perjovschi, grafician, Lia Perjovschi, Marta Petreu, Monica Ioana Pillat, Ioan Pinte, scriitor, preot, Bistrița, Lucian Pintilie, regizor, Cristian Pîrvulescu, președinte, Asociația Pro Democrația, Gabriel Pleșea, Andrei Pleșu, Ion Pop, prof., Universitatea "Babes-Bolyai", Cluj, Radu Portocală, scriitor, director, Institutul Cultural Român, Paris, Florin Postolachi, președinte "Asociația 15 Noiembrie 1987 – Brașov", Nicolae Prelipceanu, Cristi Puiu, regizor, Silvia Radu, Tania Radu, vicepreședinte, Institutul Cultural Român, Ștefan Racovitză, Geneva, Elveția, Nestor Rateș, Constantin Răuță, om de știință, Victor Rebengiuc, Ioan Roșca, cercetător, Teleuniversitatea din Montreal, Canada, Romulus Rusan, scriitor, Lavinia Stan, director, Centrul de Studii Post-comuniste, St. Francis Xavier University, Canada, Petre Stoica, poet, Valeriu Stoica, avocat, fost ministru al Justiției, Liviu Ioan Stoiciu, scriitor, Ovidiu Șimonca, redactor șef adj. "Observatorul Cultural", Ana Șincai, Mihai Șora, Alex Ștefănescu, scriitor, Domnica Ștefănescu, director Ed. "Mașina de scris", Stelian Tănase, analist politic, Alin

Teodorescu, sociolog, Vladimir Tismăneanu, profesor de științe politice, University of Maryland, SUA, Cornel Todea, regizor, Alexandru Tomescu, editor “Alternativa”, Toronto, Canada, Lucian Turcescu, președinte, Societatea Canadiană de Studii Patristice, Concordia University, Canada, Florin Țurcanu, istoric, Cornel Ungureanu, scriitor, Timotei Ursu, Anca Vasiliu, Ion Vianu, dr., membru - Senatul Alianței Civice, Sorin Vieru, președinte, Fundația “Gheorghe Ursu”, Daniel Vighi, Smaranda Vultur, Dinu Zamfirescu, președinte, Institutul Național pentru Memoria Exilului, Vlad Zograf, scriitor, Șerban Rădulescu Zoner, președinte Alianța Civică, Alexandru Zub, academician...

Întrebare (a mea și doar a mea) naivă: ce vor fi căutînd în acest demers onest, legitim (și atât de întîrziat: 16 ani!, de către “democrațiile” iliești, de două ori și constantineasca) al condamnării crimelor comunismului verii Oigenstein: Anca Răutu, fiica monstrului cu același pseudonume: Leonte Răutu și Andrei Oișteanu, fiul politrukului NKVD Mișa Oigenstein, ultimul director al Uzinei de activiști de-stat-și-de-partid “Ștefan Gheorghiu” - și nepot al lui L. Răutu? Este normal (pentru noi, nu și pentru *ei*, apostoli ai *terorii generale de tip sovietic*): nici Anca nici Andrei nu pot fi acuzați pentru *crimele* comise de părinții lor atît în Basarabia, pămînt românesc, răpit de URSS în 1940, cît și în restul României ocupat de tancurile sovietice, pe care veniseră *ei*, de la Răsărit, după 23 august 1944, să ne aducă lumina bolșevismului). *Fiindcă noi nu suntem ca ei*. Dar *ei*, ca trăitori pe pămîntul României, și trăind bine de cînd se știu, nu se simt obligați de a declara audibil, citibil că dezaprobă faptele murdare, criminale, că nu (mai) împărtășesc ideologia părinților?, deși se împărtășesc, în continuare, din supraavantajele elitarzilor colonizatori sovietici? În Franța de azi: nepoți ai unor fideli ai lui Pétain își fac *mea culpa* pentru colaboraționism de rînd, însă în România descendenții direcți ai unor criminali precum frații Oigenstein, își văd de viața lor prosperă în desăvârșită și batjocoritoare la adresa noastră nesimțire etică. Și etnică. Și în deplina nepăsare a victimelor părinților lor.

Acest Oișteanu, vîntor de “antisemiți”, a avut nerușinarea să scrie în revista 22 din 28 ian.-14 febr. 2005:

*“Un caz insolit este cartea lui Paul Goma, **Săptămîna roșie sau Basarabia și evreii** (Editura Vremea XXI, București, 2004), care iese practic din orice tipologie. Goma nu se mulțumește să fie, ca alții, negaționist. El admite Holocaustul din România, dar*

îl motivează, îl justifică. O teorie atât de aberantă încât nici măcar nu este pedepsită de lege”.

Dacă teoria mea ar fi fost “pedepsită de lege”, Andrei Oigenstein s-ar fi îmbogățit cu încă 10 000 dolari de la Ephraim Zuroff (din “fondurile de recuperare”), pentru “demascarea” mea! O asemenea creatură s-a strecurat și pe o listă de semnatori care (în principiu) cer condamnarea comunismului! De ce s-a băgat și aici, nesimțitul? Pentru că nimeni dintre victime nu i-a spus: «Locul tău nu-i aici, locul tău e printre slugile rușilor!»; sau pentru că, la întrebarea: «Ce cauți tu aici?», el să răspundă senin: «Am venit să vă consiliesc! Să aflați și voi cum arată comunismul pe dinlăuntrul Cartierului Primăverii»...

Ce am învățat din lecția primită ca o un pumn între ochi la 10 martie 2006? Nimic nou, din nefericire pentru neamul românesc, doar confirmări:

- Solidaritatea este necunoscută pe meleaguri (vezi și teoria Anei Blandiana : ‘La noi, în timpul tiraniei nu era posibilă solidaritatea’- citește: dacă Stăpânirania nu-i dădea bilet de voie...).

În schimb funcționează din plin mioieriticul spirit de turmă: dacă românul (și româncă, tricoloră și dânsa) vede o coadă, nu întreabă ce *se dă* acolo, se așează numaidecât. Și așteaptă, cu conștiința datoriei împlinite (Căci, ce face Românul - în afară de faptul că el este etern? Românul așteaptă - să vină “americani”). De aici, din coada cozii, a văzut că celor din față nu li se întâmplă nimic rău: nu sunt bătuți, înjurați, nici măcar certați: înseamnă că e voie de la Primărie să semneze-la-coadă ce-o fi de semnat - apoi nu se poate să nu *se dea* ceva...

- Nu mai este valabilă capacitatea (sic) intelectualilor de a citi-scrie. Știutorii de carte (unde mai pui: scriitorii!) dacă de scris, scriu, de citit ce au scris alții... Cum adică: să abandoneze ei scrierea propriilor opere nemuritoare, pierzând timpul cu citirea a ce au scris alții? «Ce, eș’ nebun?», vorba personajului caragial’.

“După revoluție” din ce în ce mai rari au devenit recenziții cititori ai cărțile recenzate; criticii literari care, înainte de a se rosti despre o carte, consimt la sacrificiul de sine: citirea cărții laudato-nimicite au părăsit acest obicei păgubos: nu citesc decât o singură pagină scrisă de “celălalt”, numai că prezentarea de pe pagina a IV-a nu aparține totdeauna autorului, ci editorului.

Cum să se comporte *altfel* acești oameni de carte români față cu un Apel ca cel discutat? Adică să-l citească întâi, abia apoi să-l aprobe-dezaprobe? Să piardă ei timp cu... cititul? Dar omul

de carte român, în majoritate zdrobitoare, deși nu are încredere nici în nevastă, nici în frate, nici în mamă, nici în tată - în cazul unei manifestări a spiritului de turmă se năpustesc după Berbecul Imaginat: Iliescu, Becali, Manolescu (vezi ultima “unanimitate” a scriitorimii române...). Și consimt. Și aderă. Și semnează (cu drag). Dacă au semnat alții înaintea lui...

Dacă vreun nebun - oricum: un ne-român - atrage atenția amicului că nu citise ceea ce semnase (am făcut, neintenționat, experiența în legătură cu Apelul discutat) - acela reacționează curat-românește:

- fie recunoaște-cinstit că nu citise, că nu știa “ce conține hârtia”, însă cum i-o recomandase un vecin, cum o semnaseră și alți colegi-de-breaslă - semnase și el. A, da: a fost omisă chestia cu Basarabia... El e oltean get-beget, pandur, nu vrea să aibă nimic în comun cu basarabenii înapoiți, rusofili...;

- fie admite că citise textul, însă cum era grăbit, nu obser-vase că lipsea “problema Basarabiei”; apoi el, ardelean, are probleme cu ungurii care vor Ardealul, “problema Basarabiei” să și-o rezolve basarabenii singuri, ca niște băieți mari, cum făcuseră ardelenii: ei singuri, cu mâna lor se (cam) liberaseră de unguri;

- fie - minune: există, totuși, români care, călcându-și pe inimă, murmură:

«Da, dragă, iar am făcut o nefăcută... Îmi pare rău că am pus semnătura pe o... injustiție, dar, spune: tu ce-ai fi făcut în locul meu? Uite: istoria pe care o știi e cea pe care am învățat-o la școală și pe care părinții, bunicii nu mi-au contrazis-o - ca să nu pățim cu toții ce mai pățisem. Așa că nu cunoșteam amănuntele cu Basarabia, cu Bucovina, cu Herța, cu Cedarea, cu Retragera Armatei - de unde să le cunosc, dacă...? În ultima vreme am auzit ceva-ceva, dar nimic nu mi-a rămas. Iar cărți... Și azi simt, așa, un fel de jenă - spune-i frică, dacă vrei - de cărțile pe ne-linie; știi că frate-meu cel mare a fost anchetat pentru “Doina” lui Eminescu, pentru Goga și încă pentru alți autori epurați... Bunicii dinspre mamă sunt din Basarabia, bunelul a fost deportat în Siberia, mama era copilă când s-a refugiat în Regat - câte necazuri a îndurat în Oltenia, în Banat, apoi în Bărăgan, cu “titoiștii” - eu acolo m-am născut, într-un bordei. Atunci s-a jurat că nu va face nimic ilegal care să periclitizeze viitorul copiilor»...

Ce mai poți spune față cu astfel de, nu neapărat adevăruri (ce-i acela adevăr?), ci cu asemenea crâncenă *realitate*? Ce poți face decât să-ți înghiți lacrima cât o gutuie înțepenită în gât?

Unii dintre cinstiți gândesc că o casă se ridică în etape;

că încetul cu încetul se face oțetul; că nu este înțelept să ceri totul dintr-o dată, ci azi una, mâine alta - până la urmă ajungem cu casa gata, întreagă!

Dacă ar fi așa... Dar nu este - așa:

Noi, Românii nu trebuie să ne milogim (ba chiar: să ne interzicem și să ne supraveghem îndeplinirea) . Noi nu cerșim, nu implorăm să ni se arunce un oscior, o cojiță de pâine. Noi cerem, nu “niște drepturi”, ci respectarea drepturilor noastre. Inalienabile. Și întregi! De la care neam de robi, de slugi au învățat ai noștri să nu ceară, azi, și cutare și cutare - «întâi să ne vedem în Europa, apoi o să cerem, he-he-he, și luna de pe cer, nu doar Basarabia-aia...»?

Românii nu au cerut (de la cine, pentru Dumnezeu?) și Basarabia-aia, nu pentru că Basarabia-aia ar fi greu de obținut (de la cine, oameni buni?).

Ci pentru că românul nu are coloană vertebrală. Iar când vrea să recupereze un drept furat, o trage pe milogeală, pe cerșetoreală, recurge la bacșiș - de parcă ar cere cine știe ce favor.

11 Martie 2006: zi de pre-doliu național - adevăratul Doliu va fi în 27 martie, când se vor împlini 88 ani de la Unirea Basarabiei cu România, în 1918.

În acești 88 ani s-au adunat trei cedări, trei vânzări:

Prima: la 28 iunie 1940;

A doua: imediat după “revoluție” când, basarabenilor veniți fuga-fuga, să ceară Unire cu Patria Muma li s-a răspuns că Muma Patrie nu are nevoie de încă trei milioane de minoritari - altfel românofoni...;

A treia: cea din 10 martie 2006.

Ne-ați vândut, fraților, ne-ați “tratat” ca în Miorița. Nu mai rămâne decât să ne crăpați capul cu un pietroi în timp ce dormim.

Ziua de 27 martie va fi o aniversare fără sărbătoare.

Va fi un Prohod.

*

Paris, 15 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismaneanu,

Am primit mesajul de ruptura.

Regret ca s-a ajuns aici; vina situației de față o purtam amândoi:

C r o n o l o g i c (ma adresez unui istoric!) Vladimir Tismaneanu l-a atacat pe Paul Goma în revista ‘Timpul’ de la Iași datat februarie 2006 - nu invers:

*“Paul Goma, siciit de atentia de care se bucura comunitatea evreiasca, deranjat de comemorarea la nivel mondial a Holocaustului, isi doreste ca de aceeași atentie sa se bucure și victimele bolșevismului. Aceasta forma de gelozie etnica e foarte greu de inteles. Da, arhivele fostei Securitati sint inca în mare parte la secret, da, victimelor comunismului din Romania și din Basarabia nu li s-a facut dreptate, iar lucrurile sint departe de a se fi limpezit, dar asta nu înseamna ca trebuie sa lasam frustrarea și resentimentul sa ne întunece discernamintul și decența umana în fata suferintelor altora. Generalizarile și acuzele nefondate la adresa evreilor din Basarabia, care s-ar fi dezis de Romania Mare, care ar fi participat la impunerea fortata a comunismului și ar fi devenit, începînd cu 1940, „calaii” românilor din Basarabia și Bucovina de Nord și apoi, din 1944, ai locuitorilor din Romania **sint manifestari clar antisemite** care nu-i fac nici o onoare disidentului Paul Goma. Pe de alta parte, aceasta grava deraiere a scriitorului nu trebuie sa gireze detractori de teapa generalului de securitate Plesita, fostul sau tortionar, care i-a negat lui Goma orice activitate anticeausista.”*
(subl. îmi aparține, P.G.)

Surprins, am comentat aceasta acuzatie (*“generalizările... la adresa evreilor din Basarabia... sint manifestari clar antisemite”*), iar rezultatul a fost introdus în Jurnalul pe luna martie 2006 instalat pe site-ul meu web.

D e z e c h i l i b r u l (inegalitatea șanselor...) este vadit:

V. Tismaneanu se folosește de presa scrisa, difuzată în țară și peste hotare în mii de exemplare - citite, comentate, citate; P. Goma de... site-ul său internetier, vizitat de câteva persoane.

Totodata:

- afirmațiile lui V. Tismaneanu (în ‘Timpul’) despre P. Goma nu sunt dovedite p r i n c i t a t e - ci povestite, ceea ce le trimite în categoria c a l o m n i i l o r ;

- afirmațiile lui P. Goma (încea o data: în replica târzie) sunt a d e v a r u r i oricînd dovedibile cu documente.

În fine: tonul și sabloanele folosite în scrisoarea Dvs. nu țin seama de o minimă... egalitate de poziții în acest “dialog”: cu nici un chip nu aveți mai multe drepturi decât interlocutorul - iar argumentația este, scuzați: infantilă. Abia în momentul în care veți clarifica paternitatea textului din ‘Timpul’ (pentru care, în mai multe mesaje v-ați exprimat regretul...) se va putea angaja o dezbatere din care să rezulte adevărul: cine, cum (cu citate) l-a calomniat pe celălalt și cine, cum (cu citate), chiar dacă afirmațiile sale au ranit, sunt adevărate, se pot proba, cu documente.

În situația de față - creată de Dvs., Vladimir Tismăneanu - eu nu vă pot răspunde cu aceeași monedă, și chiar de aș avea puterea, nu aș face-o, chiar dacă, o eternitate de o săptămână m-am iluzionat că împartășim aceleași valori.

Prin urmare, îmi voi continua “activitatea” de unic-scriitor-român samizdatizat-internetizat, obligat să-și difuzeze scrierile, doar pe cale... electronică - ceea ce se traduce prin: voi consemna în Jurnalul pe aprilie “corespondența” noastră; și, evident, comentariile mele.

În ziua de 31 martie 2006, când am aflat ce scrisese despre mine prietenul Tismăneanu, mai ales că aveam la îndemână p r o b a calomniei (citatele), în mod firesc, m-am gândit să-l introduc pe lista celor dați în judecată pentru acuzațiile calomnioase de “antisemitism” - tot atât de ne-justificate, ne-probate prin citate, ci rezumate abuziv - adică lângă holocaustologii R. Ioanid, M. Șafir, Dan Pavel, Al. Florian, A. Oișteanu, Carmen Mușat, Ed. Reichman, Buduca...

Nu am făcut-o atunci și nu am s-o fac acum.

Deocamdată.

Paul Goma

*

Paris, 21 aprilie 2006

Domnule Vladimir Tismăneanu,

Ieri, 20 aprilie a.c. am aflat de la N. Coande - pe care îl contactasem în acest scop, că în dialogul său cu V. Tismăneanu nu există citatul antisemitizator produs de mine. Tot ieri Dan Culcer, după investigații pe internet, a ajuns la concluzia - provizorie:

Persoana care îmi trimisese citatul copiase (din Revista Presei a Observatorului Cultural) un pasaj referitor la politologul V. Tismăneanu și îl lipise - din nebagare de seamă - de un citat în care P. Goma era antisemitizat.

Dar tot nu am aflat cine este adevăratul autor al citatului atribuit de mine lui Vladimir Tismăneanu.

Oricum, fapta este extrem de gravă și mi-o asum, fără a evoca eventuale circumstanțe atenuante.

Drept care îmi cer iertare.

Paul Goma

P.S. În treacăt observ:

“...un Nürnberg al comunismului românesc” a fost lansată de mine, cu câteva decenii în urmă - să zicem, în romanul **Ostinato**, scris în 1965”, sub forma:

“...un Nürnberg II”.

După obicei, V. Tismăneanu ciupește de pe unde poate, fără a indica sursa.

P.G.

*

Paris, 6 mai 2006

Domnului Traian Băsescu,
Palatul Cotroceni, București

Domnule Băsescu,

În 5 aprilie 2006, după ce Vladimir Tismăneanu îmi propusese - în numele Dvs. - să fac parte din Comisia prezidențială pentru cercetarea crimelor comuniste în România, pregătisem o scrisoare de răspuns la scrisoarea-invitație. În primul rând ceream de la statul român reparații: restituirea cetățeniei române, furate chiar înainte de a pleca din țară (în 20 noiembrie 1977); restituirea dreptului de a publica în România, furat de N. Manolescu prin editorialul “Adio, domnule Goma” din 1998, apoi prin campania de antisemitizare a mea, organizată în 2005, în vederea obținerii postului de ambasador la UNESCO.

După care treceam la chestiuni generale:

În acel moment nu cunoșteam numele celorlalți membri ai Comisiei, credeam însă că reuniți pentru a cerceta-clarifica *istoria României din ultimii 70 ani* ne vom înțelege între noi, oricât de adânci fuseseră neînțelegerile anterioare. Drept care propuseseam:

- din Comisie, ca membri de onoare, să facă parte supraviețuitori dintre victimele comunismului: Gavrilă Ogoranu, plecat dintre noi între timp, și minunata sa soție (văduva lui Săbăduș, ucis în bătaie la Gherla, de către o “cunoștință” a mea: Goiciu), Vasile Paraschiv, Doina Cornea, Remus Radina, Cicerone Ionițoiu, Petrișor, Ion Varlam și alții și alții câți au mai rămas;

- din Comisie să *nu* facă parte acei autodeclarați “membri eminenți ai societății civile” care colonizaseră, de la 22 decembrie 1989, tribunele, prezidiile, balcoanele, platourile de televiziune, microfoanele, presa scrisă, posturile, bursele, pentru a ne explica nouă, neinformaților, nouă, naivilor cât și cum și pe unde “rezistaseră” ei comunismului: Blandiana, Liiceanu, Pleșu, Manolescu, Adameșteanu, Dan Pavel, Oișteanu, Jela, Stelian Tănase, Antohi, A. Mungiu, Pippidi... - lista era mult mai lungă.

Motivele pentru care acești “directori de conștiință” nu aveau ce căuta într-o asemenea Comisie:

- “trecutul de luptă anticomunistă” al lor: traficant, deci mincinos;

- cunoștințele lor de *istorie* în general, în special de **istorie contemporană a României**: nule, chiar dacă unii dintre ei se prezentau ca istorici.

Domnule Băsescu,

Această scrisoare a mea - pe hârtie - nu a putut pleca spre Dvs., pentru că invitația Dvs., scrisă, trimisă prin poștă (promisă prin V. Tismăneanu) nu a mai pornit înspre mine.

Între 11 aprilie și 14 aprilie a avut loc Marea Mișcare de Solidarizare Intelectuală (Română): “membrii de drept ai directoratului de opinie” din nefericita noastră țară, profesioniștii în prelingerea de la un prezidiu la o comisie; de la un colocviu la o dezbatere-asupra, cu tot scaunul autorepartizat lipit de șezut(ă). Aflând că V. Tismăneanu îmi propusese și mie participarea - chiar dacă uitase să menționeze că încă din 21 septembrie 2005 cerusem înființarea **Institutului pentru Studierea Terorii Bolșevice în România** - au intrat în panică, s-au adunat, au dat mână cu mână, ca de obicei pe meleaguri mioritice și tot pentru o cauză mizerabilă: expulzarea acelui ins care *făcuse* ceea ce *ei nu făcuseră nici măcar în gând împotriva comunismului*.

Urmare: V. Tismăneanu (prost consiliat, dar cine să-i pedepsească pe foarte-proștii consilieri? - la urma urmei fiecare are consilierii pe care îi merită) a improvisat o “motivație” a anulării invitației mie adresate - în numele

Dvs., Domnule Băsescu - pretextul invocat: aş fi publicat - pe internet! - scrisori de-ale tatălui său! Ce explicaţie improvizată, ce invenţie debilă!

Pe când eram în relaţii cordiale (sic) V.T. îmi scrisese, nesimţitor la faptul că mă ofensează, mă răneşte:

“Rolul Dvs: mai ales pe tema represiunilor, studentimea, intelectualii. Nu trebuie sa scrie[ti]: ati scris ce trebuia scris. Acum vin expertii, comisia citeste, adauga, etc” (subl mea, P.G.)

Am înghiţit jignirea, am reţinut sugestia.

Chiar dacă nu mai fac parte din Comisie - vă propun:

Cum tot mi-am pregătit seria de scrieri postume, o ofer spre tipărire editurii Institutului Cultural Român. Să înceapă cu cele trei volume de **Scrisuri** care adună articole, interviuri, conferinţe publicate în presa occidentală între 1971 şi 1978 - *pe când eu mă aflam în România* - apoi în exil, precum şi cele din 1990 până în momentul de faţă. Presupunând că îmi cunoaşteţi publicistica, vă rog să o recomandaţi lui H.R. Patapievici, director al Institutului şi membru al Comisiei.

Domnule Băsescu,

Scopul meu, este în primul rând al unui scriitor frustrat: 20 de ani (1970-1990) am fost interzis în ţară, deci samizdatizat; de la acţiunea extrem de colegială a lui N. Manolescu, am evoluat..., devenind, în România Liberă, un scriitor român internetizat;

În al doilea rând ţelul urmărit este unul pedagogic:

Niciunul dintre membrii Comisiei nu cunoaşte Istoria Contemporană a României: Sorin Alexandrescu, deşi înalt specializat în prinderea prin scheme şi săgeţi a geniului lui Faulkner, N. Manolescu, strălucit recenzent al cărţilor de ficţiune şi harnic autor de manuale îndrumătoare-spre-îndărăt, ca **Literatura română de azi. 1945-1965** - nu au nici o idee despre Istoria Țării lor (dacă ar fi avut una cât un bob de muştar, N. Manolescu nu ar fi luat lui I. Iliescu, imediat după Mineriada Sângeroasă din 13-15 iunie 1990 interviul legitimator al ilegitalului cu mâinile pline de sânge, numit de el “Omul cu o mare”); la fel S. Antohi: el este “istoric al ideilor”, nicidecum al faptelor şi al suferinţelor românilor; Mihnea Berindei, turcolog emerit, rămâne autor al unui studiu despre vămile turceşti, nu despre secolul al douăzecelea la români; cât despre Al. Zub el s-a specializat în Xenopol, în Kogălniceanu, în Pârvan - din care nu a mai ieşit, deci nu are idee, de pildă, despre “întâmplările” din timpul

celui de al Doilea Război Mondial.

În aceste decenii din urmă am constatat cu tristețe, cu îngrijorare, cu oroare: românii noștri se află în relații conflictuale cu ceea ce se cheamă Istorie - deci *memorie*:

Neistoricii sunt “imuni” la *cronologie*, pentru ei *timpul* este... o neglijabilă, un accident: ce contează, la scara secolelor, că, de pildă, **28 iunie 1940** a fost *înainte* de **22 iunie 1941** ?, sunt sigur ?, nu *după*? - și dacă a fost *înainte*, la ce ne slujește, azi: anulează prezentul mizerabil?; dintre scriitorii români doar Eminescu și Sadoveanu au cinstit *istoria* cum se cuvine, pentru cei apăruiți după 1944 - conjuncturiști din care ne-am făcut maștri de gândire și de “creație” - istoria a reprezentat “un domeniu” în care erai obligat să te documentezi (ca în siderurgie, în piscicultură, în arpagicultură), iar tinerii care voiau să devină istorici, din spaimă-de-clasă, provocată de teroarea luptei-de-clasă, alegeau perioadele cele mai îndepărtate în timp, ca să nu care cumva să calce în groapa prezentului care putea duce drept la pușcărie.

Cât despre acea constantă *etică* necesară în studiul istoriei - nici vorbă: dacă etica era exclusă din estetică (astfel realizându-se înghețata fiartă specifică României bolșevizate de prietenii noștri luminători veniți de la Răsărit pe tancurile rusești în 1944, numită: “rezistență prin cultură”), ce să caute în istorie, considerată știință pură și dură...?

Domnule Băsescu,

Vă propun să facem noi, neistoricii, alfabetizarea istoricilor români din Comisia cu pricina.

Sunt convins: bibliografia oferită de volumele **Scrîsuri** le va fi benefică: le va oferi câteva noțiuni elementare de istorie și de morală în abordarea istoriei. Totodată va fi folositoare și urmașilor, neamurilor lor: fii, nepoți, strănepoți și mai ales cumnate : aceștia/acestea vor afla, în sfârșit, ce este aceea Istorie a României Contemporane și cu ce se mănâncă ea.

Cu încredere,

Paul Goma

*

A Doua (și Ultima) Epistolă către Traian Băsescu

Paris 25 mai 2006

Domnule Președinte,

Dacă aveți intenția să reactivați Comisia prezidențială pentru cercetarea Crimelor Comunismului în România, chiar dacă vă veți gândi să faceți apel și la mine, vă sugerez să mă lăsați de-o parte: hârtia de muște V. Tismăneanu a funcționat o singură dată.

Însă chiar de departe, chiar ne-cetățean român, însă român, îmi îngădui să (re)propun următoarele:

Programul de cercetare a faptelor și a persoanelor implicate în instaurarea și perpetuarea terorii comuniste în România să pornească:

- *cel mai târziu de la 28 iunie 1940* - pentru motivul evident oricărui alfabetizat, anume:

Basarabia, Bucovina, Ținutul Herța, în configurația lor naturală, adevărată, au fost, rămân pământuri românești, fac parte din Istoria-Geografia Românilor, în ciuda “istoriei” scrise de ruși, impusă nouă de slugile lor, Rollerii vechi și noi, cerută azi de “istorici” aservițitori ca Marius Oprea. Urgia bolșevico-asiatică abătută la 28 iunie 1940 asupra noastră, a oamenilor, cetățeni români și a pământurilor noastre românești ne dă dreptul, din punctul de vedere al *adevărului istoric*, să începem studierea cel mai târziu din acel moment și în acele locuri...;

Sub guvernarea Domniilor Voastre, altfel români de-ai noștri, din popor, s-a înființat Institutul de studiere a Holocaustului: prin el au fost impuse programe școlare și manuale tratând, la capitolul “istoria României”, numai suferințele minoritarilor evrei pe o durată de 5 ani, dar nu și suferințele majoritarilor neevrei, de peste 60 ani, ce continuă și în momentul de față prin legi, ordonanțe, șantaj, amenințări cu “antisemitizarea”.

Atrag atenția guvernanților - care nu sunt doar ignoranți în materie de Istorie Contemporană a României (precum “istoricii” mariusoprești), dar refuză cu îndârjire orice *adevăr istoric* care i-ar delegitima, demasca, arăta a fi ce sunt: continuatori ai politicii dinainte de decembrie 1989. Dacă acești români ar fi avut câteva noțiuni de “istorie a

României”, ar fi aflat măcar în ceasul al 24-lea: *Agresiunile bolșevico-rusești prin cei mai fanatici “revoluționari”: evreii, au început în 1917, odată cu “Revoluția din Octombrie” și au vizat integritatea statului român, prin acțiuni teroriste în Basarabia, prin contestații internaționale și interne ale drepturilor României de a fi România.*

Descronologizatorii evrei de teapa lui I. Ehrenburg și V. Grossman, în **Cartea Neagră**, (1945) întâi și-au făcut mâna de falsificatori emeriti inventînd “Marele Pogrom de la Chișinău”, atribuit indigenilor moldoveni (care nici nu aveau voie să intre în orașul ruso-evreiesc) și nu Doamne-fereste adevăraților vinovați: ocupanții-colonizatori ruși, cu tot cu cazacii lor (de mirare că evangheliștii mincinoși nu au dat vina pe... “jandarmii români”, ca Wiesel, când a pretins că aceștia îi arestaseră pe evrei și îi trimiseseră la Auschwitz în aprilie 1944 din Sighetul ocupat de Unguri încă din septembrie 1940). Apoi, ajungînd la evenimentele din timpul celui de al Doilea Război Mondial, pur și simplu *au inversat ordinea lor*, efectul devenind cauză - și viceversa:

Momentul 28 iunie 1940 (năvălirea Armatei Roșii în Basarabia și în Bucovina de Nord, când prea mulți minoritari evrei *i-au umilit, i-au martirizat pe majoritarii români, militari în retragere, civili încercînd să fugă de Raiul Bolșevic*) a fost justificat prin faptul că... după un an, în **Momentul 22 iunie 1941** românii îi masacraseră pe evreii din Basarabia și din Bucovina și îi deportaseră în Transnistria! Bine-bine, evreii au o cu totul altă percepție a *timpului* decât ne-evreii, însă credeam că fiind vorba de evrei trăitori în Europa... Ne înșelam: Rusia nu fusese nicicând în Europa, ne-o spusese în urmă cu trei secole moldoveanul Dimitrie Cantemir, acum un secol basarabeanul C. Stere, un cunoscător pe pielea sa a barbariei asiatice rusești.

De la o vreme, excedați, Românii se întreabă:

«Ce țară-i asta? De ce se mai cheamă România? Cine o conduce? Ordinele cui sunt executate? Până ieri eram “ghidați” cu nagaica de ruși. Acum ne explică - ne fac și desene - americanii și israelienii ce/cum să mergem, pe unde să ne scărpinăm și pe unde să nu ne, deloc, în virtutea abject-corectitudinii; caralii băștinoși ne obligă în numele recentilor stăpâni să acceptăm găzduirea închisorilor secrete care lor le-ar cauza/dăuna (pe la onoarea lor și cinci kile de mastică), iar cine ezită - necum să refuze! - este, negreșit: “trădător de patrie” și “antisemit”».

Românii, slugi din negura veacurilor, s-au obișnuit să-și

asume, nu doar propriile păcate, ci și porcăriile asupritorilor... Dacă ținem să intrăm în Europa (ei ne-au băgat și în NATO, cu Caraman în fruntea Securității intacte), atunci să ne închinăm la singurul Dumnezeu: *Holocaustul, de care toți românii (și cei care se vor naște începând de mâine) sunt vinovați*, pentru care trebuie să plătească în dolari sunători - și nu, doamne-fereste Holocaustul ale cărei victime am fost și suntem noi, românii, de 60 ani. Călăii noștri, senini, nu se recunosc responsabili, ba au nerușinarea să ne arunce în obraz adevărul lor mincinos, *că am fi fost victimele "comunismului naționalist al lui Ceaușescu"* - și se propun-impun ei (R. Ioanid, V. Tismăneanu, Shafir, A. Florian, H. Zalis) să scrie istoria suferințelor noastre. Iar boii de români, analfabeți (dacă nu cunosc istorie elementară), nu au replică: Ceaușescu venise la putere în 1965, după douăzeci de ani de comunism curat-sovietic, "internaționalist" (purtat înapoi pe tancurile cu stea roșie de Bătrânul Tismăneanu, de frații Oigenstein-Răutu: Leonte și Mihail).

Domnule Președinte,

Mulți, prea mulți pentru un popor bun, drept, au fost guvernânții români care, din ignoranță, din interes (interesul ținându-le loc de etică) au abandonat, au cedat, au vândut Basarabia. Se observă că actualii continuă, voioși, *tradiția vânzării de frate*.

Noi, basarabenii, noi, bucovinenii nu am uitat faptele rele ale lor, nedreptățile față de noi, români eterni nedreptățiți de frații români.

Nu-i vom uita în veac pe Iliescu, Roman, Pleșu, Geoană, pe Constantinescu, Ciorbea, Zoe Petre, pe Năstase, pe Tăriceanu, pe Ungureanu, pe Băsescu. Fiindcă noi avem *memorie*; noi trăim istoria în fiecare clipă a prezentului cu carnea și o consemnăm cu sângele nostru. Și va rămâne. Nu vor fi uitați în veac uitătorii-vânzătorii noștri miorișoși. Fiii, nepoții, strănepoții vor afla de la semnele lăsate de noi că cinstiții, venerații lor înaintași fuseseră niște inși fără opinii, fără coloană vertebrală, fără mândrie, oameni de nimica - mai grav: vânzatori de frați - pe treizeci de dolari.

Domnule Președinte,

Programul - dacă nu va fi abandonat la sugestia-diriguitoare a americanilor și a israelienilor - dacă nu-l concepe-dirijează nici R. Ioanid, nici V. Tismăneanu, nici măcar Oișteanu! - va trebui...

- ...să nu se oprească, suspect de nedrept, la 22 decembrie 1989, ci să continue, firesc până azi, 2006, fiindcă:

După 22 decembrie 1989 comunismul a fost prelungit, cu ukaz de la Moscova de tovarășii tovarășului I. Iliescu prin *Teroare, Crimă, Dezinformare* (citește: **rescrierea istoriei, după metoda Roller Bis**), în perfectă *Impunitate*, agravând, prin războiul civil numit “mineriade”, agonia nefericitei noastre țări. Democrația neosovietică botezată rapid... “tranziție” a azvârlit oamenilor, ca la câini, două firimituri: dreptul de expresie și dreptul de a călători, de rest (“restul” fiind Tezaurul Național, cel care a făcut din securiști, din activiști, din turnători de cea mai joasă speță: suprațoape milionare, chiar miliardare...) s-a ocupat același Sinistru Aparat, cu nume schimbat, ajutat de auxiliariatul “intelectual”: Scriitori, mulți dintre ei considerați buni, anti-comuniști, treziți peste noapte gazetari, animatori de dezbateri, mediatori, au (de)format, au amestecat-mințit “opinia publică”, prin etichete noi lipite gherlelor vechi ca: “fosta Securitate”, ca: “agenți de poliție”, așa le zicea A. Cornea criminalilor cu epoletii pe dinlăuntrul uniformeii; i-au onorabilizat pe acești nemernici după canonul lui N. Manolescu intervievându-l pe Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă când i s-a adresat: “omului cu o mare”; numindu-i pe martirizatorii noștri: “domnu’ general” (Pleșiță, Caraman fiind domnii), “domnu’ Brucan” (în gurița Gabrielei Adameșteanu), “domnule Măgureanu” (în a lui Liiceanu, cel care a pierdut ocazia să-l decreteze și pe ăsta arheu-al-nației); până și morții erau domniți de către directorii de opinie: “domnu’ Gheorghiu-Dej”, “domnu’ Drăghici”... Dacă ar mai fi fost în viață tovarășele clasice, am fi auzit-citit, întru simetrie: “Doamna Ana Pauker”, “Doamna Gizela Vass”, “Doamna Suzana Gâdea”, “Doamna Elena Ceaușescu”, domnificată cu mult înainte de 1989 de către păuneștii de curte și sabinibălașii de atenanse.

Acesta este normalul program, în timp, în spațiu și el nu poate fi limitat, amputat, în ciuda diktatelor din afara României și împotriva intereselor României, fără riscul de a produce o “istorie” dublu-rollerizată, de Recentul Minister al Adevărului orwellian de la București.

În privința persoanei mele, reamintesc ceea ce știți foarte bine:

- din 1977, când am părăsit România, soția, fiul și cu mine trăim în Franța ca refugiați politici. În 17 ani de la “revoluție” guvernării bucureștinoi, ocupați până peste cap cu

distribuirea printre cumnate și soacre și nepoate născute mai ieri a certificatelor de revoluționare neînfricate, nu ne-au restituit - cu scuze, desigur - cetățenia română furată, pentru... “trădare de patrie”.

În septembrie acest an statutul nostru nu va împiedeca Integrarea României în EU; însă cu siguranță nu va împiedeca nici întrebarea-mirare ironică a integratorilor:

«O țară care vrea să intre în UE mai are - la 17 ani după Marea Revoluție de la București! - refugiați politic?»

Vă sugerez să răspundeți ce v-au suflat (ră)suflătorii:

«Cine: Goma? Dar Goma e un antisemit fioros! - depune mărturie sub jurământ N. Manolescu, fost antisemit, devenit antisemitizator emerit, dovadă: ca răsplată pentru vigilența-i trează a căpătat ambasadoriatul României la UNESCO».

Va salută antisemitul refugiat politic în... Franța.

Paul Goma

*

“Scrisoare către Victor Roncea, jurnalist la ‘Ziua’

Paris, 5 iunie 2006

“Domnule Victor Roncea,

“Observ cu uimire, cu tristețe: în focul luptei pentru apărarea redutei ziarului ‘Ziua’, ați uitat de predecesori, de răniți, de “străini”- i-ați abandonat. Desigur, cămașa este mai aproape de trup, însă adevărul mai aproape de suflet.

Or adevărul este ca în ultimii doi ani, ziarul ‘Ziua’ - chiar dacă se laudă/plânge ca l-a publicat pe “antisemitul” Paul Goma, a făcut-o cu parcimonie, ca să nu spun: selecție-justă (vezi “delimitările). Mi-a publicat unele texte - pe altele ba, ultimul: “Doliu pentru Basarabia”, fără a explica motivul, fără a-și cere iertare în cazul în care constatare că greșise - sau nu constatare?, deci nu greșise, nepublicându-l?

Mai grav a fost obiceiul ‘Zilei’ de a nu publica drepturile-la-răspuns (recenta Scrisoare adresată Directorului în legătură cu textul semnat de G. Damian - jurnalistul care a luat de pe site-ul internet - fără încuviințarea mea - textul **Plângerii** împotriva... antisemitizatorilor mei, a selecționat arbitrar, a intertitrat aiurea și, cunună a jurnalismului, l-a “ilustrat” cu o fotografie trucată în redacție, prezentându-i pe V. Tismaneanu și pe P. Goma în același cadru!).

Nu mă interesează piruetele “deontologice” ale lui Sorin

Roșca Stănescu - le cunosc, nu mă surprind. Firește, în cazul atacurilor obraznice, nedrepte împotriva unor jurnaliști care, în ciuda politicii șefului lor și cu certe riscuri... profesionale, încearca să informeze corect, scriind adevăruri neconvenabile guvernanților guvernanți de la București - sunt și voi fi mereu solidar cu cei agresați.

Însă este păgubitor, chiar pentru jurnaliștii care se apără de calomniile calomniatorilor de profesie - și pe care eu i-am dat recent în judecată - de a nu invoca acuzațiile grave formulate de "Cei 18" și de a omite numele - și cazul, mult mai vechi - al meu din chiar citatul Protestului (și) lor :

*"Ziarul Ziua nu se afla în nici un caz la prima ieseire de acest gen. Ziaristi precum Victor Roncea, Miruna Munteanu, Vladimir Alexe, Dan Ciachir, George Damian, s.a. au devenit varful de lance al atacurilor nationalist-securiste. Dupa **promovarea incontinența a lui Paul Goma, cu toate excesele lui, cu repetatul și obositorul sau negationism** (subl. mea), Ziua recidiveaza cu recente atacuri la adresa lui Vladimir Tismaneanu, Smaranda Enache, Mihai Razvan Ungureanu, etc."*

Or, dacă pentru jurnaliștii de la 'Ziua' care pentru întâia oară sunt confrunțați cu astfel de minciuni acuzația de "negaționism" este trecută cu vederea (fiindcă nu este desemnată prin "antisemitism"!), ei bine, se înșeală, ei, îi înșeală pe cititori, mă trădează pe mine - ei, cei care mă "promovaseră", nu?

Fiindcă "antisemitism" poate fi considerat un calificativ cvasi-injuriuos ca: «Jidane!», însă "negaționism" desemnează o **opinie, o atitudine, un discurs: Negarea Holocaustului evreilor.**

Și nu este adevărat.

De aceea, Domnule Victor Roncea, vă sugerez - în interesul **adevărului**, nu doar al meu (eu mă pot apăra și singur, fără scutul protector al 'Zilei', doar pe internet) - în proxima intervenție să faceți precizarea de mai sus, în legătura cu extrema gravitate a acuzației de *negație*.

Totodata îl invit pe Dl. G. Damian să nu mai folosească, atunci când aduce vorba de mine calificativul descalificanto-mincinos: "disidentul" (ba chiar "marele disident"!). Nu sunt nici "mare", nici mic - și nici "disident". Faptul că domnia sa nu a aflat ca sunt, totuși, scriitor, nu are nici o importanță. Sunt - sau ne-sunt - în ciuda d-lui G. Damian.

Va salută

Paul Goma

P.S. Știind ca ‘Ziua’ nu va publica această precizare, nici nu o rog. Va apărea tot pe site-ul meu:

paulgoma.free.fr

*

(din Jurnalul de pe internet)

Vineri 12 mai 2006

Am fost! - dezmințit: 18 intervenții. Adevărat: cam 10 la obiect, restul lălăieli (repetate), diversiuni și ele repetate (de inevitabilul “Evreu mândru din Israel”, Roy - sic).

Confuzie, nemulțumiri printre prieteni. Eu mă aflu “la mijloc”, ca cel care... vrea să fie sigurul curajos, apud D. Culcer.

Nu, domnule, nu, dragăprietene: nu acesta este visul vieții mele. Visul vieții mele este de vreo jumătate de an redus, zbârcit: să-mi termin aranjarea-corectarea ediției postume. Ieri am terminat de trecut în revistă **Scrîsuri** - 3 volume: pe după amiază le voi încredința lui Filip, el să le pregătească pentru gravat (visul de căpătâi: imprimarea lor pe hârtie) și pentru internet. Romanele (vreo 21-22) și Jurnalele (13?,14?) sunt gata gravate pe CD. Când vor fi terminate și **Scrîsuri**-le, o să mi le pun pe toate sub cur - presupunînd că voi fi înmormântat șezînd.

*

Îndemnat de Culcer i-am scris lui Sorin Roșca Stanescu:

[Domnule Sorin Roșca Stanescu],

În ultimele sase (nu noua?) luni atitudinea “Zilei” fata de mine a fost stranie - sa spun: ostila?

1- mi-au fost întârziate nepermis de mult, drepturi-la-raspuns;

2 - nu mi-au fost publicate texte (“Doliu pentru Basarabia”, trimis cu 2 saptamâni înainte), desi D. V. Roncea a promis ca se va publica;

3 - fotografia cu care a fost “ilustrata” disputa mea cu V. Tismaneanu este una trucata: în original - pe care l-ati mai reprodus cel puțin o data - în fata mea se afla cineastul

Paul Cozighian, filmându-ma, or “Ziua” a pus în circulație un fals: niciodata, nicicand V. Tismaneanu nu apare în vreo fotografie alaturi de mine - si înca în odaia mea!;

4 - în 10 mai, la orele 15,34 D. George Damian m-a contactat:

De : georgedamian@ziua.ro

Objet : Solicitare de la Bucuresti

Date : 10 mai 2006 15:34:32 HAEC

À : paulgoma@free.fr

“Domnule Paul Goma,

Intentionam sa publicam plangerea dvs adresata Judecatoriei sector. Din pacate varianta pe care ati facut-o publica pe internet este în format pdf pe care nu-l putem transforma într-un format care sa fie bun pentru ziar. Ne puteti trimite prin e-mail în cursul zilei de azi o varianta txt sau doc a plangerii dvs? De asemenea ne-ar fi de folos o fotografie actuala a dvs la o rezolutie cat mai mare.

Va multumesc, George Damian”

I-am raspuns:

[Solicitarea DVS...]

“... este confuza; nu precizati care plângere - fiindca sunt trei (“la Judecatorie sector”)

1. Contra a 14 securişti:

2. Contra lui Iliescu Acestea depuse anul trecut lui Botos;

3. Contra celor care m-au acuzat de antisemitism. Care dintre ele?

4. Povestea cu fotografiile:

“Ziua mi-a mai făcut măgării cu fotografiile;

- când a băgat într-un text de “raspuns” al lui Tesu Solomovici o fotografie din fototeca Germaniei;

- ultima, când ati operat un fotomontaj şi nu ati explicat ca niciodată V. Tismaneanu nu s-a aflat în acelaşi cadru cu mine.

Astept explicatii.

Paul Goma”

5. Explicatiile asteptate nu au mai venit: spre surpriza mea Dl. G. Damian a publicat - fara autorizarea mea - “consecte” din Plângere, cu intertitluri fanteziste.

6 - mai mult: ”Mediatorul” forumului a operat sever: daca doar Dan Culcer s-a plâns ca nu i s-au afisat doua mesaje... Ce cusur aveau mesajele respinse: erau... “antisemite”? Acum şi D. Culcer este “antisemit”?

7. Autorul conspectului - n e a u t o r i z a t - ma numeste repetat: “disidentul”: ori nu ştie nimic despre mine şi despre

declarațiile mele în care spuneam-repetam: “Nu sunt disident - sun scriitor” - ori se face purtătorul de cuvânt al celor care vor să mă cantoneze în “disidență” - ceea ce este incorect.

8. Incorecta a fost și contactarea în grabă a unor părți: I.B. Lefter și Totok - de mirare fiind că declarațiile lor nu au fost incluse în chapeaul textului meu.

Domnule Sorin Rosca Stanescu,

Sunt în drept să vă cer explicații, sinteți dator să mi le dați.

Pe puncte.

Paul Goma”

*

Paris 22 iunie 2006

Despre Vladimir Tismăneanu - și nu numai - în 11 puncte

65 ani de când Antonescu a ordonat ostașilor trecerea Prutului, zdrobirea vrăjmașului de răsărit și miază-noapte - însă acolo am rămas: nu am trecut Prutul, nu am vărsat sânge, nu am liberat pe nimeni, nu am zdrobit nimic, dacă ne-am ales cu ceva: cu “Holocaustul ” în care noi am ucis 400.000 evrei, iar guvernării noștri iubiți și luminați vorbesc despre basarabeni și bucovineni ca “minoritari” (Coposu), ca “românofoni” (Zoe Petre), ca vorbitori de “light romanian”, un fel de limbă, însă nu cea de tinichea, gândită-vorbită de unul, Ungureanu.

1. Despre Pelin II

Încep printr-un citat din mine însumi, un fragment din Jurnalul pe luna mai 2006, instalat pe internet (voi reveni la chestiunea “internetului”) acesta :

“Sâmbătă 13 mai 2006

“(…) Surpriză: da; plăcere, ba. Chiar ne-plăcere să citesc pe prima pagină titlul-bombă: “Agentul Volodea”. Ne-plăcerea vine, desigur și de la aflarea autorului: Vladimir Alexe, acest Pelin II, dar chiar dacă altcineva l-ar fi scris, nu mi-ar fi făcut plăcere. Pentru că unul este adevărul și alta lovitura cu dosarul de securitate.(…)

Ca să nu existe dubii: nu pretind că V. Tismăneanu nu ar avea păcate (și încă grele - nu cele moștenite: cele dobândite), dar în nici un caz cele “demascate” de Alexe.”

Unul - și cel mai descalificant - dintre “păcatele grele” ale lui V. Tismăneanu - deocamdată în relațiile cu mine:

Minte fără clipire, fără tresărire, sigur fiind că boii de cititori-auditori români, fie ignari, fie (mai ales) traumatizați de Teroarea Adevărului Unic Bolșevic instalat în România din 28 iunie 1940 - Basarabia și Bucovina de Nord și Herța fiind în România, dragi tovarăși confectionatori ai-istoriei-și-geografiei-de-clasă - nu vor îndrăzni să contrazică un trimis-numit-uns ca să ne re-re-scrie el istoria, tot după rețeta Roller.

Citatele care urmează sunt din Vladimir Tismăneanu, în interviul din 22, cu A. Goșu:

2. Despre invitație

“Eu l-am invitat pe Paul Goma. (...) Au fost multi dintre prietenii mei (...) uimiti de aceasta decizie, tinand seama de o serie de pozitii controversate din ultima vreme ale d-lui Paul Goma in chestiuni legate de perioada 1940-1941 in Basarabia, si nu numai. (...) Spun un lucru si in favoarea d-lui Goma, si in favoarea celorlalti membri ai Comisiei: d-l Goma nu m-a intrebat cine va face parte din Comisie (...) A dat un accept conditionat, dar era in sine un accept. *Nici un membru al Comisiei nu a obiectat la prezenta lui Paul Goma in Comisie*” (subl. mea).

Neadevarat: tăcerea-i bruscă (începînd din 11 aprilie - până atunci îmi scrisese 2-3-4 mesaje pe zi) nu se explică prin... descoperirea a ceea ce pusesem eu pe internet, ci prin presiunilor exercitate asupra sa prin “membrii Comisiei” (nu le cunoșteam numele, atunci, dar nu se putea să lipsească: Mihăieș, Manolescu, Liiceanu, Blandiana-Rusan, Patapievici, Oișteanu, Cesăreanu, R. Ioanid, Marius Oprea...); și prin C. Săftoiu, consilierul prezidențial, cel care... urma să-mi telefoneze «în orele următoare», pentru a stabili mijloacele colaborării: Propusesem președintelui, prin V. Tismăneanu, să-mi trimită prin poștă o invitație scrisă, eu anunțînd, tot prin V.T. condițiile: restituirea cetățeniei române furate de Ceaușescu și de Securitatea-i personală în 1977, restituirea dreptului de a publica în România, în limba mea, în țara mea, furat de caralii de la Poarta Holocaustului ca N. Manolescu (antisemitizatorul meu personal, care astfel, cu sudoarea limbii sale, obținuse postul de ambasador la UNESCO) și, de ce nu: scuze din partea statului român pentru nedreptățile suferite de familia mea și de mine din 28 iunie 1944 până în clipa de față.

3. Despre “puiul de bolșevic”

[V.T.] “Afirm cu deplina responsabilitate si am inca o buna memorie. Lucrurile s-au complicat in momentul in care am constatat ca d-l Goma cu doua, trei zile inainte ca eu sa-i fi trimis invitatia, pe

baza faptului ca i se pusese la dispozitie un citat atribuit lui Vladimir Tismaneanu, in care Vladimir Tismaneanu pasamite il decreta intr-un fel pe Paul Goma ca fiind autorul unor texte cu caracter antisemit, Paul Goma punea sub semnul intrebării credibilitatea stiintifica a lui Vladimir Tismaneanu si isi incheia acea notatie: ‘este si el un pui de bolsevic’ ”.

Dacă este adevărat că am comis eroarea de a-i atribui lui V. T. un citat care nu-i aparținea (*și pentru care mi-am cerut imediat scuza*), nu este adevărat că determinasem ruptura dintre noi prin notarea în jurnal: “este și el un pui de bolșevic”.

Nu, nu. Admit: i-am spus așa (în Jurnalul meu, “personal”, vorba lui Dinescu, “difuzat” pe internet!) din pricina unui citat greșit atribuit lui - însă:

Este sau nu este adevărată afirmația?

- Este el, Vladimir, fiul lui Leon Tismăneanu-Tisminețchi - cetățean sovietic, “lucrător” în timpul războiului la Radio Moscova, sub direcția lui Răutu, trimis în România ocupată de ruși?; a fost L. Tismăneanu unul dintre importanții și ferocii agenți ai comunizării, sovietizării, martirizării țării noastre?; a fost el director adjunct al Editurii Politice și director plin al catedrei de marxism-*stalinism*, la Universitatea București - nu “leninism”, cum edulcorează fiul *meseria* tatălui ?;

- Este el fiul Herminei Marcusohn, căsătorită Tismăneanu și dânsa redactor la Radio Moscova, cetățean sovietic, în România ocupând funcții-posturi de importanță politică? A fost dânsa - cât a fost - director de cadre în Ministerul Sănătății?;

- Este el, Vladimir nepotul Cristinei Luca-Boico, expulzată din Franța pentru spionaj în favoarea sovieticilor?; nu a ocupat și ea “posturi importante” în RPR, atât pentru merite personale (!), cât și pentru ale soțului său Mihail R. Boico, “spaniol” și el, evreu rus, venit în România ca “tanchist”, devenit general de “grăniceri”, citește: de Securitate, fiindcă îi obliga pe soldați să-i interpeleze, să-i împuște, nu pe cei care intrau clandestin în RPR - sic - ci pe/în nefericiții români care, disperați că “Americani nu mai vin”, încercau să fugă din raiul edificat și de ei, “spaniolii” sosiți de unde, dacă nu din... URSS?;

- Nu ca “pui de bolșevic” și-a petrecut V.T. copilăria, adolescența în ghetoul bolșevicilor: Cartierul Primăverii?; a mâncat el și ai săi - puiul-de-bolșevic - pe săturate, s-a îmbrăcat decent, chiar luxos în comparație cu milioanele de români flămânziți chiar de către ei, “tanchiștii”, umblînd în zdrențe, supraviețuind în “libertate”, fiindcă țara-ntreagă

era un complex de lagăre și de închisori unde pierea elita României, tineretul ei, țărănimea pentru că... nu gândeau marxist-stalinist, cum impuneau și părinții săi?; nu frecventa el - în virtutea “egalității de tip sovietic” - o școală specială, pentru puii bolșevicilor, unde i-a avut colegi pe Nicu Ceaușescu, pe Radu Ioanid, nerușinatul holocaustolog de azi (și membru de onoare în “Comisia Oprea”)?;

- S-a plâns V. T. că tatăl său a fost dat afară din partid prin 1958 (ca urmare a întretornătoriilor dintre tovarășii-de-veacuri: l-a săpat subalternul său, Radu Florian, ca să-i ia locul ; s-a mai plâns că, după plecarea lui în Occident mama rămasă în România era vizitată “practic aproape săptămânal” (?) de Securitate, ca să-l convingă pe fiu să nu mai ponegrească, la Europa liberă, Patria Română... Vrea neapărat să-i aduc aminte cum au fost pedepsite pentru exact aceeași “vină” multe alte mame, de pildă a Monicăi Lovinescu - adevărat, aceea nu era evreică, nici comunistă, nici “eroină” din Spania, nu era cetățeană sovietică și nu fusese nici măcar un minut șef de cadre la Ministerul Sănătății, motiv pentru care a ajuns la groapa comună? ;

Dezolat, însă întrebarea următoare nu poate fi ocolită: *Ce a suferit familia Tismăneanu de pe urma “persecuțiilor” regimului comunist?*

- a fost lăsată muritoare de foame?

- a fost alungată din casă? (care casă: cea confiscată de ei, revoluționarii “tanchiștii sovietici”, burjuilor odioși - și antisemiți?)

- au fost membrii ei măcar anchetați de Securitate (nu vizitați, la domiciliu) - “ca la Securitate”?

- câte minute/zile/luni/ani au fost aceia reținuți/deținuți?

- cine/câți dintre ei au murit în închisoare?

“Răspunsul” l-a dat Cristina Boico (mătușa pe care Vladimir o iubea foarte), după ce s-a re-strecurat în Franța, ca “eroină a Rezistenței Franceze”:

«În România am fost persecutați ca evrei și comuniști».

4) Despre “credibilitatea morală și științifică”

[V.T.](...) “i-am raspuns d-lui Goma (...) [Că] nu poti face parte dintr-o comisie in momentul in care contesti presedintelui acestei comisii, omului care te invita, credibilitatea morala si stiintifica.”

De acord: nu poți - dar care este “contestăția”? Aceasta:

“Este și el un pui de bolșevic”.

Re-repet : este neadevărată (“contestăția”? Neadevărat adevărul?

5) Despre ticul verbal-scriptic: “Circulă pe internet...”

[V.T.] “publicarea pe Internet în același text a unei scrisori personale despre tatăl meu, în care eu foloseam la adresa răscolitului meu părinte termeni foarte duri legați de perioada stalinistă, în care el a avut un rol destul de important în aparatul ideologic, și pe care nu i-as folosi în limbaj public. Era o scrisoare adresată prietenului meu, sau, să-i spunem, omului în care aveam încredere, Paul Goma. Acest text era pus pe Internet. Pur și simplu. I-am răspuns că există lucruri care sunt proprietatea autorului lor, o scrisoare este pentru mine proprietatea autorului ei. Eu așa văd lucrurile, poate mă înșel, și niciodată nu-mi voi permite să public scrisoarea cuiva către mine fără să-i cer acestei persoane permisiunea. Deci așa s-a ajuns la situația în care Paul Goma nu face parte din Comisie”.

A venit momentul lămuririi chestiunii internetului.

Vladimir Tismăneanu - altfel băiat simpatic, servilabil (e-he, câte burse a înlesnit el!) - nu dovedește că este și normal de normal... Dacă ar fi fost cât de cât, nu ar fi fabricat în grabă dimpreună cu șoptitorii săi, acest pretext de ruptură: “publicarea pe internet”, a unei scrisori a lui către mine și a răspunsului meu.

În primul rând, fiindcă dialogul nu era unul confidențial, nici conspirativ (ca la ei, la comuniștii tanchiști) ci, am crezut, cred în continuare, *tema* lui interesează, *istoria acestei țări la care el pretinde că lucrează, nu?*

În al doilea rând V. T. dovedește a face parte dintre acei oameni care, având posibilitatea de a-și *publica* propozițiile în oricare periodic românesc, zburdă ca din gură de șarpe, arătând cu degetul lor de adolescenți pârâcioși pe cel care îndrăznește să riposteze - prin mijloacele rămase lui accesibile (internetul). Așa au făcut - în legătură cu mine - Gabriel Andreescu, avântatul holocaustolog care nu văzuse măcar coperta cărții autorului acuzat de “antisemitism”; așa a făcut cuviinciosul L. Antonesei, apărător al lui G. A. în revista pe care o conduce (și în care mie mi-a refuzat, repetat dreptul de replică), pretinzând că industriașul drepturilor omului “nu a făcut nimic necuviincios” (sic - nu, nimic necuviincios, doar... incorect: *condamnase o carte necitită*); așa au făcut Adameșteanu, Lefter, acum V. Tismăneanu, afirmând el fără pauză de reflecție: “Circulă de la o vreme, pe internet...”

“Pe internet”, unde alt? Nu sunt eu un scriitor internetizat prin grija prietenilor săi: Manolescu, Liiceanu, Mihaieș, Lefter, Oișteanu, A. Cornea, Adameșteanu, Patapievică, R. Ioanid,

Shafir ? Eu nu am putut face ca Nicolae Moraru - îl cunoștea bine Leon Tismăneanu, erau tovarăși de șaibă marxist-stalinistă - care, după pensionare, își confecționase, acasă o... *stengazeta* (gazetă de perete) în care își “publica”, producțiile. Am “publicat pe internet” Jurnalul, iar în acela se afla și scrisoarea lui V.T. *prin care îmi cerea amănunte despre tatăl său*; apoi *scrisoarea mea de răspuns* : în aceea îi împărtășeam partea mea de adevăr (la 17 noiembrie 2005). Și această scrisoare a fost consemnată în Jurnal - la 31 martie 2006. Trebuie să fii de rea credință și nerușinat ca să te indignarisești ca un curcan pentru că “celălalt” îți dă replica acolo unde poate - or el nu poate în presa obștească și din pricina ta, măcar complice la interdicție.

Este Jurnalul meu, scriitor, persoană publică (în ciuda Neocenzurii Neoscriitorilor Neoromâni); în el consemnez, nu doar cugetări adânci și păreri suprafațice, dar și evenimente-de-hârtie, de pildă scrisorile.

Apoi V. T. știa foarte bine că țin un jurnal “difuzat pe internet”, “ținere” normală și... legală - cum de l-a descoperit abia în acel moment?

În încheiere scriam:

(...) “Eu, prin forța împrejurărilor, nu am avut nici tată nici mamă nici unchi nici mătușă care să fi făcut rău altora, doar pentru că ei, “revolutionari de profesie” așa stiau că... se face lumea nouă. Inșă nici nu voi învinovăți vreodată pe copiii revoluționarilor bolsevici pentru păcatele părinților - grele, monstruoase. Ci - am și spus-o, în legătură cu Oisteanu: le cer (urmasilor) să-si asume înaintașii, să accepte - cu durere - că aceștia nu fuseseră îngerasi, că nu pot fi absolviți doar pentru că fiii știu că părinții lor erau plini de iubire în familie - fiindcă iubirea în familie nu șterge deloc ne-iubirea lor în nefamilie. Si așa cum atâția copii, nepoți de nazisti s-au târât în viață cărînd povara teribilă a “dosarului” tatălui SS-ist sau doar (sic)... membru al partidului lui Hitler, așa să suporte și urmasii bolsevichilor faptul că părinții lor nu fuseseră, vai, eroi de benzi desenate. Cred cu putere că această “echilibrare” este necesară, atât pentru noi, eternele victime, cât și pentru urmasii celor care nu se purtasera cu noi cu mînuși (observi eufemismul?). Or noi suntem milioane - numai în România. Si nimeni dintre vinovații de martirajul nostru nu a fost măcar obligat să treacă - fie și postum - prin fata unui tribunal (...).”

După care comentam:

“Ce fel de *istorie* știe Vladimir Tismăneanu, azi, dacă, orbit

de durerea celor aflate despre tatăl său - totuși: un ne-sfânt...- a uitat că, înainte (...) alți “revoluționari” (...) fuseseră debarcați, anchetați de Instrumentul Revoluției: Securitatea, creată după modelul NKVD? Dacă nu vorbim de Pătrășcanu, un ne-evreu - pe care și Leon Tismăneanu îl înfierase, bolșevicesc - hai să vorbim de Ana Pauker: s-a “delimitat” Tovarășul Tismăneanu de Tovarășa Pauker, în ședințele de demascare-înfierare? Bineînțeles, da, altfel n-ar mai fi rămas șeful catedrei de marxism-*stalinism* și director adjunct al Editurii Politice - sub șefia altui monstru bolșevic, avînd același “dosar”: Valter Roman? (...) Dar de Chișinevski - dat jos în 1957 (pe când eu mă aflam în anchetă, la Interne)? El, L. Tismăneanu a fost “zburat” (expresia aparține fiului) în 1958. Nu știu dacă tot atunci subalternul său de la Universitate Radu Florian fusese “îndepărtat” - însă deziluzia a fost: chiar dacă după răspunsul meu nu am citit vreun text despre tatăl său, Vladimir Tismăneanu se comportă taman ca fiul lui Radu Florian: detestabil; neintelectual, ne-normal: nu acceptă că tatăl său “a avut și lipsuri”. Așa cum nu acceptă că iubita sa mătușă Cristina Marcusohn (căsătorită Boico) a jucat un rol nefast, mizerabil, de bolșevic fanatic executant orb al ordinelor Moscovei - atât în Franța, ca spioană sovietică (până la 22 iunie 1941 activînd și în folosul lui Hitler!), cât și în “surghiun” în România; rol, nu doar de persecutor al nevinovaților, ci și de trădător-denunțator (a lucrat sub ordinele lui Boris Bruhman, alias “Holban”, cel care a dat pe mîna Gestapoului Grupul Manouchian, “Afișul Roșu”), atât al democrației “burgheze” din Franța ocupată, cât și al României, ca stat care, de voie, de nevoie, îl/o acceptase ca cetățean/că (ba chiar ca supracetățean - altfel ce-ar fi căutat, după repatrierea-prin-expulzare în moțul Agerpres-ului?).

Și degeaba declară el în dialogul cu Nicolae Coande:

“Structura mea mentală esta, într-adevar, una a nelinistii și a refuzului certitudinilor înghețate” - certitudinile sale au rămas cum fuseseră: înghețate.

Și el - ca Oișteanu, ca Anca Răutu-Oroveanu, ca Al. Florian, ca R. Ioanid - și alții din aceeași... făină - este un autentic pui de bolșevic.

În ciuda aparențelor.”

6) Despre rolul destinat mie în Comisia cu pricina

În unul din mesajele trimise în 10 aprilie a.c. V. Tismăneanu îmi explica din capul locului:

“Rolul Dvs: (...) Nu trebuie să scrie[t]i: ați scris ce trebuia scris”.

Distribuirea rolului mult m-a rănit, dar nu m-a determinat să-l trimit pe distribuitor la plimbare. Deci: la o săptămână după invitație mi se comunicase că urma să... interpretez Aria (mută) a Decorului, sarcina grea a... activității revenind adevăraților actori (aflasem două nume: Patapievici și Antohi).

Atunci, în 10 aprilie am intuit că în acea Comisie nu voi putea *face* nimic-nimic-nimic. Tocmai de aceea fusesem poftit la prezidiu: *să nu fac nimic, doar să... exist, asist, momâie*. Motivul pentru care mi se distribuise astfel de rol? Eram eu cumva antiromân?, antisemit?, analfabet? În toată modestia: *nu*, la toate trei întrebările. Deci nu existau *motive* (necomunicabile), ci *pretexte*.

De cinci zile a avut nevoie V.T. pentru a confecționa, cu clacă, *pretextul*: “rupturii”: instalasem pe internet cu o lună în urmă o scrisoare a lui, astfel “încălcând un... cod academic, negîndu-i credibilitatea științifică și morală, folosind la adresa lui un limbaj inacceptabil, contrare standardelor, pricinuindu-i grave leziuni pe la demnitatea umană” etc etc. Sfetnicii săi indigeni și colonizatori îi vor fi explicat, îi vor fi făcut și un desen: un eventual câștig prin includerea lui Goma (ca să *se* închidă gura reacționarilor) va fi anulat de previzibilele “cerințe” ale aceluiași: *includerea și a istoriei Ocupației Basarabiei, Bucovinei de Nord, precum și continuarea istoriei de după decembrie 1989 până azi...*

Pe cine bănuiesc a-l fi just-consiliat? De astă dată nu voi ține seamă de înțelepciunea: “Hoțul cu un păcat, păgubașul cu zece”, fiindcă îi știu, îi văd, îi aud pe hoți:

Pe Mihăieș, *bouar* al minții, acuzat de “antisemitism”, ca și jupănu-său, Manolescu: de cum primise bilet de voie de la Brucan, viteazul rezistent prin cultură se apucase de gazetărie, confecționase chiar interviuri: un volum cu Tismăneanu (!), altul cu Manolescu - chestii înșăilate din aproximații intelectuale și din dezinformații informaționale. Omul nu știe ce-cum să întrebe, habar n-are cum-prin-ce să-l corecteze sau stimuleze pe interlocutor. Tot “militînd”, tot scriind, sperînd că astfel va învăța să scrie, tot perînd pe cine trebuia, a ajuns la Institutul Cultural Român, aghiotant al lui Patapievici: temîndu-se că voi cere luna de pe cer: *publicarea unei cărți* “la el, la Fundație” (Buzura: “la Fundația mea!”), nu-i va fi lăsat lui “Volo” manșetele nădragilor, până când acesta nu a promis-jurat că nu-l va băga pe lup în târla mioritică a scriitorimii române, Goma are să strice toate aranjamentele intelectualității patriei,

fiind el notoriu reprezentant al “disidenței răgușite”;

Pe Blandiana: cum să suporte Inventatoarea Rezistenței prin ArpagiCultură ca Goma să steie la un prezidiu alături de Dânsa, care are nețesitate de trei scaune pentru sine și de și un sfert pentru Romi? - și de un taburet pentru Lumina Lumii Ilieșiu, Spaima Comuniștilor (pe care-i filma de zor și cu drag până la 22 decembrie 89 fix)?;

Pe Adameșteanu - nu va mai fi avînd puterea de până mai ieri, dar cuvîntul său atîrnă greu (!) când se arată ocaziunea de a-i plăti lui Goma o parte din răul făcut ei, Reprezentantă-Punct. A ce, reprezen'-punct? Dar a explicat ea, cu gura ei, limpede:

«Ce știi tu, bă!, păi eu reprezint!»;

Dar Ion Vianu ce cusur va fi avînd, de cînd, trezit din somn, la nenumăratele comiții-prezidii, Oișteanu i-a comunicat acest mare secret: Goma e “un basarabean antisemit”, iar fiul lui Tudor Vianu, ce să facă: a repetat, papagal, expectorația tovarășului său de baricade și de vînătoare de “antisemiți”...;

Dar Sorin Alexandrescu, “nepotul Monumentului”, ilustratorul, într-un cărtoi uite-așa de gros, plin de scheme și de săgeti indicatoare a mersului geniului la Faulkner? Cel care petrecuse o viață la Amsterdam, ignorînd România și literatura română (pentru el oprindu-se la Titus Popovici), iar după moartea mamei sale, declarase că el fusese de totdeauna anticomunist - drept care din vara anului 1989 participase la... Uniunea Scriitorilor a lui Țepeneag *cu* Breban? (vezi **Jurnal de Căldură Mare**)?;

Dar Antohi, dar Mungiu, dar prințul-consort al său, “istoricul” Pippidi, descoperitor al “fascistului-Antonescu” -la-români?;

Dar Marius Oprea, rămas văduv (nu orfan?) de “Institutul R. Ioanid”, tăricean, după apariția băseștei “Comisii Volo”?;

Dar Manolescu-UNESCO, legitimatorul lui Iliescu imediat după Mineriada Sângeroasă?;

Dar Patapievici, heideggerul nostru drag, iubit și raional?;

Dar Botezătorul său (și al lui Georgel Zacuscă), liicheanul, frèrul sebastianez, altfel monarhistul-foc: Liiceanu?;

Să nu fi intervenit cu “un mic sfat” Cosașu, Ianoși, Oișteanu, tovarășa Lilly Marcou?, nici veteranul turnător Zalis? Nici Max Katz, automonitorizatornicul, citește: fabricantul din nimic a “antisemitismului tradițional românesc”? ; nici maeștrii săi întru holocaustizare, politrucii Elie Wiesel, R. Ioanid? Nici măcar Doamna Monica Lovinescu, nu pentru întâia oară condiționînd prezența sa de absența lui Goma?

7) Despre cei care fac istoria României

a. Din 23 august 1944 Ocupanții ruși ne-au falsificat istoria prin trimișii Pauker, Chișinevschi, Răutu, Roller - de unde termenul: *rollerizare*;

b. După decembrie 1989 Pelin ne-a *pelinizat-o*;

c. Din 1991 Istoria României a fost *wieselizată*;

d. În 1998 Istoria României a fost traficăată prin traducerea **Cărții negre a comunismului** de St. Courtois (în originalul apărut în 1997, deficitar la capitolul țării noastre prin “grija” lui Karel Bartosek și prin refuzul lui Courtois de a completa-corija prezentarea României), apoi prin strădania intelectualilor români de frunte: Blandiana, Onișoru, Rusan, Liiceanu.

Cum am spus (și am scris, în **Săptămâna Roșie**, capitolul “Când ai crescut în cultul victimei inocente îți vine greu să accepți ca ai fost un bun călău”), originalul francez ignorase (cu o excepție: **Pitești** de V. Ierunca), toate celelalte texte scrise de români, traduse în franceză, aflate la îndemâna “responsabilului capitolului “Europa Centrală și de Sud-Est”, pe nume Karel Bartosek. Acesta, împreună cu M. Berindei, A. Paruit, A. Lavastine, profitând de indisponibilitatea lui François Maspero, fondatorul revistei *L'Alternative*, a pus mâna pe ea și a prefăcut-o, din publicație anticomunistă în una... “eurocomunistă”, rebotezată *La Nouvelle Alternative*. Tovarășul Bartosek (tovarăș al tovarășului Courtois) a aplicat metoda idioată, a tovarășului de la Cluj, St. Borbély (cum se întâlnesc marile spirite!), după care... “*ar fi greșit să punem prea mult accent pe destinul dramaturgului ceh Vaclav Havel, al filosofului maghiar Istvan Bibo, al scriitorului român Paul Goma sau pe alții, provenind din intelighenția și să-i lăsăm în umbră pe «oamenii de rând»*” - motiv pentru care nu pomeneste de mișcarea pentru drepturile omului din 1977, solidarizată cu Charta 77, iar dintre “oamenii de rând” nu îl pomeneste pe legendarul Vasile Paraschiv (descoperit alaltăieri de însuși V. Tismăneanu). Doamne ferește să fi citat din eseul lui C. Dumitrescu **La Cité Totale**; nici din Crăciunaș: **Le dernier regard** ; nu au fost pomenite nici cărțile mele “penitenciare” (orișicâtuși publicate la Gallimard, la Seuil, la Hachette); nici măcar volume ca **La vie en rouge**, de Duplan și Giret, **Le KGB en France** de Thierry Wolton nu au îndeplinit condițiile de intrare...

În schimb (!) Bartosek îi indică la Bibliografie (extrem de săracă, total nereprezentativă), pe...Vladimir Tismăneanu, ei da!

- cu *volumul în limba română* “Fantoma lui Gheorghiu-Dej”!- și pe autoarea unui text despre oamenii care l-au adus pe Ceaușescu la putere, semnat de arhinecunoscuta cercetătoare Cristina Boico, cu totul întâmplător mătușa lui V. Tismăneanu - oh, oui.

Să recunoaștem: varianta românească repară o nedreptate flagrantă a originalului francez: în ea apare... Blandiana (adevărat, într-o notă de subsol - dar nu este pomenită Doina Cornea, nici de Dorin Tudoran nu vine vorba, nici de Dan Petrescu, nici de Luca Pițu, nici de Liviu Cangeopol...- ce-om fi vrînd: nu aceștia au ‘grijit ediția, ci ea, Romi, Liiceanu și Onișoru! - se observă);

e. În 2005 Istoria României și a Românilor a fost falsificată prin înființarea Institutului pentru studierea Holocaustului, *imeni* Wiesel, al cărui scop este, nu studierea tragediei evreilor, ci impunerea în școlile noastre a materiei obligatorii concepută de evrei - și doar de ei (să nu mi se spună că *goi*-ul Pippidi contează - da de unde, niciodată, în nimic nu a contat);

f. Tot în 2005, ca un fel de compensație acordată și majoritarilor români din România, guvernul a decis înființarea unui institut pentru studierea comunismului. Director : istoricul Marius Oprea, adjunct: istoricul Stejărel Olaru. Cât de onestă, cât de profesionistă a fost inițiativa de a se, în sfârșit!, apleca și asupra pătimirilor noastre, ale românilor victime ale bolșevismului rusesc, s-a observat numaidecât prin:

- anunțarea perioadei de studiu, decapitînd-despicioarănd-o: excluzînd tragedia începută la 28 iunie 1940, și suprimînd “postrevoluția”, războiul civil durînd și azi;

- cooptarea (sic) în Comisia de studiere a crimelor comuniste a lui “Radu Ioanid”, cunoscut securisto-sionist, antiromân notoriu (crescut, instruit în herghelia lui Serge Moscovici, din care au ieșit și exemplare ca: M.D. Gheorghiu, Isac Chiva, A. Lavastine, Maria Mailat...);

g. În 2006 a fost anunțată o altă mîncare de pește: “Comisia Tismăneanu-Băsescu”. Dacă aceasta, destinată a cerceta crimele comuniste nu are ca membru al Colegiului de onoare un pui de bolșevic (I. Ioanid) are ca... secretar-general al chiar Comisiei care a și început să-i poarte numele, un alt pui de bolșevic : prietenul vostru “Volo”, altfel-zisul : Vladimir Tismăneanu.

Și, de parcă aceste nenorociri nu ar fi destul de... nenorocite, iată că și...

g. ...ambasadorul USA în România, N. Taubman, după ce

ne-a demonstrat cu strălucire că un ambasador nu are rolul de a se ocupa de relațiile țării sale cu cetățenii țării în care a fost numit, ci de Holocaust, de predarea lui obligatorie în școli, acțiune propagandistică împănată cu amenințări din repertoriul lui Wiesel (cel de la 3 iulie 1991, din *New York Times*):

“Trebuie să știți că dacă antisemiții nu sunt criticați înfierăți în public, veți suferi. Veți fi izolați, Occidentul vă urmărește cu mirare, cu spaimă, cu groază”.

De curând, prin cine știe ce amenințări-promisiuni (să fie întrebat inevitabilul Ungureanu), ambasadorul Taubman i-a adus pe români până la acceptarea unei monstruozități, a unei Minciuni a Veacului: re-inaugurarea, în Cișmigiu, a unui *monument al ostașilor americani căzuți pentru liberarea României...*

Or toată toată lumea știe că americanii în chestie, aviatori de bombardiere, înainte de a fi doborâți, ne făcuseră praf și pulbere, ne amestecaseră cu molozul - la Ploiești, la București, în 4 aprilie 1944, în zona Gara de Nord, unde au murit mii de civili, dintre care trei sferturi refugiați grupați acolo în vederea “dispersării” în vestul țării - prefigurând crima de la Dresda, din anul următor, 1945: tot refugiați civili din Est erau...

La București, în 4 aprilie 1944 a pierit și unchiul meu Ignat Goma.

Așadar: după exemplul evreilor care au treabă, n-au, fabrică “dovezi de antisemitism”, americanii au, n-au treabă, fabrică “prinosuri de recunoștință” (se recunoaște expresia?, tata, deși fost deportat în Siberia, zicea: «Americani sunt un fel de ruși - doar că au mai multe stele pe drapel»).

Cum de îi rabdă pământul pe guvernanții români care nu apără interesele românilor, ci pe ale rușilor și pe ale ucrainenilor (pe lângă interesele, muuult mai importante ale surorilor, cumnatelor, verișoarelor - chiar și ale nepoțelelor dâșilor?). Cum de mai fac umbră pământului guvernanții români care nu cunosc istoria elementară a țării lor, România (nici limba română!), iar dacă o cunosc, puțin le pasă de **adevărul** ei, ci sunt cu gândul numai la “considerația” pe care o vor primi (și dolarii! să nu fie uitați dolarii!) de la acești ruși cu mai multe stele pe drapel?

9) Despre certificatele de bună-purtare

Armand Goșu: “In ultimele zile, v-ati vazut dosarul la CNSAS. E vorba de un dosar provenit de la SIE, de un dosar

lucrat de cei de la Directia de Informatii Externe a Securitatii”.

V. Tismăneanu a avut nevoie de un certificat de ne-securist - de la CNSAS? De ce ? Cine i l-a cerut? Tăriceanu? Băsescu? R. Ioanid? Ca să-i tragă înde ei un Club al Certificatilor? Cine le va fi liberat *spravka* ceea? Tot ei, după modelul “Certificatului de Revoluționar”?

Nu am nici o încredere în indivizii care, ținând să-și “probeze” onestitatea pusă sub semnul întrebării, umblă cu “certificate” ba de revoluționar, ba de absolvent al Academiei de Jurnalistică, ba de persoană care nu a lucrat în viața ei pentru, zi-i pe nume: “poliția politică” (Andrei Cornea, filosof, director-de-direcție și holocaustolog *rasist*, când vorbea de securiștii care o agresaseră pe Monica Lovinescu, le zicea: “membri ai poliției”). Drăguț. Și ce subțire-diversionist. Ca și “Domnul Iliescu” în gura lui V. Tismăneanu (dar “Domnul Măgureanu” pe buzele celui-mai-tânăr-filosof-la-român: Liiceanu?).

Nu am încredere în certificatații CSNAS - am vrut să spun: confecționatorii, li se mai zice: falsificatori. Pentru că am zăbovit cu privirea asupra câtorva beneficiari, comunic lista lor:

- Gelu Voican Voiculescu-Sturdza-Clytoris: Prietenul meu Gelu, rănit de mirarea-dezaprobară exprimată de mine la apariția lui în banda-de-tâlhari organizatori ai “revoluției de la 89” : Brucan, Iliescu, Roman, Măgureanu, în vara anului 1990 a-compus-o-compunere intitulată: “Dosar de securitate” (al său, dosarul!) și a încercat să-l publice în revista 22. G. Adameșteanu, pe atunci total inocentă, însă nu și ticăloșită, a refuzat. A aflat N. Manolescu! Pe loc l-a invitat pe suprașeful Securității iliesciene să aducă la el, la *România literară* “Dosarul de securitate”. Prezentat de redacție (Manolescu-Dimisianu), animalul care nu există a apărut pe 5 pagini, în două numere, ultimele pe 1990.

Pe atunci nu se vorbea de certificat “de la CSNAS”. Se vede însă că autoritatea (i)morală a lui N. Manolescu (care tocmai luase, imediat după mineriadă, un interviu lui Iliescu, în care îl domnise și îl o-ise: “Om, cu *O* mare”) fusese hotărâtoare. Gelu Clistyr umbla pe la cocktailuri, în Libia, distribuia fotocopii, cu autograf, adăugînd, oralmente: «Uite ce scrie *România literară* a lui Manolescu despre mine!» - se oprea la timp, nu explica: «Din moment ce îmi publica dosarul de securitate, înseamnă că sunt curat, nu am nimic de ascuns».

Doamne ferește, cum să aibă de ascuns ceva împușcătorul Ceaușeștilor!

Și Ion Iliescu a cerut și a obținut certificat de CSNAS - ei și?
Ce probează acela: că Iliescu nu a lucrat pentru Securitate, “doar”
pentru NKVD, apoi KGB?

C. V. Tudor: și el este diplomat al CSNAS;

Și Buzura:

Si Uricaru;

Și Voiculescu-Crescent a fost recent spălat, sfințit...

Ei și?

Înseamnă că toți certificații (de către cine: de către CSNAS, unde nu te mai poți răsuci de câți securiști - dar securiste! - fojgăie pe metru pătrat) au devenit curați? Ca “domnul Iliescu” după spălătura de sânge și de căcat operată de Manolescu, Pleșu, Breban, Simion, Sorescu - și Tismăneanu?

10) Despre a fi sau a nu fi evreu în România

Prietenii, îndatorații lui V. Tismăneanu i-au sărit întru apărare, acuzându-i pe acuzatori că... l-ar fi acuzat pe “Volo” pentru păcatul-crima de a fi evreu.

Să avem iertare: în primul rând și fiul meu Filip este evreu, după mamă - și ne înțelegem bine, împărtășim aceleași valori; în al doilea: din câte știu - și știu, fiindcă pe mine mă interesează ce se petrece în lume, deci mă informez - nimeni nu l-a acuzat “pentru că este evreu”. Evreii sioniști (dar și: auxiliarii lor, *goi*-ii Manolescu, Gârbea, Marta Petreu) ne acuză pe noi, românii, că suntem “antisemiți”, noi însă, românii, nu suntem nici sioniști, nici manoliști, nici martopetriști - nici andreipipidiști. Acuzatorii s-au înșelat și au înșelat atunci când l-au acuzat pe Vladimir Tismăneanu *doar* ca fiu al unor bolșevici evrei veniți pe tancurile sovietice.

Dar tocmai asta condamnăm noi la veniții-pe-tancuri: faptul că îi acuzaseră - și trimiseseră la pușcărie! - pe părinți pentru faptele (reale, imaginare) ale copiilor și pe fii, nepoți, veri, vecini pentru faptele părinților!

Am spus de la începutul acestui text: nu acesta este păcatul lui V. Tismăneanu - fiindcă nu ne putem alege părinții - ci altul, altele, nu moștenite, ci câștigate. El este vinovat, nu pentru că “este fiul lui...”, ci pentru că el, fiul nu-și asumă părinții criminali cu tot cu crimele savârșite.

V. Tismăneanu, istoricul, se ferește ca de foc de a ieși din cercul pentru studiere fixat de el, fixat de fixatori: se ocupă numai de trimișii (sau unșii pe loc), de primă mărime ai Porții Kremlinului, în scop de *colonizare*: Pauker, V. Roman, Chișinevschi, Moghioroș, Gheorghiu-Dej, Bodnăraș, Iliescu, iar evreilor nu le spune pe nume, ci îi îngroapă în alt abuz

lingvistic (precum *antisemitism*): “minorități etnice”. Ce comod: ca și victimele maghiare ale Holocaustului, repartizate de Wiesel la vecini (și ocupați de unguri: sârbi, slovaci, români), evreii bolșevici au fost împrăștiați la rubricile unguri, cehi, polonezi, bulgari, ruși. Sub umbrela “obiectivității istorice” (dar V. T. nu este istoric!), încearcă - și reușește - să reabiliteze mai degrabă pe ici decât pe colo sinistre figuri ca Ana Pauker, în schimb (!) să zugrăvească în negru figuri antipatice lui și familiei sale: Ceaușescu, Răutu, Radu Florian...

11) Ce fel de istorie a României vrea V. Tismăneanu?

Ceea ce i se poate reproșa (și trebuie să i se reproșeze) lui Vladimir Tismăneanu : nu faptul că este evreu (ei și? este ceea ce este!), ci faptul că, evreu printre *goi* (români), este insensibil la viața și la moartea *goi*-lor; nu i se poate reproșa că este fiu de bolșevici evrei care doar rău au făcut băștinașilor - ci că nu a renunțat la granița mentală reproducând granița reală (Zidul ! Autozidul!) separînd iremediabil “Cartierul Primăverii, cuibul de bolșevici” și restul țării, *populația*.

El nu poate, nu vrea să accepte că există și *altceva*, *altfel* decât propria persoană, propria categorie, propriul clan. De pildă, pentru el, umanist, nu există suferința palestinienilor, nici injustiția, nici neomenia cu care sunt tratați băștinașii, de către invadatorii israelieni (să nu invoce “dreptul istoric”: Filistenii erau oamenii locului, sedentari atunci când Evreii, păstori, au dat peste ei, venind din Mesopotamia). Nu am citit și nu am auzit ca cineva să fi citit vreun rând de măcar înțelegere, dacă nu de compasiune (i-aș cere prea mult dacă aș rosti “fraternitate”) pentru altă comunitate oprimată, alungată de la vatra ei: a palestinienilor. Nu, nu. Deși există atâtea evrei normali și celebri (nu chiar ca și “profesorul de la Maryland”), tot din aria rusească proveniți: Menuhin, Barenboim, ba chiar și dintre evreii noștri: Sami Damian. Aceștia au riscat *normalitatea* - și au fost tratați, cum altfel, decât de “antisemiți”.

Vladimir Tismăneanu - și asta va fi concluzia mea - o persoană structural insensibilă (istoria se face și cu inima, nu?, chiar riscînd o abatere subiectivă); pe el îl interesează - vezi-i bibliografia - personalitățile-care-fac-istoria, chiar dacă părintele său, Leon Tismăneanu, ne obliga, ne soma să credem că...masele; îl preocupă cancanurile, mâncătoriile, întretunătorile mafioților bolșevici - și nu cei care au suferit, care și-au pierdut viața (unii și sufletul) sub șenilele de tanc sovietic ale Marii Terori de la Răsărit.

Ce fel de “istorie” va superviza, dirija “Volo” - altfel băiat

bun, serviabil - dacă nu are *mijloacele*?

Fiindcă nu le are; el nu a văzut, nu a auzit ce se petrecea dincolo de Zidul Ierusalimului Cartierului Primăverii unde a copilărit și unde s-a întors. V. T. este surd, orb, nu are odorat, deci nu știe cum “arată” mirosul de sărăcie, mirosul de fără-acoperiș (dacă tovarășii tovarășilor părinți ai săi îi alungaseră pe proprietari din case și le luaseră locul, fără măcar a schimba cearceafurile...); mirosul de frică-de-arestare, de frică-de-exmatriculare din facultate (ei, da: catedra de marxism-*stalinism* se ocupa și de “purificarea” corpului studentesc, iar C.C. al UTM - reprezentat de Trofin, Petre Gheorghe, C. Burtică - și Ion Iliescu! - un an întreg, 1958, a tot pus la-zid și pe rug sute de studenți *potențial periculoși*, drept care i-a exmatriculat); mai departe: miros de-frică-de-anchetă; mirosul de sudoare (de frică), de urină-sânge-căcat din timpul anchetei la Securitate. Dar mirosul de moarte știe el ce culoare prinde?

Va realiza comanda prezidențială a unei Istории a României din ultima jumătate de veac alcătuită doar din portretele monștrilor comuniști, mai mult sau mai puțin feroci, mai mult sau mai puțin buni părinți?

De acord - dar victimele? Unde sunt victimele - milioane - din “Istoria” lui Tismăneanu Vladimir?

Grav handicapat și de originea sa de evreu basarabean, inima nu-l va lăsa să aducă vorba și despre imensa - și actuala - tragedie a românilor basarabeni și bucovineni treziți în 28 iunie 1940 robi ai rușilor, cu identitatea schimbată, cu alfabetul schimbat, cu o matrice mașteră: nu mai erau români, nu mai vorbeau limba română, drapelul nu mai era tricolorul, țară nu le mai era România, ci Marea Uniune Sovietică! Violentați, umiliți, pângăriți în credința lor creștină de evreii bolșevici, mult mai răi decât rușii-curați - unii prieteni, vecini, colegi deveniți de nerecunoscut: turbați de ură față de români, mai ales dacă aceștia erau militari și se retrăgeau, umiliți de ordinul de a nu răspunde agresiunilor, în Săptămâna Roșie; după aceea jefuiți de pâinea pe care ei o făcuseră, alungați din casele pe care ei le ridicaseră, arestați, anchetați, unii deportați în Siberia, alții împușcați pe loc.

Cum să-i compătimească V. Tismăneanu pe basarabeni și pe bucovineni, când treaba murdară, de zapcii-caralii, de călăi în slujba rușilor o făceau evreii - mulți cunoscuți de părinții săi: Perahim, Sorin Toma, Roller...? Cât de drept va fi V. T. în judecățile sale istorice - ziceam că se va studia și perioada dinainte de 1946...- atunci când va ajunge la episodul refugiaților

din martie 1944? Va accepta, el, făcând parte dintr-o comunitate care a dat realitatea și expresia “Ovreiului Rătăcitor” (așa zicea tata că ajunsesem noi), că există durere și mai sfâșietoare, cea a “Ovreiului rătăcitor în proprie țară” - când acel efect avea această cauză: *comunismul* rusesc? - cel pe care îl visaseră părinții săi și pentru a cărui realizare renunțaseră și la gândire logică și la inimă (caldă, în principiu), devenind roboți ai Distrugerii, ai Terorii, ai Ororii? Ce va înțelege el din continuarea dramei refugiaților, (re)fugind, ascunzându-se prin păduri, prin peșteri de frica ocupanților și prinși, legați, predați jandarmilor, jandarmii rușilor - pentru a fi “repatriați în Siberia”?

Și cum va percepe el Istoria *Cotelor*, Istoria *Colectivizării*?

Cum să accepte - cu inima și cu capul - că decembrie 1989 nu a însemnat încetarea Terorii bolșevice, că de atunci a continuat prin războiul civil atârnat de “domnul Iliescu”, cu care el conversase despre război, despre pace; de “domnul Brucan”, coleg de bancă revoluționară cu părinții săi, de “domnul Petre Roman”, fiul altui “domn” și acela “erou din Spania”, Valter?

Acestea au fost întrebări la care am și dat răspunsul:

Nu, Vladimir Tismăneanu nu este deloc omul potrivit la locul potrivit.

Prezența lui în fruntea unui organism de o asemenea importanță pentru trecutul dar și pentru viitorul nostru este o eroare care ne va costa alți ani, alte decenii de “tranziție” (citește: încremenire, dare îndărăt, retrogradare).

Cum adică: nu se găseau istorici onești, serioși, cunoscători ai “materiei” și ai meseriei? Tot la cârpaci, la peticari, la improvizați am recurs? Există oameni din toate generațiile care au, totuși, idee despre Istoria Contemporană - cine a avut ideea nefericită, nocivă de a face, mai ieri apel la “salvatori” de teapa lui R. Ioanid, acum la un băiat simpatic, dar atât: V. Tismăneanu?

De Iliescu, Năstase, Constantinescu, Ciorbea, Tăriceanu, Băsescu - chiar și de Ungureanu - nu se va mai vorbi peste un deceniu, însă despre această iresponsabilă ușurătate, criminală neseriozitate de a trata - pentru a câta oară? - Istoria României se vor rosti stră-stră-strănepoții noștri; cu fălcile strânse, cu lacrimi de ciudă și de mânie - și de rușine.

Se vor întreba: Ce fel de oameni am fost noi? Și își vor răspunde, cu năduf:

«Oameni de nimica, asta au fost!»

Paul Goma

*

Paris, 8 septembrie 2006

Dragă Valentina Savițchi,

Ieri, după convorbirea telefonică avută cu Dvs., am primit de la D-na Ecaterina Deleu textele publicate în ziarul *Flux* de la Chișinău. M-au impresionat și m-au determinat să nuanțez răspunsul negativ dat prin telefon:

- Ce ați spune dacă gimnaziul s-ar numi: “Maria și Eufimie Goma”? La urma urmei ei au făcut primul local de școală - cel cu Calidorul, chiar dacă acea aripă a fost dezafectată.

- Eventual, pe o “placă” să fie scrise numele lor și al meu.

(Detalii:

- “Maria Popescu Goma, născută în 1909 la Chiștelnița, Orhei, decedată la București în 1974;

- “Eufimie Goma, născut în 1909 la Ciocâlteni, Orhei, decedat în Vad, Făgăraș, în 1967;

- “Petre Goma” - nu cunosc nici data exactă a nașterii nici a morții - pe atunci Mana ținea de comuna Vatici).

Ce spuneți de acest compromis? Împăcăm capra cu varza, secera cu ciocanul...

Pentru că telefonul e costisitor, pentru că internet nu aveți, vă propun să-mi scrieți prin poștă - dar simplu, nu recomandat: tot atâta timp face (...).

Dacă există cineva care să consulte registrele tare aș vrea să aflu *când, exact, au început părinții a funcționa în Mana;*

- Din registrele de stare civilă: *data nașterii și a decesului fratelui meu Petre.*

(...) Sunt destule întrebări pentru un prim contact. Până la al doilea, vă îmbrățișez... prin poștă.

Al Dvs. consătean,

Paul Goma

*

A.S. Credeam că A Doua Epistolă a mea către Traian Băsescu va fi ultima că, în cele din urmă, îmi va răspunde.
M-am înșelat: Traian Băsescu nu a răspuns.
Iat-o pe a Treia:

D-lui Traian Băsescu
Președintele României
Palatul Cotroceni
București

Paris, 14 octombrie 2006

Domnule Traian Băsescu,

În urmă cu șase luni V. Tismăneanu m-a contactat, invitându-mă să particip la o Comisie ce avea să studieze “binefacerile” comunismului căzut pe capul Românilor, începînd din 28 iunie 1940. O făcea, afirma el, cu asentimentul președintelui Traian Băsescu, inițiatorul Comisiei. După ce am acceptat propunerea, el m-a asigurat că în câteva ore consilierul prezidențial Săftoiu îmi va telefona pentru a stabili condițiile colaborării mele - V. Tismăneanu le comunicase președintelui Băsescu iar acesta fusese de acord cu ele:

- restituirea - fără a face vreo cerere - a drepturilor cetățenești care îmi fuseseră luate de Ceaușescu în 1977;

- repunerea în toate drepturile furate, mie și membrilor familiei mele (documente de la CSNAS arată că guvernul Ceaușescu, într-un “Plan de măsuri”, propunea retragerea cetățeniei încă pe când mă aflam pe solul României, adică înainte de 20 noiembrie 1977): cetățenia română, dreptul de a publica în editurile și în presa din România - în care nu m-am putut exprima din martie 1970 până în ianuarie 1990 (total: 20 ani); nici din 1997 în urma acțiunilor “colegiale” ale foștilor prieteni deveniți turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (total general: 30 ani de interdicție); în fine, aștept de la statul român reparațiile morale și materiale cuvenite, ca unul care a luptat pe față - și a fost întemnițat - pentru... drepturile omului în România dinainte de 22 decembrie 1989 fix, taman când vitejii și fideli colaboratori ai Securității au devenit posesori de certificate de revoluționari anticomuniști!

Consilierul Săftoiu nu s-a manifestat. Nici președintele Băsescu - din contra: acesta și-a dat binecuvântarea pentru alcătuirea Comisiei destinată să cerceteze crimele comunismului,

eliminându-mă, pentru a pune în loc notorii “rezistenți (doar)-prin-cultură”, profund analfabeți în materie de Istorie a României.

La începutul lunii septembrie acest an, câțiva prieteni (Dan Culcer, Ovidiu Nimigean, Flori Stănescu, Mircea Stănescu, Liviu Ioan Stoiciu) la inițiativa lui Valerian Stan au redactat și difuzat instituțiilor, presei, intelectualilor un Apel pentru repunerea mea și a familiei mele în drepturile furate de regimul comunist.

Se vede însă că trecuse prea puțin timp de la asasinarea Ceaușescului (abia 17 ani!) pentru a spera în abolirea ceaușis-mului. În condiții nedemne de un stat care bate la poarta Europei: boicot, blocaj din partea presei scrise și audiovizuale, bănuim: ca urmare a directivelor primite de la Puterea Politică din România al cărei suprem reprezentant sunteți - au aderat la acest Apel peste 300 persoane. Și cu toate că textul, cu lista semnatarilor periodic completată, a fost trimis la toate instituțiile de stat și de partid (așa!), până azi nu a fost primit un singur răspuns scris!

Pe căi ocolite - și orale, de parcă am fi o nație de etern folclorizați - prietenii mei și cu mine beneficiem de sfaturi prietenești (dar anonime, doar suntem urmașii în linie dreaptă ai lui Farfuridi!): un tovarăș tânăr “de la Externe” a dat asigurarea că “acolo, sus, nimeni nu se va ocupa de «problema Goma»”; un nu mai puțin tovarăș-tânăr (ai zice că, după 1989 românii se nasc gata-utecizați) a telefonat “de la Ministerul de Justiție, oferind și dânsul din partea casii o indicație prețioasă - aceasta:

«Pentru obținerea cetățeniei române, domnu’ Goma să facă cerere (așa accentuează securiștii), dânsu’ cu mâna lui, precum și fiecare membru al familiei...” - de unde concluzia că to’ar’șu’ de la Justiție (!) nu citise ce scria acolo, în textul Apelului - sau: primise directive să dea un astfel de răspuns echivalent cu o trimitere la plimbare (căci noi avem alte treburi - măi tovarășii!).

Cum să nu aibă alte treburi măi-tovarășii uteciști - foști, prezenți, viitori? Doar ei conduc destinele României, țară mult mai a mea decât a lor, profitorii, hoitarii, decendenți ai vechii nomenclaturi-securiste, alcătuind actuala elită a drojdiei, băștinoasă.

Chiar dacă ceea ce am făcut nu am făcut pentru a primi răsplată, iată că țări vecine, cu nefericit destin asemănător pricinuit de ocupația rusească, apoi de piteștizarea întregului Lagăr Sovietic, au găsit de multă vreme prilejuri de cinstire a persoanei și a faptelor mele:

- Ungaria, pentru solidarizarea, ca student, la Revoluția Maghiară din 1956;

- Cehoslovacia, pentru solidarizarea cu Charta 77;

- Polonia, pentru solidarizarea cu spiritul Solidarnosc;

- Basarabia, pentru că... m-am născut *acolo* și pentru că am scris mereu-mereu despre *acolo*: a fost botezat gimnaziul din satul natal cu numele părinților mei, primii învățători-apostoli acolo - și cu al meu. Pentru analfabetul securețotecisticel care a avut nerușinarea să afirme că pământeni Tării Moldovei vorbesc... "light rumanian", o întrebare nevinovată: unde se va fi născut mutantul Ungureanu? În Coreea de Nord? În Vietnamul (tot) de Nord? Cine i-a fost mamă: masa de sedință a organizației de bază? - fiindcă tată nu a avut, doar bunic: nemuritorul Stalin.

Doar Rusia Eternă și România Mare (să fie consultat procurorul Eduard Ilie) m-ar vrea mort: ca să nu mai pot deschide gura și să-i "înjur" pe ei - cei extrem de vii și care lucrează din greu la propășirea țărișoarei, nu gândesc, Doamne-fereste!

Paranteză: în iulie 1981 președintele Franței Mitterrand, prin ministrul Culturii, Jack Lang mi-a propus a face parte din "tripleta" încetățenită în cadru festiv. Am mulțumit, am declinat, explicînd: mai bine român fără cetățenie, refugiat politic în Franța, decât cetățean francez, în același paner cu Julio Cortázar și cu Milan Kundera. Să nu fiu întrebat de ce: în niciun caz din gelozie: scriitorii nu pot fi geloși decât pe Dumnezeu: Cortázar și Kundera nu erau...; apoi contemporani fiindu-mi, îi judecam total: omul și opera.

Prin prezenta îi anunț pe toți născuții gata-utecizați care, din 1989 se prefac a conduce România "pe calea democrației":

Nu voi cere niciodată să primesc cetățenia pe care doar Dumnezeu mi-o poate lua (iertare: a mai fost unul: Ceaușescu - veți fi auzit ce-a pățit...), eu, ca și membrii familiei mele fiind români prin naștere. Tot eu să fac cerere? Atunci când guvernanții comuniști mi-au luat cetățenia a fost cumva... la cererea mea? O cerere țapănă, "conform legii", corect timbrată?

Nu am cerșit un favor (pentru care să fac cerere), ci am anunțat că este timpul - 17 ani! - să mi se restituie drepturile civile, morale, materiale pe care Statul Român mi le-a furat în 1977-78.

În continuarea acțiunii mele de reintrare în drepturi, un memoriu mult mai cuprinzător va fi înaintat instanțelor care controlează respectarea angajamentelor României, condiție a

acceptării depline în Comunitatea Europeană.

Nu de alta, dar să afle și occidentalii până unde au ajuns cu adevărat “reforme” în România - inclusiv (aș zice: mai ales) cele privindu-l pe om, începînd cu elementarele drepturi-ale-omului cărora mi-am închinat viața. Apoi România semnifică 30 milioane de... oameni (firește, cu cei abandonăți Rusiei și Ucrainei cu tot cu tezaurul și cu pământurile noastre, moștenite de la înaintașii noștri), nu doar kilowați, kilotone, kilometri - ca în plin comunism cantitativ(ist).

Deasemeni voi atașa o copie după această scrisoare adresată Domniei Voastre, Domnule Președinte al României.

Vă salută

Paul Goma

*

În urma unei “precizări” a lui N. Manolescu din *România literară*, scrisesem pentru uzul avocatului meu, D-na Eugenia Crângariu următoarea contra-precizare - să-mi fie iertate repetările:

“Joi 19 octombrie 2006

Stimată Doamnă Eugenia Crângariu,

Pun în fruntea mesajului meu chestiunea cu... membră Uniunii Scriitorilor, excludere contestată de N. Manolescu.

CULOAREA CURCUBEULUI Polirom 2005 pp. 420-421

[Pre-comentariul lui Paul Goma]:

‘Nu există în acest lot [de la CSNAS] vreun “document oficial” (vreau să spun: dactilografiat, semnat, cu stampila eglementar aplicată) cum era hârtia arătată - cu jubilație - în plină anchetă de către colonelul Gheorghe Vasile în jurul datei de 14 aprilie 1977. Ci doar o ‘NOTA-RAPORT’ scrisă de mână - de mână lui V. Achim, căpitan de Securitate, înregistrată mai devreme:

[Document]:

“151/A.V/9-04-1977 NOTA-RAPORT

Azi a avut loc sedinta *Comitetului Asociației Scriitorilor* (subl. mea) din București în care principalul punct al ordinii (sic) de zi a fost pregătirea viitoarelor organe.

Cu aceasta ocazie s-a pus în discuție și problema excluderii lui Paul Goma din Uniunea Scriitorilor.

[Propoziție stearsă - incomplet - înlocuită cu: “iar la punctul diverse s-a pus în discuție PAUL GOMA”]

Au fost prezenti șase din cei nouă membri ai Comitetului. A (sic) lipsit NINA CASSIAN, EUGEN JEBELEANU și MARIN PREDA, deși au fost anunțați și se găsesc la București. Au mai participat Virgil

Teodorescu, presedintele Uniunii, Dumitru Ghise, vicepresedinte al C.C.E.S., Vasile Nicolescu, Directorul Directiei culturale din C.C.E.S. si I. BUCUROIU, activistul sectiei care raspunde de Uniune.

Cînd s-a discutat «Cazul Goma», tov. George Macovescu, secretarul Asociatiei, a făcut o scurtă informare în care a arătat pe scurt activitatea infractională a lui GOMA PAUL.

La acelas (!) lucru s-a referit si Dumitru Ghise.

Propunerea excluderii a fost votată în unanimitate conform articolului [două cuvinte sterse, dar lizibile] fiind acuzat că a încălcat articolul 9 din Statutul Uniunii.

În încheierea discutiilor Fănuș Neagu, membru al comitetului a propus ca procesul verbal prin care s-a luat această hotărîre să fie semnat si de cei trei membri care au lipsit de la această sedință. Propunerea a fost aprobată.”

Post-comentariul lui Paul Goma:

1) În jurul datei de 14 aprilie 1977 colonelul Vasile Gheorghe îmi arătase, triumfător o hîrtie, explicînd că fusesem exclus din Uniune - *prin Consiliul său* și nu prin... Comitetul Asociației (vezi si capitolul XIII, “14 aprilie”). Acea hîrtie avea stampilă, părea în regulă - atît că nu mentiona motivul excluderii. Am mai văzut-o în dosarul “final”, cel citit înainte de “proces”.

Dar acea hîrtie - repet: *în care era vorba de Consiliul Uniunii Scriitorilor* - nu a mai fost găsită de Stejărel Olaru la CSNAS - doar o notă manuscrisă a securistului Victor Achim - vorbind despre... Comitetul Asociației.

2) A umblat zvonul insistent că Arhiva Uniunii Scriitorilor ar fi fost distrusă în 1990 de noul președinte Mircea Dinescu la insistentele lui Doinaș, D.R. Popescu, F. Neagu, Blandiana, Buzura, Manolescu, Bălăiță, Țoiu - și alți “interesați”.

În acest caz de unde a scos N. Manolescu “documentele” care îl îndreptătesc să afirme că nu Consiliul Uniunii Scriitorilor m-ar fi exclus, ci... un ordin “de sus” (ca si alungarea de la *România literară*, adaugă el)? În... “*vraiștea arhivei Uniunii Scriitorilor*”, cum scrie Ana Blandiana despre realitatea unei **archive** - vrăiștită de Dinescu și de ai săi securiști? Desigur, “de sus” veneau ordinele, dar cei “de jos” le executau.

Dacă îl credem pe V. Achim, securistul, cu exceptia lui Preda, Jebeleanu, a Ninei Cassian - absenți de la ședința cu pricina - cine sunt ceilalți, pe lângă Fănuș Neagu prezenți si activi votanți?

Paul Goma

*

În continuare, un mesaj în legătură cu ridicarea cetățeniei:

“19 octombrie 2006

Stimată Doamnă Crângariu,

Pe puncte, ca să ne fie mai ușor;

- Nu am primit vreodată vreo hârtie prin care să-mi fie anunțată ridicarea cetățeniei române.

Repet ce am mai spus:

- încă pe când mă aflam pe solul României ministrul de interne Coman - ca și generalul Plesită - propuneau (prin iulie-sept 1977) ridicarea cetățeniei. Eu aveam să plec din țară la 20 nov. 1977, iar “informația” aceasta mi-a parvenit abia în toamna-iarnă 2004, prin documentele de la CSNAS obținute de împuternicitul meu istoricul Stejărel Olaru.

- de altfel, dosarul meu se... oprește în 19 decembrie 1977 (vezi **Cod Bărbosul**, pag. 537).

- și nu mai continuă: la CSNAS i s-a spus lui St. Olaru că dosarul lui Goma a) nu mai continuă b) nu mai există c) nu este consultabil;

Presupun; începând din ultimele zile ale anului 1977 Securitatea (desigur, la “sugestia” Puterii Politice):

- a întreprins acțiuni care nu se mărturisesc (*ridicarea cetățeniei române înainte ca pedepsitul să fi părăsit România*);

- a planificat și a întreprins - în exterior, cu precădere în Franța, unde mă stabilisem - acțiuni care, nici ele nu se mărturisesc (din acest motiv, în 1982 președintele Mitterrand a anulat vizita de multă vreme programată în România: ca urmare a “L’Affaire Tanase-Goma” s-a aflat despre intruziunile Securității pe teritoriul Franței).

În chestiunea datelor civile:

Până la 1 aprilie 1977 (când am fost arestat pentru a *n*-a oară) am locuit în București pe Aleea Compozitorilor nr. 21. După arestarea mea, soția și copilul au fost evacuați “unde va fi în Vitan” (nu a existat vreo hârtie pe care să o fi avut între mâini soția, din care să afle la ce adresă fuseseră consemnați). Totuși, copilul mic având nevoie de un minimum de igienă, au fost lăsați să locuiască la tatăl soției - bagajele rămânând la noua adresă.

După liberarea mea din închisoare (6 mai 1977), fiind “oarecum bolnav” (citește: drogat), Securitatea mi-a... îngăduit să locuiesc și eu la socrul meu. În iunie Plesită mi-a impus

(iar eu nu m-am opus) o slujbă la Biblioteca Centrală. Iar pentru că “imperialistii urlau că Goma e persecutat, că a fost dat afară din casă...”, Plesită mi-a “procurat” un nou apartament (vezi **Soldatul câinelui**).

Pe noi nu ne-a mirat atunci, nu ne miră nici acum, după aproape 30 ani: noul apartament se afla pe o stradă fără nume, într-un bloc fără indicații - tot în Drumul Taberii. Singura dată când am văzut o hârtie relativă la noua locuință a fost în momentul în care colonelul Gheorghe Vasile m-a pus să o semnez de... luare la cunostință. Observând că nicăieri nu era menționată adresa, am refuzat să semnez. Colonelul m-a asigurat că nu are importanță adresa: “tot la noi domiciliem...”.

Abia în 2005 când Mariana Sipos a realizat filmele despre mine (și a filmat “noua adresă din 1977”) am aflat că strada - mai degrabă alea - se numea Lunca Siretului... Inșă tot nu pot indica numărul...

După cum vedeti, sunt, nu doar românul fără cetățenie, dar și fără hârtii: o sumă dintre actele mele se află - inaccesibile mie - la Securitate. De acolo trebuie să iasă la lumină.

(...) aștept opiniile Dvs. Paul Goma”

*

Paris, 22 noiembrie 2006

A N U N Ţ

Am trimis la Bruxelles, în traducere franceză, și “răspunsul” primit de la Președintele României (vezi-l în documentul atașat), pentru a se aseza în dosar alături de luminosul “răspuns” al Ministrului Justiției trimis anterior - precum și comentariul:

Scrisoarea mea (a treia!) către președintele Traian Băsescu, depusă la Paris, în 14 oct. a fost înregistrată de “Adm. prezidențială” sub nr. 33665 din 17 X 2006 și începea prin a reaminti:

“(...) în urmă cu șase luni V. Tismăneanu m-a contactat, invitându-mă să particip la o Comisie ce avea să studieze “binefacerile” *comunismului căzut pe capul Românilor, începând din 28 iunie 1940*. O făcea, afirma el, cu asenti-mentul președintelui Traian Băsescu, inițiatorul Comisiei. După ce am acceptat propunerea, el m-a asigurat că în câteva ore consilierul prezidențial Săftoiu îmi va telefona pentru a

stabili condițiile colaborării mele - V. Tismăneanu le comunicase președintelui Băsescu iar acesta fusese de acord cu ele:

- restituirea - fără a face vreo cerere - a drepturilor cetățenești luate de Ceaușescu în 1977;

- repunerea în toate drepturile furate, mie și membrilor familiei mele (documente de la CSNAS arată că ministrul de Interne Coman, într-un “Plan de măsuri”, propunea retragerea cetățeniei încă pe când mă aflam pe solul României, adică înainte de 20 noiembrie 1977): cetățenia română, dreptul de a publica în editurile și în presa din România - în care nu m-am putut exprima din martie 1970 până în ianuarie 1990 (total: 20 ani); nici după 1997 în urma acțiunilor “colegiale” ale foștilor prieteni deveniți turiferari ai lui I. Iliescu, ai lui E. Constantinescu (total general: 30 ani de interdicție); în fine, aștept de la statul român reparațiile morale și materiale cuvenite, ca unul care a luptat pe față - *și a fost întemnițat - pentru... drepturile omului în România dinainte de 22 decembrie 1989 fix, taman când vitejii și fideli colaboratori ai Securității au devenit posesori de certificate de revoluționari anticomuniști! (...)*

La cele trei scrisori ale mele adresate președintelui României Traian Băsescu, Domnia Sa mi-a răspuns în **7.11.06**; dar nu direct: misiva a poposit la Ambasada română de la Paris, de acolo a fost reexpediată spre domiciliul meu parizian în **16.11.06**, pentru ca, în sfârșit, să-mi parvină prin poșta pariziană, la... **20 noiembrie 2006** (sic).

Atrag atenția asupra ultimului pasaj al scrisorii prezidențiale unde stă scris:

“Situația pe care o prezentați în scrisori poate fi deblocată printr-o adresă către Ministerul Justiției și parcurgerea unei proceduri simple”.

Și, imediat:

“Voi semnala personal cazul dv. Guvernului, asigurându-vă de întregul meu sprijin...”

De unde se înțelege ca Președintele nu era informat că Ministrul Justiției mă... informase: cetățenia nu-mi fusese luată, nici vorbă, o am în continuare (nu fusese vorba *doar* de cetățenie...) și îmi sugerează, senin să mă adresez... “Ministerului Justiției [pentru] parcurgerea unei proceduri simple”!

În limba română curentă astfel de “rezolvări” chiar la nivel înalt, intră sub semnul: Trimitere de la Ana la Caiafa.

Pentru limpezirea “simplelor proceduri”, Valerian Stan,

înarmat cu o împuternicire legalizată din partea mea s-a adresat, la 8 nov. a.c. Directorului Direcției Arhivelor Naționale Istorice Centrale:

“...va rog sa fiți de acord să se cerceteze și să mi se comunice dacă în arhivele gestionate de către Direcția Dvs există un Decret al Consiliului de Stat prin care scriitorului Paul Goma, opozant al regimului comunist din România, i-a fost retrasă cetățenia română. Acest Decret, în legătura cu a cărei existență sunt indicii serioase, a putut fi adoptat în perioada noiembrie 1977-decembrie 1989. (...) În situația în care Decretul va fi identificat, solicit o fotocopie a sa, certificată pentru autentificare. În eventualitatea ca asemenea Decrete nu se află în gestiunea D.A.N.I.C., solicit să mi se precizeze instituția căreia va trebui sa ma adresez in continuare”.

Ei bine, această nevinovată și inutilă cerere, *fiindcă nu eu trebuia să caut documentele*, depusă, repet, în 8 noiembrie, azi, în 22 noiembrie 2006 nu mai este de găsit! S-a volatilizat!

În România “post-revoluționară” astfel de disfuncțiuni au devenit regulă : solicitantul rămâne mereu la cheremul monstrului numit, în continuare, Aparat-de-stat-si-de-partid:

Ca si documentele de la Securitate, promise de aproape două decenii - dar translate unității militare avînd nume de cod CSNAS, unde au fost pelinizate tot de către “lucrători” dintre călăi și nu dintre victime; ca și documentele din Arhiva Uniunii Scriitorilor, fie “rătăcite”, fie distruse de mîna poetului revoluționar Dinescu (vorbesc în cunoștință de cauză: hîrtia prin care fusesem exclus din Uniunea Scriitorilor pe cînd mă aflam arestat, în aprilie 1977, nu a mai fost găsită în 2002 de către Stejărel Olaru, împuternicitul meu), drept care foștii rezistenți-prin-cultură, ajunși în fruntea bucatelor pentru meritele-deosebite în “opoziția anticomunistă” - ca N. Manolescu, Blandiana, Dinescu - își îngăduie să afirme, cu seninătate că... nu fusesem exclus! Susținea Monica Macovei altceva cînd afirma că... am, în continuare, cetățenia română?

Am fost obligat să accept: pe meleagurile mioritice se practică - la nivel de stat - *disparația*: dispar documente, dispar chiar și cererile de a consulta Arhivele!

Unde? Bineînțeles, înapoi, în hrubele Securității! - nu am folosit diversiunea : “fosta Securitate”, invenție diversionistă a securiștilor eterni, ca și “poliție politică”...

România - țară și a mea, nu doar a lui Iliescu, Măgureanu, Constantinescu, Băsescu, Tăriceanu, Ungureanu - vrea să fie

acceptată în Europa, însă fără a îndeplini și cerințele-reguli privitoare la drepturile omului. Tovarășii noștri de veacuri își imaginează că Europa este un fel de NATO - în care fusese băgată la grămadă de către americanii în căutare de “terenuri” pentru închisori secrete, livrate la cheie, cu tot cu personalul înalt specializat în tortură.

Ei își spun că din moment ce marii criminali: Dej, Groza, Pauker, Chișinevschi, Răutu, Nicolski, Maromet, Goiciu, Crăciun, Enoiu, Drăghici, Ceaușescu, Brucan - și încă mulți, mulți alții au... decedat, ei au rămas curați ca lacrima în fața nefericiților compatrioți, deci pot să “între” (în Europa, se înțelege) cu tot cu Iliescu, Roman, Caraman, Pleșită, Voican - zburdînd liberi și fericiți; cu trupeți ca Merce, Voiculescu-Felix, C.V. Tudor, senatori și dipotați; cu tâlhari-criminali ca Pacepa, Turcu spălați la fântână, de sânge, onorabilizați - dimpreună cu întreaga liotă de securiști, milițiști, activiști persecutori ai românilor până în 22 decembrie 1989, din 23, tot decembrie, deveniți - ca prin miracol! - prosperi oameni de afaceri, jefuitori de cadavre și ai Avuției Naționale, precum și - vai - oameni politici...

La o astfel de politică, astfel de “oameni”.

Acest mesaj este ultimul pe care îl adresez Autorităților de la București, cele care, de aproape 30 ani, îmi interzic, mie, intrarea în România, țara mea - ele, care azi-mâine vor intra în Europa - pe care o vor jumuli cu talentu-le consumat.

După o gafă ca cea cu Vosgianian, să se aștepte la alte surprize neplăcute.

Paul Goma

2 0 0 7

Ieri, la Timișoara treburile s-au precipitat. Deci nu mai aștept plicul cu Hotărîrea autentică, mă folosesc de copia trimisă prin poșta electronică.

Și zic:

Paris, 22 februarie 2007

Către prietenii din Timișoara,

Hotărîrea Domniilor Voastre de a-mi conferi titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara mă onorează și îmi oblojește multele și încă mustindele răni pricinuite de dușmani, dar mai ales cele rămase amintire de la... - «Cine ți-a scos ochiul?, «Frate-meu», «De asta ți l-a scos atât de temeinic»: doar suntem români getbegetnici, născuți-crescuți în cultul vinderii și a uciderii de frate: mitul *Miorița*.

Permiteți-mi, vă rog, ca înainte de a mulțumi celor care au propus, au dezbătut, au apărut alegerea împotriva împotrivicilor (care o contestau cu scuipați ca: «Antisemitule!», cu argumente... neargumentate, cu afirmații fără probe, adică citatele din “tente”...), în final au decis onorarea modestelor mele fapte - permiteți-mi, ziceam, să mă mir (în Basarabia “a se mira” are și înțelesul de a lăuda) de ineditul unei acțiuni care merge împotriva obișnuinței, a înțelepciunii, împotriva tradiției - de veacuri... - a comunității noastre românești.

Mă mir, deci, în ambele accepții:

Cum adică: să nu fi știut timișorenii - cu primarul în frunte! - că luînd o astfel de inițiativă, rezistînd mârâielilor, cârtelilor, acuzațiilor, etichetărilor (care cad și în capul hotărîtorilor) că persoana pe care ei au decretat-o “Cetățean de Onoare”, departe de a fi ceea ce este anunțat, din contra:

- Goma nu este *cetățean*: nici român nici francez, ci *refugiat politic român în Franța*. Împreună cu întreaga familie fusese des-cetățenizat de Ceaușescu, în vara-toamna anului 1977, încă înainte de a părăsi România. Băsescu nu l-a repus în drepturi nici acum, în 2007, iar ministrul Justiției Macovei pretinde că, în general nu i se retrăsese cetățenia și că în special nu știe nimic despre situația soției și a fiului, căci dânsa nu a avut timp să se intereseze, domnia-sa avînd alte înalte preocupări procuratorice;

- Goma nu “aparține”: fusese membru al Uniunii Scriitorilor, însă în aprilie 1977, pe când era arestat pentru inițierea, animarea Mișcării pentru drepturile omului, Consiliul îl exclusese pentru “trădare de patrie”. Blandiana, membru al înaltului for pretinde acum că ea nu participase la acea ședință de excludere (pentru trădare-de-patrie), deci nu știe ce s-a dezbătut; Manolescu susține că nu există, în arhiva Uniunii, hârtii care să dovedească excluderea (chiar dacă “hârtia” a fost reprodusă în secțiunea **Bărbosul** din **Culoarea Curcubeului**, Polirom, 2005), apoi el nu prea crede că Partidul făcuse așa ceva, fiindcă (!) la o ședință de prin 1978 (?) scriitorii s-au arătat atât de dârji față cu agresiunea de-sus-de-tot, încât... un activist de frunte, prezent, a avut aproape (sic) un atac cerebral (“cam cerebral”, ca să fie pre limba Manolescului - asta fiind legătura strânsă dintre prefectură și UNESCO);

- Goma nu are existență ca scriitor: după ce fusese interzis de comuniști între 1970 și 1977 (perioada din țară), apoi între 1977 și 1989, un total de 19 ani - perioadă în care Ceaușescu nu îi distrusese volumul **Camera de alături**, ci decisese doar (sic) scoaterea lui din librării și din biblioteci - iată că începând din chiar iunie 1990 (repet: iunie 1990) anticomuniștii și prietenii săi buni: Liiceanu, Pleșu, G. Adameșteanu, M. Dinescu, N. Manolescu, sprijiniți în demersul lor cultural de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca au decis ca volumul de mărturie despre mișcarea pentru drepturile omului din 1977 (iată, s-au împlinit trei decenii!) **Culoarea curcubeului** să fie retras din librării, depozitat - iar peste doi ani trimis la topit, la fabrica Bușteni. Niciunul dintre “colegii” scriitori nu a formulat măcar o întrebare retorică: «Putem noi, Românii, membri ai unei comunități fără hârtii să distrugem cărți, de cum am căpătat (de la Brucan) libertatea de a le edita?» Nimeni din GDS (Filipescu, Berindei, Vianu, S. Alexandrescu), nimeni dintre vedetele-micului-ecran: Patapievici, D.C. Mihăilescu, Pruteanu, Alex Ștefănescu, Breban, Țârlea, Dan Stanca; dintre redactorii de reviste literare, dintre gazetari (cine: C.T. Popescu?) nu a îndrăznit să spună-scrie *adevărul: cărturarul și editorul Liiceanu trimisese la topit o carte despre 1977* (când el - când ei, toți, cu excepția lui I. Negoțescu - se ilustraseră prin o absență răsunătoare). Comunistul Ceaușescu se mulțumise cu retragerea cărții - “anticomunistul” Liiceanu pășise hotărât la topirea unei cărți dînd în vileag dezertarea “elitei culturale”, minciuna “rezistenței prin cultură”, trădarea de sine și de patrie a inginerului-sufletului-românesc. Și nu doar el: poetul “anticomunist” M. Sorescu distrusese plumburile romanului de el solicitat

Gardă inversă, la editura Scrisul Românesc din Craiova (pentru a obține de la Iliescu portofoliul Culturii), iar cărturarul Papahagi ceruse și primise subvenție de la Soros pentru a publica **Patru dialoguri**: nu le-a editat, nu a restituit Fundației banii - de el ceruți, fără știrea autorului.

Când, în 2005, în sfârșit (după 26 de ani de la scriere) s-a ivit prilejul unei adevărate ediții a **Culorii curcubeului** (completată cu **Bărbosul**), la presiunile holocaustologilor de tustrele sexele, directorul editurii Polirom Silviu Lupescu a suprimat fără încuviințarea autorului “Introducerea”, ca și “Addenda” - pentru a nu fi atacați, în editura sa (și a lui Serge Moscovici, mâncătorul de români) intelectualii de vază ai țării, faimoșii rezistenți prin cultură (Liiceanu, Adameșteanu, Manolescu, Pleșu, Breban, Uricaru, Țoiu, Mircea Martin, Buzura, E. Simion, M. H. Simionescu, Bălăiță, Fănuș Neagu, Blandiana - dânsa fiind înalt-specializată în arpagicultură...).

Altfel Goma, din *scriitor samizdatizat* (1970-1990), a devenit un *scriitor internetizat*: nu are dreptul de a publica în periodicele românești - vezi editorialul excomunicant “Adio, Domnule Goma!”, *România literară* din decembrie 1998, semnat de șefu-și: N. Manolescu; vezi condamnarea lui Liviu Ioan Stoiciu pentru “publicarea în *Viața românească* a “unor fragmente din jurnalul lui P. Goma, antisemite” (și pentru legionarism!) - autor: președintele Manolescu, acuzat și el mai ieri de legionarism, de antisemitism, acum, cu stadiul de reeducare încheiat (concret: prin vânzarea editurii Cartea românească lui Silviu Lupescu; prin favorizarea vinderii fostei Case a Scriitorilor escrocului “Freddy” asociat cu fostul ambasador Sandu Mazor devenit cetățean de onoare al României), reabilitat, vâslind din greu (pe lângă boi...), pentru a obține ambasadoriatul UNESCO cu mâinile de ajutor ale ambasadelor Israelului și USA.

Goma nu este acceptat nici în revista 22, nici în dilemnatica *Dilema*, nici în *Observatorul cultural*, nici în *Timpul* de la Iași (publicații profilate pe antisemitizarea lui, fără acordarea dreptului de replică). Goma, ca autor, nu mai are ce căuta în editura Apostrof - unde a inaugurat o colecție, cu **Sabina**; nu are ce căuta în editura ALLFA, unde a deschis o colecție prin **Roman intim**, însă la intervenția tripletei extrem de culturale: Breban-Buzura-Bălăiță-Dinu C. Giurescu, a fost exclus, Frățila nici la scrisori nu a mai răspuns, cum se obișnuiește pe la noi, prin Europa, necum la propunerile, demult acceptate, de continuare a colaborării editoriale; cât despre “editura-lui-Buzura”, acum “editura-lui-Patapievici” (a Institutului Cultural,

aşa ceva, unde Nina Cassian are tron de cinste) nici vorbă: Goma nu are unde îşi tipări “răcnetele răguşite ale disidenţei” (s-a observat: a fost fidel citat M. Mihaieş, timişorean şi purtător de serviete ale lui Manolescu, Tismăneanu, Patapievici - şi cine va mai fi, limba mihaieşului fiind regenerabilă);

– Goma nu este o persoană “de Onoare”: a scris “articole cu tentă antisemită” (re-sic), potrivit “opiniilor” construite din vânt ale holocaustologilor-de-profesie-extrem-de-lucrativă.

Adevărat: eu, copil, posesor de memorie normală, rămas la 28 iunie 1940 fără ţară, fără tată, fără alfabetul nostru, fără cărţile noastre - am scris de câte ori am avut prilejul despre Ion Antonescu, acela care la 22 iunie 1941 a ordonat ostaşilor să treacă Prutul, să zdrobească vrăjmaşul de răsărit şi miază-noapte, să ne libereze pe noi, basarabenii, bucovinenii de nord, herţenii căzuţi în robia bolşevică.

Dar Domniile Voastre, dragi timişorence şi iubiţi timişoreni: nu şiti istorie? - vorbesc de Istoria României cea din 1944, rollerizată, apoi din 1965 ceaşizată, din 1990 pelinizată-măgurelizată, din 2006 tismălizată? Cum de nu aţi ținut seama de faptul că adevărul - fie el şi cam-obiectiv, pre limba lui Manolescu - este scris de învingători: ieri de ruşi, azi de ruşii cei cu mai multe stele pe drapel (potrivit abject-corectitudinii)?

Cum de aţi îndrăznit să contraziceţi, să sfidaţi litera de evanghelie a Partidului-şi-Guvernului-Etern şi a Securităţii Aşişderi? Să faceţi Domniile Voastre, reprezentanţi ai unei mici-municipalităţi ceea ce nu au făcut Ministrul Justiţiei şi Preşedintele României de teamă că vor fi bătuţi la palmă de ştim-noi-cine, vechii viziri ai Noii Porţi ?

Ce-o să păţiţi cu nimeni n-o să-mpărţiţi.

Eu, beneficiar-profitator, de câteva zile mă scarpin în barbă, mă ciupesc, doar m-oi trezi din acest vis - ca niciodată: unul bun, frumos.

Va rămân recunoscător.

În ciuda multor vorbe rele (şi proaste) rostite despre comunitatea noastră românească, sunt obligat să admit: nu suntem noi, românii chiar ultimii dintre ultimi. Iată, anul trecut Municipiul Piteşti s-a oferit să-mi asigure o casă (primarul, bucovinean refugiat, ştia ce înseamnă să fii român, fără de Românie, fără un adăpost, fără un cimitir unde să aduni osemintele părinţilor, împrăştiate): am fost atins drept în inimă de acest semn de omenie, de frăţietate, chiar dacă nu s-a materializat... re-încetăţenirea.

Acum, la inițiativa asociațiilor de revoluționari, primarul Timișoarei a înfruntat criticele tovarășești, acuzațiile holocausticești, denunțurile ambasadorești - a semnat Hotărîrea și...

Singura întrebare a lor: când-unde să mi se înmâneze titlul onorant: să-mi fie trimis prin poștă, aici, la Paris, în exil? Să mai avem puținică răbdare, până vin în România, la Timișoara, atunci-acolo să mi se dea direct?

Dragi prieteni din Timișoara:

Va rog să păstrați hârtia de preț acolo, la Domniile Voastre, la Timișoara. Să fie ca un cui al lui Pepelea. Cine știe: poate că va face "el" ce nu au făcut nici Iliescu, nici Constantinescu, nici Băsescu în 17 ani: să înlesnească întoarcerea familiei mele în țara mult mai a noastră decât a lui Iliescu, a lui Constantinescu, a lui Băsescu la un loc.

Vă mulțumește
Paul Goma

*

Paris, iunie 2007

Către redacția Jurnalului național

În nr-ul din 18 aprilie 2007 ați publicat "Istoria roșie - Despre marca și stilul Scînteii", interviu luat lui Sorin Toma, de Lavinia Betea. Vă rog să publicați acest drept la replică:

1. "Răspunsurile" (între ghilimelele deriziunii sper că se observă) sunt pe măsura sinistrului personaj - însă nici cu "întrebările" (idem) nu i-i rușine puitoarei - revin după ce termin cu "Sorin Toma":

În urmă cu 20 ani am primit, aici, la Paris, de la Tel Aviv câteva file dintr-o publicație parohială israeliană (sic) conținând un fel de panegiric al socrului meu Petre Năvodaru, semnat: "Sorin Toma".

Ca unul dintre românii generației crescute fără autorii cei mai importanți eliminați din literatura română de către comuniștii lui "Sorin Toma", fără cărțile lor arse de aceiași îndrumători spre îndărăt, mi-am făcut criza de mânie... culturală: cum de acest călău al literelor românești a avut nesimțirea să-mi scrie mie, victimă a "activității" sale devastatoare?;

Soția mea însă, fiica "omagiului" a făcut o criză de furie (nuanță): cum de acest notoriu trădător al prieteniei cu tatăl său,

Năvodaru, pe care în 1947 îl “demascase” ca editor al volumului **Una sută una poeme** de Arghezi îndrăzne să se prezinte, ca “cel mai bun prieten” al tatălui său, când relațiile dintre ei încetaseră din 1948, de la “Cazul Arghezi”, din 1949 după implicarea (lui Năvodaru) în “lotul lui Pătrașcanu”, anchetat doar, nu și arestat însă exclus din partid, dat afară din slujbă, evitat de prieteni, printre care “Sorinel” ?

Credeam - ca și soția mea, Ana - că după această mișelie specimenul s-a pus jos și a decedat (de rușine). Ei bine, nu! Cadavrul nu cunoaște rușinea, e viu și vorbăreț. După ce a scris cu aceeași mână cu care scrisese “demascările-de-stat-și-de-partid”, unele publice (ca aceea prin care l-a alungat pe Arghezi din literatura română, ca să-l instaleze pe tată-său nu mai puțin celebrul “A. Toma”), ca articolele din *Scînteia*, al cărei redactor șef a fost, altele secrete, de când s-a mutat în Israel, adăpostul tuturor criminalilor comuniști din Imperiul Sovietic, s-a dedat la amintiri... amneziate cu program și la interviuri cu jurnaliști-cu-numele, întrebările tot de el fiind puse...

Un paragraf întreg este dedicat “Socrului lui Goma” și care începe în stilul său uleios, lustruitor de ghete cu limba - și mincinos:

"Am avut un prieten bun, cum nu găsești altul. Un prieten pe o viață – în copilărie, în liceu, în partid: Petru Năvodaru. Numele lui anterior a fost Peter Fischer. Pe cât îmi amintesc, Goma locuia la familia Năvodaru. În fața ușii stătea garda Securității, nimeni nu putea să intre sau să iasă de la ei fără să dea socoteală: cine? – ce? – cum? Năvodaru o ducea foarte greu, fusese scos din funcția în care lucrase, dar a fost și a rămas apărătorul devotat al lui Goma. Cu nepăsare, aş spune, față de riscurile pe care și le asuma. În acea vreme, eu îi dădeam dreptate lui Goma, deoarece îl consideram un apărător al democrației – în sensul primăverii de la Praga. Când ginerele său a fost încolțit, Peter ne-a spus mie și soției: «Nu vă întâlniți cu mine, e periculos, sunt supravegheat de Securitate». Atunci, printr-un bătrân, vechi prieten comun, i-am trimis lui Peter – și prin el lui Goma – 5.000 de lei. O sumă relativ modestă, dar nici leafa mea de atunci nu era mare. Părerea lui Peter a fost ca Goma să nu știe, ca nu cumva să vorbească. Mai târziu, când Goma era arestat, i s-a comunicat lui Năvodaru, din sursă oficială, că probabil ginerele lui va fi condamnat la moarte. Existau tot felul de mijloace de a suprima un om. Năvodaru a cerut audiență la Comitetul Central. A sugerat – cum stabilise printr-o înțelegere anterioară cu Goma – că mai nimerit ar fi să-i facă vânt peste graniță. Oficialii au răspuns că au să se gândească. Și au mers pe această linie”.

Mă opresc deocamdată, aici, cât să semnalez neadevărurile:

- nu putea să-și amintească: “Goma locuia la familia Năvodaru”: acolo am petrecut două-trei săptămâni *în luna mai 1977*, după ce fusesem liberat de la Rahova, acolo aflându-se soția și copilul după ce fuseseră evacuați din apartamentul din Drumul Taberii;

- ține cu orice preț să dea de înțeles că prietenia cu Năvodaru durase, fără întrerupere, decenii! - neadevărat: se rupsesse în urmă cu 30 ani, deci Năvodaru nu avea cum să-l avertizeze că este periculos să se întâlnească, fiind supravegheat de Securitatea - din pricina ginerelui său, Goma...;

- nu pot afirma că Năvodaru ar fi refuzat cei 5 000 lei trimiși de “Sorin Toma” - totuși nu cred că i-ar fi primit, chiar printr-un intermediar : ar fi considerat gestul ca încă o provocare-de-stat-și-de-partid;

- socrul meu *nu a cerut niciodată audiență* la Comitetul Central - *a fost mereu convocat* la C.C., la “Municipiu” - mai ales la Securitate, însă numai și numai pentru a i se zmulge promisiunea că o va convinge pe fiica sa, Ana, să divorțeze de Goma.

Însă cele de până acum au fost doar *minciuni bolșevice*.

Iată și o **calomnie sionistă**:

“...eu eram atunci un simpatizant al lui Goma, pe care am căutat să-l sprijin pe această cale prietenească. Acum am cu totul altă părere – și iată de ce. Pentru că Goma nu neagă Holocaustul: «Ba da a fost, dar evreii l-au meritat, bine li s-a făcut!». Aceasta este părerea lui.”

Ca tot sionistul bolșevic, “S.T.” nu se simte obligat să indice: de unde, din care articol al meu, carte a mea, a extras “citatul”, ci îi garantează el, de la Tel Aviv, autenticitatea astfel - re-citez, subliniind:

“Familia nevastei mele a fost gazată la Auschwitz: tatăl, fratele, soția fratelui, fetița lor de cinci ani. Avem mulți prieteni care, de asemenea, au în familie una sau mai multe rude omorâte fie la Auschwitz, fie în Transnistria.”

Cum i-ai putea da peste nas unei creaturi ca “Sorin Toma” - aflat la adăpost, ca ceilalți bolșevici care, după ce au făcut tot răul de care erau în stare în Imperiul Sovietic, s-au cărat în Israel, de unde fabrică “autobiografii”, de unde se plâng că fuseseră persecutați, ca... evrei... în țările pe care ei, la cizma rușilor, le comunizaseră cu ciomagul, cu glonte - taman ei, care ne călăriseră, ne des-creieraseră, ne terorizaseră atâtea decenii, atâtea decenii.

Soția mea, Ana, zice - după interviul dat Laviniei Betea:

«Și noi care crezusem că murise această jivină răufăcătoare!»

2) Dacă minciunile bolșevice ale întrebătorului mi-au stârnit indignarea, întrebările întrebătoarei m-au (ne-au, fiindcă nu sunt singur) azvârlit în consternare, în durere atroce:

Imediat după putch-ul de la 22 decembrie 1989 am cunoscut aici, la Paris tineri istorici români, veniți cu burse (probabil Soros). Citiți, cultivați, cunoscători a doua-trei limbi străine. După prima impresie - favorabilă - a venit decepția: istoricii “nu prea” (tic mental relativizator, ardelenesc) cunoșteau istorie contemporană. Din păcate în cei peste 16 ani scurși de la “revoluție” nu am observat în scrisul acelor istorici tineri - și ardeleni - nici o umplere a “golurilor istorice”. În schimb a fost vădită normala informare-înțelegere-judecare la câțiva istorici din aceeași generație, chiar colegi de facultate, “regățeni” - care (nu întâmplător, cum ar fi zis și tovarășa Lavinia Stoicu) au fost eliminați din CSNAS (ce să caute acolo “intruși” ca Mircea Stănescu și Gabriel Catalan, alături de onișoriști de toate gradele, de te întrebi ce este CSNAS-ul: unitate militară MAI?).

Comunismul ne-a mutilat trupurile și sufletele (urmările “reeducării” de tip Pitești au devenit din ce în ce mai vizibile, “sărind” peste una-două generații). Acolo unde criminalii bolșevici ca Sorin Toma, Chișinevschi, Răutu, Roller, Tismăneanu (tatăl) ne-au atacat de cum au debarcat de pe tancurile sovietice în 1944, rănilor nu s-au cicatrizat, ba sângerează în continuare, supurează, colcăie de viermii roșii ronțâind ce a mai rămas din noi - care, cândva, gândeam-cu-capul-nostru.

Viziune apocaliptică? “Concepție” defetisto-pesimistă?, doar omul (“ce mândru sună acest cuvânt!”) nu moare-de-tot, el renaște din propria cenușă, pornește mai departe, cu forțe sporite..., etc etc, taman ca la gazeta de perete unde colabora de zor tovarășa noastră Lavinia Stoicu până la 20 decembrie 1989 fix!

Cine nu mă crede să privească **presa** : așa este normal să arate *jurnaliștii* și *jurnalismul* lor? Să jure cu mâna pe inimă că așa trebuie să fie **presa** după peste patru decenii de tăcere (de moarte) și după 17 ani de reînvățare a *limbii române scrise*?;

Cine nu crede să privească **istoria contemporană** : așa trebuie să arate **istoria contemporană a Românilor și a României**? Ca sub-produsul recent: “Raportul Tismăneanu”?

Cu foarte-foarte puține excepții tot ce s-a publicat despre trecutul nostru apropiat poartă stigmatul amatorismului heirupist, a analfabetismului agresiv, și mai grav: a eseismului cu orice preț, ascunzând neinformarea, ignoranța autorului și disprețul

pentru document, înlocuit cu aproximatorisme școlarești de un ridicol nesfârșit. Până și o activitate onestă, nobilă - în principiu - ca adunarea de mărturii ale supraviețuitorilor a devenit zbatere pe loc, în praf, a unor dragă-doamne istorici fără o concepție asupra istoriei - și mai ales fără o idee asupra moralei - incuți, zăpăciți de directivele unui semănător de confuzii marxiste și de antiromânisme viscereale, l-am numit pe "savantul mondial" Serge Moscovici.

Nu este nevoie să citești toată "bibliografia" Laviniei Betea pentru a deduce cum a lucrat tovarășia-sa, este suficient să citești dialogul cu Sorin Toma.

Ca a fost realizat în scris, prin: "vă rog răspundeți la următoarele întrebări" nu este un cusur - cu condiția să nu procedezi stahanovicește: de cum ai primit răspunsurile, publici "dialogul", fără ezitare, fără o privire asupra lor, a răspunsurilor.

Cercetatoarea Lavinia Betea habar nu are despre ce anume vorbește S. Toma, întrebându-l; nu știe nimic despre realitatea evenimentelor pe care acesta le "povestește" - iar de la Serge Moscovici a învățat să nu-și bage nasul ei de "cercetatoare neutră" (sic) în chestiuni sensibile, ca Holocaustul, decât dacă le tratează "pe linia Holocaustologiei". Altfel cum a fost posibil să rămână de lemn-tânasă în fața unei afirmații, nu doar false, dar adânc prejudiciabilă mie - ca:

"Pentru că Goma nu neagă Holocaustul: «Ba da a fost, dar evreii l-au meritat, bine li s-a facut!»" (subl. mea)

Cercetatoarea a verificat dacă exista "citatul" produs de Sorin Toma? Nu. Nici nu l-ar fi găsit în scrisul meu, ci în jurnalismul militant, acuzator al lui Oișteanu, al lui Shafir, al lui Katz, al lui R. Ioanid, al lui M.D. Gheorghiu, al lui Totok, al lui Laszlo (repet: afirmațiile atribuite mie fiind, fie inventate, fie răstălmăcite, ca cel dăinuind de ani pe site-ul internet al Președinției României, operă al lui A. Florian. Dar ce să se mai ostenească să verifice dacă cutare afirmație este adevărată sau ba - ea lucrează cum fusese obișnuită: după directivele-de-sus și în limba în care-și scrisese producția gazetărească sub numele de Lavinia Stoicu: ca o tovarășă cercetatoare-pe-puncte.

O amintire din Iepoca de Aur:

Naiv, credeam că doar un analfabet ca Ceaușescu nu știe ce este un plagiat. Când E. Jebeleanu i-a explicat că Eugen Barbu "plagiase", adică furase când copiasse pasaje, pagini din alți autori, fără a-i numi și fără a folosi ghilimelele citării, Ceaușescu răspunsese cam așa:

«Dar și eu copiez poezii de Coșbuc, că-mi plac - înseamnă că fur? Fac muncă de răspândire a culturii!»

Ei bine, Ceaușescu nu a fost singurul bou convins că plagiatul este răspândire a culturii.

Iar Lavinia Betea nu este singura “cercetatoare” care este convinsă că nu este necesar să cunoască măcar în linii mari “subiectul”, pentru a-l “trata”, vorba altui mare intelectual, Brucan.

Nota autorului: Dupa obiceiul dâmbovițelin, *Jurnalul National* nu a publicat dreptul meu la replică, prin V. Zaschievici, absolvent al Facultății de Filosofie (sic) motivînd... lipsa de spațiu - promițînd că numai dreptul la replica va vedea lumina tiparului...; în schimb plagiatoarea Betea se bucură de onoruri (culturale! istorice! etice!) în Israel, de unde trimite la *Jurnalul National* comiterile-i analfabete.

*

Paris, 26 iunie 2007

Domnilor,

Ziarul *Le Monde* a publicat în 29 mai 2007 "L'honneur perdu d'un dissident roumain" semnat: Mihai Dinu Gheorghiu. Textul începe astfel:

“In janvier, la mairie de la ville de Timisoara, en Roumanie, décidait d'accorder le titre de "citoyen d'honneur" à l'écrivain roumain et ancien dissident Paul Goma”.

Să știe redactorii și cititorii ziarului *Le Monde*: *citatul de mai sus este singurul corect*, în rest: afirmații fără acoperire, acut dezinformatoare și calomnii la adresa mea. Scopul intervenției lui MDG: de a provoca tulburare, diversiune și în Franța, acum, în timpul procesului intentat de mine, la București, pentru calomnie și denunț calomnios împotriva lui și a tovarășilor săi întru diversiune antisemitizatoare.

Obiectul litigiului este - de peste șase ani, în România - eseul meu: **Săptămâna Roșie - 28 iunie 1940-22 iunie 1941 - Basarabia și evreii**, netradus, needitat în franceză, deci oricine (citește: orice nechemat, impostor, calomniator - ca MDG) poate publica în *Le Monde* orice, despre oricine - redactorii și cititorii nu pot verifica adevărul denunțului;

- În ziarul *Le Monde* a apărut întâia acuzație de “antisemitism” prin recenzentul Ed. Reichman. “Specialistul în literatura română” E.R. nu citise cartea mea **Le Calidor** (Albin Michel, 1987), ceruse unui cunoscut să i-o rezume la telefon - și scrisese ce crezuse că a înțeles;

- Volumul meu **Le Tremblement des Hommes** (Seuil, 1979) a cunoscut în românește (ed. Polirom, Iași, 2005) sub titlul **Culoarea curcubeului** o ediție completată cu cca 300 pagini de documente (“**Cod «Barbosul»**”) din dosarele de Securitate redactate în primăvara anului 1977. Printre acestea se află și directivele ministrului de Interne I. Coman, aprobate de Ceaușescu privind “Planul de măsuri de destrămare” [dissolution] a mea (aflat, atunci arestat, amenințat de o condamnare la moarte pentru “trădare”, însă urmînd a fi liberat datorită presiunilor internaționale). Prezentînd pericol pentru “ imaginea României independente” era necesar să fiu “destrămat”: pe lângă fascist, homosexual, jidovit [enjuivé] (soția mea fiind evreica), a fost lansată și acuzația... “antisemit”! Această din urmă etichetă mi-a fost lipită de Securitate în complicitate cu autoritățile israeliene, după cum dovedește apostila ministrului de Interne aprobînd “destrămarea-prin-antisemitizare”, adăugînd: “cu dînșii (israelienii) colaborăm de multă vreme, ne-au ajutat, i-am ajutat”. Doar în privința cazului meu: după 1971, stewardesele companiei Elal înainte de aterizarea la București anunțau: «Călătorii posesori ai cărților lui Paul Goma editate în Occident sunt rugați să le predea la bord, nefiind autorizați să le introducă în Republica Socialistă România». Deci: numai cărțile lui Goma, nu și ale lui Cioran, ale lui Soljenitin). Aceasta găselniță [trouvaille] (“antisemitul Goma”) a fost folosită mai intens după 1990, când a fost lansat “Holocaustul în România” (vezi și Esther Benbassa: în ultimul eseu **La souffrance comme identité** scrie: “l’extermination des Juifs n’est devenue ‘Holocauste’ que dans les années 1970”, adăugînd: “Dans le même temps, on assistait à son idéologisation et à sa récupération à des fins politiques par un Israël désireux de justifier ses nouvelles frontières après la guerre des Six-Jours, et surtout après l’arrivée du Likoud au pouvoir en 1977”. În campania de holocaustizare la care au fost supuse țările recent scăpate de jugul sovietic România a fost acuzată (prin E. Wiesel) că ar fi lichidat 400 000 evrei, după cum stă scris pe o stelă la Memorialul Coral din București - cifră reprodușă, obedient și de MDG.;

Din păcate nici anexa “**Cod «Barbosul»**” nu este tradusă în franceză, astfel permițîndu-i lui MDG să calomnieze prin insinuare, prin catalogare, prin mistificare ;

- Adevărat, citatul produs de MDG nu-mi aparține, este extras din... referatul Primăriei Timișoara care mi-a acordat titlul de cetățean de onoare al orașului, însă amalgamul drag antisemitizatorilor de meserie a fost realizat - încă o dată: prin faptul că cititorii ziarului *Le Monde* nu cunosc nici realitatea

românească, nici cărțile mele ocupându-se de aceasta realitate!;

Singurul lucru pe care jurnaliștii și cititorii francezi îl pătrund (prin Istoria Franței):

Denunțul... formulat De M.D. G. sub formă interogativă :

“Est-il possible qu'un auteur qui continue d'alimenter des polémiques antisémites en Roumanie puisse bénéficier de la protection de l'Etat français?”

a) este acesta un *denunț* al unui *goi* (Mihai Dinu Gheorghiu) indicînd autorităților franceze ce anume să-i facă unui evreu [jidovit-enjuivé] (Goma)?;

b) este el un *denunț* al unui evreu (Mihai Dinu Gheorghiu) indicînd autorităților israeliene ce anume să-i facă unui *goi* (Goma), cum altfel decît: “antisemit”, “negaționist” etc ?;

c) nu cumva *denunț* ca, normal, pentru el, produs al gândirii unui fanatic înregimentat în *religia* numită **bolșevism** (francezii evită termenul, înlocuindu-l cu inexactul: “fascism”), a cărei materializare ne-a terorizat pe noi, 4 milioane de români din Basarabia și din Bucovina de Nord *din exact 28 iunie 1940, când URSS a ocupat aceste provincii în virtutea “pactului de neagresiune” Stalin-Hitler în vigoare și azi, sub Putin-Voronin?*

Astept răspuns la întrebări, nu de la *denunțatorul prin vocație* M.D. G., , ci dela Instituția *Le Monde*.

Paul Goma

NOTA:

Traducerea în franceză comportă câteva explicații necesare atât jurnaliștilor de la *Le Monde*, cât și cititorilor francezi.

P.G.

P.S. aprilie 2008

Ziarul *Le Monde* nu a confirmat primirea prin poștă a Scrisorii mele decît prin semnătura - indescifrabilă - a vreunui funcționar al lor.

Deci, nu a publicat dreptul la replică.

Acest Monument al Franței (*Le Monde*) s-a comportat astfel, executînd instrucțiunile primite de la Centrala Holocaustologilor.

2 0 0 8

20 aprilie 2008

INMER -

Institutul Național pentru Falsificarea Memoriei.

Caietele INMER (“Institutul Național pentru Memoria Exilului Românesc”) nr. 11, martie 2008 publică dezbaterile “Psihiatria ca armă de represiune politică folosită de regimul comunist și reflectarea acestui fenomen în exil”. Un titlu neobișnuit de lung, pentru a comunica... altceva decât *adevărul* - după cum voi arăta mai încolo.

Mărturisesc: nu știu de unde s-o iau, cum s-o privesc (despre dezbateri vorbesc)...

Pentru a pătrunde “secretul” acestei reuniuni (la 18 octombrie 2007, la Jockey Club, București) avînd ca temă folosirea psihiatriei ca armă politico-polițienească a regimului comunist este imperativ necesar să spun: în cele câteva ceasuri cât au durat dezbaterile dezbătătorilor care se ‘zbat - și ei! - să **rescrie Istoria Contemporană a României** *nu a fost rostit măcar o dată numele celor care au făcut cunoscută, prin Europa liberă, această “practică” și în România: al meu, de la București și al lui Virgil Tănase, care, de la Paris, din casa Monicăi Lovinescu, a înregistrat convorbirea noastră telefonică dată spre difuzare în aceeași zi.*

Cu ce/cine să încep? Nu am încotro: cu deschizătorul dezbaterii, Dinu Zamfirescu, cel care, în 1988, la Paris, împreună cu Mihnea Berindei a pus la cale un putch minabil, fără vreun nobil scop decât acela de a o introduce ca vicepreședinte al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România pe fata Doinei Cornea, perfect necunoscută în regiment și strălucind prin absență de la manifestările-manifestațiile noastre - pentru drepturile omului, desigur; cel care a transformat publicația Institutului pe care-l conduce în jurnal-de-bord al “liberalilor” (de teapa unor turnători de pușcărie: Quintus, Cîmpeanu, Lăzărescu, bolșevici-de-nădejde: Olteanu, Videanu, Meleşcan, Stolojan, uteciști - și istorici!: Ungureanu, Cioroianu, Marius Oprea...;) cel

care de curând a impus cenzurarea volumului **Antologia Rușinii** (inițiat de Virgil Ierunca), ce trebuia să apară la INMER. Așadar indispensabilul Dinu Zamfirescu a început prin a comunica:

“Psihiatria ca armă de represiune politică este un subiect pe care trebuie să-l abordăm neapărat, *deoarece, actualmente, opinia publică românească începe să uite* niște realități care au existat până nu foarte de mult” (subl. mea.).

Într-adevăr: “opinia” (publică românească) “actualmente începe să uite”, însă președintele Institutului Național pentru *Memoria Exilului Românesc* liberalul Dinu Zamfirescu veghează pe ziduri și o readuce în... *Memoria Exilului Românesc* prin... **falsificare** - cu ajutorul conștient al lui Ion Vianu, al lui Gabriel Andreescu și cu acela abuziv-folosit la publicarea dezbatărilor în Caietul INMER, al lui Vasile Paraschiv (intervenția sa a fost vădit “curățată” de pixul cenzurator al președintelui - cu acordul principalilor participanți - de numele odiosului Goma...).

Pentru o mai corectă expunere a faptelor - care alta, decât una cronologică? - voi cita mai întâi din “Jurnalul de Iarnă” din februarie-martie 1971 inclus în volumul meu de mărturii **Culoarea curcubeului** - re-re-repet: cel trimis la topit de Liiceanu, fără ca vreunul dintre prietenii mei de atunci (printre ei: Zamfirescu, Andreescu, Vianu) să se fi măcar mirat, necum protestat... Voi reproduce apoi “adevărul” impus de INMER, de Zamfirescu, de Andreescu, de I. Vianu și de Paraschiv, cel abuzat-cenzurat de intelectualii de vârf ai României, nemulțumiți de istoria-cum-a-fost-ea, de aceea au încercat să re-scrie ei cu mâna lor istoria-cum-le-ar-plăcea-lor-să-fi-fost.

Așadar, citez din **Culoarea curcubeului** (ed. Polirom, 2005, pag. 59, continuarea notației din 18 februarie (1977):

Ora 17,00: Abia acum aflu - de la Europa liberă:

Ceaușescu a ținut un violent discurs împotriva noastră. Dar când? Ieri, 17 februarie, zice Europa. Ieri? Dar cum am resimțit noi ieri-ul? A-ha, așa se explică barajul din jurul imobilului și ploaia de telefoane... atitudinale? Dar astea ar fi fost consecințele, nu... Nu, ce?

“(...) Manuel Lucbert în *Le Monde* din 19 februarie 1977, sub titlul “M. Ceausescu s’en est pris vivement a ceux qui «trahissent leurs pays»”(...)

“(21 februarie [1977], continuare)

(Tot) 18,50: Telefonează [jurnalista] Dessa Trevisan (convorbirea nu se întrerupe). Mă întreabă ce cred despre întâlnirea de mâine cu Burtică (nu de la mine știa). Răspund că nu știu, îi voi spune mâine - după...

*Ora 19,15: Vasile Paraschiv reușește să strige la telefon:
«Mă aflu în pericol! Atenție!!»
Ce o fi pățit? - întrebare retorică...
(Jurnal de iarnă)”*

“Am aflat mai târziu: îl hăituiau securiștii. **Semnase cu o zi înainte, [în 20 februarie] iar azi (21 februarie) venise din nou la București, să aducă documentele care probau că fusese internat în azil psihiatric.** În acea seară va scăpa de câini, însă în 23 februarie... (voi ajunge și atunci). (...)

“Halucinații... Tot halucinații să fi fost, pentru [Cornel] Burtică [vicepremierul de atunci cu care avusesem o “întrevvedere” în 22 februarie], răpirea (altfel cum să-i zic?) muncitorului Paraschiv Vasile, din fața casei mele, operată de băieți? Citez din scrisoarea pe care acesta avea să mi-o înmâneze peste o lună (în 22 martie 1977)”:

“La 23 februarie 1977, ora 8 dimineata, pe când încercam să intru pe scara blocului Dvs. am fost arestat de trei ofițeri de Securitate care erau postati în fața blocului și, deși se prefăceau că repară ceva la mașină supravegheau totuși cu atenție intrarea (...)

“(...) Halucinații - iată ce i-au confiscat securiștii lui Paraschiv:

- “1. Cuvântarea Președintelui Carter cu ocazia venirii la Casa Albă;
2. Biletul de ieșire din spitalul Voila-Cîmpina, unde fusesem internat în mod forțat de ei, Securitatea din Ploiești, la 23 decembrie 1976;
3. Copie după foaia de observație de la spital;
4. Procesul-verbal de percheziție de la domiciliul meu, făcut la 12 noiembrie 1976.”

“Halucinațiile muncitorului Paraschiv Vasile continuă:

“Colonelul Popa m-a întrebat dacă îl cunosc pe Paul Goma și dacă am semnat ceva. Am răspuns că îl cunosc personal pe Paul Goma *de la data de 20 februarie 1977*, dată la care mi-am dat adeziunea deplină la scrisoarea dânsului adresată lui Pavel Kohout și tovarășilor săi de la Praga - scrisoare deschisă pe care am semnat-o și eu. Și că am mai fost la dânsul a doua zi, la 21 februarie și că azi, miercuri 23 februarie ar fi fost a treia oară, dacă Securitatea nu m-ar fi împiedecat să comit acest «delict politic». Colonelul Popa mi-a zis că el îmi dă un «sfat»: să rup orice contact cu Goma. Mi-a spus că dacă întrerup contactul cu Goma îmi anulează diagnosticul de nebun. Am zis că eu acționez după cum îmi dictează conștiința”.

“(24 februarie) [1977]

Ora 20: Paulina Cătănescu. Și ea a fost internată de mai multe ori în azile psihiatrice (Cula, Bălăceanca). ”

“**Sâmbătă 26 februarie** [1977]

(...) În cursul dimineții, vizite: Paulina Cătănescu, (...)

*Ora 17,15: Îmi telefonează de la Paris Virgil Tănase. Îmi cere un interviu pentru Les Nouvelles Littéraires. Ciudat, dar așa e: telefonul nu a fost întrerupt, cu toate că îi transmit: **ȘI ÎN ROMÂNIA SE PRACTICĂ INTERNĂRILE ÎN AZILE PSIHIATRICE PENTRU DELICTE DE OPINIE.***

*Îi mărturisesc “corespondentului”: 1. Că, acum, telefonul meu nu este, ca de obicei, întrerupt; 2. Că, spre rușinea mea, nu știam (deși rămăsesem în legătură cu foștii colegi de închisoare și de domiciliu obligatoriu) că se practică internarea-la-nebuni, ca în Rusia. Îi mai spun ce am aflat: internările sunt decise în virtutea unui Decret (Nr. 15, din martie 1965), deci exact din luna în care crăpase Gheorghiu-Dej. Ceea ce părea de neconceput (anume că Ceaușescu ar fi rupt-o cu legile și practicile staliniste ale lui Dej) se dovedește a fi realitate în cazul criminalului Decret 15 - adevărat, lansat de Dej, dar aplicat de Ceaușescu. Îi mai spun: **Veniseră la mine, până în acel moment, 8 persoane, victime ale internărilor-la-nebuni. Adunaseram materiale doveditoare: bilete de ieșire din spital, foi de diagnostic etc - de la Paraschiv Vasile, muncitor, de la Brașoveanu Gheorghe, economist (internat de mai multe ori, ultima pentru că ținuse într-un cerc restrâns o comunicare: “Știință și religie”), de la Cătănescu Paulina, inginer chimist - despre care mai vorbisem - și de la Stoean Păun, inginer mecanic - acesta era amenințat cu internarea, fiindcă, disperat de șicanele de la serviciu, apăruse în uzină cu, pe piept, ecusonul pe care scria SCLAV.”***

Din rapoartele Securității (recuperate prin CSNAS):

(16) Interviul luat prin telefon de Virgil Tănase [în 26 februarie], apărut în revista Les nouvelles littéraires [!] nr. 2574 din 3-10 martie 1977 - ortografia le aparține, n.m. P.G.

(P.G.):...Iar cei, din nefericire foarte rari, care îndrăznesc să o spună sînt trimiși dacă nu la închisoare, cel puțin la spitalele psihiatrice. [bifat cu un X mare și marcat cu o linie verticală]

V.T.: Ce sînt aceste spitale în România?

P.G.: Internarea în spitale de psihiatrie pentru delict de opinie este reglementată prin Decretul nr. 12 din 1965. [bifat cu semnul văzut] Cunosc opt cazuri între care cel al lui Gheorghe Brașoveanu, care a fost internat aci din cauza unei conferințe despre “Viață și Dumnezeu”. În momentul de față, lucrez la o carte care tratează această problemă.]

“[tot 26 febr.] Ora 17,30: Vizită: Familia Nuță. Tot atunci: Sandu (Gh.) îmi telefonează, ca să mă anunțe: Fusesse chemat la Pașapoarte!”

Ora 19,10: Europa Liberă s-a dezmoțit de-a binelea: transmite bomba pe care l-o furnizasem acum două ore, anume: și în România se practică internările psihiatrice pe motive politice! Așa, da!
(Jurnal de iarnă)”

“Duminică 27 februarie [1977]

“(…) Nota: Mai târziu aveam să aflu că, în acea zi - 27 februarie 1977 - luase ființă, la Paris, *Comitetul Francez pentru Apărarea drepturilor Omului în România*, din inițiativa unor tineri francezi care lucraseră în țara noastră ca sociologi, etnografi, istorici. Comitetul a avut un rol determinant, atât în informarea opiniei publice franceze despre ceea ce se petrecea în România, dar și în apărarea noastră, celor aflați la cheremul Organelor (mai apoi Comitetul s-a transformat în Ligă afiliată Federației Internaționale pentru Apărarea Drepturilor Omului).”

”Miercuri 2 martie [1977]

Ora 8: Telefonul, în continuare, mort.

(…) Ora 10: **Telefon de la Paulina Cătănescu. Speriată, îngrozită de urmăritori.**”

“(…) Joi 3 martie [1977]

(…) Între 14,30-18,10: Negoîtescu. Foarte important! (Ana Maria a plecat la “Louis” la ora 5, s-a întors la 7).”

“(…) Vineri 11 martie

Ora 8,45: TV canadiană canalul francez. Interviu până la ora 9,30. **Între 12-14: Nego cu I. Vianu!**
(Jurnal de iarnă).”

Nota din aprilie 2008:

Deci, știrea despre internările psihiatrice în România a fost difuzată **în 26 februarie (1977)**, iar I. Vianu a venit abia după două săptămâni, **în 11 martie**, să semneze Apelul nostru, pentru respectarea drepturilor omului - aducînd și un text al său, despre sfîșierea românului care cere emigrarea din România.

Tot din rapoartele Securității:

19) Interviu acordat Agenției americane de presă U.P.I., apărut în fragmente în cotidienele “Le Monde” nr. 9995 din 19 martie, “Die Welt” nr. 64 din **17 martie 1977**:

“Paul Goma a afirmat că există în România spitale de psihiatrie în care autoritățile nu ezită să-i interneze pe opozanți. El a citat numele a patru așezăminte (spitalele Bălăceanca, Cula, Poiana Mare și Petru Groza), dintre care primele două în București, în care, după cîte știe el, au existat cazuri de acest fel. *Scriptorul s-a declarat gata a furniza identitatea a trei persoane care au suferit un atare*

tratament și care i-au adus dovezi confirmând internarea lor psihiatrică din motive politice. El speră să poată înmîna aceste declarații Conferinței de la Belgrad. [bifat cu semnul văzut și marcat cu o linie verticală]

20) Interviu acordat Agenției americane de presă U.P.I., apărut în fragmente în cotidienele “Le Monde” nr. 9995 din 19 martie, “Die Welt” nr. 64 din 17 martie 1977:

“Paul Goma a afirmat că există în România spitale de psihiatrie în care autoritățile nu ezită să-i interneze pe opozanți. El a citat numele a patru așezăminte (spitalele Bălăceanca, Cula, Poiana Mare și Petru Groza), dintre care primele două în București, în care, după cîte știe el, au existat cazuri de acest fel. *Scriitorul s-a declarat gata a furniza identitatea a trei persoane care au suferit un atare tratament și care i-au adus dovezi confirmând internarea lor psihiatrică din motive politice. El speră să poată înmîna aceste declarații Conferinței de la Belgrad.* [bifat cu semnul văzut și marcat cu o linie verticală]

21) Declarație făcută lui Klas Bergman, corespondent al ziarului “Dagens Nyheter, [insert de mână din care nu se înțelege decît primul din cele trei cuvinte: *coditian*] apărută în nr. 98 [insert de mână: *din 12 aprilie*] al cotidianului respectiv :

(...) **Goma vorbește de asemenea despre trei persoane care din cauza activității lor politice au stat internați într-o clinică de psihiatrie. Este vorba de Vasile Paraschiv, un fost membru de partid mai în vîrstă, inginer Paulina Cătănescu și economistul Gheorghe Brașoveanu. Un al patrulea, Păun Stoian, un inginer care drept protest împotriva sistemului a purtat un mic afiș cu inscripția “sclav” a fost amenințat că va fi internat într-o clinică de psihiatrie...**

Să vedem cum prezintă INMER (“Memoria Exilului”):
Așadar președintele Zamfirescu Dinu îl introduce pe:

Ion Vianu - care declară:

“Eu am elaborat mai multe studii asupra acestei probleme specifice, deoarece, **fără falsă modestie, am fost primul medic care, în țară găsindu-mă, am vorbit despre abuzurile politice ale psihiatriei în mod public și am făcut-o și după ce am părăsit România**”. (subl. îmi aparține, P.G.)

În curând se vor împlini două decenii de când I. Vianu tot invocă în intervențiile sale publice - orale, scrise - un articol al său publicat în *Viața românească* mult înainte de 1977, în care demascase psihiatria politică. Nu va fi, în sfârșit, momentul ca autorul articolului să-l republice, măcar parțial, pentru ca cititorul să judece pe text ce și cum anume scria el, mult înainte de 1977, **“fără falsă modestie (...), despre abuzurile politice ale psihiatriei” ?**

“(...) [despre] “această intenție deliberată [din partea puterii statale] **eu am avut cunoștință de ea începînd de la sfârșitul anilor șaizeci**” (...) “În afară de propriile mele mărturii există discursul lui Ceaușescu din 1 octombrie 1968 (...)”

“Ca să vă imaginați puțin (...) era cazul unui avocat în vârstă, Haralamb Ionescu, de la Brașov, care a venit [“a venit?”, singur, din proprie inițiativă? - în românește se spune: “*a fost adus*” - observația mea, P.G.] la Spitalul Central după ce făcuse [sic] următoarea acțiune: scrisese Secretarului General al Națiunilor Unite pentru a-i spune că nu sunt drepturile omului în România (...) Mi s-a cerut atunci să fac parte din comisia de expertiză și am refuzat. Și de atunci a început o evoluție personală despre care nu vreau să vorbesc acum, pentru că nu este interesul acestei seri să vorbesc despre mine”...

Ba da: interesul acelei seri ar fi fost ca I. Vianu să vorbească despre sine, spunînd *adevărul* despre acel episod. Anume că știrea despre internările psihiatrice fusese difuzată în 26 februarie (1977), iar el, I. Vianu a apărut abia în 11 martie, însă numai ca să semneze Apelul nostru *pentru a obține pașaport de emigrare, până atunci refuzat*. Și nu a făcut-o: adevărul ar fi contrazis “varianta” sa, eroică și “fără falsă modestie”. Dar nici după acea dată (ne-am mai întâlnit până la 1 aprilie, când am fost arestat: și după ce am fost liberat) I. Vianu nu s-a manifestat prin vreo declarație scrisă ori orală (prin telefon, Mariei-France Ionescu, de pildă) împotriva internărilor psihiatrice. A deschis gura abia după ce a ajuns în Elveția față de jurnalista Nicoleta Franck.

Până la apariția Caietului INMER nu vedeam importanța “priorității” denunțării psihiatriei politice în România.

În 1977 consemnasem pe foi de hârtie ceea ce, în 1978, la Paris avea să alcătuiască un capitol, “Jurnal de iarnă” al mărturiei editată în 1979, la Seuil, în traducere franceză, sub titlul **Le Tremblement des hommes** (titlul original în românește fiind: **Culoarea curcubeului, 77**). Și în acea împrejurare mă considerasem un simplu agent purtător de mesaje ale concetățenilor mei cei fără glas și fără de putere. Astfel “tratasem” Apelul pentru respectarea drepturilor omului - despre a căror încălcare eram documentat până peste cap; astfel am făcut pe curierul (și telefonic), atunci când am aflat cumplita veste: *și în România se practica internarea-la-nebuni-pentru-normalitate-cetățenească, după modelul sovietic*, știre aflată de mine abia în 26 februarie 1977 (de la Paraschiv, Cătănescu, Brașoveanu, Stoean Păun...).

Am făcut-o - pentru ca era normal să o fac, oricine în locul meu ar fi făcut la fel, fără a revendica “prioritatea”, fără a pretinde recunoștință veșnică din parte “opinie publice”. Așa credeam până

la citirea Caietului INMER. Spre surpriza și durerea mea, iată: există oameni - printre foștii mei prieteni - care intervin acum, după 30 ani, pentru a re-scrie, ei, becisnicii, istoria noastră.

Re-scriitor al Istoriei României, în afară de sinistrul sovietist Roller, l-am avut, recent, pe Tismăneanu - el, apărînd ("cu ghearii și cu dințile", vorba unui congener al său) "concepția sa, academică"... cea care, cu binecuvîntarea lui Băsescu, a falsificat istoria contemporană a României, prin **mutilare** (eliminînd fără opoziție din partea colegilor din Comisie: Manolescu, Mihăieș, Patapievici, Monica Lovinescu, Zub... perioada 28 iunie 1940-iulie 1941, apoi pe cea dintre martie 1944 și 1946, pentru a nu-i contraria pe rușii ocupanți ai Basarabiei și Bucovinei, apoi ai României cîtă mai rămăsese, în nici un caz ofensa pe evreii auxiliari zeloși, feroci ai Ocupantului bolșevic) și prin **falsifi-care**, chiar **inversare a termenilor** - un exemplu din o sută: Raportul său - tipărit în foarte multe exemplare la Humanitas BMW - pretinde că "*Ceaușescu îi alungase din România pe evrei*". Or toată lumea știe că Ceaușescu avea alte păcate, toate grele, de pe urma cărora pătimiseră numai românii, nu și evreii - aceștia colaboraseră cu regimul comunist, alcătuiind ei înșiși Aparatul de Stat și de Partid, cîtă vreme avuseseră cetățenia română, însă și după ce *emigraseră*, devenind israelieni, francezi, germani, americani.

Și iată-i acum pe impotenții târâie-obiile adunați la INMER, profitînd de prezența lui Vasile Paraschiv, singurul om cinstit din acea adunătură de impostori, mincinoși "directori de conștiință", încercînd să intre în Istorie prin ușa din dos, frecventată de slugi, de furi și de tâlhari. (Îmi vine în minte o zicală amărâtă: "Ceaușescu, neizbutind să intre în istorie, vrea să intre în geografie").

Și în "mărturiile" despre denunțarea psihiatriei în România I. Vianu procedează ca și în acuzațiile de antisemitism la adresa mea: deschide gura și lasă cuvintele să-i curgă pe bărbie, pe piepții cămășii, ca dintr-un robinet uitat deschis - fără a ține seamă de proprietatea lor, de adevărul lor.

Dacă avea cunoștință de abuzurile psihiatrice "**începînd de la sfârșitul anilor șaizeci**" de ce nu le-a denunțat de atunci?, iată, eu am mărturisit că abia în februarie 1977 am aflat despre acestea și pe dată... am turnat! Pentru cei care umblă pe la *memorie* amintesc: și atunci domnea teroarea lui Ceaușescu și a Securității.

Apoi: ce înțeles ascunde afirmația: "**În afară de propriile mele mărturii există discursul lui Ceaușescu din 1 octombrie 1968**"?

Nu am pătruns pâcla discursului său deslănat, incoerent, îl las așa, neatins.

Aproape mă obișnuisem cu *absența* sa scroboto-somnoliferă în prezidiile conferințelor, a colocviilor, încă de la prima ediție a **Amintirilor în dialog** (cu M. Călinescu), unde era evidentă - la amândoi - *autoamnezierea*. De aceea m-a surprins dureros agresivitatea cu care m-a atacat acum câțva timp - tot în INMER - și scuipându-mă cu: “antisemit basarabea”! Atunci dedusesem că, tot dormitînd prin comitete și comiții și prezidii alături de Monumentul Nesimțitorismului Dâmbovițelin, Oișteanu-Oigenștein, căprarul holocaustolog îl alfabetizase pe fiul lui Tudor Vianu șoptindu-i “ultimele știri”. Din acestea I. Vianu reținuse doar că sunt “antisemit” și “basarabea”; din lene, confectionase grăbit: “**antisemit basarabea**” - și adormise la loc.

Din Dezbateră de la INMER reiese ceva mult mai grav: I. Vianu este, nu doar un indiferent (fusesse o viață întreagă, de aceea dialogase atât de armonios cu un Matei Călinescu), ci a devenit de câțiva ani militant holocaustolog. Or scopul suprem al acestora (care cred fără a cerceta) este *suprimarea memoriei celui alt* (*goi-ul*). Prin *omisiune* a adevărului de toți știut și prin *fabricare de neadevăruri* - ca aici.

Ce ocazie mai fericită pentru un veninos ca Dinu Zamfirescu de a-și exercita puterea (sic) prin cenzurarea celor care nu-i împărtășesc opțiunile (resic), la urma urmei, prin *rescriere a istoriei*, visul oricărui căcănar slugoi, fie el Roller, fie Tismăneanu, fie Marius Oprea (Comisia încredințată lui de Tăriceanu, avîndu-l ideolog-șef pe securistul sionist “Radu Ioanid” a fost neutralizată de Băsescu prin Tismăneanu, însă “programul” era identic: **fără perioada iunie 1940 - 1946 - ca să nu-i supere pe americanii de la Tel Aviv**). Îmi arde și el o copită, scriind:

“Aș sublinia aportul deosebit al Ligii pentru Apărarea Drepturilor Omului în România și a lui Mihnea Berindei care crede că a fost printre primii care a relevat în Occident acest fenomen. Pe urmă bineînțeles abuzul (...) a fost reflectat și în emisiunile posturilor de radio Europa liberă și BBC”.

“Pe urmă” au fost hoitarii, profitorii, “primii”, falsificatorii memoriei - ca el, ca Vianu, ca G. Andreescu.

Așadar, iată cum stăm: “Primul care a demască psihiatra politică în România” a fost - fără falsă modestie - I. Vianu (dar al doilea?); “printre primii care a relevat în Occident acest fenomen” a fost, cine altul dacă nu Berindei!?

Inmer-iștii refuză să pomenească numele lui Virgil Tănase “corespondentul” meu telefonic de la Paris și semnatarul...

primului text care relevase fenomenul (în săptămânalul *Les Nouvelles Littéraires*). Nu sunt consemnate nici numele Monicăi Lovinescu și al lui Virgil Ierunca, în casa cărora se afla instalat Comitetul pentru apărarea drepturilor omului și unde s-a înregistrat convorbirea noastră - *pentru a fi difuzată în aceeași zi după două ore, la Europa Liberă (26 februarie 1977)*. Pentru INMER-ul falsificator al adevărului nu au existat nici Maria Brătianu, nici Marie-France Ionesco, nici Țepeneag, nici Anne Planche, nici Alain Paruit, nici Matei Cazacu, nici Trifon, nici Doicescu...

Și, desigur, nici măcar din greșeală nu a fost pomenit numele odiosului “antisemit basarabea”: Paul Goma...

*

20 iunie 2008

Cine sunt negaționiștii?

Abia acum, privind o rememorare televizuală a masacrului de la Oradour-sur-Glane (10 iunie 1944, victime ale germanilor ocupanți: peste 600 de civili, printre care femei, copii, refugiați din Mosela și din Alsacia), am reușit să pun un cuvânt pe golul care mă chinuie de peste un deceniu, de când am început a scrie despre **Basarabia și Evreii**. Un cuvânt care plutea în aer, însă nu putusem să-l rostesc/scriu dintr-un motiv... la îndemână: acel cuvânt era folosit de călăi împotriva noastră, victime, iar victima de mine nu găsisese cu cale să li-l întoarcă, fiindcă prea ar fi semănat cu vulgara, dar cât de adevărata: «Ba a mă-tii!»:

Când, în **Săptămâna Roșie** reproduceam documente care dovedeau că evreii din Basarabia și din Bucovina de Nord comiseseră violențe, umiliri publice, sechestrări, asasinate împotriva militarilor și a civililor care se refugiau din Teritoriile Cedate Rusiei, începînd din 28 iunie 1940, mă rezumam la cuvinte ce denumeau acțiuni: huiduieli, insulte, ciomăgeli, bătaie cu pietre, “botezare” cu conținutul oalelor de noapte păstrate în vederea “întâmpinării”, linșaj, împușcare, luare de prizonieri (dintre militari, într-un război care nu exista) - Holocaustologii îmi... replicau, indignați, ultragiați :

“Negaționistule!”- deși, pentru orice normal-alfabetizat, era limpede: eu nu negasem nimic, ci afirmasem ceva.

“**Negaționism**” face parte din arsenalul - nu de apărare, ci de atacare folosit de evreul dobitoc, lipsit de cuvinte și care

astfel previne replica celui din față, acuzatul pe nedrept; lui, dobitocului, îi convine această calitate-cusur a termenului: îl scutește de argumentare a acuzațiilor lui, în 63 de ani de la sfârșitul războiului devenite sentințe-condamnări fără drept de recurs (iar cine le contestă este... un antisemit și un negaționist!).

Ceea ce făcusem, la urma urmelor reportericește, descriptiv, stăruind la anume momente-evenimente. Tot descriptiv, reportericește citasem din documente (firește, ale Serviciului Secret al Armatei Române, nu “pentru a păstra dreapta măsură” între acestea și acelea răs-știutele (de 63 ani) ale Serviciului Secret al Armatei Roșii, cum îmi recomandaseră R. Ioanid, Shafir, Laszlo, Al. Florian, Pecican...); tot rezemându-mă pe documente vorbisem despre fazele următoare petrecute în Basarabia și în Bucovina de Nord - până la 22 iunie 1941: un întreg an de teroare crâncenă, nemaicunoscută pe aceste pământuri aflate în calea tuturor năvălirilor și a năvălitorilor: arestări, confiscări de cereale și animale, deportări în masă, “processe” expeditiv - ca al elevilor de la Școala Pedagogică din Orhei, dintre care mulți au fost executați (ancheta fiind condusă de G. Goldenberg, șeful NKVD-ului Orhei).

După logica evreilor vinovați de crime grele, noi, victimele lor, supraviețuitori, martori ai barbariilor lor, chiar dacă ne reze-masem pe documente (ale Armatei Române, nu ale Dimpotrivei Roșii), comisesem... Ce comisesem?

Răspunsul-explicație al holocaustologilor reiese din cuvântul cretin aruncat-scuipat, acuzator-executor: «**Negaționistule!**»

Obişnuți a accepta, din partea noastră, cu capul plecat, în tăcere, orice acuzație, oricât de nedreaptă, de exagerată, de aiuritoare nu le-a dat prin minte că... ei înșiși, la un moment dat victime, vorbind-scriind despre calvarul lor, ar fi fost contraziși de martirizatorii lor, ba chiar tratați de... de negaționiști. Tactica lor ticăloasă de preveni orice contestație a mărturiilor contrarii intereselor lor (doar ei sunt inventatorii “războiului nuclear preventiv”) a făcut ca doar la eructarea celor două cuvinte magice - în fapt blesteme tradiționale: “Antisemit!” și “Negaționist!”, noi, victime ale lor (ei, da, evreii nu au fost totdeauna victime, ci adesea călăi) să fim paralizați, neutralizați, muți, pentru *a nu se auzi în jur, rostit tare, limpede adevărul-adevărat, adevărul istoric al unui întreg secol, al douăzecilea*.

În tentativele repetate de a angaja un necesar dialog cu evreii, după ce că veneam cu argumente ușor de contestat - ușor din partea lor, care cu un simplu: «Nu-i adevărat!» mă trimiteau la colț - nici nu-mi trecea prin minte să răspund la răstelile lor

komisaro-imperialiste (rusești...) tot cu: «Nu-i adevărat!» - pârîndu-mi-se o “replică” imbecilă, mecanică, de troglodit, de bețiv; să nu rămân doar la atâta, ci, riscînd să intru în troaca logicii lor, să le azvârl în obraz (presupunînd că aveau așa ceva) acuzația cu care ei mă copleșiseră, îmi închiseseră gura, mă condamnaseră și chiar mă executaseră, ca pe un criminal dovedit a fi mîncat evrei cruzi, de preferință copilași:

“Negaționiștilor!”

Fiindcă **negaționiștii** sunt ei, nu eu (dealtfel Oișteanu, chiar spusese : deși Goma nu neagă Holocaustul, el este antisemit: îl justifică!, iar fiul Marelui Tudor Vianu, auzind prin somn această sentință, o repetă, o repetă - ca o placă stricată, vorba Monicăi Lovinescu despre mine).

Să se pună de acord holocaustologii; unii mă absolvă de păcatul “antisemitismului”, însă au găsit altceva (cum să scap de “justiția” lor strîmbă?) : cică aș fi vinovat de... negaționism!

În ce constă negaționismul cu care atac în mod mârșav “totalitatea comunității evreiești”? Nu contează, *negaționismul* se asortează cu *antisemitismul* [și ce dacă a critica politica rasistă, apartheidistă a Israelului politica ceea nu are legătură cu antisemitismul - are cu postul de ambasador UNESCO dăruit de Taubman... antisemitului Manolescu!]. Sunt piese din uniforma holocaustologului militanto-recuperaționist. Și fac-bine pungii fără fund a *recuperaționismului planetar* - nu s-a înțeles?, cum așa: sub termenul *recuperare*, evreii, zapcii în suflet și-n simțiri, îi trimit în față pe holocaustologi, ei să se mânjească în campania de re-jefuire re-demarată - nu întâmplător după căderea Zidului Berlinului - pentru a lua și pielea de pe noi, nu doar zdrențele odinioară numite: îmbrăcăminte. Ei, evreii **neagă** adevăruri orbitoare, nu eu, care... îi tot invit, naiv, prostește la dialog.

Dintre ei inventivul Shafir (care a recunoscut, în scris: nu citise cartea condamnată: **Săptămâna Roșie**) m-a acuzat, primul de “negaționism”... deflectiv?, deflectant?... Or *goi*-ul care sunt nu avusesse prezența de spirit să i-o întoarcă:

«Ba tu ești negaționist, măgarule, care mă acuzi pe mine de... negaționism!»

În eternul și imposibilul dialog (sic), evreii folosesc drept călușuri de băgat în gura celui din față, presupus contestatar al termenilor falși, neadevărați, cuvinte rău, incorect folosite, dar cât de folositoare lor în campaniile de acuzare, culpabilizare și... recuperaționare (vorbesc de bani, desigur, de ce altceva să vorbesc?):

- **antisemit(ism)** - termen trebuind să comunice că eu, desemnatul cu degetul și cu stropii elocinței (!) am o atitudine

batjocoritoare, insultantă față de un **semit**.

Care semit?, vorba rusului. Dar nu este semit niciunul dintre holocaustologii care mă... antisemitizaseră: R. Ioanid, Oișteanu, Shafir, Katz, Reichman, Paruit, M.D. Gheorghiu, Ancel - să nu fie uitat Wiesel - : toți aceștia provin din aria înglobată de Rusia (care ocupa atunci și Țările Baltice și Polonia), unde evreii au fost/sunt/vor fi de origine kazară, deci turcă, strămoșii lor **trecuseră la mozaism**, deci *nu au nici un strop de sânge iudeu* - spre deosebire de... *palestinieni, unicii semiți din Țara Sfântă...*

În care caz cum rămâne cu “antisemitismul” folosit până la urzeală de holocaustologi, împrôșcându-i pe contradictorii? Ei, ne-semiți, doar “trecuți”, nu născuți (de aici zicerea: să te ferească Dumnezeu de “trecuți”, aceștia sunt mai ca- decât -tolicii, crezându-se datori să dea dovadă de credincioșie noii religii).

Rămâne... în stare de levitație, după legile fizicei și ale bunului-simț.

- **negaționism** - termen destinat să comunice: eu, ne-evreu **neg** afirmațiile (sau... negațiile) obraznice ale holocaustologilor - ca de pildă: “Românii au masacrat 400 000 de evrei în timpul războiului”. Sunt etichetat: “negaționist” fiindcă... neg minciunile, nu adevărurile.

Dar, atenție: devin negaționist chiar și atunci când îndrăznesc să corectez cifrele astronomice cu care holocaustologii ne dau la cap: fie că afirm: «Cifra de 400 000 de evrei victime ale românilor este mult umflată», dar și atunci când - nu eu, primul, ci un alt *goi*: l'Abbé Pierre - o corecteză, avansând alta, adevărată, oricum, mai aproape de adevăr... Un astfel de “negaționist” ar putea fi arătat cu degetul ca, să zicem: “corec[ta]ționist (!)”.

[Anul trecut, după moartea Abatelui Pierre, un jurnalist de la *NouvelObs*, Caviglioli comitea imprudența de a cita un fragment din scrisoarea produsă în procesul lui Garaudy :

“A fost normal ca, după război să cedem exagerărilor”...(apoi introduce - vorbesc tot de Caviglioli - fraza următoare astfel: “*Și adaugă [Abatele Pierre], într-o lugubră lapalissadă*”):

“La Auschwitz a fost scris pe o placă: patru milioane de morți. Fiindcă astăzi a fost corijată la un milion, înseamnă că cifra de patru milioane a fost exagerată” (subl mea).

De unde concluzia, strâmbă: în ochii holocaustologilor, chiar persoana care citează... inscripția de pe o placă, de la Auschwitz, nefiind el autorul corectării, comite o crimă gravă: **“negaționism corector al neadevărului”**. Fiindcă așa cum exista un adevăr-de-clasă în bolșevism, există un adevăr-de-rasă în holocaustism.

În legătură cu “derogările”, nu doar de la adevăr, ci și de la cronologie practicate de evrei, în scop de supraviețuire (Hanna Arendt o spune, întru justificarea, amnistierea tuturor faptelor rele ale Poporului Ales), i-am mai arătat cu degetul pe Ilia Ehrenburg și pe Vassili Grossman numindu-i *descronologizatori*. Aceștia, într-o carte de pură propagandă apărând nu doar cauza minoritarilor evrei, ci mai ales cauza majoritarilor ruși (ah, dorința arzătoare de a aparține altei comunități: rusească, ungurească!), intervertiseră cauza și efectul, afirmând, de pildă, că... “severitatea cu care autoritățile sovietice” (sic) îi trataseră, în 1940 pe românii basarabeni și bucovineni proaspăt ocupați, se explică prin răzbunare (răzbunare justificată când este practică de evrei, prin tradiție, însă negată, interzisă celor din față, *goi*-ilor) pentru masacrele la care se dedaseră românii în... hăt, departe în timp, în iulie 1941, după retragerea sovieticilor din teritoriile Ocupate! Această nerușinare în minciună se explică: evreii nu dialoghează, ci monologhează - și dictează (obișnuință căpătată în Rusia, apoi de la 1917 în URSS, unde au fost preponderent politrucii, siniștrii comisari (dealtfel unii și-au luat acest nume: există o sportiva americană: Komisarz, de unde se înțelege că tatăl sau bunicul exercita această nobilă ocupațiune în Polonia ocupată de bolșevici), mai ales în sectoarele represiune și propagandă). Ei declară, din 1948: «Israelul nu va ceda niciodată șantajului terorist». Prin “șantaj” ei înțeleg tocmai dialogul, iar prin “teroriști” doar *ne-evreii de după 1948* (de 60 ani!), fiindcă înainte ei erau numiți teroriști de către mandatarii Palestinei, sub denumirea de patriotism evreiesc practica ei (Begin, Shamir) fără scrupule terorismul pur și dur împotriva britanicilor, a arabilor, a creștinilor, iar după aceea dată au instituit: terorismul-de-stat-și-de-partid israelian, prezentat ca “drept la autoapărare”.

Strategii Ehrenburg, Grossman, străluciți precauționiști ai autoapărării au intervertit evenimentele, pentru ca la o adică să nu fie trași la răspundere adevărații agresori în Teritoriile Cedate: evreii, fiindcă, mințeau ei..., era război! Nu era nici un război, atunci, între iunie 1940 și 22 iunie 1941! Abia după un an de zile de la Ocuparea și Terorizarea Basarabiei și a Bucovinei de Nord a fost declarat războiul. Deci pe timp de ne-război ocupanții teroriști bolșevici, în fruntea lor: evreii, care credeau în continuare că acel pământ va fi, după promisiunea lui Stalin, viitoarea patrie a lor, trecuseră urgent la amenajarea terenului, operațiune numită **curățenie etnică**...

Adevărul fiind ca toate acțiunile lor dintre 28 iunie 1940 și 22 iunie 1941, având loc pe timp de pace sunt, *nu crime*

de război - care multe porcării șterg ele - ci *crime împotriva omenirii: imprescriptibile*.

Așadar cine sunt negaționiștii?

Ei, holocaustologii, cei care acuză pe ne-evrei de “antisemitism” și de “negaționism”!

2 0 0 9

19 iulie 2009

În sfârșit! Cineva - o persoană căreia nu i-am dedus numele adevărat, deși îmi expediază electronicește articole interesante - mi-a trimis (și mie) un text al lui Nicolae Dabija. Mi-am îngăduit să-i marchez în roșu pe cei răi, în albastru pe buni.

Mie mi-a parvenit cu întârziere, din moment ce autorul și-a început articolul astfel:

“Peste câteva zile, la 15 iunie 2009, se vor împlini 20 de ani de când săptămânalul *Literatura și arta* apare tipărit cu grafie latină.”

“Un editorial exceptional al marelui roman, Nicolae Dabija, despre cum a tipărit acum 15 ani, cu grafie latină, - în afara legii - săptămânalul "Literatura și Arta". A fost, în condițiile de-atunci, o faptă de eroism. Fara discutie!

In acest fel, limba "moldovenească" și-a încetat virtual existența.

Anticipînd viitorul...

Peste câteva zile, la 15 iunie 2009, se vor împlini 20 de ani de când săptămânalul *Literatura și arta* apare tipărit cu grafie latină.

Un eveniment care astăzi, când alfabetul nostru e prezent pretutindeni, s-ar părea lipsit de o relevanță deosebită.

Până la 15 iunie 1989 apăruse în grafie latină un singur număr al ziarului *Glasul*, în luna martie 1989, tipărit la Riga (Letonia), cu concursul prietenilor noștri [Leons Briedis](#) și [Maria Macovei](#).

Dar prima publicație care a apărut sistematic, săptămână de săptămână, după 1944, în spațiul din stînga Prutului a fost *Literatura și arta*.

Acest lucru s-a întîmplat cu 78 de zile mai devreme de adoptarea Legii privind trecerea scrisului nostru la alfabetul latin.

Timp de 78 de zile „LA” a apărut „în afara legii”, cum era calificat acest lucru de către procurorul general al republicii de atunci, [N. Demidenko](#).

Cine își mai amintește azi acel eveniment, care, de fapt, a pregătit trecerea întregii republici la scrisul nostru, fără emoții?!

În acea zi tirajul săptămânalului a crescut brusc: de la 189 000 – la 260 000 de exemplare.

Pentru prima dată dis-de-dimineață se făcuseră cozi lungi de sute de metri la chioșcurile de ziare din oraș.

Fiecare solicitant cumpăra câte 10-20 de exemplare.

Oamenii își făceau cadou unul altuia *Literatura și arta* cu noua grafie.

În realitate, cum afirmau mulți dintre cititori, în acea zi Basarabia a trecut la alfabetul latin.

Începând cu 15 iunie 1989 concetățenii noștri învățau de pe paginile săptămânalului să citească, deprindeau să-și facă semnăturile în noua grafie încă ilegală, chiar dacă erau amenințați de șefi, pe zidurile din oraș apăreau tot mai multe inscripții în grafia nouă, iar în cimitire erau cioplite pe cruci inscripții în alfabet latin (morților puterea nu le mai putea face nimic!, or, până la acea dată, mulți dintre cei care-și caligrafiau doar semnătura sau scriau folosind doar caracterele latine erau exmatriculați din facultăți, dați afară din serviciu, condamnați ca naționaliști etc.).

În aceeași zi a fost convocată o ședință neordinară a biroului Comitetului Central al Partidului Comunist al RSSM. Fiecărui membru al Biroului i s-a pus în mapă câte un exemplar de *Literatura și arta*. Mircea Snegur, ex-președinte al republicii, pe atunci secretar al C.C. și membru al Biroului, avea să consemneze astfel acel eveniment în cartea sa de memorii:

„La 15 iunie 1989, de ziua trecerii în eternitate a marelui poet Mihai Eminescu, a apărut primul număr în grafie latină al săptămânalului *Literatura și arta*, moment de semnificație epocală. Era ceva cu totul ieșit din comun, dl Nicolae Dabija asumându-și un mare risc. Conducerea nu a cutezat însă să întreprindă măsuri „represive” (Mircea Snegur, **Labirintul destinului**. Vol. I. – Chișinău, 2007, p.426).

Explic. Mi-am asumat cu adevărat acel mare risc dintr-un motiv mai mult decât simplu: orheienii mă aleseseră la începutul aceluia an deputat al poporului în Sovietul Suprem al URSS și această poziție îmi acorda imunitate parlamentară: conform Statutului deputatului, nu puteam fi sancționat în nici un fel decât cu acordul Sovietului Suprem al URSS. Membrii Biroului Politic al C.C. știau și ei acest lucru, și tocmai de aceea n-au cutezat să ia „măsuri represive”, cum le-a numit Mircea Snegur.

A doua zi, *Nikolai Bondarciuk*, secretar cu ideologia al C.C. al partidului comunist, a apărut în presă cu o declarație în care a

menționat: „În RSSM doresc alfabet latin doar Uniunea Scriitorilor și un ziar *Literatura și arta*, poporul nu dorește acest lucru, pentru că introducerea acestui alfabet va lăsa populația analfabetă, el costând milioane de ruble...” Etc.

Acest eveniment a devenit posibil cu concursul unor mari entuziaști și mari patrioți: Axentie Blanovschi, Haralambie Moraru, Alecu Reniță, Boris Vieru, Gheorghe Budeanu, Vlad Olărescu, Valentina Tăzlăuanu, Ion Cațaveică, Rodica Iuncu, Raisa Ciobanu ș.a., care au pregătit acel număr istoric în clandestinitate.

Aflasem că unica tipografie care avea în folosință alfabetul latin era „Știința”, care aparținea Academiei de Științe. Câteva linotipiste, mai multe nopți la rând, au cules, cu cea mai adâncă discreție, acel număr. Odată pregătit și așezat pe hârtie de calc, numărul a fost adus la Editura „Universul”. Aici am avut susținerea inginerului Boris Mihalachi, care a dat imediat indicații să fie tipărit.

În rețeaua de chioșcuri revista a fost pusă în vânzare a doua zi, pe când abonaților aceasta le-a fost înmănată abia peste 2-3 zile. Se motiva că ar fi o publicație nouă. Și abia după ce am convins – cu unul și același indice al săptămânalului trecut în nomenclatorul publicațiilor periodice că *Literatura și arta* e aceeași cu (...), la care se abonaseră cei aproape două sute de mii de cititori din republică și de peste hotarele ei – săptămânalul a fost difuzat.

Menționez că, la acea oră, în toată RSS Moldovenească nu exista nici o mașină de dactilografiat cu litere latine. Dar am aflat pe căi ocolite că la Bălți există una. Ea aparținea tânărului profesor universitar Iulius Popa. Atunci ne-am și împrietenit cu distinsul om de cultură.

Împreună cu Grigore Vieru căutasem în acele zile o mașină cu grafie latină și la București. Dar ne-am pomenit cu toată securitatea ceaușistă pe urmele noastre.

În volumul Cartea Albă a Securității, apărut la Editura Presa Românească din București în 1996, la pagina 442 este reprodus un raport cu următorul conținut:

Iunie 1989 strict secret

“Nicolae Dabija și Grigore Vieru din RSS Moldovenească, aflați în țara noastră ca invitați la Simpozionul internațional Mihai Eminescu, au solicitat lui Dumitru Radu Popescu, președintele Uniunii Scriitorilor, să-i sprijine în obținerea unei mașini de scris cu caractere latine. Au precizat că, începând cu 15 iunie a.c., au obținut aprobarea pentru tipărirea cu caractere latine a revistei *Literatura și arta*, al cărui redactor-șef este Nicolae

Dabija, dar nu au cu ce să dactilografieze șpalturile în limba română, întrucât în URSS nu se găsesc mașini de scris cu asemenea caractere, iar din România nu pot cumpăra, datorită restricțiilor prevăzute de reglementările legale. În ceea ce privește modalitatea de introducere în RSS Moldovenească a mașinii de scris, cei doi au afirmat că nu ar fi probleme, întrucât, fiind recent aleși în Sovietul Suprem al republicii, nu vor fi controlați la frontieră. Dumitru Radu Popescu preconizează să informeze cu această problemă Secția de presă și propagandă a C.C. al P.C.R. Nicolae Dabija și Grigore Vieru vor pleca din țară în seara zilei de 20 iunie.” (A.S.R.I. Fond „D”, dosar nr.10966, vol. 6, f.113).

Iată cum comentează autorii acestui volum „raportul 487”:

„După opinia noastră, documentul este deosebit de elocvent în ceea ce privește impasul ridicol al politicii „patriotului” Nicolae Ceaușescu: doi scriitori români de dincolo de Prut, sosiți cu mari speranțe în patria-mamă, nu-și puteau procura la București, unde soarele ar trebui să răsară pentru toți românii, nici măcar o mașină de scris, instrumentele respective fiind puse la index. Dacă au procurat-o totuși, totul s-a petrecut pe sub mână și cu aprobări speciale, ca și cum ar fi fost vorba despre o hoție” (Cartea albă a Securității. – București: Presa Românească, 1996, p.508).

Cu toate eforturile noastre, cu tot concursul acordat de părințele [Vasile Țepordei](#), care a și găsit mașina de scris de care aveam nevoie într-un anticariat și aprobarea pe care urma să o obțină D.R. Popescu, securitatea ceaușistă a făcut tot posibilul să nu scoatem din țară mașina de scris (în ziua când am plecat, anticariatul respectiv a fost toată ziua închis „din motive tehnice”).

[Cel care ne-a salvat a fost tot părintele Vasile Țepordei, basarabean născut la Cârpești, Cantemir, care ne-a adus la tren o pungă unde se aflau cele 31 de semne metalice ale alfabetului latin, pe care Sfinția Sa le-a retezat cu un instrument de tăiat metalul chiar de la mașina sa de scris.](#)

Aceasta a încăput într-un buzunar, ca să putem trece fără probleme frontiera în URSS. La Chișinău, prietenul [Ion Fiodorov](#) a scos de la o mașină de dactilografiat literele rusești ca să le sudeze în locul lor pe cele latine. Așa ne-am pricopsit cu o mașină de dactilografiat cu alfabet latin.

Acel impact de la regăsirea scrisului nostru fusese unul deosebit.

În case, părinții și-au învățat copiii să citească și să scrie după articolele din ziar, îndemnându-i să transcrie texte, să le învețe pe de rost.

În acele zile, în semn de apreciere pentru gestul nostru, în orașul Orhei o stradă a fost botezată: “Literatura și arta”, gospodăria agricolă din satul Sauca, raionul Ocnița, la adunarea satului, și-a schimbat denumirea în Literatura și arta.

În comuna Ohrincea, raionul Criuleni, “Literatura și arta” are o fântână care-i poartă numele: chiar în inima satului, în acel iunie 1989 a fost ctitorit un izvor din care jumătate de localitate ia apă și azi, ocrotit de un zid semi-rotund cu imagini din Renașterea noastră națională transpuse în mozaic. (La el m-au dus să mi-l arate cu mai mulți ani în urmă soții Raisa și Gheorghe Ciobanu).

Pictorul Ștefan Florescu din Bălți ne-a donat un tablou (care poate fi văzut în redacția noastră) intitulat: “Literatura și arta”.

Dumitru Popovici, ex-ministru al Comerțului, mi-a povestit că un consătean din Sărătenii-Vechi a pus într-o casetă metalică acel exemplar de „LA”, zidindu-l, pentru viitorime, în fundamentul casei, pe care tocmai începuse să o ridice.

Aveam pe atunci abonați în 56 de țări ale lumii și aproape în fiecare oraș din URSS unde locuiau basarabeni.

Academicianul Petru Soltan îmi povestește despre un profesor, originar din Basarabia, (se pare Andreev), care predă la Universitatea din Leningrad (Sankt-Petersburg): atunci când a primit acel număr (nr. 25), i-a sunat pe toți basarabeni și bucovinenii pe care îi cunoștea în capitala nordică a Rusiei, invitându-i la o anumită oră dintr-o zi în una din aulele universitare. Când toți s-au adunat, le-a prezentat acel număr de ziar, apoi a prins să le citească din el articol după articol. La un moment dat, cel care citea și-a îndreptat ochii spre auditoriu și a văzut că toată sala – profesori, doctoranzi, muncitori, foști deportați – plângea. Erau lacrimi de bucurie. După ani de exil, scrisul nostru revenise Acasă.

Nomenclatura de la Chișinău era speriată: ea înțelesese că Moscova aproape că era de acord ca în Constituția RSS Moldovenești „limba moldovenească” să fie trecută, ca limbă de stat, alături de limba rusă, dar nu susținea nicidecum trecerea scrisului nostru la alfabetul latin.

În Enciclopedia sovietică moldovenească (Chișinău, 1974, vol.4, p.376) se sugera că prin faptul că „limba moldovenească folosește alfabetul rus”, ea se deosebește de limba română.

Odată cu trecerea la alfabetul latin urma să se descopere că regele este gol: limba moldovenească încetează să mai existe. Așa basarabeni, își făceau calculele lor ideologii imperiului, vor afla că limba lor e română. Iar dacă limba li-i română, înseamnă că și ei sunt români. Iar dacă suntem români, ar fi firesc să

dorească unirea RSS Moldovenești cu România.

Odată cu apariția acelui număr de *Literatura și arta*, nomenclatura de partid fusese pusă în fața unui fapt împlinit.

Vocile care ne condamnau de la tribunele partinice erau mai sovăitoare, pe când cele ale mulțimilor erau mult mai sigure.

Războiul săptămânalului cu Comitetul Central al Partidului Comunist era unul de durată.

Numai în perioada anilor 1987-1989 redactorul-șef fusese pus în discuție la zece dintre ședințele Biroului C.C. al P.C. al RSSM, alegându-se cu diferite admonestări, la 22 septembrie 1987, Biroul C.C. al P.C. al RSSM adoptând și o Hotărâre a Comitetului Central al Partidului Comunist al RSS Moldovenești „Cu privire la neajunsurile grave în activitatea săptămânalului *Literatura și arta* (vezi *Moldova socialistă* din 24 septembrie 1987”).

Pe parcursul a doi ani de zile, „LA” publicase peste 700 000 de semnături ale consăngenilor noștri care susțineau trecerea scrisului nostru la alfabetul latin și legiferarea limbii române. Se adunaseră câțiva saci cu scrisori, care, **la 31 august 1989**, când Sovietul Suprem al R.S.S. Moldovenești adoptase Legea despre funcționarea limbilor pe teritoriul RSSM (care vorbea că limba română devine de stat, în locul limbii ruse) și Legea despre trecerea scrisului la alfabet latin, au fost expuși – ca argument – în holul Teatrului de Operă și Balet, unde s-a desfășurat sesiunea.

Evenimentul la care ne referim fusese pregătit și de rubricile ce conțineau sentințe latine, pe care le inaugurasе săptămânalul: In memoriam, Remember, Gaudeamus, Memento mori, Alma mater, Poesis ș.a., **V. Dâgai**, șef de secție la C.C. al P.C., turbând de fiecare dată când le vedea în revistă, chiar dacă Constantin Andreev, ca să ne apere, îi demonstrase că și ziarul Pravda avea rubrica In memoriam.

La sfârșitul anului 1988, procurorul general al republicii, **N. Demidenko**, deschisese un dosar penal conducerii săptămânalului și pictorului acestuia, **Dumitru Trifan**, pentru că „prin intermediul unei caricaturi a fost batjocorit alfabetul chirilic, folosit de milioane de oameni de pe glob”.

Cazul devenise de notorietate, fiind intens comentat în presa internațională (afară de cea românească).

La 12 ianuarie 1989, la ședința Biroul C.C. a fost pus în discuție faptul că “L.A.” “trecuse samovolnic la alfabetul latin”. Atunci nu făcusem decât să reproducem integral, de ziua nașterii lui Mihai Eminescu, articolul acestuia „Patologia societății noastre”, preluat din ziarul *Timpul* de la 4 ianuarie 1881, precum și mai multe coperte de cărți care purtau numele marelui Poet,

editate la București, evident cu grafie ... latină.

Azi alfabetul latin ne aparține. Din păcate puțini dintre concetățenii noștri își mai amintesc că acesta a fost obținut cu mari sacrificii.

Una dintre condițiile înaintate recent lui Vladimir Voronin de către Igor Smirnov „pentru unificarea țării” este renunțarea la alfabetul latin (care, în viziunea lui, e românesc, (...), deci străin moldovenilor, al căror mare apărător se declară) și revenirea scri-sului nostru la alfabetul rusesc.

În 1989, alfabetul latin a fost obținut când ne aflam ca parte componentă a Uniunii Sovietice și când întinsurile siberiene, cu care ne amenințau ștabii republicii, aparțineau și RSSM.

Îl vom ceda oare acum, în plină independență?! Sau vom reuși să-l păstrăm și pentru generațiile care vină! Ca moșii și strămoșii noștri să se poată recunoaște în ei, ca în niște urmași destoinici.

Nicolae DABIJA

S U M A R   SCRISURI   VOL 3**2 0 0 0**

O agendă literară, 1 febr	5
Solidaritatea la scriitorul român: complicitatea, 25 feb	10
“Si j’étais président...” 21 mart	26
Pe evrei i-a întrebat cineva dacă sunt anti- <i>goi</i> ?, 11 mart	39
Stimate Domnule Nicolae Florescu (Buzura), 11 sept	55
“Să fie interzis electoratul!”, 11 dec	59

2 0 0 1

Stimată Doamnă Doina Cornea, 11 ian	72
Răul Absolut - Securitatea, 11 febr	77
Lexiconul Humanitas, 28 febr	93
Către revista Timpul (Tudoran), 7 mart	108
Shoah business - Gulag business, 21 mart	116
Despre Pleșiță..., 28 iunie	126
De ce nu are Românul tichie de mărgăritar, 23 sept	134
<i>Mea culpa</i> , 11 oct	145
Dragă Sami Damian; 25 dec	158

2 0 0 2

Către participanții la colocviul..., 15 mai	167
Stimată Doamnă Ruxandra Cesereanu 17 mai,	168
(Lui N. Florescu) (răspuns lui Iliescu), mai	170
Dan Petrescu, 10 iun	173
Șocul de la 11 septembrie 2001, 1 iul	177
Autointerviu, 1 nov	187
Minunea..., 14 dec	196

2 0 0 3

Un fals pentru eternitate; 25 mart,	200
14 nov.	203
Declarație (Planul Kozac), 24 nov	207

2 0 0 4

Amintiri... 10 aug,	208
Pentru revista <i>Discobolul</i> , 7 sept	215

2 0 0 5

Plângere, nov-mart	219
Unde ni sunt...?, 16 ian	228
Să învățăm de la evrei...?, 6 febr	236
Gabriel Andreescu, 5 febr	250
Dragă Mircea Stănescu, 13 mart,	253
Necititorii - holocaustologii, 11/23 apr	255
Către Liviu Antonesei, 9 mai	273
Domnule Sorin Roșca Stănescu, 18 mai	276
A. Oișteanu - amintiri despre mâncare, 28 iun	277
O, ce veste minunată..., 22 iun,	283
A doua dezmințire, 28 iul.	294
Jurnal (G. Dimisianu), 31 iul	297
Delir de persecuție, 11 aug	304
Invitație, 10 sept	317
Propunere (ISTBR), 21 sept	320
“Apărarea Teșu”, 11 oct	327
A fi basarabean, 21/29 oct	338
A fi antisemit (dosarul procesului), 11 nov	349
Pompierii piromani, nov,	360
Autointerviuri filmate, 15 dec	369
16 dec	378
16 dec	382
16 dec	385
17 dec	392
17 dec	392
17 dec	397
17 dec	402
18 dec	407
19 dec	408
Partea a II-a	411
20 dec	412
21 dec	417
Urare de Crăciun și Anul Nou , 19 dec	422
Apel pentru Neuitare	422

2 0 0 6

Doliu pentru Basarabia 11 mart	424
Domnule Vladimir Tismăneanu, 15 apr.	435
Domnule Tismăneanu, 21 apr.	436
Domnule Traian Băsescu, 6 mai	437
A doua și ultima Epistolă... 25 mai	441
Către Victor Roncea, 5 iun	445
Vineri 12 mai 2006	447
Către Sorin Roșca Stănescu	447
Tismăneanu - în 11 puncte, 22 iun	449

Draga Valentina Savițchi, 8 sept	466
Domnule Traian Băsescu, 14 oct	467
Scrisoare avocatului meu I (excluderea); 19 oct	470
- “ - II (cetațenia), 19 oct	472
Anunț, 22 nov	473

2 0 0 7

Către prietenii din Timișoara, 22 febr	477
Către Jurnalul Național, iunie	481
Către Le Monde, 26 iunie	486

2 0 0 8

(INMER - Institutul Național pentru Falsificarea Memoriei), 20 apr	489
Cine sunt negaționiștii, 20 iun	498

2 0 0 9

“Anticipînd viitorul...” - N. Dabija